

Giới thiệu Trở Lại Những Năm 80

Truyện Trở Lại Những Năm 80 của tác giả Lão Nạp Bất Hiểu Ái là một tiểu thuyết hay được ra mắt cách đây không lâu. Quan Viễn sinh ra ở thập niên bảy mươi, mẹ chết cha không thương, may mắn có Triệu Thanh Cốc như gà mẹ che chở cho gà con mới trưởng thành an toàn.

Nào ngờ, ngay lúc Quan Viễn sắp tốt nghiệp đại học, Triệu Thanh Cốc lại bắt ngờ qua đời.

Linh hồn Quan Viễn phiêu đảng trăm năm, mang theo không gian trở lại năm 1978.

Đời này, Quan Viễn sẽ không ngu xuẩn khát vọng cái gọi là ‘thân tình’ gì đó nữa.

Đời này, Quan Viễn muốn có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu với người yêu.

Mời bạn theo dõi tiếp truyện online này nhé

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Ngày 5, tháng 11, năm 1993, thành phố Cáp Nhĩ Tân, đại học Trường Viễn.

Quan Viễn đứng trước cửa thư viện, kéo vạt áo bông cho sát vào người, rút cổ thò ra một hơi, hơi nước nhanh chóng ngưng kết thành sương trắng. Cậu nhớ tới danh sách phân phối của trường học, thâm vui trong lòng, xem như không uống nỗ lực mấy năm nay cố gắng biểu hiện, rốt cuộc được phân một chân trong biên chế nhà nước.

Quan Viễn đang tập trung suy nghĩ, đột nhiên bị vỗ vai một cái.

“Này, đang nghĩ gì đó? Tôi vừa thấy anh cậu ngoài cổng trường kia, mau chạy ra xem thử đi!” Đây là anh hai trong phòng kí túc xá của Quan Viễn.

Quan Viễn lập tức nói cảm ơn, rồi vội vã chạy về phía cổng trường. Từ xa, cậu đã thấy một bóng người với chiếc quần màu xanh lá cây quen thuộc.

“Anh!”

“A Viễn!” Triệu Thanh Cốc lập tức phát phát tay đáp.

Quan Viễn chạy tới bên cạnh Triệu Thanh Cốc, thấy cái áo khoác lông lỗ và đôi giày vải bị ướt vì hơi ẩm của anh, đau lòng cau mày nói, “Sao anh lại ở đây? Trời lạnh thế này, chẳng phải em đã nói anh đừng tới sao?!”

Triệu Thanh Cốc tuy dáng người cao to, nhưng hàng năm lao động vất vả khiến khuôn mặt phủ đầy sương gió, nghe Quan Viễn oán trách, trên khuôn mặt trông có vẻ hung hãn lại lộ ra nụ cười cung chiêu, đáp, “Anh khỏe lắm! Và lại, từ trong thôn tới đây đều ngồi xe, không lạnh tí nào hết!” Nói xong, Triệu Thanh Cốc cẩn thận quan sát Quan Viễn một lượt, thấy cậu không gầy đi so với lần trước, mới vừa lòng gật đầu một cái.

Sau đó, Triệu Thanh Cốc móc từ trong túi ra hai trăm nhân dân tệ, toàn mấy tờ một đồng hai đồng được gấp thật chỉnh tề, bọc kỹ trong mảnh vải bố, “Tiểu Viễn, em cầm mấy đồng này dùng đỡ đi! Nhớ mua thêm ít quần áo ấm, trời lạnh dữ rồi, người em vốn yếu, đừng để bị lạnh thêm. Còn nữa, nhớ không được để bụng đói, lúc nào nên ăn thì cứ ăn! Anh nuôi nổi!”

Quan Viễn nhìn bàn tay cầm bọc tiền đầy vết nứt nẻ do lạnh của Triệu Thanh Cốc, lòng đau như dao cắt. Số tiền này hẳn là Triệu Thanh Cốc phải tiết kiệm uống dừ lắm mới dành dụm được.

Quan Viễn cố nén nước mắt, “Anh, em đã nói bây giờ em đang phụ giáo sư làm đề tài, sẽ có lương, không phải gởi tiền nữa rồi mà! Anh xem, anh gầy đến mức nào rồi kìa!”

Hốc mắt Triệu Thanh Cốc hõm sâu, xương gò má nhô cao, mặt tái xám, vừa nhìn đã biết là do mệt nhọc quá độ, lại không ăn uống đầy đủ.

“Anh vốn tạng người ăn hoài không mập mà! Mau cầm đi, anh còn phải chạy về làm việc gấp đây!” Triệu Thanh Cốc không chờ Quan Viễn từ chối, đã nhét bọc tiền vào trong túi áo bông của cậu.

Quan Viễn biết không cần được Triệu Thanh Cốc, đành nhận lấy, báo cho anh biết mình đã được nhà trường phân công ở lại thành phố.

Triệu Thanh Cốc nghe xong, quả nhiên lộ ra vẻ mặt mừng như điên, “Thật à?! Tiểu Viễn của anh giỏi quá! Chẳng mấy chốc là cậu cũng được ăn com thành phố rồi! Anh đã nói Tiểu Viễn nhà ta sẽ không thua kém bất kỳ ai mà!”

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc vui mừng như vậy, bật cười theo.

Lúc đi, Triệu Thanh Cốc lưu luyến không rời, trong mắt tràn đầy tình cảm khiến Quan Viễn vừa sợ lại vừa mong. Cậu biết anh có tình cảm đặc biệt với mình, thật ra cậu cũng vậy. digg.đàn/1b1kê,quvjk1jy.đôn Nhưng sau khi lên đại học, Quan Viễn được mở mang tầm mắt, biết loại tình cảm cảm kị này một khi bị người khác biết được, sẽ gây ra hậu quả hai người không thể gánh nổi. Cho nên mỗi ngày cậu đều sống trong tình cảnh vừa chờ mong gặp anh, lại sợ gặp.

Nếu Quan Viễn biết đây là lần gặp cuối cùng của mình và Triệu Thanh Cốc ở kiếp này, chắc chắn cậu sẽ thổ lộ lòng mình, hơn nữa, dù có chết cũng sẽ giữ Triệu Thanh Cốc lại.

Một tuần sau, trong lúc Quan Viễn đang chuẩn bị trình luận văn tốt nghiệp, đột nhiên nhận được tin dữ, Triệu Thanh Cốc qua đời.

Quan Viễn cảm thấy trời đất như quay cuồng, lập tức ngã lăn ra đất. Sau khi được bạn học kêu tỉnh, cậu lập tức chạy lao đảo ra bến xe, cả áo khoác cũng không kịp mặc, vừa chạy vừa tự lừa mình rằng, biết đâu có nhầm lẫn gì trong việc truyền tin, hoặc giả chỉ là trò đùa dai của một ai đó thôi!

Đến khi Quan Viễn bước chân vào cổng nhà họ Quan, thấy thi thể của Triệu Thanh Cốc bị đặt chơ vơ trong sân, ảo vọng kia lập tức bị đập tan. Quan Viễn dường như không thấy bất kỳ ai khác ngoài Triệu Thanh Cốc, thậm chí những tiếng nhao nhao âm ỉ của người nhà họ Quan cũng bị chặn ngoài tai.

Quan Viễn té nhào vào ‘người’ Triệu Thanh Cốc. “Hu hu...” Quan Viễn muốn gọi một tiếng ‘anh’, nhưng cổ họng chỉ phát ra được mấy tiếng khàn khàn vô nghĩa, thật lâu sau mới có một tiếng “Anh...” Là tiếng gào thét khi mất đi người yêu, cũng là tiếng kêu sợ hãi của thú con khi mất đi thú cha.

Quan Viễn canh giữ thi thể Triệu Thanh Cốc cả đêm, thái độ cực kỳ bình tĩnh, giống như chỉ là một người qua đường đứng xem, lo liệu cho Triệu Thanh Cốc đầu vào đất.

Sau khi Quan Viễn biết nguyên nhân cái chết của Triệu Thanh Cốc, lửa giận trong lòng cậu rót cuộc phun trào, đốt cả nhà họ Quan bằng một cây đuốc, sau đó, bị Quan Mẫn may mắn chạy thoát ra đập vào đầu tạo ra một cái lỗ thật to, khiến máu tươi trào ào ào. Trước khi nhắm mắt, Quan Viễn nhìn cả nhà họ Quan chìm trong biển lửa, phát ra tiếng cười như điên...

Lại mở mắt ra, Quan Viễn phát hiện mình đã thành một du hồn, vô tình có được một không gian thăng cấp. Không gian cam kết, chỉ cần luyện tới cấp cao nhất, sẽ giúp Quan Viễn thực hiện một nguyện vọng bất kỳ khiến cậu mừng như điên. Vì vậy, hơn một trăm năm sau đó, Quan Viễn chuyên tâm thực hiện nhiệm vụ thăng cấp, làm cho không gian dần biến thành một thế giới nhỏ khác gần như hoàn chỉnh.

Thình thoảng Quan Viễn cũng đi ra ngoài xem sự biến hóa của thế gian, thấy các tòa nhà cao tầng mọc lên như nấm sau mưa, thấy các cặp đồng tính lần lượt được các quốc gia thừa nhận, đường đường chính chính nắm tay trước mặt mọi người. Càng nhìn nhiều, Quan Viễn càng thấy cô đơn. Cho đến lúc cậu cảm giác dường như mình sắp bị nhớ nhưng cắn nuốt, rốt cuộc không gian thăng cấp xong.

Khi bên tai Quan Viễn vang lên tiếng chúc mừng không gian đã lên tới cấp tối đa, cũng là lúc linh hồn cậu bị cuốn vào một luồng lốc xoáy vô cùng mãnh liệt. Cuối cùng, cậu nghe thấy tiếng sột soạt, hình như có người đang vén chăn cho cậu. Đợi đã! Vén chăn?!

Chỉ chớp mắt, một ý niệm lướt qua trong đầu Quan Viễn: Chẳng lẽ nguyện vọng đã thành sự thật?!

Quan Viễn thận trọng mở mắt ra, rất sợ tất cả chỉ là một cơn mộng đẹp.

“Tiểu Viễn! Em tỉnh rồi à?!”

Quan Viễn thấy khuôn mặt mình ngày nhớ đêm mong, nước mắt bất giác chảy xuống không ngừng.

Triệu Thanh Cốc luống cuống vỗ tay Quan Viễn an ủi, “Tiểu Viễn, sao vậy? Có chỗ nào đau hả? Mau nói cho anh biết đi!”

Quan Viễn không kiềm nổi nữa, nhào vào lòng Triệu Thanh Cốc, khóc rung trời. Triệu Thanh Cốc đau lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Quan Viễn, hát bài ca dao Lý Nguyệt Hoa thường dùng để dỗ Quan Viễn, “Gió không thổi, cây không lay, chim không hót, bảo bảo bé nhỏ không khóc...” Triệu Thanh Cốc tự sửa lời một chút cho hợp với hoàn cảnh thực tế.

Quan Viễn từ từ bình tĩnh lại, lặng lẽ néo mình một cái, phát hiện không phải đang nằm mơ, nhỏ giọng kêu, “Anh?”

“Hả?”

“Em mấy tuổi?”

Triệu Thanh Cốc sờ trán Quan Viễn, thấy không sốt mới yên lòng đáp, “Qua tết là em tròn năm tuổi rồi.”

“Hi hi, hạnh phúc quá!” Thì ra bây giờ là lúc cậu bốn tuổi, tức năm 1978, Triệu Thanh Cốc mười một tuổi.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn nhìn mình ngây người, bật cười hỏi, “Tiểu Viễn, em không nhận ra anh à? Sao nhìn chằm chằm dữ vậy?”

Quan Viễn lại nhào vào lòng Triệu Thanh Cốc, ôm thật chặt cổ Triệu Thanh Cốc bằng hai cánh tay bé nhỏ của mình, lại kêu một tiếng ‘anh’ đầy vẻ ý lại. diễn/bjvkjđần/lêq,quvjkjy.đôn Cậu phát hiện, dù tuổi thật của mình là bao nhiêu đi nữa, trước mặt Triệu Thanh Cốc, cậu vẫn có thể làm nũng rất tự nhiên. Giờ khắc này, trái tim trống rỗng cả trăm năm rốt cuộc được lấp đầy.

Triệu Thanh Cốc cung chiều đáp, “Ừ”, nhét Quan Viễn vào trong chăn lại, “Em ngủ tiếp một lát đi, giờ anh phải ra đồng.” sau đó ép chặt thật chặt cho Quan Viễn khỏi bung ra mới an tâm xoay người đi.

Triệu Thanh Cốc vừa bước được một bước, đã bị Quan Viễn nắm vạt áo kéo lại, “Anh, em mơ thấy ác mộng, anh ở nhà với em được không?”

Triệu Thanh Cốc bị Quan Viễn nhìn chăm chăm bằng đôi mắt to ướt sũng, hận không thể cho cậu hết tất cả những gì mình có, yêu cầu nhỏ nhoi này thì có đáng là gì, lập tức đáp, “Được, hôm nay anh không đi đâu hết, chỉ ở nhà chơi với Tiểu Viễn!”

Triệu Thanh Cốc coi bốt quần áo ra, leo lên kháng, kéo Quan Viễn vào lòng, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng cậu.

Quan Viễn núp trong ngực Triệu Thanh Cốc, tham lam hít lấy hơi thở của anh. Đang lúc cậu hạnh phúc tới muốn bay lên, một giọng nói cay nghiệt vang lên ngoài phòng.

“Cái đồ làm biếng trời đánh thánh đâm! Mặt trời chiếu tới mông rồi còn chưa chịu dậy? Nhà họ Quan đã tạo nghiệt gì mà bị một đứa lười chảy thây bầu vú thế này?! Bà già như tao còn bị mày hút máu, hỏi sao mà sống nổi! Thằng quỷ kia, mày ăn của tao, uống của tao, nhà tao còn phải cung phụng mày như cung phụng ông bà hả?!”

Trong mắt Quan Viễn thoáng qua vẻ tàn khốc, vừa sống lại chỉ lo vui mừng, quên mất còn có mấy con rệp này.

Triệu Thanh Cốc nhận ra sự khác thường của Quan Viễn, vỗ vỗ lưng cậu trấn an, nhòm người ngồi dậy. Quan Viễn lập tức nói, “Em cũng dậy.”

Triệu Thanh Cốc ấn nhẹ lên cái mũi nhỏ của Quan Viễn, cười cười, không quan tâm tới tiếng mắng chửi bên ngoài, thông thả mặc quần áo đẳng hoàng cho Quan Viễn, chờ xong xuôi hết, xác định Quan Viễn sẽ không bị lạnh, mới dắt cậu ra khỏi phòng.

Lý Tú Thụy, bà nội của Quan Viễn, điển hình dáng người trên to dưới nhỏ, thân mình thật to cộng với đôi chân quá nhỏ khiến cho cả người bà ta trông chẳng khác gì một cái búa, rất buồn cười. Lúc này Lý Tú Thụy đang đứng chống nạnh trong sân, mắng đến nước miếng tung bay.

Triệu Thanh Cốc dắt tay Quan Viễn bước ra khỏi phòng, lạnh nhạt hô một tiếng, “Bà nội.”

Nghe vậy, Lý Tú Thụy càng thêm tức giận, “Sao, cậu chủ chịu rồi giường rồi hả? Đúng là chẳng khác con đĩa hút máu...”

Quan Viễn điên lên, con giận như núi lửa muốn phun trào, bỗng nghe Triệu Thanh Cốc nói, “Bà nội, con không hề ăn không uống không của nhà họ Quan. Tin rằng mọi người trong thôn đều biết điều đó. Không nói từ lúc sáu tuổi con đã bắt đầu ra đồng làm việc, chỉ riêng số tiền hai mươi ngàn nhân dân tệ mấy người nhận khi hứa hẹn trước mặt ông nội sẽ chăm sóc tốt cho con, là đã đủ cho con ăn uống đến lúc trưởng thành rồi. Nếu bà nội cảm thấy như vậy vẫn thiệt, thì chúng ta đi tìm trưởng thôn nhờ phân xử giùm ngay trước mặt tất cả bà con trong thôn đi!”

Lý Tú Thụy lập tức nghẹn họng, khuôn mặt lúc xanh lúc trắng lẫn lộn, ngón tay run run chỉ vào mặt Triệu Thanh Cốc hồi lâu vẫn nói không ra lời, “Mày...”

Triệu Thanh Cốc không hề sợ hãi, bình tĩnh nhìn thẳng Lý Tú Thụy.

Rốt cuộc, Lý Tú Thụy không dám chửi bậy nữa, quay ngoắt người đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Quan Viễn đau lòng muốn chết, nghiêm mặt định an ủi Triệu Thanh Cốc. Nào ngờ, Triệu Thanh Cốc bật cười nói, “Về mặt này là sao đây? Mối công tới mức có thể treo một cái bình đầu lên luôn rồi!”

Quan Viễn đổi, quay lưng đi không thèm để ý Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn giận, vội vàng dỗ dành không ngừng khiến ‘mặt mo’ của Quan Viễn đỏ lên. Tính luôn thời gian làm du hồn thì cậu đã là ‘yêu quái già’ hơn trăm tuổi rồi, còn bày trò giận lẫy với đứa nhỏ mười một tuổi. Tuy vậy, Quan Viễn vẫn thấy rất vui vẻ, qua hơn trăm năm phiêu đảng, tâm tính của cậu đã thay đổi, trở thành rất thích được người yêu dỗ dành.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn chịu cười, đột nhiên xóc cả người cậu ném lên. Quan Viễn bất ngờ, sợ đến mức thét chói tai, sau đó vui vẻ cười to.

Trong phòng chính, Dương Tú Thụy nghe hai người chơi đùa vui vẻ, chửi đồng một câu, “Lũ điên!”

Quan Viễn le lười với Triệu Thanh Cốc, nhưng trên mặt lại chẳng chút sợ sệt. Triệu Thanh Cốc thấy vậy, cảm giác an tâm hẳn.

Hiếm được dịp không phải ra đồng, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vào phòng ngủ nường tiếp.

Quan Viễn nằm trong lòng Triệu Thanh Cốc, suy nghĩ lại bay về kiếp trước.

Triệu Thanh Cốc được đưa tới nhà họ Quan lúc năm tuổi. Ông nội Triệu Thanh Cốc chỉ có một đứa con duy nhất là cha của Triệu Thanh Cốc. Mẹ Triệu Thanh Cốc qua đời do sinh khó, cha Triệu Thanh Cốc từ nhỏ vốn yếu ớt, đau buồn vì cái chết của vợ, cũng ra đi lúc Triệu Thanh Cốc mới ba tuổi. Ông Triệu khi trẻ từng phiêu bạt vào nam ra bắc tích cóp được một ít tiền, sau tham gia kháng chiến, đã cứu ông nội Quan Viễn là Quan Hà một mạng, rồi bị gãy một chân đánh phải xuất ngũ, ở thời kì xây dựng đất nước, chính phủ đặc biệt thưởng cho một lá cờ danh dự và một ít tiền mặt, nên xem như nhân vật có máu mặt trong thôn.

Lúc Triệu Thanh Cốc năm tuổi, ông Triệu biết mình sắp ra đi, vội vàng kiếm người chăm sóc cháu nội giùm. Trong thôn có không ít người muốn nhận nuôi Triệu Thanh Cốc, không chỉ vì ông Triệu là anh hùng kháng chiến, mà còn vì số tiền ông giành giùm được bấy lâu. Nhà họ Quan cũng nằm trong số đó.

Quan Hà lấy cơ mạng ơn cứu mạng với ông nội Triệu Thanh Cốc, đã thề thốt sẽ đối xử với Triệu Thanh Cốc như cháu ruột trong nhà. Ông Triệu thấy cũng không còn nào lựa chọn tốt hơn, quyết định trước mặt tất cả bà con trong thôn giao cho Quan Hà mười ngàn nhân dân tệ, còn lại mười ngàn giao cho mẹ Quan Viễn là Lý Nguyệt Hoa, kêu Triệu Thanh Cốc nhận Lý Nguyệt Hoa làm mẹ. điểkn.đàn/léqekhuý.đônq. Khi đó, Lý Nguyệt Hoa nổi tiếng là người phụ nữ đức hạnh, nên ông Triệu mới yên tâm nhờ Lý Nguyệt Hoa nuôi dạy Triệu Thanh Cốc. Cuối cùng, ông Triệu lại hiến cho thôn một ngàn nhân dân tệ, hi vọng bà con làng xóm giúp đỡ chăm sóc Triệu Thanh Cốc.

Ông Triệu đã suy nghĩ rất chu đáo, đầu tiên, ông có ơn cứu mạng với Quan Hà, lại để cả thôn biết ông đã đưa nhà họ Quan nhiều tiền như vậy, nói rõ ràng dành một ngàn nhân dân tệ cho Triệu Thanh Cốc lớn lên lập nghiệp, số còn lại của nhà họ Quan hết xem như phí nuôi dưỡng. Hơn nữa, Lý Nguyệt Hoa là người đáng tin, đoán rằng dù Triệu Thanh Cốc không được tự do tự tại như hồi ở nhà, nhưng tối thiểu vẫn có thể bảo đảm được ấm no.

Quả thật Lý Nguyệt Hoa đã đối xử với Triệu Thanh Cốc rất tốt, nuôi dạy như con ruột, dù sau đó có Quan Viễn vẫn đối xử với hai người hết sức bình đẳng.

Ai ngờ, chuyện đời khó lường, khi Quan Viễn một tuổi, lộ ra chuyện cha cậu gian díu với quả phụ Dương Phi Phương, Lý Nguyệt Hoa vốn thân thể yếu đuối, cộng thêm uất ức tích tụ, ngã bệnh, không dậy nổi.

Lúc sắp đi, Lý Nguyệt Hoa vô cùng lo lắng cho tương lai của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn. Trước giường bệnh của Lý Nguyệt Hoa, Triệu Thanh Cốc đã thề nhất định sẽ chăm sóc cho Quan Viễn thật tốt.

Từ đó về sau, trong rất nhiều năm, Triệu Thanh Cốc đã làm đúng những gì mình hứa, xem Quan Viễn là trách nhiệm không thể từ bỏ của mình, sau lại thành yêu nhất Quan Viễn, dù có rất nhiều cơ hội thoát khỏi nhà họ Quan, cũng chọn ở lại chịu khổ vì cậu.

Quan Viễn nghĩ đến chuyện cũ, lặng lẽ chảy nước mắt, hận mình đời trước yếu đuối ngu ngốc, chỉ biết núp sau lưng Triệu Thanh Cốc, liên lụy anh phải khổ sở vì mình, cuối cùng còn khiến anh mất mạng.

“A Viễn, sao vậy?” Triệu Thanh Cốc lo lắng hỏi, “Lại mơ thấy ác mộng à?”

Quan Viễn nhẹ nhàng “Dạ” một tiếng, nặng nề nói, “Anh, sau này em sẽ bảo vệ anh!”

Triệu Thanh Cốc cho là lời nói bông bột của trẻ con, qua loa đáp, “Ừ! Anh sẽ chờ Tiểu Viễn bảo vệ anh!”

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc không tin, tức giận quệt miệng, “Em nói thật đó!” Triệu Thanh Cốc nheo cái miệng nhỏ của Quan Viễn, cười dỡ dành, “Tiểu Viễn nói đương nhiên là thật rồi! Được rồi, được rồi, đừng giận ha!”

Quan Viễn vào không gian xem thử, phát hiện bên trong vẫn là trạng thái lúc thăng cấp xong. Một không gian vô cùng rộng lớn. Cậu đã hoạch định rất rõ ràng, đâu là khu nông nghiệp, đâu là khu công nghiệp, khu cất chứa.

Trong không gian có một dòng suối thiêng, đã tồn tại ngay từ khởi đầu, không biết đâu là điểm đầu đâu là điểm cuối. Cấp bậc càng cao, không gian càng có nhiều chủng loại bên ngoài hoàn toàn không thấy. Đồng thời diện tích của suối thiêng cũng ngày càng lớn và tăng cao chất lượng, từ ban đầu trong suốt, sau khi thăng cấp xong đã biến thành màu trắng ngà như sữa, chỉ người thôi đã thấy sáng khoái tinh thần.

Hơn trăm năm qua, Quan Viễn đã góp nhặt tất cả những gì cậu thấy là có giá trị vào hết trong không gian. Cho nên, Quan Viễn rất có lòng tin, đời này cậu và Triệu Thanh Cốc sẽ sống rất rất tốt. Về phần những người khác, kiếp trước đã trả thù xong, đời này chỉ cần không cần chọc tới hai anh em cậu, cậu cũng lười để ý. Nhưng nếu bọn họ vẫn làm giống đời trước, thì xem như càng có lý do ‘dạy dỗ’, Quan Viễn còn ước gì như vậy.

Khoảng tám giờ hơn, Triệu Thanh Cốc kêu Quan Viễn rời giường. Trong nhà vô cùng yên tĩnh, người lớn đều ra đồng hết, con nít thì hơn phân nửa vẫn đang ngủ.

Hiện tại cuộc sống của đa số nông dân đã tốt hơn trước, cơm no không còn là vấn đề, nhưng nhà họ Quan lại không giống. Bởi vì Dương Tú Thụy là một người vô cùng keo kiệt, những lúc ngày đông không phải làm việc nhiều thế này, thường buổi sáng sẽ không có cơm ăn, trưa có thể no bụng, nhưng tối

lại chỉ được uống một chén cháo nấu từ lương thực phụ coi như xong bữa. [fikblrm/dien.xdnlvjkà/lê.qbbj,juý.đôn](#) Thậm chí, đến tháng chạp, khi cả thôn như tiến vào thời kỳ ngủ đông, nhà họ Quan cả ngày chỉ ăn một bữa cơm trưa.

Thôn này phần lớn là người họ Quan nên kêu là thôn Quan Gia, các thôn lân cận cũng có tên tương tự như Lý Gia, Dương Gia này nọ.

Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn bị nước lạnh đóng băng, bèn đi lấy củi chuẩn bị nấu nước cho Quan Viễn rửa mặt. Quan Viễn nắm vạt áo Triệu Thanh Cốc đi theo, y hết cái đuôi nhỏ. Hết cách rồi, sau khi tỉnh lại, chỉ cần không nhìn thấy Triệu Thanh Cốc, Quan Viễn sẽ lập tức hoảng hốt không thôi.

Lúc này, cô của Quan Viễn, Quan Mãn Nguyệt, vừa ngáp vừa bước ra khỏi phòng. Phòng của Quan Mãn Nguyệt nằm sát vách phòng Dương Tú Thúy, trong nhà, trừ phòng của vợ chồng Dương Tú Thúy thì phòng của Quan Mãn Nguyệt là lớn nhất, tốt nhất.

“Bé Hai, nấu nước xong bùng vào phòng cô một chậu!”

Quan Viễn vừa nghe cái giọng như sai người hầu của Quan Mãn Nguyệt đã thấy bốc hỏa, liếc cô ta một cái, nói, “Không biết tự nấu à!”

Quan Mãn Nguyệt ngớ ngàng nhìn Quan Viễn quên luôn bỏ cái tay đang che miệng xuống, thẳng nhóc vắn núp sau lưng Triệu Thanh Cốc vâng vâng dạ dạ dám nói chuyện với mình như vậy?! Bình thường nếu không có Triệu Thanh Cốc ở nhà, dù mấy đứa khác bắt nạt cũng chỉ biết khóc thút thít, hôm nay ăn gan hùm mặt gấu hả?

Quan Mãn Nguyệt hét to, “Thằng nhóc xui xẻo này, dám nói chuyện với cô vậy hả? Có tin tao đánh mày không!” dứt lời, lập tức nhào về phía Quan Viễn. Triệu Thanh Cốc nhanh tay kéo Quan Viễn ra sau lưng, chắn trước mặt Quan Mãn Nguyệt hỏi, “Cô muốn làm gì?”

Quan Mãn Nguyệt nhìn khuôn mặt hung hăng của Triệu Thanh Cốc, không dám cào xuống. Thật ra, Quan Mãn Nguyệt hơi sợ Triệu Thanh Cốc, bởi vì tuy mới mười một tuổi nhưng Triệu Thanh Cốc đã cao to hơn cả mấy cậu trai mười bốn tuổi khác. Trừ mấy năm đầu mới tới, về sau trong nhà không ai bắt nạt được Triệu Thanh Cốc nữa.

“Cái gì? Làm cháu, bùng một chậu nước nóng cho cô cũng không được à? Mày vốn ăn nhờ ở đậu nhà tao, hầu hạ tao là chuyện đương nhiên thôi!” Quan Mãn Nguyệt tự cho mình có lý, nói rất thần nhiên.

Quan Viễn ló đầu ra khỏi lưng Triệu Thanh Cốc, phản bác, “Anh không hề ăn nhờ ở đậu! Ông Triệu đã cho rất nhiều tiền, cả quần áo cô đang mặc trên người cũng mua từ tiền của ông Triệu, cô mới là ăn chùa!” nói xong, như sợ không tức chết Quan Mãn Nguyệt, còn liếc mắt một cái.

Quan Mãn Nguyệt tức tới mức mặt trướng đỏ bừng, “Được lắm! Thằng nhóc ăn cây táo rào cây sung này, ai mới là người thân cũng phân không rõ! Ngu si dân đen!”

Quan Viễn, “Ai tốt với con thì đó là người thân!”

Triệu Thanh Cốc cười cười sờ đầu Quan Viễn, rất thích Quan Viễn hoạt bát nhanh nhẹn thế này.

Quan Mãn Nguyệt giận điên lên, nói không lựa lời, “Chờ lúc mày ở nhà một mình xem tao có giết chết mày không!”

Triệu Thanh Cốc lập tức lạnh mặt hỏi lại, “Cô muốn giết ai?”

Quan Mãn Nguyệt không dám ra tay với Triệu Thanh Cốc, bắt đầu bù lu bù loa, “Mẹ, mẹ mau ra đây xem này! Con bị thằng ăn chực bắt nạt!”

Dương Tú Thúy nghe Quan Mãn Nguyệt khóc, vội vã chạy ra, thấy là Triệu Thanh Cốc, lập tức mắng to một tràng.

Khắp nhà tràn ngập tiếng mắng chửi cay nghiệt của Dương Tú Thúy. Quanh đi quẩn lại đều là nói Triệu Thanh Cốc bắt nạt cô, được nhà họ Quan nuôi dưỡng còn không biết nhớ ơn báo đáp, đúng là đồ vong ơn phụ nghĩa này nọ.

Từ lúc Dương Tú Thúy bắt đầu mắng, Triệu Thanh Cốc đã nhanh chóng lấy hai tay bịt chặt tai Quan Viễn lại, tránh cho Quan Viễn nghe được những lời lẽ ô uế đó.

Triệu Thanh Cốc đợi Dương Tú Thúy mắng hết hơi, mới mở miệng nói, “Bà nội, cô kêu con bùng nước nóng vào phòng, cô không thấy xấu hổ, nhưng con lại sợ ảnh hưởng thanh danh của mình. Vả lại, nhà ai con gái lớn mười sáu mười bảy tuổi còn ngủ thẳng tới mặt trời gần đúng bóng mới dậy chứ? Nếu bà nội nói con bắt nạt cô, vậy chúng ta tìm người phân xử giùm đi, xem người ta nói cô hay là nói con sai.”

Dương Tú Thúy lại bị Triệu Thanh Cốc nói cho ghen hờn, xấu hổ đỏ cả mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Dương Tú Thúy và Quan Mãn Nguyệt chỉ biết trơ mắt nhìn Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đi về phía phòng bếp.

Quan Mãn Nguyệt tức giận kêu lên, “Mẹ, sao mẹ không đòi lại công bằng cho con? Mẹ nhẫn tâm nhìn người ngoài bắt nạt con gái mình sao?!”

Dương Tú Thúy tức giận đập Quan Mãn Nguyệt một cái, “Con nhỏ ngốc này, muốn chọc mẹ tức chết phải không? Kêu thằng nhóc lớn thế kia vào phòng, nếu truyền ra ngoài thì còn gì là thanh danh con gái?! Đã vậy còn bắt nó bùng nước nóng cho, bị người ta biết, sẽ chê là một đứa lười, lúc đó xem ai chịu lấy nữa? Có muốn lập gia đình hay không đây?!”

Quan Mãn Nguyệt lâm bầm, “Mắc gì đâu! Con không lấy mấy tên nhà quê ở cái nơi khi ho cò gáy này đâu! Chẳng phải chị đã nói sẽ tìm một anh thành phố cho con rồi sao?”

Dương Tú Thúy thờ dãi, nói, “Tìm chồng thành phố thì không cần thanh danh tốt à?”

Quan Mãn Nguyệt nghe phiền, bất mãn đáp, “Rồi, rồi! Mẹ cứ nói con hoài! Thằng nhóc ăn nhờ ở đậu kia bắt nạt con đó, mẹ mau đuổi nó đi đi!”

Dương Tú Thúy nhìn quanh một vòng, xác định không có ai khác mới nói, “Con cho rằng mẹ không muốn vậy sao?! Nhưng lúc đó ông già Triệu chết bầm kia đã cho chúng ta hơn mười ngàn nhân dân tệ ngay trước mặt cả thôn, lúc ấy cha con cũng đã hứa sẽ chăm sóc thằng quý nhỏ kia như cháu ruột, không biết bao nhiêu người trong thôn ghen tỵ vì nhà chúng ta đã chiếm được món hời này, nếu giờ đuổi nó đi, nhất định bọn họ sẽ nói này nói nọ cho mà xem! Nhà chúng ta không bị chết đuối bởi mở nước bọt của bọn họ mới là lạ! Hơn nữa thằng quý kia càng lớn càng không dễ chọc, ngộ nhờ làm quá, nó điên lên đòi tiền lại thì chúng ta chỉ có thiệt thôi! Đến lúc đó đừng nói quần áo mới cho con, cả đồ cũ cũng không có để mặc đâu!”

Nghe xong, Quan Mãn Nguyệt mới chịu thôi, hậm hực theo Dương Tú Thúy vào phòng.

Trong phòng bếp, Triệu Thanh Cốc nấu nước nóng xong, múc ra chậu, dùng tay thử thử, xác định sẽ không làm Quan Viễn bị bỏng, mới thận trọng lấy khăn nhúng nước rửa mặt cho cậu.

Quan Viễn ngửa đầu, lẳng lặng cảm nhận sự chăm sóc tỉ mỉ của Triệu Thanh Cốc.

“Nóng không?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

Quan Viễn lắc đầu, khuôn mặt bị nóng trở nên hồng hồng, “Dạ không! Rất thoải mái!”

Triệu Thanh Cốc bị Quan Viễn chọc cười, “Ngốc, rửa mặt thôi, có gì mà rất thoải mái?”

“Do anh rửa mặt cho em chứ sao!” Quan Viễn đáp với vẻ mặt đương nhiên. Triệu Thanh Cốc vui vẻ cười to hơn.

Dương Tú Thúy và Quan Mãn Nguyệt không ra đồng, cũng không nấu cơm làm việc nhà gì hết, cho tới gần trưa, thím ba của Quan Viễn là Triệu Tú Liên mới vội vã chạy về nấu cơm.

Khi cả nhà họ Quan có mặt đông đủ, cũng là lúc cơm vừa nấu xong bùng lên bàn. Mấy đứa nhỏ chạy ra ngoài chơi giống hệt mèo nhỏ ngửi được mùi cá, đều chạy về rất đúng giờ.

Bữa trưa của nhà họ Quan chỉ có một thau cơm độn to và hai món ăn, cải trắng cay và canh củ cải, đặt ngay trước mặt Dương Tú Thúy. Ngoài ra mỗi người được phân một cái bánh bột bắp, làm từ cám trộn với bột bắp, ăn vào cảm giác như vương tại cổ họng.

Phần cơm của mỗi người đều do Dương Tú Thúy chia, lúc này, trông bà ta tựa như một nữ vương đầy quyền lực với quyền trượng trong tay, chính là cái vĩa bới cơm thô kệch.

Đầu tiên, Dương Tú Thúy bới cho Quan Hà một chén to thật đầy, tiếp theo là cho mình và Quan Mãn Nguyệt với lượng tương tự, rồi tới ba đứa con trai, con đầu Quan Mãn Thương, cha của Quan Viễn, anh thứ hai Quan Mãn Khố, làm người chăm công trong hợp tác xã, và con út, Quan Mãn Ốc. Ba người con trai cũng được ba chén to, trong đó, chén của Quan Mãn Khố có hơi nhiều hơn một chút.

Quan Viễn nhìn Dương Tú Thúy bới cơm, thầm cảm thán: Mỗi lần đều có thể múc chính xác đến từng hạt như vậy quả là không phải chuyện dễ!

Sau đó, Dương Tú Thúy bới cơm cho các cháu trai.

Quan Mãn Thương trừ Quan Viễn còn có Quan Dư, cũng là con trai, năm nay hai tuổi.

Quan Mãn Khố có ba đứa con, hai con trai Quan Thái Minh và Quan Thái Tinh, lần lượt mười hai tuổi và tám tuổi, cuối cùng là con gái Quan Thái Cúc, năm tuổi.

Quan Mãn Ốc có đứa đầu là con gái, tên Quan Thái Mai, năm nay bảy tuổi, và đứa nhỏ là con trai Quan Thái Niên, năm nay cũng bốn tuổi, chỉ nhỏ hơn Quan Viễn một tháng.

Đến phiên Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, Dương Tú Thúy làm như không thấy, lướt qua bới cơm cho ba con dâu, lần lượt là con dâu đầu Dương Phi Phương, con dâu thứ hai Lý Nguyệt Chi và con dâu thứ ba Triệu Tú Liên, cuối cùng là hai đứa cháu gái.

Dương Phi Phương thấy Dương Tú Thúy không múc cho Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, khóe miệng hơi nhếch lên, thầm vui trong lòng. Còn những

người khác xem như không thấy, ai nấy đều lo và com, giành đồ ăn.

Rốt cuộc Quan Hà lên tiếng, “Sao không múc cho bé Hai và bé Tư?”

Dương Tú Thúy đang chờ câu này để có cớ phát tiết, nghe Quan Hà hỏi xong, lập tức lớn tiếng kể khổ. Quan Thái Mai ngồi bên cạnh Quan Mãn Nguyệt nhanh tay dôi thau com cách xa Dương Tú Thúy một chút, sợ bị nước miếng văng vào.

“Thằng quý ăn nhờ ở đậu này, ăn nhà mình uống nhà mình, vậy mà cả nhà đều ra đồng rồi, nó còn nằm thẳng cẳng trên giường không chịu dậy, tự xem mình như cậu chủ! Đáng tiếc nhà họ Quan chúng ta chỉ là miếu nhỏ, không cung phụng nổi rồi!”

Triệu Thanh Cốc không đợi Dương Tú Thúy nói tiếp, đã đập đũa xuống bàn, phản bác, “Ông Quan, lúc ông con giao con cho nhà họ Quan, có kèm theo hơn mười ngàn nhân dân tệ, số tiền kia đừng nói là nuôi một mình con, dù nuôi năm đứa như con cũng dư sức! Giờ nhà họ Quan cầm tiền rồi muốn quẳng gánh giữa đường? Cứ mở miệng ra là nói ăn chực ăn chùa này nọ, chẳng lẽ cho rằng số tiền kia thật sự là của mấy người?”

Dương Tú Thúy vừa nghe, lập tức bù lu bù loa lên, “Trời ơi, tôi không muốn sống nữa! Không ngờ một bà già như tôi lại bị thằng nhóc miệng còn hôi sữa chỉ thẳng vào mặt mắng...”

Trán Quan Hà bắt đầu nổi gân xanh, rống với Dương Tú Thúy, “Câm miệng!”

Tiếng gào chưa kịp thoát ra bị kẹt trong cổ họng, kèm thêm khuôn mặt nước mắt nước mũi tèm lem, trông Dương Tú Thúy gớm vô cùng.

Quan Viễn đồ thêm dầu vào lửa, “Ông nội, sao bà nội cứ nói anh là ăn chùa vậy? Con nghe người ta nói, lúc trước ông Triệu đã cho nhà mình tiền đủ để anh không làm gì cũng đủ ăn đủ uống cả đời đó!” Đương nhiên ‘nghe người ta nói’ chỉ là do Quan Viễn bịa ra. Cậu rất không ưa cái kiểu đã chiếm lợi còn tỏ vẻ đức hạnh của mấy người nhà này.

Lý Nguyệt Chi cười nói, “Bé Tư ngốc, chút tiền đó không đủ dùng cả đời đâu!”

Quan Viễn đáp, “Không đủ à? Một ngày anh ăn mấy thứ này chẳng tốn bao nhiêu tiền, hơn nữa anh đã bắt đầu ra đồng từ lúc bảy tuổi rồi mà?! Và lại, anh Thái Minh lớn vậy còn ở nhà chơi, chẳng phải ông nội đã hứa sẽ chăm sóc anh như chăm sóc cháu ruột, sao giờ lại đối xử không giống như với anh Thái Minh à?”

Quan Hà lúng túng, thẹn quá thành giận quát, “Con nít con nôi biết gì mà nói, câm miệng đi!”

Lý Nguyệt Chi không muốn dẫn lửa tới người con mình, vội nói, “Anh Thái Minh sức khỏe rất kém nên mới không ra đồng nổi!”

Sức khỏe kém?! Mớ thịt trên người Quan Thái Minh nhiều hơn Triệu Thanh Cốc không biết bao nhiêu kia!

Triệu Thanh Cốc nói tiếp, “Nếu mọi người đều cảm thấy con đang ăn chùa uống chùa chiếm lợi nhà họ Quan thì con sẽ đi tìm trường thôn ngay bây giờ để nhờ trường thôn phân xử giùm.” Dứt lời, Triệu Thanh Cốc lập tức đứng dậy. Quan Viễn nhanh chóng nhảy lên lưng Triệu Thanh Cốc, dùng hành động thể hiện sự ủng hộ rõ ràng.

Quan Hà và Quan Mãn Thương thấy Triệu Thanh Cốc xoay người đi thật mới biết sợ, cả Dương Tú Thúy cũng sốt ruột không kém.

Quan Hà nhanh chóng tiến lên kéo Triệu Thanh Cốc lại, “Thiệt là, sao nóng tính dữ vậy? Bà nội chỉ hay gào vó vẩn vậy thôi, không có ý gì đâu, mau trở lại ăn com đi!”

Quan Viễn lộ đầu ra khỏi lưng Triệu Thanh Cốc nói, “Bà nội và cô nói anh là đồ ăn chùa!”

“Không phải, không phải! Thanh Cốc không hề ăn chùa! Hơn nữa, dù không đưa tiền, ông nội Thanh Cốc từng có ơn cứu mạng với ông nên việc chăm sóc là chuyện đương nhiên thôi!”

“Vậy ý bà nội...” Quan Viễn không chịu bỏ qua một cách dễ dàng.

Quan Hà thăm hện không thể cho Quan Viễn một cái bạt tai, nhưng ngoài mặt vẫn phải tỏ vẻ hiền lành, “Để ông nội kêu bà nội xin lỗi Thanh Cốc.” dứt lời, nhìn Dương Tú Thúy quát, “Còn không mau xin lỗi!”

Dương Tú Thúy đành không cam lòng nói, “Bà nội nói sai rồi, Thanh Cốc đừng để bụng.”

“Còn cô nữa!” Quan Viễn nhắc nhở. Quan Mãn Nguyệt thấy Quan Viễn dám nói mình, lập tức mắng, “Thằng mất dạy này...”

Quan Hà rống lên, “Khôn kiếp! Không mau xin lỗi Thanh Cốc đi!”

Quan Mãn Nguyệt tức đến rom róm nước mắt, nhưng không dám không nghe lời Quan Hà, đành nhỏ giọng nói, “Cô nói sai rồi, Thanh Cốc không phải là đồ ăn chùa.”

Lúc này Triệu Thanh Cốc mới chịu cõng Quan Viễn về lại bàn com. Dương Tú Thúy không dám làm bộ làm tịch nữa, bới hai chén com đầy cho Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc không vội ăn cơm, trầm giọng nói, “Ông Quan, con biết trong số tiền ông nội đưa có một phần nhỏ là để dành cho con lập nghiệp sau này. Con hứa sẽ không lấy số tiền đó.”

Nghe vậy, cả nhà họ Quan đều rất vui mừng, đặc biệt là Dương Tú Thụy. Bỗng nhiên được thêm một ngàn nhân dân tệ! Mặc dù một ngàn này vốn đang nằm trong tay nhà họ Quan, cũng không hề có ý định sẽ đưa cho Triệu Thanh Cốc, nhưng Triệu Thanh Cốc không phải đưa dễ bắt nạt, thế này sẽ bớt được khỏi phải giằng co một hồi.

“Tiền đó xem như tiền cơm nước con đóng cho Tiểu Viễn. Về sau, tất cả tiền do chính con kiếm được sẽ do con tự giữ.”

Dương Tú Thụy lập tức xụ mặt xuống, “Không được...”

“Tại sao? Con không nợ nhà họ Quan một đồng nào hết! Không nói việc ông nội con đã từng cứu ông Quan một mạng, chỉ riêng một ngàn nhân dân tệ kia cũng đủ cho Tiểu Viễn và con ăn dư sức rồi, cho nên từ nay về sau tiền con kiếm được sẽ do con giữ. Nếu không, phải tính rõ ra mấy năm nay con kiếm được nhiều ít, trả lại cho con hết.”

“Cái gì?” Dương Tú Thụy lập tức hét lên, như vậy có khác gì cắt thịt trên người mình chứ!

Quan Hà hàm hàm nói, “Được rồi, đừng làm âm ỉ nữa! Ông đồng ý với ý kiến của con.”

Triệu Thanh Cốc gật đầu nói, “Vậy thì tốt. Từ nay về sau con sẽ nuôi Tiểu Viễn, đồng nghĩa từ nay về sau mọi người không được can thiệp vào bất kỳ chuyện gì liên quan đến Tiểu Viễn, tất cả sẽ do con quyết định.”

Quan Hà mặc dù thấy bức bối nhưng rốt cuộc vẫn đồng ý.

Mất Quan Viễn lại nhòe đi, biết rõ Triệu Thanh Cốc vì mình mới phải ở lại nhà họ Quan chịu khổ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Triệu Thanh Cốc không nhập hộ khẩu vào nhà họ Quan, muốn đi lúc nào cũng được. Quan Viễn lại khác, trước mười tám tuổi, nếu nhà họ Quan không chịu thả người, Quan Viễn cũng không có cách nào tự cắt hộ khẩu.

Nhưng, Triệu Thanh Cốc sao có thể để Quan Viễn ở lại nhà họ Quan một mình?!

Hai người về phòng rồi, Quan Viễn lập tức tự trách, “Đều tại em hết, nếu không vì em thì anh có thể sống thoải mái một mình rồi!”

Triệu Thanh Cốc lắc đầu đáp, “Ngốc, hiện tại anh chỉ có hai bàn tay trắng, rời khỏi nhà họ Quan, không có chỗ ăn chỗ ở, sống thế nào được mà thoải mái? Sao lại là vì em chứ?”

Mặc dù Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc nói vậy chỉ để an ủi mình, nhưng tâm trạng vẫn tốt hơn nhiều, lại thấy Triệu Thanh Cốc ăn uống thiếu thốn tới mức gần như da bọc xương, bèn đề nghị, “Anh, ngày mai chúng ta lên ngọn núi gần thôn xem thử đi, coi có gì ăn được không?”

“Tiểu Viễn chưa no à? Vừa lúc anh còn nửa cái bánh bột này, chờ một xít, để anh đi hâm nóng lại cho em!”

Triệu Thanh Cốc không đợi Quan Viễn đáp đã vội vàng chạy ra khỏi phòng, “Anh...” Quan Viễn nhìn theo bóng lưng vội vàng của Triệu Thanh Cốc, dờ khóc dờ cười.

Chỉ chốc lát sau, Triệu Thanh Cốc đã cầm một nửa cái bánh nóng về, “Đây, Tiểu Viễn, tranh thủ lúc còn nóng mau ăn đi!”

“Anh, em không đói. Anh ăn đi!” Quan Viễn từ chối.

“Thật sự không đói?”

“Dạ.” Quan Viễn đáp.

“Vậy thì anh cắt nó ở đây, khi nào em đói lại hâm lên là ăn được.” Triệu Thanh Cốc không hề có ý định sẽ ăn cái bánh.

Quan Viễn vô cùng cảm động, càng quyết tâm việc cấp bách bây giờ là không để Triệu Thanh Cốc bị đói nữa, “Anh, ngày mai chúng ta lên núi đi!”

Triệu Thanh Cốc ngạc nhiên hỏi lại, “Lên núi làm gì?”

“Xem thử có gì ăn không, biết đâu lại bắt được thỏ này nọ!”

Triệu Thanh Cốc cho là Quan Viễn thèm thịt, thèm khổ sở không thôi, gần nửa năm không được ăn thịt dù chỉ một miếng, ngay cả Triệu Thanh Cốc cũng rất thèm, “Bây giờ trên đó chỉ toàn tuyết, trống hoắc trống ho, lấy đâu ra thỏ.”

Quan Viễn lập tức làm nũng, “Anh, đi thử đi! Đi đi mà!”

Triệu Thanh Cốc không thể làm gì khác hơn ngoài đồng ý, dù sao bắt đầu từ ngày mai cũng không cần ra đồng, “Được rồi, mai một mình anh đi, em ở nhà chờ anh về.”

Tất nhiên Quan Viễn không thể đồng ý, thậm chí, nếu cậu không đi thì thật sự là một cọng lông thỏ cũng không thấy mất, đành tiếp tục làm nũng đòi đi theo. Triệu Thanh Cốc bị nài nỉ mãi, rốt cuộc phải đồng ý.

Hôm sau, mới tờ mờ sáng, Triệu Thanh Cốc đã kêu Quan Viễn dậy, bởi vì nếu hai người không đi sớm cho về kịp bữa trưa, chắc chắn sẽ phải chịu đói cả ngày.

Hôm nay không ra đồng, nên nhà họ Quan sẽ không ăn sáng. Lúc này, trừ Dương Phi Phương dậy sớm vì đến phiên làm việc nhà, còn lại những người khác đều đang ngủ.

Dương Phi Phương đang cho heo ăn. Mặc dù hai con heo này vô cùng gầy, nhưng nhà họ Quan rất coi trọng, định mấy ngày nữa sẽ giết thịt rồi một con bán, một con giữ lại ăn, tất nhiên thịt sẽ không có phần của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

Đối với người trong thôn, một năm được ăn mấy lần thịt, cuộc sống đã coi là rất tốt rồi.

Triệu Thanh Cốc bọc Quan Viễn trong áo bông của mình thật kín, gần như chỉ để lộ một đôi mắt mới đi ra khỏi phòng. Quan Viễn sợ Triệu Thanh Cốc bị lạnh, càng dính sát vào người anh hơn.

Dương Phi Phương thấy hai người ra cửa, hỏi, “Bé Hai, mới sáng sớm đã dẫn bé Tư đi đâu đó?”

Triệu Thanh Cốc không quay thêm quay đầu lại, chỉ đáp là muốn chạy bộ một vòng quanh thôn.

Dương Phi Phương thấy thái độ Triệu Thanh Cốc như vậy, vốn đã ghét nay càng ghét hơn. Sau khi Dương Phi Phương vào làm dâu nhà họ Quan đã bóng gió hoặc trắng trợn đòi tiền Triệu Thanh Cốc vài lần, nhưng đều không thành công, có một lần ép quá, Triệu Thanh Cốc tức giận cầm búa chẻ củi hăm dọa khiến Dương Phi Phương sợ gần chết, từ đó về sau mới không dám trực tiếp bức bách Triệu Thanh Cốc nữa.

Ngoài đường, chỗ nào cũng đều là một mảnh trắng xóa, không một bóng người. Triệu Thanh Cốc tăng tốc lên, không tới hai mươi phút đã đến dưới chân ngọn núi nhỏ ngoài thôn. Đó là một ngọn núi nhỏ nằm không xa thôn Quan Gia, hợp với một ngọn núi khác gọi là núi Lớn.

Quả nhiên giống như lời Triệu Thanh Cốc nói, trên núi, trừ vài cành cây khô quắt, khắp nơi đều là tuyết, trắng xóa một mảnh. Mặc dù Triệu Thanh Cốc đã biết từ sớm, nhưng tận mắt chứng kiến vẫn khiến anh có hơi thất vọng.

“Tiểu Viễn đừng buồn, chờ về anh sẽ kết lưới đem ra sông bắt cá cho em ăn. Ngon lắm đó!” mặc dù ngoài miệng nói vậy, nhưng trong lòng Triệu Thanh Cốc cũng không ôm hi vọng lắm, cái gì ăn được thì người trong thôn tìm hết rồi, làm gì còn cá cho hai anh em đi bắt.

Quan Viễn nghe vậy, nghĩ thầm: Vài hôm nữa đi bắt cá cũng là một ý kiến không tồi.

“Mình về thôi!” Triệu Thanh Cốc nói. Quan Viễn sốt ruột, nhân lúc Triệu Thanh Cốc xoay người, vội vàng kêu to, “Anh, anh mau nhìn xem cái gì kia!”

Triệu Thanh Cốc nhìn theo hướng tay Quan Viễn, bất ngờ thấy được một con thỏ! Thỏ! Tim Triệu Thanh Cốc đập bình bịch, lập tức cười to ra tiếng.

Thỏ vốn tính rất tò mò, chỉ cần một tiếng động lạ cũng có thể hấp dẫn nó. Quả nhiên, con thỏ kia nghe thấy tiếng cười, đã đứng yên một chỗ không chạy. Triệu Thanh Cốc lập tức chạy nhanh qua, dùng một tay chụp lấy con thỏ, dù nắm được rồi, cánh tay vẫn còn run run, không dám tin.

“Anh, mau thả em xuống! Em cũng muốn xem.”

Triệu Thanh Cốc dù chạy nhanh bắt thỏ vẫn không quên ôm chặt bảo vệ Quan Viễn, nghe vậy, lập tức thả Quan Viễn xuống đất.

Triệu Thanh Cốc vui vẻ cười to, “Tiểu Viễn, chúng ta sắp được ăn thịt rồi! Vui không?”

Quan Viễn cũng cười để lộ hàm răng trắng bóc, “Dạ vui ạ! Sắp được ăn thịt rồi!”

Triệu Thanh Cốc nói, “Đi nào, anh nhớ dưới chân núi Lớn có một nhà gỗ nhỏ, là nơi các chú thợ săn nghỉ chân, chúng ta đến đó luộc thịt ăn đi!”

Đến nơi, Triệu Thanh Cốc lập tức xử lý con thỏ, may mắn ở đó có một cái chảo cũ, nếu không muốn ăn cũng khó mà ăn được. Triệu Thanh Cốc giữ lại da thỏ, định để dành làm khăn quàng cổ cho Quan Viễn, sau khi sơ chế xong, dùng mỗi lửa mang theo từ nhà nhóm lửa luộc thịt.

Quan Viễn thừa dịp Triệu Thanh Cốc không chú ý, bỏ thêm vào chảo chút gia vị, chỉ chốc lát, mùi thơm nồng nàn đã bốc lên. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không hẹn mà cùng nuốt một ngụm nước bọt.

Kiếp trước Quan Viễn chỉ sống đến năm 1993, lúc đó đời sống sinh hoạt của người dân cũng không khá bao nhiêu, hơn nữa cậu vì tiết kiệm nên ăn uống rất tằn tiện. ~~dần.xdân/lsdfgëwuyys~~,đôn Sau Quan Viễn biến thành du hồn, có nhiều thứ để ăn, đáng tiếc lúc đó lại ăn không được. Cho nên dù qua cả hai đời vẫn rất thèm thịt.

Nấu khoảng hai tiếng đồng hồ, Triệu Thanh Cốc thử trước, xác định thịt đã chín rồi mới gấp một miếng nhét vào miệng Quan Viễn. Không có dưa sẵn, Triệu Thanh Cốc tùy tiện bẻ một nhánh cây rửa sạch dùng làm dưa.

“Anh, ngon lắm! Anh cũng ăn đi!” Quan Viễn vừa nhai thịt, vừa nói.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ăn hơn phân nửa con thỏ, tất nhiên Quan Viễn còn nhỏ, dạ dày chẳng chứa được bao nhiêu, phần lớn là vào bụng Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc chưa ăn no, nhưng nghĩ phải để dành cho bữa sau Quan Viễn ăn nữa, bèn chạy đi kiếm đồ bọc thịt, vặt và lăm mới tìm thấy một lá cây còn xanh ở dưới chân núi, cẩn thận bao phần thịt dư lại rồi giấu kỹ trong người.

“Anh no rồi ạ? Hay là anh ăn hết luôn đi!”

Triệu Thanh Cốc vỗ vỗ bụng mình nói, “Anh no rồi. Bụng căng như cái trống luôn rồi này!”

Quan Viễn biết không có khả năng kêu Triệu Thanh Cốc ăn hết mớ thịt này, nên không khuyên nữa, thầm nghĩ từ nay về sau sẽ nghĩ cách cho Triệu Thanh Cốc được ăn no mỗi ngày.

Lúc về, Triệu Thanh Cốc vẫn bọc Quan Viễn vào trong áo bông như khi đi. Quan Viễn dán chặt người vào lòng Triệu Thanh Cốc, ngửi mùi thịt thành thoáng xông vào mũi.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc về đến thôn, nhà nhà đã bắt đầu nấu cơm trưa. Hai người gặp bà nội ba của Quan Viễn đang xách nước ở giếng chung của thôn. Bà nội ba là người hiền lành, thường quan tâm hai người, quần áo và giấy hai người mang đều là do bà nội ba làm cho.

“Bà nội ba! Sao bà lại đi gánh nước, chú đâu ạ?” Triệu Thanh Cốc hỏi thăm.

“Thanh Cốc à? Con cất cái gì trong ngực mà phồng một đống dữ vậy?”

Quan Viễn nghe vậy lập tức vạch áo ra, để lộ khuôn mặt nho nhỏ, hô một tiếng “Bà nội ba!”

Bà nội ba thấy Quan Viễn, nói, “Thì ra là Tiểu Viễn à! Hai anh em đi đâu đó? Trời lạnh thế này mau về nhà cho ấm đi, đừng để bị cảm.”

Triệu Thanh Cốc vội đặt Quan Viễn xuống đất, cầm lấy đòn gánh trong tay bà nội ba, “Để con gánh về cho. Tiểu Viễn nắm chặt áo anh coi chừng trượt.”

“Dạ.” Quan Viễn nghe lời nắm lấy vạt áo Triệu Thanh Cốc.

Bà nội ba vội nói, “Đừng, đừng! Con còn nhỏ, gánh sao nổi!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Không sao ạ! Con khỏe lắm!” dứt lời, bắt đầu gánh nước đi. Bà nội ba đành đi theo sau.

Ba người về gần tới nhà bà nội ba, đã nghe thấy tiếng ồn ào từ xa.

“Từ lúc tôi vào nhà anh, không chỉ không được ăn ngon uống ngon, còn phải chịu khổ biết bao nhiêu, vậy mà chỉ cho nhà mẹ đẻ chút tiền, bà già đáng chết kia cứ lăm bằm miết...”

“Đó là mẹ anh.” Một người đàn ông ngồi chồm xồm trên đất nói nhỏ.

Người nói là con dâu của bà nội ba, tên Triệu Quyên, còn người đàn ông là con trai duy nhất của bà, Quan Mãn Địa. Hai năm trước ông nội ba của Quan Viễn đã qua đời vì bệnh, nhà chỉ còn lại ba người. Triệu Quyên là người luôn toan tính, Quan Mãn Địa lại là kẻ nhu nhược.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn thấy bà nội ba sống như vậy trong lòng cũng không vui nổi, nhưng việc nhà người ta, hai người không xen vào được, đành nhắm mắt làm ngơ. Triệu Thanh Cốc đổ nước vào lu cho bà nội ba xong, từ chối lời mời ở lại ăn cơm của bà, nhanh chóng ôm Quan Viễn về nhà.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Lúc Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn về tới nơi, nhà họ Quan cũng sắp ăn cơm trưa, vì củi khan hiếm, Dương Tú Thúy đốt một bồn ở phòng chính, cả nhà quay quần trong đó sưởi ấm, trông có vẻ rất hòa thuận.

Hôm qua Dương Tú Thúy bị Triệu Thanh Cốc nói cho nghen hòng, thấy hai người về, không dám nói mấy lời như ăn chùa này nọ nữa, chỉ trách móc, “Từ sớm tinh mơ đã chẳng thấy bóng, một chút việc nhà cũng không làm, tới giờ cơm lại về!”

Triệu Thanh Cốc lười cãi nhau với Dương Tú Thúy, giả bộ như không nghe thấy, trực tiếp dẫn Quan Viễn về phòng.

Vào phòng, Triệu Thanh Cốc sờ chân và giày của Quan Viễn thử, thấy không bị ướt mới an tâm.

Quan Viễn thấy giày của Triệu Thanh Cốc bị ướt hơn phân nửa bèn nói, “Anh, giày anh bị ướt rồi, hay là chúng ta tới phòng chính hong một chút cho mau khô đi!”

Triệu Thanh Cốc lắc đầu, “Không sao đâu, tới đó cũng chẳng hong được!”

Quan Viễn vô cùng sốt ruột, lại không biết phải làm sao để lấy mấy thứ trong không gian ra cho Triệu Thanh Cốc dùng.

“Vậy anh mau cởi giày ra rồi lấy chăn bao chân lại đi, để em đem giày ra đặt cạnh bếp cho anh.”

Triệu Thanh Cốc lắc đầu, đến lúc đó lại bị nói này nói nọ càng mệt hơn, “Thôi, chờ chút đốt kháng, anh đặt cạnh đó, sáng mai là khô rồi.”

Quan Viễn bất đắc dĩ nói, “Anh mau cởi giày ra trước đi! Ngộ nhờ để bị bệnh em biết làm sao?”

Quan Viễn biết sau khi uống nước suối thiêng chắc chắn cơ thể Triệu Thanh Cốc sẽ được cải thiện rất nhiều, không dễ dàng ngã bệnh, nhưng mang một đôi giày ướt nhẹp trên chân nhất định là chẳng thoải mái tí nào.

“Ừ! Tiểu Viễn thật biết lo cho anh!” Triệu Thanh Cốc vui vẻ nói.

Quan Viễn đảo mắt, chợt nghĩ ra một cách, vội nói với Triệu Thanh Cốc, “Anh, em hơi mệt, lên kháng ngủ một lát với em đi!”

Triệu Thanh Cốc không nghi ngờ gì, lập tức ôm Quan Viễn nhét vào trong chăn, “Được rồi, ngủ đi!” sau đó nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Quan Viễn.

Quan Viễn gạt nhẹ tay Triệu Thanh Cốc, “Anh cũng ngủ đi! Mau nhắm mắt lại!”

Triệu Thanh Cốc nghe lời nhắm mắt lại, Quan Viễn dùng tay xoa bóp mặt cho anh, chẳng mấy chốc Triệu Thanh Cốc đã chìm vào giấc ngủ.

Quan Viễn lập tức cầm giày Triệu Thanh Cốc đi vào không gian, đặt nó vào trong máy làm giày. Một trăm năm sau khoa học kỹ thuật đã phát triển tới mức quần áo giày dép gì đều được sản xuất tự động hóa hết. Quan Viễn cài đặt chương trình xong, máy lập tức tự động làm ra một đôi giày có hình dáng y hệt đôi cũ.

Quan Viễn nhìn đôi giày mới ra lò, hài lòng gật gù đầu, thầm nghĩ: phải tìm cơ hội đem quần áo của anh vào đây cho máy làm luôn, chỉ cần có mẫu là cái máy này có thể tự động chế ra kiểu dáng y hệt, chất lượng lại tốt hơn rất nhiều, quá tiện!

Triệu Thanh Cốc ngủ thẳng một giấc khoảng hai giờ hơn, lúc tỉnh lại, nhà họ Quan đã ăn cơm trưa xong, không một ai tới gọi hai người đi ăn cơm, thậm chí lúc ăn cũng rất im hơi lặng tiếng.

Triệu Thanh Cốc vào phòng bếp xem thử, phát hiện tất cả đồ ăn đều bị ăn hết không còn một mảnh. Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc có dấu hiệu nổi giận, vội kéo tay Triệu Thanh Cốc, nói, “Anh, thôi đi! Em cũng không đói bụng đâu.”

Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn, uể oải nói, “Tiểu Viễn, xin lỗi, đều do anh không tốt, ngủ quên mất hại em đói bụng.”

Quan Viễn lắc đầu, “Không sao! Em không đói. Anh có đói không?”

“Anh cũng không đói. Mình còn thịt, anh sẽ lên hâm lại cho em ăn.”

“Cho hai chúng ta ăn!” Quan Viễn sửa đúng.

“Ừ, cho hai chúng ta ăn.”

“Anh, giày của anh khô chưa?” Quan Viễn có ý hỏi.

Vừa rồi Triệu Thanh Cốc bận nổi giận không chú ý tới, nghe Quan Viễn nhắc mới phát hiện khác thường, “A, sao giày khô nhanh vậy? Hơn nửa, hình như còn ấm hơn trước rất nhiều!”

Quan Viễn cười trộm trong lòng, ngoài mặt lại nghiêm túc nói, “Có lẽ là nhờ gió đó!”

Triệu Thanh Cốc nói đùa, “Hay là có cô tiên ốc xuất hiện làm chuyện tốt?”

Quan Viễn trầm nghĩ: cô tiên ốc không có, nhưng cậu tiên nam thì có một đây. “Cô tiên ốc nào chứ?! Là chàng tiên ốc mới đúng!”

Triệu Thanh Cốc cố ý hỏi, “Ai là chàng tiên ốc?”

“Em!” Quan Viễn ưỡn ngực nói, kèm theo vẻ mặt ‘anh dám phản bác em sẽ giận cho coi!’

Triệu Thanh Cốc buồn cười, chột lét chọc Quan Viễn.

Quan Viễn vốn rất sợ nhột, bị Triệu Thanh Cốc chột lét, vừa ngửa tới ngửa lui tránh trông chẳng khác gì con nhộng trong kén, vừa phát ra tiếng cười to.

Dương Tú Thúy ở bên phòng chính nghe thấy, bĩu môi, “Quả nhiên là mẹ nào con nấy! Quý xui xẻo, lại không phân rõ ai mới là người thân!”

Lúc trước, Quan Mãn Thương cưới Lý Nguyệt Hoa là do Quan Hà và ông ngoại Quan Viễn sắp xếp. Dương Tú Thúy định gả cháu mình là Dương Phi Phương cho Quan Mãn Thương nào ngờ Quan Mãn Thương tự đi nhìn Lý Nguyệt Hoa một lần đã vừa ý ngay, đồng ý cưới.

Sau khi kết hôn, Dương Tú Thúy thường nói xấu Lý Nguyệt Hoa trước mặt Quan Mãn Thương, cộng thêm về làm dâu đã mấy năm Lý Nguyệt Hoa vẫn chưa có bầu, Quan Mãn Thương bắt đầu chán vợ, dần dần trở thành ghét luôn.

Dương Phi Phương vốn có ý với Quan Mãn Thương, nhưng Quan Mãn Thương lại cưới Lý Nguyệt Hoa, khiến Dương Phi Phương ghi hận Lý Nguyệt Hoa. Sau, Dương Phi Phương ở góa, bắt đầu cố ý quyến rũ Quan Mãn Thương, rốt cuộc vào lúc Quan Viễn được một tuổi, lộ ra chuyện hai người gian dâm với nhau.

Dương Tú Thúy cũng thích cháu nội trai, nhưng vì ghét Lý Nguyệt Hoa nên Quan Viễn bị ghét lây. [đievn.xdna/;ê,qysvdie](#),.đôn Từ khi Dương Phi Phương về làm dâu, càng khích bác Dương Tú Thúy thêm khiến Dương Tú Thúy dần xem Quan Viễn là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt. Những người còn lại trong nhà họ Quan đều hùa vào phụ họa, chẳng ai nói giúp cho Quan Viễn một câu. Vì vậy, đời trước nếu không có Triệu Thanh Cốc che chở, đừng nói là đi học đại học, chỉ việc Quan Viễn có thể bình an trưởng thành hay không đã là một vấn đề.

Sáng sớm hôm sau, Quan Viễn lại cho Triệu Thanh Cốc uống nước suối thiêng. Nhờ nó, mặc dù thoát nhìn trông Triệu Thanh Cốc cũng chẳng có gì thay đổi, nhưng trong cơ thể đã khỏe hơn nhiều. Triệu Thanh Cốc đang tuổi lớn, dù mấy năm nay dinh dưỡng không đầy đủ, cũng rất dễ bồi bổ lại.

Hôm nay nhà họ Quan rất bận, bởi vì phải mổ hai con heo, một con bán cho hợp tác xã, còn lại một con, một nửa để đổi ngày công, một nửa để lại ăn.

Tính luôn đời trước, xem như đã hơn một trăm năm Quan Viễn mới lại gặp cô hai của mình, Quan Mãn Tinh.

Quan Mãn Tinh đến cùng với chồng và hai đứa con trai. Chồng Quan Mãn Tinh tên Tôn Kiến Quốc, làm trong ban hậu cần ngoài huyện. Ở cái thời này, làm trong ban hậu cần thật sự còn khiến người ta hâm mộ hơn cả làm chủ tịch huyện nữa, không những có thể ăn lương nhà nước, còn sẽ được rất nhiều người nhờ cậy xin xỏ, nếu ai có người quen làm trong ban này, đi đâu cũng được mọi người nể trọng hơn hẳn.

Hôm nay Tôn Kiến Quốc mặc một cái áo kiểu Tôn Trung Sơn cộng thêm cặp mắt kiếng, thoát nhìn rất lịch sự, nhã nhặn. Quan Mãn Tinh đứng bên cạnh Tôn Kiến Quốc, tiếp nhận lời khen từ những người trong thôn đến nhà họ Quan ăn tiệc mổ heo. Mặc dù vợ chồng Quan Mãn Tinh cố gắng cười rất dè dặt, nhưng vô tình vẫn tỏa ra cảm giác ưu việt hơn hẳn những người khác.

Hai đứa con trai của Quan Mãn Tinh lần lượt là Tôn Tử Hạo, năm nay chín tuổi và Tôn Tử Vũ, sáu tuổi, đều đang nhìn nhà họ Quan với ánh mắt khinh bỉ.

Quan Viễn nhìn cả nhà Quan Mãn Tinh, thâm châm biếm trong lòng. Vợ chồng nhà này lúc nào cũng cõng trên đầu trên cổ cả nhà họ Quan, gần như một phần ba tổng số lương thực thu được đều bị Dương Tú Thúy đưa cho họ, nhưng ăn đã rồi còn chê ít chê đó, thậm chí ngay cả Quan Mãn Tinh cũng thâm khinh thường nhà mẹ đẻ mình.

Mặt ngoài Quan Mãn Tinh thể hiện là người tốt, trong bụng lại đầy ý xấu. Đời trước, lúc Quan Viễn ngã bệnh, chính Quan Mãn Tinh dẫn bác sĩ tới, trị bệnh nhẹ thành nặng, lừa lấy hết tiền của Triệu Thanh Cốc. Thậm chí, cả em gái ruột Quan Mãn Tinh cũng không tha, vì năm trăm nhân dân tệ, làm mai cho Quan Mãn Nguyệt một người đàn ông bị bệnh tâm thần. Người nọ mỗi lần lên con sẽ đánh người, có lần đã đánh gãy chân Quan Mãn Nguyệt, lại bỏ mặc không lo chữa trị, rốt cuộc vẫn là Dương Tú Thúy thương con gái, dẫn Quan Mãn Nguyệt về nhà chăm sóc.

Quan Viễn nhắm mắt lại, đuổi những việc kia ra khỏi đầu, không muốn nhớ lại nữa. Đời trước cậu cũng đã trả thù Quan Mãn Tinh, đời này chỉ cần không chọc tới cậu, coi như nước sông không phạm nước giếng.

Dương Tú Thúy mặt tươi như hoa nói với vợ chồng Quan Mãn Tinh, “Mãn Tinh, Kiến Quốc, mau vào phòng mẹ ngồi đi! Ngoài sân rất loạn, đừng để cháu ngoại của mẹ bị dính dơ!” Dương Phi Phương và Lý Nguyệt Chi cũng cười tươi chào đón cả nhà Quan Mãn Tinh, còn thật sự trong lòng hai người nghĩ gì thì chỉ có trời mới biết.

Cả nhà Quan Mãn Tinh nghe vậy, lập tức đi ngay vào phòng Dương Tú Thúy.

Quan Viễn vô tình bắt gặp cảnh Tôn Kiến Quốc lên dùng khăn tay lau chỗ quần áo vừa bị Dương Tú Thúy kéo.

Nhà họ Quan giết heo, đã mời hết các nhà trong thôn tới. Theo lệ, mỗi nhà sẽ cử một người đàn ông đi đại diện, dĩ nhiên những nhà không có heo chắc chắn sẽ không cử ai tới, bởi vì sau này phải mời lại trả lễ lúc nhà họ mổ heo.

Sau khi đãi khách xong, nhà họ Quan mới bắt đầu ăn. Dương Tú Thúy múc cho vợ chồng con cái bên Tôn Kiến Quốc một đĩa thịt thật to, lượng tương đương với phần cho cả nhà họ Quan.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn mới ăn thịt hôm qua, không thèm lắm, nhưng để không khiến người khác nghi ngờ, vẫn ngồi xuống tỏ vẻ giành thịt ăn.

Lúc này Tôn Kiến Quốc không thèm giả bộ nhả nhận nữa, tay gấp thịt thật thanh. Tôn Từ Vũ và Tôn Từ Hạo càng là ăn vội vàng, miệng đầy mỡ. d .iễn.đàn/lêq/quýd.k],doon Tôn Kiến Quốc làm ở ban hậu cần ngoài thị trấn, tiền lương mới 25 đồng một tháng, không chỉ nuôi cả nhà, còn phải nuôi cha mẹ và chị gái, em trai chưa lập gia đình, chút tiền lương kia hoàn toàn không đủ dùng. Nếu không nhờ lương thực nhà họ Quan và số tiền Dương Tú Thúy lén lút cho thêm mỗi tháng, cả nhà Tôn Kiến Quốc đã không thể sống thoải mái như vậy.

Bên này, cả nhà họ Quan nhiều người, mỗi người chưa gấp được hai miếng, đĩa thịt đã sạch trơn. Quan Thái Tĩnh và Quan Thái Địa thấy bên bàn cô hai còn nhiều thịt, bèn đưa đĩa qua gấp, nào ngờ bị Dương Tú Thúy đập thật mạnh vào tay.

“Quý chết đói đầu thai hả, ăn bao nhiêu cũng không đủ?!”

Tôn Từ Hạo còn cố ý gấp một miếng thịt bỏ vào miệng, nhai nhóp nhép ra tiếng để chọc tức anh em Quan Thái Tĩnh.

Quan Thái Tĩnh và Quan Thái Địa lập tức khóc òa lên, “Mẹ, con muốn ăn thịt, con muốn ăn thịt!” Quan Thái Cúc, Quan Thái Mai và Quan Thái Dư nghe vậy, cũng khóc theo.

Lý Nguyệt Chi không nhịn được, lên tiếng, “Mẹ, bộ bên này không phải là cháu ruột của mẹ sao? Chưa nghe nói có nhà nào bà lại cung cháu ngoại bỏ cháu nội cả!”

Dương Phi Phương cũng rất giận nhưng bình thường phải dựa thế Dương Tú Thúy để chèn ép Triệu Tú Liên nên lúc này phải cố nhịn không lên tiếng.

Dương Tú Thúy vừa định mở miệng mắng đã bị Quan Mẫn Tĩnh kéo lại. Quan Mẫn Tĩnh bưng đĩa thịt qua xớt ra một ít, vừa xớt vừa nói, “Tụi em đừng giận mẹ, là do chị hai không phải! Mẹ thương Từ Hạo và Từ Vũ bình thường không được ăn thịt mới cho thêm một ít vậy thôi.”

Quan Mẫn Tĩnh vốn chỉ định xớt một ít cho xong chuyện, nào ngờ Quan Thái Minh bất ngờ giật cả đĩa thịt đi, gấp cho cha mẹ mình mỗi người một miếng, còn lại vội vàng ăn ngấu ăn nghiến.

Mọi người đều sững sờ, đến khi tỉnh hồn lại thì nguyên đĩa thịt đã bị Quan Thái Minh ăn sạch.

Ăn xong, Quan Thái Minh thỏa mãn lau miệng, nhảy phắt khỏi ghế, nhanh chóng chạy mất dép, bỏ tiếng mắng chửi của Dương Tú Thúy lại.

Quan Viễn bật cười ra tiếng. Triệu Thanh Cốc kéo tay Quan Viễn ra hiệu đừng cười, hai người nhanh chóng ăn xong phần của mình rồi đi về phòng.

Về tới phòng mình, Quan Viễn vẫn còn nghe thấy tiếng khóc như bị cắt cổ của Tôn Từ Hạo và Tôn Từ Vũ. Quan Viễn thật sự nhịn không nổi, nằm sấp xuống giường cười sặc sụa, khiến Triệu Thanh Cốc cũng cười theo.

“Nhóc nghịch ngợm!” Triệu Thanh Cốc niết lỗ tai Quan Viễn nói.

Chiều, lúc Quan Mẫn Tĩnh đi, Dương Tú Thúy không chỉ cho một phần ba con heo, còn kèm thêm một một bao tiểu mạch mới thu hoạch thật to. Dương Tú Thúy nói Tôn Kiến Quốc là dân trí thức, không thể cầm mấy thứ đồ này, kêu Quan Mẫn Thương đi theo vác về thị trấn cho. Ba cô con dâu đều có vẻ bất mãn, nhưng không biết Dương Tú Thúy là thật không biết, hay giả bộ không biết, tóm lại vẫn cứ làm theo ý của mình.

Phòng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vốn là phòng của Lý Nguyệt Hoa và Quan Mẫn Thương, nhưng khi Dương Phi Phương vào cửa, nói ở sợ xui, thành ra để cho Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn. Dương Phi Phương và Quan Mẫn Thương hiện ở phòng ngoài phía đông, nếu đóng cửa lại sẽ không nghe được tiếng, nhưng tối nay giọng Dương Phi Phương càng lúc càng lớn nên Quan Viễn mới nghe thấy Dương Phi Phương nhao nhao nói cả nhà này không ai xem Quan Mẫn Thương là người này nọ. Quan Viễn đoán hẳn là Dương Phi Phương đang oán vụ Dương Tú Thúy sai Quan Mẫn Thương vác gạo ra thị trấn cho vợ chồng Quan Mẫn Tĩnh, cứ tưởng sáng hôm sau thế nào Dương Phi Phương cũng sẽ thể hiện sự bất mãn với Dương Tú Thúy, nào ngờ hai người vẫn vui vui vẻ vẻ thân mật như trước.

Quan Viễn chỉ biết lắc đầu, cảm thấy thật châm chọc.

Mỗi ngày Triệu Thanh Cốc đều uống nước suối thiêng với Quan Viễn, nên cơ thể đã cải thiện rất nhiều. Quan Viễn thì càng thể hiện rõ hơn, mái tóc vốn khô vàng đã trở nên đen bóng mềm mại, da thịt cũng hồng hào hẳn ra. Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn càng ngày càng khỏe mạnh, trong lòng rất vui mừng.

Mấy ngày nay, Triệu Thanh Cốc bắt đầu nghĩ tới việc cho Quan Viễn đi học.

Đối với người thời này, được làm công chức ăn lương nhà nước là coi như phúc phần tích mấy mấy đời. Triệu Thanh Cốc cũng không ngoại lệ, vô cùng hâm mộ ‘người nhà nước’, những người mặc đồ tây, suốt ngày bàn bạc làm sao để đảm bảo thu hoạch, để chống hạn chống lụt. Cho nên Triệu Thanh Cốc hi vọng Quan Viễn sẽ được như vậy.

Quan Viễn nghe Triệu Thanh Cốc nói, mặc dù không sốt ruột đi học ngay, nhưng vẫn rất đồng ý cách nghĩ của Triệu Thanh Cốc, sự tồn tại của không gian là một điều vô cùng kỳ diệu, không rõ có thể kéo dài tới khi nào, vì vậy bọn họ không thể phụ thuộc hoàn toàn vào nó, phải phấn đấu từng bước

dựa vào thực lực của bản thân.

“Qua tết là em năm tuổi rồi, có thể đến trường. Sau này Tiểu Viễn nhà chúng ta sẽ học đại học, rồi ra trường làm công chức, ăn lương nhà nước!”

“Anh, anh cũng đi học với em đi! Một mình em sợ!” Quan Viễn nhân cơ hội làm nũng.

“Không được đâu! Bọn họ sẽ không cho, với lại anh học cũng không giỏi, Tiểu Viễn học xong về dạy lại cho anh là được!” Triệu Thanh Cốc nói.

Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc có tiền, nếu muốn đi học nhất định có thể đi, nhưng Triệu Thanh Cốc sợ để cậu một mình ở nhà bị bắt nạt mới không đi, vả lại, một phần cũng là để chặn miệng người nhà họ Quan. Nói đi nói lại vẫn là vì cậu.

Một lát sau Quan Viễn mới lên tiếng, “VẬY CŨNG ĐƯỢC, EM SẼ ĐI MỘT MÌNH. NHƯNG EM MUỐN ĐẾN SÁU TUỔI MỚI ĐI, ĐƯỢC KHÔNG?”

Triệu Thanh Cốc nhìn ánh mắt tràn ngập mong đợi của Quan Viễn, nói không ra tiếng từ chối, đành phải nói, “ĐƯỢC, VẬY ĐỂ SÁU TUỔI LẠI ĐI.”

Quan Viễn đã góp nhặt được rất nhiều sách vở các loại cất trong không gian, trong đó có cả bản đồ quy hoạch phát triển sau này. Nhưng hiện tại Quan Viễn đang ‘không biết chữ’ tất nhiên không cách nào nói cho Triệu Thanh Cốc biết, đành tạm thời để qua một bên.

Ngày cứ vậy trôi qua, chẳng mấy chốc đã tới ba mươi tháng chạp, Quan Mãn Tĩnh bắt ngờ xuất hiện.

Vừa vào cửa, Quan Mãn Tĩnh đã đuổi hết mấy đứa nhỏ ra ngoài, kéo tất cả cha mẹ anh chị em vào phòng chính bàn chuyện. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhờ uống nước suốt thiêng, các giác quan tăng mạnh, dù ở ngoài vẫn nghe rõ lời Quan Mãn Tĩnh, “Cậu ta tên Vương Thế Huy, năm nay mười chín, mặt mũi sáng láng, cha mẹ đều là công nhân, tiền lương một tháng không ít. Về sau cậu ta cũng sẽ làm cho nhà nước, Mãn Nguyệt gả qua chỉ có hưởng phúc thôi...”

Quan Viễn chỉ nghe tới đây đã hết hứng thú, quả nhiên giống hệt đời trước.

Quan Mãn Tĩnh ăn cơm trưa xong mới về, lúc đi lại xách theo một túi lương thực thật to.

Sau khi bàn chuyện xong, Quan Mãn Nguyệt về mặt thẹn thùng, Quan Hà và Dương Tú Thúy thì mặt đầy vui mừng, chỉ có Dương Phi Phương và Lý Nguyệt Chi là vẻ mặt đen tối khó hiểu, còn Triệu Tú Liên, vẫn có vẻ dịu ngoan như trước.

Triệu Thanh Cốc về phòng, càng nghĩ càng thấy lạ, mừng hai tết mới là ngày về nhà mẹ đẻ, Quan Mãn Tĩnh có chuyện gì phải gấp tới mức về ngay hôm nay?

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc đề tâm chuyện người khác, mắt hứng nói, “Anh, anh quan tâm bọn họ làm gì, quan tâm em là được rồi!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Bình giấm nhỏ! Đương nhiên là anh chỉ quan tâm em rồi, chuyện người khác có liên quan gì tới chúng ta đâu! Có điều anh cảm thấy hơi lạ thôi, cô hai là người nhiều ý xấu lắm.” dứt lời, lại nghĩ Quan Viễn mới bốn tuổi, có biết gì đâu, bèn tiếp, “Về sau mỗi lần cô hai tới, em cứ né đi, đừng chàng ràng trước mặt để cô hai thấy!”

“Dạ.” Quan Viễn thầm nghĩ, anh cậu đúng là quá thông minh, chưa gì đã nhìn thấu được bản chất của Quan Mãn Tĩnh. Nếu đời trước không vì cậu, nhất định anh sẽ sống rất thoải mái.

Nghĩ tới đây, Quan Viễn lại muốn khóc.

Lúc ngủ, Quan Viễn dùng cả tay chân quăn lấy Triệu Thanh Cốc, cuộn cả người trong lòng anh, giống như hận không thể hòa vào trong cơ thể Triệu Thanh Cốc luôn.

Triệu Thanh Cốc vừa nhẹ nhàng vỗ lưng cho Quan Viễn, vừa hát bài hát ru. Mặc dù thời đại nhiều rung chuyển, mặc dù trong nhà này không ai thật lòng với ai, nhưng bọn họ có nhau, trên một cái giường nhỏ nhỏ. Triệu Thanh Cốc dùng thân thể vẫn còn non nớt của mình chống lên một cái cảng an toàn cho Quan Viễn, tựa như tấm khiên bảo vệ vững chãi.

Quan Viễn dần chìm vào giấc ngủ vô cùng ngọt ngào trong giọng ru êm ái của Triệu Thanh Cốc.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Cái tết năm nay rất được nhà họ Quan coi trọng, Dương Tú Thúy không chỉ cho phép cả nhà ăn bột mì, mà cả thịt heo cũng nhiều hơn mọi năm một ít.

Bọn nhỏ như Quan Thái Minh thấy có thịt ăn là hớn hờ, cả ngày canh ngoài phòng bếp, mong đến lúc Dương Tú Thúy không có mặt, mẹ mình có thể lên

cho ăn một miếng thịt. Dĩ nhiên là ai lo con người này, ngay cả người vốn thành thật như Triệu Tú Liên cũng biết học hai chị dâu trộm thịt cho con mình ăn.

Tất nhiên không ai dư hơi quan tâm hai đứa nhỏ không có mẹ, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc.

Quan Viễn chẳng thèm khát gì mớ thịt ít ỏi của bọn họ. Gần đây Quan Viễn luôn tìm cơ hội lấy đồ ăn từ trong không gian ra cho Triệu Thanh Cốc và cậu ăn. Nhờ đó, chỉ sau một khoảng thời gian ngắn, trên mặt hai người đã có chút thịt.

Quan Viễn vốn có khuôn mặt đáng yêu, nay được bổ sung dinh dưỡng, đã trở nên càng đáng yêu hơn với khuôn mặt thanh tú, mũi cao miệng nhỏ, môi hồng răng trắng cười lên còn lấp ló hai lúm đồng tiền. Bởi vậy, Triệu Thanh Cốc càng thêm yêu thương che chở, đi đâu cũng nhìn chăm chăm, sợ hở ra một tí là Quan Viễn lại bị người bắt nạt.

Buổi tối tắt nến, Dương Phi Phương cho con trai Quan Dư ăn no xong mới bắt đầu ăn cơm. Quan Dư vốn rất lý, cộng thêm trẻ con tuy không hiểu đúng sai nhưng có trực giác vô cùng nhạy bén, biết chờ mỗi khi Triệu Thanh Cốc ra đồng, sẽ lập tức cướp lấy đồ chơi của Quan Viễn, rồi nắm tóc kéo áo này nọ, nếu Quan Viễn dám trốn, mẹ nó sẽ đứng về phe nó, đánh Quan Viễn ngay. Quan Viễn lại là một đứa trẻ biết chịu đựng, chỉ yên lặng chảy nước mắt, chứ không khóc gào. Dương Phi Phương cũng sợ Triệu Thanh Cốc, mặc dù đánh rất đau nhưng không để lại dấu vết gì trên người Quan Viễn.

Quan Viễn không muốn cho Triệu Thanh Cốc lo lắng, nên từ lúc bắt đầu hiểu chuyện tới giờ chưa bao giờ đi méc Triệu Thanh Cốc. Cứ vậy càng khiến hai mẹ con Dương Phi Phương không có gì kiêng kỵ, thỏa sức bắt nạt Quan Viễn.

Lúc này, Quan Dư ăn no không có việc gì làm, lại giống như mọi lần, đi tới trước mặt Quan Viễn, chuẩn bị kiểm chuyện.

Quan Viễn đã thấy Quan Dư đến, nhưng vẫn thản nhiên như không.

Quan Dư nâng tay lên định tát vào mặt Quan Viễn, nhưng không biết tại sao chẳng những không đánh được Quan Viễn, ngược lại mặt bỗng nhiên đau nhói như bị ai đập mạnh một cái, khiến cơ thể mất thăng bằng ngã ngửa ra sau, đầu đụng vào thành ghế, u một cục. Quan Dư lập tức gào lên như heo bị cắt tiết.

Dương Phi Phương thấy con trai bị đau, tức điên lên, không hỏi đầu đuôi gì đã chạy tới trước mặt Quan Viễn, giờ tay định tát cậu một bạt tai. May mắn bàn tay kia đã bị Triệu Thanh Cốc cản lại giữa chừng.

“Thả ra! Hôm nay tao sẽ đánh chết thằng mất dạy này!”

Triệu Thanh Cốc lạnh lùng hỏi, “Tại sao?”

Dương Phi Phương hét lên, “Tại sao à? Tại vì nó không biết thương yêu anh em, bé Năm còn nhỏ như vậy nó cũng đánh được!”

Triệu Thanh Cốc lập tức phản bác, “Đi đứng là dạy con quá giỏi, không hại được người thì lập tức đổ vấy ngược cho người ta! Vừa rồi mọi người đều thấy rõ ràng Quan Viễn luôn ngồi im không nhúc nhích, chỉ có bé Năm tự mình té ngã, còn dám la làng?!”

Triệu Thanh Cốc luôn không ưa Dương Phi Phương, một là vì chuyện Lý Nguyệt Hoa, hai là vì tâm địa Dương Phi Phương thật sự quá xấu xa.

Dương Phi Phương quay đầu lại quát lên với Quan Mãn Thương, “Quan Mãn Thương, anh đứng là đồ vô dụng! Vợ và con trai anh bị người ta bắt nạt, anh cũng tro mắt nhìn được?!”

Từ trước đến giờ Quan Mãn Thương không thương Quan Viễn, bởi vì cứ mỗi lần nhìn Quan Viễn sẽ khiến Quan Mãn Thương nhớ lại nguyên nhân cái chết của Lý Nguyệt Hoa. Nhưng lần này, chuyện rõ ràng mười mười Quan Mãn Thương không thể không nói một câu công bằng, “Vừa rồi rõ ràng là bé Năm tự té rồi đổ thừa bé Tư. Em ngồi xuống ăn cơm tiếp đi.”

Quan Hà thản nhiên nói, “Được rồi, vợ Mãn Thương ngồi xuống ăn cơm đi.”

Dương Tú Thúy vốn định bênh Dương Phi Phương nhưng nghe Quan Hà lên tiếng đành ngậm miệng không nói.

Dương Phi Phương cố nén cục tức, ôm Quan Dư dỗ dành.

Quan Viễn thấy thật tức cười, thầm nghĩ nếu không có Triệu Thanh Cốc che chở, không biết cậu sẽ phải chịu khổ thế nào đây, không chừng sẽ bị đánh chết, hoặc bị bỏ đói đến chết. Vừa rồi nếu không vì nể Triệu Thanh Cốc, ai sẽ lên tiếng bênh vực cậu? Nghĩ tới đây, Quan Viễn nhét bàn tay phải của mình vào tay trái Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc cho rằng Quan Viễn sợ, bèn nắm thật chặt tay cậu, “Yên tâm, có anh ở đây, sẽ không ai có thể bắt nạt em.” Lời này mặc dù là nói với Quan Viễn, nhưng giọng không hề nhỏ, khiến cho cả nhà họ Quan đều nghe được.

Dương Phi Phương nghe vậy, càng hận hai người muốn chết.

Lý Nguyệt Chi cũng cảm thấy không vui tí nào. Khi còn ở nhà mẹ đẻ, Lý Nguyệt Hoa luôn được khen về mọi mặt, còn Lý Nguyệt Chi thì hay bị lấy ra làm nền cho Lý Nguyệt Hoa. Cho nên, Lý Nguyệt Chi đã hận Lý Nguyệt Ho từ lâu.

Đến khi lấy lập gia đình, chồng Lý Nguyệt Chi là người chăm công, chồng Lý Nguyệt Hoa lại gian díu với một quả phụ, Lý Nguyệt Chi thầm vui vẻ

không thôi. Ghét mẹ ghét lây con, Lý Nguyệt Chi thấy Quan Viễn bị bắt nạt, chẳng những không đồng tình còn thầm hả hê trong lòng.

Lúc này, Lý Nguyệt Chi quan sát cẩn thận Quan Viễn từ trên xuống dưới, giật mình phát hiện, chỉ mấy ngày không chú ý, Quan Viễn đã rất khác, trông còn đáng yêu hơn mấy đứa nhỏ trong thành phố nhiều, nhìn lại con mình, sắc mặt khô vàng, gầy teo gầy tóp.

Lý Nguyệt Chi nói với giọng ghen ghét, “Bé Hai thương bé Tư quá! Mọi người nhìn khuôn mặt căng tròn kia xem, không biết còn tưởng bé Tư là con của chủ tịch huyện ấy chứ! Bé Hai à, con không thể thiên vị được, đừng có thứ gì tốt cũng chỉ dành cho một mình bé Tư, còn nhiều em trai em gái nữa này!”

Nghe Lý Nguyệt Chi nói, cả nhà họ Quan đều nhìn chăm chăm Quan Viễn, đồng thời có chung ý tưởng, quả là hiện tại Quan Viễn đã khác hẳn bộ dáng nửa sống nửa chết lúc trước.

Nhà họ Quan luôn nghi ngờ Triệu Thanh Cốc còn giữ tiền riêng, lúc này nhìn Quan Viễn lại càng thêm khẳng định.

Quan Thái Tinh đột nhiên lên tiếng, “Anh hai, sau này em sẽ nghe lời anh, anh cũng mua đồ ngon cho em ăn đi!” Nói xong còn hít hít nước mũi.

Quan Viễn nhích sát vào lòng Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc nói, “Anh làm gì có đồ ngon mà cho Tiểu Viễn, chỉ là mẹ Nguyệt Hoa ở trên trời linh thiêng phù hộ Tiểu Viễn thôi. Nếu ai muốn được như vậy, thì tự đi cầu với mẹ Nguyệt Hoa đi.”

Câu này khiến cả nhà họ Quan đều biến sắc, tìm Lý Nguyệt Hoa? Chẳng phải đang rửa mọi người đi tìm chết đi?!

Quan Viễn thầm hả hê trong bụng, không ngờ Triệu Thanh Cốc cũng có lúc độc mồm độc miệng như vậy.

Quan Thái Tinh không nhận được câu trả lời như mong muốn, bữu môi tức giận, lại không dám chọc Triệu Thanh Cốc, đành phát tiết bằng cách hắt ngả mấy cái chén không trên bàn.

Đêm tất niên phải thức đón giao thừa, nhưng Triệu Thanh Cốc không có hứng thú ngồi cùng một chỗ với nhà họ Quan, Quan Viễn cũng muốn trải qua đêm tất niên chỉ có hai người, nên cả hai quyết định về phòng nằm sớm.

Triệu Thanh Cốc kể chuyện cổ tích cho Quan Viễn nghe. Những câu chuyện mặc dù cũng đã được kể không biết bao nhiêu lần, nhưng Quan Viễn vẫn nghe rất say sưa.

Đột nhiên, không biết là nhà ai đốt pháo, sau đó nhà nhà nối tiếp nhau, tiếng pháo cứ vang mãi không dứt. Quan Viễn nằm trong lòng Triệu Thanh Cốc, ngủ thiếp đi mặc kệ ồn ào bên ngoài.

Sau một đêm ngon giấc, sáng ra, Quan Viễn đã thức, nghe thấy Triệu Thanh Cốc kêu, “Tiểu Viễn, dậy nào!”

Quan Viễn tuy “Dạ” một tiếng, nhưng chịu ngồi dậy, cứ nằm dè trên người Triệu Thanh Cốc làm biếng.

Triệu Thanh Cốc cũng không giục, hai người lẳng lặng nằm thêm một hồi nữa.

Mòng một tết, có tục đi thăm mộ người thân đã mất. Trong nhà này, ngoại trừ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc chẳng còn ai nhớ Lý Nguyệt Hoa.

Sau khi ngủ nướng no, hai người rời giường, nhanh chóng vệ sinh cá nhân xong, đi thăm mộ Lý Nguyệt Hoa.

Đi thăm mộ thường phải mang theo nhang đèn, vàng mã nhưng hiện tại Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn không có điều kiện để chuẩn bị mấy thứ này.

Triệu Thanh Cốc quỳ gối trước mộ Lý Nguyệt Hoa, khấn, “Mẹ Nguyệt Hoa, con và Tiểu Viễn tới thăm mẹ đây. Năm nay Tiểu Viễn đã béo hơn năm ngoái một chút, bọn con cũng được ăn no hơn. Mong mẹ trên trời có linh thiêng hãy phù hộ cho Tiểu Viễn luôn khỏe mạnh, không bệnh không tai.”

Quan Viễn đã không còn ấn tượng sâu sắc với Lý Nguyệt Hoa, nhưng dù là tình thân hay tình yêu cậu đều được nhận đủ từ Triệu Thanh Cốc, nên chẳng có gì tiếc nuối.

Quan Viễn nghe Triệu Thanh Cốc khấn cho mình, cảm thấy rất hạnh phúc.

“Tiểu Viễn, mau tới lạy mẹ đi!” Triệu Thanh Cốc kêu Quan Viễn.

Quan Viễn nghe lời quỳ xuống, thầm cầu nguyện: Mẹ, nếu mẹ trên trời có linh thiêng hãy phù hộ cho anh luôn được khỏe mạnh, làm bạn với con tới già.

Sau đó, hai người lại đi viếng mộ ông nội và cha mẹ Triệu Thanh Cốc.

Trên đường về, trông Triệu Thanh Cốc buồn hẳn.

Triệu Thanh Cốc dù có chứng chạc cách mấy vẫn chỉ là một thiếu niên chưa lớn, bị người xung quanh đối xử không tốt cũng sẽ thấy sợ hãi và lo lắng, có điều ở trước mặt Quan Viễn phải cố gắng làm như không hề sợ hãi thôi.

Quan Viễn vô cùng đau lòng.

“Anh! Đừng buồn, anh còn có Tiểu Viễn mà! Hai chúng ta sẽ ở bên nhau mãi mãi.”

Triệu Thanh Cốc miễn cưỡng cười nói, “Em ha, không chừng về sau cưới vợ sinh con sẽ không thèm anh nữa.”

“Không có đâu!” Quan Viễn lập tức khẳng định, “Sau này anh sẽ cưới vợ sinh con sao?” Quan Viễn thận trọng hỏi.

Triệu Thanh Cốc ngẩn ra, một hồi mới đáp, “Anh cũng không biết. Có điều chắc chắn là anh sẽ không cưới vợ trước khi Tiểu Viễn trưởng thành.”

Mặc dù Triệu Thanh Cốc không hứa chắc chắn sẽ không cưới vợ, nhưng chỉ bấy nhiêu Quan Viễn đã thấy thỏa mãn, bởi vì hai người vẫn còn rất nhiều thời gian.

Trên đường về, hai người gặp rất nhiều người trong thôn ra nghĩa trang viếng mộ, ai cũng giật mình khen Quan Viễn đáng yêu, tất nhiên không thiếu kèm theo bẹo má xoa đầu này nọ. Nhờ nước suối thiêng, da Quan Viễn trở nên mềm mại hẳn, bị những bàn tay thô ráp kia véo một hồi, hai má đã đỏ bừng.

Triệu Thanh Cốc vô cùng đau lòng, để tránh cho Quan Viễn lại bị véo má, bèn kéo áo bông của mình bọc kín Quan Viễn hơn, chỉ để lộ một đôi mắt, nhờ vậy hai người mới bình yên trở về tới nhà.

Cơm trưa ngày mùng một tết cũng chẳng khá hơn ngày thường bao nhiêu, Quan Viễn biết Dương Tú Thúy giấu đồ ăn là vì lý do gì, nhưng mấy đứa nhỏ còn lại không biết, nên cứ khóc rống lên đòi ăn thịt. Ngày tết là không thể khóc, cũng không thể đánh con cháu, Dương Tú Thúy bó tay, đành lấy chút thịt đầu thừa đuôi thẹo ra đổi phó cho xong.

Ăn cơm trưa xong, Quan Viễn nghe tiếng xôn xao ở đầu thôn, bèn chạy ra xem thử, phát hiện thì ra là mấy đứa nhỏ trong thôn đem xe trượt tuyết ra chơi, nối đuôi nhau thành một hàng dài.

Muốn ngồi xe trượt tuyết phải có chó kéo, thời này phải là nhà có điều kiện lắm mới nuôi nổi hai con chó to kéo xe, cho nên tất cả trẻ con trong thôn đều mê mẩn trò này, cứ chạy theo phía sau mãi hi vọng mình sẽ có cơ hội ngồi lên chiếc xe đó dù chỉ một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn nhìn chằm chằm xe trượt tuyết, tưởng rằng Quan Viễn muốn chơi, bèn dắt Quan Viễn tới chỗ bọn trẻ. Chủ chiếc xe là con trai thôn trưởng, tên Quan Nhị Tráng, trong nhà coi như có ăn có mặc nên dáng dấp khỏe mạnh hơn hẳn những đứa trẻ cùng tuổi.

“Nhị Tráng, cho anh mượn xe trượt tuyết một lát được không?” Triệu Thanh Cốc nghiêm túc hỏi.

Quan Nhị Tráng hút hút nước mũi, hơi sợ Triệu Thanh Cốc, thận trọng hỏi, “Không cho có được không?”

Triệu Thanh Cốc ra hiệu cho Quan Nhị Tráng, ý bảo đi nói chuyện riêng. Quan Nhị Tráng không muốn đi, nhưng sợ bị Triệu Thanh Cốc đánh, đành giao xe trượt tuyết cho đồng bọn trông coi, chầm chậm đi theo Triệu Thanh Cốc ra chỗ khác.

Triệu Thanh Cốc bẻ một phần nhỏ từ mớ thịt để dành hôm trước đưa qua. Quan Nhị Tráng thấy, hai mắt lập tức sáng rõ, “Thịt!”

“Được không?”

Quan Nhị Tráng liên tục gật đầu, xe trượt tuyết chỉ cho mượn một lát rồi sẽ lấy về, thịt thì không phải lúc nào cũng có! Quan Nhị Tráng nhận lấy miếng thịt, không quan tâm nó có lạnh hay không, lập tức bỏ ngay vào miệng, nhai ngấu nghiến.

Quan Viễn vốn muốn nói không cần, nhưng rất hưởng thụ việc Triệu Thanh Cốc lúc nào cũng quan tâm lo lắng cho mình, bèn đứng bên cạnh cười híp mắt, không cần.

Triệu Thanh Cốc kéo Quan Viễn ngồi lên xe trượt tuyết, vừa khống chế xe trượt vừa bảo vệ ngựa cậu té xuống khi xe chạy. Quan Viễn bỗng nhiên cảm thấy lòng bình yên đến lạ, vui vẻ cười to.

Hạnh phúc tới mức muốn khóc! Lặng lẽ chờ đợi suốt trăm năm rốt cuộc cũng chờ được đến lúc gặp lại anh! Ngay khoảnh khắc này, trong lòng Quan Viễn tràn đầy sự biết ơn, biết ơn ông trời đã cho cậu cơ hội sống lại để sửa đổi những sai lầm ngu xuẩn của mình.

Mùng hai tết là ngày con gái lấy chồng về thăm cha mẹ ruột, nhưng ba cô con dâu nhà họ Quan đều bị Dương Tú Thúy bắt ở lại nấu cơm đãi mấy vị khách quan trọng. Dương Phi Phương và Lý Nguyệt Chi không vui ra mặt, còn Triệu Tú Liên vẫn một vẻ ngoan ngoãn như trước.

Quan Mãn Tinh chờ tới lúc nhà họ Quan sắp ăn cơm trưa mới đến, dẫn một cặp vợ chồng tuổi trung niên và cậu thanh niên khoảng mười chín hai mươi tuổi. Cặp vợ chồng trung niên ăn mặc gọn gàng sạch sẽ, cậu thanh niên thì trông cao to sáng sủa, tuy không tính là tuần tú, nhưng cũng không tệ lắm.

Quan Mãn Tinh giới thiệu hai bên với nhau. Người đàn ông trung niên là Vương Nhị Dao, công nhân; người phụ nữ là vợ, tên Mã Tú Anh cũng công nhân; còn cậu thanh niên là Vương Quốc Huy, đang làm ở ủy ban huyện.

Trừ ba cô con dâu, mấy người còn lại trong nhà họ Quan nghe xong đều vô cùng vui mừng. Quan Mãn Nguyệt mắc cỡ đỏ bừng hai má, thỉnh thoảng liếc mắt nhìn trộm Vương Quốc Huy.

Quan Viễn đứng bên cạnh thăm buồn cười: Một đám ngu ngốc! Không chịu nghĩ lại xem nhà người ta điều kiện tốt như vậy, nếu không có bệnh khó nói, sao phải về nông thôn kiếm vợ?!

Triệu Thanh Cốc cũng có ý nghĩ tương tự Quan Viễn.

Ăn xong bữa cơm trưa, hai nhà đã thân như một. Dương Tú Thúy đuổi hết bọn trẻ ra khỏi phòng chính để người lớn nói chuyện với nhau.

Lúc Quan Mãn Tinh đi, Dương Tú Thúy không những cho đồ Quan Mãn Tinh đồ, còn tặng lương lực cho nhà Vương Quốc Huy, trong đó thật là hẳn hai miếng to.

Tối, không khí ở phòng chính cực kỳ hưng phấn, Quan Mãn Nguyệt càng phải nói, vô cùng hớn hờ. Dương Tú Thúy hưng phấn khoe khoang, “Phải nói con gái lớn mình quá giỏi, không chỉ lấy được chồng thành phố, còn giúp em gái thơm lây. Hai đứa nó đều có số làm người thành phố!” hoàn toàn không quan tâm đến cảm nhận của ba cô con dâu.

Lý Nguyệt Chi ráng nhìn một hồi, rốt cuộc hết chịu nổi, nói, “Đúng vậy! Cả nhà trông trộm một muốn chết được ít lương thực đều bị cho cô hai hết! Chị ấy thật tốt số! Chị thương cho đám người mệnh lao lực này, đáng đời làm trâu làm ngựa cho kẻ khác!”

Dương Tú Thúy nói chuyện tùy ý quen thói, một hồi sau mới hiểu ra Lý Nguyệt Chi đang trách bà ta cho đồ Quan Mãn Tinh, lập tức điên lên chửi, “Có nhà ai con dâu dám nói mẹ chồng như vậy không?! Đó là con gái bà, bà muốn cho thì cho liên quan gì tới mày! Mày ăn của nhà họ Quan uống của nhà họ Quan, còn dám trèo lên đầu lên cổ bà! Than khổ hà?! Muốn ở thì ở không ở thì cút ngay!”

Quan Mãn Khó cũng trách Lý Nguyệt Chi không hiểu chuyện, “Đàn bà biết cái gì! Không thả sản sản sao bắt được tôm! Nghĩ thoáng ra! Có hai chàng rề bản lĩnh, chúng ta cũng được nhờ lấy chứ!”

Lý Nguyệt Chi không phải là dạng biết nhẫn nhục chịu đựng, lập tức cãi, “Nhờ lấy?!! Chờ tới tám kiếp cũng không có đâu! Anh làm việc ở hợp tác xã lâu vậy rồi, ông anh rề đồ đã giúp anh lên chức chưa?”

Quan Mãn Khó vốn luôn buồn bực về việc này, nghe Lý Nguyệt Chi nhắc tới, đùng chạm tự ái, bèn tát Lý Nguyệt Chi một bạt tai, “Đồ đàn bà ngu xuẩn! Biết gì mà nói!” Quan Mãn Khó tự cho mình là ‘người nhà nước’ là cán bộ, rất thích nói mấy câu tỏ về mình là người có văn hóa, còn kẻ khác đều là nông dân ngu ngốc.

Lý Nguyệt Chi lập tức rống, “Khôn kiếp! Dám đánh bà hà?! Bà liều mạng với mày!” dứt lời, nhào về phía Quan Mãn Khó cào cào.

Ba đứa con của Lý Nguyệt Chi sợ choáng váng, khóc ầm lên.

Quan Hà thấy vợ chồng con thứ ba náo loạn, quát lớn, “Đủ rồi! Đều dừng lại ngay! Mới đầu năm đầu tháng đã ồn ào không yên! Vợ thằng tư, mau dẫn con về phòng đi!”

Trong nhà, tiếng nói của Quan Hà là có trọng lượng nhất, Lý Nguyệt Chi không dám la lối om sòm nữa, lập tức dẫn con mình về phòng.

Quan Viễn ở bên cạnh xem say sưa, quả là một màn kịch hay.

Quan Hà chờ Lý Nguyệt Chi về phòng rồi mới nói, “Tụi bây đừng ganh tỵ làm gì, lần này đối tượng Mãn Tinh giới thiệu cho Mãn Nguyệt không tệ, nếu chuyện của Mãn Nguyệt thành, đến lúc mấy cháu gái trong nhà lấy chồng, chẳng lẽ hai cô của tụi nó lại không giúp! Còn mấy cháu trai, Vương Quốc Huy là người nhà nước, nhờ tìm việc làm trong thị trấn cho chẳng phải rất dễ dàng?!”

Nghe Quan Hà nói, ngay cả Dương Phi Phương vốn đang rất ghen tỵ cũng thấy có lý mừng thầm không thôi, chớ nói chi những người khác.

Chỉ có Triệu Thanh Cốc lên tiếng, “Ông, nếu người kia thật tốt như cô Hai nói, sao không kiếm vợ trên đó luôn mà phải về quê?”

Quan Mãn Nguyệt tức giận, chửi ngay, “Mày có ý gì? Nói tao là gái quê không bằng mấy đứa con gái trên thị trấn hả? Thằng xấu xa, không muốn tao được sống sướng đúng không?!”

Quan Viễn quả thật bị sự ngu xuẩn của Quan Mãn Nguyệt chọc cười.

Triệu Thanh Cốc bình tĩnh đáp, “Con chẳng có ý gì hết, chỉ là nghĩ nếu muốn kết hôn, tốt nhất nên hỏi thăm tình hình nhà kia cho rõ ràng thì tốt hơn.”

Đến phiên Dương Tú Thúy nhảy dựng lên, “Vừa nhìn đã biết trong lòng mày có ác ý! Dám trù ẻo chuyện hôn nhân của cô mày hả!”

Quan Mãn Thương cũng góp lời, “Con nít con nôi biết gì mà nói! Câm miệng đi!”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy không thềm nói nữa, trầm nghĩ: Tôi đã nhắc rồi, tin hay không tùy mấy người.

Quan Viễn cảm thấy thật vô vị, nói với Triệu Thanh Cốc, “Anh, Tiểu Viễn buồn ngủ!” Triệu Thanh Cốc vừa nghe chẳng thềm quan tâm gì nữa, vội ôm Quan Viễn về phòng.

“Anh, sau này cứ mặc kệ bọn họ đi, làm ơn còn mắc oán! Để họ chịu thiệt ráng chịu!” Quan Viễn đau lòng Triệu Thanh Cốc bị mắng, nói.

Triệu Thanh Cốc nhét Quan Viễn vào trong chăn, để hai chân cậu lên bụng mình, xác định không lạnh mới yên tâm, nói, “Dù gì cũng ở chung mấy năm, nhắc nhở bọn họ một câu cho hết tình hết nghĩa, lỡ có xảy chuyện thật cũng không thấy áy náy lương tâm.”

Quan Viễn bĩu môi, lương tâm là gì? Cậu không có!

“Tiểu Viễn, anh phát hiện gần đây em thông minh hẳn! Cả thành ngữ như ‘làm ơn mắc oán’ cũng biết luôn!” Triệu Thanh Cốc đột nhiên nói.

Quan Viễn cứng người một giây, sau đó cổ trắn định đáp, “Tất nhiên! Không xem thử Tiểu Viễn là em của ai!” Triệu Thanh Cốc bị Quan Viễn chọc cười, véo nhẹ cái mũi nhỏ của cậu, “Là em trai của ai mà thông minh dữ vậy?” dứt lời lại thọt lét vào nách Quan Viễn.

Quan Viễn nhột, lẩn qua lộn lại trong chăn như một con sâu để né tay Triệu Thanh Cốc.

“Ha ha... Anh, đừng chọc nữa... Nhột quá!”

Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn ra khỏi chăn bị lạnh, không chọc cậu nữa.

Tất nhiên Quan Viễn biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, có điều mấy chuyện đó chẳng liên quan gì tới cậu hết!

Ba ngày tết thoáng cái đã qua. Mừng bốn, nhà họ Vương dẫn người làm mai tới cửa, xác định mừng bảy tháng giêng làm đám hỏi, lúc đó nhà họ sẽ mang sính lễ tới.

Sính lễ gồm: Một đồng hồ đeo tay, một nhẫn vàng, và ba trăm nhân dân tệ tiền mặt. Số sính lễ này đã khiến cả thôn Quan Gia oanh động.

Đồng hồ thì không biết, nhưng nhẫn vàng chắc chắn giá không ít hơn hai trăm nhân dân tệ.

Người tới nhà họ Quan xem sính lễ cứ nói liên không dứt.

Quan Mãn Nguyệt vô cùng đắc chí.

“Tôi đã nói không cần mua nhẫn vàng rồi, nhưng nhà họ cứ nhất định không chịu, tuy hơi nhỏ một chút nhưng dù gì cũng là vàng.” Quan Mãn Nguyệt quơ quơ bàn tay trái có chiếc nhẫn trước mặt mấy cô gái đứng nghe.

“Ôi trời, thế này mà cô còn kêu nhỏ à? Cô xem khắp thôn có ai cưới chồng mà được mang nhẫn như cô không! Cô tốt số quá!” Một cô hâm mộ nói.

“Cũng tạm thôi! Mặc dù vẫn có thể tìm được người tốt hơn, nhưng tôi không phải loại ham giàu, thấy nhà họ bọn là người tốt mới đồng ý kết hôn đấy chứ!” Quan Mãn Nguyệt tiếp tục kéo thù hận vào người.

Lời này khiến mấy cô gái đứng nghe đều thềm bĩu môi.

Đám cưới đã định vào ngày mười lăm tháng giêng.

Triệu Thanh Cốc càng nghĩ càng thấy lạ, bởi vì cưới quá gấp, từ ngày đầu gặp tới lúc làm đám cưới còn chưa tới một tháng. Nhưng Triệu Thanh Cốc không phải là người có khuynh hướng tự ngược, từ khi bị nói là có ác ý đã không phát biểu thêm bất kỳ câu nào liên quan tới chuyện hôn nhân của Quan Mãn Nguyệt nữa.

Cả nhà họ Quan đang vô cùng nhộn nhịp chuẩn bị cho đám cưới.

Dương Tú Thúy và Quan Mãn Nguyệt muốn năm trăm nhân dân tệ làm của hồi môn. Nhưng vừa nói ra không riêng ba cô con dâu có ý kiến, cả ba anh em Quan Mãn Thương cũng không đồng ý. Tiền ông nội Triệu Thanh Cốc cho, đã bỏ vào vụ lo cho Quan Mãn Khố được làm người chăm công trong hợp tác xã, cộng thêm mấy năm qua cả nhà họ Quan ăn xài tiêu tốn đã hết chừng bảy tám phần, còn lại không tới năm ngàn nhân dân tệ. Nếu cho Quan Mãn Nguyệt năm trăm đồng làm của hồi môn, vậy ba anh em họ còn được bao nhiêu nữa?!

Dương Tú Thúy và Quan Mãn Nguyệt kiên trì muốn năm trăm, mấy người còn lại thì kiên quyết không đồng ý. Rốt cuộc Dương Phi Phương nêu ý kiến, “Không phải thằng nhóc Triệu Thanh Cốc có tiền sao? Lúc Lý Nguyệt Hoa chết đã giao hết số tiền còn lại cho nó, và lại chẳng lẽ ông Triệu không để lại chút tiền nào cho cháu mình? Số tiền này cứ để nó chi đi!”

Chương 9

Dương Tú Thúy vỗ đùi, “Mẹ đã nói thằng nhóc này rất xấu tính mà! Thấy cả nhà chúng ta sốt ruột, chẳng những không giúp, biết đâu còn cười thầm trong bụng đó! Tiền trong tay nó không lấy không được! Ông, ông đồng ý không?”

Quan Hà trầm ngâm một lát mới nói với giọng vô cùng ‘chính nghĩa’, “Thanh Cốc còn nhỏ, giữ tiền trong người sợ là sẽ gặp họa. Chúng ta giữ gìn đi, coi như không thẹn với sự nhờ vả của ông nội nó.”

Dương Phi Phương thâm cười nhạo trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn nói, “Cha nói đúng! Nó còn nhỏ, giữ nhiều tiền như vậy, chỉ có hại chứ chẳng ích gì!”

Mấy người còn lại nghe thấy không phải bỏ tiền ra, tự nhiên là vui vẻ tán thành.

Lúc Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn về, cả nhà họ Quan đã ngồi chờ sẵn từ lúc nào.

Quan Hà nói với vẻ mặt hiền lành, “Trời lạnh thế này, hai đứa chạy ra ngoài làm gì không biết! Lạnh cóng rồi đúng không, mau lên kháng ngồi cho ấm đi!”

Quan Viễn lập tức nhìn cả nhà họ Quan với vẻ mặt đề phòng. Đồi trước cũng mười sáu tháng giêng Quan Mãn Nguyệt đám cưới, trong khoảng thời gian này không xảy ra chuyện gì hết mà?!

Triệu Thanh Cốc cũng cảm giác có gì là lạ, kéo Quan Viễn đứng cách bọn họ thật xa, nói, “Ông Quan, giày của Tiểu Viễn bị ướt, nếu không có chuyện gì, để con dẫn Tiểu Viễn về phòng thay giày đã.”

“Giày của bé Năm bị ướt? Mau lại chỗ bà nội ngồi này, để đó bà nội hơ giày của con bên chậu than một lát là khô ngay thôi, đừng lo!”

Đến mức này thì có là đồ ngốc cũng nhận ra bất thường.

Triệu Thanh Cốc ghét phải vòng vo với bọn họ, “Ông Quan, có chuyện gì ông cứ việc nói thẳng đi ạ!”

Nụ cười của Quan Hà và Dương Tú Thúy thật vất vả nặn ra lập tức trở nên cứng ngắc.

“Khụ khụ” Quan Hà ho khan hai tiếng, rồi nói, “Thanh Cốc à, hẳn là ông nội con đã bí mật để lại tiền cho con đúng không? Cộng thêm một ngàn nhân dân tệ Nguyệt Hoa để lại nữa, con còn nhỏ, không thể giữ nhiều tiền, nếu bị người khác biết thật chẳng khác nào tự chuốc họa vào thân. Cứ đưa hết đây ông giữ gìn cho, chờ con lớn, ông sẽ trả lại.”

Bọn họ nghĩ người khác đều là đồ ngu hết?!

Đồi trước Quan Viễn nhát gan, Triệu Thanh Cốc không nói cho cậu nghe những việc thế này, nên cậu cũng không biết có xảy ra chuyện tương tự không. Có điều, về sau toàn bộ tiền của Triệu Thanh Cốc mới bị Quan Mãn Tĩnh và tên bác sĩ kia lừa hết, xem ra là dù có hay không nhà họ Quan cũng không đạt được ý đồ.

“Con làm gì có nhiều tiền mà sợ ạ! Mấy năm qua phần mẹ Nguyệt Hoa cho đã chẳng còn dư lại bao nhiêu, số còn lại con muốn để dành cho Tiểu Viễn đi học.” Triệu Thanh Cốc nói.

“Chẳng lẽ ông nội không chứa cho con chút nào?!” Dương Tú Thúy không nhịn nổi nữa, vặn hỏi.

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Ông nội con cũng quan tâm con như mọi người ở đây, khi đó con mới mấy tuổi đầu, còn nhỏ hơn bây giờ nữa, nếu ông nội lén để tiền cho con giữ, chẳng phải còn nguy hiểm hơn sao?”

Quan Viễn thâm khen Triệu Thanh Cốc, phản kích quá hay!

Quả nhiên, Quan Hà ghen hòng, xấu hổ đỏ cả mặt.

“Thằng nhóc mắt dạy này, muốn lừa bọn tao hả?! Mặc kệ hiện tại mày có giữ tiền hay không cũng phải giao ra đây hết cho tao!” Dương Tú Thúy nổi trận lôi đình quát.

Dương Phi Phuong chen vào, “Thằng nhóc này đúng là không hiểu chuyện, cô nhỏ của mày sắp lấy chồng, trong nhà đang khó khăn, mày lại có tiền, cho cô nhỏ của mày một ít làm của hồi môn không được à?!”

Dương Phi Phuong vừa mở miệng, mặt của mấy cha con Quan Hà đều đen hắc. Mụ ngu này, cô nhỏ lấy chồng lại bắt một đứa cháu không có quan hệ ruột rà cho tiền làm của hồi môn, chuyện tới tai người ngoài, bọn họ còn mặt mũi làm người nữa không?!

Quan Viễn lộ vẻ mặt ‘bùng hiểu’, “Anh, thì ra không phải ông nội muốn giữ tiền giữ anh, mà là muốn lấy tiền của anh cho cô nhỏ đi lấy chồng. Vậy cũng được à? Hay là chúng ta đi hỏi mấy chú mấy thím trong thôn thử đi?”

Triệu Thanh Cốc cũng phối hợp tỏ vẻ đã hiểu, “Ông Quan, không nói con không có tiền, dù là có, cũng không có chuyện bắt một người ngoài như con cho tiền cô làm của hồi môn được! Chẳng lẽ tiền ông nội con cho mọi người dùng hết rồi? Giờ tới phiên đòi tiền của con? Để con đi hỏi các chú các thím trong thôn thử xem chuyện này là sao đây!” dứt lời không đợi mấy người kia phản ứng, lập tức dất tay Quan Viễn làm bộ phải đi.

Quan Hà hung hăng trừng Dương Phi Phuong một cái, vội vàng chạy xuống giường gạch kéo Triệu Thanh Cốc lại, “Đừng nghe thím hai mày nói lung tung! Sao ông lại lấy tiền của con cho Mãn Nguyệt làm của hồi môn được! Chẳng qua sợ con giữ tiền không an toàn nên mới có ý tốt thôi. Mấy năm nay cả nhà đối xử với con thế nào con còn không rõ sao? Có thật là ông nội không để lại chút tiền nào cho con hết?” Quan Hà vẫn chưa từ bỏ ý định.

“Không ạ! Chắc chắn ông nội con cũng nghĩ giống y ông thôi, sao dám giao tiền cho con giữ chứ.” Triệu Thanh Cốc một mực không thừa nhận.

Dương Tú Thúy đã sớm nhìn không nổi, “Đúng là đồ quên ơn phụ nghĩa, ăn uống của nhà họ Quan tao biết bao lâu, giờ có chút việc nhờ đến lại luôn miệng nói không!”

“Bà Quan, chẳng lẽ bà quên việc lần trước chúng ta đã nói rồi sao? Nếu bà còn nói mấy lời như vậy nữa, chúng ta sẽ đi nhờ cả thôn phân xử giữ coi ai đúng, ai sai.” Triệu Thanh Cốc lạnh nhạt đáp.

Quan Hà coi bộ dây dưa nữa cũng không moi được gì, vội giải hòa, “Được rồi, không có thì thôi, cả nhà cũng vì lo cho con thôi. Tính bà nội bây hay nói giỡn, đừng để bụng làm gì!”

Lúc này Triệu Thanh Cốc mới gạt đầu một cái, dẫn Quan Viễn về phòng.

Nhà họ Quan không moi được tiền, còn ôm cục tức vào người, rồi rít đũa lửa giận về phía Dương Phi Phuong.

Quan Mãn Thương trách, “Bà ngu há?! Nói vậy mà cũng nói được! Lỡ như truyền ra ngoài chúng ta không bị cả thôn chê cười mới là lạ đó!”

Dương Tú Thúy cũng la Dương Phi Phuong, “Biết thì thừa thì thốt, không biết thì dựa cột mà nghe! Nói leo làm gì?!”

Dương Phi Phuong hận muốn chết nhưng không dám nói gì.

Rốt cuộc mấy người nhà họ Quan quyết định thế nào Quan Viễn không quan tâm. Bọn họ muốn tìm đường chết thì đừng trách cậu ra tay. Mấy người muốn tiền chứ gì? Vậy tôi sẽ khiến mấy người phải mất một khoản lớn!

Cuối cùng, dưới sự phản đối của kịch liệt của những người còn lại, Dương Tú Thúy và Quan Mãn Nguyệt phải chấp nhận chỉ có hai trăm nhân dân tệ làm của hồi môn. Tính ra số tiền này đã nhiều rồi, ít nhất trong làng chẳng có cô nào đi lấy chồng được gia đình cho hào phóng như vậy.

Quan Mãn Nguyệt bắt mẫn, “Mẹ, mấy người kia rõ ràng là không muốn con được sống tốt! Đặc biệt ba chị dâu, thấy con lấy chồng tốt lập tức ghen ăn tức ở ngay! Ba trăm nhân dân tệ còn không đủ nữa là huống chi hai trăm! Nếu người ta xem thường, con biết phải làm sao?!”

Dương Tú Thúy thờ dài một hơi, “Thôi, hai trăm cũng nhiều rồi! Cha cũng đã lên tiếng, mẹ còn biết làm sao!”

Quan Mãn Nguyệt tức giận nói, “Hừ, chờ coi, chờ con sống sung sướng sẽ là lúc bọn họ phải cầu xin con!”

Của hồi môn cho Quan Mãn Nguyệt trừ hai trăm tiền mặt, còn có hai bộ chăn mền và hai bộ quần áo mới.

Hiện đã mừng mười tháng giêng, còn sáu ngày nữa Quan Mãn Nguyệt đám cưới, Dương Tú Thúy liên tục hỏi ba cô con dâu chuẩn bị đồ cưới cho Quan Mãn Nguyệt.

Hôm nay, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đang đứng trong sân phơi chăn, xui xẻo bị Quan Mãn Nguyệt bắt gặp. Quan Mãn Nguyệt vẫn luôn ghi hận Triệu Thanh Cốc nhất quyết không chịu đưa tiền, thấy Triệu Thanh Cốc lập tức lên mặt, “Hừ, thằng nhóc chết tiệt kia, chờ đi, rồi mày sẽ phải tới cầu xin tao!”

Triệu Thanh Cốc làm như mất diếc tai ngo, Quan Viễn lại nhịn không được, “Cô còn chưa đám cưới, sao biết sẽ sống sung sướng, nếu sau này bị khổ, đừng trách sao bọn con không nhắc cô! Còn nữa, sau này dù bọn con có ăn trâu nuốt tro cũng sẽ không tới cầu xin cô đâu!”

“Mạnh miệng quá ha!” Quan Mãn Nguyệt giễu cợt một câu, thấy Triệu Thanh Cốc không có phản ứng gì, bực bội xoay người quay vào phòng lại.

“Anh, cô nhỏ thật đáng ghét!” Quan Viễn chờ Quan Mãn Nguyệt đi rồi lập tức nói với Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc vừa giữ giữ cái chăn, vừa nói, “Ừ, đáng ghét thật. Mấy ngày nữa anh ra đồng rồi, Tiểu Viễn ở nhà phải cách xa bọn họ một chút.” Triệu

Thanh Cốc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngày càng đáng yêu của Quan Viễn, lo lắng dặn dò.

“Anh, em cũng theo anh ra đồng luôn!” Quan Viễn muốn bất kỳ lúc nào cũng được ở bên cạnh Triệu Thanh Cốc, bèn nhân cơ hội làm nũng.

“Tiểu Viễn đi làm gì, anh làm việc, một mình em ngồi trên bờ phải đợi thật lâu, lại chẳng có ai chơi, chán lắm.”

“Tiểu Viễn không sợ chán! Tiểu Viễn ở trong nhà, lỡ bị bắt nạt thì sao?!” Mấy lời này đã trúng ngay điểm đau của Triệu Thanh Cốc. Lúc Quan Viễn còn nhỏ xúu Triệu Thanh Cốc không có cách nào mới đành để cậu ở nhà, tranh thủ giờ giải lao chạy vội về xem thử, nay Quan Viễn sắp mãn năm tuổi, ra đồng ít ra còn có thể coi chừng được.

Nghĩ vậy, Triệu Thanh Cốc đồng ý, “Cũng được. Nhưng lúc anh đang làm việc, không được chạy lung tung biết không!”

“Dạ.” Quan Viễn vội vàng đáp, còn tặng thêm nụ cười thật tươi.

Đúng lúc này Dương Phi Phương đi ra lấy nước, thấy chắn Triệu Thanh Cốc phơi trong sân, nảy ra ý hay, lập tức ào một tiếng, cả chậu nước lớn đã tạt hết vào chân của hai người.

“Trời ơi, đúng là ma xui quỷ khiến, rõ ràng là thím tạt hướng bên kia! Buổi tối hai đứa làm sao ngủ đây?” Dương Phi Phương giả vờ quan tâm kêu lên.

Quan Viễn châm chọc, “Rõ ràng có ý dỗi, còn giả bộ vô tội!” dứt lời bỏ chạy vào phòng. Dương Phi Phương không biết Quan Viễn chạy vào làm gì, cũng lười để ý cậu. Tiếp tục nói với Triệu Thanh Cốc, “Thanh Cốc, thím thật sự là không có ý đâu. Hai đứa chỉ còn cách đắp quần áo đi ngủ thôi.”

Nay đang lúc lạnh lẽo, tối ngủ không đắp chăn, đảm bảo ngày hôm sau sẽ chết vì cóng.

Triệu Thanh Cốc siết thật chặt nắm tay, thân thể mình khỏe mạnh không sao, nhưng Tiểu Viễn còn nhỏ làm sao chịu nổi?! Nghĩ tới đây, Triệu Thanh Cốc hận không thể bỏ ngay một dao vào người Dương Phi Phương cho hả giận.

Dương Phi Phương thấy Triệu Thanh Cốc đen mặt, chột dạ nói, “Thím còn phải đi chuẩn bị đồ cho cô mấy đứa, vào trước đây.”

Đúng lúc Dương Phi Phương xoay người, lại ào một tiếng. Lạnh đến thấu tim.

Dương Phi Phương sợ hãi kêu lên, “A!” sau đó ôm cánh tay lạnh run.

Quan Viễn ném chậu nước xuống đất, ngạc nhiên nói, “Trời ơi, rõ ràng là con không hề dỗi về phía dì, sao tự nhiên dì lại chàng ràng trước mặt con làm gì?”

“Thằng nhóc lòng dạ độc ác này, chờ cha mày về, xem cha mày có đánh chết mày không!”

Quan Viễn hỏi vói về mặt ‘ngây thơ’, “Không phải mọi người đều dạy trẻ con phải nghe lời người lớn sao. Rõ ràng là con học theo dì, sao cha lại đánh con chứ, không chừng còn khen con ấy chứ!”

“Mày...” Dương Phi Phương nhào qua định đánh Quan Viễn, nhưng đã bị Triệu Thanh Cốc nhanh tay cản lại.

Dương Phi Phương biết có Triệu Thanh Cốc ở đây, chắc chắn sẽ không chiếm lợi được, bèn run rẩy bước về phòng thay đồ trước. Có điều, trong thời đại khó khăn này, chẳng mấy ai có nhiều quần áo để thay cả, đặc biệt là áo bông mùa đông. Quả nhiên, Dương Phi Phương đành phải thay một bộ áo mỏng mùa xuân cho đỡ lạnh, run rẩy đi về phía phòng chính.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

“Ha ha ha! Đã nghiền quá!” Quan Viễn thấy bộ dáng run rẩy của Dương Phi Phương vui vẻ cười nói.

Triệu Thanh Cốc nhìn Quan Viễn vói về mặt bất đắc dĩ. “Tiểu Viễn không nên chọc giận thím ta, lát nữa sẽ bị ăn mắng.”

Quan Viễn thân nhiên đáp, “Ông ấy muốn mắng thì cứ mắng. Anh sẽ để yên cho ông ấy mắng Tiểu Viễn sao? Cảm thấy Tiểu Viễn rất hư hỏng?”

Triệu Thanh Cốc thở dài một tiếng, ôm Quan Viễn lên, “Tiểu Viễn của anh ngoan thế này, sao là bé hư được! Anh chỉ lo lắng Tiểu Viễn bị cha mắng sẽ đau lòng thôi.” Triệu Thanh Cốc không còn cha mẹ, Quan Viễn mặc dù có cha lại như không. Mỗi lần Triệu Thanh Cốc thấy ánh mắt khát vọng của Quan Viễn khi nhìn Quan Mãn Thương cảm thấy đau lòng vô cùng. Anh có thể không để Quan Viễn bị người khác bắt nạt, lại không có biện pháp khiến Quan Mãn Thương thích Quan Viễn.

Đời trước Quan Viễn khát vọng tình thân, đời này đã chẳng còn ý tưởng ngu xuẩn đó nữa. “Anh, Tiểu Viễn không cần cha, cũng không cần ông nội bà nội, chỉ cần anh thôi!”

Ánh mắt Quan Viễn vô cùng kiên định khiến Triệu Thanh Cốc phải giật mình, thật lâu mới đáp, “Được, chúng ta không cần ai hết, chỉ cần hai anh em mình thôi.”

Tối, Quan Mãn Thương vừa về đến nhà, nghe Dương Phi Phương thêm mắm thêm muối kể lể xong lập tức nổi giận đùng đùng chạy tới đập một cái lên cửa phòng Quan Viễn, “Đúng là không trên không dưới! Người lớn trong nhà cũng dám chọc, trong mắt mày còn có người cha này không?!”

Quan Mãn Thương không hề ngấm lại nói mấy lời này với một đứa bé mới bốn tuổi hơn, nó có hiểu nổi không?

Quan Viễn nghe Quan Mãn Thương nói, trong lòng không chút dao động, chính người cha này và Dương Phi Phương đã hùa nhau khiến mẹ cậu tức chết, lại trăm phương ngàn kế ngăn cản cậu đi học chỉ bởi vì muốn lấy tiền cho Quan Dư đến trường, cuối cùng cả mạng sống của cậu cũng kết thúc trên tay Quan Mãn Thương.

“Cha, con đã làm sai cái gì ạ?” Quan Viễn nhìn Quan Mãn Thương với vẻ mặt ‘ngây thơ’, hỏi.

Quan Mãn Thương nhìn gương mặt mơ hồ có bóng dáng Lý Nguyệt Hoa của Quan Viễn, bỗng có ảo giác như trước mắt xuất hiện dáng vẻ không cam lòng của Lý Nguyệt Hoa lúc sắp chết, cổ nén tức giận, gằn giọng hỏi, “Giữa trời lạnh lẽo lại hắt nước lạnh lên người mẹ mình! Còn dám cãi?!”

Triệu Thanh Cốc đứng chắn trước mặt Quan Viễn, phòng Quan Mãn Thương nổi điên đánh Quan Viễn.

Quan Viễn đen mặt hỏi lại, “Ai là mẹ con? Mẹ con đã mất từ lâu rồi. Sao cha không hỏi thử tại sao con lại hắt nước lên người đi ấy?”

Quan Mãn Thương vừa nghe nhắc tới Lý Nguyệt Hoa đã thấy cả người không được tự nhiên, “Vì sao?”

“Bởi vì đi ấy có tình hắt nước lên chân của bọn con. Trong lúc lạnh lẽo kinh khủng này, không có chân làm sao tại con sống nổi?!”

Quan Mãn Thương cứ há rồi khép miệng nhiều lần, rốt cuộc mới nói được một câu, “Thật sao?”

“Sao lại không thật? Chân của bọn con đang phơi trong sân, thím ấy hắt ào cả chậu nước lên rồi nói là vô tình, nhưng ai chẳng biết xưa giờ vốn không thể tạt nước trong sân. Hơn nữa, cái chân to đùng thế kia, kêu không thấy ai tin?! Chú Mãn Thương, không chỉ Quan Dư, Tiểu Viễn cũng là con của chú!” Triệu Thanh Cốc trầm giọng nói.

Quan Mãn Thương nghe xong, biết tám phần là Dương Phi Phương gây chuyện trước, nhìn mặt Quan Viễn hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói gì, xoay người đi về phòng.

Quan Viễn thâm cười lạnh một tiếng, cha cậu đó, đời trước cậu còn mơ mộng nhận được chút tình thương của cha từ ông ta, đúng là ngu muội! Hơn nữa, biết rõ hai đứa nhỏ không có chân đắp, cả nhà này cũng không ai thêm lên tiếng hỏi thăm dù chỉ một câu.

Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn vào phòng, lấy toàn bộ quần áo của mình đắp cho Quan Viễn. Hai người ôm sát, sưởi ấm cho nhau.

Triệu Thanh Cốc chà tay khắp người Quan Viễn, luôn miệng hỏi cậu có lạnh không, dĩ nhiên, đàn/leq]squysdd.'oond Quan Viễn thừa dịp Triệu Thanh Cốc không chú ý, lấy một miếng dán làm ấm từ trong không gian ra dán vào lòng bàn tay mình, rồi đặt tay lên người Triệu Thanh Cốc truyền nhiệt.

Miếng dán giữ ấm này là phát minh của nhiều năm sau, chỉ nhỏ tựa như mẫu băng keo cá nhân, nhưng tạo ra rất nhiều nhiệt lượng, còn có ích hơn cả lò sưởi nhiều.

“Anh, em không thấy lạnh gì hết!” Quan Viễn cố ý nói với Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc còn tưởng rằng mình bị ảo giác, cẩn thận cảm nhận phát hiện quả thật rất ấm, “A, sao lạ vậy?! Anh cũng không thấy lạnh. Cả bộ đồ này nữa, bỗng nhiên mặc thấy ấm hơn trước hẳn!”

Quan Viễn cười hì hì nói, “Không chừng thật sự có nàng tiên ốc đang giúp chúng ta đấy!”

“Làm gì có nàng tiên ốc nào, đó chỉ là truyện cổ tích thôi!”

Nhờ miếng dán ấm áp, hai người chỉ nói chuyện trong chốc lát đã ngủ mất. Có điều Triệu Thanh Cốc không dám ngủ say, thỉnh thoảng giật mình thức dậy sờ thử một cái bảo đảm Quan Viễn không bị lạnh mới yên tâm.

Bất ngờ hôm sau Dương Phi Phương bị cảm, nằm dài trên giường không nhúc nhích, trùng hợp tới ngày phải làm việc nhà. Dương Tú Thúy thấy Dương Phi Phương không làm, tức giận chạy tới trước phòng Dương Phi Phương mắng mấy câu, cũng nhờ Dương Phi Phương là cháu gái ruột, Dương Tú Thúy mới mắng mấy câu, chứ nếu là ba cô con dâu thì chắc chắn đã nhảy dựng lên chửi rồi.

Ngày mười sáu tháng giêng chớp mắt đã tới, nhà họ Quan bày tiệc đãi khách, hầu như cả thôn đều tới dự. Bởi vì Quan Mãn Nguyệt tìm được nhà chồng tốt, khách khứa ăn tiệc xong không vội đi, ở lại chờ xem nhà trai tới đón dâu.

Chín giờ, Vương Quốc Huy dẫn đầu chạy xe đạp tới, theo sau là một đoàn thanh niên cỡ chừng mười mấy người cũng đi xe đạp.

Cảnh này gần như chấn động cả thôn Quan Gia, bởi vì giá một chiếc xe đạp không dưới ba trăm nhân dân tệ, nhiều chiếc như vậy tổng cộng bao nhiêu tiền đây?! Khách khứa có mặt đều trầm cảm thán Quan Mãn Nguyệt đứng là kiếm được mỗi tốt.

Dương Tú Thúy cười tới mức mặt đầy nếp nhăn, Quan Hà cũng hớn hỏ không kém.

Quan Mãn Nguyệt xấu hổ ngồi lên yên sau xe Vương Quốc Huy, ưỡn ngực ngẩng đầu đón ánh mắt hâm mộ của mọi người.

Xe đón dâu đi trước, người vây xem chạy theo sau mãi cho tới cổng làng, mọi người mới lục tục quay về.

Đúng lúc này, Quan Mãn Nguyệt bỗng nhiên hét to một tiếng.

Mọi người vội vàng quay đầu lại xem đã xảy ra chuyện gì. Quan Viễn nằm trên lưng Triệu Thanh Cốc, đã sớm nhìn thấy nguyên do. Đó là, Vương Quốc Huy đột nhiên dừng xe lại, tát Quan Mãn Nguyệt một cái bạt tai thật mạnh, sau đó đã bị mấy thanh niên trong đoàn rước dâu phát hiện bất thường, đè chặt tay chân lại.

Khi mọi người chạy tới, Vương Quốc Huy đang bị mấy thanh niên trong đoàn đè chặt trên mặt đất, nhưng vẫn liều mạng giãy giụa, há to miệng gào thét, đôi mắt hiện đầy tơ máu nhìn chằm chằm một hướng, trông rất đáng sợ.

“Trời ạ, cậu ta bị điên!”

“Thì ra là một thằng điên! Hèn chi, nhà điều kiện tốt như vậy mắc gì phải về quê tìm vợ?!”

Lúc này Quan Mãn Nguyệt đang đứng ôm một bên má đã sưng thật to.

Cả nhà họ Quan sợ ngây người, đặc biệt là Dương Tú Thúy, ngờ người hồi lâu mới hết hồi, “Đã xảy ra chuyện gì? Cậu ta bị sao vậy?” dứt lời chạy tới kéo tay Quan Mãn Nguyệt ra xem thử, sau khi thấy khuôn mặt sưng phù của Quan Mãn Nguyệt, lập tức gào lên, “Đúng là cái bọn độc ác vô lương tâm, thằng điên còn đi gạt cưới con gái nhà người ta! Nguyệt Nhi của mẹ đúng là số khổ!”

“Thím thông gia, com có thể ăn bậy, nhưng nói thì không được nói bậy à! Nhà tôi hồi cưới con gái thím đang hoàng, gặt lúc nào? Em trai tôi chỉ là tôi qua uống rượu nhiều nên giờ mới xin vậy thôi!” Người nói là anh trai Vương Quốc Huy, trông rất có khí thế.

“Hừ, tới nước này rồi mà mấy người còn dám mở mắt nói dối?! Nhìn bộ dạng của nó kia, rõ ràng là một thằng điên!” Dương Tú Thúy lên tiếng phản bác.

Quan Mãn Nguyệt sợ muốn chết, khóc nước mắt nước mũi ròng ròng, “Mẹ, con không lấy nữa đâu! con sợ lắm!”

Anh trai Vương Quốc Huy nhìn cả nhà họ Quan nói, “Mấy người suy nghĩ cho kỹ đi, cưới hay không cưới?”

“Không cưới! Còn lâu tôi mới lấy một thằng điên làm chồng!” Quan Mãn Nguyệt khóc bù lu bù loa, liên tục lắc đầu.

Quan Hà nhìn anh trai Vương Quốc Huy hỏi, “Quốc Huy thật sự chỉ là uống rượu say?”

Anh trai Vương Quốc Huy thần nhiên đáp, “Dĩ nhiên.”

Quan Hà nói, “Đây không phải chuyện nhỏ, để cả nhà tôi bàn bạc lại đã.”

Nói là cả nhà bàn bạc, thực tế chỉ có Quan Hà và ba anh em Quan Mãn Thương rồi xa đám đông bàn nhau.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đứng không xa, nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của bọn họ.

Quan Hà, “Ba đứa thấy thằng Vương Quốc Huy như vậy, rốt cuộc em gái của tụi bây còn cưới hay không?”

Quan Mãn Thương nói, “Chẳng phải anh cậu ta đã nói chỉ là say rượu sao?! Hết say là bình thường lại thôi, mắc gì không lấy? Hơn nữa nếu không dám cưới nữa, người ta sẽ đòi lại tiền lễ đó!”

Quan Mãn Khô phụ họa, “Đã tới nước này, Mãn Nguyệt không cưới thằng kia, thì cũng chẳng còn ai chịu cưới nó. Và lại, nếu Vương Quốc Huy thật sự bị điên, nhà họ đuối lý, sau này chúng ta có chuyện gì nhờ, nhà họ dám không giúp một tay sao?!”

Quan Mãn Phòng cũng đồng ý với hai anh trai, “Nhìn tướng biết người. Vương Quốc Huy trông sáng láng như vậy, dù có điên thật cũng chỉ là từng cơn, không ảnh hưởng tới cuộc sống hàng ngày là được rồi!”

Quan Hà gật đầu, “Cũng đúng.”

Quan Viễn đã biết từ sớm cả nhà họ Quan vốn ích kỷ bạc tình, nên chẳng có gì kinh ngạc với quyết định của bọn họ. Nhưng Triệu Thanh Cốc lại không thể tiếp thu nổi. Ngay cả anh em ruột thịt, bọn họ cũng tính toán tới mức này?!

Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn thật chặt, thầm quyết tâm bất kỳ lúc nào cũng không được rời mắt khỏi Quan Viễn. Triệu Thanh Cốc chỉ cần nghĩ đến cảnh Quan Viễn bị đám người kia tính toán làm hại vào lúc mình không hề hay biết là đã thấy lạnh cả người.

Sau khi bàn bạc xong, Quan Hà đi tới trước mặt anh trai Vương Quốc Huy nói, “Nhà họ Quan chúng tôi không phải phường bội bạc, hơn nữa cũng tin tưởng lời của cậu, cho nên sẽ cưới. Có điều nếu để chúng tôi biết mấy người cố tình lừa gạt thì đừng trách sao chúng tôi không để ý tình nghĩa.”

Quan Hà nói mấy câu này, vừa tỏ vẻ mình cao thượng, vừa dọn đường sẵn cho sau này bọn họ tìm tới cửa nhờ vả.

Anh trai Vương Quốc Huy không nói tiếng nào, chỉ cười khinh bỉ một cái.

“Cái gì?! Ông à, đầu ông có vấn đề hả, sao có thể gả con gái mình cho thằng điên kia...” Dương Tú Thúy hoảng sợ hỏi Quan Hà.

Quan Mãn Nguyệt nghe xong, gào khóc càng to hơn.

Cuối cùng, mặc kệ Quan Mãn Nguyệt có gãy giữa thế nào, vẫn bị đoàn rước dâu đưa đi, mấy cha con Quan Hà thì lo kéo Dương Tú Thúy cứ muốn nhào lên lại.

Ngày vui đã kết thúc bằng cảnh này. Thôn Quan Gia lại có thêm chuyện để bàn tán.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Trải qua vụ đám cưới của Quan Mãn Nguyệt, Triệu Thanh Cốc càng thêm đề phòng nhà họ Quan, bảo vệ Quan Viễn tới mức có thể nói là gió thổi cũng không lọt.

Ngày thứ ba sau đám cưới, chỉ có một mình Quan Mãn Nguyệt về nhà mẹ đẻ, không thấy bóng dáng Vương Quốc Huy đâu. Quan Mãn Nguyệt vừa vào phòng đã ôm Dương Tú Thúy khóc rống lên, “Mẹ, thằng điên kia về tới nhà rồi vẫn chưa hết con, phải trói chặt trên giường, nếu không sẽ lập tức đánh người. Mẹ, con không về cái nhà đó nữa đâu!”

Dương Tú Thúy nghe xong mắt cũng rung rung, đau lòng cho con gái. Nhưng dù Dương Tú Thúy có hay cay cú, mỗi lần chỉ cần Quan Hà nổi giận, bà ta cũng không dám phản kháng. “Nguyệt Nhi, con đã có một đời chồng, về đây rồi sau này gả cho ai được nữa?!”

Quan Mãn Nguyệt nghe vậy lại khóc rống lên. Một lát sau, Quan Mãn Nguyệt nhớ tới đầu sỏ gây chuyện, “Mẹ chị hai đâu? Chuyện này chắc chắn do chị ta cố tình! Con không tin chị ta không biết Vương Quốc Huy bị điên! Chị ta đúng là độc ác, làm mai một thằng như vậy cho em gái ruột của mình!”

“Chuyện này... Hẳn là không có đâu, chị con sao có thể làm như vậy!”

Quan Mãn Nguyệt hét lên, “Tới nước này rồi mẹ còn bệnh chị ta?! Cả cha và mấy anh nữa, tro mắt nhìn con lấy một thằng điên! Con là con gái ruột, em gái ruột của bọn họ đó!”

Vừa lúc Quan Hà đi tới, nghe thấy, trách, “Mày mà không phải con gái ruột của tao thì tao đã sống chết mặc bây rồi! Vương Quốc Huy thì mắc gì mà không được, tuy có bệnh nhưng chỉ cần không lên con chẳng phải vẫn sáng láng bình thường?! Mày lấy nó được ăn ngon uống ngon còn không chịu, chẳng lẽ muốn về quê lấy một thằng nông dân quên?”

Quan Mãn Nguyệt nghe vậy nghĩ tới cảnh phải ra đồng làm việc từ sáng tới tối từ ngày này qua tháng nọ, rung mình một cái, tiếng khóc dần im. Quan Hà thấy Quan Mãn Nguyệt đã bình tĩnh lại, chậm rãi nói tiếp, “Nguyệt Nhi à, con lấy được chồng trên thị trấn là có phúc biết bao nhiêu! Làm người không thể cái nào cũng đòi hỏi tốt hết! Hơn nữa, nếu con bị bắt nạt, không phải còn có cha và các anh con ở đây sao?”

Quan Viễn tình cờ đi ngang qua nghe thấy, thầm cười lạnh một tiếng, thật ra trong cái nhà này kẻ ghê tởm nhất chính là Quan Hà, cả con gái ruột cũng không tha, nhưng lúc nào cũng làm bộ như mình lương thiện lắm.

Cứ vậy Quan Mãn Nguyệt đã bị khuyên về nhà chồng lại. Lúc Quan Mãn Nguyệt đi, hai mắt vẫn ửng đỏ, Dương Tú Thúy thương con gái, kêu Quan Mãn Khố đưa về.

Triệu Thanh Cốc đứng nhìn, kinh hãi không thôi, cảm thấy nhà họ Quan tựa như một con quái vật ăn thịt người khổng lồ, lạnh lùng há hốc miệng, có thể cắn nuốt người bất kỳ lúc nào.

Triệu Thanh Cốc càng thêm đề phòng Quan Hà, đứng che trước mặt Quan Viễn chỉ sợ không cẩn thận sẽ để Quan Viễn bị Quan Hà chú ý.

Từ mười bảy tháng giêng, mọi người đã bắt đầu ra đồng, lúc này không cần Quan Viễn xin, Triệu Thanh Cốc cũng đã quyết định sẽ dẫn Quan Viễn theo.

Quan Mãn Khó cầm một cuốn sổ chấm công đi tuần trên bờ ruộng, ghi chú lại ai làm cái gì, tương ứng bao nhiêu điểm. Triệu Thanh Cốc công Quan Viễn đi về phía Quan Mãn Khó điểm danh rồi mới ra chỗ làm.

Triệu Thanh Cốc tìm một chỗ râm mát, lót chút cỏ khô cho Quan Viễn ngồi, rồi dặn, “Tiểu Viễn, em ngồi yên ở đây không được chạy lung tung biết không! Anh làm ở đằng kia, chỉ cần ngẩng đầu lên là thấy được em ngay. Chờ tới lúc nghỉ giải lao anh sẽ tới tìm em.” Quan Viễn nhìn theo ngón tay chỉ của Triệu Thanh Cốc, quả nhiên rất gần.

Quan Viễn ngoan ngoãn gật đầu, “Anh cứ đi đi, em sẽ ở đây không đi đâu hết!”

Triệu Thanh Cốc sờ đầu Quan Viễn một cái rồi mới cầm cuốc đi xuống ruộng.

Ánh mặt trời chiếu xuống, khiến cả người Triệu Thanh Cốc như đang tỏa sáng, Quan Viễn híp mắt nhìn say mê, anh cậu bảnh quá!

Nhiệm vụ của Quan Mãn Khó là chấm công, không cần xuống ruộng làm, chỉ đi dạo xung quanh xem có ai lười biếng hay không. Quan Viễn thấy sau khi Quan Mãn Khó đi xong một vòng, có người lặng lẽ ra hiệu với chủ ta. Quan Mãn Khó dường như đã biết chuyện gì, lặng lẽ theo người nọ ra phía sau sườn dốc.

Quan Viễn lặng lẽ đi theo.

Người nọ cẩn thận nhìn xung quanh một lượt, xác định không có ai khác, mới lặng lẽ móc ra một đồng một tệ nhét vào tay Quan Mãn Khó.

“Anh Mãn Khó, điểm công tháng này của em phải dựa vào anh rồi! Anh xem có thể chấm cho em điểm cao nhất không?” Người nọ cười nịnh nọt.

Quan Mãn Khó lắc đầu nói, “Nhị Cầu Tử, cậu làm toàn mấy việc nhẹ nhàng, lại đòi tôi chấm điểm cao nhất, chẳng lẽ Quan Mãn Khó tôi là hạng người như vậy sao?” tuy ngoài miệng nói vậy nhưng bàn tay vẫn không ngừng chà chà đồng tiền Nhị Cầu Tử vừa đưa.

Nhị Cầu Tử lộ vẻ mặt đau lòng, dường như đã hạ quyết tâm thật lớn, lấy ra thêm một đồng năm hào nữa, “Em chỉ có bấy nhiêu, anh không chịu thì trả hết đây!”

Quan Mãn Khó nhanh tay giật lấy đồng năm hào nhét vào trong túi mình, cười nói, “Nhị Cầu, anh với chú chứ có phải ai xa lạ đâu! Được rồi, chuyện này cứ để anh lo, chú nhanh đi làm việc đi!”

Quan Viễn nghe tới đây, sợ bọn họ phát hiện, vội chạy về chỗ cũ, đến nơi bắt gặp Triệu Thanh Cốc đang hốt hải chạy tới. “Tiểu Viễn, em đi đâu vậy? Chỉ chớp mắt một cái đã không thấy tăm hơi đâu, làm anh sợ muốn chết!”

Quan Viễn biết mình khiến Triệu Thanh Cốc lo lắng, lập tức nhận sai, “Em xin lỗi! Vừa rồi thấy một con bướm rất đẹp, vội đuổi theo nó nên quên mất, lần sau sẽ không như vậy nữa đâu ạ!”

Đúng lúc này Quan Mãn Khó đi tới chỗ hai người, “Bé Hai, mày dám làm biếng hả?! Trừ nửa ngày công.” dứt lời lập tức ghi vào sổ.

Hừ, kiếm có lấy điểm bên này để bù qua bên kia à?! Chờ đấy!

“Chú...” Quan Viễn vừa mở miệng đã bị Triệu Thanh Cốc kéo tay lại lắc đầu một cái.

“Tiểu Viễn ngồi chỗ này chơi đi, anh đi làm việc đây.”

Quan Viễn chờ Triệu Thanh Cốc đi rồi, bắt đầu nhìn chăm chăm theo dõi Quan Mãn Khó.

Đúng lúc này, Nhị Cầu Tử tình cờ đi ngang qua, Quan Viễn lập tức lấy thuốc khiến người ta nói thật từ trong không gian ra văng lên người Nhị Cầu Tử.

Hai mắt Nhị Cầu Tử mơ hồ mấy giây, rồi đột nhiên hô to, “Tôi có tội! Tôi đã hối lộ Quan Mãn Khó để anh ta sửa điểm cho tôi!” vừa hô vừa chạy về phía đội trưởng đội sản xuất. Giọng Nhị Cầu Tử rất lớn, mọi người xung quanh đều nghe thấy, lập tức xôn xao cả lên, chạy tới vây lấy Nhị Cầu Tử.

Quan Mãn Khó nghe Nhị Cầu Tử hô, sợ choáng váng, nhảy qua bịt miệng Nhị Cầu Tử lại, “Cậu điên hả?! Nói lung tung cái gì đó...” Quan Viễn đứng từ xa vẫn có thể thấy được tay Quan Mãn Khó đang run rẩy.

Đội trưởng đội sản xuất nói, “Quan Mãn Khó, mau buông Nhị Cầu Tử ra, để cậu ta nói cho rõ ràng!”

“Đội trưởng, cậu ta giỡn chơi thôi, anh đừng nghe!” Quan Mãn Khó nói.

Đội trưởng nghiêm mặt ra lệnh, “Tôi nói mau buông Nhị Cầu Tử ra, cậu không nghe thấy hả?” Mấy người vây xem cũng ồn ào kêu Quan Mãn Khó mau thả tay ra.

Quan Mãn Khó hết cách, đành phải bỏ cái tay đang bịt miệng Nhị Cầu Tử ra.

“Đội trưởng, vừa rồi tôi đã đưa cho Quan Mãn Khó một tệ năm hào, để anh ta sửa điểm cho tôi...” Nhị Cầu Tử cứ lặp đi lặp lại một câu này.

Đội trưởng lập tức giật lấy cuốn sổ chấm công trong tay Quan Mãn Khó, mở ra xem, phát hiện quả nhiên điểm của Nhị Cầu Tử đã thành hạng nhất,

“Mọi người, có ai biết Nhị Cầu Tử đã làm cái gì không?”

Một phụ nữ lên tiếng, “Nhị Cầu Tử làm biếng vô cùng, cả ngày hết ăn lại nằm, chỉ nhờ vài cọng cỏ thôi!”

Quan Mãn Khố nghe xong, mồ hôi lạnh tuôn không ngừng, cả người run rẩy như bị sốt rét. Lúc này Quan Hà và Quan Mãn Thương cũng chạy tới, kinh hãi nhìn Quan Mãn Khố. Bọn họ không hề hay biết gì về chuyện này.

Quan Hà nghĩ nếu Quan Mãn Khố bị định tội, không những không được đi chăm công tiếp, chỉ sợ còn liên lụy cả nhà, bèn nói, “Đội trưởng, mấy năm nay Mãn Khố nhà tôi vẫn luôn nghiêm túc hoàn thành nhiệm vụ được giao, sao có thể làm ra mấy chuyện thế này được, nhất định là do Nhị Cầu Tử đặt điều vu oan thôi! Mọi người nhìn bộ dạng cậu ta kia, trông cứ như trúng tà, lời của cậu ta có thể tin được sao?!”

Đội trưởng đã sớm nhìn Quan Mãn Khố không vừa mắt, nay bắt được cơ hội dễ gì bỏ qua, “Có phải vu oan hay không cứ kiểm tra thử sẽ biết. Hai cậu lại lục soát đi!”

Hai người đàn ông được chỉ định lập tức tiến lên, lục soát khắp người Quan Mãn Khố, quả nhiên tìm được một tề năm hào trong túi Quan Mãn Khố.

“Hừ, mấy người còn gì để nói nữa không? Tổ chức tin tưởng mới cho cậu đi chăm công, không ngờ cậu lại dám làm ra mấy chuyện như vậy. Phải cải tạo!”

Triệu Thanh Cốc chỉ nghe tới đây, lặng lẽ kéo Quan Viễn đi, rồi xuống đất làm việc tiếp.

Hết giờ làm, Quan Viễn trào lên lưng Triệu Thanh Cốc cho anh công về, hỏi, “Anh, sao anh không nói gì hết?” Triệu Thanh Cốc thờ dãi đáp, “Tiểu Viễn, anh nhất định sẽ bảo vệ em thật tốt! Không ai có thể làm hại em hết!” Triệu Thanh Cốc lo Quan Viễn sẽ bị Quan Mãn Khố liên lụy.

Quan Viễn không biết Triệu Thanh Cốc đang nghĩ gì, nhưng vẫn ngoan ngoãn dạ một tiếng.

Cuối cùng, Quan Mãn Khố không được đi chăm công nữa, tiếp nhận cải tạo một tháng, điểm công trong vòng một năm bị cắt một nửa, và bắt buộc phải tham gia vào các lao động công ích.

Cả nhà họ Quan lâm vào không khí sầu thảm, lúc trước Quan Mãn Khố đi chăm công, điểm khi nào cũng nhiều nhất nhà, giờ coi như bỏ không.

Lý Nguyệt Chi ý vào Quan Mãn Khố là người chăm công luôn vênh váo với mọi người, nay Dương Phi Phuong bắt được cơ hội, lập tức giễu cợt, “Trời ơi, sao chú ba lại làm mấy chuyện như vậy chứ?! Nhận hối lộ của người ta, cả nhà không được miếng nào, giờ xui xẻo ập tới, cả nhà lại bị liên lụy, bắt công quá đi!”

Quan Hà đang phiền muộn chết, nghe Dương Phi Phuong lời nhai càng bức hơn, nhưng bình thường luôn cố giữ hình tượng, không mắng con dâu, bèn quát với Quan Mãn Thương, “Mau dẫn vợ mày về phòng đi, có một chuyện mà cứ nhai đi nhai lại miết!”

Quan Mãn Khố vô cùng lo sợ nói, “Cha, phải làm sao đây? Cải tạo một tháng, chắc con chết mất! Hay là đi hỏi chồng Mãn Tinh và Mãn Nguyệt thử xem nhà họ có giúp được gì không?”

Quan Hà trầm ngâm một lát, rốt cuộc quyết định, “Mãn Thương, mày và Mãn Khố lên thị trấn tìm Mãn Tinh và Mãn Nguyệt thử xem, coi có cách gì không?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Quan Mãn Thương và Quan Mãn Khố đi từ sáng sớm tới khi trời tối đen mới về tới nhà. Vừa vào phòng chính Quan Mãn Khố đã oán trách, “Con nhỏ Mãn Nguyệt chết tiết kia không giúp một tay thì thôi còn nói con bị phạt là đúng tội! Chị cũng lấy cớ đủ kiểu từ chối không giúp. Đúng là lúc khó khăn mới hiểu lòng nhau, chỉ có thể dựa vào chính mình thôi, không nhờ ai được hết!”

Lý Nguyệt Chi giận nói, “Mấy năm nay chúng ta cho nhà chị biết bao nhiêu là đồ, giờ có việc cần nhờ lại chối đây đẩy! Biết vậy để ném cho chó ăn cho rồi, cho nó ăn nó còn biết ơn, thấy người còn sửa mấy tiếng.”

Dương Tú Thủy nghe Lý Nguyệt Chi chửi xéo con gái mình, tức giận mắng lại. Hai người bắt đầu rùm beng lên. Dương Phi Phuong còn ngại chưa đủ ồn ào, đứng bên cạnh thêm dầu vào lửa khiến Dương Tú Thủy càng nghe càng giận, chửi lớn hơn, thậm chí sau đó là lao vào cào cào Lý Nguyệt Chi.

Mấy đứa nhỏ bị dọa sợ, khóc lóc ầm ĩ. Triệu Thanh Cốc vội kéo Quan Viễn qua một bên, che hai lỗ tai cậu lại.

Quan Hà nghe nhức đầu, hét, “Đủ rồi! Câm miệng hết đi! Đứa nào về phòng đứa nấy ngay!”

Tiếng la tiếng khóc lập tức im bật. Ba đưa con trai nhanh chóng dẫn vợ con về phòng. Triệu Thanh Cốc cũng nhanh chóng dắt Quan Viễn đi.

Triệu Thanh Cốc không có tình cảm sâu sắc gì với mấy người nhà họ Quan, nhưng dù sao đã ở đây mấy năm, cũng không hi vọng bọn họ gặp chuyện không may.

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc cứ cau mày suốt, bèn hỏi, “Anh, anh sao vậy?” vừa nói vừa dùng tay dẫn chân mày Triệu Thanh Cốc ra, “Anh như vậy, em khó chịu!”

Triệu Thanh Cốc cười gượng nói, “Tiểu Viễn, anh đang lo chuyện của chú ba sẽ liên lụy đến em” dứt lời ôm thật chặt Quan Viễn vào lòng. Triệu Thanh Cốc khẩn trương như vậy là vì đã từng thấy cảnh một đứa nhỏ tuy chỉ ba tuổi vẫn bị đập cho bể đầu chảy máu và nhổ nước miếng lên người. Lúc ấy Triệu Thanh Cốc rất kinh hoàng, không biết đứa bé kia đã phạm lỗi gì mà bị đối xử khủng khiếp như vậy. Nhìn cảnh này, lòng ông nghĩ đến cảnh Quan Viễn sẽ bị đối xử tương tự, là Triệu Thanh Cốc lại thấy lạnh cả người.

Quan Viễn thấy tay Triệu Thanh Cốc run rẩy, đột nhiên có chút hối hận, nếu biết trước thì cậu đã tìm cách trị Quan Mãn Khó kín đáo hơn rồi. “Anh, Tiểu Viễn sẽ không bị liên lụy đâu! Chẳng phải chú đội trưởng đã nói chỉ một mình chú ba đi cải tạo thôi sao?”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Ừ, anh sai rồi.”

“Vậy anh cười thật một cái đi! Cười giả thế này rất xấu!” Dứt lời Quan Viễn làm mặt quỷ với Triệu Thanh Cốc.

Quả nhiên, Triệu Thanh Cốc bị chọc cười, nhờ đó tâm tình lập tức trở nên tốt hơn hẳn. Hai người quyết định bỏ chuyện này qua một bên, thêm củi đốt nóng giường gạch, sau đó chui vào chăn, bắt đầu tiết mục kể chuyện cổ tích trước khi ngủ như thông lệ.

Ngược lại, mấy phòng khác, trừ bọn nhỏ, ai cũng không ngủ nổi.

Dương Phi Phương chọt Quan Mãn Thương, “Này, em anh bị như vậy, tính sao?”

“Sao là sao?” Quan Mãn Thương hỏi lại.

“Này, anh thật sự không hiểu hay giả bộ không hiểu vậy?! Lẽ nào chúng ta không bị liên lụy?! Chú ba không được đi chăm công nữa, lại có đến ba đứa con, chắc chắn cả nhà sẽ bị thiệt!”

“Vậy em muốn sao?” Quan Mãn Thương hỏi tiếp.

“Ồ riêng chứ sao! Cứ tiếp tục thế này, tiền ông già Triệu kia cho sớm muộn gì cũng bị mẹ anh đưa hết cho người khác ăn, giờ ra riêng ít nhất còn vớt vát được chút gì.”

Mấy ngày nay Quan Mãn Thương cũng một mực suy nghĩ chuyện ra ở riêng, có điều quan trọng nhất là nếu Quan Hà không chịu thì tính mấy cũng bằng thừa, “Phiền chết, để đó tính sau đi!” dứt lời kéo chăn lên che đầu, ngủ.

Dương Phi Phương giận tới mức đập lên lưng Quan Mãn Thương một cái thật mạnh.

Ba phòng còn lại cũng có những suy tính riêng.

Sáng sớm hôm sau, Quan Hà tuyên bố, Quan Thái Minh sẽ bắt đầu ra đồng làm với mọi người.

Lý Nguyệt Chi lập tức phản đối, “Thái Minh nhà con vẫn còn nhỏ, sao làm nổi?”

Quan Hà nghiêm mặt nói, “Nhỏ? Trong thôn có nhà nào con trai lớn cỡ này còn chạy chơi rong cả ngày?! Nhanh! Chuẩn bị lệ rồi ra đồng. Cứ bắt đầu từ việc nhẹ nhất đi.”

Quan Hà đã ra lệnh, Lý Nguyệt Chi đành phải im miệng.

Hôm nay Triệu Thanh Cốc vẫn làm ở chỗ đất hôm qua. Quan Viễn ngoan ngoãn ngồi dưới gốc cây chờ. Lúc về, Triệu Thanh Cốc bí mật nói nhỏ với Quan Viễn, “Chút nữa cho em xem thứ này hay lắm!”

Bình thường Triệu Thanh Cốc nói như vậy hẳn là đã kiếm được thứ gì ăn được. Quả nhiên, vừa về tới phòng, Triệu Thanh Cốc đã vội vàng lấy đồ giấu trong áo ra cho Quan Viễn xem.

Một chùm đậu phộng nặng trĩu.

“Hồi trước tết, lúc thu hoạch đậu phộng, chỗ đất đó là do một người nổi tiếng làm biếng trong thôn phụ trách, anh nghĩ hẳn là chú ta sẽ không nhả kỹ đâu, quả nhiên đã tìm thấy được một mớ sót lại. Em mau ăn đi, loại đậu phộng già này là ngon nhất đấy!” Nhìn cảnh này, lòng ông nghĩ đến cảnh Quan Viễn sẽ bị đối xử tương tự, là Triệu Thanh Cốc lại thấy lạnh cả người.

“Ngon quá! Anh cũng ăn đi!” Quan Viễn cũng lấy mấy viên đậu phộng đút vào miệng Triệu Thanh Cốc.

Đột nhiên cửa phòng hai người bị đập rầm rầm liên tục.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nhìn nhau cảnh giác. Triệu Thanh Cốc nhanh chóng bỏ đậu phộng vào trong túi vải giấu đi, mới ra mở cửa.

Ngoài cửa là Quan Thái Minh.

“Hai đứa bây đang lén lút ăn cái gì đó?” dứt lời Quan Thái Minh lập tức xông vào phòng, đôi mắt rà khắp phòng tựa như hai chiếc đèn pha.

“Có gì đâu mà ăn? Em ra đồng làm từ sáng tới giờ, lấy đâu ra đồ ăn?” Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn vào lòng, lên tiếng.

“Hừ, còn muốn gạt tao?! Lúc nãy tao đứng ngoài cửa rõ ràng nghe thấy hai đứa bây đang lén ăn cái gì đó. Mau lấy ra đây, nếu không tao sẽ đi méc bà nội, coi bà nội có cho tụi mày một trận hay không!”

“VẬY anh đi méc đi! Có điều trước khi anh đi, phải thừa dịp đánh anh mấy cái mới được!” nói xong Triệu Thanh Cốc để Quan Viễn xuống, bóp bóp nắm tay, đi tới trước mặt Quan Thái Minh.

“Mày định làm gì? Coi chừng tao đánh mày bây giờ!” miệng thì nói vậy, nhưng Quan Thái Minh đã nhanh chóng lùi ra tới ngoài cửa. Triệu Thanh Cốc lập tức đóng sầm cửa, khóa lại.

“Ha ha!” Quan Viễn vui vẻ cười ra tiếng.

Quan Thái Minh này rất khác người, không quan tâm cái gì hết, chỉ đặc biệt cảm thấy hứng thú với đồ ăn, đòi trước, sau khi lớn lên Quan Thái Minh đã rời thôn đi làm đầu bếp.

Không biết Quan Thái Minh có đi méc hay không, có điều mãi cũng không thấy ai tới tìm hai người nói này nói nọ, Quan Viễn đã chuẩn bị tinh thần cho ‘một trận chiến gian khổ’, rốt cuộc không có cơ hội dùng tới.

Mấy ngày sau, đội trưởng chính thức thông báo trên loa phát thanh của thôn, Quan Mãn Khố sẽ tiến hành ‘cải tạo’ một tháng, thời điểm là mỗi buổi chiều sau khi tan làm, cả thôn đều phải ‘tích cực’ tham gia, để giúp đỡ Quan Mãn Khố sửa chữa lỗi lầm.

Triệu Thanh Cốc vì đã ra đồng làm nên cũng phải tham gia. Quan Viễn sống chết đòi đi theo, Triệu Thanh Cốc hết cách đành cõng cậu tới sân phơi của thôn, nơi tiến hành cải tạo.

Đầu tiên đội trưởng đứng ra phê bình nghiêm khắc Quan Mãn Khố một trận, sau đó hô bắt đầu. Mọi người lập tức vây quanh Quan Mãn Khố như ong vỡ tổ. Đột nhiên, Triệu Thanh Cốc vươn hai tay che kín mắt Quan Viễn, “Tiểu Viễn đừng nhìn! Đừng sợ, có anh ở đây!”

Quan Viễn nghe thấy giọng Triệu Thanh Cốc run run.

Quan Viễn không muốn làm cho Triệu Thanh Cốc lo lắng, bèn vui mặt vào trong cỏ Triệu Thanh Cốc. “Dạ. Tiểu Viễn không nhìn, cũng không hề sợ! Thật đó!”

Nhờ nước suối thiêng, thánh lực của Quan Viễn tốt hơn người thường nhiều, trong hàng loạt tiếng hô đánh hô giết của mọi người vẫn nghe thấy rất rõ ràng tiếng gào như heo bị chọc tiết của Quan Mãn Khố, dần dần chỉ còn sức mà rên hừ hừ.

Một lần cải tạo kéo dài khoảng nửa tiếng mới xong. Lúc Quan Mãn Thương công Quan Mãn Khố về, Quan Mãn Khố đã hoàn toàn không còn phản ứng, trán mũi đều là máu, trên người lại đầy nước bọt của mọi người.

Dương Tú Thụy và Lý Nguyệt Chi ở nhà chờ, khi thấy tình trạng thê thảm của Quan Mãn Khố, lập tức phát ra những tiếng gào kinh thiên động địa.

“Trời ơi con tôi... Muốn bà già này chết sớm đây mà...” Dương Tú Thụy gào. Lý Nguyệt Chi thì nắm tay Quan Mãn Khố khóc đến chết đi sống lại.

Quan Hà hét lớn, “Cầm ngay hết cho ông! Bất mãn với quyết định của chính quyền hả? Để người ngoài nghe thấy thì hai mẹ con bà cũng đi tiếp nhận cải tạo với thằng ba luôn đó!”

Dương Tú Thụy và Lý Nguyệt Chi lập tức ngậm chặt miệng. Lý Nguyệt Chi còn thả phăng tay Quan Mãn Khố ra.

Sau khi Quan Mãn Khố tỉnh lại, cả người đau muốn chết, chỉ có thể nằm trên giường gạch rên hừ hừ, hôm sau vẫn phải ra đồng làm, hơn nữa còn là những việc nặng nhất. Cứ vậy qua vài ngày, Quan Mãn Khố thật sự chịu không nổi, quỳ xuống đất xin Quan Hà cứu mạng.

Quan Hà thờ dài một tiếng, “Mãn Khố à, cha làm sao cứu mày đây? Đó là quyết định của đội trưởng, hơn nữa đã trình lên cấp trên rồi.”

“Cha, cha không thể trơ mắt nhìn con bị đánh đến chết được! Con là con ruột của cha mà! Cha hãy đưa tiền cho đội trưởng...” Quan Mãn Khố lập tức nghĩ ra biện pháp giải quyết, “Đừng, cha đưa tiền cho đội trưởng đi, có lần con tận mắt thấy đội trưởng nhận tiền của một người, đến khi phát lương thực đã cho nhà kia rất nhiều. Cha, cách này chắc chắn được!”

Nói đến chuyện phải bỏ tiền ra, Dương Tú Thụy lập tức vờ như không nghe thấy.

Quan Viễn cảm thấy Dương Tú Thụy đúng là ‘khác thường’ so với người ở thời đại này, hào phóng với con gái bao nhiêu thì lại keo kiệt với mấy đứa con trai bấy nhiêu.

Quan Mãn Thương và Quan Mãn Phòng nghe xong, lập tức phản ứng kịch liệt.

“Chú ba à, đến nước này rồi mà chú vẫn không biết hồi cái, cứ nghĩ mấy thứ đường ngang ngõ tắt này! Tiền kia chú lấy của người ta, bọn anh một xu cũng không thấy, giờ chú xảy ra tiền, lại đòi dùng tiền chung trong nhà?! Anh không đồng ý!”

Quan Mãn Phòng cũng phụ họa, “Anh ba, anh cố chịu thêm một tí đi! Một tháng nói vậy chứ qua nhanh lắm! Hơn nữa, nếu đưa tiền cho đội trưởng, đưa thiếu người ta thêm nhận sao? Còn đưa nhiều thì mấy đứa cháu của anh lấy gì mà sống. Việc này em cũng không đồng ý.”

Quan Hà cau mày suy nghĩ trong chốc lát mới nói, “Mãn Khó, ráng chịu hết một tháng là ổn thôi. Giờ nhà đang khó khăn, không thể tiêu tiền bậy bạ được.”

Lý Nguyệt Chi theo phe chồng, kêu gào muốn đưa tiền cho đội trưởng, nhưng bị Dương Phi Phương chửi cho phải im miệng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Quan Mãn Khó thấy cả nhà đều không đồng ý cứu, còn nói mấy lời phũ phàng, tức giận cười to, gằn giọng nói, “Được, được lắm! Mấy người thấy tôi không còn giá trị lợi dụng là lập tức tro mắt nhìn tôi chịu khổ, xem tiền còn nặng hơn mạng người! Sớm muộn gì mấy người cũng sẽ phải hối hận vì hành động ngày hôm nay của mình!”

Mấy người kia cho rằng Quan Mãn Khó giận nên nói điên vậy thôi, nhưng Quan Viễn thấy ánh mắt Quan Mãn Khó dường như đã có âm mưu gì đó. Sau khi về phòng, Quan Viễn hỏi Triệu Thanh Cốc, “Anh, anh nghĩ chú ba sẽ làm gì?”

Triệu Thanh Cốc đáp, “Quan tâm chú ta định làm gì chi! Chỉ cần không chọc tới chúng ta là được. Tiểu Viễn nhìn này, hôm nay anh lại tìm được ít đậu phộng nữa!”

Trong không gian vốn có đầy đủ hết, Quan Viễn muốn cái gì có cái đó, nhưng đây là đậu phộng Triệu Thanh Cốc khó khăn lắm mới tìm thấy để dành cho cậu, ý nghĩa tự nhiên khác xa nhau. Quan Viễn nhào vào lòng Triệu Thanh Cốc, ôm anh bằng cả tay và chân, “Anh, anh giỏi quá! Tiểu Viễn thích anh nhất!” Nói xong còn hôn một cái thật kêu trên má Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc vui vẻ hỏi, “Chỉ tìm được chút đậu phộng đã là ‘giỏi quá’ rồi?”

“Người khác không tìm thấy, chỉ có mình anh tìm thấy, không phải ‘giỏi quá’ thì là gì ạ?!” Quan Viễn khẳng định.

Triệu Thanh Cốc véo cái mũi nhỏ của Quan Viễn một cái, nói, “Người ta tìm thấy sẽ để cho em biết sao? Ai cũng giống anh lên đem về nhà hết. Ngốc!”

Quan Viễn vô cùng hạnh phúc với những hành động thân mật của Triệu Thanh Cốc, bị nói là ngốc cũng không phản bác, còn cười khúc khích, quăn quật Triệu Thanh Cốc hơn, “Anh, Tiểu Viễn rất rất rất vui!”

“Tại sao? Chỉ vì ăn mấy hạt đậu phộng?”

“Tất nhiên là không rồi! Tiểu Viễn vui vì được anh thương chứ sao! Nếu không có anh, nhất định em sẽ sống rất thảm” Quan Viễn vui đầu vào cổ Triệu Thanh Cốc làm nũng.

“Tiểu Viễn, anh sẽ luôn bảo vệ và che chở em, cho nên em sẽ không bao giờ phải sống rất thảm đâu!”

“Dạ. Tiểu Viễn cũng sẽ luôn ở bên cạnh anh.”

Quan Viễn cảm thấy ở bên Triệu Thanh Cốc, thời gian trôi qua thật nhanh, chưa nói mấy câu đã tới giờ đi ngủ rồi.

“Mau ngủ đi, nếu không ngày mai lại không dậy sớm nổi để theo anh ra đồng đó.” Triệu Thanh Cốc nói xong, vừa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Quan Viễn, vừa hát bài hát ru.

Dù Quan Viễn vẫn chưa buồn ngủ, nhưng mai Triệu Thanh Cốc phải ra đồng sớm, không thể thiếu ngủ, cho nên cậu ngoan ngoãn nhắm mắt lại giả bộ ngủ, không nghe Triệu Thanh Cốc ru một hồi đã ngủ thật hời hợt rồi.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn vừa rồi còn mở mắt thật to giờ đã nhắm kín nhắm o o, bật cười, “Bé ngốc!”

Sau một đêm ngủ ngon, tinh thần hai người đều rất phấn chấn.

Hôm nay Triệu Thanh Cốc đã chuyển sang làm ở một mảnh đất khác, Quan Viễn đoán hẳn là sẽ không có đậu phộng nữa, ngồi suy nghĩ làm sao để lấy đồ từ trong không gian ra cho Triệu Thanh Cốc ăn. Từ lần ‘vô tình’ bắt được thỏ đến nay đã qua nửa tháng, mỗi ngày chỉ uống chút cháo lỏng và ăn bánh bột, không những Triệu Thanh Cốc, mà chính Quan Viễn cũng cảm thấy không chịu nổi.

Quan Viễn nhìn xung quanh một vòng, vô tình thấy Quan Mãn Khó đang lặng lẽ rời khỏi chỗ làm để đi đâu đó. Quan Viễn nhớ tới ánh mắt khác thường của Quan Mãn Khó ngày hôm qua, quyết định đi theo xem thử.

Quan Mãn Khó lén lút hết như kẻ gian vòng qua sườn núi, rồi chạy về trong thôn. Quan Viễn lặng lẽ đuổi theo.

Quan Mãn Khó vào thôn, đi thẳng tới nhà đội trưởng đội sản xuất. Quan Viễn thầm nghĩ: Chẳng lẽ tới tìm đội trưởng để xin xỏ?

Quan Viễn vòng ra sân sau nhà đội trưởng đứng chờ, chỉ một lát sau, nghe thấy đội trưởng hỏi, “Quan Mãn Khó, giờ này cậu không lo ra đồng chạy tới đây làm gì?” tiếp theo là tiếng quần áo ma sát, rồi tới giọng nói kinh ngạc của đội trưởng, “Cậu... Cậu muốn làm gì đây?”

“Đội trưởng, em biết sai rồi! Nhưng chỉ có một lần duy nhất đó thôi! Em thật sự chịu không nổi nữa, anh làm ơn làm phúc tha cho em đi!”

“Khụ khụ, sao đồng chí lại nói như vậy! Chúng ta đều là quần chúng lao động như nhau, bình đẳng hết! Mục đích của ‘cải tạo’ là để người sai biết hối cải và sửa đổi, nếu đồng chí đã biết sai vậy lần cải tạo này đã đạt được mục đích, không cần phải kéo dài thêm nữa.”

Quan Mãn Khó mừng như điên, luôn miệng nói, “Cảm ơn đội trưởng! Cảm ơn đội trưởng!”

Chốc lát sau, Quan Mãn Khó bước ra khỏi cổng nhà đội trưởng, quay đầu lại phun một bãi nước bọt, “Hừ, khôn kiếp! Đừng để ông đây bắt được thóp của mày!”

Quan Viễn chờ Quan Mãn Khó đi thật xa mới chạy nhanh ra đồng lại, may mắn lúc về tới chỗ ngồi Triệu Thanh Cốc vẫn không phát hiện cậu đã từng rời đi.

Quan Viễn thầm nghĩ: Quan Mãn Khó lấy tiền từ đâu, chẳng lẽ là mớ tiền âm thầm nhận hối lộ từ trước tới nay? Không đúng, dù Quan Mãn Khó có nhận tiền, mỗi lần cũng chẳng bao nhiêu làm sao có nhiều tiền đưa cho đội trưởng? Quan Viễn liên tưởng tới những lời Quan Mãn Khó nói ngày hôm qua, trộm của Dương Tú Thụ? Nếu quả thật như vậy, đúng là chó cắn chó rồi, chờ xem kịch vui thôi.

“Tiểu Viễn, nghĩ gì mà vui dữ vậy?” Giờ giải lao, Triệu Thanh Cốc đi tới chỗ Quan Viễn, bắt gặp cậu đang ngồi cười khúc khích một mình.

Quan Viễn vốn định kể cho Triệu Thanh Cốc nghe, nhưng kể ra sẽ lộ chuyện cậu lén bỏ đi, bèn đổi đề tài, “Không có gì ạ! Tiểu Viễn chỉ nhớ lại đậu phộng ngày hôm qua ăn rất ngon!”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy, buồn bã nói, “Tiểu Viễn, mảnh đất anh làm hôm nay không có đậu phộng...”

Quan Viễn thật giận mình kiếm một cái cớ ngu ngốc, vội nói, “Không sao, không sao! Em đã ăn đủ rồi, thật đấy!” Quan Viễn sợ Triệu Thanh Cốc tự trách, còn gơ tay lên thề.

Triệu Thanh Cốc bật cười, “Em học được mấy trò thề thốt này ở đâu đó?! Anh phải xuống làm lại rồi, em ngoan ngoãn ngồi yên ở đây ha.”

“Dạ.” Quan Viễn cười hi hi với Triệu Thanh Cốc, lộ ra hai hàm răng trắng đều tăm tắp. Triệu Thanh Cốc càng nhìn càng thích, nhin không được sờ đầu Quan Viễn mấy cái rồi mới đi.

Hết giờ làm, Triệu Thanh Cốc đặt Quan Viễn ngồi lên cổ mình cõng về, thỉnh thoảng còn hát lên hát xuống chọc Quan Viễn cười ha ha. Những người khác thấy đều chặc lưỡi than, Triệu Thanh Cốc chiều Quan Viễn quá.

Quan Viễn mặc kệ bọn họ nghĩ thế nào, vô cùng hạnh phúc hưởng thụ sự cưng chiều của Triệu Thanh Cốc, có điều tâm tình vui sướng này đã bị đánh tan khi về tới nhà họ Quan. Hai người chưa bước vào sân đã nghe thấy tiếng gào của Dương Tú Thụ, giọng đau khổ thật sự chứ không giống kiểu bù lu bù loa như bình thường.

Tất nhiên Quan Viễn đoán được là chuyện gì. Hai người bước vào, phát hiện không chỉ Dương Tú Thụ mà Dương Phi Phương cũng đang khóc, còn Quan Hà, Quan Mãn Thương và Quan Mãn Phòng thì vẻ mặt buồn bực.

“Trời ơi! Đúng là đồ trời đánh thánh đấm, đáng bị chặt ngàn khúc, không muốn cho bà già này sống nữa mà...” Dương Tú Thụ đang nằm dưới đất gào, thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vào, lập tức ngồi dậy, hung hăng chỉ tay vào mặt hai người quát, “Hai đứa mày đã trộm tiền tao giấu trong hộp đúng không? Đồ chó không biết ơn...”

Triệu Thanh Cốc cắt ngang, “Bà Quan, con và Tiểu Viễn đã ra đồng từ sáng sớm, đi sớm hơn cả nhà về lại về trễ nhất, sao có thể trộm tiền được?”

Dương Tú Thụ không tin, “Biết đâu mày đã thừa dịp mọi người đang làm lén chạy về...”

Đúng lúc này, giọng của đội trưởng đội sản xuất truyền ra từ loa phát thanh, “Xét thấy đồng chí Quan Mãn Khó đã nghiêm túc hối cải nhận rõ sai lầm của bản thân trong quá trình cải tạo, Đảng và nhân dân quyết định tha thứ cho đồng chí, kết thúc sớm thời gian cải tạo...” theo sau là một đoạn dài ca tụng công lao này nọ.

Cả nhà họ Quan vừa nghe lập tức biết ai đã trộm tiền. Quan Mãn Thương tức giận quơ cây liềm trong tay nói, “Thằng ba khốn kiếp, chắc chắn là nó trộm chứ không ai hết!”

Vừa lúc Quan Mãn Khó về tới. Quan Mãn Thương và Quan Mãn Phòng lập tức vây lấy Quan Mãn Khó.

“Chú ba, chú đã trộm tiền đúng không?”

Quan Mãn Khó thân nhiên đáp, “Ừ. Thì sao?! Mấy người không chịu cứu tôi, tôi phải tự cứu mình thôi!”

“Thằng chó này!” Quan Mãn Thương tức giận muốn xông lên đánh Quan Mãn Khó, nhưng bị Quan Mãn Phòng cản lại. “Anh ba, anh đã đưa cho đội trưởng bao nhiêu tiền?”

Quan Mãn Khó xòe bàn tay ra, “500.”

“Cái gì?!” Dương Tú Thúy lập tức la lên, “Trời ơi, đúng là nghiệp chướng! Sao tao lại sinh ra một thằng con khốn nạn như mày chứ...”

“Mãn Khó, mày thật là, dám trộm tiền trong nhà...” Quan Hà hì húi một hơi, cổ nèn tức giận nói tiếp, “Thôi, năm trăm tệ kia đưa rồi thì thôi, còn lại mau giao hết ra đây.”

Quan Mãn Khó đáp, “Con bị thương nặng như vậy, số tiền còn lại coi như bồi thường cho con, để con mua chút đồ ngon về bồi bổ thân thể lại.”

Lý Nguyệt Chi cười nói, “Cha, chồng con bị thương nặng, nên bồi dưỡng lại, nếu không lỡ để lại di chứng sau này thì biết trách ai?”

Dương Phi Phương hừ lạnh, “Tự làm tự chịu đi! Lúc nhận tiền hối lộ không nhớ tới cả nhà, giờ xảy ra chuyện còn có mặt mũi đòi tiền mua đồ ngon bồi bổ. Đúng là không biết xấu hổ!”

Quan Hà thấy nắm đấm của Quan Mãn Thương và Quan Mãn Phòng sắp rơi xuống người Quan Mãn Khó, hít sâu một hơi nói, “Mãn Khó, tao hỏi lại lần nữa, mày có giao số tiền còn lại ra không? Nếu không chịu, tao sẽ cho hai anh đánh mày một trận, sau đó đi báo cáo chuyện mày hối lộ đội trưởng lên cấp trên, xem mày sẽ bị xử lý thế nào?!”

Quan Mãn Khó nghe xong, vô cùng hoảng sợ, không ngờ Quan Hà lại nhẫn tâm như vậy.

Quan Mãn Khó không dám mạo hiểm xem Quan Hà có làm thật hay không, nghĩ thầm: nếu bị tố cáo, sợ rằng sẽ phải ‘cải tạo’ cả đời, dù sao mình chỉ đưa cho đội trưởng có bốn trăm, còn dư lại một trăm tệ, cũng không coi là thiệt, trả lại số tiền còn dư cho yên chuyện cho rồi.

Dương Tú Thúy cầm được tiền, quả thực cực vui mà khóc, thậm chí dùng khăn tay gói kỹ lại, cả lúc ngủ cũng ôm trong ngực không dám buông.

Sau chuyện này, Dương Tú Thúy ghét luôn Quan Mãn Khó, càng nhìn Lý Nguyệt Chi không vừa mắt. Lúc ăn cơm, Quan Mãn Khó chẳng được ưu ái nữa, thậm chí ba đứa con cũng bị xui xẻo theo, chẳng được Dương Tú Thúy phân cho bao nhiêu đồ ăn.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Đông qua, xuân lặn lẽ tới, ven đường dần có màu xanh của chồi non, sông cũng tan băng. Sông Nguyệt là con sông nhỏ chảy qua thôn Quan Gia, nước sông tựa như trắng sáng nên mới được đặt tên như vậy.

Bọn nhỏ bị người lớn giữ trong nhà suốt mùa đông rốt cuộc cũng được thả ra, tựa như chim nhỏ sổ lồng, khắp nơi đều có bóng dáng phá phách của chúng.

Lúc này, Quan Viễn đang ngồi trên bờ ruộng nhìn Triệu Thanh Cốc ngẩn người, bỗng nhiên bị vỗ vai một cái. Quan Viễn quay đầu lại xem, là một bé trai khoảng sáu bảy tuổi, da đen nhem, tóc xoăn bung một đầu. Cậu bé nhếch môi lộ ra hai hàm răng trắng bóc cười với Quan Viễn.

Quan Viễn cố lục trong trí nhớ hồi lâu, vẫn không tìm thấy bất kỳ ấn tượng nào về cậu bé này, không có hứng thú với mấy cậu nhóc quậy phá bèn quay đầu đi, ngắm Triệu Thanh Cốc tiếp. Không ngờ, bả vai lại bị vỗ một cái. Quan Viễn tức giận hỏi, “Làm gì?”

Cậu bé kia cười nói, “Em gái, em thật là dễ thương! Còn đẹp hơn cả cô anh nữa!”

Quan Viễn nghe như sấm nổ giữa trời quang, nghiêng răng nói gằn từng chữ, “Cậu, nói, thử, xem, tôi, có, chỗ, nào, giống, với, con, gái, hả?”

Cậu bé kia gãi gãi đầu, “Chẳng lẽ không phải con gái sao?”

Quan Viễn tức giận nghĩ thầm: ghét nhất mấy đứa nhóc lý lợm này, “Tôi là con trai!”

“Không thể nào! Để anh xem em có gà con không anh mới tin!” Nói xong cậu bé kia lập tức nhào qua kéo quần Quan Viễn xuống. Quan Viễn cuống quýt ngăn lại, có điều cậu bé kia tuy trông nhỏ con nhưng lại rất có sức. Quan Viễn thấy quần sắp bị kéo xuống tới nơi, không quan tâm thể diện gì nữa, vội vàng hô to, “Anh, anh ơi! Mau tới cứu Tiểu Viễn...”

“Quan Thạch Đầu! Mày làm cái gì đó, dám bắt nạt em trai tao hả?!” Triệu Thanh Cốc nghe tiếng Quan Viễn la, chạy một mạch tới, nắm cổ áo xách Quan Thạch Đầu lên.

Quan Thạch Đầu nói với vẻ mặt khó tin, “Cái gì?! Cậu ta là con trai?!” sau đó khinh thường hừ một tiếng, “Nhìn chẳng khác gì một đứa con gái éo lá!”

Quan Viễn thầm chửi: mụ nội nó, thằng quỷ nhỏ này từ đâu chui ra đây?!

Triệu Thanh Cốc thả Quan Thạch Đầu xuống, “Đây là em trai tao, nếu để tao nghe thấy mày nói xấu hoặc bắt nạt em tao một lần nào nữa, coi tao có cho mày một trận không!” Triệu Thanh Cốc đe dọa.

Dường như Quan Thạch Đầu rất sợ Triệu Thanh Cốc, bủn rủn nói, “Biết rồi.”

“Được rồi, rút đi! Không được tới gần em trai tao nữa!”

Quan Thạch Đầu nghe vậy, lập tức chạy mất dép.

Triệu Thanh Cốc phải quay lại làm việc ngay, lo lắng dặn dò Quan Viễn mấy câu rồi mới đi.

Quan Viễn ôm cục tức không có chỗ xả, thầm nghĩ chờ có cơ hội nhất định phải cho thằng nhóc kia một bài học mới được. Không ngờ, chỉ chốc lát sau cơ hội đã tới.

Quan Thạch Đầu dắt một đám trẻ tới, đứng xa xa chỉ chỗ Quan Viễn, không biết Quan Thạch Đầu nói gì, chỉ thấy bọn nhóc kia nghe xong đồng loạt cười to, còn hô ‘quỷ éo lá’ gì đó.

Không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là Quan Thạch Đầu đang nói xấu cậu. Mợ nó, cộp không phát uy nên tưởng là mèo bệnh à?!

Quan Viễn chạy đi nói với Triệu Thanh Cốc là cậu muốn đi chơi với các bạn nhỏ khác. donkeeienx.dân;nlkêq'quýddoon Triệu Thanh Cốc dù sợ Quan Viễn bị bắt nạt, nhưng biết trẻ con cần có bạn chơi, bèn gật đầu đồng ý.

Xin phép xong, Quan Viễn lập tức chạy như bay tới trước mặt bọn nhóc kia. Quan Thạch Đầu hô to, “Ồ, em gái xinh đẹp từ đâu tới đây? Mau lại đây cho anh sờ tí coi!”

Quan Viễn nghe xong vừa tức vừa buồn cười, đứa nhỏ này bắt chước tên lưu manh nào đây?!

Quan Viễn ngoắc ngoắc tay với Quan Thạch Đầu, “Dám đấu một mình với tao không?”

Quan Thạch Đầu ôm bụng cười to, “Này, bọn mày, nghe rõ không, em gái này muốn một đấu một với tao đó!

Có vẻ Quan Thạch Đầu là cầm đầu của nhóm này, mấy đứa nhỏ thấy Quan Thạch Đầu cười, lập tức cười theo. Quan Viễn lặng lẽ lấy ra một chai nước tăng lực từ trong không gian, uống vào. Đây là phát minh của đời sau, có thể kích phát tiềm lực lớn nhất của con người trong nháy mắt, quan trọng là không có bất kỳ tác dụng phụ nào.

Quan Viễn cảm nhận nước tăng lực đã có hiệu quả, nhanh chóng nhào qua chỗ Quan Thạch Đầu, nắm một cái lên mặt cậu ta. Quan Thạch Đầu lập tức ngã ngửa xuống đất, hồi lâu sau mới có sức bò dậy, đưa tay lau mặt, phát hiện máu mũi đang chảy ròng ròng.

Quan Thạch Đầu nổi điên phản kích lại, nhưng vẫn bị Quan Viễn đánh ngã hết sức dễ dàng chỉ với một nắm đấm. Lần này Quan Viễn không cho Quan Thạch Đầu có cơ hội thở dốc, không chừa sức lực vừa đủ, nắm liên tục vào người Quan Thạch Đầu, vừa đánh vừa hỏi, “Phục chưa? Phục chưa?”

Mới đầu Quan Thạch Đầu còn cố gượng, về sau thật sự chịu không nổi, hô to, “A, phục rồi, phục rồi!”

Quan Viễn nghe vậy lập tức dừng tay lại. “Nói, rốt cuộc ai mới là thằng éo lá?”

“Tao... tao mới là thằng éo lá!” Quan Thạch Đầu bị đánh sưng mặt, hàm hồ nói.

Quan Viễn phui phui tay, “Về sau hễ thấy tao là phải hô ‘đại ca’, biết không?”

“Dạ, biết. Đại ca!”

Quan Viễn thắng trận, vênh vác đi về, không ngờ vừa quay đầu đã thấy Triệu Thanh Cốc đang đứng cách đó không xa, cười hi hi nhìn cậu. Quan Viễn lập tức chột dạ, anh thấy hết rồi? Anh có cảm thấy mình rất hung, không thích mình nữa không?

Quan Viễn chậm chạp bước lại gần Triệu Thanh Cốc, lắp bắp hỏi, “Anh... Anh thấy hết rồi à?”

Triệu Thanh Cốc xốc Quan Viễn lên, nói, “Đều thấy hết rồi! Không ngờ Tiểu Viễn nhà chúng ta mạnh dữ vậy! Thật khiến anh được mở rộng tầm mắt.”

Quan Viễn nghe giọng Triệu Thanh Cốc thật sự vui vẻ, tự hào cười nói, “Tất nhiên, Tiểu Viễn là em của ai chứ?!”

“Ha ha” Triệu Thanh Cốc đung đung mũi mình vào mũi Quan Viễn nói, “Em của ai mà khiến người ta thấy cung quá à!”

“Hi hi” Quan Viễn đánh đã tay, lại phát hiện dù mình có thế nào Triệu Thanh Cốc cũng thích, tâm tình vô cùng vui sướng.

Triệu Thanh Cốc chơi trò ném Quan Viễn lên cao. Quan Viễn cảm giác tựa như đang bay, vút đi tất cả gông xiềng, giang hai tay đón gió.

Chiều về, Quan Viễn nằm trên lưng Triệu Thanh Cốc, vẫn còn đắm chìm trong hưng phấn.

Triệu Thanh Cốc nghe Quan Viễn cười ngây ngô, hỏi, “Vui dữ vậy sao?”

“Dạ!”

Chỉ cần Quan Viễn vui là Triệu Thanh Cốc cũng thấy vui, mệt mỏi giảm bớt, bước chân nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Quan Viễn nhìn con sông Nguyệt trước mặt, chợt nhớ ra đã một tháng cậu và Triệu Thanh Cốc chưa được ăn một miếng đồ mặn nào. Không thể để việc ‘ôm một núi đồ ăn còn để mình đói bụng’ xảy ra được!

“Anh, bây giờ còn sớm, mình ra sông xem thử có cá hay không đi?”

Triệu Thanh Cốc lập tức bước chậm lại, “Tiểu Viễn muốn ăn cá à?”

Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc lại đang tự trách, thăm than, hai người bọn họ ai thật sự quá quan tâm lẫn nhau.

“Dạ. Mình đi thử đi, không có thì về thôi!”

Hai người đi tới bờ sông, Triệu Thanh Cốc thả Quan Viễn xuống, chuẩn bị xuống nước bắt cá. Đầu xuân nước sông vẫn còn rất lạnh, Quan Viễn sao nỡ để Triệu Thanh Cốc xuống nước chịu khổ, bèn làm bộ vọc tay xuống nước chơi, rồi lặng lẽ nhỏ vài giọt nước xuôi thiềm vào đó.

“Tiểu Viễn, nước lạnh lắm đừng chơi...” Triệu Thanh Cốc chưa nói hết câu, đã có một con cá lớn nhảy vọt lên bờ

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc sững người, vội nhắc, “Anh, mau bắt nó lại đi! Không nó lại nhảy xuống nước mất!”

“Ừ, ừ.” Triệu Thanh Cốc phản ứng kịp, vội bỏ nhào cả người xuống đất chụp con cá lại. Hiếm lắm Quan Viễn mới có dịp thấy dáng vẻ ngốc nghếch của Triệu Thanh Cốc, cảm thấy rất thú vị.

Dù đã chụp được con cá vào trong tay, Triệu Thanh Cốc vẫn chưa dám tin là thật, tự bấm đầu ngón tay một cái, thấy đau mới dám tin. Triệu Thanh Cốc phục hồi lại tinh thần, thận trọng nhìn khắp bốn phía, thấy không có ai khác mới yên tâm.

“Tiểu Viễn đừng hô to, mau đi theo anh!” Hai người lại tới cái nhà tranh nhỏ lần trước. Triệu Thanh Cốc đã lên cất thêm mấy thứ ở đó để dành nấu đồ ăn.

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng nhóm lửa nướng cá. Quan Viễn ngồi một bên, lên bờ gia vị lên khắp con cá. Chẳng mấy chốc cá đã chín, bay mùi vô cùng thơm ngon.

Quan Viễn ăn xong phần của mình, thỏa mãn vuốt bụng, ợ một cái, nhìn sang Triệu Thanh Cốc, thấy anh vẫn còn, bèn hỏi “Anh, sao anh không ăn hết đi?”

“Ngốc, đồ ngon sao có thể ăn hết một lần chứ!”

Quan Viễn thăm nói, em cứ muốn anh ăn hết đấy, thì sao?!

Lúc này trời đã tối hẳn, Triệu Thanh Cốc công Quan Viễn đi nhanh về nhà họ Quan.

Tới khúc rừng bạch dương, đột nhiên hai người nghe thấy những tiếng thờ đóc nặng nề, sau đó vang lên tiếng một giọng nữ nhào nhệch, “Thấy ghét! Sao lâu nay không tới tìm em!”

Triệu Thanh Cốc bỗng nhiên bước chậm lại. Quan Viễn giật mình nghĩ, giọng nói này, không phải là giọng của vợ Quan Mãn Địa, con trai bà nội ba sao? Nếu bà nội ba biết chuyện không biết sẽ đau lòng tới mức nào đây.

Tiếp đó, một giọng nam vang lên, “Thơm quá! Cục cưng à, thằng oắt kia không thỏa mãn được cưng đúng không!”

Giọng nữ xì một tiếng khinh miệt, “Đừng nhắc tới kẻ vô dụng kia!”

Quan Viễn đã nhận ra giọng nam kia là ai: Vương Nhị mặt rỗ.

Triệu Thanh Cốc im lặng cổng Quan Viễn về nhà, sau khi vào phòng khóa cửa lại rồi, mới dặn Quan Viễn, “Chuyện vừa rồi em không được kể cho bất kỳ ai nghe hết, biết không?”

Quan Viễn giả vờ không hiểu hỏi, “Anh, bọn họ đang làm gì vậy?”

Triệu Thanh Cốc gõ đầu Quan Viễn một cái, “Đừng hỏi, càng không được nói cho ai biết hết, nghe chưa?” Quan Viễn giả bộ giận dỗi, bĩu môi, dạ một tiếng.

Triệu Thanh Cốc hối hận vì đã gõ đầu Quan Viễn, yêu thương xoa xoa chỗ mới vừa gõ, hỏi, “Anh sai rồi, xin lỗi Tiểu Viễn. Có đau không?”

Quan Viễn vén tay áo lên, cười nói, “Tiểu Viễn rất mạnh, sao lại sợ đau chứ!”

Triệu Thanh Cốc bật cười, “Được rồi, anh biết Tiểu Viễn mạnh rồi!”

Hai người vô cùng ăn ý không hề nhắc lại chuyện này, nhưng có một số việc không phải cứ không nhắc nghĩa là nó không tồn tại. Chẳng mười ngày sau, trong thôn đột nhiên khua chiêng gõ trống kêu toàn thôn đi đánh kẻ thông dâm. Quan Viễn lập tức biết sự tình đã bại lộ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15

Đời trước Quan Viễn sống mơ hồ, Triệu Thanh Cốc cũng không nói mấy chuyện thế này cho cậu nghe, nên Quan Viễn không biết Triệu Tú Quyên có bị bắt gian hay không, có điều, cậu nhớ, sau đó không lâu, bà nội ba qua đời còn Triệu Tú Quyên mặc dù luôn miệng chê Quan Mãn Địa vô dụng, nhưng hai người không hề ly dị.

Lần này Triệu Thanh Cốc lại dẫn Quan Viễn đi xem.

Mấy người phụ nữ nhà họ Quan ở lại tới cuối buổi mới thỏa mãn đi về. Dương Tú Thụ há hê nói, “Thím ba của tui bây giờ nào cũng chê mẹ này nọ, rốt cuộc thì sao?! Con trai bị cấm sừng! Nhục nhả quá đi!”

Hỏi chưa ở riêng, Dương Tú Thụ và bà nội ba rất hay gây gỗ, giờ nhà bà nội ba xảy ra chuyện, Dương Tú Thụ không thấy há hê mới là lạ.

Dương Phi Phương hòa theo, “À Triệu Tú Quyên kia đúng là đồ không biết xấu hổ! Loại đàn bà như vậy nên bị nhét vào lồng heo dìm chết cho rồi!” Lúc trước chính Dương Phi Phương vào cửa nhà họ Quan cũng không bằng đường ngay ngõ thẳng, nay gặp chuyện tương tự cứ sợ người ta liên tưởng đến mình, bởi vậy làm như nói càng độc càng có thể chứng minh sự trong sạch của cô ta.

Dĩ nhiên Lý Nguyệt Chi sẽ không bỏ qua cơ hội nói móc Dương Phi Phương, “Chị, may là lúc đó chị không bị bắt được, bằng không... ai cha!”

Dương Phi Phương hận nhất người khác nhắc tới chuyện này, cả Dương Tú Thụ cũng hận, bởi vì Dương Phi Phương là cháu gái bà ta, bị người khác biết bà ta cũng thấy xấu hổ. “Nói bậy cái gì đó?! Phi Phương là được nhà họ Quan cưới hỏi đàng hoàng, sao có thể ví với con đàn bà hư thân mất nết kia? Dám nói lung tung nữa coi chừng bà xé nát miệng này bây giờ!”

Lý Nguyệt Chi vô cùng tức giận, nhưng không dám đối nghịch Dương Tú Thụ, đành ngậm miệng lại.

Dương Phi Phương thấy Dương Tú Thụ nói giúp mình, đắc ý chống nạnh nhìn Lý Nguyệt Chi hừ một tiếng.

Mấy ngày sau, bỗng nhiên Quan Viễn nghe tin bà nội ba bị cấm, đang nằm liệt giường. Bình thường bà nội ba hay giúp hai người này nọ, Triệu Thanh Cốc lại không phải loại người quên ân phụ nghĩa, bèn nhanh chóng dẫn Quan Viễn qua thăm.

Nhà bà nội ba vô cùng yên tĩnh, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đẩy cổng đi vào mới phát hiện bà nội ba bị sốt đến mặt đỏ bừng, nằm một mình trên giường gạch, không thấy bóng dáng Quan Mãn Địa đâu hết.

“Bà nội ba? Bà nội ba?” Triệu Thanh Cốc kêu một hồi vẫn không thấy bà nội ba có phản ứng, bèn sờ trán bà nội ba thử, “Trời! Sốt cao lắm, phải đưa tới trạm y tế ngay mới được. Tiểu Viễn em lại đây giúp anh đỡ bà nội ba lên!”

Quan Viễn vội vàng đỡ bà nội ba lên cho Triệu Thanh Cốc chạy tới trạm y tế của xã. May nhờ nước suối thiên cải thiện thể chất Triệu Thanh Cốc mới chống bà nội ba vốn nặng không dưới năm mươi ký nổi. Dù vậy, chỉ tới nửa đường, Triệu Thanh Cốc đã thở càng ngày càng nặng nề.

Quan Viễn thấy vậy vô cùng đau lòng.

Lúc này, bỗng gặp được mấy người cùng thôn rồi hỏi sao vậy, Quan Viễn vội vàng nói, “Tụi con nghe tin bà nội ba bị bệnh nên tới thăm, phát hiện bà nội ba đang sốt cao nằm mê man trên giường, chú Mãn Địa lại không ở nhà, anh con đành vội vàng công bà nội ra trạm y tế.”

“Chú Mãn Địa của hai đứa đã chạy tới nhà mẹ vợ đón người rồi, còn dư sức đâu mà lo cho bà mẹ già bệnh nặng của mình!” Người kia nói với giọng khinh thường.

Quan Viễn nghe vậy giận đến nghiêng răng.

“Chú thím mau giúp anh con đưa bà nội ba tới trạm y tế giùm đi! Anh con mệt sắp chết rồi!”

Mấy người kia nghe vậy mới nhớ ra Triệu Thanh Cốc vẫn còn là một đứa bé, lập tức có người lại công thay.

Trạm y tế cách thôn Quan Gia một đoạn không gần, chung luôn cho cả mấy thôn lân cận. Đến nơi, bác sĩ vừa sờ trán bà nội ba thấy sốt nghiêm trọng vội vàng sắp xếp giường cho bà nội ba nằm, nhanh chóng khám ngay.

Trạm y tế yêu cầu phải đóng tiền phí trước, tổng cộng mười hai tệ tám xu. Người trong thôn giúp đỡ đưa bà nội ba đến trạm y tế đã là hết tình hết nghĩa rồi, làm gì còn ai có dư mà nộp phí giùm nữa.

Triệu Thanh Cốc siết chặt túi áo, trầm mặc đi tới chỗ đóng tiền, thận trọng móc ra bọc vải cũ, bên trong là một chồng tiền xu được xếp rất gọn gàng. Quan Viễn thấy cảnh này, bỗng nhớ tới kiếp trước lúc anh tới trường cho tiền cậu, tim đau như dao cắt.

Bác sĩ khám cho bà nội ba xong, nặng nề hỏi, “Ai là người nhà bệnh nhân?”

Mấy người nhìn nhau, rốt cuộc một người đứng ra đáp, “Bác sĩ, bọn tôi chỉ là cùng thôn, không phải người thân của bà cụ.”

“Vậy người thân của bà cụ đâu rồi? Hay là bà cụ sống một mình?”

“Không, bà ấy có một đứa con trai.”

“Nhờ bà con nhanh đi kêu con trai của bà cụ tới giùm. Bà cụ đang trong tình trạng nguy kịch, nhất định phải có người thân ký tên đồng ý bác sĩ mới dám chữa trị.”

“Bác sĩ, hiện giờ con của bà đang ở thôn Triệu Gia, để bọn con đi tìm ngay về được không ạ?” Triệu Thanh Cốc sốt ruột hỏi.

“Bà cụ cần phải được chữa trị gấp, thôn Triệu Gia cách đây quá xa, e là chờ không kịp.”

Triệu Thanh Cốc vô thức siết tay Quan Viễn thật chặt, “Vậy con ký tên thay được không ạ?”

Bác sĩ nhìn Triệu Thanh Cốc, hỏi, “Con là gì của bà cụ?”

Lúc này Triệu Thanh Cốc mới nhớ ra mình và bà nội ba cũng không tính là thân thích, “Con là hàng xóm ạ.”

Bác sĩ lắc đầu, “Không được. Hơn nữa, hình như con vẫn chưa thành niên, càng không thể ký” dứt lời, hỏi mấy người xung quanh, “Bà con có ai ký tên giùm không?”

Ai cũng rớt rít lắc đầu, sợ phải gánh trách nhiệm.

Quan Viễn đau lòng nghĩ thầm, chẳng lẽ đời trước bà nội ba là chết như thế này sao? Không, có lẽ ngay cả người đưa tới trạm y tế cũng chẳng có, lạnh lẽo nằm chết một mình trên cái giường gạch lạnh lẽo.

Bác sĩ đành nói, “Vậy thôi bà con nhanh đi gọi người thân của bà cụ tới giùm đi! Bác sĩ sẽ dùng một ít thuốc trước, cố gắng hết sức xem có chờ kịp không.”

Triệu Thanh Cốc lập tức nói, “Dạ, con sẽ đi ngay.” Một thanh niên cùng thôn lên tiếng, “Để anh đi với em.”

“Hai người đi nhanh đi, em sẽ ở đây trông bà nội ba.” Quan Viễn nói với Triệu Thanh Cốc.

Mặc dù Triệu Thanh Cốc không yên tâm để Quan Viễn ở lại nhưng không còn cách nào khác, đành nhờ mấy người còn lại trông Quan Viễn giùm rồi vội vàng đi với thanh niên kia.

Bà nội ba sống khổ cả đời, trung niên mất chồng, ngâm đắng nuốt cay nuôi con trai khôn lớn, không ngờ những năm cuối đời lại lâm vào cảnh này.

Quan Viễn thừa dịp không ai chú ý, lén cho bà nội ba uống hai ngụm nước sôi thiêng, một lát sau sờ trán bà nội ba lại, phát hiện nhiệt độ đã giảm xuống ít nhiều mới yên tâm chờ Triệu Thanh Cốc dẫn Quan Mãn Địa về.

Triệu Thanh Cốc chạy như điên tới thôn Triệu Gia, hỏi thăm mấy bạn mới tìm được nhà Triệu Tú Quyên.

Lúc này Quan Mãn Địa đang đau khổ cầu xin Triệu Tú Quyên, “Vợ à, em theo anh về đi, chuyện lần này anh không trách em đâu.”

Triệu Tú Quyên vốn lo sẽ bị Quan Mãn Địa bỏ, không ngờ Quan Mãn Địa cứ như keo dính chuột, chạy theo cầu xin riết, thành ra chẳng còn sợ nữa. “Hừ! Về làm gì?! Về để làm trâu làm ngựa hầu hạ anh và bà mẹ già của anh hả?! Tôi không có ngu đâu!”

“Anh biết sai rồi, sau này chuyện gì anh cũng nghe em hết! Em cũng không cần phải làm gì cả!”

Triệu Thanh Cốc nghe xong thật sự chán ghét hai con người này tới cực độ, nhưng giờ không phải là lúc quan tâm mấy cái chuyện khi gió này.

“Chú Mãn Địa, chú mau tới trạm y tế đi! Mẹ chú sắp không xong rồi, đang chờ chú về ký tên để bác sĩ chữa trị kia!”

“Cái gì?!” Quan Mãn Địa nghi ngờ hỏi lại, “Lúc chú đi mẹ chú chỉ sốt nhẹ thôi mà!”

Triệu Thanh Cốc hận không thể đánh chết người đàn ông trước mặt này cho rồi, thì ra chú ta đã biết mẹ mình bị bệnh, nhưng vẫn bỏ mặc không quan tâm, chạy theo cầu xin người đàn bà kia.

“Chú mau về đi. Giờ chạy nhanh về, may ra còn kịp đó!”

“Ừ, ừ.” Quan Mãn Địa chạy theo Triệu Thanh Cốc.

“Đứng lại!” Đột nhiên Triệu Tú Quyên rống lên.

Quan Mãn Địa thật sự dừng bước, xoay người nhìn Triệu Tú Quyên.

“Bình thường bà già kia khỏe như trâu, tự nhiên nói bệnh nặng sắp chết, biết đâu là xạo! Quan Mãn Địa, tôi nói cho anh biết, nếu bây giờ anh dám bước ra khỏi cái nhà này, thì đừng mong tôi sẽ quay lại với anh!”

Quan Mãn Địa khó xử nói, “Quyên Nhi đó là mẹ anh...”

Triệu Tú Quyên phun một bãi nước bọt, “Hừ, bà già đáng chết kia lúc nào cũng tìm cơ bắt bẻ tôi này nọ, chết là đáng! Anh mà đi thì từ nay về sau anh cứ sống với mẹ anh suốt đời đi!”

“Chuyện này... Chuyện này...” Quan Mãn Địa đứng im tại chỗ không biết làm sao.

Triệu Thanh Cốc bước tới bên cạnh Quan Mãn Địa, lạnh lùng nói, “Quan Mãn Địa, ngay cả súc vật còn biết phải phụng dưỡng cha mẹ nữa kia. Chú đúng là không bằng cả súc vật.”

Quan Mãn Địa nghe xong, xấu hổ đỏ bừng cả mặt.

“Còn cô...” Triệu Thanh Cốc nhìn Triệu Tú Quyên nói, “Cứ ý vào Quan Mãn Địa nhu nhược mà làm tới, nếu bà nội ba có mệnh hệ gì, tôi đảm bảo sẽ khiến cô phải hối hận cả đời. Anh Đại Tráng, mau giúp em dẫn Quan Mãn Địa đi. Hôm nay chú ta không muốn cũng phải đi.”

“A, được.” Quan Đại Tráng đang ngờ người vì giọng nói lạnh lùng của Triệu Thanh Cốc, nghe Triệu Thanh Cốc hô tên mới phục hồi tinh thần, nhanh chóng giúp Triệu Thanh Cốc kéo Quan Mãn Địa chạy đi.

Triệu Tú Quyên cũng sững người tại chỗ.

Triệu Thanh Cốc kéo Quan Mãn Địa tới bệnh viện cho chú ta ký tên xong, mới ra ngoài ghé ngồi chờ bác sĩ chữa trị cho bà nội ba.

Quan Viễn thấy trên trán Triệu Thanh Cốc đầy mồ hôi, đau lòng lấy khăn ra lau giùm anh.

Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn vào lòng, nói nhỏ, “Tiểu Viễn, sao người với người lại khác nhau dữ vậy?! Bà nội ba tốt với Quan Mãn Địa như thế, chú ta vẫn có thể mặc kệ sống chết của bà.” Triệu Thanh Cốc không thêm gọi Mãn Địa là chú luôn.

Quan Viễn dựa sát vào lòng Triệu Thanh Cốc, an ủi, “Anh, mỗi người mỗi tính mà. Có kẻ bất hiếu như Quan Mãn Địa, cũng có người rất hiếu thảo.”

Triệu Thanh Cốc chỉ nói ra để phát tiết một chút, không ngờ lại nghe Quan Viễn an ủi với giọng điệu như ông cụ non, lập tức xoa đầu cậu nói, “Em học mấy câu này ở đâu đó? Rất có lý! Tiểu Viễn của anh thật thông minh!”

Quan Viễn hì hì cười tít cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16

Nhờ nước suối thiêng, ngày hôm sau bệnh của bà nội ba đã ổn hẳn, ngay cả bác sĩ cũng không tin nổi.

Quan Mãn Địa quỳ trước giường bệnh của bà nội ba khóc không thành tiếng. Triệu Thanh Cốc chẳng thèm nói gì, lặng lẽ dắt Quan Viễn đi ra ngoài.

“Anh, chúng ta có nói với chú Quan Mãn Địa để lấy tiền lại không?”

“Tất nhiên! Cho ai thì cho chứ không thể cho chú ta được!”

Mấy ngày sau, bà nội ba khỏe hẳn, Quan Mãn Địa cũng bà về nhà. Không ngờ, lúc này Triệu Tú Quyên đã trở lại, bỏ đi thái độ kiêu căng lúc trước, chạy ra hỏi han bà nội ba ân cần, làm Quan Mãn Địa vô cùng vui vẻ.

Thật ra Triệu Tú Quyên cũng bất đắc dĩ mới phải quay lại.

Triệu Tú Quyên bị thôn Quan Gia bắt gian nên mới về nhà mẹ đẻ, bởi vậy anh trai chị dâu trong nhà đều nhìn cô ta không vừa mắt, ngay cả mẹ ruột cũng tùy thời bắt lấy cơ hội để mắng chửi. Thậm chí, từ khi Quan Mãn Địa bị Triệu Thanh Cốc kéo đi không thấy tới nữa, nhà họ còn bàn nhau nếu Quan Mãn Địa ly hôn với Triệu Tú Quyên, sẽ gả Triệu Tú Quyên cho ông già què trong thôn lấy tiền. Ông què kia đã năm mươi mấy tuổi, tính tình lại tệ, hề chút là đánh người. Lúc này Triệu Tú Quyên đã biết sợ, đợi thêm mấy ngày vẫn không thấy Quan Mãn Địa tới đón, lập tức tự động vác bao đồ quay lại.

Bà nội ba không thêm để ý Triệu Tú Quyên, nắm tay Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nói, “Cám ơn hai đứa rất nhiều! Nếu không có hai đứa thì bây giờ bà đã biến thành một đồng đất mục rồi. Có thằng con trai cũng như không...”

Quan Mãn Địa nghe vậy thấp thỏm hô một tiếng mẹ. Bà nội ba không ứng, tiếp tục nói chuyện với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Cuối cùng bà nội ba nhớ ra chuyện Triệu Thanh Cốc đã đóng tiền giữ, bèn nói với Quan Mãn Địa, “Mãn Địa, mau đi lấy tiền trả lại cho cháu nó đi.”

“Dạ.” Quan Mãn Địa lập tức đáp.

Triệu Tú Quyên sốt ruột can, “Cái gì?! Mẹ, chẳng phải mẹ đã nói có thằng con trai cũng như không sao?! Còn kêu tụi con bỏ tiền?!”

“Ngày mai cô lập tức đi ly hôn với Mãn Địa ngay đi. Nhà họ Quan chúng tôi không dám nhận một cô con dâu như cô đâu!”

Quan Mãn Địa lập tức kêu, “Mẹ!”

Triệu Tú Quyên hoảng sợ, vội vàng nói, “Mẹ, con sai rồi! Con hứa sau này sẽ sửa đổi! Con không muốn ly hôn với Mãn Địa đâu!”

Bà nội ba khoát tay nói, “Nhà chúng tôi chỉ là miếu nhỏ, không chứa nổi thần tiên như cô. Ly hôn đi, để cô đỡ phải chịu đựng hai mẹ con tôi nữa!”

Triệu Tú Quyên biết nếu Quan Mãn Địa đồng ý ly hôn, mặc kệ cô ta có chịu hay không cũng không có tác dụng, bèn quỳ xuống đất nói, “Mẹ, xin mẹ hãy tha thứ cho con một lần! Lần sau con nhất định không dám nữa!”

Quan Mãn Địa cũng quỳ xuống cầu xin.

Bà nội ba bất đắc dĩ thở dài, “Hai đứa bây đã nhất quyết không chịu ly hôn vậy thì phải đồng ý với mẹ ba điều kiện: Một, sau này tiền nong trong nhà do mẹ trông nom. Hai, lập tức ra trạm xá kiểm tra ngay xem có thai không, nhà họ Quan không thể nuôi con giùm người khác. Ba, trong vòng ba năm phải có con. Chỉ cần một trong ba điều kiện không đạt được, nhất định phải ly hôn.”

Triệu Tú Quyên mặc dù không cam nhưng vẫn phải đồng ý. Quan Mãn Địa thì chỉ cần bà nội ba không bắt ly hôn là mừng rồi nên cũng gật đầu liên tục.

Sau khi nhận tiền lại, Triệu Thanh Cốc từ chối lời mời ở lại ăn cơm của bà nội ba, lập tức dắt Quan Viễn đi ngay.

“Anh, em thấy bà nội ba thật là thông minh, sao trước kia còn bị Triệu Tú Quyên bắt nạt vậy?”

Triệu Thanh Cốc thờ dài nói, “Bởi vì bà nội ba thương Quan Mãn Địa.” Triệu Thanh Cốc biết bà nội ba thật sự không muốn Triệu Tú Quyên làm con dâu nữa, nhưng Quan Mãn Địa cứ van nài nên bà nội ba mới không nở nhẫn tâm.

Về phòng, Triệu Thanh Cốc khóa cửa lại, ôm Quan Viễn lẳng lặng nằm trên giường gạch, mấy ngày nay chạy ngược chạy xuôi vì chuyện bà nội ba, thật sự quá mệt mỏi.

Quan Viễn yên lặng nằm trong lòng Triệu Thanh Cốc, ngửi ‘mùi vị’ trên người anh, dường như là mùi thơm của trúc, khiến cậu càng ngày càng mê muội. Một lát sau, Quan Viễn mới nói, “Anh, ngày mai mình đi bắt cá nữa đi! Cá lần trước ăn ngon quá!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Ngốc, lần trước anh em mình gặp may thôi chứ trong sông Nguyệt rất ít có cá lớn như vậy, không chắc sẽ bắt được nữa đâu.”

Quan Viễn lắc lắc tay Triệu Thanh Cốc làm nũng, “Đi đi mà! Biết đâu bắt được thì sao! Không chừng có nhiều chúng ta còn có thể bán lấy tiền nữa ấy chứ!”

Triệu Thanh Cốc trầm nghĩ, mặc dù trong tay còn mấy ngàn tệ, nhưng phần đó là để dành cho Tiểu Viễn đi học, không thể dùng phạm vào, ngồi không sẽ miệng ăn núi lở, phải nghĩ cách kiếm tiền mới được. Nhưng hiện tại việc trong hợp tác xã không nhiều, dựa vào làm mướn kiếm tiền quả thật là người si nói mộng.

“Được rồi, ngày mai chúng ta sẽ đi thử coi sao!” Tuy nói vậy nhưng Triệu Thanh Cốc vẫn không kỳ vọng lắm, nếu thật bắt được cá, chắc chỉ là chút cá con, bán cá kiếm tiền hiển nhiên là không thực tế.

Không may, dự định ra sông bắt cá của hai người đã không thực hiện được, bởi vì, Quan Mãn Nguyệt về.

Quan Mãn Nguyệt vừa bước qua cửa đã nhào vào lòng Dương Tú Thụy khóc đến chết đi sống lại, “Mẹ, mẹ cứu con đi! Thằng điên kia lại đánh con! Mẹ xem này, trên người con đã không còn chỗ nào là lành lặn hết!” Dứt lời, Quan Mãn Nguyệt vén quần áo lên cho Dương Tú Thụy xem, quả nhiên khắp nơi đều là vết bầm tím ngang dọc, nhìn thấy ghê người.

Dương Tú Thụy đau lòng ôm Quan Mãn Nguyệt khóc bù lu bù loa, “Trời ơi, đứa con gái đáng thương của mẹ! Cái bọn mặt người dạ thú kia sớm muộn gì cũng bị dày xuống mười tám tầng địa ngục cho coi...”

Mặc dù Quan Hà đã ép Quan Mãn Nguyệt cưới Vương Quốc Huy, nhưng thấy con gái bị đánh thành thế này trong lòng Quan Hà cũng không dễ chịu. Hơn nữa, đây là một cơ hội tốt để ‘ăn’ của nhà họ Vương, Quan Hà sao có thể bỏ qua.

Quan Hà nói với ba đứa con trai, “Đi! Chúng ta tới nhà họ Vương hỏi xem họ muốn gì?! Dám coi nhà họ Quan như không người à!”

Lần trước Quan Mãn Khó đến tìm Quan Mãn Nguyệt đã bị xua đuổi nên lúc này không tình nguyện đi, “Bị đánh biết về nhà mẹ, lúc trước anh em tới nhờ giúp đỡ lại xua đuổi! Con không đi đâu!”

Quan Mãn Nguyệt không phải dạng vừa, lập tức đứng phắt dậy, chỉ vào mũi Quan Mãn Khó mắng, “Hừ, giờ tôi biết bộ mặt thật của anh rồi! Lúc đầu nếu mấy người không ép tôi lấy thằng điên kia thì tôi phải chịu khổ thế này sao? Đừng cho là tôi không biết suy nghĩ đen tối của mấy người!”

“Con nhỏ mặt dày này, mày nói bậy cái gì đó?!” Quan Mãn Khó bị Quan Mãn Nguyệt chỉ vào mũi mắng, điên lên, siết quả đấm chuẩn bị đánh người.

Quan Mãn Nguyệt gào lên như phát điên, “Có giỏi thì đánh đi! Đánh chết là tốt nhất, dù sao tôi cũng không muốn sống nữa! Nhưng trước khi chết tôi sẽ kéo mấy người theo làm đệm lưng! Còn con mụ tiện nhân Quan Mãn Tinh độc ác kia, sớm muộn gì bà cũng sẽ giết cả nhà mụ ta...”

Cả nhà họ Quan đều giật mình khi thấy bộ dáng hung hăng của Quan Mãn Nguyệt. Quan Mãn Khó cũng khiếp vía, buông nắm đấm xuống, lùi về sau mấy bước.

Dương Tú Thụy lo lắng nói, “Nguyệt nhi, con đừng suy nghĩ nông nổi! Có gì từ từ nói, đừng hù mẹ!”

“Nếu hôm nay mấy người không tới nhà họ Vương đòi lại công bằng cho tôi, tôi sẽ thiêu hết cái nhà này cho mấy người biết tay!” Quan Mãn Nguyệt nhìn về phía bốn cha con Quan Hà nói.

Quan Hà sợ Quan Mãn Nguyệt giận quá mất khôn làm ra chuyện không thể vãn hồi, lập tức nói, “Được rồi, được rồi, có ai nói không đi đâu! Con bị như vậy, cha và các anh tất nhiên phải đòi lại công bằng cho con rồi!”

Lúc này Quan Mãn Nguyệt mới bình tĩnh hơn một chút.

Quan Hà kêu mấy anh em chuẩn bị Quan Mãn Thương đi, thấy Triệu Thanh Cốc đang ôm Quan Viễn đứng bên cạnh, nói, “Thanh Cốc cũng đi đi. Thái Minh đâu rồi, gọi nói tới đi luôn!”

Quan Thái Minh đang chơi ở trong sân, nghe Quan Hà nói chuẩn bị lên thị trấn, vội chạy vào, “Ông nội, con cũng đi à? Vui quá, được lên thị trấn rồi!”

Quan Hà nghĩ Quan Thái Minh vốc dáng to cao chắc được việc nên mới kéo theo, không ngờ Quan Thái Minh biểu hiện ngốc nghếch như vậy, sợ rằng đi theo cũng không ích gì, lại nhìn Triệu Thanh Cốc chững chạc đứng một bên, tâm tình phức tạp không rõ lý do.

“Ông nội, anh con đi theo làm gì ạ?”

Quan Hà trừng Quan Viễn, “Con nít con nôi biết gì mà hỏi?! Thanh Cốc, tuy Mãn Nguyệt không phải cô ruột con, nhưng Mãn Nguyệt bị thế này chắc trong lòng con cũng không dễ chịu đúng không! Kêu con đi theo chỉ là để nhiều người trông chừng có khi thế hơn thôi.”

Triệu Thanh Cốc gật đầu một cái, mặc dù không thích Quan Mãn Nguyệt, nhưng dù gì đã ở nhà họ Quan lâu như vậy, cũng không thể trơ mắt nhìn Quan Mãn Nguyệt bị bắt nạt được.

“Anh, Tiểu Viễn cũng muốn đi!”

Quan Hà trừng Quan Viễn, “Thằng nhóc nhiều chuyện này, bọn tao đi làm việc quan trọng, mày theo làm gì?!”

Triệu Thanh Cốc cũng không đồng ý dẫn Quan Viễn đi. Lỡ đánh nhau thật, ngộ nhờ Quan Viễn bị liên lụy, Triệu Thanh Cốc đau lòng muốn chết mới là lạ. “Tiểu Viễn ngoan, ở nhà chờ đi, anh về sẽ mua đường cho em ăn.” Triệu Thanh Cốc nói nhỏ bên tai Quan Viễn.

Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc mặc dù rất cứng chiều cậu, nhưng một khi ý đã quyết thì không cách nào thay đổi được, đành phải ngoan ngoan ở nhà chờ.

Triệu Thanh Cốc đi rồi, đột nhiên Quan Viễn cảm thấy trời cũng không xanh nữa, nhàm chán ngồi trong sân phơi nắng.

Dương Tú Thúy vẫn đang an ủi Quan Mãn Nguyệt trong phòng chính. Dương Phi Phương ghét nhìn vẻ mặt khóe lóc của Quan Mãn Nguyệt bèn tránh trong phòng riêng không ra, trong sân chỉ còn lại Quan Thái Tĩnh và Quan Dư chơi đùa.

Quan Viễn hí mắt phơi nắng một hồi, ngủ luôn lúc nào không hay.

Đột nhiên Quan Viễn cảm thấy trên mặt đau nhói, mở mắt ra nhìn thử. Quả nhiên là thằng nhóc Quan Dư hư hỏng.

Quan Dư tát Quan Viễn xong, còn chỉ vào mặt Quan Viễn cười ha ha.

Quan Viễn lén lấy ra một chút bột ngứa từ trong không gian, quăng lên người Quan Dư, sau đó tới gần Quan Dư, hạ giọng, lạnh lùng nói, “Ngày mai tao sẽ bán mày cho bọn buôn trẻ con, để mày ngày ngày bị đánh, còn không được ăn cơm...” dứt lời thông thả đi về phòng mình.

Quan Dư bị dọa sợ, chờ Quan Viễn đi rồi mới dám khóc rống lên.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Quan Viễn vào phòng, nằm bẹp trên giường gạch, cảm giác mình bị bệnh, chỉ một lát không thấy Triệu Thanh Cốc, cả người như bị hút hết sinh khí, bức thiết muốn gặp anh.

Tiếng khóc của Quan Dư càng lúc càng lớn, ngay sau đó là tiếng kinh hô của Dương Phi Phương, tiếp theo là tiếng bước chân lộn xộn, hô hào đi trạm y tế.

Quan Viễn thở dài một hồi, rốt cuộc cũng được yên tĩnh trong chốc lát. Ngay vừa rồi, trong lòng Quan Viễn như có một ngọn lửa điên cuồng không cách nào ép xuống được, hận không thể xông ra giết hết tất cả bọn họ. Từ khi sống lại tới nay, Quan Viễn luôn ở bên Triệu Thanh Cốc, chưa bao giờ chia xa dù chỉ trong chốc lát, lúc này tách ra một lúc đã khiến cậu hiểu rõ, thì ra chỉ khi có Triệu Thanh Cốc bên cạnh, cậu mới có thể dễ dàng tha thứ cho cả thế giới.

Mãi đến xế chiều, Triệu Thanh Cốc mới về.

Quan Viễn nằm trong phòng, nghe thấy tiếng bước chân của Triệu Thanh Cốc, lập tức chạy ào ra. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Triệu Thanh Cốc, Quan Viễn lại cảm thấy cả thế giới lập tức trở nên vui tươi sống động hẳn.

Quan Viễn vọt vào lòng Triệu Thanh Cốc tựa như một viên pháo, dùng cả hai tay hai chân quấn lên người anh, giọng nghẹn ngào, “Anh...”

Triệu Thanh Cốc nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Quan Viễn, “Ừ. Tiểu Viễn lớn rồi, đừng khóc nhè ha!”

“Dạ.” Quan Viễn hít hít mũi nói, nhưng cả vấn quấn trên người Triệu Thanh Cốc không chịu xuống.

Triệu Thanh Cốc cũng mặc kệ Quan Viễn, ẵm cậu về phòng.

Quan Viễn bình tĩnh lại mới phát hiện trên mặt Triệu Thanh Cốc có một vết xước, “Anh, anh bị thương!” Quan Viễn sợ hãi kêu lên.

Triệu Thanh Cốc sờ vết xước trên mặt nói, “Không sao đâu, sợ ý bị móng tay cào thôi.”

“Móng tay cào?! Đánh nhau à?”

Triệu Thanh Cốc mỉm cười hỏi, “Vừa rồi em không thấy à, mặt cha em trông rất vui!”

Quan Viễn chột dạ sờ mũi một cái, có mặt Triệu Thanh Cốc, cậu chẳng còn dư hơi đi chú ý người khác nữa, “Không à.”

“Cũng không hẳn là đánh nhau, chỉ là mẹ chồng của cô nhỏ la lối om sòm rồi cào cha em, anh đứng ra can, sợ ý nên bị cào trúng.”

Quan Viễn không cho rằng vết thương này là chuyện nhỏ bởi vì cậu quan tâm Triệu Thanh Cốc còn hơn cả bản thân mình, nhưng không tiện lấy thuốc từ trong không gian ra để bôi cho anh, bèn ghé miệng lại thổi nhẹ lên miệng vết xước, “Thôi thôi một chút sẽ hết đau ngay!”

Triệu Thanh Cốc cảm thấy lòng cũng bị thổi mềm nhũn, nhìn hai má Quan Viễn phồng lên tựa như con chuột đang tập trung khoét kho thóc, vô thức nở nụ cười tràn đầy sự cung chiều mà chính bản thân anh cũng không nhận thấy.

“Vết xước nhỏ xíu như vậy không đau đâu!”

Quan Viễn tròn mắt trừng Triệu Thanh Cốc, “Hề bị thương là chắc chắn phải đau thôi! Sau này không cho phép anh bị thương nữa! Nếu không... nếu không Tiểu Viễn sẽ không thèm để ý tới anh luôn!” nói xong Quan Viễn còn né người qua một bên, để biểu đạt quyết tâm của mình.

“Tiểu Viễn thật sự không thèm quan tâm anh nữa sao?” Triệu Thanh Cốc nói xong, dùng tay thọt lét Quan Viễn. Quan Viễn nhột không chịu nổi, lập tức vui vẻ cười ha ha.

Trái ngược với khung cảnh ấm áp bên này, phòng chính đang lâm vào không khí vô cùng ảm đạm.

Quan Hà kéo người tới nhà họ Vương, tưởng rằng có thể vòi được ít tiền, nào ngờ mất cả chì lẫn chài.

Thì ra từ khi Quan Mãn Nguyệt qua đó, nhà họ Vương biết con trai mình có bệnh, cũng muốn đối xử tốt với Quan Mãn Nguyệt để bù đắp. Nào ngờ, Quan Mãn Nguyệt cứ ôm suy nghĩ kiểu như ‘cả thế giới chỉ có một mình mình là khổ nhất’ không chịu làm bất cứ việc gì trong nhà không nói, ngay cả lúc Vương Quốc Huy bình thường cũng tròn mắt liếc xéo chằm chọc người ta này nọ. Quan trọng là, lúc Vương Quốc Huy lên con, nhà họ Vương trời cậu ta trên giường, Quan Mãn Nguyệt thừa cơ định đánh Vương Quốc Huy cho đến chết. May mắn Mã Tú Anh đi làm về sớm phát hiện mới không chết người. Mã Tú Anh nổi giận lập tức nhốt Quan Mãn Nguyệt lại. Sau khi Vương Quốc Huy tỉnh lại bởi vì vẫn nhớ chuyện lúc phát bệnh bị Quan Mãn Nguyệt đối xử tàn tệ, nên mới đánh Quan Mãn Nguyệt thành cả người đều là vết xanh tím thể kia.

Lúc Quan Hà dẫn người tới vòi tiền, bị người nhà họ Vương đổ ngược lại, nói Quan Mãn Nguyệt có ý hành hạ người bệnh, bắt Quan Hà phải bồi thường.

Quan Mãn Thương lập tức phản bác Quan Mãn Nguyệt đã gả qua nhà họ Vương, không còn là người nhà họ Quan nữa, nhất quyết không chịu bồi thường. Sau đó hai nhà bắt đầu cãi nhau, Mã Tú Anh tức giận xông lên cào cấu Quan Mãn Thương. Hai nhà cãi thật lâu, rốt cuộc đến khi trời tối cũng chẳng giải quyết được gì, bọn người nhà họ Quan đành ôm cục tức quay về.

Quan Hà vừa vào phòng đã mắng xối xả vào mặt Quan Mãn Nguyệt, “Con nhỏ chết tiệt này, mày chán sống rồi hả, dám có ý đánh chổng mình cho tôi chết?! Làm hại tao tự nhiên bị mất mặt vô có!”

Quan Mãn Nguyệt hét to, “Chồng cái gì mà chồng! Thăng thiên thì có! Nếu không do mấy người ép tôi thì tôi phải chịu khổ thế này sao? Tôi không tìm mấy người còn tìm ai nữa?!”

Quan Hà hung hăng đập cái chậu thuốc trong tay lên lưng Quan Mãn Nguyệt mấy cái liền mới hả giận, nói, “Dám nói với cha mày bằng cái giọng đó hả! Chính mày hồ hạo muốn lấy chồng thị trấn để được ăn sung mặc sướng, giờ trách ai?!”

Quan Mãn Thương hùa theo, “Đúng vậy! Tự mình ham giàu, giờ gây ra chuyện lại trách cả nhà. Tao nói cho mà biết, mày cứ như vậy bị người ta bỏ cái nhà này cũng sẽ không chứa chấp mày đâu!”

Quan Mãn Nguyệt hung hăng nhìn Quan Mãn Thương, “Không cần anh chứa chấp! Giờ là thời đại mới, muốn ly hôn cũng phải có sự đồng ý của tôi chứ thăng thiên đó làm sao đề nghị ly hôn được!”

“Thôi, tùy mày, tao cãi không lại!”

Đúng lúc này, Dương Phi Phương dẫn Quan Dư từ trạm y tế về. Trên người Quan Dư đầy những cục hồng hồng to như cái ớt chại, có chỗ bị cào nát bấy, thoát nhìn vô cùng dọa người. ~~điềnlkn/finclnklêq/quýd,đnôn~~ Dương Phi Phương phải luôn nắm tay Quan Dư để ngăn không cho Quan Dư tiếp tục cào mấy cục sẩn nữa. Mẹ con Dương Phi Phương đã khóc khàn cả tiếng.

Quan Mãn Thương giật mình hỏi, “Sao vậy? Tôi mới đi ra ngoài một lát Tiểu Dư đã biến thành thế này rồi?”

Dương Phi Phương vừa khóc vừa nói, “Em cũng không biết, sáng nay Tiểu Dư đang chơi trong sân, đột nhiên khóc ầm lên, em chạy ra xem thì đã thấy thế này. Con trai đáng thương của mẹ...”

Quan Mãn Thương vừa nghe Dương Phi Phương gào khóc đã thấy nhức đầu, vội hỏi tiếp, “Bác sĩ nói sao?”

“Bác sĩ cũng không biết nguyên nhân, chỉ cho bôi chút thuốc điều trị triệu chứng thôi.”

Dương Tú Thúy bần an ủi Quan Mãn Nguyệt này giờ, đột nhiên nói xen vào, “Đúng rồi, lúc đó thằng nhóc Quan Viễn cũng ở trong sân, không phải là nó làm chứ?”

Quan Hà liếc Dương Tú Thúy một cái, “Bà thấy mấy vết sẩn này người làm ra được à?”

Dương Tú Thúy ngấm lại quả thật không thể, nên im miệng. Dương Phi Phương lại không nghĩ như vậy, dù không phải Quan Viễn làm, bắt Quan Viễn cho hả giận cũng được, bèn nhốt Quan Dư vào lòng Quan Mãn Thương, rồi chạy tới phòng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đang nói chuyện, cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra. Quan Viễn thảm giận mình quên khóa cửa.

Dương Phi Phương xông vào giống như quỷ Dạ Xoa đòi mạng, “Thằng quỷ xui xẻo đáng chết, mày dám hại con tao thành như vậy, coi tao có xé xác mày không!”

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng đứng lên kéo Quan Viễn ra sau lưng, rồi đá một cái về phía Dương Phi Phương, “Phịch” một tiếng, Dương Phi Phương nằm trên đất ôm bụng rên hừ hừ.

Triệu Thanh Cốc tới gần Dương Phi Phương, nhìn từ trên cao xuống, “Tôi đã nói thím không được đụng tới Tiểu Viễn, thím quên rồi à? Tiểu Viễn chẳng có liên quan gì hết!”

Lúc này Quan Mãn Thương đã ôm Quan Dư chạy tới, thấy Dương Phi Phương nằm trên đất ôm bụng, lập tức kinh hô, “Triệu Thanh Cốc! Thằng mất dạy, mày dám đánh cả thím mày luôn hả?!”

Triệu Thanh Cốc hỏi, “Quan Dư bị sao?”

“Nổi sẩn ngứa khắp người.”

Triệu Thanh Cốc tới gần Quan Dư nhìn một cái, nhủ mày, “Chú cũng nghĩ là do Tiểu Viễn làm?”

Dù Quan Mãn Thương không thích Quan Viễn cũng không thể nói ra mấy lời quá vô lý kiểu như mớ sẩn này là do Quan Viễn gây ra được, nên im lặng không đáp.

“Chú Mãn Thương, lần trước con đã nói, không chỉ Quan Dư, Tiểu Viễn cũng là con của chú. Chẳng lẽ chú không chỉ trơ mắt nhìn Tiểu Viễn bị oan ức mà còn muốn hùa theo ‘đay đồ’ Tiểu Viễn?”

Quan Mãn Thương vội khoát tay, “Không không, tao chỉ tới thăm Tiểu Viễn thôi!”

Triệu Thanh Cốc cười châm chọc, “Hiếm lắm mới thấy chú tới thăm Tiểu Viễn đó! Tiểu Viễn, còn không mau ra cảm ơn cha em kìa!”

“Cha, cha thật sự tới thăm Tiểu Viễn ă? Tiểu Viễn còn tưởng cha chỉ thích em trai chứ!” kèm theo đôi mắt rơm rớm nước.

Quan Mãn Thương ngượng ngùng, vội kéo Dương Phi Phương đi.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn rơm rớm nước mắt, tưởng Quan Viễn buồn thật, vội ôm Quan Viễn vào lòng dỗ, “Tiểu Viễn đừng buồn! Chẳng phải Tiểu Viễn đã nói chỉ cần có anh là đủ rồi sao!”

Quan Viễn lập tức cười hi hi nói, “Anh, Tiểu Viễn lừa ông ta thôi! Ông ta không xem Tiểu Viễn là con, mắc gì Tiểu Viễn phải coi ông ta là cha chứ!”

Triệu Thanh Cốc dờ khóc dờ cười, búng mũi Quan Viễn, “Nhóc nghịch ngợm.”

Quan Viễn le lưỡi, ôm cổ Triệu Thanh Cốc cười hi hi.

Đêm nay Quan Mãn Thương khó mà ngủ yên được, bởi vì một bên là tiếng khóc khàn khàn của Quan Dư, một bên là tiếng rên ư ừ của Dương Phi Phương, còn phải lo trông Quan Dư không cho Quan Dư cào mấy cái nốt sẩn trên mặt.

Nửa đêm, Quan Mãn Thương chịu hết nổi, quát Dương Phi Phương, “Bà thôi ngay đi! Nó chỉ là thằng nhóc mười hai tuổi, đã được bao nhiêu sức đâu mà rên hoài!”

Quan Mãn Thương nào biết, Triệu Thanh Cốc ngày ngày uống nước suối thiêng, sức lực tất nhiên hơn hẳn người thường, cho nên lần này Dương Phi Phương đúng là đau thật.

Quan Mãn Thương thấy Dương Phi Phương vẫn không chịu im, tức giận kéo chăn lên trùm kín đầu, ngủ. Đến khi Dương Phi Phương nhìn lại, phát hiện Quan Dư đã cào nát đám sẩn trên người, mới hoảng sợ kêu Quan Mãn Thương dậy.

Triệu Thanh Cốc nghe ồn ào, cau mày dùng hai tay che lỗ tai Quan Viễn lại, sợ Quan Viễn bị đánh thức. Quan Viễn cũng vui vẻ giả bộ ngủ.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 17

Quan Viễn vào phòng, nằm bẹp trên giường gạch, cảm giác mình bị bệnh, chỉ một lát không thấy Triệu Thanh Cốc, cả người như bị hút hết sinh khí, bức thiết muốn gặp anh.

Tiếng khóc của Quan Dư càng lúc càng lớn, ngay sau đó là tiếng kinh hô của Dương Phi Phương, tiếp theo là tiếng bước chân lộn xộn, hô hào đi trạm y tế.

Quan Viễn thở dài một hơi, rốt cuộc cũng được yên tĩnh trong chốc lát. Ngay vừa rồi, trong lòng Quan Viễn như có một ngọn lửa điên cuồng không cách

nào ép xuống được, hận không thể xông ra giết hết tất cả bọn họ. Từ khi sống lại tới nay, Quan Viễn luôn ở bên Triệu Thanh Cốc, chưa bao giờ chia xa dù chỉ trong chốc lát, lúc này tách ra một lúc đã khiến cậu hiểu rõ, thì ra chỉ khi có Triệu Thanh Cốc bên cạnh, cậu mới có thể dễ dàng tha thứ cho cả thế giới.

Mãi đến xế chiều, Triệu Thanh Cốc mới về.

Quan Viễn nằm trong phòng, nghe thấy tiếng bước chân của Triệu Thanh Cốc, lập tức chạy ào ra. Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Triệu Thanh Cốc, Quan Viễn lại cảm thấy cả thế giới lập tức trở nên vui tươi sống động hẳn.

Quan Viễn vọt vào lòng Triệu Thanh Cốc tựa như một viên pháo, dùng cả hai tay hai chân quấn lên người anh, giọng nghẹn ngào, “Anh...”

Triệu Thanh Cốc nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Quan Viễn, “Ừ. Tiểu Viễn lớn rồi, đừng khóc nhè ha!”

“Đạ.” Quan Viễn hít hít mũi nói, nhưng cả vãn quẩn trên người Triệu Thanh Cốc không chịu xuống.

Triệu Thanh Cốc cũng mặc kệ Quan Viễn, ẵm cậu về phòng.

Quan Viễn bình tĩnh lại mới phát hiện trên mặt Triệu Thanh Cốc có một vết xước, “Anh, anh bị thương!” Quan Viễn sợ hãi kêu lên.

Triệu Thanh Cốc sờ vết xước trên mặt nói, “Không sao đâu, sợ ý bị móng tay cào thôi.”

“Móng tay cào?! Đánh nhau à?”

Triệu Thanh Cốc mỉm cười hỏi, “Vừa rồi em không thấy à, mặt cha em trông rất vui!”

Quan Viễn chột dạ sờ mũi một cái, có mặt Triệu Thanh Cốc, cậu chẳng còn dư hơi đi chú ý người khác nữa, “Không ạ.”

“Cũng không hẳn là đánh nhau, chỉ là mẹ chồng của cô nhỏ la lối om sòm rồi cào cha em, anh đứng ra can, sợ ý nên bị cào trúng.”

Quan Viễn không cho rằng vết thương này là chuyện nhỏ bởi vì cậu quan tâm Triệu Thanh Cốc còn hơn cả bản thân mình, nhưng không tiện lấy thuốc từ trong không gian ra để bôi cho anh, bèn ghé miệng lại thổi nhẹ lên miệng vết xước, “Thôi thôi một chút sẽ hết đau ngay!”

Triệu Thanh Cốc cảm thấy lòng cũng bị thổi mềm nhũn, nhìn hai má Quan Viễn phồng lên tựa như con chuột đang tập trung khoét khoét thóc, vô thức nở nụ cười tràn đầy sự cưng chiều mà chính bản thân anh cũng không nhận thấy.

“Vết xước nhỏ xíu như vậy không đau đâu!”

Quan Viễn tròn mắt trừng Triệu Thanh Cốc, “Hề bị thương là chắc chắn phải đau thôi! Sau này không cho phép anh bị thương nữa! Nếu không... nếu không Tiểu Viễn sẽ không thêm để ý tới anh luôn!” nói xong Quan Viễn còn né người qua một bên, để biểu đạt quyết tâm của mình.

“Tiểu Viễn thật sự không thêm quan tâm anh nữa sao?” Triệu Thanh Cốc nói xong, dùng tay thọt lét Quan Viễn. Quan Viễn nhột không chịu nổi, lập tức vui vẻ cười ha ha.

Trái ngược với khung cảnh ấm áp bên này, phòng chính đang lâm vào không khí vô cùng ảm đạm.

Quan Hà kéo người tới nhà họ Vương, tưởng rằng có thể vòi được ít tiền, nào ngờ mất cả chì lẫn chài.

Thì ra từ khi Quan Mãn Nguyệt qua đó, nhà họ Vương biết con trai mình có bệnh, cũng muốn đối xử tốt với Quan Mãn Nguyệt để bù đắp. Nào ngờ, Quan Mãn Nguyệt cứ ôm suy nghĩ kiểu như ‘cả thế giới chỉ có một mình mình là khổ nhất’ không chịu làm bất cứ việc gì trong nhà không nói, ngay cả lúc Vương Quốc Huy bình thường cũng tròn mắt liếc xéo chằm chọc người ta này nọ. Quan trọng là, lúc Vương Quốc Huy lên con, nhà họ Vương trời cậu ta trên giường, Quan Mãn Nguyệt thừa cơ định đánh Vương Quốc Huy cho đến chết. May mắn Mã Tú Anh đi làm về sớm phát hiện mới không chết người. Mã Tú Anh nổi giận lập tức nhốt Quan Mãn Nguyệt lại. Sau khi Vương Quốc Huy tỉnh lại bởi vì vẫn nhớ chuyện lúc phát bệnh bị Quan Mãn Nguyệt đối xử tàn tệ, nên mới đánh Quan Mãn Nguyệt thành cả người đều là vết xanh tím thể kia.

Lúc Quan Hà dẫn người tới vòi tiền, bị người nhà họ Vương đồ ngược lại, nói Quan Mãn Nguyệt cố ý hành hạ người bệnh, bắt Quan Hà phải bồi thường.

Quan Mãn Thương lập tức phản bác Quan Mãn Nguyệt đã giả qua nhà họ Vương, không còn là người nhà họ Quan nữa, nhất quyết không chịu bồi thường. Sau đó hai nhà bắt đầu cãi nhau, Mã Tú Anh tức giận xông lên cào cấu Quan Mãn Thương. Hai nhà cãi thật lâu, rốt cuộc đến khi trời tối cũng chẳng giải quyết được gì, bọn người nhà họ Quan đành ôm cục tức quay về.

Quan Hà vừa vào phòng đã mắng xối xả vào mặt Quan Mãn Nguyệt, “Con nhỏ chết tiệt này, mày chán sống rồi hả, dám có ý đánh chồng mình cho tới chết?! Làm hại tao tự nhiên bị mất mặt vô có!”

Quan Mãn Nguyệt hét to, “Chồng cái gì mà chồng! Thăng thiên thì có! Nếu không do mấy người ép tôi thì tôi phải chịu khổ thế này sao? Tôi không tìm mấy người còn tìm ai nữa?!”

Quan Hà hung hăng đập cái đầu thuốc trong tay lên lưng Quan Mãn Nguyệt mấy cái liền mới hả giận, nói, “Dám nói với cha mày bằng cái giọng đó hả!

Chính mày hô hào muốn lấy chồng thì trấn đề được ăn sung mặc sướng, giờ trách ai?!”

Quan Mãn Thương hùa theo, “Đúng vậy! Tự mình ham giàu, giờ gây ra chuyện lại trách cả nhà. Tao nói cho mà biết, mày cứ như vậy bị người ta bỏ cái nhà này cũng sẽ không chứa chấp mày đâu!”

Quan Mãn Nguyệt hung hăng nhìn Quan Mãn Thương, “Không cần anh chứa chấp! Giờ là thời đại mới, muốn ly hôn cũng phải có sự đồng ý của tôi chứ thằng điên đó làm sao đề nghị ly hôn được!”

“Thôi, tùy mày, tao cãi không lại!”

Đúng lúc này, Dương Phi Phương dẫn Quan Dư từ trạm y tế về. Trên người Quan Dư đầy những cục hồng hồng to như cái đít chai, có chỗ bị cào nát bấy, thoát nhìn vô cùng dọa người. ~~điềnlkn/finclnklêq/quyđ,đnôn~~ Dương Phi Phương phải luôn nắm tay Quan Dư để ngăn không cho Quan Dư tiếp tục cào mấy cục sẩn nữa. Mẹ con Dương Phi Phương đã khóc khàn cả tiếng.

Quan Mãn Thương giật mình hỏi, “Sao vậy? Tôi mới đi ra ngoài một lát Tiểu Dư đã biến thành thế này rồi?”

Dương Phi Phương vừa khóc vừa nói, “Em cũng không biết, sáng nay Tiểu Dư đang chơi trong sân, đột nhiên khóc ầm lên, em chạy ra xem thì đã thấy thế này. Con trai đáng thương của mẹ...”

Quan Mãn Thương vừa nghe Dương Phi Phương gào khóc đã thấy nhức đầu, vội hỏi tiếp, “Bác sĩ nói sao?”

“Bác sĩ cũng không biết nguyên nhân, chỉ cho bôi chút thuốc điều trị triệu chứng thôi.”

Dương Tú Thúy bận an ủi Quan Mãn Nguyệt này giờ, đột nhiên nói xen vào, “Đúng rồi, lúc đó thằng nhóc Quan Viễn cũng ở trong sân, không phải là nó làm chứ?”

Quan Hà liếc Dương Tú Thúy một cái, “Bà thấy mấy vết sẩn này người làm ra được à?”

Dương Tú Thúy ngậm lại quả thật không thể, nên im miệng. Dương Phi Phương lại không nghĩ như vậy, dù không phải Quan Viễn làm, bắt Quan Viễn cho hả giận cũng được, bèn nhét Quan Dư vào lòng Quan Mãn Thương, rồi chạy tới phòng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đang nói chuyện, cửa phòng đột nhiên bị đá văng ra. Quan Viễn thảm giận mình quên khóa cửa.

Dương Phi Phương xông vào giống như quỷ Dạ Xoa đòi mạng, “Thằng quỷ xui xẻo đáng chết, mày dám hại con tao thành như vậy, coi tao có xé xác mày không!”

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng đứng lên kéo Quan Viễn ra sau lưng, rồi đá một cái về phía Dương Phi Phương. “Phịch” một tiếng, Dương Phi Phương nằm trên đất ôm bụng rên hừ hừ.

Triệu Thanh Cốc tới gần Dương Phi Phương, nhìn từ trên cao xuống, “Tôi đã nói thím không được đụng tới Tiểu Viễn, thím quên rồi à? Tiểu Viễn chẳng có liên quan gì hết!”

Lúc này Quan Mãn Thương đã ôm Quan Dư chạy tới, thấy Dương Phi Phương nằm trên đất ôm bụng, lập tức kinh hô, “Triệu Thanh Cốc! Thằng mất dạy, mày dám đánh cả thím mày luôn hả?!”

Triệu Thanh Cốc hỏi, “Quan Dư bị sao?”

“Nổi sẩn ngứa khắp người.”

Triệu Thanh Cốc tới gần Quan Dư nhìn một cái, nhú mày, “Chú cũng nghĩ là do Tiểu Viễn làm?”

Dù Quan Mãn Thương không thích Quan Viễn cũng không thể nói ra mấy lời quá vô lý kiểu như mớ sẩn này là do Quan Viễn gây ra được, nên im lặng không đáp.

“Chú Mãn Thương, lần trước con đã nói, không chỉ Quan Dư, Tiểu Viễn cũng là con của chú. Chẳng lẽ chú không chỉ trơ mắt nhìn Tiểu Viễn bị oan ức mà còn muốn hùa theo ‘dạy dỗ’ Tiểu Viễn?”

Quan Mãn Thương vội khoát tay, “Không không, tao chỉ tới thăm Tiểu Viễn thôi!”

Triệu Thanh Cốc cười châm chọc, “Hiếm lắm mới thấy chú tới thăm Tiểu Viễn đó! Tiểu Viễn, còn không mau ra cảm ơn cha em kìa!”

“Cha, cha thật sự tới thăm Tiểu Viễn ạ? Tiểu Viễn còn tưởng cha chỉ thích em trai chứ!” kèm theo đôi mắt rom róm nước.

Quan Mãn Thương ngượng ngùng, vội kéo Dương Phi Phương đi.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn rom róm nước mắt, tưởng Quan Viễn buồn thật, vội ôm Quan Viễn vào lòng dỗ, “Tiểu Viễn đừng buồn! Chẳng phải Tiểu Viễn đã nói chỉ cần có anh là đủ rồi sao!”

Quan Viễn lập tức cười hi hi nói, “Anh, Tiểu Viễn lừa ông ta thôi! Ông ta không xem Tiểu Viễn là con, mặc gì Tiểu Viễn phải coi ông ta là cha chứ!”

Triệu Thanh Cốc dở khóc dở cười, búng mũi Quan Viễn, “Nhóc nghịch ngợm.”

Quan Viễn le lưỡi, ôm cổ Triệu Thanh Cốc cười hi hi.

Đêm nay Quan Mãn Thương khó mà ngủ yên được, bởi vì một bên là tiếng khóc khàn khàn của Quan Dư, một bên là tiếng rên ư ư của Dương Phi Phương, còn phải lo trông Quan Dư không cho Quan Dư cào mấy cái nốt sần trên mặt.

Nửa đêm, Quan Mãn Thương chịu hết nổi, quát Dương Phi Phương, “Bà thôi ngay đi! Nó chỉ là thằng nhóc mười hai tuổi, đã được bao nhiêu sức đâu mà rên hoài!”

Quan Mãn Thương nào biết, Triệu Thanh Cốc ngày ngày uống nước suối thiêng, sức lực tất nhiên hơn hẳn người thường, cho nên lần này Dương Phi Phương đúng là đau thật.

Quan Mãn Thương thấy Dương Phi Phương vẫn không chịu im, tức giận kéo chăn lên trùm kín đầu, ngủ. Đến khi Dương Phi Phương nhìn lại, phát hiện Quan Dư đã cào nát đám sần trên người, mới hoảng sợ kêu Quan Mãn Thương dậy.

Triệu Thanh Cốc nghe ồn ào, cau mày dùng hai tay che lỗ tai Quan Viễn lại, sợ Quan Viễn bị đánh thức. Quan Viễn cũng vui vẻ giả bộ ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

Hôm sau, Quan Mãn Nguyệt lại được Dương Tú Thúy vợ vét cho một đồng đồ mới về nhà chồng lại.

Dương Phi Phương và Quan Mãn Thương trần trọc cả đêm qua, sáng ra đều dậy muộn, bị Dương Tú Thúy đứng ngoài phòng chửi ầm lên. Dương Phi Phương đành phải lê cơ thể mệt mỏi đứng lên làm việc nhà. Trên bụng Dương Phi Phương đã thành một vết bầm khá rõ, có lẽ bị Triệu Thanh Cốc dọa sợ, vừa thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn là lập tức tránh rất xa.

Quan Viễn thâm buồn cười, sớm biết thì đừng làm có phải tốt hơn không, chờ ăn đau mới chịu nhớ đời. Quan Viễn vốn định cho Quan Dư ngứa một tuần lễ, nhưng thấy khuôn mặt thê thảm bị cào nát sau một đêm của Quan Dư, quyết định giải độc sớm cho. Quan Viễn thâm cảm thán, mình vẫn còn lương thiện chán!

Hiện giờ mỗi nhà đều được phân ruộng đất riêng, trong đội sản xuất đã không còn nhiều việc nữa, đúng lúc hôm nay được nghỉ, Triệu Thanh Cốc vẫn luôn nhớ chuyện Quan Viễn nói muốn đi đánh cá, bèn dẫn Quan Viễn ra sông thử vận may.

“Hôm qua, lúc anh lên thị trấn, thấy có rất nhiều người bày hàng buôn bán nhỏ lẻ, giờ chính phủ đã nói lỏng quản lý hơn trước nhiều, chúng ta có thể bán chút gì đó, không chừng sẽ kiếm được tiền!” Triệu Thanh Cốc vừa đi vừa nói với Quan Viễn.

Chắc chắn sẽ kiếm được tiền! Quan Viễn thâm hô trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ ngạc nhiên hỏi, “Họ bán những gì ạ?”

“Phần lớn là rau củ nhà trồng, cũng có một ít đồ ăn sẵn.”

“Anh, nếu chúng ta đem cá lên thị trấn bán... có bán được không ạ?” Quan Viễn tỏ vẻ ‘ham học hỏi’ hỏi Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc khẳng định, “Anh nghĩ là được. Hôm qua anh quan sát thử một số sạp, thấy buôn bán không tệ. Có một tiệm bánh, chỉ mấy phút đã bán được ba cái, trung bình một ngày hẳn là bán hơn một trăm, dù một cái bánh chỉ lời hai xu thì một trăm cái cũng hai tệ rồi, nhiều hơn tiền một ngày công nữa.” Triệu Thanh Cốc càng nói càng hưng phấn, “Nếu chúng ta cũng được như vậy, thì tốt quá rồi!” dứt lời lại cau mày, “Nhưng bán cái gì đây?”

“Bán cá đi anh! Chẳng phải anh đã nói sẽ bán được sao?” Quan Viễn nhắc nhở.

Triệu Thanh Cốc véo chóp mũi Quan Viễn nói, “Bộ cá dễ bắt lắm sao? Lần trước chỉ là chúng ta gặp may thôi!”

Quan Viễn bĩu môi, “Thử xem là biết ngay thôi mà!”

Hai người đi tới chỗ nước sông sâu nhất mới dừng lại. Chỗ này đã ra ngoài thôn Quan Gia, xung quanh rất trống, Triệu Thanh Cốc dặn Quan Viễn đứng cách xa chòi, rồi lại gần bờ sông quăng lưới xuống nước.

Quan Viễn vốn định bắt một ít cá ở trong không gian thả ra, nhưng ngấm lại cá trong đó đều là cá có tác dụng thần kỳ, bán rẻ thật sự đáng tiếc, hơn nữa

cũng không có nhiều, bèn đi tới bên cạnh Triệu Thanh Cốc, làm nũng nói muốn xem thử lưới đánh cá cho biết. Triệu Thanh Cốc hầu như là luôn đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của Quan Viễn, lập tức kéo lưới lên ngay cho Quan Viễn xem. Quan Viễn giả bộ tò mò sờ sờ tấm lưới, âm thầm bôi một ít nước muối loãng lên, sau đó kêu Triệu Thanh Cốc quăng xuống sông lại.

“Xem xong rồi à? Đây là lưới do anh tự đan, không biết có bắt được cá không.” Triệu Thanh Cốc sờ sờ mũi nói, hiển nhiên không có lòng tin lắm với cái lưới thô ráp do mình tự làm.

Quan Viễn vội nói, “Đồ anh làm chắc chắn là dùng được!”

Lưới vừa quăng xuống không bao lâu, đã thấy một vòng gợn sóng bao quanh, càng ngày càng có xu hướng dày đặc thêm.

Quan Viễn vội hô, “Anh, mau kéo lên xem thử có phải là cá đã mắc lưới không?”

“Không thể nào!” Triệu Thanh Cốc nửa tin nửa ngờ kéo lưới lên, không ngờ trên đó có ba con cá lớn đang vẫy đuôi, còn cả mấy con tôm to.

“Có thật này!” Triệu Thanh Cốc nhanh nhẹn kéo lưới lên bờ, lạ là mấy con cá cứ cắn chặt lưới không chịu nhả.

“Ha ha, em đã nói là sẽ có mà!”

Triệu Thanh Cốc vui vẻ nói, “Tiểu Viễn đúng là ngôi sao may mắn của nhà mình!” sau đó nhanh chóng gỡ cá ra, bỏ vào thùng gỗ, rồi múc thêm ít nước vào thùng cho cá thở.

“Anh, giờ mình làm gì với chúng?” Quan Viễn hỏi.

Triệu Thanh Cốc trầm ngâm trong chốc lát mới quyết định, “Chúng ta đi thẳng lên thị trấn bán luôn, bằng không để cho mấy người kia biết sợ là sẽ không còn nữa.”

Quan Viễn tất nhiên là tán thành.

Thôn Quan Gia cách thị trấn huyện Vân Sơn khá gần, đi bộ chừng một giờ là tới. Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn đi không nổi đòi công cậu. Nhưng Quan Viễn không chịu sợ anh vừa xách thùng gỗ vừa công cậu sẽ mệt. “Anh, không cần đâu! Tiểu Viễn rất khỏe, đi bấy nhiêu có đáng gì đâu!”

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn kiên quyết không cho công đành phải nhượng bộ, nhưng vẫn dặn, “Khi nào đi không nổi nữa thì nói ngay để anh công, biết không!”

Quan Viễn không muốn phụ lòng tốt của Triệu Thanh Cốc bèn ngoan ngoãn gật đầu, “Dạ.”

Rót cuộc, Triệu Thanh Cốc một tay xách thùng gỗ một tay dắt Quan Viễn, đi bộ lên thị trấn.

Hai người cười cười nói nói đi suốt đường, rốt cuộc đã đến thị trấn lúc nào không hay. Quan Viễn nhìn thị trấn nhỏ trước mắt, khắp nơi đều có dấu vết đặc trưng của những năm tám mươi, khác hoàn toàn với khung cảnh đầy những tòa nhà chọc trời sau này, thâm cảm khái không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Chương 18.2

“Tiểu Viễn...”

Quan Viễn nghe Triệu Thanh Cốc gọi, lập tức phục hồi tinh thần, thấy anh đang nhìn cậu với vẻ mặt lo lắng.

“Em nghĩ gì mà đâm chiêu dữ vậy?”

“Dạ không ạ! Tiểu Viễn chỉ ngạc nhiên vì lần đầu tiên mới thấy tòa nhà cao như vậy!” Quan Viễn chỉ đại vào cái nhà hàng quốc doanh đằng xa nói.

Triệu Thanh Cốc nhìn theo hướng tay của Quan Viễn, nói, “Đó là chỗ để ăn cơm, đợi một lát bán cá có tiền rồi anh sẽ dẫn Tiểu Viễn tới đó ăn một bữa!”

Quan Viễn do dự, “Không cần đâu, chắc là mắc lắm!”

“Mắc gì, đồ cho Tiểu Viễn ăn không có gì là mắc hết!”

Quan Viễn nghe vậy cảm động vô cùng, cười tủm tỉm nói, “Dạ.”

Triệu Thanh Cốc đã biết chợ tự do của thị trấn nằm ở đâu nên dẫn Quan Viễn tới thẳng luôn.

Quan Viễn thăm kích động, nắm chặt góc áo Triệu Thanh Cốc, nhìn đâu cũng thấy mới lạ, là lịch sử sống động sờ sờ trước mắt đó!

Nói là chợ nhưng thật ra chỉ có vài quầy hàng chính quy, còn lại phần lớn là mọi người tùy tiện chọn một chỗ rồi bày hàng ra bán.

Chính phủ vừa mới đề xướng kinh tế thị trường, vẫn còn rất nhiều người mang tư tưởng cũ cảm thấy bán đồ trên đường là chuyện vô cùng xấu hổ, chính quyền huyện Vân Sơn cũng chỉ làm cho có, vì vậy chợ nhỏ này trông rất loạn.

Triệu Thanh Cốc mặc kệ người khác nghĩ gì, chỉ nghĩ có thể kiếm được tiền bằng chính sức lao động của mình thì chẳng có gì phải xấu hổ hết, dĩ nhiên đối với Quan Viễn lại hoàn toàn khác, Triệu Thanh Cốc hi vọng Quan Viễn có thể đi học, thi lên đại học, tương lai ăn lương nhà nước.

Triệu Thanh Cốc dắt Quan Viễn tới một chỗ người qua lại tương đối nhiều một chút, chọn một chỗ bày hàng. Vốn tưởng đi lâu như vậy, mấy con cá đã chết từ sớm rồi, nào ngờ vừa mở nắp thùng gỗ ra đã có một con nhảy bật lên thật cao khiến mọi người xung quanh đều kinh hô sao lại có con cá sống khỏe dữ.

Có lẽ màn ‘cá bay’ vừa rồi rất có sức thuyết phục nên Triệu Thanh Cốc vừa mới bắt cá thả vào thùng lại, đã có một bà cụ tới hỏi mua, “Cậu bé, cá này bán sao đây?”

Hôm qua Triệu Thanh Cốc để ý thấy ở đây bán thịt heo sáu hào một cân, nhưng cá thì không biết phải bán thế nào. Quan Viễn nhanh chóng trả lời thay, “Sáu hào một cân ạ!” Đây là cá đã uống nước suối thiêng, bà cụ mua được là nhờ phúc tích mấy đời lận độn!

Triệu Thanh Cốc vốn định nói năm hào, nhưng anh sẽ không bao giờ trái ý Quan Viễn một khi cậu đã nói ra, bèn đầu gật đầu xác nhận với bà cụ, “Đúng là sáu hào một cân ạ.”

Bà cụ kinh ngạc nói, “Bằng giá với thịt heo luôn à? Mắc quá!”

Quan Viễn thuyết phục, “Bà ơi, bà cũng thấy đấy, cá nhà con còn sống rất khỏe, bà đi đâu mua được cá tốt như vậy ạ? Con nghe người ta nói cá phải sống ăn mới ngon đó!”

Bà cụ thấy Quan Viễn trắng trắng hồng hồng, phát âm lại rõ ràng không ngọng ngịu, cười vui nói, “Bé con nhà ai mà lanh lẹ dữ?”

Triệu Thanh Cốc đáp với vẻ mặt tự hào, “Em con từ nhỏ đã thông minh lanh lẹ rồi!”

Bà cụ cười nói, “Được rồi, nể mặt thằng bé thông minh lanh lẹ, bà sẽ mua con cá này! Có điều, nói trước, nếu về ăn không ngon bà sẽ quay lại bắt đền đó!”

“Bà cứ yên tâm, cá này con mới bắt từ trong sông lên sáng nay, chắc chắn sẽ ăn rất ngon ạ.”

Triệu Thanh Cốc không có cân, đành mượn đỡ cân của người bán bên cạnh cân cá.

“Bốn cân một lạng, con bỏ bớt một lạng cho bà, tính bốn cân. Tổng cộng hai tệ bốn hào ạ.”

Bà cụ vui vẻ trả tiền xách cá đi.

Bà cụ vừa đi, lại có một ông cụ tóc bạc trắng nhưng trông rất quắc thước tới hỏi mua cá. Quan Viễn thấy ông cụ đi đứng hiên ngang, toát ra khí chất của người bề trên, thầm tập trung chú ý.

“Cậu bé, con bán cá sáu hào một cân đúng không?”

Triệu Thanh Cốc không biết ông cụ có ý gì, nhưng vẫn vui vẻ gật đầu xác nhận, “Dạ.”

Ông cụ tự tay bắt hai con cá còn lại lên quan sát thật tỉ mỉ, vừa xem vừa tán thưởng, “Cá ngon, cá ngon! Ông mua hết hai con này!”

Triệu Thanh Cốc mượn cân cân tiếp, hai con cá tổng cộng 5 cân rưỡi, cân xong, lấy cọng cỏ xỏ miệng hai con cá đưa cho ông cụ.

Ông cụ nhận lấy cá, bắt đầu sờ túi lấy tiền, nhưng sờ trái sờ phải một hồi rồi cuộc vẫn không lấy ra được một đồng nào, xấu hổ giải thích, “Ông đi gấp quá quên mang tiền rồi. Hai đứa giữ cá chờ ông một chút, ông bảo đảm sẽ về lấy tiền rồi ra ngay!” Dứt lời ông cụ thả ngay hai con cá xuống thùng xoay người đi mất.

“Ông ơi...” Triệu Thanh Cốc muốn nói gì đó, nhưng chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng ông cụ đâu nữa.

“Anh, kệ ông ấy đi, nếu có người tới mua, chúng ta cứ bán. Ai biết ông ấy có thật sự quay lại hay không!” Quan Viễn nói.

Triệu Thanh Cốc lắc đầu, “Cứ chờ một lát thử đi, nếu ông ấy quay lại thật, chúng ta lại bán mất chẳng phải sẽ khiến người ta uống công sao?”

Quan Viễn dậm chân, “Ai bảo ông ấy không mang theo tiền làm chi!”

Sau đó có mấy người tới hỏi mua cá nhưng Triệu Thanh Cốc vẫn một mực không bán.

Đợi cả nửa buổi vẫn không thấy người, Quan Viễn sốt ruột nói, “Em đã nói ông ấy sẽ không quay lại rồi mà! Thiệt là, chọc người ta vui lắm sao?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Chương 19

Quan Viễn vừa dứt lời, ông cụ kia đã chạy tới, còn dẫn theo một người thanh niên mặc đồ lính.

“Tiền đây, đưa cá cho ông đi!”

Triệu Thanh Cốc nhận tiền, giao cá. Người thanh niên đứng bên cạnh ông cụ vội đưa tay nhận lấy.

Quan Viễn bực ông cụ để Triệu Thanh Cốc chờ lâu, mặc kệ ông cụ là ai, trách, “Ông à, ông không nói rõ ràng gì hết đã chạy mất tiêu, và lại bọn con cũng chưa nói là đồng ý! Ông đi thật lâu mới quay lại, này giờ biết bao nhiêu người tới mua cá anh con đều không bán, nhất định phải chờ ông, lỡ con cá này chết mất, bọn con bán không được phải trách ai đây ạ?”

“Thằng bé này, nói chuyện kiểu gì đó, coi chừng ...” Người thanh niên đứng bên cạnh ông cụ gầm lên.

Ông cụ khoát tay nói, “Tiểu Trương, tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần, đừng có lúc nào cũng nóng nảy như vậy. Đây đúng là lỗi của tôi, không trách đồng chí nhỏ này được.”

Tiểu Trương vội vàng đáp một cách cung kính, “Dạ.”

Quan Viễn liếc Tiểu Trương một cái, chó sấn!

Ông cụ nhìn Quan Viễn với ánh mắt hứng thú, “Cậu bé thật can đảm.”

Triệu Thanh Cốc kín đáo nhích người đứng chắn trước mặt Quan Viễn, đoán ông cụ này ắt không phải người thường, bình tĩnh đáp, “Em trai con còn nhỏ không hiểu chuyện, con xin thay mặt em xin lỗi ông.”

Ông cụ vốn chỉ có hứng thú với Quan Viễn, giờ nhìn Triệu Thanh Cốc, thấy vẻ mặt nghiêm nghị và cách nói chuyện không kiêu ngạo cũng không tự ti của Triệu Thanh Cốc, thầm than: không biết nhà nông nào lại nuôi được hai con kỳ lân thế này!

Ông cụ khẽ mỉm cười, nói, “Không sao, không sao! Ông già thế này chẳng lẽ còn so đo với một đứa bé. Cậu bé nói cũng không sai, phải là ông xin lỗi mới đúng. Đồng chí nhỏ, để ông bồi thường cho con được không?”

Quan Viễn đáp, “Cũng được ạ.”

Ông cụ thấy bộ dạng đáng yêu của Quan Viễn, bật cười, hỏi, “Sau này hai con vẫn bán cá ở đây đúng không?”

“Cái này...” Triệu Thanh Cốc do dự.

“Sao?”

“Cá này bọn con bắt trong sông của thôn, hôm nay may mắn bắt được, không chắc lần sau lại có. Nhưng nếu bán nhất định vẫn sẽ bán ở đây ạ.”

Ông cụ nghe xong, sờ sờ đầu Quan Viễn vài cái rồi cười ha ha, đi mất.

Chờ ông cụ đi rồi, Triệu Thanh Cốc móc tiền bán cá ra xem, thấy có đến tám bảy tệ, hưng phấn hôn má Quan Viễn một cái, nói, “Đi! Anh dẫn Tiểu Viễn đi ăn cơm nhà hàng!”

Quan Viễn vô cùng vui vẻ, phần lớn là vì được Triệu Thanh Cốc hôn má chứ không phải vì được đi ăn nhà hàng, cho nên một tay bị Triệu Thanh Cốc nắm, một tay cứ che chỗ Triệu Thanh Cốc đã hôn, cười ngây ngô.

Triệu Thanh Cốc dẫn Quan Viễn vào nhà hàng quốc doanh lúc này chỉ.

Đang giờ cơm trưa nhưng trong nhà hàng vô cùng vắng vẻ, không thấy một người khách nào, cả tiếp tân cũng chán chết ngồi ngủ gật.

Triệu Thanh Cốc dẫn Quan Viễn ngồi vào bàn, chờ hồi lâu vẫn không thấy ai ra hỏi han gì.

“Nhà hàng này lạ thật, chẳng có phục vụ ra chào khách gì hết.” Triệu Thanh Cốc ngạc nhiên nói.

Tiếp tân nghe thấy vung tay đuổi như đuổi ruồi, “Đi mau đi! Đây không phải là nơi hai đứa nhóc tui bây ăn nỏ đâu!”

“Nhà hàng của mấy người không bán com à?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

“Có sao không! Hai đứa bây có tiền ăn nỏ không mà hỏi?” Tiếp tân nói xong, cẩn thận quan sát Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn từ trên xuống dưới một lượt, thấy áo bông của hai người có vài chỗ vá, càng mắt kiên nhẫn nói, “Mau cút đi! Con nít con nôi tới chỗ khác mà chơi!”

Quan Viễn nhìn tiếp tân với ánh mắt lạnh lẽo. Dám nói với anh tôi bằng cái giọng đó, đúng là tự tìm chết!

Triệu Thanh Cốc giận nói, “Chỉ là chỗ để ăn com thôi, có phải chỗ nào ghê gớm đâu mà bọn tôi không vào được! Quản lý của anh đâu? Kêu quản lý ra đây nói chuyện đi!”

“Ồn ào cái gì đó?” Một người đàn ông trung niên mang mắt kiếng bước ra.

Triệu Thanh Cốc hỏi, “Ông là quản lý ở đây?”

Người đàn ông đáp, “Đúng. Rồi sao?”

“Bọn tôi tới ăn com, không chỉ không ai ra hỏi món còn đuổi bọn tôi đi, phục vụ gì lạ vậy?”

Người đàn ông kia lại quan sát Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc từ trên xuống dưới một lần rồi nói, “Hai đứa bây mà đòi...” Dù chưa nói hết câu nhưng ngụ ý trong đó ai cũng hiểu.

Quan Viễn móc bọc tiền từ trong túi Triệu Thanh Cốc ra, lấy một tờ mười tệ vỗ bộp xuống bàn.

Quản lý thấy hai người thật sự có tiền, lập tức cười nói, “A, tới ăn com thật à?! Ha ha, hiểu nhầm, hiểu nhầm thôi! Hai vị muốn ăn gì cứ nói, tôi lập tức kêu phòng bếp làm ngay! Tiểu Quách còn không mau tới đây!”

“Thôi khỏi! Anh, mình đi thôi! Thiếu gì chỗ để ăn, mắc gì phải ăn ở đây vừa tốn tiền vừa ôm cục tức vào người!”

Triệu Thanh Cốc bị nói không sao, quan trọng là tự đứng Quan Viễn cũng bị khinh bỉ theo khiến Triệu Thanh Cốc không cách nào tha thứ được, bèn nói, “Ừ, đi thôi!” nói xong lấy tờ mười tệ trên bàn bỏ vào túi lại.

“Này, này...” Quản lý định kéo lại, nhưng Triệu Thanh Cốc đã nhanh chóng bế Quan Viễn bước ra ngoài.

Trước khi đi Quan Viễn lén búng nhẹ một phát về phía hai người kia.

Ông quản lý này trước giờ vốn không quan tâm nhà hàng kinh doanh lời hay lỗ, cứ chờ tới tháng nhận lương là xong, ít khách một chút ông ta còn mừng vì đỡ mệt, nhưng gần đây mơ hồ nghe nói quốc gia sắp ban hành chính sách kinh tế mới, nếu cứ tiếp tục kinh doanh thua lỗ e rằng sẽ bị mất việc.

Ông quản lý quay sang trút toàn bộ lửa giận lên người Tiểu Quách, tát một cái thật mạnh lên má cậu ta. Mặt Tiểu Quách lập tức xuất hiện dấu năm ngón tay. dnkiến.đàn/lénlkq/iyqs.dnlkôn “Cậu làm ăn vậy đó hả?! Nhà hàng buôn bán kém thế này đều là do thái độ phục vụ tệ hại của cậu đó!” Ông ta đã hoàn toàn quên mất chính ông ta cũng có thái độ khinh thường khách.

Tiểu Quách bụm mặt, giận mà không dám nói, chỉ xin lỗi liên tục.

Ông quản lý phát tiết xong, thấy cả người thoải mái hẳn, đột nhiên bụng co rút một hồi, sau đó ‘phù’ một tiếng, một mùi hôi thối tỏa ra. Ông ta xấu hổ đỏ bừng cả mặt, bởi vì đã... đại tiện trong quần.

Tiểu Quách nhìn quản lý với vẻ mặt không dám tin, thảm hại hê trong lòng. Không ngờ lại ‘phù’ một tiếng nữa, mặt Tiểu Quách cứng đờ. Cậu ta cũng đại tiện trong quần.

Hai người nhìn nhau, sau đó không hẹn mà cùng chạy thật nhanh vào nhà vệ sinh. Lúc hai người đi ra, chân căng mềm nhũn như mì sợi, nhưng vừa tới cửa nhà vệ sinh, lại thấy mắc nữa, phải vào lại. Cứ vậy khoảng mười lần, ngay cả người sắt cũng không chịu nổi, chứ nói chi người thường.

Lại nói Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, hai người rời khỏi khách sạn, đi bộ trên đường tìm chỗ ăn trưa.

Hai người đi không bao xa thấy phía trước có xe đẩy bán mì của một cặp vợ chồng. Chiếc bàn nhỏ bên cạnh đã ngồi đầy người, xem ra buôn bán không tệ.

“Tiểu Viễn, em ăn mì không?”

Quan Viễn nghe mùi rất thơm, bèn gật đầu.

Ông chủ bán mì thấy Triệu Thanh cốc và Quan Viễn tấp vào, nhiệt tình mời, “Hai bạn trẻ ăn gì đây? Chỗ chú có cả mì thịt và mì chay luôn!”

Triệu Thanh Cốc đáp, “Cho con hai tô mì chay, một tô thêm một cái trứng gà.” Không cần nói cũng biết cái trứng kia là cho ai.

Quan Viễn vội nói, “Hai tô đều thêm trứng gà ạ!”

Triệu Thanh Cốc bắt đắc dĩ kêu, “Tiểu Viễn...”

Quan Viễn nói, “Anh không ăn thì Tiểu Viễn cũng không ăn!”

Triệu Thanh Cốc đành chịu thua, “Được rồi, nghe Tiểu Viễn hết!”

Người khách nữ bên cạnh khen, “Hai anh em yêu thương nhau ghê!”

Quan Viễn hớn hờ nói, “Dạ!”

Mì thật sự không tệ, không những ăn được mà lượng cũng rất nhiều. Hơn nữa, một tô to như vậy giá chỉ một hào. Dĩ nhiên Quan Viễn không ăn hết nổi, phải nhờ Triệu Thanh Cốc ăn giúp.

Ăn mì xong, Triệu Thanh Cốc dẫn Quan Viễn vào cửa hàng bách hóa mua mấy hộp sữa tươi. Lúc trước Triệu Thanh Cốc vô tình nghe người ta nói sữa tươi rất tốt cho trẻ con, thăm ghi nhớ nay có tiền quyết định phải mua cho Quan Viễn uống, sau đó lại mua thêm nửa ký mứt quả để dành cho cậu ăn vặt.

Trên đường về, Triệu Thanh Cốc vừa cõng Quan Viễn đi vừa tính, “Bán mì, trừ hết tiền vốn, một tô có thể lời bốn xu. Cho là một buổi sáng họ bán được khoảng bốn mươi tô, tính ra mỗi buổi kiếm được gần một tệ, nếu bán luôn từ sáng đến tối...” Không tính không biết, vừa tính ra đã thấy giật mình.

Quan Viễn nghe Triệu Thanh Cốc tính, nói, “Nhưng rất cực khổ.”

“Có việc nào làm mà không khổ chứ! Muốn có tiền, nhất định phải bỏ công trước, tựa như hoa màu, không bỏ công chăm sóc nó tự mọc lên được sao?”

Quan Viễn không ngờ chỉ một câu nói của mình đã khiến Triệu Thanh Cốc nói cả đồng đạo lý. “Tiểu Viễn biết rồi!”

Triệu Thanh Cốc vỗ mông Quan Viễn một cái, “Ngốc!”

Quan Viễn cười hi hi, “Không đau! Biết anh khôngỡ đánh mạnh mà!”

Triệu Thanh Cốc bắt đắc dĩ nghĩ, ai bảo mình thật không ngờ đánh chứ.

“Anh, chúng ta có thể phơi cá cho thành cá khô, nhất định sẽ bán được nhiều tiền hơn nữa!”

Triệu Thanh Cốc ngạc nhiên hỏi, “Sao em biết?”

“Tiểu Viễn chỉ đoán vậy thôi! Chú kia biến bột mì thành mì sợi, lời được nhiều tiền, ắt hẳn là biến cá thành cá khô cũng sẽ được như vậy.”

Triệu Thanh Cốc không những không ngu ngược lại còn rất thông minh, nghe xong mấy câu tưởng như ngây ngô của Quan Viễn, lập tức nghĩ thông, hai mắt tỏa sáng nói, “Tiểu Viễn đúng là ngôi sao may mắn của anh, ha ha!”

Quan Viễn ôm cổ Triệu Thanh Cốc, đắc chí nói, “Tất nhiên! Không nghĩ lại coi Tiểu Viễn là em của ai!” Mỗi lần Quan Viễn nói vậy đều khiến cho Triệu Thanh Cốc vui vẻ cười ha ha, lần này cũng không ngoại lệ.

Tiếng cười vui vẻ của hai anh em vang suốt đường về.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20

Lúc Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn về tới nhà họ Quan, bọn họ đã ăn cơm trưa xong, không ai thêm hỏi hai người đã ăn hay chưa. Dương Tú Thúy thấy hai người vào cổng, liếc một cái rồi lầm bầm câu gì đó nghe không rõ. Ngược lại Lý Nguyệt Chi thấy Triệu Thanh Cốc xách thùng gỗ, sầm sùi hỏi, “Hai đứa bây xách thùng đi đâu đó?”

Triệu Thanh Cốc bình tĩnh đáp, “Tụi con ra sông xem thử có cá không.”

Nguyệt Chi vội hỏi tới, “Có không?”

“Không ạ.”

Lý Nguyệt Chi không tin, “Không?! Hai đứa bây bắt được cá lên ăn hết rồi nên mới không về ăn cơm trưa chứ gì!”

Quan Viễn ôm cổ Triệu Thanh Cốc, quay đầu lại nói, “Thím, hôm trước con thấy anh Thái Tinh và chị Thái Cúc núp trong góc phòng ăn kẹo đó!”

Lý Nguyệt Chi cứng người, “Nói bây gì đó? Hai anh chị mày cả cơm cũng ăn không đủ no, làm gì có kẹo mà núp trong góc ăn?!”

Đúng lúc Dương Tú Thúy từ trong phòng bước ra, nghe vậy, đen mặt nói, “Cô nói vậy là ý tôi khất khe cháu nội đúng không? Cả nhà ai cũng no, chỉ hai đứa nó là không no, bộ cô sinh hai cái thùng cơm hả?”

Lý Nguyệt Chi thầm hận muốn chết, nhưng ngoài mặt vẫn phải cười đáp, “Me, mẹ nói gì vậy! Trong thôn mình ai không biết mẹ nổi tiếng là người hiền hòa, mẹ hiểu nhầm ý con rồi!”

Dương Tú Thúy nhìn chằm chằm Lý Nguyệt Chi trong chốc lát, tựa hồ đoán xem Lý Nguyệt Chi đang nói thiệt hay giả, cuối cùng hừ một tiếng, xoay người vào phòng lại. Lý Nguyệt Chi siết chặt nắm tay nhìn theo bóng lưng Dương Tú Thúy, tự nhủ phải ráng nhịn cho tới khi được ở riêng.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã sớm thừa dịp hai người họ gây gỗ đi về phòng. Quan Viễn lên lấy kẹo sữa giấu trong không gian ra, lột một viên nhét vào miệng Triệu Thanh Cốc trước, sau đó mới ăn một viên.

Triệu Thanh Cốc thấy bộ dáng híp mắt say mê của Quan Viễn, niết bên má phòng lên của cậu, hỏi, “Ăn ngon không?”

Quan Viễn cười gật đầu, “Anh mua cái gì cũng ngon hết!”

Triệu Thanh Cốc bật cười ra tiếng, “Là do kẹo ngon chứ đâu phải vì anh mua mới ngon!”

Quan Viễn nhìn Triệu Thanh Cốc nói, “Người khác có cho kẹo giống thế này Tiểu Viễn cũng thấy không ngon!”

Triệu Thanh Cốc cảm động không thôi, ôm Quan Viễn vào lòng, nói, “Tiểu Viễn thật là đáng yêu!” Quan Viễn nghe vậy, hạnh phúc cười híp cả mắt, dụi đầu vào cổ Triệu Thanh Cốc.

“Anh, chuyện mình bán cá có bị họ biết không?”

Triệu Thanh Cốc bình tĩnh đáp, “Chắc chắn sẽ không giấu được bao lâu. Nhưng anh đã sớm nói từ trước tiền do anh kiếm được sẽ thuộc về anh rồi. Nếu bọn họ ăn vạ cùng lắm anh sẽ đi nói cho tất cả bà con trong thôn đều biết.”

Quan Viễn rất thích cái tính mạnh mẽ như vậy của Triệu Thanh Cốc. Nếu kiếp trước anh cũng dứt khoát được thế này hẳn là đã đỡ khổ biết bao nhiêu.

Triệu Thanh Cốc thấy quần áo Quan Viễn bị bẩn, chuẩn bị đi tắm cho Quan Viễn, nhưng tìm mãi vẫn không thấy cái áo bông còn lại của cậu đâu. Quan Viễn chỉ có tổng cộng hai cái áo bông, nếu tìm không ra cái kia thì chẳng cách nào tắm rửa được. Lúc này vào phòng không để ý, giờ nhìn lại mới thấy cái rương đặt ở đầu giường hai người đã bị ai đó lục tung lên.

Triệu Thanh Cốc nổi giận dưng dưng đi thẳng tới phòng chính. Quan Viễn vội chạy theo sau. Mất một cái áo bông chẳng là gì với Quan Viễn nhưng lúc này cậu đã không còn là một Quan Viễn dù bị bắt nạt cũng không dám lên tiếng như đời trước nữa.

Trừ mẹ con Triệu Tú Liên còn lại cả nhà họ Quan tập trung hết trong phòng chính sười ảm.

Quan Dư ngồi trong lòng Dương Phi Phương ngủ gà ngủ gật, thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bước vào, vô thức dựa sát vào người Dương Phi Phương hơn. Mấy nốt sần trên mặt Quan Dư đã tiêu hết, nhưng những chỗ bị cào nát thoạt nhìn vẫn còn rất ghê.

Dương Tú Thúy chỉ liếc hai người một cái, không nói lời nào. Quan Hà ngồi trên giường gạch hút thuốc lá. Mấy anh em Quan Mãn Thương thì nằm dài trên đó không biết thức hay ngủ. Còn Lý Nguyệt Chi thì đang dạy Quan Thái Cúc may vá.

“Mấy người, ai lấy áo bông của Tiểu Viễn?”

Lý Nguyệt Chi nghe vậy, giật mình đâm kim vào đầu ngón tay, nhưng lập tức trấn tĩnh lại, tiếp tục khâu áo, tỏ vẻ như không nghe thấy. Quan Thái Cúc lại có vẻ hơi mất tự nhiên.

Dương Tú Thúy lên tiếng châm chọc trước, “Biết đâu chạy đi chơi cả ngày tự làm mất đầu đó ở ngoài còn về nhà nổi điên.”

Quan Viễn thấy rõ phản ứng của Lý Nguyệt Chi nên đã biết là ai lấy áo bông của mình, “Thím tư, thím có thấy áo bông của Tiểu Viễn đâu không?”

Lý Nguyệt Chi trả lời một cách cứng ngắc, “Thằng nhóc này, nhiều người ở đây không hỏi ai lại hỏi tao, chẳng lẽ ý nói tao trộm áo hả? Áo của mày nhỏ như vậy tao có lấy về thì anh chị của mày cũng mặc có vừa đâu mà lấy!”

Quan Hà hít một hơi thuốc lào, phun khói ra rồi mới nói, “Trong nhà chẳng ai làm mấy chuyện này đâu! Tám chín phần mười là hai đứa bây chạy ra ngoài

rồi làm mất ở đâu đó thôi! Chắc cũng chẳng tìm lại được, Thanh Cốc may một cái mới đi là vừa! Đúng lúc áo bông của ông nội cũng rách hết rồi, để ông nội hưởng lây phúc của cháu trai vậy!”

Quan Viễn bị tức cười bởi sự vô liêm sỉ của Quan Hà, giả bộ không hiểu hỏi lại, “Ông nội, sao lại hưởng lây phúc của con ạ? Quần áo của con đều do anh bỏ tiền may, trong nhà chẳng mua cho con cái nào hết mà?”

Quan Hà ho khan một tiếng, thảm bức thẳng nhóc này sao lạnh mồm lạnh miệng dữ, nhưng ngoài mặt vẫn phải cười nói, “Ông nội nói nhầm rồi. Để Thanh Cốc may cho con một cái khác đi.”

“Ông nội, tại sao các anh chị khác đều được trong nhà may cho, còn con thì phải do anh bỏ tiền ạ?”

Dương Tú Thúy chen miệng, “Tại vì lúc nào mầy cũng anh con anh con chứ sao nữa! Đương nhiên quần áo của mầy phải do anh mầy may cho rồi! Thằng quý xui xẻo này, rốt cuộc có muốn may áo mới không? Không thì cho mầy chết vì đông lạnh luôn đi!”

Triệu Thanh Cốc nghe Dương Tú Thúy gọi Quan Viễn là thằng quý xui xẻo, lạnh giọng nói, “Ai nói Tiểu Viễn là quý xui xẻo?! Nếu để con nghe được lời này một lần nữa thì đừng trách con không nể tình!”

Dương Tú Thúy chột dạ không dám lớn tiếng nữa, chỉ làm bầm một câu, “Đồ mất dạy!”

Triệu Thanh Cốc không thèm dây dưa với Dương Tú Thúy, gằn giọng hỏi lại, “Rốt cuộc ai đã lấy áo bông của Tiểu Viễn?”

Quan Mãn Khó đang ngủ, nghe ồn thức dậy quát, “Nhao nhao cái gì đó, có đề cho người ta ngủ hay không đây?”

Lừa gạt của Triệu Thanh Cốc càng lúc càng cao, “Con hỏi lại một lần nữa, ai đã lấy áo bông của Tiểu Viễn? Nếu không ai chịu nói thì chỉ còn cách đi lục từng phòng thôi!”

Vẫn không ai nói lời nào.

Lý Nguyệt Chi siết cây kim thật chặt, lo lắng nghĩ: cái áo vẫn đang nằm trên giường chưa kịp giấu đi, nếu thẳng nhóc Triệu Thanh Cốc đi lục từng phòng thật sẽ lộ mất! Nhưng chỉ chớp mắt Lý Nguyệt Chi đã bình tĩnh lại, đoán Triệu Thanh Cốc sẽ không dám đi lục soát từng phòng thật.

Quan Thái Cúc lặng lẽ kéo vạt áo Lý Nguyệt Chi, bị Lý Nguyệt Chi hất tay ra.

“Được rồi, vậy con đành phải đi lục từng phòng xem sao. Không tin là không tìm được!” Tất nhiên Triệu Thanh Cốc đã nhận ra vẻ khác thường của Lý Nguyệt Chi và Quan Thái Cúc, dứt lời hướng thẳng về phía phòng của Lý Nguyệt Chi.

Lý Nguyệt Chi sốt ruột hô, “Thanh Cốc, mầy định làm gì? Dám đi lục phòng của người lớn thật à? Còn biết trên biết dưới là gì không hả?!”

Triệu Thanh Cốc cười nhạo nói, “Đối với kẻ trộm thì còn nói lễ phép gì nữa?” Quan Viễn cũng bắt chước Triệu Thanh Cốc hừ lạnh một tiếng với Lý Nguyệt Chi.

“Tụi bây... Tụi bây,” Lý Nguyệt Chi vội quát Quan Mãn Khó, “Anh còn nằm ngay đơ đó à? Sắp bị một thẳng miệng còn hỏi sữa còi trên đầu trên cổ rồi kia!”

Quan Mãn Khó bước xuống giường, ngăn trước mặt Triệu Thanh Cốc, “Thằng mất dạy này, mầy muốn làm gì? Coi đây là nhà mình hả? Dám giường oai ở đây?!”

Quan Viễn đang hí hóp mắt nghĩ nên áp dụng biện pháp gì để ‘dạy dỗ’ Quan Mãn Khó, đột nhiên Quan Thái Tĩnh cầm một cái áo lông chạy vọt từ trong phòng ra, “Mẹ, đây là áo bông mẹ mới mua cho con hả? Nhớ quá! Cả tay cũng chẳng xỏ vào được luôn!”

Triệu Thanh Cốc lập tức giật lấy cái áo trong tay Quan Thái Tĩnh về. Quan Thái Tĩnh thấy áo bông bị đoạt, há to miệng định la lối om sòm, nhìn lại là Triệu Thanh Cốc, lập tức từ bỏ ý định, nói, “Áo của em!”

Triệu Thanh Cốc từ tốn hỏi Quan Thái Tĩnh, “Thái Tĩnh nói cho nghe cái áo này em lấy ở đâu vậy?”

Quan Thái Tĩnh sợ Triệu Thanh Cốc giành đồ của mình, vội nói to, “Trên giường của mẹ em chứ đâu! Đây là đồ mẹ mới mua cho em, anh mau trả đây!”

Lý Nguyệt Chi và Quan Mãn Khó đều cứng người, ngay cả Quan Thái Cúc cũng xáu hồ đồ bùng mặt. Vẫn là Lý Nguyệt Chi phục hồi tinh thần nhanh nhất, “Thằng nhóc chết bầm này, mầy nói bậy gì đó! Đây rõ ràng là áo của Tiểu Viễn, mầy nhặt được ở bên ngoài còn dám nói là lấy từ trên giường mẹ là sao?!”

Quan Mãn Khó cũng vỗ đầu Quan Thái Tĩnh một cái, “Ăn nói bậy bạ!”

Quan Thái Tĩnh uất ức khóc to, “Con lấy nó từ trên giường gạch của phòng mình thật mà! Không phải nhặt ở ngoài... Hu hu hu...”

Triệu Thanh Cốc nói với giọng giễu cợt, “Không ai chịu may đồ cho Tiểu Viễn, tôi phải nhờ bà nội ba may giùm, vậy mà thím cũng lấy được! Thật là bội phục!”

Lý Nguyệt Chi vốn muốn vào phòng Triệu Thanh Cốc lục xem có tiền hay không, nhưng lục khắp nơi không thấy tiền đâu chỉ thấy quần áo của Quan Viễn ở trong rương, sờ thử thấy lớp bông rất dày, định đem về sửa lại cho Quan Thái Tĩnh mặc, không ngờ chưa kịp sửa thì đã bị phát hiện.

Lý Nguyệt Chi vẫn còn biết chút xấu hổ, mặt đỏ lên, nhưng miệng vẫn cãi cố, “Thanh Cốc, con nói oan cho thím rồi. Thím thật sự không biết chuyện này là sao hết!”

Triệu Thanh Cốc không thèm dài dòng, nhìn về phía Quan Mãn Khố hỏi, “Chú cũng không biết chuyện này là sao?” Quan Mãn Khố miễn cưỡng đáp, “Tất nhiên! Tao làm sao biết được!”

Dương Phi Phương không bỏ qua cơ hội tốt để chỉ chiết Lý Nguyệt Chi, lên tiếng giễu cợt, “Vợ chồng chú hài quá! Chẳng lẽ có người cảm đồ bỏ vào phòng của chú thím rồi vu oan giá họa cho chú thím được à! Nhà này chẳng ai rảnh dỗi vậy đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 21

“Ông nội, chuyện này ông nói phải làm sao?” Triệu Thanh Cốc không thèm để ý tới vợ chồng Quan Mãn Khố, hỏi thẳng Quan Hà.

Dương Tú Thủy giành nói trước, “Làm gì mà làm! Tiểu Viễn còn nhỏ, mặc chi cho nhiều, nhường cho anh nó một cái mặc không được à?”

“Vi vậy nên muốn lấy là có thể tự tiện vào phòng trộm? Bà Quan đã nói vậy thì để con đi nói cho tất cả bà con trong thôn biết nhà họ Quan đã đối xử với Tiểu Viễn thế nào. Không những con phải trả tiền com mà còn phải nhờ người khác may đồ cho Tiểu Viễn. Để con xem nhà họ Quan còn mặt mũi nhìn ai không.”

Dương Phi Phương trên danh nghĩa vẫn là mẹ của Quan Viễn, nếu để cho mọi người biết, cô ta không bị đâm thọt sau lưng mới là lạ, và lại đây cũng là cơ hội tốt để ép vợ chồng Quan Mãn Khố, bèn lên tiếng, “Cha, chuyện này rõ ràng là vợ chồng chú Mãn Khố làm sai, ít nhất cũng phải xin lỗi một tiếng chứ!”

Quan Hà ho khan một tiếng, thầm tức Lý Nguyệt Chi kiến thức hạn hẹp, làm náo loạn cả lên chỉ vì một cái áo bông, nhưng ngoài mặt vẫn tỏ vẻ hiền lành nói, “Thôi, vợ Mãn Khố nói một tiếng xin lỗi với Tiểu Viễn đi. Tiểu Viễn là đứa bé ngoan sẽ không giận vợ chồng bây đâu!” Ý là nếu Quan Viễn vẫn tiếp tục làm ầm lên, thì sẽ là đứa bé không ngoan.

Lý Nguyệt Chi đành phải xin lỗi Quan Viễn.

Triệu Thanh Cốc biết chuyện này chỉ dừng ở đây, và lại cũng không thật sự muốn nói ra ngoài, bởi vì nếu nói không riêng nhà họ Quan mất mặt, Quan Viễn cũng sẽ bị người ta chỉ trích.

Triệu Thanh Cốc dắt Quan Viễn về phòng, ôm Quan Viễn vào lòng, thương tiếc nói, “Tiểu Viễn, dù không ai thương em, thì vẫn có anh luôn thương em.”

Quan Viễn vui đầu trong ngực Triệu Thanh Cốc dạ một tiếng, nghĩ thầm: Tiểu Viễn chẳng cần mấy người đó thương, vì anh chính là cả thế giới của em.

Hôm sau, Triệu Thanh Cốc lại dẫn Quan Viễn ra sông đánh cá. Quan Viễn tiếp tục thừa dịp Triệu Thanh Cốc không chú ý, nhỏ một ít nước suối thiêng lên lưới. Triệu Thanh Cốc vừa quăng lưới xuống nước không bao lâu đã thấy động tĩnh, có kinh nghiệm lần đầu, lúc này không kinh ngạc nữa.

Triệu Thanh Cốc cẩn thận kéo lưới lên, bên trên có năm con cá lớn, thu hoạch còn nhiều hơn hôm qua. Dù có chừng chặc như Triệu Thanh Cốc cũng không giấu được niềm vui, hạnh phúc cười to.

“Ha ha, Tiểu Viễn, hôm nay chúng ta lại có tiền rồi!” Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc vui vẻ, cũng toét miệng cười theo.

Triệu Thanh Cốc đột nhiên hỏi, “Nếu con sông này dễ bắt cá như vậy, sao trước giờ chưa thấy ai tới bắt hết?”

Quan Viễn trầm nghĩ nếu không có nước suối thiêng coi có dễ bắt không, nhưng ngoài mặt vẫn giả bộ ngây thơ đáp, “Anh, có lẽ là do người ta không biết đây!”

Triệu Thanh Cốc lắc đầu, “Con sông này đã có từ lâu, nếu có cá sao không ai biết được!”

Quan Viễn sợ Triệu Thanh Cốc suy nghĩ nhiều, vội đáp, “Vậy thì nhất định là do chúng ta may mắn hơn người khác rồi!”

Triệu Thanh Cốc nghĩ mãi vẫn không rõ nguyên nhân đành kết luận là do may mắn, “Có lẽ đúng là vậy thật! Do Tiểu Viễn mang tới!”

Quan Viễn không phủ nhận, cười hì hì nhận, “Chứ còn gì nữa!”

Hai người nhanh chóng gỡ cá cho vào thùng gỗ, vui vẻ xách lên thị trấn bán.

Triệu Thanh Cốc thấy chỗ bọn họ đứng hôm qua vẫn còn trống, bèn xách thùng lại đó tiếp.

Hai người đứng không bao lâu, bà cụ mua cá ngày hôm qua đã chạy tới nói, “Ây da, bà đợi hai đứa lâu lắm rồi đó!”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy khần trương hỏi lại, “Cá của tụi con có vấn đề gì hay sao ạ?”

Bà cụ thấy vẻ mặt lo lắng của Triệu Thanh Cốc biết lời mình khiến Triệu Thanh Cốc hiểu lầm, vội khoát tay, “Không hề! Bà chờ từ sáng là để mua cá tiếp đó! Hai đứa không biết đâu, hôm qua bà lấy cá nấu canh, tươi thơm tới mức cá lâu đều ngửi được, ông già nhà bà ăn nhiều hơn bình thường một chén cơm luôn!”

Triệu Thanh Cốc thở phào một hơi, “Hóa ra là vậy! Cá này tụi con mới bắt từ dưới sông lên, bà xem nó còn nhảy nhót tung bùng kìa! Hôm nay bà muốn mua tiếp ạ?”

Bà cụ nhanh chóng đáp, “Ừ, mua chứ! Cá ngon thế này, ai không mua thiệt ráng chịu! Hôm nay bà muốn mua con lớn nhất. Ngày mai hai đứa còn tới không?”

Triệu Thanh Cốc trầm nghĩ, ngày mai phải ra đồng hẳn là không tới được, bèn đáp, “Có thể là không ạ.”

Bà cụ do dự một lát rồi phát tay nói, “Vậy lấy cho bà hai con luôn đi!”

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng bắt hai con cá lên cân, tổng cộng sáu cân hơn. [dnkiển/nlk](#), ợ.đôn Bà cụ trả luôn tiền sáu cân rưỡi nhưng Triệu Thanh Cốc từ chối không nhận. Bà cụ nói, “Hai đứa nhận đi! Còn nhỏ đã biết tay làm hàm nhai, rất tốt! Vả lại cá ngon như vậy, bán có sáu hào một cân là hơi lỗ rồi.” Triệu Thanh Cốc nghe vậy mới chịu nhận.

“Cá của bà đây! Hơi nặng ạ!”

Bà cụ vui vẻ đáp, “Không sao!” Dứt lời nhanh chóng xách hai con cá đi.

Có lẽ lời của bà cụ khiến mọi người xung quanh chú ý, chỉ chốc lát sau hai người đã bán sạch cá, tổng cộng được mười bảy tệ.

Lúc Triệu Thanh Cốc trả lại cân cho người phụ nữ trung niên bên cạnh, người nọ nói, “Hai đứa buôn bán khá quá ha! Bắt được cá lớn như thế ở đâu hay vậy? Hôm nay kiếm tiền còn nhiều hơn thím nữa đây!”

Triệu Thanh Cốc đáp, “Tụi con bắt được cá là do may mắn thôi, không chừng mai một gì lại không có nữa. Hai ngày nay đều mụn cân của thím, thật sự cảm ơn thím rất nhiều, hai xu này mong thím nhận cho!”

Người phụ nữ kia nữa xoa xoa hai bàn tay với nhau, cười vui hân, “Ai da, mụn một lát thôi tền bạc gì chứ!” tuy nói vậy nhưng tốc độ lấy tiền lại không hề chậm.

Triệu Thanh Cốc trả cân xong, đang định dắt Quan Viễn đi thì ông cụ mua cá hôm qua lại tới, bên cạnh vẫn là người thanh niên gọi Tiểu Trương kia.

“Còn cá không, mau lấy cho ông hai con đi!” Ông cụ vừa nói vừa vạch thùng gỗ ra xem.

Dù sao trong thùng cũng chẳng còn gì, nên Triệu Thanh Cốc không ngăn ông cụ, chỉ nói, “Hết rồi ạ. Hôm nay tụi con bán nhanh.”

Ông cụ vỗ đùi, mặt ảo não nói, “Sao hết nhanh dữ vậy!” rồi quay qua nhìn Tiểu Trương tức giận nói, “Đã nói đi sớm một chút, thằng nhóc kia lại cứ bắt kiểm tra này nọ, lúc này thì hay rồi, xem về ông có lột da nó hay không!”

Tiểu Trương dờ khóc dờ cười, trầm nghĩ: Ở cái huyện này, dám chỉ vào mặt chủ tịch huyện nói thằng nhóc chỉ có mỗi mình ngài thôi.

Ông cụ nói xong, thấy Quan Viễn núp sau lưng Triệu Thanh Cốc, tưởng rằng đã dọa cậu, vội sờ sờ đầu Quan Viễn, sờ túi phát hiện còn một viên kẹo sữa ngày hôm qua dụ cháu trai còn dư, vội móc ra nhét vào tay Quan Viễn, nói, “Cho con nè. Đừng sợ, ông chỉ đùa thôi!”

Quan Viễn trầm nghĩ, con chỉ là đang ngăn người thôi. “Con không hề sợ đâu!”

Ông cụ vui mừng nói, “Tốt! Bé con can đảm lắm!”

Triệu Thanh Cốc đoán ông cụ có thân phận không đơn giản, không muốn Quan Viễn tiếp xúc nhiều bèn đứng chắn trước mặt cậu, nói, “Ông ơi bọn con bán cá xong rồi giờ phải về thôn, ông muốn mua thì phải chịu khó chờ lần sau thôi ạ!”

“Vậy mai tụi con có tới không? Vẫn giờ này à?”

Triệu Thanh Cốc lắc đầu đáp, “Ngày mai con phải ra đồng không chắc tới được! Nếu tới cũng không hứa được là giờ nào, bởi vì con phải ra sông đánh cá, có mới lên đây bán.”

Ông lão giật mình nhìn Triệu Thanh Cốc hỏi lại, “Ra đồng làm công?”

Triệu Thanh Cốc cười gật đầu, thản nhiên nói, “Sáu tuổi con đã ra đồng rồi.” nói xong dặt tay Quan Viễn đi.

Ông cụ đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng hai người hồi lâu.

“Tư lệnh, chúng ta về thôi...” Tiểu Trương thấy tư lệnh Lý ngăn người hồi lâu, lên tiếng nhắc.

Ông Lý vung tay lên, “Đi, về tìm thằng nhóc kia tính sổ!” nói xong sai bước đi ngay. Tiểu Trương vội đuổi theo sau, thầm nghĩ về tới nhà phải nhanh chóng trốn xa một chút.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đi ngang qua khách sạn quốc doanh ngày hôm qua, phát hiện họ đã đổi tiếp tân. Triệu Thanh Cốc ngạc nhiên không hiểu, nhưng Quan Viễn lại biết rõ đã xảy ra chuyện gì. Hừ, cho hai ông phách lối! Chỉ sợ hôm nay vẫn tiêu chảy tới mức không xuống giường nổi.

Hai người kiếm chỗ ăn cơm trưa, đi dạo trên đường giống như chơi xuân, sau đó về nhà.

Từ xa đã nghe tiếng nhao nhao ầm ĩ, trước cổng nhà họ Quan còn khá nhiều người vây quanh bàn tán, chế giễu.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đứng ngoài nghe, phát hiện là Quan Mãn Nguyệt và Quan Mãn Tinh đang cãi nhau, thỉnh thoảng còn có tiếng khuyên can của Dương Tú Thụ. Càng lại gần tiếng cãi vã càng to.

“Quan Mãn Tinh, tao nguyên rửa tiện nhân như mày không được chết tử tế! Đồ lòng dạ xấu xa, cả em gái ruột cũng hại! Ông trời đúng là bị mù mới để tao làm chị em với mày...” Khả năng nể nang chửi người của Quan Mãn Nguyệt được thừa hưởng trăm phần trăm từ Dương Tú Thụ, lời nào lời nấy vô cùng độc địa.

Quan Mãn Tinh tức giận phản bác, “Nếu không do chính cô muốn trèo cao thì ai ép cô được?! Xấu xa còn giả như mình ngây thơ vô tội lắm!”

Quan Viễn nghe xong trợn mắt há hốc mồm, đây là cô hai lúc nào cũng cười cười tỏ vẻ hiền lành của mình sao? Không thêm giả bộ hiền nữa?

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vào nhà mới biết tại sao Quan Mãn Tinh không thêm giả bộ nữa. Trên trán Quan Mãn Tinh có một vết thương đang trào máu, trên mặt con trai Tôn Tử Hạo của cô ta cũng có dấu bàn tay năm ngón đỏ bầm, hẳn là bị Quan Mãn Nguyệt đánh.

Dương Tú Thụ bị kẹp giữa hai đứa con gái, gào khóc, “Ông trời ơi, con đã gây nghiệt gì mà sinh ra hai đứa quỷ đòi nợ này, chúng nó không muốn bà già này sống nữa mà!”

Quan Hà không có mặt ở đây, ba anh em Quan Mãn Thương thì bình thường đã không ưa gì hai chị em này, giờ trông mong họ đứng ra can là không thể nào.

Dương Tú Thụ thấy Triệu Thanh Cốc vào, mắt lập tức sáng lên, hô, “Thanh Cốc, mau lại khuyên hai cô mày đi! Nếu hai cô lại đánh nhau thì nhanh chóng can ngay!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 22

Triệu Thanh Cốc nhìn Dương Tú Thụ nói, “Con không cần nổi hai cô đâu!” dứt lời, dặt Quan Viễn về phòng ngay. Dương Tú Thụ đang muốn chửi Triệu Thanh Cốc thì bên Quan Mãn Tinh và Quan Mãn Nguyệt lại nhào vào cầu xé nhau. Dương Tú Thụ đành bỏ qua cho Triệu Thanh Cốc một lần, quay lại khuyên can hai đứa con gái.

Giác quan tăng mạnh có chỗ hại là bất kỳ tiếng la hét nào ở phòng chính Quan Viễn cũng nghe thấy rõ mồn một. Cậu phen nào lấy tay bịt kín hai tai, nói, “Ôm sòm cả ngày lẫn đêm, phen chết được!”

Triệu Thanh Cốc tất nhiên cũng nghe thấy, nhanh chóng lấy đồ bịt tai đeo cho Quan Viễn, rồi ôm chặt cậu vào lòng, cau mày nghĩ thầm, phải thoát khỏi cái nhà này càng sớm càng tốt! Nhưng Tiểu Viễn phải tính sao?

“Anh, anh sao vậy?” Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc cau mày, tưởng Triệu Thanh Cốc cũng phiền vì những tiếng ồn ào kia, bèn rướn người lên che hai tai Triệu Thanh Cốc lại bằng đôi tay bé nhỏ của mình.

Triệu Thanh Cốc vui vẻ đáp, “Không sao hết!”

“Vậy tại sao lại cau mày?”

Triệu Thanh Cốc trầm ngâm một lát mới nói, “Anh muốn dẫn Tiểu Viễn rời khỏi nơi này.”

Quan Viễn ngạc nhiên nghĩ thầm, đời trước không nghe Triệu Thanh Cốc nói ra đề nghị rời đi vào lúc này, rốt cuộc anh đã có suy nghĩ như vậy từ bao giờ?

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn ngần ngại, lập tức hỏi, “Tiểu Viễn không muốn đi à? Không nỡ rời xa bọn họ?” ‘Bọn họ’ tất nhiên là chỉ người nhà họ Quan.

Quan Viễn nhanh chóng phục hồi tinh thần, lắc đầu nói, “Tất nhiên là Tiểu Viễn muốn đi rồi! Chỉ sợ bọn họ không chịu thôi!” Nhà họ Quan đã nhận tiền của ông nội Triệu Thanh Cốc, ngại vì mặt mũi chắc chắn họ sẽ không để hai người đi. Huống chi bọn họ còn đang mơ tưởng số tiền trong tay Triệu Thanh Cốc nữa.

Triệu Thanh Cốc tạm thời không nghĩ ra cách gì để đối phó, đành nói, “Chúng ta cứ chuẩn bị từ từ, thế nào cũng nghĩ ra cách thôi! Cùng lắm thì bỏ ít tiền cho họ là được! Quan trọng là vấn đề hộ khẩu của em sẽ hơi khó!”

Quan Viễn biết lúc này cậu phải thể hiện u mê một chút, bởi vì một đứa bé bốn tuổi hơn thì biết cái gì là cất khẩu này nọ đâu! Triệu Thanh Cốc thấy vẻ mặt mơ hồ của Quan Viễn, lắc đầu cười nói, “Điên thật! Sao anh lại nói cho Tiểu Viễn nghe mấy chuyện thế này chứ!”

Từ khi trong đầu Triệu Thanh Cốc xuất hiện ý nghĩ sẽ ra ở riêng, anh đã bắt tay vào việc chuẩn bị cho Quan Viễn cũng thoát khỏi nhà họ Quan.

Đến khi Quan Hà về, tiếng ồn ào trong phòng chính mới ngưng lại.

Quan Hà gọi cả nhà tới phòng chính, kêu luôn Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn qua.

Quan Hà chờ người tập trung đông đủ rồi, hút vài hơi thuốc trước mới lên tiếng, “Mãn Tĩnh, Mãn Nguyệt hai đứa biết lỗi chưa?”

Quan Mãn Nguyệt không âm hiểm bằng Quan Mãn Tĩnh, nghe vậy, lập tức phản bác, “Con có lỗi gì chứ?! Tất cả tội lỗi do ả Quan Mãn Tĩnh này hết! Chị ta đã lên nhận của nhà họ Vương ba trăm tệ để làm mai thằng điên kia cho con đó!”

“Cái gì?!” Đám người mới rồi còn tỏ vẻ việc không liên quan tới mình không quan tâm, vừa nghe thấy Quan Mãn Nguyệt nhắc tới ba trăm tệ lập tức lên tiếng.

Quan Mãn Tĩnh khôi phục dáng vẻ hiền lành giả vờ như bình thường, nói, “Con không hề biết Vương Quốc Huy có bệnh như vậy! Nhà họ Vương chỉ nói rất biết ơn con đã giúp họ tìm được một người con dâu tốt mới cho con ba trăm tệ để mua quần áo mới cho bọn nhỏ xem như cảm ơn. Chẳng lẽ chỉ vì con đã nhận ba trăm tệ kia mà biến thành kẻ lòng lang dạ sói bán em gái lấy tiền sao?! Thực ra con cũng không muốn nhận, nhưng cả nhà con sống dựa vào chút tiền lương của Kiến Quốc, đã hơn nửa năm không được ăn thịt, khổ sở biết sao nhiều!”

Dương Tú Thủy nghe xong lại bắt đầu lau nước mắt.

Lý Nguyệt Chi không ưa Quan Mãn Tĩnh làm bộ làm tịch, lập tức phản bác, “Làm thịt một con heo đã cho nhà chị hết một nửa còn nói cuộc sống khổ sở hơn nửa năm không được ăn thịt, vậy cả nhà chỉ còn một nửa con heo chia nhau chẳng phải là sẽ chết hết?!”

Quan Mãn Tĩnh làm như không nghe thấy, vẫn cứ khóc thút thít không ngừng.

Quan Mãn Nguyệt không chịu nổi cái vẻ giả bộ đáng thương của Quan Mãn Tĩnh, nhào qua kéo tóc Quan Mãn Tĩnh hô, “Khóc cái con khi! Làm như mình bị bắt nạt ấy...”

Quan Hà thấy hai đứa con gái lại đánh nhau, hét to “Đủ rồi! Trong nhà hai đứa bây có còn người cha này không? Đánh nữa thì cút hết ra ngoài cho tao!”

Quan Mãn Nguyệt và Quan Mãn Tĩnh thấy Quan Hà nổi giận, lập tức dừng tay lại. Cả hai đều tóc tai bù xù thờ hờn hển.

Quan Hà đập tẩu thuốc xuống thành giường, nói, “Hai đứa bây là chị em ruột, có gì từ từ nói! Chưa gì hết đã nhào vô đánh nhau như hai con gà chọi, tự nhiên cho người ta có cơ hội chế giễu nhà mình!”

Quan Viễn cảm thấy đây mới là lời Quan Hà thật sự muốn nói, việc hai đứa con gái đánh nhau khiến ông ta bị mất mặt với bà con làng xóm.

Quan Hà dừng một chút mới nói tiếp, “Chuyện này đúng là Mãn Tĩnh có lỗi, không biết rõ người thế nào đã dẫn về nhà. Người là do con gái lớn giới thiệu, hai vợ chồng già này có thể không tin sao?”

Quan Mãn Tĩnh kinh ngạc nhìn Quan Hà, dường như không ngờ Quan Hà sẽ nói như vậy, “Cha, lúc ấy con dẫn người về mọi người đều thấy rõ ràng, nếu mọi người không đồng ý, sao con có thể ép Mãn Nguyệt được?”

“Nhưng mà không có nói cho cha mẹ biết là cái thằng Vương Quốc Huy kia bị điên” Quan Hà xanh mặt nói.

“Con... Con cũng có biết đâu! Con chỉ muốn tìm cho Quan Mãn Nguyệt một người chồng tốt nào ngờ lại ra có sự này!” Quan Mãn Tĩnh vẫn tiếp tục khóc thút thít.

“Được rồi! Đừng có khóc lóc kể lể nữa! Mãn Nguyệt, lúc ấy chính mày cũng đồng ý giờ còn gào thét trách móc cái gì?!”

Quan Mãn Nguyệt nghiêng răng nói, “Lúc biết Vương Quốc Huy là một thằng điên, con đã không chịu cưới nữa, là do cả nhà ép con phải lấy!”

Quan Hà lại đập tẩu thuốc xuống thành giường, nói, “Thôi, chuyện này coi như dừng ở đây! Đứa nào còn dám gây thì đừng có bước vào cái nhà này nữa! Và lại, để tao nghe thấy đứa nào đi rêu rao chuyện này cho người ngoài biết, coi tao có đánh chết đứa đó không!” dứt lời quét mắt một lượt qua tất cả những người có mặt, đặc biệt dừng lại ở chỗ ba cô con dâu.

Mấy người kia nghe vậy đều im miệng. Chỉ có Quan Mãn Nguyệt vẫn thấy uất ức nghĩ thầm: Quan Mãn Tinh đã hại mình ra nông nỗi này mà cả nhà không ai chịu đứng ra nói một câu công bằng hết, nên lại gào khóc tiếp.

Dương Tú Thủy thấy con gái nhỏ cứ gào gào thét thét, con gái lớn lại lẳng lặng khóc thút thít, cảm thấy vẫn là con gái lớn đáng thương hơn, vội chạy qua an ủi con gái lớn, bỏ mặc con gái nhỏ.

Mâu thuẫn giữa Quan Mãn Nguyệt và Quan Mãn Tinh dưới sự trấn áp của Quan Hà trông như đã được giải quyết, nhưng ánh mắt chứa đầy hận thù của Quan Mãn Nguyệt khi nhìn Quan Mãn Tinh cũng khiến Quan Viễn cảm thấy sợ. Có điều việc này chẳng liên quan gì cậu hết, nên cậu chẳng thèm quan tâm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Quan Viễn lại đi theo Triệu Thanh Cốc ra đồng.

Quan Viễn vẫn như cũ, ngồi bên bờ ruộng ngắm Triệu Thanh Cốc đến gần người. Đột nhiên cậu nghe thấy tiếng trẻ con khóc.

“Đồ nhát gan chỉ biết khóc! Đàn bà!” Một giọng nói vô cùng kiêu căng. Đây chẳng phải là giọng đứa nhỏ đã bại trận dưới tay mình sao?!

Quan Thạch Đầu không hề phát hiện Quan Viễn đã tới gần, cho đến khi Quan Viễn xoay đầu cậu ta lại, cậu ta mới thấy rõ. Quan Thạch Đầu lập tức cùng đỡ cả người. Quan Viễn đã để lại cho Quan Thạch Đầu một ấn tượng quá khủng khiếp, không ngờ người đã thắng tất cả bọn trẻ cùng lứa trong thôn Quan Gia như cậu ta lại thua một đứa con trai trông như con gái thế kia, khiến cậu ta mất hết mặt mũi trước đồng bọn.

Quan Viễn thấy Quan Thạch Đầu còn dám ý mạnh bắt nạt yếu, nghĩ thầm: dù sao cũng đang chán, chọc thẳng nhóc này chơi cho đỡ chán vậy!

“Này thấy đại ca mà không biết chào một tiếng hả?!” Quan Viễn tự cảm thấy giọng của mình khí phách chẳng khác gì mấy đại ca xã hội đen trong những phim hành động sau này.

Quan Thạch Đầu vẫn cứng đầu không chịu chào.

Cậu bé bị Quan Thạch Đầu xô ngã đã bò dậy, nhìn Quan Viễn với ánh mắt đầy sùng bái.

“À, thì ra cậu là đứa nói chuyện không giữ lời! Đồ nhát gan!” Quan Viễn vừa dứt lời, cậu bé kia lập tức vui vẻ nói theo, “Ồ ồ, Quan Thạch Đầu nhát gan! Quan Thạch Đầu nhát gan!”

Quan Thạch Đầu tức giận đỏ bừng cả mặt, “Mày mới là đồ nhát gan ấy!”

“Không nhát gan vậy sao nói không giữ lời?” Quan Viễn vô cùng vui vẻ khi thấy bộ dáng như sắp khóc của Quan Thạch Đầu.

“Tao... Tao... Mày là cái đồ ẻo lả! Tao không nhận một đứa ẻo lả làm đại ca đâu!” Quan Thạch Đầu mạnh miệng nói.

“Được rồi! Xem ra chỉ còn cách là đánh cho tới khi cậu sợ mới được thôi” Quan Viễn vừa nói vừa tiến lại gần Quan Thạch Đầu.

Quan Thạch Đầu thấy Quan Viễn đến gần, nhớ tới vụ bị đánh lần trước đau tới mức phải nửa tháng mới hết, chân bắt đầu run lập cập, “Mày... Mày muốn làm gì?! Mày... Mày dám lại gần nữa là tao la lên đó! Hu hu... Mẹ ơi, có người muốn đánh con!”

Quan Viễn suýt tí nữa là bật cười ra tiếng.

“Quan Thạch Đầu, mày lại gây chuyện gì nữa đây?!” Đúng lúc này một người phụ nữ khoảng tuổi trung niên đi tới, hỏi. Quan Thạch Đầu vội vàng lau nước mắt, chạy ra núp sau lưng người phụ nữ kia, tự cảm thấy việc rơi nước mắt của mình có hơi mất mặt nên cứ núp sau lưng mẹ không chịu lộ mặt ra.

Người phụ nữ kia vỗ đầu Quan Thạch Đầu nói, “Thằng nhóc này, có phải mày lại bắt nạt bạn không? Về nhà coi tao có đánh nát mông mày không!”

Quan Thạch Đầu nhìn mẹ mình với ánh mắt ai oán, không biết có phải mẹ ruột không đây?!

Mẹ Quan Thạch Đầu không cho Quan Thạch Đầu cơ hội giải thích, bắt Quan Thạch Đầu hứa không được bắt nạt bạn nữa rồi nhanh chóng quay lại làm việc tiếp.

Quan Thạch Đầu thấy Quan Viễn cứ nhìn chăm chăm mình, đành phải ‘nhấn nhục’ kêu một tiếng ‘đại ca’. Quan Viễn chơi ngệnh, nhón chân vỗ vỗ đầu Quan Thạch Đầu, nói, “Ừ, sau này đi theo anh mày lần lộn!”

Quan Thạch Đầu nhanh chóng bỏ chạy mất dép.

Đứa bé bị Quan Thạch Đầu đẩy ngã tên là Quan Mộc Mộc, thấy Quan Viễn dễ dàng ‘thuần phục’ Quan Thạch Đầu, đỏ mặt nói với giọng vô cùng sùng

bái, “Cậu giỏi quá!”

Quan Viễn thấy Quan Mộc Mộc tóc tai rối bời khô vàng như rom rạ, quần áo lại bẩn vô cùng, cố gắng lục tìm trong trí nhớ xem có kỷ ức gì về Quan Mộc Mộc không, nhưng đòi trước cậu vốn sống kiểu ‘không để ý chuyện bên ngoài’ nên chẳng có chút ấn tượng gì hết. Quan Viễn trông bộ dáng Quan Mộc Mộc đáng thương, nhất thời nổi lên lòng trắc ẩn, móc bọc đường trong túi ra, bóc hai cục đưa cho Quan Mộc Mộc.

“Cho cậu này. Ăn đi!”

Quan Mộc Mộc nhìn bàn tay trắng trắng sạch sạch của Quan Viễn, vô thức giấu bàn tay bẩn bẩn của mình ra sau lưng, lắp bắp nói, “Không... Không lấy đâu!”

Quan Viễn nghe vậy, nhét đại hai cục đường vào tay Quan Mộc Mộc, “Cho cậu thì cậu cứ cầm đi!” dứt lời, chạy về chỗ cũ ngồi ngắm Triệu Thanh Cốc tiếp.

Trên thế giới này còn rất nhiều người đáng thương, cậu làm sao quan tâm hết được.

Quan Mộc Mộc nắm hai cục đường trong tay không nỡ ăn, đứng cách Quan Viễn không xa, thỉnh thoảng lại lên nhìn Quan Viễn một cái.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Chương 23

Trên đường về Quan Viễn hỏi Triệu Thanh Cốc chuyện Quan Mộc Mộc. Thì ra Quan Mộc Mộc vẫn còn cha mẹ đầy đủ, điều đáng buồn là gặp phải một người mẹ cực kỳ lười.

Cha Quan Mộc Mộc tên Quan Thụ Lâm, là một thợ mộc giỏi, mấy năm trước nghề mộc không phát triển, nhưng gần đây lại được mọi người ưa chuộng, nên việc làm ăn không tệ lắm. Mẹ Quan Mộc Mộc tên Ngô Tú Lệ, là người lười có tiếng ở thôn Quan Gia, bởi vậy lúc nào trông Quan Mộc Mộc cũng rất bẩn. Tuy nhiên Quan Mộc Mộc không hề bị ngược đãi gì hết, thậm chí cuộc sống còn đầy đủ hơn nhiều đứa trẻ khác trong thôn.

Nghe đến đó, Quan Viễn thở phào một hơi, yên tâm để chuyện này qua một bên.

Lúc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc về tới nhà, Quan Mãn Nguyệt và Quan Mãn Tinh đều đi rồi, Lý Nguyệt Chi và Dương Phi Phương đều có vẻ mặt không cam lòng, xem ra Dương Tú Thụ lại vợ vét không ít cho hai đứa con gái mang đi.

Mấy ngày sau không cần ra đồng, Triệu Thanh Cốc lại dẫn Quan Viễn ra sông đánh cá bán. Hai người đã có được khá nhiều khách quen, mỗi ngày vừa xách thùng đến đã nhanh chóng bán sạch cá. Trong số các khách quen, ông cụ mua nhiều khi bọn họ tới bán lần đầu luôn là người tranh tích cực nhất.

Sau vài lần nói chuyện, Triệu Thanh Cốc và ông cụ đã thân hơn nhiều, biết ông cụ là cha của chủ tịch huyện Vân Sơn này. Quan Viễn nhìn phong thái của ông cụ, thầm nghĩ ông cụ hẳn không chỉ đơn giản là cha của chủ tịch huyện thôi đâu.

“Ha ha, hai đứa có thể gọi ông là ông Lý!” Lý Quốc Phong thấy Triệu Thanh Cốc sau khi biết thân phận của mình thái độ vẫn bình thường như trước, vui vẻ nói.

Triệu Thanh Cốc ngoan ngoãn hô, “Ông Lý.”

“Ừ.” Lý Quốc Phong cười lớn, thật lòng thích hai đứa nhỏ này, “Nhà ông ở số năm đường Tòng Vân, nếu thích hai đứa cứ tới nhà ông chơi!”

Tiểu Trương nghe vậy giật mình nhìn Lý Quốc Phong, thầm nghĩ: từ khi tư lệnh nghỉ hưu về đây dưỡng lão, trừ sáng sớm ra ngoài tản bộ, tất cả thời gian còn lại trong ngày đều thích ở trong nhà một mình không để gì chịu gặp ai, ngay cả mấy đứa cháu muốn vào thăm cũng phải tùy tâm trạng tư lệnh thế nào, không ngờ giờ lại nhiệt tình mời hai đứa nhỏ này tới chơi như vậy. Từ đây Tiểu Trương càng không dám tỏ thái độ bất mãn gì với hai anh em Triệu Thanh Cốc nữa.

Quan Viễn đã nhận ra chuyển biến trong tư tưởng của Tiểu Trương thể hiện qua nét mặt.

Sau khi tạm biệt Lý Quốc Phong, Triệu Thanh Cốc quyết định lại tới tiệm bách hóa mua cho Quan Viễn chút sữa tươi và đồ ăn vặt.

“Tiểu Viễn không uống sữa tươi đâu! Anh xem, chẳng phải hiện giờ Tiểu Viễn rất khỏe sao?” Quan Viễn vừa nói vừa đưa sát khuôn mặt đang cười tươi như hoa của mình tới trước mặt Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc sờ sờ khuôn mặt mướt mà bóng loáng của Quan Viễn, nói, “Chúng tớ uống sữa tươi thật sự có ích, như vậy càng phải mua!”

Quan Viễn nghe xong lập tức ủ rũ hạ mặt xuống.

“Mua cho em, em còn không vui lòng?! Chẳng lẽ sữa tươi thật sự dở lắm à?” Triệu Thanh Cốc bật cười kéo cái miệng chu ra của Quan Viễn, hỏi.

Quan Viễn lắc đầu một cái, thảm ngẫm: có nước suối thiêng rồi còn cần gì sữa tươi làm chi?!

Chỉ cần thứ gì tốt cho Quan Viễn là Triệu Thanh Cốc sẽ vô cùng kiên trì, Quan Viễn biết nói không lại Triệu Thanh Cốc nên không nhiều lời nữa.

Lúc hai người tới tiệm bách hóa, vừa lúc là ca làm của Tôn Kiến Quốc. Ban đầu Tôn Kiến Quốc giả bộ như không thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, cho đến khi thấy hai người mua sữa tươi và một bao kẹo lớn mới đảo con ngươi, cười thân thiết nói, “Thanh Cốc và Tiểu Viễn tới mua đồ à?”

Triệu Thanh Cốc không ưa cái kiểu giả đạo mạo của Tôn Kiến Quốc, nên chỉ nhàn nhạt dạ một tiếng. Tôn Kiến Quốc không những không nổi giận còn nhiệt tình nói tiếp, “Hai đứa gặp may đó, mấy thứ này nếu không có phiếu là không mua được đâu!” Ý rằng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn mua được là nhờ chủ ta.

Triệu Thanh Cốc thân nhiên đáp, “Lần trước tụi con cũng mua rồi.”

Tôn Kiến Quốc cười gượng một tiếng cho qua, thấy Triệu Thanh Cốc định dắt Quan Viễn đi, vội nói, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn, hai đứa đã lên thị trấn thì ghé nhà cô dưỡng ăn một bữa đi!”

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng đáp, Giờ con phải về đi làm, không dám tới làm phiền cô dưỡng đâu!”

Tôn Kiến Quốc nghe vậy, chuyển sang dụ Quan Viễn, “Tiểu Viễn muốn tới nhà cô dưỡng chơi không? Có tí vi xem đó!”

Quan Viễn chớp chớp mắt, ‘ngây thơ’ hỏi lại, “Ti vi là cái gì ạ? Con không muốn xem, con thích xem vịt lội bùn hơn!”

Tôn Kiến Quốc nghẹn lời, không thềm vòng vo nữa, “Thanh Cốc, việc này có tiền ra thị trấn mua đồ, ông bà nội biết không?”

Từ lúc Tôn Kiến Quốc mở miệng nói câu đầu tiên, Triệu Thanh Cốc đã biết chủ ta có ý đồ gì, nên lúc này cũng chẳng giạt mình, bình tĩnh đáp, “Đây là tiền mẹ Nguyệt Hoa để lại. Tiểu Viễn luôn ăn cơm không đủ no, nên con lên đây mua chút đồ vặt cho Tiểu Viễn ăn đỡ đói thôi.” Cả nhà họ Quan đều biết chuyện Lý Nguyệt Hoa để lại tiền cho Triệu Thanh Cốc.

“Vậy con còn có tất cả bao nhiêu tiền?” Tôn Kiến Quốc nhìn khắp Triệu Thanh Cốc từ trên xuống dưới, vẻ mặt như hận không thể nhìn xuyên thấu qua lớp quần áo của Triệu Thanh Cốc luôn.

Quan Viễn kéo vạt áo Triệu Thanh Cốc nói, “Dưỡng hỏi để làm gì ạ? Vậy trong nhà dưỡng có tổng cộng bao nhiêu tiền?”

Tôn Kiến Quốc hung hăng quát, “Thằng nhóc mắt dạy này, dám nói với dưỡng mày như vậy hả?! Tao lo cho tụi bây giữ nhiều tiền trong người không an toàn mới hỏi thử vậy thôi!”

Triệu Thanh Cốc nghe Tôn Kiến Quốc ‘dạy dỗ’ Quan Viễn, lạnh mặt nói, “Chú Tôn, tiền này tôi đã giữ từ lúc bảy tuổi tới nay vẫn không sao hết, nên đừng ai quan tâm giữ làm gì! Tiểu Viễn cực kỳ ngoan, không có chỗ nào cần chú phải dạy đâu!” Dứt lời không đợi Tôn Kiến Quốc phản ứng đã công Quan Viễn đi.

Quan Viễn nghe Triệu Thanh Cốc ‘bảo vệ’ mình, vui vẻ cười to thành tiếng.

“Chuyện gì mà vui dữ vậy, còn lén cười một mình?” Triệu Thanh Cốc công Quan Viễn trên lưng, cảm nhận cái mông đầy đặn của cậu, vô cùng thỏa mãn vì đã nuôi Quan Viễn được nhiều thịt như vậy.

Quan Viễn cười ha ha, “Không nói cho anh biết đâu!”

“Được lắm! Tiểu Viễn dám giấu anh vui một mình, xem anh cho một bài học này!” Triệu Thanh Cốc nói xong một tay giữ thật chặt Quan Viễn, một tay thọt lét nịch cậu.

“Ha ha ha... Anh, nhột quá! Tiểu Viễn chịu hết nổi rồi! Mau dừng tay đi!” Quan Viễn cười tới mức trào cả nước mắt, ngo ngoáy trên lưng Triệu Thanh Cốc giống hệt con nhộng.

Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn té, vội ngừng tay.

Hai người cười nói vui vẻ suốt đường về, không hề biết rằng có một ‘trận đánh ác liệt’ đang chờ ở nhà.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vừa bước vào cổng đã thấy cả nhà họ Quan đang ngồi hết trong phòng chính đợi. Dương Phi Phương và Lý Nguyệt Chi đều có vẻ mặt hã hê, những người còn lại thì như đang chờ xử tội.

Vẫn là Dương Tú Thúy thiếu kiên nhẫn nhất, vừa thấy người đã la ầm lên, “Hai thằng quý nhỏ này, tụi bây lén đi bắt cá bán lấy tiền mấy lần rồi cũng không thèm nói với trong nhà một tiếng. Đồ mất dạy...”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhìn nhau, biết sẽ chẳng giữ bí mật được bao lâu, chỉ là không ngờ lại bị lộ nhanh như vậy. Triệu Thanh Cốc nghe Dương Tú Thúy mắng quá khó nghe, lạnh mặt nói, “Bà Quan, mong bà hãy nghĩ kỹ trước khi nói.”

Dương Tú Thủy nghe vậy càng giận hơn, chỉ vào mũi Triệu Thanh Cốc mắng, “Hừ! Mày là cái thá gì mà dám dạy dỗ tao! Ông, ông coi nó kia! Là cái đứa ông nuôi như cháu ruột đó! Đủ lông đủ cánh rồi lên giầu tiền riêng, có xem chúng ta là người một nhà đâu!” Dương Tú Thủy bắt đầu kêu trời gọi đất, giống như thật sự vô cùng thương tâm.

Quan Hà cũng lộ vẻ mặt bi thương không kém, “Thanh Cốc, mấy năm nay ông đối xử với con như cháu ruột, không ngờ con lại xem ông là người lạ, bán cá có tiền vẫn không nói một tiếng. Ông... ông thật sự...” vừa nói vừa lấy tay lau khôe mắt.

Quan Mãn Thương nhảy dựng lên, “Triệu Thanh Cốc, mày tự thấy đủ lông đủ cánh rồi đúng không?! Nếu không có nhà họ Quan tao mày có thể lớn tới chừng này sao? Đồ vong ân phụ nghĩa, mày coi mày làm cha tao tức tới mức nào kia!”

Quan Mãn Khó và Quan Mãn Phòng cũng phụ họa theo.

Qua miệng của bọn họ, Triệu Thanh Cốc bỗng dung trở thành ‘một kẻ đã gây ra chuyện ác tày trời, không bằng cả cảm thứ’.

Đang lúc Quan Viễn nhin hết nổi muốn ra tay, Triệu Thanh Cốc lại giành trước nện thật mạnh thùng gỗ xuống sàn nhà. Cái thùng lập tức biến thành gỗ vụn chỉ trong chớp mắt.

“Mấy người thật sự tốt với tôi? Đừng cho là tôi không biết tâm tư của mấy người, muốn tiền chứ gì?”

Mấy người kia bị nói trúng tim đen, đều có vẻ hơi xấu hổ, chỉ mỗi Quan Hà là mặt dày nhất, “Thanh Cốc... Sao con có thể nói như vậy chứ?! Ông thật sự coi con như cháu ruột của mình.”

Quan Viễn thật sự chịu không nổi bộ dạng giả vờ của Quan Hà, phản bác, “Nếu xem anh như cháu ruột, sao lại không cho ăn no, sao lúc anh bị bệnh lại không quan tâm, sao anh mới sáu tuổi đã bắt ra đồng, sao thừa dịp anh không có mặt chạy vào phòng lục tiền?! Xem như cháu ruột còn bắt giao tiền anh khổ cực kiếm được ra?!” Quan Viễn nhớ tới đời trước Triệu Thanh Cốc phải chịu biết bao khổ sở vì mình, nước mắt vô thức chảy xuống.

Triệu Thanh Cốc nhìn Quan Viễn với thân hình nhỏ nhỏ đứng trước mặt bảo vệ cho mình, biết bao phần nộ cũng như khổ sở vì thái độ của người nhà họ Quan dường như đã lập tức tan biến hết.

Triệu Thanh Cốc kéo Quan Viễn đang khóc không dừng được lại gần, ôm chặt cậu vào lòng, dịu dàng dỗ dành, “Tiểu Viễn ngoan, không sao đâu.”

Triệu Thanh Cốc lạnh lùng nhìn mấy người nhà họ Quan, “Những lời Tiểu Viễn nói có phải sự thật hay không, tin chắc trong lòng mấy người đều biết. Chúng ta đã quy ước từ trước, tiền tôi kiếm được đều thuộc về tôi, đừng lấy mấy chuyện tình cảm này nọ ra làm màu nữa! Nếu mấy người quên, tôi sẽ nhắc lại giùm cho.”

Mấy người kia đều bị dọa sợ bởi hành động đập thùng gỗ của Triệu Thanh Cốc, lại nghe Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vạch trần sự thật, ít nhiều đều thấy xấu hổ.

Lúc này Quan Hà muốn giả hiền cũng giả không nổi nữa, hung hăng nhìn Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn với ánh mắt oán độc. Triệu Thanh Cốc cũng nhìn thẳng vào mắt ông ta không chút yếu thế.

Cuối cùng, Quan Hà mở miệng nói, “Thôi, tôi già rồi, khiến người thấy phiền cũng là chuyện bình thường! Thanh Cốc, tiền do con kiếm được dĩ nhiên là cho con, có điều việc con đi bắt cá lại không nói cho cả nhà biết là không nên! Con cũng biết trong nhà khó khăn, nói cho cả nhà biết để thêm chút tiền thu vào càng tốt chứ!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chương 24

Triệu Thanh Cốc nghe Quan Hà nói vậy, chế giễu, “Con bắt cá trong sông Nguyệt, mọi người thích thì cứ ra đó bắt, ai cần đâu?!”

Quan Mãn Thương nói xen vào, “Ai chẳng biết mày bắt cá trong sông Nguyệt, nhưng bao nhiêu người bắt thử đều không có, chỉ mình mày bắt được, nhất định là có mẹo gì đó! Mày không nên giầu cả nhà!”

“Trước giờ con chưa từng ra đó đánh cá, hôm nay đi thử ai ngờ may mắn bắt được chứ có mẹo gì đâu!”

Mấy người kia nghe vậy đều nửa tin nửa ngờ.

Dương Phi Phương đột nhiên thấy trước ngực Triệu Thanh Cốc lộ ra một góc của bịch kẹo đường, lập tức kêu lên, “Trời ơi! Thanh Cốc chắc là bán cá được nhiều tiền lắm đúng không, có cả tiền mua kẹo ăn luôn cơ mà!”

Mấy người còn lại nhìn theo ánh mắt Dương Phi Phương quả nhiên thấy trong ngực Triệu Thanh Cốc có giấu đồ.

Triệu Thanh Cốc thân nhiên đáp, “Con mua cho Tiểu Viễn ăn vặt, bởi vì Tiểu Viễn chẳng được cha mẹ mua kẹo cho ăn.”

Bọn nhỏ trong nhà vừa nghe thấy có kẹo đường, nước miếng lập tức trào ra, mắt sáng rỡ nhìn Triệu Thanh Cốc. Lý Nguyệt Chi đẩy Quan Thái Tinh và Quan Thái Cúc, “Mau qua xin anh Thanh Cốc kẹo ăn kìa!”

Quan Thái Tinh vui vẻ chạy tới trước mặt Triệu Thanh Cốc, xòe tay, nói, “Anh Thanh Cốc, cho em kẹo đi!”

Triệu Thanh Cốc mặc dù giận người nhà họ Quan nhưng mấy đứa nhỏ này cũng không có lỗi lắm gì ghê gớm, bèn xé túi kẹo ra, bóc hai cục thả vào tay Quan Thái Tinh.

Triệu Tú Liên thấy Quan Thái Tinh xin được kẹo, lập tức đẩy hai đứa con của mình qua. Mấy đứa nhỏ xúm lại xung quanh Triệu Thanh Cốc. Triệu Thanh Cốc đều phát đều cho mỗi đứa hai cục.

Quan Thái Minh vốn lớn hơn Triệu Thanh Cốc nhưng Triệu Thanh Cốc vẫn cho hai cục kẹo.

Vừa nhận được kẹo, Quan Thái Minh lập tức bóc giấy gói ra, bỏ hết cả hai cục vào trong miệng nhai ròn rột.

Phát kẹo cho mấy đứa nhỏ xong, Triệu Thanh Cốc lập tức cất kỹ túi kẹo vào trong ngực. Dương Phi Phương vốn đang trông mong mình cũng được ăn một cục, thấy vậy bĩu môi đến mức muốn lách cả hàm.

Lý Nguyệt Chi nhìn chằm chằm Triệu Thanh Cốc, hỏi, “Thanh Cốc, bán cá thật sự kiếm được nhiều tiền đúng không?”

“Nhiều gì đâu thím. Một ngày bắt được nhiều lắm là hai con, có bán được hay không lại là chuyện khác.”

Lý Nguyệt Chi lập tức đổi giọng, “Bày đặt! Tao cho mày biết, có người tận mắt nhìn thấy, nói mày bán cá ít nhất cũng được năm tệ.”

Quan Viễn trầm nghĩ: hèn chi bọn họ biết, thì ra là có người lắm chuyện đi tọc mạch.

“Ai nói thì thím cứ tìm người đó mà hỏi. Muốn biết chính xác bán được bao nhiêu thì cứ tự đi bắt thử đi!” Triệu Thanh Cốc nói xong, ôm Quan Viễn bước về phòng riêng.

Quan Mãn Thương lên tiếng, “Cha, thằng nhãi này dám lớn lối như vậy thật sự là thiếu đánh! Chúng ta cứ bắt nó lại đánh cho một trận, bảo đảm ngoan liền!”

Quan Hà trừng Quan Mãn Thương, “Mày ngại tao còn chưa đủ mất mặt đúng không?! Bộ nó không có miệng chắc? Lỡ nó đi rêu rao cho cả thôn biết thì sao?”

“Vậy cha nói phải làm sao bây giờ? Thằng nhãi này giờ không biết sợ ai hết, đừng hòng lấy được tiền từ trong tay nó!” Quan Mãn Thương vỗ mạnh xuống giường gạch nói.

“Hừ! Từ từ nghĩ cách chứ biết làm sao! Nếu bán cá có tiền thì tại mày cũng đi bắt đi, chẳng lẽ một đám người lớn bọn bay còn không bằng hai thằng nhóc con?!”

Quan Mãn Thương nghe lầy lập tức bần lui, “Ai muốn đi thì đi đi, con không đi đâu! Người ta cười cho chết! Ngộ nhờ bị bắt phạt, đến lúc đó muốn khóc cũng không khóc nổi!”

Quan Mãn Khó nghe vậy cũng rớt rít nói, “Cha, hay là thôi đi! Lỡ xảy chuyện hối hận cũng không kịp đâu!”

Quan Hà hít một hơi thuốc, nói, “Vậy thì thôi! Nói rồi mà Thanh Cốc nó không nghe thì cũng hết cách, tùy nó đi.”

“Nếu nó xảy ra chuyện thì có liên lụy cả nhà không?” Quan Mãn Thương vẫn cảm thấy không ổn.

“Nó chẳng phải họ Quan liên lụy thế nào được! Tiểu Viễn vẫn còn nhỏ, chẳng bị gì đâu.”

“Ha ha ha” Quan Mãn Thương xoa xoa hai bàn tay vào nhau, “Để thằng nhãi đó phách lối một lúc đi, rồi chết ráng chịu!” Mấy người còn lại đều có vẻ mặt đắc chí, giống như đã thấy cảnh Triệu Thanh Cốc bị bắt tới nơi.

Sau khi về phòng riêng, Quan Viễn vẫn thắc mắc sao nhà họ Quan biết hai người đi bắt cá bán, “Anh, sao bọn họ biết được hay vậy?”

Triệu Thanh Cốc sờ sờ áo Quan Viễn, phát hiện không bị ướt mồ hôi mới yên tâm, đáp, “Có gì đâu, mỗi ngày trong thôn đều có người lên thị trấn, chắc ai đó thấy rồi về tọc mạch lại thôi.” Triệu Thanh Cốc nhớ lại cảnh vừa rồi Quan Viễn đứng ra bảo vệ mình, hận không thể nhét Quan Viễn vào ngực mãi.

“Tiểu Viễn ngoan, nói cho anh biết lúc này tại sao lại đứng ra bảo vệ anh?” Triệu Thanh Cốc nhìn Quan Viễn với ánh mắt dịu dàng như có thể hóa thành nước.

Quan Viễn xấu hổ đỏ mặt, “Thì... Thì tự nhiên muốn làm vậy thôi!”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy càng thêm vui vẻ, ôm Quan Viễn vào lòng, nói, “Tiểu Viễn tốt với anh nhất!”

Quan Viễn nghe vậy, cười híp cả mắt.

Nhà họ Quan tuy không có gan đi bắt cá bán, nhưng bắt cá cho nhà mình ăn thì chẳng sao, cho nên hôm sau, lúc Triệu Thanh Cốc dẫn Quan Viễn ra sông, mấy anh em Quan Mãn Thương cũng lật đật theo sau, còn có cả Quan Thái Minh và Quan Thái Tinh rảnh rỗi không có chuyện gì làm nên chạy theo chơi.

Bọn họ ra tới nơi mới thấy đã có rất nhiều người đến sớm hơn. Triệu Thanh Cốc thầm nghĩ: coi bộ việc mình bán cá có tiền đã truyền khắp thôn rồi.

Có người da mặt mông thấy Triệu Thanh Cốc, hơi cảm thấy có lỗi, đỏ mặt. Dù sao cũng là Triệu Thanh Cốc phát hiện trong sông có cá trước, giờ mọi người thấy bán có tiền ủa ra bắt, không hợp với tính tình bực trực của người Đồng Bắc.

Triệu Thanh Cốc lại thấy bình thường, thân nhiên quăng lưới xuống sông.

Mấy người kia đã tới từ tờ mờ sáng, đợi chừng mấy giờ đừng nói cá, cả vẩy cá cũng chẳng thấy đâu, đang hoài nghi có phải là đồn bậy không, giờ thấy Triệu Thanh Cốc quăng lưới đều rướn cổ lên chờ xem.

Lần này có nhiều người nhìn, Quan Viễn không bơi nước suối thiêng lên lưới nữa. Nhưng vì đã từng bơi, trên lưới còn sót lại chút nước suối thiêng, nên lần này mặc dù chờ lâu hơn mấy lần trước một chút vẫn có ba con cá mắc lưới.

Những người kia vừa thấy có cá, lập tức tranh nhau quăng lưới xuống sông, nhưng chờ cả buổi vẫn chẳng thấy động tĩnh gì. Có người đầu óc lạnh lẽ, vội vàng chạy lại quăng lưới xuống chỗ Triệu Thanh Cốc vừa mới quăng, quả nhiên không đợi lâu lắm lại bắt được hai con cá nữa.

“Ha ha ha, thật sự là có này!” Người bắt được cá là chú ba của Quan Mộc Mộc, tên Quan Mộc Lâm.

Mấy người còn lại thấy vậy, lục tục chạy lại quăng lưới ngay chỗ đó. Đáng tiếc, trừ người tung lưới lần thứ ba bắt được một con cá, những người khác hoàn toàn không có gì.

Quan Mãn Thương thấy Triệu Thanh Cốc xách ba con cá đi, lập tức hô, “Thanh Cốc, chỉ mình mày bắt được cá, nhất định là có bí quyết gì đó, mau nói cho mọi người nghe đi!”

Quan Viễn bước chậm lại, thầm nghĩ: muốn đẩy anh mình ra cho mọi người chỉ trò đây mà!

“Vừa rồi lúc con tung lưới hẳn mọi người đều thấy rất rõ, không có bí quyết gì hết, chắc là do gặp may thôi! Hơn nữa chú Mộc Lâm cũng bắt được đấy thôi, sao chú không hỏi thử chú ấy có bí quyết gì không?”

Quan Mộc Lâm cười ha hả nói, “Có bí quyết gì đâu, giống như Thanh Cốc nói đấy, do ăn may thôi!”

Những người khác cũng cảm thấy Triệu Thanh Cốc không giấu giếm gì, lúc Triệu Thanh Cốc thả lưới mọi người đều thấy rõ ràng, không có gì khác lạ hết. Họ chỉ than một tiếng không may rồi lần lượt tản đi hết.

Quan Mộc Lâm bắt được cá, vui vẻ cười nghĩ: một con kho khô, một con nấu canh, ôi, chỉ nghĩ thôi đã thấy vui rồi!

Quan Mãn Thương không cam lòng, nói, “Thanh Cốc, mày bắt được nhiều cá như vậy, để lại hai con cho cả nhà ăn đi, bán một con thôi!”

Quan Viễn bật cười ra tiếng, để lại hai con cho cả nhà ăn, không biết Quan Mãn Thương lấy đâu ra mặt mũi nói mấy lời này?

Triệu Thanh Cốc thầm nghĩ: hôm nay tất cả mọi người đều thấy mình bắt được ba con cá, Quan Mãn Thương đã nói như vậy nếu không để lại con nào chắc chắn sẽ bị người kiếm chuyện đặt điều, bèn bắt một con ra, nói “Chú cầm con này về nấu canh đi, Tiểu Viễn cũng nên uống chút canh cá.”

Quan Mãn Thương vẫn không hài lòng, “Chỉ một con nhiều người như vậy sao ăn đủ?”

Triệu Thanh Cốc lạnh lùng nói, “Không muốn thì thôi, để bán hết càng tốt.” Nói xong làm bộ như muốn bỏ cá vào thùng lại.

Quan Mãn Khó vội vàng lên tiếng, “Này này, sao mày nóng tính dữ vậy! Chú mày chỉ nói chơi vậy thôi! Cứ đưa cá cho tao!”

Triệu Thanh Cốc đưa cá cho Quan Mãn Khó, nói, “Thịt cá không cần, chỉ cần để phần cho Tiểu Viễn một chén canh là được.”

Quan Mãn Khó gật đầu liên tục, “Rồi, rồi.” vừa nói vừa gật con cá đi.

Lúc Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn lên tới chỗ bán cá, đã có một đám đông rướn cổ lên chờ từ lâu. Họ thấy hai người tới, lập tức vui mừng nói, “Tới rồi! Tới rồi kìa!”

Nhóm người này đa số là các cụ ông cụ bà đã về hưu có thời gian để chờ.

“Trời ơi, rốt cuộc hai đứa cũng tới rồi! Bà còn tưởng hôm nay hai đứa không tới chứ! Mấy ngày nay không mua được cá, cả lúc ngủ cũng mơ thấy đấy!

Sao mà cá của hai đứa tươi ngon dữ vậy?!”

Triệu Thanh Cốc cười ha ha, nói, “Có thể là do nước sông thôn con sạch sẽ tinh khiết nên cá cũng tươi ngon theo. Hôm nay chỉ có hai con, mà nhiều người muốn mua như vậy...”

“Cái gì?! Có hai con thôi à? Vậy bán cho bà một con đi! Ông cụ nhà bà ăn kém, phải có cá này mới chịu ăn cơm, bán cho bà chính là cứu một mạng người đó!”

“Ê ê,” người quen của bà cụ vừa nói lên tiếng, “Ông nhà bà còn khỏe như trâu, bày đặt cái gì mà không có cá này không chịu ăn, dọa ai đó?!”

Bà cụ kia bị vạch trần, ảo não nói, “Ông nhiều chuyện quá!”

Lúc này, Tiểu Trương chen vào hô, “Cậu bé, bán cho anh hai con này đi!”

Mấy người còn lại nghe vậy đều nổi giận.

“Cái cậu thanh niên này, sao không biết kính già gì hết vậy?!”

“Đúng, tổng cộng chỉ có hai con, cậu đòi mua hết, vậy bọn tôi ăn cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 25

Tiểu Trương lấp bắp nói, “Tại, tại vì...”

“Tại cái gì mà tại!”

“Vậy... Vậy con chỉ mua một con là được đúng không?”

“Một con cũng không được!”

“Đúng, đúng!”

Tiểu Trương thấy vậy, bắt đắc dĩ phải dùng chiêu ‘cáo mượn oai hùm’, “Thanh Cốc, gần đây ông Lý chẳng ăn uống được bao nhiêu, chủ tịch kiêm bác sĩ giỏi khắp nơi về khám cũng không thấy cải thiện. Ông cụ chỉ mê cá của hai đứa, nhưng hôm nay coi bộ cũng không mua được rồi. Về nhà, anh bị mắng một trận là chuyện nhỏ, quan trọng là sức khỏe của ông cụ kia...” dứt lời còn làm bộ cúi đầu ủ rũ quay người đi.

Một bà cụ kéo Tiểu Trương lại, nói, “Ôi, bà cứ nghĩ sao nhìn quen dữ, thì ra là Tiểu Trương đây mà!”

Mấy người còn lại cũng kịp phản ứng, bày tỏ vẫn là sức khỏe của ông Lý quan trọng nhất, cá bọn họ không ăn cũng không sao.

Tiểu Trương nhìn thùng cá nói, “Một con cũng chỉ đủ cho ông cụ ăn một bữa...”

“Ây da, vậy thì lấy hết hai con luôn đi!”

“Đúng, đúng, lấy hết hai con luôn đi!”

Tiểu Trương nghe vậy vui vẻ móc tiền trả, xách hai con cá đi, để lại một đám người nhìn theo tiếc nuối không thôi.

Quan Viễn nén cười, thầm nghĩ: có thể khiến những ông cụ bà cụ này phải nhường, chứng tỏ ông Lý kia có thân phận không nhỏ.

Các ông cụ bà cụ rối rít dặn Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nhất định mai phải tới bán cá mới cho hai người đi. Hai người muốn về nhanh để ăn canh cá nên lần này không ở lại thị trấn đi dạo lâu.

Lúc hai người về tới nơi, nhà họ Quan đã ăn cơm trưa xong, tất nhiên hai người cũng chẳng mong bọn họ sẽ chờ. Triệu Thanh Cốc đi thẳng vào phòng bếp kiếm canh cá, nhưng tìm khắp một lượt vẫn không thấy bóng dáng chén canh đâu.

Triệu Thanh Cốc tức giận đá văng cửa phòng chính, khiến mấy người đang ngồi sưởi ấm trong đó đều giật mình.

“Điền hà?! Đá hư của tao bắt đền bây giờ!” Dương Tú Thúy lập tức mắng.

“Chén canh con dọn mấy người để phần cho Tiểu Viễn đâu?”

Mấy anh em Quan Mãn Thương nghe xong hơi chột dạ, không lên tiếng. Vẫn là Dương Tú Thúy đáp, “Hừ! Một một thằng nhóc như nó mà đòi hỏi ăn canh cá! Cho ăn một hộp cháo là may lắm rồi!”

Dương Phi Phương phụ họa, “Đúng! Bao nhiêu con người đây chỉ có một con cá, làm gì có phần phần cho nó?! Nghe thím nói này Thanh Cốc, mày cũng đừng keo kiệt quá, bắt được ba con, lại chỉ để cho cả nhà một con, vậy là không đúng rồi! Nếu không nhờ nhà họ Quan, mày có lớn được chừng này không?!”

Dương Tú Thúy tựa như tìm thấy đồng minh, đập mạnh xuống giường gạch nói, “Đúng! Nếu không nhờ nhà họ Quan, mày lớn được chừng này sao? Giờ còn biết giấu tiền riêng nữa! Mày hỏi khắp thôn coi, có đứa nào vong ân phụ nghĩa như mày không!”

Triệu Thanh Cốc giận quá hóa cười, “Ý bà Quan là không có nhà họ Quan thì cũng không có Triệu Thanh Cốc?”

Dương Tú Thúy chống nạnh, ưỡn ngực đáp, “Dĩ nhiên!”

Quan Hà cảnh giác nhìn chằm chằm Triệu Thanh Cốc, bởi vì kinh nghiệm bao nhiêu năm cho thấy Triệu Thanh Cốc không phải là một đứa dễ bắt nạt.

“Được, để con đi hỏi bà con trong thôn thử xem có thật là không có nhà họ Quan thì tôi sẽ chết đói hay không? Không có nhà họ Quan hẳn là còn có rất nhiều nhà khác muốn nuôi con đó!”

Quan Viễn phụ họa, “Rõ ràng là ông bà đã nhận tiền của ông nội anh Thanh Cốc, còn nói này nọ nữa! Nếu không có số tiền đó, bà nội có thể cho cô lớn cô nhỏ nhiều đồ như vậy, và các thím có tiền may quần áo mới sao? Đi anh! Phải hỏi cho thật rõ ràng, xem còn ai dám nói anh ăn bám hay không?”

Triệu Thanh Cốc nghe Quan Viễn nói như người lớn, bật cười sò đầu cậu, “Ông cụ non! Em học đâu mấy lời này vậy?”

Lần nào xung đột Triệu Thanh Cốc cũng dùng chiêu này, và người nhà họ Quan, đặc biệt là Quan Hà cũng sợ nhất chiêu này. Quả nhiên vừa nghe Triệu Thanh Cốc nói vậy, Quan Hà lập cười nói, “Thanh Cốc, con nóng quá! Ông vẫn chưa lên tiếng mà!”

Triệu Thanh Cốc lạnh nhạt nhìn Quan Hà, “Lên tiếng hay không cũng vậy thôi. Con để lại một con cá, chỉ có yêu cầu nhỏ là để dành một chén canh cho Quan Viễn, mọi người cũng không làm được thì còn nói gì nữa?!” Nói xong, Triệu Thanh Cốc ôm thật chặt Quan Viễn vào lòng.

Quan Hà lúng túng đáp, “Cái này... Do mấy chú của con không nói, ông cũng quên mất!”

Triệu Thanh Cốc cười nhạo, “Ông Quan, Tiểu Viễn là cháu ruột của ông đúng không? Vì sao mấy đứa cháu khác chưa về ăn cơm ông nhớ đi tìm, còn Quan Viễn về trẻ ông cũng chẳng thèm hỏi một câu xem Tiểu Viễn đã ăn cơm chưa?”

Quan Hà đã hơn năm mươi tuổi, bình thường vô cùng coi trọng thể diện, nay bị một đứa nhỏ mới mười mấy tuổi chỉ vào mặt nói, tuy rất bức mình, nhưng lại không có lời nào để phản bác. Quan Hà hít một hơi khó vào họng, lập tức ho như muốn nhổ cả phổi ra.

Dương Tú Thúy thấy Quan Hà ho sặc sụa, vừa vỗ lưng cho ông ta vừa mắng, “Thằng nhãi lương tâm bị chó ăn này, dù ông ấy không phải là ông ruột của mày, ít nhất mày cũng đã gọi ông ấy là ông nhiều năm, giờ chộc ông ấy giận tới mức này, mày hài lòng chưa?”

Triệu Thanh Cốc lười để ý Dương Tú Thúy, quay sang nhìn Quan Mãn Thương hỏi, “Còn chú, chú có xem Tiểu Viễn là con trai ruột của chú không?”

Quan Mãn Thương bị Triệu Thanh Cốc chỉ mặt gọi tên, luống cuống đáp, “Chỉ là không được uống một miếng canh cá thôi, mắc gì mày phải làm ầm lên dữ vậy?”

“Được, con hỏi chú, nếu hôm nay Quan Dư không về ăn cơm, chú có thờ ơ giống vậy không?”

“Cái gì?! Thằng nhãi chết tiệt này làm sao so được với Dư Nhi của tao!” dứt lời, Quan Mãn Thương tự biết lỡ miệng, chột dạ nhìn qua Quan Viễn.

Quan Viễn không có phản ứng gì, bởi cậu vốn chẳng có chút kỳ vọng nào với Quan Mãn Thương cả.

Triệu Thanh Cốc đau lòng ôm Quan Viễn thật chặt, nhẹ nhàng vuốt ve lưng cậu, rồi quét mắt nhìn khắp mấy người nhà họ Quan một lượt, cuối cùng nhìn thẳng Quan Hà nói, “Ông Quan, con muốn dẫn Tiểu Viễn ra ở riêng!”

“Cái gì?! Tao không đồng ý!” Quan Hà lập tức hô to.

Nếu để Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn ra ở riêng thật, chắc chắn bọn họ sẽ bị mọi người trong thôn nói ra nói vào. Hơn nữa, lúc trước Quan Hà đã hứa sẽ nuôi Triệu Thanh Cốc đến tuổi trưởng thành, hiệp ước còn để chỗ thôn trưởng, giờ Triệu Thanh Cốc ra ở riêng, Quan Hà sẽ phải trả tiền lại hết.

Quan Mãn Thương chế giễu, “Một thằng nhóc như mày, không nhà không đất, ra riêng rồi ở đâu, ăn gì? Dù trong tay mày có mấy đồng tiền, cũng không phải tất cả đều dùng tiền mua được đâu!”

Mấy người còn lại đều nhìn Triệu Thanh Cốc với vẻ mặt chê cười.

Quan Viễn kinh ngạc nhìn Triệu Thanh Cốc, trầm nghĩ, anh quyết định lúc nào, sao cậu không nghe nói?

“Không đất có thể khai hoang, không nhà có thể dựng tạm lều tranh ở. Trong thôn cũng đầy người như vậy, mắc gì không được? Hơn nữa, con còn chút tiền để dành, và tiền bán cá, từ từ cuộc sống sẽ tốt lên thôi.”

Mấy người nhà họ Quan thấy Triệu Thanh Cốc đã suy tính kỹ hết rồi đều lo lắng nghĩ thầm nếu thằng nhóc này dọn ra ở riêng thật, dù nó không thềm lấy lại số tiền lúc trước, mấy kẻ nhiều chuyện trong thôn không thừa cơ nói xấu mới là lạ!

Triệu Thanh Cốc cười cười nói tiếp, “Di nhiên nếu như con ra ở riêng, số tiền đã đưa lúc trước phải lấy lại, bằng không, chỉ sợ những chú thích đã từng giành nuôi con với nhà mình sẽ không đồng ý.”

Quan Viễn trầm hô, quá hay! Quả nhiên lực chiến đấu của anh rất cao, hoàn toàn không cần cậu ra tay hỗ trợ!

Mấy người nhà họ Quan mặc dù biết Triệu Thanh Cốc nói vậy phần lớn là uy hiếp suông, nhưng không thể phủ nhận nếu Triệu Thanh Cốc thật sự làm thế, nhất định sẽ tạo ra phiền toái không nhỏ cho bọn họ.

Quan Hà ho khan một tiếng, nhìn qua Quan Viễn, nói, “Thanh Cốc, nếu mày đã muốn ở riêng thì thôi, tao cũng không cản, nhưng...”

Mấy anh em Quan Mãn Thương không đợi Quan Hà nói xong đã đồng thanh kêu to, “Cha...” Quan Mãn Thương là sót ruột nhất, “Cha đừng hồ đồ! Hiện tại Thanh Cốc không thể ra ở riêng được!”

Quan Hà trừng Quan Mãn Thương một cái, nói tiếp, “Nhưng Tiểu Viễn là cháu ruột của tao, nó mang trong người dòng máu nhà họ Quan, tao không thể để nó đi theo người ngoài được!”

Lúc này mấy người còn lại đã hiểu ý Quan Hà, rồi rít phụ họa, “Đúng, đúng! Mày có thể đi, nhưng Tiểu Viễn thì phải ở lại!”

Lâu lâu Dương Phi Phuong cũng khôn được một lần, hòa theo, “Mày ra ở riêng càng tốt! Tao đã không vừa mắt thằng nhãi đó từ lâu rồi, sau này tao muốn dạy dỗ nó thế nào là theo ý của tao!”

“Thím dám động tới Tiểu Viễn dù chỉ một chút thôi, tôi sẽ trả lại gấp mười lần trên người con trai thím. Tôi nói được thì làm được.” Mặc dù Triệu Thanh Cốc biết Dương Phi Phuong chỉ cố ý nói khích, nhưng vẫn không nén được lửa giận, lạnh lẽo nói.

Quan Hà chỉ thử một chút đã biết trọng lượng của Quan Viễn trong lòng Triệu Thanh Cốc, bèn nói, “Thanh Cốc, thế này đi, hai đứa muốn ở riêng cũng được, không thành vấn đề, cứ tiếp tục ở trong phòng cũ. Chỉ có một điều kiện là con không được đòi tiền, cũng không được đi nói lung tung bên ngoài.”

Triệu Thanh Cốc vốn tưởng rằng phải phí một đồng nước bọt mới thuyết phục được, không ngờ bọn họ đã nhanh chóng chấp nhận.

“Được, nhưng phải thêm một điều kiện, về sau dù Tiểu Viễn có thế nào cũng không liên quan gì tới nhà họ Quan hết, tương tự lỡ như nhà họ Quan có chuyện gì cũng không được liên lụy Tiểu Viễn. Nếu không tuân thủ ước định, tôi sẽ đi nói hết cho bà con trong thôn biết.”

Quan Hà nhìn chằm chằm Triệu Thanh Cốc hồi lâu mới gằn giọng đáp, “Được.”

Dương Phi Phuong chế giễu, “Bọn tao liên lụy nó? Cười chết mất, sau này tụi mày có chết đói cũng đừng tới cửa xin ăn thì đúng hơn!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đều xem như Dương Phi Phuong không hề tồn tại, chẳng thềm đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 26

Sau khi Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đi, Quan Mãn Thương gợn ngón cái với Quan Hà, nói, “Cha, cha suy nghĩ thật là chu đáo! Lần này không những vớt được hai đứa ăn không ngồi rồi, còn chiếm được cái lợi thực tế.”

Mấy người còn lại cũng rồi rít phụ họa khen Quan Hà.

Bên này, sau khi về phòng, Quan Viễn nhìn Triệu Thanh Cốc với ánh mắt lấp lánh, “Anh, anh thật là thông minh! Chúng ta không cần sống chung với họ nữa rồi!”

Triệu Thanh Cốc sờ đầu Quan Viễn nói, “Giờ tạm thời như vậy trước, sau này anh nhất định sẽ tìm được cách dẫn em rời khỏi đây.”

“Dạ!” Quan Viễn vui đầu vào ngực Triệu Thanh Cốc, vui vẻ nói.

“Anh định sẽ đóng cái cửa này lại, mở một cánh cửa ở phía sau, đắp lò ở ngoài kia, rồi tranh thủ khai hoang một ít đất. Anh sẽ kiếm tiền cho Tiểu Viễn nhà mình muốn ăn gì thì ăn, muốn mặc gì thì mặc, còn phải đi học rồi lên đại học nữa!”

Quan Viễn càng nghe dự định của Triệu Thanh Cốc miệng càng cười toe toét.

Triệu Thanh Cốc là người thuộc phái hành động nói là làm, ngay sáng hôm sau đã mời thợ mộc trong thôn tới sửa phòng, cha của Quan Mộc Mộc, Quan Thụ Lâm cũng có mặt trong đó.

Vóc dáng của Quan Thụ Lâm nếu so với một người đàn ông Đông Bắc bình thường thì hơi nhỏ con một tí, khuôn mặt ít góc cạnh hơn, nói chuyện cũng ôn hòa. Quan Viễn nhớ lời đồn về mẹ của Quan Mộc Mộc, không thể không cảm thán, đúng là luật bù trừ, chồng tốt xứng vợ giỏi!

Nhóm thợ mộc này làm việc có hiệu suất rất cao, chưa tới một ngày đã làm xong mọi thứ theo ý Triệu Thanh Cốc. Mỗi người được nhận một tẻ tiền công, ai cũng hớn hờ ra về.

Mặc dù Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn biết chắc sẽ có người bàn tán sau lưng, nhưng không lên tiếng giải thích gì hết, lỡ trong thôn có lời đồn gì thì cũng chẳng liên quan tới hai người.

Bên này lục đục cả ngày tất nhiên mấy người nhà họ Quan không thể không biết, chỉ vì ngại có mặt người ngoài nên Quan Hà mới không tiện tới làm ấm ỉ thôi. Quan Hà vất vả chờ tới lúc nhóm thợ mộc đi hết, lập tức dẫn mấy anh em Quan Mãn Thương qua phòng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn ‘hỏi tội’, theo sau là Dương Phi Phương và Lý Nguyệt Chi.

Nhà họ Quan nằm ở cuối thôn, dựa lưng vào một sườn núi hoang, bởi vì Triệu Thanh Cốc đã đóng kín cửa phòng phía này, nên bọn họ muốn qua phải đi vòng một vòng lớn mới tới được chỗ cánh cửa mới.

Mặt Quan Hà đen như đất nòi, gằn giọng nói, “Triệu Thanh Cốc, mày đã đồng ý với tao không nói cho người ngoài biết, giờ lại kêu người tới đập đập sửa sửa là ý gì? Định nuốt lời hả?!”

Quan Viễn ‘ngây thơ’ đáp, “Con và anh có nói gì đâu ạ!”

“Hai đứa mày chưa nói, nhưng hôm nay có nhiều người như vậy tới, tự họ không biết đi rêu rao à!?”

Triệu Thanh Cốc nhún vai đáp, “Chuyện đó thì con không quản được rồi! Nếu không ông nghĩ ra một cái lý do hợp lý đi, chỉ cần không bêu xấu con và Tiểu Viễn, bảo đảm ai hỏi con sẽ nói y chang theo lời ông.”

Quan Hà suy nghĩ một hồi cho ra kết luận: giờ chỉ còn cách này.

Dương Phi Phương và Lý Nguyệt Chi nhìn bếp lò mới được đắp, thảm ghen tỵ trong lòng, không biết khi nào bọn họ mới được ra riêng như vậy.

Quan Hà dùng dùng kéo người tới lại dùng dùng ôm cục tức đi về lại.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn không biết Quan Hà đã bịa ra lý do gì, nhưng rốt cuộc chẳng nghe ai bàn tán gì về việc hai người ‘niêm phong’ cửa phòng, xây bếp lò riêng hết.

Sau khi dọn dẹp xong xuôi, Triệu Thanh Cốc lập tức dẫn Quan Viễn lên cửa hàng bách hóa duy nhất trong thị trấn mưa dầm. Lần này may mắn không gặp phải Tôn Kiến Quốc. Nhân viên bán hàng thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bước vào vẫn không thèm quan tâm, chỉ lo cần hạt dưa. May mắn lương thực không cần phiếu cũng mua được, nên hai người mua một ít bột mì, gạo và trứng gà, cộng thêm chút thịt. Triệu Thanh Cốc còn muốn mua hạt giống nhưng cái đó phải có phiếu, nên đành thôi, nghĩ thầm để về thôn coi có đổi được với ai không.

Lúc về, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn phải đi ngang qua sân nhà họ Quan, không may đụng phải Dương Phi Phương đang ra đổ nước. Dương Phi Phương thấy Triệu Thanh Cốc tay xước rách mang thì cứ nhìn chăm chăm như hận không thể xuyên thủng qua lớp bạch coi trong đó có gì, “Ồi chao, Thanh Cốc, con mua gì mà nhiều dứ vậy, túi lớn túi nhỏ một đống lun! Tiểu Viễn đi theo Thanh Cốc được hưởng phúc rồi, chỉ tội nghiệp Dư Nhi, từ nhỏ đã com không đủ no...”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn chẳng thèm quan tâm Dương Phi Phương, thản nhiên đi lướt qua. Bởi vậy đến lúc Dương Phi Phương bỏ cái tay giả bộ lau nước mắt xuống thì đã không còn thấy bóng dáng hai người đâu nữa.

Hôm qua đắp lò, hong khô suốt một ngày, chiều nay vừa lúc dùng được.

Mặc dù Triệu Thanh Cốc chỉ nướng thú hoang, tay nghề không được tốt lắm, mùi vị chẳng ra làm sao, nhưng vừa có thịt, vừa không có mấy kẻ chướng mắt cho nên hai người vẫn ăn cơm rất vui vẻ. Ăn xong, Quan Viễn ôm bụng nằm ngửa trên giường gạch, trông chẳng khác gì con ếch con.

“Tiểu Viễn, mới ăn xong không nên nằm, coi chừng đau bụng đó.” Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn khó chịu, dùng tay xoa xoa bụng giúp cậu.

Tự Quan Viễn cũng thấy hơi xấu hổ, bởi vì chẳng mấy khi được ăn một bữa có cả thịt và bột mì thế này, bất giác ăn quá lố. Trong không gian mặc dù

nhiều đồ, nhưng muốn Quan Viễn trốn Triệu Thanh Cốc ăn một mình cậu không cách làm được.

“Anh, anh thật là giỏi! Nướng thịt ăn ngon quá!”

“Ha ha, chỉ là nướng chín nó thôi, có gì ngon đâu!”

Hai người nghỉ trưa một lát rồi Triệu Thanh Cốc mới dẫn Quan Viễn đi tìm Quan Hà nói chuyện hạt giống.

Lúc hai người tới phòng chính, nhà họ Quan đang ăn cơm trưa, vẫn một thau cơm độn, một thau cải trắng muối, một thau khoai tây xắt sợi như mọi khi.

Dương Tú Thúy thấy hai người tới, lập tức quát to, “Hai đứa mầy tới giờ này làm cái gì? Hôm qua đã nói rất rõ ràng, sau này đường ai nấy đi! Ở đây không có phần cho hai đứa mầy đâu!”

Dương Phi Phuong vội nuốt miếng cơm trong miệng xuống, nói xen vào, “Mẹ, mẹ nhầm rồi! Người ta lên tận thị trấn mua về mấy bịch đồ thật lớn đó, chẳng thèm ăn mấy thứ này đâu!”

Triệu Thanh Cốc không thèm đáp lời, tìm một chỗ ôm Quan Viễn ngồi xuống, chờ bọn họ ăn cho xong mới nói chuyện.

Dương Tú Thúy tưởng hai người chưa ăn cơm cố ý để hai người thêm chơi, nên khi nhai cơm cứ liên tục phát ra tiếng chóp chép cực kỳ lớn. Quan Hà giận tới mức trán nổi cả gân xanh, quát, “Bà ăn cơm kiểu gì mà lớn tiếng dữ vậy?!”

Dương Tú Thúy vốn định khoe khoang một phen ai ngờ khiến Quan Hà bức mình, không dám nhai lớn tiếng nữa.

Quan Viễn há hê cười thâm trong bụng.

Chờ cơm nước xong xuôi, Quan Hà mới chậm rãi hỏi Triệu Thanh Cốc tới làm gì.

“Ông Quan, con định khai hoang một khoảng đất nhỏ chỗ sườn núi phía sau nhưng không có hạt giống, không biết ông có thể cho con một ít không?”

Quan Hà chưa lên tiếng, Dương Tú Thúy đã gào trước, “Cái gì?! Mới hôm qua còn nói sau này chẳng liên quan gì nhau, hôm nay đã vác mặt qua xin hạt giống! Mắc gì tao phải cho tụi mầy!”

“Anh, ông bà nội không cho thì thôi, cùng lắm chúng ta đi xin bà con trong thôn vậy, mỗi nhà xin một ít, chắc chắn sẽ gom đủ thôi!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Tiểu Viễn nói đúng lắm! Chúng ta đi thôi.”

Quan Hà nghe vậy vội lên tiếng, “Bà nội bây vốn là người miệng chua ngoa nhưng tấm lòng đậu hủ, đã định đưa hạt giống cho hai đứa từ sớm rồi!”

Quan Hà thức thời, Triệu Thanh Cốc tự nhiên sẽ không cố ý làm căng lên làm gì, “Vậy con cảm ơn ông. Cho con lúa mạch, khoai tây và các loại rau mỗi thứ một ít đi. Khôi đất hoang kia chắc cũng chẳng trồng được bao nhiêu, đủ cho con và Tiểu Viễn ăn là được rồi.”

Dương Tú Thúy hung hăng trừng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn một cái rồi mới chịu đi lấy hạt giống ra. Nói ít thì đúng là cho ít thật, khoai tây tổng cộng chỉ mười mấy hạt, các loại rau khác cũng không hơn. “Chỉ bấy nhiêu đây thôi, không có lúa mạch!” Dương Tú Thúy vênh vao nói.

“A, hết cách rồi, con đành phải đi xin bà con trong thôn thôi. Nhà bà nội ba thế nào cũng có!”

“Mày dám hả?!” Dương Tú Thúy nghe vậy lập tức chống nạnh quát. Dương Tú Thúy và bà nội ba vốn không ưa nhau, nếu đề bà nội ba biế chuyện, đồng nghĩa cả thôn đều biết.

Quan Hà trừng Dương Tú Thúy một cái, “Mau đi lấy lúa mạch ra đây!”

Dương Tú Thúy lại rề rề đi vào lấy một túi lúa mạch nhỏ thiệt nhỏ ra. Triệu Thanh Cốc cũng không chê ít, cảm ơn một tiếng rồi ôm Quan Viễn về phòng ngay.

“Anh, một mình anh xới đất thôi hả? Một mình mệt lắm, hay là chúng ta thuê người phụ đi!”

“Không sao, anh cũng chẳng định xới nhiều, đủ ăn là được rồi. Hơn nữa, nếu xới nhiều, không chừng khô cực trồng ra lại để cho bọn họ ăn, vậy thì thà ít còn hơn. Cò dại ở đây rất xanh tốt, hẳn là rau lúa cũng mọc tốt thôi!”

Hôm sau, Triệu Thanh Cốc bắt đầu khai khẩn đất hoang. Quan Viễn lén lấy hạt giống trong không gian ra đổi với mớ hạt giống lấy từ nhà họ Quan về để bảo đảm trồng lên thật tốt.

Lúc Triệu Thanh Cốc xới đất, Quan Viễn ngồi nhỏ cò phụ, chẳng mấy chốc đã khai khẩn được khoảng hai mẫu đất, trồng bấy nhiêu là đủ cho hai người ăn rồi.

Vừa lúc trời bớt lạnh chuyển sang ấm dần, là thời điểm gieo trồng vụ xuân. Triệu Thanh Cốc giỏi việc nhà nông, chỉ bận rộn năm sáu ngày đã xử lý xong xuôi hết.

Lúc Triệu Thanh Cốc tưới nước, Quan Viễn lén nhỏ thêm vài giọt nước suối thiêng vào trong thùng, bảo đảm hạt sẽ nảy mầm.

Mấy ngày qua hai người bận rộn gieo trồng, không hề biết trên thị trấn nhóm người chờ hai người lên bán cá đã dài cổ hết rồi.

Ăn cá của hai người xong, buổi tối nằm mơ cũng có vị cá tươi, sáng hôm sáu mới phát hiện nước miếng đã chảy ướt cả gối.

Lúc này, Lý Quốc Phong đang trừng mắt với người đàn ông tuổi trung niên đứng trước mặt, “Đều do mày cha mới không có cá ăn!”

“Cha, người ta không tới bán con biết làm sao được! Sao lại trách con chứ.” Người đàn ông trung niên nói.

Lý Quốc Phong lại trừng mắt, “Còn cãi?! Xem cha có đánh chết mày không!”

Kí ức bị đánh khi còn bé khắc quá sâu, vừa nghe vậy người đàn ông trung niên đã bắt đầu run rẩy cả người, vội xin tha, “Cha, cha, con biết lỗi rồi! Con nhất định sẽ kêu người đi mua cho bằng được về cho cha!”

“Hôm nay mà cũng không mua được nữa cha sẽ hỏi tội mày!”

“Dạ, dạ.”

Người đàn ông trung niên này chính là chủ tịch huyện Vân Sơn, tên Lý Văn Hoa, con trai út của Lý Quốc Phong. Còn Lý Quốc Phong, hay gọi ông Lý, là một vị cách mạng lão làng, nguyên là tư lệnh, sau khi về hưu đã theo con trai út tới huyện Vân Sơn này dưỡng lão. Lý Văn Hoa còn có hai anh và một chị đều đang công tác ở thủ đô.

Ông Lý lớn tuổi rồi, tính tình lại như con nít, nhìn bề ngoài thấy cường tráng nhưng bên trong đã suy yếu nhiều, thỉnh thoảng lại xuất hiện một số triệu chứng xấu, bởi vậy Lý Văn Hoa luôn cố gắng chiều theo ý ông cụ. Lý Văn Hoa đã ăn thử con cá kia, quả thật là ngon, nhưng không tới mức không ăn không được. Có điều, làm một đứa con trai vừa sợ cha vừa có lòng hiếu thảo, Lý Văn Hoa đành cố gắng thực hiện nguyện vọng của cha già.

“Tiểu Trương, tôi cho cậu biết, mặc kệ cậu dùng biện pháp gì, trong ngày hôm nay phải đem được cá về đây cho tôi!”

Tiểu Trương nghe xong chỉ biết khóc thầm, biết đi đâu mua đây?!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Chương 27

Gieo hạt xong, Triệu Thanh Cốc lập tức dẫn Quan Viễn ra sông bắt cá. Đến nơi, hai người thấy đã có không ít người đang giăng lưới, thậm chí còn có người trực tiếp nhảy xuống chỗ nước cạn bắt cá bằng tay luôn. Nay là tháng ba đây! Quan Viễn chỉ nghĩ thôi đã cảm thấy lạnh cả người rồi.

Quan Mộc Lâm cũng có mặt trong nhóm giăng lưới. Từ sau khi ăn cá, Quan Mộc Lâm vẫn luôn nhớ mãi không quên mùi vị thơm ngon của nó, thừa lúc mấy ngày nay ngoài đồng hết việc rồi, ngày ngày ra bờ sông thật sớm quăng lưới, không ngờ chờ suốt buổi cả cái vẩy cá cũng không thấy đâu. Quan Mộc Lâm thấy Triệu Thanh Cốc tới, mắt sáng lên, hô, “Thanh Cốc, mau lại đây! Lần trước chú quăng lưới theo con mới có cá, lần này con cũng quăng lưới trước đi!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Nhờ ăn may thôi, con cũng không chắc có được không.”

“Cứ thử đi!”

Triệu Thanh Cốc nghe lời quăng lưới xuống sông, dắt Quan Viễn ngồi trên bờ chờ.

Lâu ngày không đi, nước suối thiêng trên lưới đã không còn, tự nhiên cũng chẳng có cá tới.

Quan Mộc Lâm chờ mãi cũng không thấy cá, lộ vẻ mặt thất vọng. Triệu Thanh Cốc kéo lưới lên, nói, “Chú Mộc Lâm, có lẽ trong sông hết cá rồi.”

Trên đường về, mặc dù Triệu Thanh Cốc chưa nói, nhưng Quan Viễn cảm thấy tâm tình của anh xuống dốc hẳn. “Anh, anh rất mong bắt được cá à?”

Triệu Thanh Cốc thở dài một tiếng, đáp, “Cũng không hẳn là nhất định phải bắt được cá, có điều chúng ta đang cần kiếm tiền, coi bộ cách này dùng không được rồi.”

Quan Viễn âm thầm siết chặt nắm tay. Vừa mới sống lại Quan Viễn vô cùng kích động quên mất việc nói cho Triệu Thanh Cốc nghe sự tồn tại của không gian, sau bình tĩnh rồi lại không biết phải nói sao. Quan Viễn không muốn nói dối Triệu Thanh Cốc, chuyện sống lại và có không gian quá thần kỳ, ngộ nhờ Triệu Thanh Cốc không tiếp thu nổi thì biết làm sao?! Cái Quan Viễn muốn là Triệu Thanh Cốc phải toàn tâm toàn ý với cậu, chỉ cần Triệu Thanh Cốc có một chút ngần cách thôi, với Quan Viễn sẽ chẳng khác gì vạn mũi tên độc xuyên tim.

Phải lừa gạt cả đời ư? Quan Viễn hi vọng quan hệ của cậu và Triệu Thanh Cốc là khăng khít không kẻ hở, và lại giữ một bí mật lớn như vậy ngộ nhờ lúc nào đó bị lộ, khiến Triệu Thanh Cốc hiểu lầm cậu càng không sống nổi.

Suốt đường đi, Quan Viễn chìm trong suy nghĩ của riêng mình, đến nhà nếu không nhờ Triệu Thanh Cốc kéo lại, chắc cậu đã đụng đầu vào cột cửa rồi.

“Tiểu Viễn, em sao vậy?”

Quan Viễn nhìn mắt Triệu Thanh Cốc, trong đó tràn đầy sự quan tâm và lo lắng, đột nhiên trong đầu cậu toát ra một giọng nói: mau kể cho anh ấy biết đi! Triệu Thanh Cốc là người duy nhất trên đời này có thể chết vì cậu, dù cho có nhất thời không tiếp thu nổi cũng chẳng sao, rồi anh ấy sẽ hiểu ra thôi!

Quan Viễn đã hạ quyết tâm, lập tức kéo Triệu Thanh Cốc vào nhà, khóa cửa lại.

“Anh, anh mau nhắm mắt lại đi, để Tiểu Viễn dẫn anh tới chỗ này.”

Triệu Thanh Cốc ngạc nhiên hỏi, “Phòng mình chỉ nhỏ bấy nhiêu, em còn dẫn đi đâu nữa?”

“Anh cứ nhắm mắt lại trước đi.”

“Được rồi, được rồi, anh nhắm liền đây.” Triệu Thanh Cốc nghe lời nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy một trận dao động nhẹ, sau đó nghe Quan Viễn nói, “Anh mở mắt ra đi.”

Triệu Thanh Cốc mở mắt ra, kinh ngạc há to miệng, “Đây là, là chỗ nào?”

Quan Viễn nhìn chăm chăm Triệu Thanh Cốc, đáp, “Đây là không gian của em. Trong này cái gì cũng có hết. Nó ở trong cơ thể em, chỉ cần em muốn là vào được.”

Triệu Thanh Cốc vừa nghe tới một vật thần kỳ như vậy đang ở trong cơ thể Quan Viễn, lập tức lo lắng hỏi, “Không gian là cái gì? Sao lại ở trong cơ thể em, em có thấy khó chịu gì không? Tiểu Viễn không được gạt anh, mau nói anh nghe đi!” Triệu Thanh Cốc vừa nói kiểm tra khắp người Quan Viễn một lượt, sợ vật kỳ lạ này tạo thành thương tổn cho Quan Viễn. Lúc ông nội Triệu Thanh Cốc còn sống đã kể cho anh nghe không ít chuyện ma quái, nên giờ Triệu Thanh Cốc rất sợ Quan Viễn là đang bị ‘vật lạ’ quẩn thân.

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc nghe xong chỉ vội lo cho cơ thể cậu, nhẹ nhàng thở phào một hơi. Nếu Triệu Thanh Cốc biểu hiện ra dù chỉ là một chút chán ghét hoặc sợ hãi thì Quan Viễn cũng khó mà chịu nổi. Thật may, người này vẫn là Triệu Thanh Cốc của ngày xưa, vẫn là người anh kính yêu của cậu.

“Anh, đừng lo lắng! Không gian không gây tổn thương gì cho em hết. Để em dẫn anh đi dạo một vòng, sau đó sẽ kể hết cho anh nghe từ đầu tới đuôi.”

Quan Viễn dẫn Triệu Thanh Cốc đi dạo khắp không gian một vòng, lúc hai người ra ngoài đã là xế chiều.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đều không biết, ngay lúc hai người ra khỏi không gian, có một đóa sen mọc lên với tốc độ chóng mặt giữa lòng suối thiêng, run rẩy rẩy chờ nở hoa.

“Tiểu Viễn, rốt cuộc chuyện này là sao?” Triệu Thanh Cốc vẫn luôn trong trạng thái khiếp sợ, hồi lâu mới phục hồi tinh thần hỏi Quan Viễn.

“Tiểu Viễn sẽ kể hết cho anh nghe.” Quan Viễn bắt đầu kể lại hết mọi chuyện xảy ra trong kiếp trước cho Triệu Thanh Cốc nghe, trừ đoạn tình cảm đặc biệt của hai người là chưa nhắc tới.

Sau khi nghe xong, Triệu Thanh Cốc vốn từ khi hiểu chuyện tới nay đã không khóc, lại chảy nước mắt đầy mặt, “Ngốc! Sao không yên ổn sống tiếp mà báo thù cho anh làm gì?!”

Quan Viễn cũng khóc đỏ cả mắt, nhào vào lòng Triệu Thanh Cốc, nói, “Không có anh bên cạnh, Tiểu Viễn sống chẳng còn ý nghĩa gì nữa.”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy càng thêm đau lòng, Tiểu Viễn anh luôn nâng niu trong lòng bàn tay lại gặp nhiều khổ sở như vậy, một mình cô cô linh linh phiêu đảng cả trăm năm, không có ai nói chuyện, không có ai quan tâm. Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn thật chặt, “Không sao nữa rồi! Anh ở đây. Không sao nữa rồi!”

Quan Viễn ngẩng đầu hỏi Triệu Thanh Cốc, “Anh, những chuyện em nói anh đều tin sao? Có cảm thấy kỳ quái, có thấy sợ Tiểu Viễn không?”

Triệu Thanh Cốc lập tức đáp không chút do dự, “Sao lại sợ Tiểu Viễn chứ! Anh chỉ cần biết em vẫn là Tiểu Viễn của anh là được rồi!”

Lo lắng chôn giấu trong lòng đã lâu rốt cuộc được hóa giải, Quan Viễn hạnh phúc nở nụ cười thật tươi.

Triệu Thanh Cốc dặn dò vô cùng nghiêm túc, “Tiểu Viễn, chuyện không gian quá thần kỳ, em nhất định không thể nói với bất kỳ ai khác, biết không?”

Quan Viễn gật đầu đáp, “Anh, tính cả đời trước, em đã ‘sống’ hơn một trăm năm đó, chẳng lẽ còn không biết sao!”

Triệu Thanh Cốc nhìn một đứa trẻ với khuôn mặt non nớt lại nói ra câu đã sống hơn trăm năm, tự dưng thấy buồn cười, nói, “Dù thế nào đi nữa Tiểu

Viễn vẫn là em trai bé bỏng của anh!”

Quan Viễn tựa vào trong lòng Triệu Thanh Cốc, thầm nghĩ, tuy đã ‘sống’ hơn trăm năm, nhưng cậu vẫn nguyện làm một đứa trẻ, dựa dẫm vào Triệu Thanh Cốc cả đời. “Dạ.” dừng một chút Quan Viễn lại nói, “Trong không gian có rất nhiều thứ, sau này anh có thể bớt vất vả rồi!”

Triệu Thanh Cốc lắc đầu, nói, “Tiểu Viễn, chúng ta cứ coi như không có nó đi! Ai biết nó có tồn tại mãi hay không, nếu quá lệ thuộc nó, ngộ nhỡ một ngày nào đó nó bỗng nhiên biến mất, chẳng phải chúng ta sẽ trở thành kẻ vô dụng?!”

Dù là đời trước hay đời này Triệu Thanh Cốc vẫn là một người chăm chỉ, tự lập.

“Dạ, Tiểu Viễn nghe anh hết! Có điều nước suối thiêng trong đó rất có ích, dùng với lượng thích hợp sẽ giúp cải thiện thể chất của chúng ta. Hơn nữa em đã biết hướng phát triển của nước mình trong tương lai, chúng ta có thể đi trước người khác một bước, cuộc sống sẽ ngày càng tốt hơn!”

“Ừ.”

Quan Viễn nói cho Triệu Thanh Cốc nghe bí mật giấu trong lòng xong cảm thấy nhẹ nhõm hẳn.

Triệu Thanh Cốc nghĩ một chút, hỏi, “Tiểu Viễn, chuyện bắt được cá cũng là nhờ em đúng không?”

“Dạ. Em đã nhả một ít nước suối thiêng lên lưới, cho nên chỉ có anh mới bắt được.”

Triệu Thanh Cốc vỗ mông Quan Viễn, nói, “Tiểu Viễn, về sau chúng ta đừng đi bắt cá nữa. Người khác bắt không được, chỉ mình chúng ta có, sẽ khiến người ta nghi ngờ, như vậy quá nguy hiểm.”

Quan Viễn gật đầu nói, “Dạ. Anh, về sau nhà nước sẽ khuyến khích phát triển kinh tế hộ cá thể, giờ là thời điểm tốt, chúng ta có thể làm chút mua bán nhỏ tích lũy tiền vốn trước, qua mấy năm có thể kinh doanh may mặc. Đứng rồi, bắt động sản cũng rất có tiền, cả mấy vi tính, điện thoại di động, truyền thông nữa! Vừa đứng trong không gian của em đều có mấy thứ này...” Quan Viễn càng nói càng hưng phấn.

Triệu Thanh Cốc bật cười nói, “Tiền thì chẳng bao giờ kiếm xong, nhưng có một điều anh biết chắc là hôm nay chúng ta vẫn chưa ăn cơm trưa, em có đói bụng không?”

Nhờ Triệu Thanh Cốc nhắc, Quan Viễn mới nhớ ra đúng là từ sáng tới giờ hai người chưa có hạt cơm nào vào bụng, lúc này bụng của cậu cũng hợp thời réo lên.

Quan Viễn xấu hổ đỏ bừng mặt. Triệu Thanh Cốc yêu thương sờ đầu Quan Viễn nói, “Em uống chút sữa tươi lót dạ đi, để anh đi nấu cơm!”

“Anh, để em làm cho!”

Triệu Thanh Cốc nhìn Quan Viễn với vẻ nghi ngờ, “Em biết nấu?”

Quan Viễn vỗ vỗ ngực, tự hào nói, “Đương nhiên! Còn ngon nữa là khác!”

Nghe vậy Triệu Thanh Cốc bỗng nhớ tới Quan Viễn kể về kiếp trước, quên mất cậu đã sống hai đời. Việc này chứng tỏ lúc không có anh bên cạnh Quan Viễn đã chịu rất nhiều khổ sở. Triệu Thanh Cốc hi vọng Quan Viễn vĩnh viễn là một đứa bé sống không có gì lo âu phiền não.

“Rồi, Tiểu Viễn nấu đi, anh phụ em.”

Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc thích ăn bánh chiên, quyết định làm mấy cái bánh bột chiên phủ hành. Bánh bột có trộn trứng gà, màu sắc vàng óng, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Riêng Quan Viễn thích ăn mì, cho nên cậu lại nhào bột nấu hai tô mì thật to. Cuối cùng, Quan Viễn làm thêm một đĩa khoai tây cắt sợi chiên và một phần thịt kho. Sau khi kho thịt xong, cả sân sau nhà họ Quan đều tràn ngập mùi thịt thơm lừng.

Triệu Thanh Cốc chưa từng ngửi được mùi thịt thơm đến như vậy bao giờ, lập tức ăn thử một miếng, lại hớp thêm một ngụm nước mì, cảm giác ngon tới mức suýt chút nuốt luôn cả đầu lưỡi vào.

“Tiểu Viễn, em nấu ngon quá!”

Quan Viễn cười hi hi, “Em cho thêm chút nước suối thiêng vào, tốt cho sức khỏe!”

“Có phải ngày nào em cũng cho anh uống nước suối thiêng không?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

“Dạ. Anh không cảm thấy cơ thể mình khỏe hơn trước nhiều sao?”

Triệu Thanh Cốc gãi gãi đầu, đáp, “Hèn chi anh thấy sức mình mạnh hơn xưa nhiều, tinh thần cũng phấn chấn hẳn.”

Lúc này người nhà họ Quan cũng ngửi thấy mùi thịt kho. Quan Thái Minh hít hít mũi, vọt tới phòng bếp tựa như một con gió, “Mẹ, hôm nay kho thịt hả? Thơm quá!”

Lý Nguyệt Chi đẩy Quan Thái Minh, nói, “Thịt đâu mà thịt! Là hai thằng nhãi đằng sau ăn thịt đó, mau chạy qua thử đi, không chừng được ăn ké đó!”

Nhanh đi!”

Quan Thái Minh vừa nghe có thịt, lập tức chạy như bay ra chỗ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Lúc Quan Thái Minh tới, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã com nước xong, trong mâm còn hơn phân nửa đĩa thịt. Quan Thái Minh nhìn đĩa thịt chảy nước miếng.

Quan Viễn nói, “Anh tới làm gì?” vừa nói vừa cầm đĩa thịt cắt vào trong kệ bếp.

Quan Thái Minh mời mắt nhìn theo, “Tiểu Viễn, Thanh Cốc cho anh ăn một miếng thịt được không?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Chương 28

Quan Viễn tròn tròn mắt, “Thịt của bọn này mắc gì phải cho anh ăn?”

Quan Thái Minh muốn chạy lại giật, nhưng đã bị Triệu Thanh Cốc chặn trước mặt. Quan Thái Minh đành chuyển sang năn nỉ, “Hai đứa có nhiều thịt như vậy, cho anh ăn một miếng cũng không được à?” nói xong còn hút hút nước bọt.

Quan Viễn thật sự bị tinh thần tham ăn của Quan Thái Minh đánh bại, “Được rồi, cho anh hai cục này! Nhưng không có lần sau đâu!”

Quan Thái Minh vội vàng gạt đầu đồng ý. Quan Viễn dùng đũa gấp hai cục thịt đưa cho Quan Thái Minh. Quan Thái Minh vội vàng giựt lấy nhét cả vào miệng, từ từ nhắm nháp, mặt lộ vẻ say mê.

Từ khi nghe Quan Viễn kể về chuyện đời trước, Triệu Thanh Cốc thật sự chán ghét người nhà họ Quan từ tận đáy lòng, “Ăn xong rồi thì biến đi!”

Quan Thái Minh mặc dù lớn tuổi hơn nhưng lại sợ Triệu Thanh Cốc, ăn được thịt rồi, bị Triệu Thanh Cốc đuổi, lập tức đi ngay.

“Tiểu Viễn, cho anh ta làm gì? Bọn họ đối xử với em như vậy, anh hận không thể khiến bọn họ biến mất hết đi!” Triệu Thanh Cốc nhớ tới Quan Viễn bị Quan Mãn Thương giết, hung hăng nói.

Quan Viễn đặt bàn tay mình trong tay Triệu Thanh Cốc, nói, “Anh, Tiểu Viễn chẳng quan tâm cái gì khác ngoài anh hết! Chúng ta cứ sống thật tốt, mặc kệ bọn họ đi!”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy phục hồi lại tinh thần, hít sâu một hơi, “Em nói đúng! Bọn họ không đáng để chúng ta giận! Chúng ta cứ sống thật tốt là được!”

Hiện tại thôn Quan Gia vẫn chưa có điện, buổi tối, dưới ánh đèn dầu, hai anh em bàn bạc lên kế hoạch cho tương lai.

Quan Viễn nói tỉ mỉ cho Triệu Thanh Cốc nghe chính sách phát triển sau này của đất nước. Triệu Thanh Cốc nghe xong trầm tư suy nghĩ hồi lâu. Quan Viễn thấy vậy chỉ im lặng chờ. Quan Viễn luôn cho rằng Triệu Thanh Cốc rất thông minh, nếu biết trước tương lai, nhất định anh sẽ thành công. Cậu còn kém xa anh, lại lười suy nghĩ mấy chuyện này, chờ anh nghĩ kỹ rồi, nói thế nào cậu cứ làm theo thế ấy là được, nhất định không sai!

Sau khi suy nghĩ kỹ càng, Triệu Thanh Cốc đã có quyết định, “Tiểu Viễn, thế này đi, nhu cầu của con người tóm gọn lại là ăn mặc ở đi lại. Hiện giờ mọi người quan tâm nhất là cái ăn, chúng ta cứ làm một ít đồ ăn bán tích lũy vốn trước, chờ thêm mấy năm nữa sẽ ngấm lại những thứ khác, ví dụ như mặc đi, em đã nói sau này quan điểm thẩm mỹ và nhu cầu mặc của mọi người sẽ thay đổi rất lớn đấy! Còn mấy vi tính, điện thoại, này nọ thì chúng ta cứ từ từ từng bước một, không vội.”

Quan Viễn cười híp mắt gật đầu, “Em cũng nghĩ giống vậy. Không thể vượt thời đại quá nhiều, nhanh hơn một chút là được rồi! Trong không gian có rất nhiều sách dạy nấu ăn, anh chờ một lát, em đi lấy cho!” dứt lời Quan Viễn lập tức biến mất không còn bóng dáng.

Triệu Thanh Cốc sợ hết hồn, vươn tay bắt lấy Quan Viễn theo bản năng mới nhớ ra Quan Viễn vào không gian, đành ngồi chờ cậu ra.

Quan Viễn tìm thấy một đồng sách dạy nấu ăn rồi, lúc đi ngang qua suối thiêng, phát hiện có một đóa sen trong đó. Nó óng ánh, trong suốt rất đẹp.

Quan Viễn tự nhiên có cảm giác vô cùng thân thiết với đóa hoa này, vô thức vươn tay ra sờ nụ hoa. Hoa sen như có cảm giác, lúc tay Quan Viễn tới gần, cũng bu lại cọ vào lòng bàn tay cậu.

Quan Viễn bật cười, yêu thương vuốt ve đóa hoa. Qua một hồi lâu Quan Viễn mới phục hồi tinh thần, sợ Triệu Thanh Cốc đợi lâu, bèn nhẹ nhàng vỗ về nụ hoa, nói, “Được rồi, lần sau quay lại chơi với mày tiếp, giờ tao phải ra ngoài rồi.”

Hoa sen run rẩy đuổi theo tay Quan Viễn, uốn muốn gãy cả cành.

Quan Viễn tự nhiên thấy thương, hứa, “Được rồi, tao hứa ngày nào tao cũng vào.”

Quan Viễn ra khỏi không gian, phát hiện Triệu Thanh Cốc vẫn đang trong trạng thái nhìn chăm chăm vào khoảng không cậu biến mất. Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn xuất hiện, thở phào một hơi, nói, “Tiểu Viễn, sau này trước khi đi hãy nói với anh một tiếng trước, nếu không anh sẽ lo lắng chết mất.”

Quan Viễn le lưỡi nói, “Dạ! Anh, nhìn này, đây là đồng sách em tìm được, mình cứ từ từ xem rồi chọn.”

Hai người chọn tới chọn lui một hồi, cuối cùng quyết định bán thịt kho. Món này có thể làm ở nhà trước, và lại không quá tốn sức, nhưng vẫn đề là hiện nay muốn mua thịt cũng không biết có mua được không.

“Anh, quá lắm thì chúng ta lên núi bắt thú hoang đi, có nước suối thiêng chắc chắn sẽ bắt được!”

“Đừng! Làm vậy chẳng khác gì lúc đánh cá, sẽ khiến người ta dòm ngó. Cứ từ từ, thế nào cũng có cách thôi.”

Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc lo lắng không gian bị lộ, mặc dù cảm thấy anh cẩn thận hơi quá, nhưng người ta thường nói, lo trước khỏi họa, ai biết được lúc nào sơ suất đâu, cho nên vẫn ngoan ngoãn nghe lời anh nói.

Hai người lại bàn bạc một hồi nữa mới tắt đèn đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Triệu Thanh Cốc dẫn Quan Viễn lên thị trấn mua thịt thừ. Hai người tới chỗ hàng thịt, chú bán thịt heo hỏi, “Hai đứa muốn mua thịt à?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Dạ, thịt này chú bán sao ạ?”

Chú bán thịt quan sát Triệu Thanh Cốc từ trên xuống dưới nói một lượt mới nói, “Con có phiếu không? Có thì hai hào một cân, không có thì sáu hào một cân. Hai đứa hên đó, một tháng trước không có phiếu là không mua được đâu!”

Triệu Thanh Cốc đáp, “Tụi con không có phiếu. Sáu hào một cân đúng không? Lấy cho con một cái đầu heo còn nguyên.”

Chú bán thịt không ngờ gặp được khách hàng lớn, xác nhận lại, “Con nói thật à?”

Triệu Thanh Cốc móc một tờ mười tệ ra nói, “Nhiều đây đủ chưa ạ?”

Chú bán thịt thấy Triệu Thanh Cốc có tiền thật, cười nói, “Đủ rồi, chú cân ngay đây!” sau đó nhanh chóng cân thịt bỏ bọc cho Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

Sau đó hai người lại đi mua những gia vị cần thiết.

Chuyện bán thịt kho, sớm muộn gì cũng sẽ bị mọi người biết, nên hai người chẳng thêm giấu giếm, thoải mái xách thịt đi về thôn. Dọc đường đi đụng phải người trong thôn ai thấy bọc thịt trong tay Triệu Thanh Cốc cũng hỏi thăm.

“Ô, Thanh Cốc, Tiểu Viễn, hai đứa mua thịt à? Nhà có tiệc sao?” Một thím hỏi thăm.

“Không ạ! Tụi con muốn đi học, nên định làm chút thịt kho bán kiếm tiền đóng học phí.”

Thím kia vừa nghe, cười nói, “Ày da, đúng là còn nhỏ chưa hiểu chuyện! Bây giờ mọi người có thịt ăn là tốt lắm rồi, ai dư tiền đi mua thịt kho chứ?! Coi chừng lỗ vốn nha! Ông Quan lấy của ông con nhiều tiền như vậy, sao không để ông ấy đóng học phí cho!”

Triệu Thanh Cốc lắc đầu nói, “Nhà họ Quan cho con một miếng com ăn là tốt lắm rồi, làm sao chịu đóng học phí cho con. Phải tự con kiếm thôi!”

Dọc theo đường đi, ai hỏi Triệu Thanh Cốc cũng giải thích tương tự, chỉ chốc lát sau cả thôn đã biết chuyện Triệu Thanh Cốc định làm thịt kho bán.

Mấy người nhà họ Quan tất nhiên cũng biết tin, cho nên lúc hai người đi tới sân nhà họ Quan, bọn họ đã đứng chờ sẵn từ lúc nào.

Dương Tú Thúy nhón chân, hai mắt như đèn pha bắn về phía Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn. Dương Phi Phương thì bước tới muốn giật bọc thịt trong tay Triệu Thanh Cốc, nhưng Triệu Thanh Cốc đã tránh được dễ dàng.

Quan Hà hít một hơi thuốc, giả giọng quan tâm nói, “Thanh Cốc, con phung phí tiền quá! Mua nhiều thịt như vậy, hai đứa ăn tới khi nào mới hết!”

Triệu Thanh Cốc sợ nói nhiều không kiềm chế được lửa giận, chỉ lạnh lùng nói, “Chuyện của bọn tôi không liên quan gì tới nhà ông hết. Nếu ông dám nhiều chuyện, coi chừng tôi sẽ đi nói cho cả thôn biết những việc ông đã làm! Cũng lo coi mấy người kia cho kỹ đi, nếu có ai tay chân không sạch sẽ, tôi không ngại chặt đi đâu!” dứt lời đất Quan Viễn đi mất.

Mấy người nhà họ Quan trở mắt nhìn nhau. Quan Hà tức muốn hộc máu.

“Cha, thằng oắt con này uống thuốc nổ hay sao mà ăn nói hung hăng dữ!” Quan Mẫn Thương khó hiểu hỏi.

Quan Hà vất vả lắm mới nén cục tức xuống được, “Mấy hồi tao, tao hỏi ai?! Quan tâm làm gì, chờ nó tiêu sạch số tiền ít ỏi trong tay là hết chuyện thôi!”

Dương Phi Phuong cũng tức không chịu nổi, bởi vì ý định thừa dịp Triệu Thanh Cốc không chú ý giật đi bọc thịt đã tan thành mấy khối.

Sau khi về phòng, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc lập tức bận rộn làm món thịt kho, nào rửa thịt, nào pha chế gia vị ướp thịt theo sách. Ở cái thời này có chút thịt ăn đã là xa xỉ rồi, nếu muốn người ta chịu mua thịt kho với giá mắc hơn nhất định phải tạo ra được chỗ đặc biệt mới được.

Quan Viễn nhỏ thêm hai giọt nước muối thiêng vào trong hỗn hợp gia vị, lập tức mùi thơm tăng lên rất nhiều.

Lần đầu làm, hai người chưa quen tay, bận rộn từ sáng tới khi mặt trời lặn mới xong. Sau đó, Quan Viễn kêu Triệu Thanh Cốc bung chậu thịt đặt trong không gian để giữ tươi.

Chờ xong xuôi hết Quan Viễn kéo Triệu Thanh Cốc tiến vào không gian thăm hoa sen.

“Anh, anh thấy đóa sen này có gì lạ không?”

Triệu Thanh Cốc vừa thấy đóa sen đã bị hấp dẫn, nhìn chăm chăm hồi lâu mới đáp, “Tự nhiên có cảm giác rất quen thuộc.”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Chương 28.2

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc cũng có cảm giác giống mình, bèn nói, “Anh sờ nó thử xem, coi có phản ứng gì không?”

Triệu Thanh Cốc nghe lời vươn tay sờ hoa sen thử, vô thức nở nụ cười cứng chiều.

Quan Viễn cảm thấy đóa hoa này chắc là thành tinh rồi. “Anh, mình mau ra ngoài đi! Em thấy đóa hoa này có gì đó là lạ, bởi vì những linh thú ở ngọn núi phía sau kia mặc dù nghe hiểu tiếng người, nhưng không hề có khả năng ảnh hưởng tới tâm tình của chúng ta như nó.” Quan Viễn chỉ lo nhìn Triệu Thanh Cốc, nên không biết lúc cậu nói ra mấy lời này, hoa sen bỗng nhiên cứng đờ, sau đó còn run rẩy cả cành.

Triệu Thanh Cốc đáp, “Anh vừa nhìn nó đã cảm giác rất thân thiết, hẳn là không có vấn đề gì đâu!” nói xong lại sờ sờ nụ hoa, “Em xem, nó dễ thương biết bao nhiêu!”

Quan Viễn vốn nghĩ hoa sen rất đáng yêu, nay thấy Triệu Thanh Cốc chỉ lo nhìn nó, không thêm quan tâm cậu, bỗng cảm giác thật ‘khó ưa’, “Anh, chúng ta đi thôi! Không chừng nó là yêu quái gì đó hóa thành, ít tiếp xúc thì tốt hơn!”

Triệu Thanh Cốc đi theo Quan Viễn ra khỏi không gian, để lại hoa sen đột nhiên trông ủ rũ hẳn.

Sáng mai hai người phải lên thị trấn bán thịt kho nên quyết định đi ngủ sớm.

Tờ mờ sớm hôm sau, hai người tỉnh dậy với tinh thần sáng khoái, nhanh chóng vệ sinh cá nhân xong, rồi lấy một phần thịt kho ra, xách lên thị trấn.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tìm tới tìm lui một hồi, quyết định bày hàng chỗ bán cá hồi trước. Triệu Thanh Cốc thấy cạnh đó có mấy khối gỗ, cầm đi rửa thật sạch dựng làm thành một gian hàng tạm thời.

Trong không gian của Quan Viễn cái gì cũng có, giờ không cần giấu Triệu Thanh Cốc nữa, nên cân, dao, thớt gì lấy ra đủ hết. Hai người vừa bày hàng không bao lâu đã thấy tiểu Trương thờ hồn hèn chạy tới.

“Trời ơi, rốt cuộc cũng gặp được hai đứa rồi! Ngày nào anh ra đây ngồi đợi cho tới trưa đó! Hai đứa đi đâu vậy?”

“Ha ha, chào anh! Mấy hôm nay trong nhà có chút việc nên tụi em không lên được. Nay bọn em bán thịt kho, anh có muốn mua về ăn thử không?”

“Thịt kho? Không phải cá à? Cá đâu?!” Tiểu Trương nhìn khắp vẫn không thấy cá đâu, vội vàng hỏi.

“Sông hết cá rồi, bọn em bắt không có nữa. Anh cứ thử món này đi, bảo đảm ăn ngon!”

“Anh mua thịt kho làm gì?! Hai đứa không biết đâu, ông Lý đang rất rất mong được ăn cá của hai đứa đó! Thật sự không có cá à?” Tiểu Trương sốt ruột hỏi lại.

“Thật sự là tụi em bắt không có nữa, chứ buôn bán không cần vốn như vậy ai không muốn làm ẹ!” Triệu Thanh Cốc bình tĩnh đáp.

Tiểu Trương ủ rũ gãi đầu, “Vậy làm sao bây giờ? Ông Lý đang ở nhà chờ cá của hai đứa kìa!”

Lúc này, Quan Viễn mở bọc thịt kho ra, lập tức có một mùi thơm ngào ngạt bay lên, thơm nhưng không ngán, còn như lẫn mùi cỏ xanh ở trong.

Tiểu Trương vô thức nuốt một ngụm nước bọt, vội hỏi, “Đây là thịt kho hai đũa nói đó hả?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Dạ. Để em lấy một miếng cho anh ăn thử một miếng coi sao.” Dứt lời, Triệu Thanh Cốc dùng dao cắt một miếng thịt lớn cỡ bàn tay Quan Viễn đưa cho Tiểu Trương.

Tiểu Trương không thèm quan tâm tới hình tượng, nhét ngay miếng thịt vào miệng nhai một cái, đột nhiên ngừng động tác lại mấy giây, sau đó nhanh chóng tăng tốc độ nhai lên, nháy mắt đã ăn hết nguyên miếng thịt, sau khi ăn xong còn híp mắt hồi vị, vẻ mặt say mê.

Triệu Thanh Cốc rất có lòng tin với thịt kho mình làm, thấy bộ dáng Tiểu Trương như vậy, biết hai người đã thành công giữ được khách hàng đầu tiên.

Một lát sau Tiểu Trương mới phục hồi tinh thần, cười nói với Triệu Thanh Cốc, “Nhóc, giỏi lắm! Nhất định ông Lý sẽ thích! Bán thế nào đây?”

“Thịt kho mua về dùng nhắm rượu ngay hoặc chế biến món khác đều được, tiện hơn hẳn thịt heo bình thường, làm món này vừa phí sức lại phí gia vị, nên tụi em bán một hào một lạng. Anh muốn mua bao nhiêu?” Triệu Thanh Cốc tự tin nói.

Quan Viễn nhìn Triệu Thanh Cốc, thầm tự hào thay. Cậu hi vọng anh luôn tự tin nói chuyện như vậy, không phải khúp na khúp núp giống đời trước. Nức giá này là tối qua hai người bàn bạc hồi lâu mới cho ra quyết định. Triệu Thanh Cốc vốn cảm thấy hơi dặt sợt ít người mua, nhưng Quan Viễn lại không nghĩ vậy, bởi vì nước suối thiêng là thứ vô giá, có tiền cũng mua không được. Hơn nữa, hiện nay thịt kho có thể coi là món xa xỉ, chỉ những nhà có điều kiện mới dám mua, mà những khách hàng đó, thứ họ cần là chất lượng chứ không phải số lượng. Triệu Thanh Cốc suy nghĩ một hồi, thấy có lý nên đã đồng ý.

Tiểu Trương giật mình nói, “Hoi đắt đó, hai đũa nhắm bán được không?” Tiểu Trương mua cho ông Lý tất nhiên không cần lo lắng vấn đề tiền bạc, nhưng vẫn cảm thấy Triệu Thanh Cốc thật không biết trời cao đất rộng, hiện nay tiền lương trung bình của người dân mới khoảng hai mươi nhân dân tệ một tháng, một xu hạn không thể chia thành hai để xài, ai dám phí tiền mua một ký thịt kho với giá một đồng chứ?

Triệu Thanh Cốc biết Tiểu Trương lo lắng cho bọn họ, cười nói, “Khách thấy ngon tự nhiên sẽ bỏ tiền mua thôi! Anh mua không?”

Tiểu Trương đáp, “Mua chứ! Bán cho anh hai cân đi!” sau đó nghĩ nghĩ một chút, lại nói với vẻ mặt đau lòng, “Bán cho anh thêm một cân đi, để anh đem về cho cha anh nếm thử.”

“Dạ.” Triệu Thanh Cốc nhanh nhẹn cắt thịt bỏ bọc cho Tiểu Trương.

Sau khi Tiểu Trương đi, có mấy người ngửi mùi thơm vây lại, nhưng vừa nghe giá đã lập tức tản đi hết. Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vẫn không sót ruột, kiên nhẫn chờ. Chốc lát sau, một phụ nữ trẻ dắt một bé trai khoảng ba bốn tuổi đi tới, ăn mặc khá sang, có vẻ điều kiện kinh tế không tệ. Bé trai kia hít hít mấy cái, bỗng buông tay người phụ nữ ra, chạy tới quầy hàng của hai người. Quan Viễn buồn cười nhìn dáng vẻ hít hít mũi như chó con của cậu bé.

“Đây là cái gì vậy ạ?” Bé trai ngây thơ hỏi.

Triệu Thanh Cốc không trả lời, quay đầu nhìn Quan Viễn với ánh mắt phức tạp. Quan Viễn ngạc nhiên không ngờ Triệu Thanh Cốc lại thờ ơ với khách như vậy, bèn đáp, “Đây là thịt kho.”

“Thịt kho?” Bé trai đưa ngón tay lên miệng mút, hỏi, “Thơm quá, em có thể ăn thử một miếng không?”

Quan Viễn thấy cậu bé lễ phép, vui vẻ cười nói, “Dĩ nhiên!” dứt lời, cắt một ít thịt đưa cho. Cậu bé nhận lấy, cho ngay miếng thịt vào miệng.

“Ngon không?” Quan Viễn cười híp mắt hỏi.

“Ngon lắm ạ!” Cậu bé trả lời xong còn liếm khóe miệng, có vẻ vẫn chưa thỏa mãn.

“Muốn ăn nữa thì phải mua nha!” Quan Viễn cảm giác mình giống như bà ngoại sói đang dụ dỗ cô bé quàng khăn đỏ.

“Lý Tân! Mới chớp mắt một cái con đã chạy mất tiêu rồi! Không nghe lời gì hết!” Người phụ nữ trẻ sốt ruột chạy đi tìm một vòng mới phát hiện con mình đang đứng trước sạp hàng nhỏ này.

“Mẹ, mua thịt này cho con đi! Ngon lắm đó!” Cậu bé chỉ tay vào bọc thịt kho với vẻ mặt đầy khát vọng.

Người phụ nữ trẻ thấy khóe miệng con trai dính nước thịt, biết con mình đã ăn thử của người ta, lại nhìn Quan Viễn thấy cậu trắng trắng sáng sáng cũng có thiện cảm, đứng bên cạnh một thiếu niên mười mấy tuổi mắt to mày rậm, tướng mạo đáng hoàng, ngại ngần nói, “Xin lỗi hai đũa, con cô còn nhỏ không hiểu chuyện. Thịt này bán sao đây? Cô muốn mua một ít.”

Lúc này Triệu Thanh Cốc đã phục hồi tinh thần, đáp, “Một hào một lạng ạ.”

Người phụ nữ trẻ nghe giá xong, nhúu mày một cái, rồi nói, “Vậy cho cô một cân đi.”

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng cân thịt bỏ vào bọc đưa cho người phụ nữ.

Hai mẹ con đã đi khá xa vẫn nghe văng lại tiếng cậu bé đòi mẹ cho ăn thịt ngay.

Quan Viễn kéo áo Triệu Thanh Cốc, nói, “Anh, vừa nãy anh sao vậy?”

Triệu Thanh Cốc nhìn Quan Viễn, đáp, “Tiểu Viễn, tội em quá.”

Quan Viễn khó hiểu hỏi lại, “Sao ạ?”

“Đồ cậu bé kia mặc, chỉ nhìn vài thôi cũng biết tốt hơn đồ của em không biết bao nhiêu lần rồi.”

Lúc này Quan Viễn mới hiểu thì ra vừa rồi Triệu Thanh Cốc đang tự trách nên mới nhìn cậu với ánh mắt phức tạp như vậy. Quan Viễn cười nói, “Anh, em lớn rồi, chẳng để ý mấy thứ này đâu!”

Triệu Thanh Cốc vuốt đầu Quan Viễn nói, “Dù em có bao nhiêu tuổi, lúc nào anh cũng muốn cho em những điều tốt nhất.”

“Vậy chúng ta cùng nhau cố gắng, sau này sẽ muốn gì có nấy!” Quan Viễn giờ quả đấm nhỏ lên nói. Triệu Thanh Cốc bị chọc cười, véo nhẹ mũi cậu một cái.

Giờ Triệu Thanh Cốc rút kinh nghiệm, khách tới cứ cho ăn thử trước rồi mới báo giá, họ nghe xong tuy thấy mắc, nhưng mười người thì cũng có tám sẽ mua ít nhiều gì đó.

Hai người bán đến xế chiều, ba mươi cân thịt kho chỉ còn dư một ít, về đến nhà đếm tiền, trừ hết chi phí còn lại đến mười một tệ, nếu cả tháng cứ như hôm nay, chẳng phải sẽ thu vào gần bốn trăm nhân dân tệ?!

Hai người nhìn thành quả một ngày của mình, ôm nhau nhảy nhót.

Triệu Thanh Cốc hưng phấn ôm chặt Quan Viễn, nói, “Tiểu Viễn, chúng ta phát tài rồi!” Quan Viễn cười đáp, “Đây chỉ là bước đầu thôi! Chờ có tiếng rồi, chắc chắn chúng ta sẽ kiếm được nhiều hơn nữa!”

Triệu Thanh Cốc tưởng tượng ra cảnh đó, mặt mày hớn hờ nói, “Qua sang năm sẽ có tiền cho em đi học, rồi tiếp theo là rời khỏi nhà họ Quan, kiếm đất trong thôn xây một căn nhà lớn cho hai anh em mình!”

“Anh, sao phải xây nhà lớn ở đây? Có tiền rồi chúng ta cứ vào thành phố mua phòng, thích dạng gì thì mua dạng ấy! Còn nữa, anh phải đi học với Tiểu Viễn chứ! Một mình em, em không đi đâu!”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Ừ, anh sẽ đi học với Tiểu Viễn! Để em đi một mình lỡ bị bắt nạt thì biết làm sao! Mua nhà trong thành phố chắc chắn sẽ mua, nhưng dù sao ở đây cũng là gốc rễ của chúng ta, cứ xây một cái để dành đi!”

Quan Viễn tròn mắt, “Anh, em còn ‘già’ hơn anh nữa đó, ai bắt nạt được em chứ!”

Triệu Thanh Cốc cười hi hi, “Dù Tiểu Viễn có lớn tuổi hơn vẫn chỉ cao tới bắp đùi của anh thôi! Ngoan ngoan làm em đi, mà đã là em thì cần được anh bảo vệ, đơn giản vậy thôi!”

Quan Viễn giả bộ nhào vào người Triệu Thanh Cốc như chó dữ vồ mồi, sau đó hai người lại đùa giỡn lẫn qua lẫn lại trên giường một hồi mới ngừng.

Chỉ cách một bức tường, nhưng khung cảnh hoàn toàn khác biệt.

Lúc này Dương Phi Phương đang vô cùng bức bối, một bên là tiếng ngáy khò khò của Quan Mãn Thương, một bên là tiếng cười vui vẻ của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Dương Phi Phương tức tối đá Quan Mãn Thương một cái, thầm nghĩ: không biết hai thằng nhóc này kiếm được bao nhiêu mà vui vẻ dữ vậy, phải đi thăm dò thử xem sao!

Hôm sau, do Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã quen việc nên chỉ bận rộn nửa ngày là kho xong số thịt mới mua. Triệu Thanh Cốc nói, “Sau này cứ cuối ngày bán xong mình lại mua thêm, tối làm sáng bán sớm sẽ tươi ngon hơn, giá vị thì đã biết lượng hết rồi, không lo không kịp nữa.”

“Như vậy anh có cực lắm không?” Quan Viễn chỉ có nhóm lửa, những chuyện còn lại đều do Triệu Thanh Cốc làm nên lo lắng anh vất vả.

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Hiện nay anh cảm thấy sức lực dồi dào, dùng cả ngày cũng không hết chứ nói chi chút chuyện nhỏ này!”

Quan Viễn biết sau khi uống nước suối thiêng thể chất của Triệu Thanh Cốc được cải thiện nhiều, không dễ dàng mệt mỏi, nhưng vẫn lo cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 31: Chương 29

Trong khi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bàn bạc về việc buôn bán thịt kho sau này, nhà họ Lý cũng đang vì thịt kho mà ‘náo nhiệt’ hẳn.

Tiểu Trương thấp thòm ôm bọc thịt kho về, đúng lúc ông Lý đang ngồi đánh cờ với một người bạn già. Ông Lý vừa thấy Tiểu Trương, vội hỏi, “Tiểu Trương, mua cá về rồi à?”

Tiểu Trương đáp với vẻ mặt đau khổ, “Dạ không. Hai đứa nhỏ nói trong sông hết cá rồi, đổi sang bán thịt kho. Con có mua một ít về, ăn ngon lắm ạ!”

Ông Lý nói với vẻ mặt ghét bỏ, “Ta ăn thịt kho biết bao nhiêu chỗ rồi, ngay cả mấy cửa hàng tự xưng là món ngon gia truyền này nọ cũng chỉ vậy thôi!”

Ông Triệu ngồi đối diện nghe vậy, bèn nói, “Ông để tôi ăn thử coi sao, bình thường tôi rất thích món này!”

Tiểu Trương nghe vậy nhanh chóng mang bọc thịt kho vào phòng bếp đưa cho đầu bếp cắt nhỏ, rồi bung đĩa thịt kho ra đặt trước mặt ông Triệu.

Ông Triệu gấp một miếng thịt kho cho vào miệng, nhai một cái, động tác bỗng chậm lại, sau đó thản nhiên đặt đĩa xuống, nói với ông Lý, “Ông không ăn đúng không? Vậy toàn bộ đĩa thịt kho này thuộc về tôi hết ha?”

Ông Lý liếc ông Triệu, nói, “Ông già này, chẳng lẽ tôi lại tiếc mấy miếng thịt kho với ông! Cho ông hết đó! Ăn hết đi!”

Ông Triệu vội vàng bung đĩa thịt kho đứng lên, nói, “Hôm nay đánh tới đây thôi, tôi phải về nhà ăn cơm đây!”

Ông Lý giữ bạn lại, “Ồ đây ăn luôn cho rồi! Bình thường ông chẳng biết ngại là gì, sao hôm nay khách sáo dữ?!”

Ông Triệu chỉ cười không nói, vội vàng xoay người bước đi, nhanh gần như chạy.

Ông Lý nhìn theo bóng lưng ông Triệu, lẩm bẩm, “Kỳ lạ!”

Lúc này ngoài cửa bỗng vang lên giọng nói vui vẻ của một cậu bé, “Ông nội, con đã về!”

Ông Lý cười tươi đi ra ôm cậu bé lên, “Cháu ngoan của ông về rồi! Hôm nay đi ra ngoài chơi có ngoan không?”

Cậu bé gật đầu như gà gật, “Dạ rất rất rất ngoan ạ!”

Người phụ nữ trẻ đứng sau lưng cậu bé lên tiếng, “Cha đừng nghe lời Tiểu Tân! Trên đường về thừa dịp con không chú ý đã thả tay con ra chạy mất đó! Hai con phải tìm thật lâu mới thấy!”

Ông Lý vội bênh cháu, “Lớn từng này tuổi rồi giữ một đứa trẻ cũng không nổi còn đi khoe!” nhưng nghĩ lại cảm thấy đúng là nguy hiểm thật bèn nói với cậu bé, “Tiểu Tân à, về sau không được như vậy nữa, phải nghe lời mẹ, biết không?”

Tiểu Tân nhanh chóng gật đầu, “Dạ, con con biết rồi ạ! Ông nội, con mua thịt kho về cho ông ăn thử đó! Mẹ, mau lấy thịt kho ra đi!”

Người phụ nữ trẻ bắt đầu đi lấy một miếng thịt kho ra đưa cho Tiểu Tân. Tiểu Tân nhận lấy đưa tới trước miệng ông Lý, “Ông nội ăn thử đi!”

Ông Lý thấy cháu nội có tâm, vui vẻ nói, “Được được, ông ăn ông ăn!” dứt lời há mồm ngậm lấy miếng thịt, sau đó ngạc nhiên hỏi con dâu, “Ngọc Linh, con mua thịt kho này ở đâu vậy?”

Ngô Ngọc Linh đáp, “Dạ con mua ở quầy hàng của hai đứa nhỏ bán trong chợ tự do ạ.”

Ông Lý nghe vậy bèn hỏi Tiểu Trương, “Chỗ hai đứa nhỏ đúng không?”

Tiểu Trương gật đầu xác nhận, “Dạ.”

Ông Lý vỗ đùi một phát, nói, “Hèn chi cha cứ thắc mắc sao ông già kia vội vàng về sớm vậy, thì ra là muốn cướp ăn thịt một mình!” Tiểu Trương co rút khóe miệng, thầm nghĩ: chính ngài nói không thêm ăn, cho người ta hết, chứ có ai cướp đâu!

Ông Lý cười hỏi Lý Tân, “Cháu ngoan, số thịt còn lại cho ông nội ăn hết được không?”

Cuối cùng số thịt kho còn lại đã bị hai ông cháu tranh nhau ăn hết sạch.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không hề biết thịt kho mình làm được yêu thích dữ vậy cho nên hôm nay vẫn giống như hôm qua, chỉ chuẩn bị chừng ba mươi cân thịt kho. Không ngờ hai người vừa mới bày hàng ra, đã bị một nhóm khách vây quanh, người hai cân, người ba cân, hô liên tục, chẳng mấy chốc đã hết sạch ba mươi cân thịt, trong vòng chưa tới hai giờ đồng hồ.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nhìn cảnh này, biết thịt kho của bọn họ đã bắt đầu có tiếng rồi.

Dọn dẹp xong, hai người tới quầy thịt heo mua lượng gấp đôi hôm qua. Chú bán thịt nhìn hai người như nhìn người nước ngoài, “Hai đứa mua thịt về rồi

bán lại lấy lời hả? Như vậy là phạm pháp đó biết không?!”

Triệu Thanh Cốc bình tĩnh cười nói, “Dạ không, tụi con mua thịt về làm thịt kho, hôm nay bán hết rồi, mai sẽ để dành một ít cho chú ăn thử.”

Chú bán thịt cười nói, “Nhóc thật biết điều! Nay mua nhiều vậy xách về nỗi không?”

Triệu Thanh Cốc đáp, “Dạ nỗi. Con khỏe lắm!”

Hai người mua thịt xong, lại đi mua thêm ít đồ lặt vặt nữa. Về tới nhà, hai người chỉ nghỉ ngơi một lát là bắt tay vào kho thịt ngay, đến lúc mặt trời lặn, một nồi thịt kho to dùng cũng đã xong.

Hai người nằm dài trên giường gạch, mũi quanh quần mùi thịt. Quan Viễn thỏa mãn thở dài, nói, “Anh, cuộc sống cứ trôi qua thế này cảm giác thật yên bình, rất tốt!”

Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn đặt lên người mình, “Anh cảm thấy có em ở bên cạnh thế này mới là yên bình.” Mặc dù lúc này Triệu Thanh Cốc không có ý tứ sâu xa gì hết nhưng Quan Viễn nghe xong vẫn đỏ bừng cả mặt, ngượng ngùng vùi đầu vào lòng anh không nói lời nào.

Cứ vậy qua một tháng, thịt kho của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã nổi tiếng khắp huyện Vân Sơn, ai đi trễ là hết, vì thế mỗi ngày đều có một hàng người xếp thật dài từ sớm chờ mua thịt kho.

Triệu Thanh Cốc phụ trách cắt thịt, cân bỏ bọc, Quan Viễn phụ trách thu tiền, hai người phối hợp vô cùng ăn ý. Hiện giờ hai người đã thành khách hàng lớn nhất của chú bán thịt kia, mỗi ngày mua chừng một trăm cân thịt.

Tất nhiên làm ăn được sẽ khiến người ganh tỵ, một hôm lúc Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tới nơi, phát hiện gian hàng của hai người đã bị người khác chiếm. Triệu Thanh Cốc đi tới trước mặt người đó nói, “Chú này, tôi nhớ hôm qua chú không bày hàng ở đây.”

Người đàn ông trung niên kia lên tiếng, “Mày quan tâm hôm qua tao bán ở chỗ nào làm gì? Hôm nay tao thích bày ở đây đây, mày làm gì được tao nào?”

Triệu Thanh Cốc thản nhiên nói, “Tôi đã bày hàng ở đây từ lâu, chú không nói tiếng nào đã chạy tới chiếm chỗ, làm vậy coi được sao?”

Người kia người ha ha nói, “Mày nói sập này là của mày hả? Mày mua chưa? Có gì chứng minh không?” Thật ra chú ta nói cũng không sai, chợ này là chợ tự do, không phải đóng phí quản lý, cũng không có gian hàng cố định, nhưng không nói một tiếng đã chiếm chỗ của người khác thì rõ ràng là không có đạo đức rồi.

Triệu Thanh Cốc biết cãi nhau với chú ta chẳng ích gì, đành tìm một chỗ trống khác bày hàng. Quan Viễn lặng lẽ bắn thứ gì đó vào trong mớ đậu hũ của chú ta rồi mới đi theo Triệu Thanh Cốc tới chỗ mới.

Mặc dù hai người đổi chỗ bán khiến khách quen hơi khó tìm một chút, nhưng cuối cùng cũng chỉ tốn khoảng hai tiếng đã bán xong thịt kho.

Trên đường về, hai người đi ngang qua chỗ ông chú bán đậu hũ kia, nghe mấy người khách đang chỉ trích chú ta, “Anh làm ăn kiểu gì vậy hả?! Đậu hũ bị thiu rồi còn dám bán cho người ta ăn!”

“Thật là vô lương tâm! Con cá ngon quá trời chỉ vì bỏ thêm mớ đậu hũ của anh vào mà hư hết cả nồi canh đó!”

Ông chú bán đậu hũ vội giải thích, “Đậu hũ tôi mới làm sáng nay, còn nóng hổi đây này, sao mà thiu được!”

“Không tin thì tự anh ăn thử đi rồi biết!”

Chú ta rất tin tưởng đậu hũ của mình, nhưng sau khi ăn thử một miếng, mặt lập tức biến sắc, đúng là đậu hũ có vấn đề, đành ăn nói khấp nép xin lỗi khách hàng sau đó trả lại tiền cho họ.

Quan Viễn cảm thấy cực kỳ hả giận, ngược lại Triệu Thanh Cốc vẫn thản nhiên đi lướt qua. Sau khi cách xa gian hàng kia, Triệu Thanh Cốc mới hỏi Quan Viễn, “Tiểu Viễn là em làm à?” mặc dù câu hỏi không đầu không đuôi nhưng Quan Viễn vẫn biết là Triệu Thanh Cốc đang hỏi cái gì.

Quan Viễn gật đầu, “Dạ. Anh, anh cảm thấy em không nên làm như vậy hả?”

Triệu Thanh Cốc đáp, “Không phải là không nên làm như vậy. Chỉ là anh sợ em làm không đủ bí mật bị người bắt được sẽ gặp rắc rối cho em thôi.”

Quan Viễn vô tư nói, “Em làm rất cẩn thận không bị phát hiện đâu! Được rồi, được rồi em hiểu lo lắng của anh... Sau này nhất định em sẽ không hề chút là ra tay, được chưa? Hi hi.”

Triệu Thanh Cốc nhìn Quan Viễn cười để lộ ra hai hàm răng trắng bóc, bật cười nói, “Nhóc nghịch ngợm!” Quan Viễn vui vẻ để Triệu Thanh Cốc nắm tay dắt đi.

Không thể phủ nhận Quan Viễn đã ‘sống’ rất lâu, nhưng chỉ cần ở trước mặt Triệu Thanh Cốc, cậu không ngại mình vĩnh viễn là một đứa trẻ, thích thái độ anh giống như trước đây, thích cảm giác được anh nâng niu trong lòng bàn tay. Một người nếu như vĩnh viễn coi bạn là một đứa trẻ, đồng nghĩa người đó nhất định sẽ cưng chiều bạn suốt cuộc đời.

Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn đi một, bèn cõng cậu đi từ từ về nhà. Dưới nắng chiều, bóng hai người kéo thật dài, lẫn vào nhau. Quan Viễn nằm trên lưng Triệu Thanh Cốc nghe anh nói về những kế hoạch của tương lai.

“Tiểu Viễn, anh nghĩ mình nên mua một cửa hàng ở thị trấn, như vậy sẽ có chỗ bán cố định, không sợ bất ngờ xảy ra tình huống như hôm nay nữa.”

Quan Viễn gật đầu, “Dạ. Hiện giờ giá nhà còn rẻ, mua bao nhiêu cũng không sợ nhiều. Có điều em lo nếu chúng ta mua đất mua phòng ngay bây giờ nhà họ Quan nhất định sẽ kiếm chuyện cho coi.”

Triệu Thanh Cốc nghe Quan Viễn nói vậy khẽ hừm, đúng là phải tìm cách thoát khỏi nhà họ Quan trước, nếu không sau này sẽ xảy ra xung đột tranh giành này nọ.

“Anh, hay là em cho người quản lý hộ khẩu uống thuốc lú, tự nhiên họ sẽ cất hộ khẩu giùm mình.”

“Đừng! Không được làm mấy chuyện mạo hiểm! Không được lên anh làm, biết không?” Triệu Thanh Cốc lập tức nghiêm túc nói.

“Dạ.” Quan Viễn ừ ừ đáp.

“Tiểu Viễn, đối với anh trên đời này không có gì quan trọng bằng em hết, hiểu không?! Anh thà từ từ kiếm cách cũng không muốn em vì vậy mà xảy ra chuyện!”

Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc là vì lo cho cậu, bèn gật đầu đáp, “Dạ, em biết rồi.”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đều đau đầu suy nghĩ làm sao mới hoàn toàn thoát khỏi nhà họ Quan được, không ngờ cơ hội này đã tới rất nhanh

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Chương 29.2

Từ khi quầy hàng thịt kho của Triệu Thanh Cốc nổi tiếng, người tới mua nhiều khiến cho các gian hàng bên cạnh cũng được hưởng lây buôn bán khá hơn hẳn. Nhưng kể từ lúc sạp của Triệu Thanh Cốc bị ông chủ bán đậu hủ kia chiếm, các sạp xung quanh cũng bị ảnh hưởng theo. Mấy sạp đó tức giận thường hay chế giễu ông chủ bán đậu hủ, nói riết cuối cùng chú ta hết cách phải tự động trả sạp mời Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn về chỗ cũ lại.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vừa dọn hàng xong, Lý Quốc Phong đã dẫn ông Triệu tới. “Sao? Hai đứa nhỏ thật sự không tệ đúng không?” Ông Lý chỉ vào Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nói với ông Triệu.

Ông Triệu gật đầu tán thành, “Đúng là không tệ thật!”

Ông Triệu mặc dù ít nói hơn ông Lý nhưng tính tình hiền hòa hơn, chỉ trò chuyện với Triệu Thanh Cốc một hồi, hai người đã trở nên thân hân.

“Con tên là Triệu Thanh Cốc, em trai lại tên Quan Viễn, hai đứa không phải anh em ruột à?” Ông Triệu kinh ngạc hỏi Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc gật đầu đáp, “Dạ.”

Ông Triệu cảm khái, “Hai đứa không phải anh em ruột nhưng biết yêu thương lẫn nhau thế này là rất tốt! Hôm nay bán cho ông năm cân thịt kho. Ông Lý, ông mua bao nhiêu?”

Ông Lý lập tức đáp, “Ai keo giống ông vậy, tôi mua mười cân!”

Triệu Thanh Cốc thuận thực cắt thịt cho vào bọc, đưa cho hai ông cụ. Quan Viễn đứng một bên, đảo con ngươi, cười hỏi, “Hai ông thấy thịt kho nhà con ăn ngon không ạ?”

Ông Lý vốn thích trẻ con, thấy Quan Viễn cười dễ thương, vui vẻ cười đáp, “Ngon! Là thịt kho ngon nhất trong số các thịt kho ông được ăn từ trước tới giờ!”

“Nếu có món càng ngon hơn nữa, hai ông có muốn ăn thử không ạ?” Quan Viễn ‘ngây thơ’ hỏi. Ông Lý và ông Triệu nhìn nhau một cái rồi hỏi, “Còn món ngon gì nữa?”

“Hai ông tới nhà con chơi đi, con sẽ kêu anh làm đồ ngon cho hai ông ăn!”

Triệu Thanh Cốc không biết Quan Viễn có ý gì, nhưng biết Quan Viễn làm vậy nhất định là có lý do, bèn lên tiếng khẳng định, “Tụi con sống ở thôn

Quan Gia, cách đây không xa, chỗ đó phong cảnh không tệ, hai ông tới chơi một lần cho biết ạ! Nếu hai ông tới nhất định con sẽ chiêu đãi một bữa thật ngon!”

Ông Lý và ông Triệu nghe vậy đều cảm thấy hứng thú. “Được! Bọn ông sẽ đi tới thôn Quan Gia cho biết, thuận tiện nắm thử tay nghề của con luôn!”

Quan Viễn nghe vậy vui vẻ nở nụ cười, để lộ hai chiếc răng cửa trắng trắng nhỏ nhỏ vô cùng đáng yêu. Quan Viễn biết hai ông cụ đều là người lương thiện, nếu tới nhà hai người chơi biết hai người bị nhà họ Quan bắt nạt không nơi nương tựa, chắc chắn sẽ không bỏ mặc làm ngơ. Hi vọng cậu không đoán sai.

Sạp thịt kho của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn luôn có khách tới không ngừng, ông Lý nhìn vui mắt, còn phụ thu tiền một hồi, chờ bán xong, đi theo Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn về thôn Quan Gia chơi.

Thôn Quan Gia có núi có sông, dòng sông Nguyệt uốn lượn tựa như một cái khăn bao lấy cả thôn. Ông Triệu là một học giả, thấy cảnh sắc nên thơ như vậy nổi hứng ngâm liền mấy bài thơ.

Ông Lý nói với vẻ mặt ghét bỏ, “Được rồi được rồi! Ông đừng có ngâm nữa, nghe muốn đau não luôn rồi!”

Ông Triệu nghe vậy tròn mắt, “Đúng là võ phu!”

Dọc đường đi, ông Lý và ông Triệu cứ cãi nhau không ngừng. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nghe riết thành quen, chẳng có phản ứng gì, bình tĩnh dẫn hai ông cụ về nhà.

Ông Triệu và ông Lý tưởng sẽ vào nhà họ Quan, nào ngờ Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn lại dẫn hai ông đi vòng ra sau. Ông Lý vội hỏi, “Tiểu Viễn, đây không phải nhà hai đứa à? Đằng sau là sườn núi rồi, làm gì còn nhà nào nữa!”

Quan Viễn làm mặt buồn nói, “Nhà tụi con ở phía sau ạ.”

Ông Triệu và ông Lý nghe xong đã thấy có gì đó không được bình thường, im lặng đi theo Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc.

Tới nơi, hai ông cụ thấy trước cửa có một cái bếp, bên cạnh là một sợi dây mắc giữa hai thân cây có tấm chắn đang bay phất phới, tiếp nữa là một vườn rau mơn mẫm trong rất mát mắt, còn phòng tuy nhỏ, nhưng sạch sẽ thoải mái.

Triệu Thanh Cốc mời hai ông cụ vào nhà ngồi. Quan Viễn vội vàng đi pha trà cho hai ông cụ, vì có việc cầu người, nên Quan Viễn đặc biệt tặng thêm mỗi ly một giọt nước suối thiêng.

Ông Triệu hớp một ngụm trà, cảm giác như có một dòng nước mát rượi xông thẳng lên đỉnh đầu, hít mát khen, “Trà ngon, trà ngon!”

Ông Lý bình thường không thích mấy việc tao nhã như uống trà ngâm thơ gì đó, nhưng sau khi uống thử một miếng, mặc dù không sành trà, cũng thấy trà này thật sự rất ngon, bèn khen, “Đúng là ngon thật!”

Ông Triệu liếc ông Lý một cái, “Bò ăn mẩu đơn!”

Ông Lý tức giận trừng mắt, “Hừ, còn hơn ông, lúc nào cũng giả bộ nhã nhặn!” Hai ông cụ lại bắt đầu chế giễu nhau một trận.

Lúc này, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bắt đầu đi nấu cơm, chỉ chốc lát sau đã ngửi thấy mùi đồ ăn thơm lừng.

Ông Lý không dè dặt như ông Triệu, nghe mùi thơm lập tức chạy ra cửa dòm, “Thơm quá! Hai đứa nấu cái gì mà thơm dữ vậy?!” Triệu Thanh Cốc đang làm một món chưng cách thủy đặc trưng của vùng Đông Bắc, dùng cái trắng mới vừa nhổ ngoài vườn, sau đó là đậu hủ xào cay, thịt kho, cá xào rau cải.

Khi xong xuôi hết, cơm được dọn lên bàn vừa đúng giữa trưa. Bốn người ngồi quây quần bên chiếc bàn ăn nhỏ Triệu Thanh Cốc đặt trước phòng.

Ông Lý cứ ăn một miếng lại khen một câu, sau thấy ông Triệu không thèm nói tiếng nào ăn được nhiều hơn mình, lập tức im lặng tập trung giành đồ ăn với ông Triệu. Cơm nước xong, bàn ăn như vừa có đàn châu chấu lướt qua, chén đĩa gì cũng đều sạch bách hết.

Ăn no rồi, ông Triệu còn miễn cưỡng duy trì hình tượng, ông Lý thì chỉ thiếu điều nằm dài trên ghế phơi nắng luôn. Ông Lý cảm thán, “Cuộc sống thế này thật chẳng khác gì thần tiên!”

Ông Lý tuy tính tình thô kệch, suy nghĩ lại rất tinh tế, nắm cho tiêu cơm một hồi rồi cười híp mắt hỏi Quan Viễn, “Nói đi, hôm nay hiếu khách thế này là rốt cuộc là vì cái gì?”

Quan Viễn đã sớm nghĩ ra cách ứng đối, đột nhiên khóc thút thít nói, “Ông, ông cứu anh em con đi!”

Hai ông cụ nghe vậy, kinh ngạc nhìn nhau, vội hỏi, “Chẳng phải hai đứa đang sống rất tốt à? Còn nhờ ông cứu cái gì?”

Lúc này Triệu Thanh Cốc đã hiểu ý định của Quan Viễn, lập tức giành trước kể cho hai ông cụ nghe tình cảnh của bọn. “Tiểu Viễn thật sự không thể tiếp tục ở nhà họ Quan nữa! Tụi con chỉ là muốn có một nơi thuộc về mình, không phải lúc nào cũng nơm nớp lo sợ có người tới quấy nhiễu nữa thôi! Con biết chuyện này rất phiền phức, nếu hai ông không giúp cũng không sao ạ. Tụi con sẽ từ từ nghĩ cách.”

“Tự nghĩ cách?! Bây có thể nghĩ ra cách gì?!” Ông Lý cười hỏi Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc bình tĩnh đáp, “Từ từ rồi thế nào cũng có cách thôi ạ.” Quan Viễn không nói gì, nước mắt lưng tròng, núp đằng sau ôm bắp đùi Triệu Thanh Cốc khóc thút thít.

Ông Triệu thấy thương nói, “Được rồi, ông Lý, ông giúp tụi nó đi! Hai đứa nhỏ ngoan ngoãn lại gặp phải một nhà như vậy! Thật là nghiệp chướng mà!”

Ông Lý trừng ông Triệu, “Sao ông biết tôi không giúp?! Làm như chỉ có ông là người tốt không bằng!” dứt lời, lại nhìn Quan Viễn đang khóc vô cùng thê thảm, dỗ dành, “Bé con đừng khóc nữa, được anh che chở cho chẳng khác gì gà mẹ thế này là có phúc lắm đó! Chuyện này ông có thể giúp, nhưng sự thật có giống như lời hai đứa nói hay không ông phải đi hỏi thăm thử mới biết được. À, nếu ông giải quyết được, hai đứa định cảm ơn ông thế nào đây?”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy vội nói, “Tụi con cảm ơn ông! Thật sự cảm ơn hai ông rất nhiều ạ! Ông muốn thế nào, chỉ cần có thể làm được con đều chịu hết!”

Ông Lý nghe vậy đắc chí nói, “Cũng không có gì to tát, chỉ cần từ này về sau có món gì mới phải cho ông ăn thử đầu tiên là được!”

Triệu Thanh Cốc cứ tưởng ông Lý sẽ yêu cầu chuyện gì khó khăn lắm nào ngờ là dễ vậy, bèn gật đầu liên tục, “Không thành vấn đề! Ông là ân nhân của bọn con, chút chuyện nhỏ này con bảo đảm làm được ạ!”

Quan Viễn cũng vừa lau nước mắt vừa nói, “Con cảm ơn hai ông ạ!”

Ông Lý sờ đầu Quan Viễn, cười nói, “Ngoa.”

Hai ông cụ ngồi một lúc rồi nói muốn đi dạo khắp thôn Quan Gia. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc biết hai ông cụ muốn thuận tiện hỏi thăm chuyện của mình có thật hay không nên không đi theo.

Đến xế chiều, hai ông cụ đã trở lại, vẻ mặt rất khó coi. Ông Triệu sờ đầu Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, thở dài một hơi, “Hai con khổ quá.” Ông Lý chinh chiến cả đời, càng thêm thương tiếc bọn nhỏ có chí như Triệu Thanh Cốc, “Hai đứa yên tâm, chuyện này cứ giao cho ông! Ngày mai hai đứa bán xong thì tới nhà ông.”

Quan Viễn thầm thở phào nhẹ nhõm, thành tâm thành ý nói cảm ơn hai ông cụ.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tiễn hai ông cụ về, tới trước cổng nhà họ Quan, nghe bên trong nhao nhao âm ỉ, Dương Tú Thúy chống nạnh mắng Lý Nguyệt Chi và Triệu Tú Liên là đồ vô dụng, Lý Nguyệt Chi không phục cãi lại, mấy đứa nhỏ sợ hãi khóc hu hu, cả nhà gà bay chó sủa.

Hai ông cụ lắc đầu một cái, thầm nghĩ: không thể để hai đứa nhỏ tốt bị gia đình như vậy làm hại.

Quan Hà ghét nghe tiếng gây gổ bèn đi ra ngoài cho yên, vô tình thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, bèn cười nói, “Thanh Cốc, nghe nói tháng rồi hai đứa bán thịt kho trên thị trấn kiếm được rất nhiều tiền đúng không?”

Quan Viễn làm như không nghe thấy, còn Triệu Thanh Cốc chỉ lạnh nhạt dạ một tiếng rồi dẫn Quan Viễn đi mất. Quan Hà hí hóp mắt nghĩ thầm: hừ, ngông cuồng cho đã đi, chỉ cần tụi mày còn hộ khẩu ở đây, kiếm được bao nhiêu cũng phải nhà ra thôi!

Hai người về phòng, đóng kín cửa rồi, Triệu Thanh Cốc mới cười nói, “Tiểu Viễn, tốt quá rồi! Nếu ông Lý có thể cắt khâu của em ra khỏi nhà họ, anh sẽ dẫn em đi chỗ khác sống ngay!”

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc vui mừng, cũng cười phụ họa, nhưng trong lòng vẫn chưa yên tâm hẳn, một mình cô độc quá lâu khiến cậu khó mà tin tưởng người khác hoàn toàn được, chờ qua ngày mai mới biết chắc kết quả.

Sáng hôm sau, hai người vẫn lên thị trấn bán thịt kho như thường. Tiểu Trương đã có mặt ở đó từ sớm, “Ông Lý kêu anh tới đây chờ hai đứa.” Hiện giờ Tiểu Trương đã thành khách quen của sạp thịt kho, mỗi ngày đều đến mua thịt cho ông Lý, rồi lại tự bỏ tiền mua thêm cho mình một cân với về mặt đau lòng.

“Cảm ơn anh ạ.”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vừa bày hàng ra là hoàn toàn không có thời giờ ngơi tay. Tiểu Trương thấy hai người bán không kịp cũng chạy lại giúp một tay.

Hai giờ sau mới bán xong.

Vì là lần đầu tiên, nên Tiểu Trương hơi luống cuống tay chân, lúc bán xong đầu đã đầy mồ hôi, cười nói, “Thanh Cốc, bình thường thấy em làm gì cũng nhẹ nhàng, sao tới phiên anh lại thấy mệt dữ vậy!”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Em quen rồi, còn anh mới làm lần đầu nên thấy mệt là phải ạ.”

Quan Viễn sờ sờ túi tiền căng phồng, cười híp cả mắt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 33: Chương 30

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn theo Tiểu Trương đến nhà ông Lý. Lúc hai người tới nơi, ông Lý đang đánh cờ với ông Triệu, có hai người đàn ông tuổi trung niên cầm theo bao công văn ngồi bên cạnh.

Ông Lý thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, ngoác, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn mau vào đây!” Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nghe lời bước lại, chào hai ông cụ.

Ông Lý chỉ vào hai người cầm bao công văn nói, “Hai chú này là bên công an thị trấn, chuyên lo mảng hộ tịch. Chuyện của hai đứa đã xong rồi.”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vội vàng nói cảm ơn hai người kia. Hai người kia không dám làm cao trước mặt ông Lý, thái độ rất thân thiện. Thời đại này hộ khẩu rất hỗn loạn, nhiều người chẳng có cả hộ khẩu, vì vậy việc cắt khẩu này nọ đối với những người quản lý như họ thật sự rất dễ dàng, có thể nhân cơ hội này xuất hiện trước mặt chủ tịch huyện một lần xem như chuyện tốt khó cầu nên rất nhiệt tình.

Hai người kia đã chuẩn bị giấy tờ đầy đủ từ sớm, lấy hộ khẩu mới làm ra đưa cho Triệu Thanh Cốc. Trong đó chủ hộ là Triệu Thanh Cốc, còn Quan Viễn vai trò là em của chủ hộ.

Lúc này, Quan Viễn mới hoàn toàn an tâm.

“Tôi đoán thế nào người nhà họ Quan cũng sẽ náo loạn một hồi, nhờ hai đồng chí đi theo bọn nhỏ về thôn Quan Gia một chuyến giải thích rõ ràng cho họ hiểu được không?”

Hai người kia dĩ nhiên là đồng ý ngay. Ông Lý lại bảo Tiểu Trương đi theo luôn.

Quan Viễn vô cùng biết ơn ông Lý, hiểu ý ông là muốn cử hai vị ‘người nhà nước’ này xuống trấn áp nhà họ Quan. Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn lại nói cảm ơn hai ông cụ rồi dẫn Tiểu Trương và hai người kia về thôn Quan Gia.

Khi đoàn người tới nơi, đúng lúc nhà họ Quan đang ăn cơm trưa. Nhà họ thấy hai người mặc áo Tôn Trung Sơn, tay cầm bao công văn bước vào, theo sau là một thanh niên mặc quân phục, lập tức bối rối, thầm nghĩ chẳng lẽ trong nhà có người phạm pháp?

Quan Hà thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn có mặt, lập tức cho rằng hai người đã bị bắt vì tội bán thịt kho trên thị trấn, bèn cười nói, “Chào ba đồng chí! Mời ba đồng chí ngồi!” dứt lời lại giục Dương Tú Thúy đi pha trà.

Tiểu Trương và hai người kia biết ông Lý không thích người nhà họ Quan, nên không đáp lời, nghiêm mặt ngồi xuống.

Quan Hà nhìn sắc mặt của ba người càng thêm xác định suy đoán của mình, vội nói, “Ba đồng chí, hai thằng nhóc này lên thị trấn bán đồ nên đã bị bắt đúng không? Việc này hoàn toàn không liên quan gì tới nhà họ Quan chúng tôi hết! Ba vị không biết đầu, thằng nhãi này,” Quan Hà chỉ tay vào mặt Triệu Thanh Cốc, “Chỉ là đứa ở nhờ thôi, nên nhà chúng tôi cũng không tiện can thiệp. Lúc đầu đã khuyên đừng làm mấy chuyện tào lao rồi vẫn cứ nhất định không nghe! Thậm chí còn dạy hư cháu nội của tôi, khiến nó không xem chúng tôi là người thân.”

Mấy người còn lại trong nhà họ Quan nghe Quan Hà nói xong lập tức hiểu ý, hùa theo. Quan Mãn Thương hà hê nói, “Đúng vậy! Hai thằng nhãi này chẳng có liên quan gì tới nhà chúng tôi hết!”

Tiểu Trương đen mặt, thầm nghĩ: người nhà này đúng là chẳng còn gì để nói, hèn chi ông Lý lại giúp hai đứa nhỏ lập hộ khẩu riêng.

Hai người quản lý hộ tịch lập tức quát lên, “Mấy người nói lung tung cái gì đó?! Nhà nước đang khuyến khích phát triển kinh tế cá thể, hai bạn nhỏ này làm vậy là tích cực hưởng ứng chính sách của quốc gia, đáng được khen ngợi!”

Cả nhà họ Quan đều giật mình. Không phải tới bắt Triệu Thanh Cốc? Thậm chí còn được khen?

Quan Hà nghi ngờ hỏi, “Xin hỏi ba đồng chí tới đây là vì việc gì?”

“Hai đồng chí nhỏ này đã tích cực hưởng ứng chính sách của nhà nước, đầu óc lanh lẹ, là tấm gương đáng học tập của huyện Vân Sơn, cho nên được ủy ban huyện khen thưởng. Hơn nữa, để hai đồng chí nhỏ không bị bỏ tay bỏ chân, ủy ban huyện quyết định người giám hộ của Quan Viễn sẽ đổi thành Triệu Thanh Cốc. Hai người tự lập hộ riêng.”

Quan Hà rớt cuộc vẫn là một anh nông dân, nghe mấy câu văn vẻ kia chỗ hiểu chỗ không, bèn hỏi lại, “Rốt cuộc là... ý gì?”

Tiểu Trương nhanh miệng đáp, “Ý là từ nay về sau chuyện Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không phiền nhà mấy người lo nữa, hai bên nước sông không phạm nước giếng!”

Lúc này thì cả nhà họ Quan đều nghe hiểu. Quan Hà choáng váng, không ngờ hai thằng nhóc ra thị trấn bán thịt kho lại được ủy ban huyện khen thưởng, hơn nữa Quan Viễn cất khẩu đi, như vậy bao nhiêu tính toán của bọn họ xem như đổ sông đổ biển hết!

Dương Tú Thúy chẳng quan tâm Quan Viễn có bị dẫn đi hay không, nhưng cất khẩu đồng nghĩa không còn nắm nhược điểm của Triệu Thanh Cốc trong tay, không thể vói tiền của Triệu Thanh Cốc, bèn ngồi phịch xuống đất, vỗ đùi gào khóc, “Trời ơi, tôi đúng là số khổ! Tự dung cháu ruột bị bắt đi theo kẻ khác...”

Một người bên hộ khẩu bình tĩnh cắt ngang màn khóc lóc lẫn lộn của Dương Tú Thúy, “Nói vậy là bà đây bất mãn với quyết định của ủy ban huyện?” Thời này người dân có một loại sợ hãi khó hiểu ăn sâu vào trong tâm trí với ‘người nhà nước’, Quan Hà là một ông nông dân càng không dám cãi lời, nghe vậy bèn quát Dương Tú Thúy, “Được rồi! Bà đừng có gào thét nữa!”

Lúc này, Triệu Thanh Cốc lên tiếng, “Ông Quan, chúng ta nên đến chỗ thôn trưởng báo việc con và Tiểu Viễn đã lập hộ riêng thôi.” Triệu Thanh Cốc muốn làm cho triệt để, tránh lưu lại sơ hở.

Quan Hà biết việc này đã không còn khả năng cứu vãn, đành phải gật đầu, “Ừ. Có điều, Thanh Cốc, tiền ông nội con đưa...”

Triệu Thanh Cốc lạnh lùng nói, “Con không cần.”

Nghe vậy cả nhà họ Quan đều vui mừng ra mặt.

Quan Mãn Thương nghe Quan Viễn đã không còn quan hệ gì với nhà họ Quan, vẫn ngồi thờ ơ tựa như đang nghe chuyện của một người hoàn toàn xa lạ.

Đoàn người đi tới nhà thôn trưởng. Trên đường, bà con trong thôn thấy có ‘người nhà nước’, đều kéo theo xem ‘náo nhiệt’. Thôn trưởng vừa nghe giới thiệu là người trên huyện xuống, lập tức nhiệt tình chiêu đãi, sau khi biết rõ đầu đuôi, vội bày tỏ nhất định sẽ thông báo cho cả thôn biết.

Thôn trưởng đang giữ hiệp ước liên quan tới Triệu Thanh Cốc, nhanh chóng vào phòng lấy ra, nói, “Thanh Cốc, trên hiệp ước này ghi nếu con vẫn chưa thành niên mà bị nhà họ Quan bỏ hoặc chính con không muốn ở nhà họ Quan nữa thì nhà họ Quan phải trả lại phần tiền ông nội con đã đưa cho họ hồi trước tính theo số năm còn lại. Ý con thế nào?”

Triệu Thanh Cốc lễ phép đáp, “Thôn trưởng, mấy năm nay con được bà con trong thôn quan tâm chăm sóc rất nhiều, phần tiền này coi như con hiến cho thôn để bày tỏ lòng biết ơn. Có điều tiền còn trong tay ông Quan, phiền thôn trưởng tự bàn với ông Quan được không ạ?”

Quan Hà nghe vậy, tức muốn nổ cả mắt. Súc sinh! Rõ ràng vừa rồi nói không cần, giờ lại trở què.

Triệu Thanh Cốc nói tiếp, “Hiện tại con và Tiểu Viễn không có chỗ ở, thôn trưởng xem có thể cấp cho tụi con một mảnh đất trống nào đó để tụi con dựng nhà ở tạm được không ạ?”

Thôn trưởng nghe Triệu Thanh Cốc nói năng lễ phép lại biết điều, vội khoát tay, “Chuyện nhỏ! Nhà cũ của con lúc trước cho mấy thanh niên tình nguyện xuống thôn ở nhờ, nay sẽ trả lại cho con, tuy cũ kỹ một tí, nhưng sửa lại hẳn là vẫn ở được. Hơn nữa, con và Tiểu Viễn đã lập hộ riêng, thôn sẽ phân cho hai anh em ba mẫu đất ruộng.”

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng đáp, “Cám ơn thôn trưởng!” rồi hướng về mọi người đang vây xem khom người nói, “Cám ơn các chú các thím!” Quan Viễn cũng bắt chước khom người cảm ơn. Mặc dù không nói, nhưng trong thôn ai chẳng biết Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã sống khổ sở thế nào, giờ thấy cảnh này ai cũng nói nhà họ Quan đúng là tạo nghiệt.

Giải quyết xong xuôi hết, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn giữ Tiểu Trương và hai người bên hộ tịch lại mời một bữa cơm xem như cảm ơn. Tiểu Trương ăn tới bụng căng tròn, lúc đi còn vừa ợ hơi vừa nói với về mặt lưu luyến, “Thanh Cốc, em nấu ăn ngon quá!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vừa tiễn ba người kia đi xong, Quan Hà lập tức kéo cả nhà qua, chẳng thèm giả bộ hiền lành nữa, vẻ mặt như hận không thể ăn tươi nuốt sống Triệu Thanh Cốc ngay, “Thằng mất dạy! Vừa nói không lấy tiền, quay mặt đi đã trở què, muốn ăn đòn đúng không?!” Ba anh em Quan Mãn Thương phối hợp xấn tay áo xông lên.

Quan Viễn cảnh giác nhìn bọn họ, chỉ cần ba anh em nhà này tiến thêm một bước nữa, cậu sẽ khiến cho họ nếm thử cái gì gọi là muốn sống không được, muốn chết không xong.

“Tôi khuyên mấy người nên dành sức để làm việc khác đi! Tôi và Tiểu Viễn được nhận bằng khen, người ta vừa mới bước chân đi mấy người đã tới gây chuyện, rõ ràng là bất mãn với quyết định của nhà nước đúng không?!”

Cả nhà họ Quan vừa nghe, lập tức dừng chân lại. Quan Mãn Thương do dự nhìn Quan Hà, “Cha...”

Quan Hà cảm thấy dừng lại thì quá mất mặt, nhưng lại không dám làm cái gì với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, đành quát ba đứa con trai cho hả giận, “Tụi bây đúng là một lũ vô dụng!”

Quan Hà nhìn chằm chằm Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc với ánh mắt hung ác, “Hai đứa mày không phải là người nhà họ Quan thì mau cút khỏi nhà tao ngay! Không được mang theo dù chỉ là một cây kim hay một sợi chỉ!”

Quan Viễn cười nhạo, “Ai thèm!”

Thật ra cũng chẳng có gì để lấy, trong phòng chỉ có hai cái mềm và một tủ gỗ, là đồ Lý Nguyệt Hoa đem theo lúc về nhà chồng. Quan Viễn là con trai Lý Nguyệt Hoa, tất nhiên có quyền lấy đi, nhưng Dương Tú Thúy vẫn không cho, nói đó là nhà bọn họ mua.

Cả nhà họ Quan nhìn chăm chăm Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc dọn đồ. Quan Hà chỉ vào vườn rau trước phòng, nói, “Mảnh đất này cũng của nhà họ Quan, hai đứa mày phải nhổ hết mớ rau đi ngay, bằng không cũng thuộc về nhà tao luôn!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn không thèm cãi, nhanh chóng nhổ hết mớ rau lên. Quan Viễn có không gian để lâu cũng chẳng sợ hư.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn mượn một chiếc xe rùa của nhà hàng xóm, chất đồ đạc và rau cải lên, đẩy đi, bỏ lại một đồng ánh mắt căm tức ở đằng sau.

Vừa bước ra khỏi cổng nhà họ Quan, Quan Viễn cảm thấy bầu trời thật trong xanh, thôn Quan Gia thật xinh đẹp!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Chương 30.2

Về tới nhà cũ, Triệu Thanh Cốc đứng vuốt khung cửa, thăm cảm thán, nơi này từng có những kỷ ức vui vẻ khi còn bé, giờ lại đầy mạng nhện, tiêu điều.

Quan Viễn vui vẻ nói, “Anh, chúng ta mau dọn dẹp sạch sẽ đi, biến nó thành căn nhà khí phái nhất thôn Quan Gia này!”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Ừ. Nhà của chúng ta!”

Hai người quét sạch mạng nhện trong phòng rồi lau sạch sẽ, sau đó ra nhổ hết cỏ dại trong sân, xong xuôi hết trời đã gần tối đen.

Giường gạch nặc dù hơi sụp một tí, nhưng vẫn có thể dùng, quan trọng là hiện trong nhà không có củi để đốt cho ấm. “Anh, hay là mình vào trong không gian ngủ một đêm đi?”

Đúng lúc này bà nội ba cầm đuốc đi tới, đứng ngoài cổng hô, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn!”

“Bà nội ba!” Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn ra đón bà nội ba vào nhà.

Bà nội ba thấy hai người đã dọn dẹp nhà cửa sạch sẽ, yên tâm, nói, “Hôm nay bà lên núi lấy củi, về tới nhà mới nghe tin hai đứa đã dọn khỏi nhà họ Quan. Mau kể cho bà rõ cuộc chuyện thế nào, sao Quan Hà chịu thả hai đứa đi hay vậy?”

Triệu Thanh Cốc bèn kể lại chuyện đã nhờ ông Lý và ông Triệu giúp cho bà nội ba nghe. Bà nội ba nghe xong cảm thán, “May gặp được người tốt!”

Quan Viễn nghe bà nội ba nói lên núi lấy củi, bèn hỏi, “Sao bà phải lên núi lấy củi ạ? Chú Mãn Địa và thím đâu?”

Mặt bà nội ba lập tức ừ rừ hẳn, “Hai đứa nó phải ra đồng!”

Quan Viễn trầm mặc, nghĩ mỗi hộ chỉ được phân một số đất nhất định, nay đã qua giai đoạn gieo hạt, còn gì làm mà phải hai người ra đồng?! Không nói cũng biết nhất định là do Triệu Tú Quyên bắt bà nội ba đi.

Bà nội ba số khổ, sinh một đứa con trai nhu nhược, khiến bà bị con dâu cời trên đầu trên cổ. Bà nội ba thương con đành phải cố gắng làm nhiều một chút tránh cho con trai bị kẹp ở giữa khó xử.

Triệu Thanh Cốc tức giận nói, “Chú Mãn Địa thật là quá đáng!”

“Không biết kiếp trước bà đã tạo nghiệt gì để kiếp này gặp phải con trai con dâu như vậy, đúng là bất hạnh! Thôi, không nói mấy chuyện này nữa, hai đứa mới dọn nhà đã có gì ăn chưa? Nhà bà còn một ít rau khô và lúa mạch, ngày mai hai đứa qua lấy đi. Giờ bà tay chân lụi cụi không vác nổi nữa, chú Mãn Địa của bây thì lại...” bà nội ba nói đến đây lại chuyển đề tài, “Đây là bánh in bà làm cho hai đứa, còn nóng đó, mau ăn đi!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn không muốn phụ ý tốt của bà nội ba bèn nhận lấy ăn ngay. Bà nội ba nhìn hai người ăn với vẻ mặt từ ái. Dưới ngọn đèn dầu, không khí vô cùng ấm áp.

Bà nội ba rời giường gạch, phát hiện nó vẫn lạnh lẽo bèn nói, “Trời còn lạnh lắm, hai đứa qua nhà bà ngủ đỡ một đêm đi.”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đều không muốn đi, bởi vì nếu qua đó thế nào Triệu Tú Quyên cũng lái nhái này nọ, quan trọng hơn hai người không muốn đêm đầu dọn về nhà mới đã đi ngủ ở chỗ khác.

“Không sao đâu bà! Trời không lạnh lắm, với lại tụi con có chăn dày, không sợ cảm! Ngoài đường tối lắm, để tụi con đưa bà về.” Triệu Thanh Cốc nói.

Bà nội ba từ chối nói không cần, nhưng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không yên tâm để bà đi về một mình, kiên trì đòi đưa bà về. Triệu Thanh Cốc một tay đỡ bà nội ba, một tay dắt Quan Viễn, chậm chậm đi.

Lúc đến nhà bà nội ba, cổng ngoài đã cài chốt. Triệu Thanh Cốc gõ hồi lâu, nghe trong nhà có tiếng nói rõ ràng, nhưng vẫn không thấy ai ra mở.

“Quyên Nhi, nhất định là mẹ về đó! Để anh ra mở cổng.”

“Không được! Bà già đáng chết kia thương hai thằng nhãi người dung còn hơn con trai ruột, cứ mặc kệ đi!”

Quan Mãn Địa đáp lại với giọng cầu xin, “Quyên Nhi...”

Bà nội ba mặc dù không thính tai như Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, không rõ con trai và con dâu nói gì, nhưng cũng đoán được tám chín phần, lòng đau như dao cắt.

Triệu Thanh Cốc tức muốn chết, đá một cái thật mạnh phá tung cánh cổng. Trong đêm tối yên tĩnh tạo ra tiếng động rất to. Triệu Tú Quyên giật mình hét lên, “Mãn Địa, anh mau ra xem thử có chuyện gì đi!”

Quan Mãn Địa cũng sợ, bước rề rề ra, thấy là Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn mới thở phào một hơi.

Quan Mãn Địa nhớ lại chuyện bị Triệu Thanh Cốc chỉ vào mũi mắng lúc trước, cảm giác hơi xấu hổ, hỏi, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn, trời tối thế này hai đứa tới có chuyện gì không?”

Triệu Tú Quyên nghe vậy biết không phải kẻ xấu, bèn khoác thêm áo đi ra, nói với giọng điệu vô cùng bén nhọn, “Cứ tưởng ai, không ngờ là tụi bây? Định đánh cướp nhà tao hả? Đá hư công thế này, muốn hù chết người à?”

Triệu Thanh Cốc không thèm quan tâm tới Triệu Tú Quyên, nhìn Quan Mãn Địa nói, “Quan Mãn Địa, chú không biết mẹ chú đang đứng chờ trong gió lạnh sao?”

Quan Mãn Địa ấp úng đáp, “Không biết...”

Bà nội ba xen vào, “Thôi, Thanh Cốc, Tiểu Viễn, hai đứa mau về ngủ đi, gió lạnh lắm coi chừng bị cảm.”

“Đứng lại! Ai cho tụi mày đi! Đá hư công nhà tao không xin lỗi một tiếng đã bỏ đi vậy đó hả?!” Triệu Tú Quyên chỉ vào mặt Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn quát.

Triệu Thanh Cốc cười nhạt, nói, “Tôi khuyên thím từ nay hãy đối xử tốt với bà nội ba đi! Nếu tôi đi nói cho cả thôn biết chuyện hôm nay, cộng thêm việc thím đã là chiếc giày rách, thím cảm thấy thím vẫn có thể yên ổn ở lại cái thôn này sao?!”

Triệu Tú Quyên mạnh miệng quát, “Hừ! Mày đừng hòng lừa tao! Giờ là thời đại mới rồi, tao không đồng ý ly hôn thì ai bỏ được tao!”

“Thím cho rằng ngược đãi cha mẹ già không phải tội?” Triệu Thanh Cốc nói xong không chờ Triệu Tú Quyên kịp phản ứng đã dẫn Quan Viễn đi mất.

Triệu Tú Quyên biết sợ, không dám xúi Quan Mãn Địa cho bà nội ba đứng ngoài nữa.

“Anh, bà nội ba thật đáng thương.” Quan Viễn cảm thán. Thật ra trong lòng cậu cũng không ưng lắm việc bà nội ba thương Quan Mãn Địa quá dễ đến mức bị Triệu Tú Quyên nắm nhược điểm lộng hành.

Triệu Thanh Cốc đáp, “Về sau chúng ta cố gắng hết sức quan tâm bà nội ba nhiều hơn.”

Về đến nhà, Triệu Thanh Cốc nghe lời Quan Viễn vào không gian ngủ đỡ một đêm. Hai người đi thăm hoa sen, cảm giác nó vô cùng hoạt bát, cứ cọ liên tục trong lòng bàn tay Triệu Thanh Cốc. Quan Viễn cũng thích đóa sen này, chỉ là không ưa việc nó cứ luôn kề cận Triệu Thanh Cốc, chiếm lấy sự chú ý của anh. Hai người chơi với hoa sen một lúc mới đi ngủ.

Sáng sớm hôm sau thức dậy, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đều cảm thấy vô cùng sáng khoái.

Nhà mới chưa có bếp lò, hôm qua cũng bận rộn không đi mua thịt, nên hai người quyết định nghỉ bán thịt kho một bữa.

Quan Viễn ở nhà quét dọn, Triệu Thanh Cốc đi thuê mấy người trong thôn tới sửa lại đồ đạc trong nhà, bởi vì chúng đều đã rách nát hết, không sửa là không thể sống lâu dài.

Triệu Thanh Cốc trả một ngày một nhân dân tệ. Giá này khá cao nên chỉ chớp lát đã tìm được khoảng mười người đàn ông tới.

Quan Thạch Đầu chạy theo cha mình đến nhà Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, chấp hai tay sau lưng đi khắp một lượt, trông chẳng khác gì lãnh đạo đến kiểm tra.

Trong thôn có lệ, thuê người sửa nhà phải bao luôn cơm trưa nên Triệu Thanh Cốc làm tạm một cái bếp đơn giản ngay trong sân để Quan Viễn nấu cơm, nguyên liệu lấy từ trong không gian ra. Quan Viễn quyết định món ăn gồm: thịt kho, khoai tây hầm, và canh cải trắng.

Gần trưa, trong sân bay đầy mùi thịt, khiến mấy người đang làm đều thêm tới mức phải nuốt nước bọt liên tục.

Quan Thạch Đầu cho rằng bị Quan Viễn đánh bại là vết đen trong đời, hễ thấy Quan Viễn là trợn trắng mắt, khiến lúc đầu Quan Viễn còn tưởng là cậu ta có tật về mắt. dnkiên.kdadfñlenlkqysn;don Quan Thạch Đầu thấy Quan Viễn chuẩn bị nấu com, lập tức tỏ vẻ khinh thường, bởi vì nấu com là chuyện không đáng mặt đàn ông con trai, đến lúc ngửi thấy mùi đồ ăn thơm lừng thì chẳng quan tâm mặt mũi gì nữa, cứ vây quanh Quan Viễn chờ com.

Trong nhà chưa có bàn, Triệu Thanh Cốc đành dọn com lên tảng đá lớn trong sân. Mười mấy người quay quanh tảng đá, nhanh tay nhanh chân giành đồ ăn.

Quan Thạch Đầu gần như vùi đầu vào chén com mà ăn. Quan Quốc, cha Quan Thạch Đầu, thấy vậy vỗ đầu cậu ta một cái, nhưng cậu ta vẫn như không hề hay biết, tiếp tục ăn vô cùng vui vẻ.

Quan Quốc cảm thấy có lỗi bởi vì trong nhiều người như vậy chỉ có mỗi mình là dẫn con theo, ngại ngừng cười với Triệu Thanh Cốc, nói, “Thanh Cốc, xin lỗi con, lúc chủ đi Thạch Đầu nó cứ một hai đòi theo cho bằng được...”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Không sao ạ! May có Thạch Đầu tới chơi với Tiểu Viễn.”

Quan Quốc nhìn Triệu Thanh Cốc nói, “Thằng nhóc này suốt ngày chỉ biết bắt gà đuổi chó, hờ một tí là gây chuyện ngay, vừa nhìn đã biết không ngoan ngoãn như Tiểu Viễn” sau đó chuyển hướng qua Quan Thạch Đầu, “Thạch Đầu, nếu để cha biết mày bắt nạt Tiểu Viễn thì đừng trách cha sao lại đánh mày!”

Quan Thạch Đầu uất ức bấu môi, nghĩ thầm cha mình đã bị về ngoài ngoan ngoãn của Quan Viễn lừa gạt, không biết ai bắt nạt ai kia! Quan Quốc thấy Quan Thạch Đầu không đáp, bèn vỗ lưng cậu ta một cái, “Có nghe cha nói không?”

Quan Thạch Đầu đành phải nói, “Dạ nghe.”

Com nước rồi mọi người lại tiếp tục bận rộn, tới khi trời tối đen mới xong.

“Tạm thời cứ vậy đi! Sau này thấy có gì cần sửa thì sửa thêm” Triệu Thanh Cốc thấy căn nhà rục rờ hắt lên, nói với giọng vô cùng thỏa mãn.

Buổi trưa Quan Viễn phải nấu com cho mười mấy người ăn, mặc dù có Triệu Thanh Cốc giúp, vẫn rất mệt, lúc này nằm bẹp trên giường để Triệu Thanh Cốc xoa bóp tay cho. “Đều tại anh hết. Không nên bắt Tiểu Viễn nấu com cho nhiều người như vậy.”

Quan Viễn lập tức nói, “Không sao! Em nằm nghỉ một chút là hết mệt ngay! Anh phải phụ mọi người, làm gì còn sức mà nấu com. Hơn nữa đây là nhà của chúng ta, em cũng muốn đóng góp một phần sức lực!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Chương 31

Thời gian cứ thế trôi, chỉ chớp mắt đã qua một năm. Nhà của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc sửa thêm một lần hoàn chỉnh vào mùa thu, giờ đã thành căn nhà khí phái nhất thôn Quan Gia. Quan Viễn còn trồng hoa khắp bốn phía, nhờ có nước suối thiêng, dù là mùa đông hoa cỏ cũng xanh tươi mơn mơn.

Hôm nay là một ngày đặc biệt, vừa là lập đông vừa là sinh nhật Quan Viễn. Mới sáng tinh mơ Triệu Thanh Cốc đã vào phòng bếp nấu nướng, dưới sự ‘hun đúc’ của Quan Viễn tài nấu ăn của anh đã tăng lên nhanh chóng.

Lúc này Quan Viễn vẫn nằm dài trên giường gạch, làm biếng duỗi lưng duỗi tay.

“Dậy rồi à!” Triệu Thanh Cốc từ phòng bếp tới, sợ Quan Viễn lạnh, cố ý làm nóng tay trước rồi mới mặc quần áo cho cậu.

“Anh, Tiểu Viễn tự mặc được mà.”

Một năm này sống tự do tự tại, Triệu Thanh Cốc dần lộ ra tính tình đúng với tuổi, nói giỡn với Quan Viễn, “Tiểu Viễn ghét bỏ anh?”

“Tùy anh đó!” Quan Viễn thật sự chịu không nổi cái giọng điệu đóng vai thám của Triệu Thanh Cốc đành từ bỏ phản kháng.

Triệu Thanh Cốc mặc đồ cho Quan Viễn xong, bảo cậu nhắm mắt lại, dẫn cậu tới bàn ăn, “Mở mắt ra được rồi!”

Quan Viễn mở mắt ra thấy trên bàn có một cái bánh ngọt nho nhỏ, tròn tròn, trên đó còn cắm một đóa hoa.

Triệu Thanh Cốc ngưng ngưng nói, “Đây là cái được nhất đó.” Triệu Thanh Cốc đọc sách ở trong không gian của Quan Viễn, biết sau này người ta có

tục đến sinh nhật là ăn bánh kem, thổi nến, cho nên Triệu Thanh Cốc đã lặng lẽ dậy từ sớm tự làm bánh kem thử, thất bại mấy lần mới được một cái có vẻ giống miêu tả, rồi cắm một đóa hoa lên tượng trưng cho nến.

Hai mắt Quan Viễn đã ướt ướt, “Anh giỏi quá!”

Triệu Thanh Cốc cắt bánh ngọt thành miếng nhỏ cho Quan Viễn ăn, sau đó anh lại bung ra một tô mì trường thọ cho cậu ăn tiếp.

Hai người quyết định hôm nay nghỉ ngơi một ngày, không lên thị trấn bán thịt kho. Triệu Thanh Cốc vào phòng bếp dọn dẹp, Quan Viễn đu theo nằm sấp trên lưng anh. Quan Viễn dán mặt vào cổ Triệu Thanh Cốc, thở ra khí nóng khiến anh cảm giác nhột nhột. Triệu Thanh Cốc cười nói, “Tiểu Viễn đã biến thành một cục kẹo cao su.”

Quan Viễn lập tức đáp, “Sẽ dính lấy anh cả đời luôn!”

Triệu Thanh Cốc cười ha ha, “Được! Anh tự nguyện cho Tiểu Viễn dính lấy anh cả đời.”

Hiếm được một bữa rảnh rỗi, hai người ngồi bên bếp lò sưởi ấm, bàn chuyện tương lai. dvbljienn.đàn/lêqnlk.qnlikuyodnon Bỗng nhiên Quan Thạch Đầu vọt vào, hưng phấn nói, “Đại ca, anh Thanh Cốc, tối nay có chiếu phim đó, hai người đi xem không?” Kể từ khi ăn một bữa cơm do Quan Viễn nấu, Quan Thạch Đầu đã cam tâm tình nguyện kêu Quan Viễn là ‘đại ca’.

Không khí tốt đẹp bị Quan Thạch Đầu phá hư, Quan Viễn không vui hỏi, “Phim gì? Trời lạnh ở nhà sưởi ấm còn sướng hơn!”

Quan Thạch Đầu vừa hít nước mũi vừa đáp, “Phim cách mạng, đánh quỷ Nhật, có đại pháo! Đại ca biết đại pháo là gì không? Là cái mà nổ đùng một tiếng tan xác cả đám người luôn đó!” Dứt lời Quan Thạch Đầu còn bắt chước tiếng pháo nổ, đùng đùng một tràng dài.

Quan Viễn chỉ biết trợn trắng mắt, đứa nhỏ này tưởng ai cũng ngốc như nó chắc?!

“Anh, anh muốn đi xem không?” Quan Viễn hỏi Triệu Thanh Cốc.

Khác Quan Viễn, Triệu Thanh Cốc chưa từng được đi xem phim nên rất muốn đi, và lại ông Triệu Thanh Cốc từng tham gia kháng chiến, xem phim cách mạng coi một kiểu nhớ lại.

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc gật đầu, bèn nói, “Vậy mình đi đi!” sau đó hỏi Quan Thạch Đầu, “Khi nào bắt đầu chiếu?”

“Nghe nói trời vừa tối là chiếu ở ngoài sân phơi của hợp tác xã. Mấy thôn bên cạnh cũng tới xem.” Quan Thạch Đầu dừng một chút, lấp bắp nói, “Đại ca... Cho em... Một ít khô bò được không?” Quan Viễn phát tay, đáp, “Tự vào bếp lấy đi!” Đây là món mới bọn họ vừa làm ra, sợ chỉ một món thịt kho mọi người ăn hoài thấy chán.

“Hoan hô!” Quan Thạch Đầu lập tức chạy vào bếp lấy khô bò, rồi lại vút ra ngoài như một con gió.

‘Bóng đèn’ đi rồi, Quan Viễn lại dựa vào người Triệu Thanh Cốc, nói, “Anh, chúng ta đã kiếm được gần mười ngàn tệ, nên mua một cửa hàng thôi.”

Triệu Thanh Cốc gật đầu tán thành, việc này hai người đã định từ trước, giờ có tiền rồi nên mua.

“Có cửa hàng rồi, chúng ta sẽ thuê người bán. Mỗi ngày đều có lượng nhất định, không sợ người ta tham tiền. Như vậy chúng ta có thể đi học. Tiểu Viễn sẽ ngồi cùng bàn với anh!” Quan Viễn vừa nắm tay Triệu Thanh Cốc chơi vừa nói.

Triệu Thanh Cốc nghe đến đi học, hai mắt sáng lên, vui vẻ đáp, “Ừ, anh sẽ đi học với Tiểu Viễn!” Thời đại này, ở nông thôn rất nhiều người lớn không biết chữ, cho nên tuổi cỡ Triệu Thanh Cốc còn đi học tiểu học cũng không phải chuyện lạ gì.

Quan Viễn tượng tượng cảnh được ngồi học chung với Triệu Thanh Cốc, mặt lộ vẻ mong chờ. Triệu Thanh Cốc nhìn buồn cười, nói, “Bình thường chúng ta cũng ở cùng nhau rồi, có gì mà phải mong chờ?”

“Khác chứ! Anh và em sắp thành bạn học rồi!” Quan Viễn cười khanh khách nói. Thật ra Quan Viễn không thích cười ra tiếng một chút nào, bởi vì cậu thấy giọng trẻ con khi cười ra tiếng sẽ nghe lạnh lạnh như tiếng chuông kêu. Nhưng lúc ở bên Triệu Thanh Cốc, Quan Viễn hạnh phúc và vui vẻ nhiều đến mức muốn tràn ra, nên thường sẽ vô thức cười khanh khách.

Hai người ăn trưa đơn giản rồi đi ngủ một giấc. Mùa đông tối sớm, chẳng bao lâu mặt trời đã lặn, trong loa vang lên tiếng thôn trường thông báo mọi người đi xem phim.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn mặc cực kỳ kín, bên ngoài khoác áo bông nhìn sơ thấy bình thường nhưng trong có đồ giữ ấm lấy từ không gian ra, vô cùng ấm áp. Xong xuôi hết, hai người xách theo băng ghế đi đến sân phơi của hợp tác xã.

Lúc hai người tới nơi, trong sân phơi đã có rất nhiều người. Mấy thôn tập trung lại xem nên náo nhiệt hơn cả năm ngoài. Triệu Thanh Cốc tìm một chỗ dễ thấy màn ảnh, dẫn Quan Viễn tới ngồi xuống chờ chiếu phim.

Thời đại này phim được chiếu trên một tấm màn trắng đơn giản. Quan Viễn đột nhiên có cảm giác không biết là mơ hay là thật, bắt an dựa sát vào lòng Triệu Thanh Cốc. Quan Viễn cảm nhận độ ấm quen thuộc từ người Triệu Thanh Cốc, hốt hoảng trong lòng lập tức biến mất, dần bình tĩnh lại.

Phim bắt đầu chiếu, mọi người lập tức yên tĩnh tập trung xem phim. Đến lúc nhân vật chính hi sinh vì sự nghiệp cách mạng thì khắp sân đều là tiếng khóc sột sùi. Quan Viễn trộm nhìn Triệu Thanh Cốc, phát hiện trên mặt anh cũng có hai hàng lệ nóng, bèn giờ tay lau sạch nước mắt cho anh. Những năm tháng gian khổ đó là tồn tại chân thật, nên cậu không thể nói ra mấy lời an ủi như ‘chỉ là phim thôi đừng buồn’ này nọ. Hết phim, khắp sân đều là tiếng mắng quân Nhật độc ác.

Triệu Thanh Cốc lộ vẻ hơi ngượng ngùng vì đã khóc trước mặt Quan Viễn. Quan Viễn thấy vậy nghiêm túc nói, “Anh, em không hi vọng thấy anh lúc nào cũng tỏ kiên cường, lúc anh yếu ớt hãy để em thấy, chúng ta sẽ cùng nhau đối mặt. Và lại, em còn ‘già’ hơn anh mà!” Quan Viễn nói thật nhanh câu cuối.

Triệu Thanh Cốc nhìn gương mặt non nớt của Quan Viễn, bật cười, “Ừ, anh biết rồi.” Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc trả lời qua loa, mất hứng đầu môi. Hành động này càng khiến Quan Viễn trông đáng yêu hơn, làm Triệu Thanh Cốc càng không thể ngưng cười.

Quan Viễn, “...”

Sáng sớm hôm sau, Triệu Thanh Cốc thấy trời lạnh quá muốn để Quan Viễn ở nhà chỉ một mình anh đi bán, nhưng Quan Viễn nhất quyết không đồng ý, “Anh đi đâu em sẽ theo đó! Sao có thể chỉ một mình anh chịu khổ còn em lại an nhàn?! Không đi thì không đi hết!”

“Thịt đã kho rồi, không đi sao được!”

“Vậy thì dẫn em theo!” Triệu Thanh Cốc hết cách lưng còng Quan Viễn, tay xách thùng thịt, đi lên thị trấn.

Mùa đông, chẳng có bao nhiêu người đến sớm mua thịt kho. Hai người bán tới trưa mới hết số thịt đã chuẩn bị.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi mua thịt mới, chú bán thịt đã quá quen, vừa thấy hai người chỉ hỏi một câu, “Như cũ?” Triệu Thanh Cốc gật đầu. Chú bán thịt lập tức chặt thịt cho vào bọc.

Đúng lúc này Quan Mãn Tinh cũng tới mua thịt, thấy hai người lập tức tỏ vẻ thân thiết kêu, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn, hai đứa cũng mua thịt à?” Quan Viễn không có thiện cảm với Quan Mãn Tinh, chẳng thèm đáp lời. Triệu Thanh Cốc chỉ gật đầu một cái xem như trả lời.

Quan Mãn Tinh thấy hai người lạnh nhạt như vậy, trên mặt chợt lóe vẻ không vui, sau đó vươn tay muốn sờ mặt Quan Viễn, nhưng bị Triệu Thanh Cốc nhanh chóng tiến lên trước chặn lại.

“Thật là, làm gì mà phòng cô như phòng cướp vậy? Cô là cô của tụi bây, chẳng lẽ lại hại tụi bây sao?”

Quan Viễn trầm nghĩ, còn phải phòng hơn phòng cướp nữa ấy chứ! Năm qua, Quan Mãn Tinh thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bán thịt kho có lời, bèn hỏi thăm hai người công thức làm thịt kho nhưng hai người nhất quyết không nói. Quan Mãn Tinh tức giận, tự làm thử để bán nhưng mùi vị chẳng ra gì, nên không bán được, rốt cuộc mất hết cả vốn. Từ đó Quan Mãn Tinh càng thêm quyết tâm phải lấy cho được công thức làm thịt kho của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, nhưng hai người phòng quá kỹ, nên đến nay vẫn chưa có gì tiến triển.

“Thịt của con này!” Chú bán thịt đưa bọc thịt thật to cho Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc nhận lấy bọc thịt, nói với Quan Mãn Tinh, “Tụi con đi trước đây.” dứt lời, một tay xách thịt, một tay dắt Quan Viễn đi mất.

Quan Mãn Tinh nhìn theo bóng lưng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tức muốn học máu, dậm chân mấy cái để phát tiết. Chú bán thịt thấy vậy trầm cười nhạo Quan Mãn Tinh một câu, bởi vì đã quen với Triệu Thanh Cốc tự nhiên biết một chút về tình cảnh của hai người.

“Cô muốn mua cái gì?”

“Mớ thị nỡ này này!” Quan Mãn Tinh chỉ vào phần thịt mỡ đầu thừa đuôi theo còn lại trên tấm thớt nói. Chú bán thịt theo lời, cắt một miếng.

“Ôi, nhiều quá!” Quan Mãn Tinh vội hô lên. Bởi vì nhà họ Quan bị thôn trưởng bắt phải trả lại một phần tiền ông nội Triệu Thanh Cốc đã đưa nên Quan Mãn Tinh chẳng còn rút được bao nhiêu từ Dương Tú Thụy, cuộc sống càng ngày càng khó khăn.

“Cô nói cái gì?!” Chú bán thịt trừng mắt thật lớn, “Chút xíu thịt thế này còn ngại nhiều?! Cắt vụn nữa thì phần còn lại tôi biết bán cho ai?”

Quan Mãn Tinh đành nói, “Thôi cân hết đi!”

Di nhiên cảnh này Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn không thấy được.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 36: Chương 31.2

Quan Mãn Tinh về tới nhà, thấy cậu em chồng đang ngồi trên giường uống rượu ăn thịt, còn là thịt kho mua của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, lập tức nổi giận hỏi, “Thịt ở đâu ra?”

Tôn Kiến Gia thân nhiên đáp, “Mua.”

“Tiền đâu mà mua?”

“À, thì tôi thấy dưới giường anh chị có một cái lon, lấy ra xem thử mới biết trong đó có tận năm mươi tệ lận!”

Quan Mãn Tinh cảm thấy trước mắt tối sầm, “Chú lấy hết luôn rồi?”

Tôn Kiến Gia gật đầu, “Đương nhiên!”

Quan Mãn Tinh nghe như sét đánh ngang tai, lao đảo lui ra sau mấy bước. “Đó là tiền để dành nộp học phí cho Tử Hạo và Tử Vũ! Chú cả ngày không chịu làm việc chỉ lo ăn chơi còn tiêu tiền như nước! Nếu Tử Hạo và Tử Vũ không đi học được vì không có tiền nộp học phí, tôi nhất định sẽ liều mạng với chú! Chắc chắn là chú chưa tiêu hết số tiền đó, mau trả phần còn lại đây!”

Lúc này, mẹ chồng Quan Mãn Tinh xuất hiện, quát, “Cô kêu gào cái gì đó?! Lúc trước cha chồng bị bệnh cả nhà lao đao lo tiền chữa trị, cô lại giấu thật kỹ, trơ mắt nhìn cả nhà chạy ngược chạy xuôi, đúng là đồ vô lương tâm! Bởi vậy hồi đó tôi đã nói không nên cưới vợ nhà quê rồi mà không nghe, giờ cưới phải một con mụ độc ác về nhà!”

“Mẹ, đó là tiền học phí của Tử Hạo và Tử Vũ, không thể lấy ra được!”

Mẹ chồng Quan Mãn Tinh hừ một tiếng, “Học phí của Tử Hạo và Tử Vũ có tốn bao nhiêu đâu! Rõ ràng là cô muốn giấu tiền riêng! Định làm gì hả? Muốn vợ vét hết của nhà tôi rồi bỏ trốn với trai đúng không?”

Quan Mãn Tinh không nhịn nổi, cãi nhau ầm ĩ một trận với mẹ chồng, sau đó về phòng đắp chăn khóc thảm. Có điều Quan Mãn Tinh không phải kiểu mềm yếu chỉ biết khóc, bắt đầu chuyển sang nghĩ làm sao để tổng khứ mẹ chồng em chồng đi và lấy được công thức làm thịt kho của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vội vàng về nhà kho thịt, không hề hay biết Quan Mãn Tinh đã quyết tâm phải lấy cho bằng được công thức làm thịt kho của hai người.

Hôm sau Quan Mãn Tinh về nhà mẹ đẻ, dắt theo hai đứa con trai như thường lệ theo để chúng được ăn ngon một bữa. Dương Tú Thụ thấy con gái về chơi rất vui mừng, lại chuẩn bị nào là thịt nào là bột mì cho Quan Mãn Tinh mang về. Ba cô con dâu thấy vậy đều bĩu môi oán thán.

Quan Mãn Tinh đợi com nước xong xuôi, đuổi mấy đứa nhỏ ra ngoài chơi hết, mới nói với Dương Tú Thụ, “Mẹ, mẹ còn tiền không? Học phí của Tử Hạo và Tử Vũ đều bị chú của tụi nó lấy hết rồi!”

Dương Tú Thụ khó xử đáp, “Chẳng còn đồng nào hết! Lần trước bị bắt trả lại cho thôn phần lớn, số còn lại đều trong tay cha bây giờ, mẹ cũng chẳng sở từ được.”

Quan Mãn Tinh không còn được tiền từ Dương Tú Thụ đành đi tìm Quan Hà kể khổ.

Lúc này Quan Hà đang ngồi trên giường gạch trong phòng chính hút thuốc. Quan Mãn Tinh đi tới kêu một tiếng “Cha.”

Quan Hà cũng yêu thương cô con gái này, cười đáp, “Ừ.”

“Cha, Tử Hạo và Tử Vũ sắp nhập học rồi mà học phí vẫn chưa có...”

Nụ cười trên mặt Quan Hà lập tức tắt ngấm, “Tử Hạo và Tử Vũ đều họ Tôn, học phí này họ cứ tìm nhà họ xin, nói với cha làm gì?! Mày coi, mấy cháu trai cháu gái của mày có đứa nào được đi học đâu! Đừng cho là tao không biết mấy năm qua mày đã bòn bao nhiêu từ mẹ mày, chẳng lẽ không để giành được chút nào?”

Quan Mãn Tinh lập tức chảy ra hai hàng lệ nóng, “Cha biết đó, lần trước con làm thịt kho bán không được, lỗ hết vốn luôn rồi. Còn được ít tiền để dành cũng bị em trai và mẹ Kiến Quốc lấy mất! Giờ trong tay con thật sự là chẳng có một xu nào hết!”

“Mày nói với cha cũng như không, cháu nội của tao còn không được đi học đây này!”

Quan Mãn Tinh khóc càng dữ hơn, “Tử Hạo và Tử Vũ cũng là cháu của cha...”

Quan Hà không hề bị dao động “Thôi, về đi! Cha không có tiền đâu mà cho!”

Quan Mãn Tinh thấy không xin xỏ được, lập tức đổi chiến lược, “Cha, nhà mình không có tiền, nhưng hai thằng nhóc Quan Viễn và Thanh Cốc thì có rất nhiều tiền...”

Quan Hà cay cú nói, “Đó là tiền của tụi nó, mày lấy được à?!”

Quan Mãn Tinh đáp, “Cha, chúng ta có thể nghĩ cách bắt thằng Thanh Cốc phải giao công thức làm thịt kho ra. Vậy là sẽ có tiền ngay thôi!”

Quan Hà cười nhạo một tiếng, nói, “Bắt nó giao công thức làm thịt kho?! Tưởng thằng nhóc đó dễ chơi lắm hả?”

“Bởi vậy, chúng ta phải bắt lấy nhược điểm của nó!” Quan Mãn Tinh lộ vẻ mặt nắm chắc phần thắng trong tay.

“Nhược điểm của nó?! Nó có nhược điểm gì?” Quan Hà nghi ngờ hỏi lại.

“Thì Tiểu Viễn đó! Thằng nhóc Thanh Cốc cứng Tiểu Viễn như cứng vàng, chỉ cần chúng ta nắm Tiểu Viễn trong tay, không sợ nó không giao công thức ra!”

Quan Hà mắt hững nói, “Nói cũng như không! Thằng nhóc Tiểu Viễn không còn là người nhà họ Quan nữa rồi.”

Quan Mãn Tinh thấy Quan Hà vẫn chưa hiểu, nói huých toẹt ra luôn, “Chúng ta bắt Tiểu Viễn giấu đi, sau đó buộc thằng Thanh Cốc giao công thức ra mới thả người, chắc chắn nó sẽ chịu ngay!”

Quan Hà giật mình, “Mày nghĩ cái gì trong đầu vậy?! Bắt cóc là phạm pháp đó!”

“Trời ơi, cha đúng là hồ đồ! Chúng ta là người thân của Tiểu Viễn, nếu bị hỏi thì cứ nói hai ông bà muốn gặp cháu nên đón nó về chơi, ai dám bắt bớ gì nữa!”

Quan Hà trầm ngâm hút vài hơi thuốc mới nói với Quan Mãn Tinh, “Được rồi. Đi kêu mấy đứa em của mày vào đây cho cha.”

Cả đám người nhà họ Quan bàn bạc suốt một buổi chiều mới cho ra kế hoạch hành động.

Trời nhá nhem tối, Quan Viễn đứng ngoài sân gom chấu bông, Triệu Thanh Cốc thì nấu com trong phòng bếp. Quan Mãn Khó vịn thang cho Quan Mãn Thương leo lên tường rào nhà hai người, tự cho là thần không biết quỷ không hay. Nhưng Quan Viễn đã sớm nghe thấy động tĩnh, hí mắt nhìn đỉnh đầu lộ ra trên tường rào, quát to, “Anh ơi, có trộm!” dứt lời xách một cây gậy chạy tới.

Triệu Thanh Cốc nghe tiếng la của Quan Viễn, lập tức lao như bay ra.

Quan Mãn Thương nghe thấy tiếng la của Quan Viễn hốt hoảng trượt chân rớt xuống, đập ngay lên mặt Quan Mãn Khó. Quan Mãn Khó kêu thảm một tiếng, ngã lảo ra, đè qua Quan Mãn Phòng đang đứng bên cạnh canh chừng.

Triệu Thanh Cốc mở cửa cổng, thấy ba anh em Quan Mãn Tinh đang nằm trên đất rên rĩ. Quan Viễn đập cho mỗi người một gậy sau đó hô to bắt trộm.

Bà con xung quanh nghe có trộm, chẳng mấy chốc đã có một đám chạy rầm rầm tới.

Quan Viễn nói với vẻ mặt ‘vô tội’, “Con đang gom chấu bông trong sân đột nhiên thấy một cái đầu lấp ló trên tường rào, sợ quá nên hô to bắt trộm.”

Bà con thấy bên cạnh ba anh em Quan Mãn Thương có một bao tải to và một cái thang, mồm năm miệng mười nói, “Đúng là một đám vô lương tâm! Dù gì Thanh Cốc đã ở nhà mấy người lâu như vậy, Tiểu Viễn còn là con cháu của mấy người, nỡ lòng nào chạy tới nhà hai đứa nhỏ ăn trộm chứ?!”

Quan Mãn Thương vội vàng ngụy biện, “Không có! Bọn tôi chỉ đi ngang qua thôi!”

“Chỉ đang ngang qua mà bắt thang trèo lên tường nhà người ta làm gì?! Còn đem theo bao tải! Tưởng chúng tôi đều là kẻ ngốc à?” Triệu Thanh Cốc vạch trần lời nói dối của Quan Mãn Thương.

Quan Mãn Thương cười gượng nói, “Bọn chú nhớ Tiểu Viễn nên tới thăm nó một chút thôi...”

Một người dân lên tiếng, “Thăm Tiểu Viễn sao không vào thẳng cổng chính?! Tôi mới nghe lần đầu đi thăm người mà trèo tường vào thăm đó!” Bà con xung quanh nghe vậy cười to phụ họa.

Có mấy người tỉnh tỉnh bực tức, không ưa nổi ba anh em Quan Mãn Tinh, bèn nói “Đúng là con sâu làm rầu nồi canh! Không ngờ trong thôn ta lại có kẻ du thủ du thực như mấy người!” Nói xong còn đá ba anh em Quan Mãn Thương mỗi người một cái mồi hả giận.

“Chúng ta bắt bọn họ đưa đến chỗ thôn trưởng đi, để thôn trưởng phê bình một trận cho chữa!” Thời đại này người dân vẫn còn giữ suy nghĩ: trong thôn xảy ra chuyện, cứ tìm thôn trưởng giải quyết; chẳng ai có ý thức đi báo công an này nọ. Hơn nữa việc này không có chứng cứ cụ thể, huống chi dù gì bọn họ vẫn là người thân của Quan Viễn, công an cũng khó mà phân xử.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn gật đầu đồng ý. Đoàn người lập tức đưa ba anh em Quan Mãn Thương tới nhà thôn trưởng.

Quan Hà và Quan Mãn Tinh đang đi lòng vòng trong sân chờ ba anh em Quan Mãn Thương bắt Quan Viễn về, đột nhiên nghe thấy tiếng thôn trưởng trong loa, thông báo việc ba anh em Quan Mãn Thương đi ăn trộm bị bắt quả tang, sau đó là một đoạn ‘giáo dục tư tưởng’ thật dài.

Quan Hà vừa nghe, lão đảo lúi về sau mấy bước, nhìn Quan Mãn Tinh với ánh mắt phẫn hận, “Kẻ hay của mày đó!” dứt lời phẩy tay đi thẳng vào phòng chính, tỏ vẻ ‘không còn mặt mũi gặp ai’.

Quan Mãn Tĩnh tức giận dậm chân một cái, thầm mắng ba anh em Quan Mãn Thương là đồ vô dụng, lại sợ liên lụy tới mình, vội vàng dắt hai đứa con trai chạy ngay về nhà chồng.

Lại nói ba anh em Quan Mãn Thương, sau khi bị bà con đưa tới nhà thôn trưởng, rốt cuộc đã chịu thừa nhận là đi ăn trộm. Bọn họ không ngu, biết ăn trộm và bắt cóc là hai khái niệm hoàn toàn khác xa nhau.

Ba anh em Quan Mãn Thương bị đánh một trận mới được thả. Cả ba bụm tay che khuôn mặt sưng bầm dập chạy vội về nhà trốn, đều ghi hận Quan Mãn Tĩnh. Quan Hà cũng bị oán giận lây.

Ba cô con dâu sau khi biết đầu đuôi câu chuyện, hận không thể ăn tươi nuốt sống Quan Mãn Tĩnh luôn.

Lý Nguyệt Chi khóc lóc, “Mang tiếng có một người cha ăn trộm, sau này con trai chúng ta làm sao lập gia đình được? Trong đầu anh toàn là bã đậu hả?! Bị xúi đi là đi liền! Trời ơi, tôi còn mặt mũi gì gặp ai nữa...”

Quan Mãn Khố nghe Lý Nguyệt Chi khóc càng thêm phiền, “Tôi là vậy đó! Chê tôi phiền, tôi đàn thì đi kiếm thằng khác tốt hơn đi!” Lý Nguyệt Chi nghe vậy giận tới mức thờ hồn hể, khóc càng dữ hơn.

Mấy phòng còn lại cũng không khá hơn là bao, khóc khóc gào gào cả đêm, vô cùng ‘náo nhiệt’.

Chuyện này chẳng ảnh hưởng chút nào tới Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Hai người vẫn tiếp tục đi bán thịt kho, để ý tìm chỗ thích hợp mở cửa hàng.

Ông Lý và ông Triệu tới nhà Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ăn cơm riết đã thành khách quen. Hôm nay Tiểu Trương lại đưa hai ông cụ tới chơi.

Ông Lý thấy đang mùa đông mà hoa cỏ trong sân nhà hai người vẫn nở hoa tươi tốt, lần nào tới cũng tấm tắc khen một câu. Quan Viễn cứ nghĩ ông Lý và ông Triệu sẽ hỏi thăm bí quyết nào ngờ hai ông cụ vẫn không hề hỏi một tiếng nào.

Mùa đông ăn lẩu là thích hợp nhất, vì thế Quan Viễn quyết định nấu lẩu cá. Nồi lẩu sôi sùng sục, mùi thơm nức mũi. Ông Lý cầm đũa hận không thể gấp ngay miếng cá cho vào miệng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Chương 32

Ông Triệu thấy ông Lý cứ cầm đũa nhìn chằm chằm nồi lẩu bèn nói, “Ông già này, làm gì ham ăn dữ vậy?”

Ông Lý không thèm để ý lời trêu chọc ông Triệu, tập trung chờ lẩu sôi.

Lúc này, Quan Viễn bung khô bò ra mời, “Hai ông nếm thử món này đi ạ! Là khô bò tụi con mới làm đó!”

Ông Lý có hứng thú với tất cả những món Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc làm, quyết định ăn khô bò đỡ trong lúc chờ nồi lẩu, bèn lấy một miếng khô bò cho vào miệng nhắm nháp, phát hiện nó khác hẳn các loại khô bò ông từng ăn trước đây. Thịt bò trơn mềm, gân bò dai lại không dính răng quện với mùi sả thơm nồng, nhai một miếng khô bò, uống một ngụm rượu, thật sự sướng hơn cả thần tiên! Ông Lý hí hóp cảm nhận mùi vị một hồi mới nói, “Không tệ, không tệ! Chắc hẳn hai đứa có thể dựng nghiệp nhờ tài nấu nướng!” dứt lời còn gõ gõ bàn hát một khúc Quan Công.

Ông Triệu ăn thử khô bò xong cũng khen không dứt miệng. Hai ông cụ ăn ngon, nhất thời quên mất trên bàn còn nồi lẩu.

Bên ngoài là bão tuyết, trong phòng là mùi đồ ăn thơm nồng nức.

Cơm nước xong hai ông cụ không gấp đi, quyết định ở lại ngủ qua đêm, kêu Tiểu Trương chạy về nhà báo một tiếng. Đây không phải lần đầu hai ông cụ ngủ lại, nên đã có sẵn phòng, không sợ thiếu chỗ ngủ.

Ông Lý hỏi thăm Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn có tính toán gì cho tương lai chưa.

“Tụi con định tìm một cửa hàng, rồi thuê người bán, con và Tiểu Viễn chuẩn bị đi học.” Triệu Thanh Cốc kéo Quan Viễn lại ngồi, nói tỉ mỉ cho hai ông cụ nghe kế hoạch của hai người.

Ông Triệu nghe xong vui mừng nói, “Con nghĩ được vậy là tốt! Trẻ con sao có thể không đến trường?! Hiện tại nhà nước đã bắt đầu coi trọng vấn đề này. Đi học mới biết được nhiều điều hay lẽ phải!”

Ông Lý theo nghiệp binh, không thích nghe mấy câu cao cả kiểu này, bèn nói, “Ý ông là tôi không biết điều hay lẽ phải?” Ông Triệu dờ khóc dờ cười,

“A, xin lỗi, tôi quên mất! Không có ý nói ông đâu! Vô tình thôi, vô tình thôi ha ha!”

Ông Lý hừ một tiếng, quay đầu cười nói với Triệu Thanh Cốc, “Mặc dù hồi xưa ông cũng chẳng đến trường, nhưng ông hoàn toàn tán thành việc hai đứa đi học. Đây mới là ánh mắt của người biết nhìn xa trông rộng, không tệ! Việc hai đứa muốn tìm một cửa hàng, đã kiếm được chỗ nào ưng ý chưa?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu đáp, “Dạ rồi ạ, cách tòa nhà ủy ban huyện không xa. Chỗ đó dòng người qua lại nhiều. Thật ra khách mua thịt kho của tụi con hầu hết đều là người ở đó, nay mở cửa tiệm bên đó cho họ đỡ phải chạy xa tới chợ bên này.”

Ông Lý gật đầu tỏ vẻ tán thưởng, Triệu Thanh Cốc mặc dù tuổi còn nhỏ, nhưng làm việc biết suy trước tính sau, rất đáng tin.

“Vậy thì tốt rồi! Về sau bọn ta muốn ăn thịt kho cũng đỡ mất công đi xa mua.”

Triệu Thanh Cốc biết ông Lý đang giỡn, cười cười một tiếng đáp lại. Bốn ông cháu lại tâm sự thêm một lát mới đi ngủ.

Sáng hôm sau, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn lên thị trấn với ông Lý và ông Triệu để lo cho xong vụ cửa hàng.

Cửa hàng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn ưng ý nằm ở trung tâm thị trấn, bên trái là tòa nhà ủy ban huyện, bên phải là dãy ký túc xá của công nhân, đòi giá một ngàn năm trăm nhân dân tệ, gồm phòng nhỏ phía sau có thể ngủ lại được. Giá này xem như không quá mắc cũng không quá rẻ. Sau một hồi thương lượng, rốt cuộc hai bên đồng ý với con số một ngàn ba trăm nhân dân tệ.

“Ký hợp đồng với hai đứa?” Bên bán do dự hỏi Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Dạ. Con là chủ hộ, chú cứ ký với con, hoàn toàn không có vấn đề gì đâu.”

Quan Viễn vốn cảm thấy không thêm tên của cậu vào trong hợp đồng cũng không sao, nhưng Triệu Thanh Cốc lại vô cùng kiên trì, “Chúng ta là người một nhà, về sau tất cả tài sản đều là của chung.” Nghe vậy Quan Viễn chẳng còn lý do gì để phản đối.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cầm cái sổ hồng mới toanh trong tay, quyết định đi ăn mừng một bữa ở ngoài.

“Qua tết mình phải tới trường đăng ký nhập học, cho nên phải lo liệu vụ cửa hàng cho xong trước đó!” Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã quen nằm trong chăn bàn chuyện, Quan Viễn vừa nắm ngón tay Triệu Thanh Cốc chơi vừa nói.

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Ừ. Tìm người bán là một vấn đề quan trọng, hay là thuê một người trong thôn đi, biết rõ gốc gác dù gì cũng đỡ rủi ro hơn.”

Quan Viễn tán thành ý kiến của Triệu Thanh Cốc, gật đầu một. Mặc dù số cậu không được may mắn, thân thích đều là ‘cực phẩm’ nhưng trong thôn vẫn có không ít người làm việc nhanh nhẹn, tính tình lại thành thật.

“Em thấy ai thì được?” Dù làm bất cứ chuyện gì Triệu Thanh Cốc cũng có thói quen hỏi ý Quan Viễn, chỉ cần không quá đáng, thường anh đều đồng ý vô điều kiện với quyết định của cậu.

“Anh, anh thấy chú Quan Quốc, cha Quan Thạch Đầu thế nào?”

“Chú ấy làm việc chăm chỉ, nhiệt tình, tính tình lại thật thà, thẳng thắn. Không tệ.” Triệu Thanh Cốc dừng một chút rồi nói tiếp, “Nhưng thím Lý Anh thì hơi...”

Quan Viễn nhìn vẻ mặt rối rắm của Triệu Thanh Cốc, bật cười, “Anh cảm thấy thím Lý Anh hơi chua ngoa một chút?!”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Ừ.”

“Em lại thấy bình thường. Cha mẹ chú Quan Quốc quá thiên vị con trai út, nếu thím Lý Anh không mạnh mẽ một chút, chắc chắn cả nhà chú ấy sẽ không sống nổi. Thật ra thím Lý Anh là người rất tốt, đầu óc nhanh nhẹn, lại chịu khó.”

“Em nói được là được! Ngày mai chúng ta sẽ đi hỏi thử xem chú ấy có chịu hay không.”

“Còn lương thì sao ạ?”

“Hiện nay lương của công nhân mỗi tháng chỉ khoảng trên dưới hai mươi tệ, mình không thể trả quá cao, anh cảm thấy mỗi tháng hai mươi lăm tệ là vừa.”

Hai người bàn bạc xong, nhớ tới mấy ngày nay chưa vào không gian thăm hoa sen, hôm nay thừa dịp rảnh rỗi vào thăm luôn.

Hoa sen trong suối thiêng mặc dù vẫn xinh đẹp như trước, nhưng hơi cụp xuống dưới, thoát nhìn khá ủ rũ, dường như cảm nhận được sự xuất hiện của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, lập tức nâng nụ hoa lên, đong đưa phiến lá, có vẻ thật sự rất vui mừng.

Quan Viễn thấy phản ứng của hoa sen, bật cười, nhớ lại mấy ngày trước đã hứa sẽ vào thăm nó mỗi ngày lại không thực hiện được, động tác vuốt nụ hoa càng thêm nhẹ nhàng.

Dường như hoa sen cũng cảm nhận được tâm tình của Quan Viễn, cọ cọ trong bàn tay cậu hết như đang làm nũng. “Ha ha,” Quan Viễn cười ra tiếng, “Anh, nó thật là đáng yêu!”

“Lần này lại cảm thấy nó đáng yêu, lúc trước là ai nói không chừng nó là yêu quái biến thành, còn bảo anh phải cách xa một chút?” Triệu Thanh Cốc trêu ghẹo.

Quan Viễn phản bác, “Nó vốn là yêu quái, nhưng anh coi nó nó ngốc như vậy, hẳn là chắc có sức gây ra sóng gió gì, tạm xem như đáng yêu đi!”

Hoa sen nghe Quan Viễn nói nó ngốc, nụ hoa lập tức rũ xuống, sau nghe nói đáng yêu, lập tức phấn chấn lại ngay, cụp liên tục vào lòng bàn tay cậu.

Hai người ở trong không gian chơi với hoa sen một lúc lâu mới ra ngoài.

Hôm sau hai người nghỉ bán, cùng đi tới nhà Quan Quốc. Lúc hai người tới, Quan Thạch Đầu đang ở trong sân rượt gà, thấy Quan Viễn, hai mắt sáng rỡ, hô to, “Đại ca, anh mang đồ ngon cho em hả?”

Lý Anh ôm một bó củi từ ngoài về, nghe vậy vỗ đầu Quan Thạch Đầu một, “Suốt ngày chỉ biết có ăn!”

Quan Thạch Đầu bĩu môi, nói, “Mẹ nói chuyện bình thường không được hay sao?! Cứ đánh con hoài!”

“Ha! Thăng nhóc này, còn dám có ý kiến với mẹ hả?!” Lý Anh định néo tai Quan Thạch Đầu, nhưng Quan Thạch Đầu đã nhanh chóng lắc người tránh khỏi, chạy vút đi.

Lý Anh mặc kệ Quan Thạch Đầu, vui vẻ đón Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn hai đứa mau vào giường gạch ngồi đi. Vừa lúc thím có mua thịt, để thím nấu com, hai đứa ở lại ăn cho no bụng rồi hẵng về!”

Lý Anh mời thật lòng, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn cũng vui vẻ đồng ý.

“Chú có nhà không thím?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

“Có, có! Hôm nay trời lạnh quá, ông ấy không ở nhà còn có thể đi đâu! Hai đứa mau vào nhà cho ấm đi!” Lý Anh nhiệt tình kéo Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vào phòng chính, “Cha sắp nhỏ ời, Thanh Cốc và Tiểu Viễn tìm ông này!” Lý Anh hướng về phía sân sau hồ.

Quan Quốc ứng tiếng nói vào liền.

“Hai đứa tìm chú hả?”

“Hai đứa ngồi chơi đi, để thím đi rang một ít hạt hướng dương ăn cho vui miệng!”

“Dạ thôi thím ơi!” Triệu Thanh Cốc vội vàng từ chối.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38: Chương 32.2

“Trời ơi, khách sáo cái gì! Ăn chơi thôi có phải món gì quý giá đâu mà ngại!” Lý Anh nói xong lập tức đi ngay.

“Cứ để thím bày đi đi!” Quan Quốc đặt một bình rượu lên bàn, hỏi Triệu Thanh Cốc, “Con uống một ly không?”

Triệu Thanh Cốc khoát tay, “Con không biết uống rượu đâu.”

Quan Quốc vỗ trán nói, “À, bình thường thấy con nói chuyện chừng chạc, chú quên mất con còn nhỏ! Ha ha!”

Lý Anh bưng đĩa hạt hướng dương lên, định xuống bếp nấu com thì Triệu Thanh Cốc gọi lại, “Thím ngồi đây một chút đi, con có việc muốn bàn với hai chú thím.”

Lý Anh ngạc nhiên hỏi, “Có thím nữa à?”

Triệu Thanh Cốc kéo Quan Viễn lại gần, sửa sang quần áo cho cậu không bị lạnh, rồi mới nói, “Là thế này, tụi con đang bán thịt kho trên thị trấn...”

Quan Quốc không đợi Triệu Thanh Cốc nói xong đã lên tiếng, “Chuyện này chú thím biết, nghe nói hai đứa buôn bán không tệ. Chẳng lẽ vì vậy nên bị người trên đó làm khó làm dễ? Không được! Người của thôn ta không tới phiên người ngoài bắt nạt! Thanh Cốc mau kể đầu đuôi cho chú thím nghe đi!”

Quan Viễn thật sự bị khả năng suy diễn của Quan Quốc đánh bại, chỉ biết cảm nín. Triệu Thanh Cốc dờ khóc dờ cười nói, “Không phải ạ! Bọn con vẫn bán bình thường, nhưng sang năm con và Tiểu Viễn định đi học, nên đã mua một cửa hàng trên thị trấn muốn nhờ chú trông coi giùm. Công việc không

nặng nhọc lắm đâu, mỗi ngày tụi con sẽ làm sẵn một lượng thịt kho nhất định, chủ chỉ cần bán và thu tiền là được.”

Lý Anh và Quan Quốc nghe xong đều ngơ ngời. Lý Anh phục hồi tinh thần trước, hỏi, “Hai đứa yên tâm giao cho người khác sao?”

“Dạ. Thịt kho có số lượng nhất định, giá cả cũng cố định, cho nên mỗi ngày bán được bao nhiêu tiền con biết rất rõ. Thật ra nói là bán một ngày nhưng tối đa cũng chỉ ba đến bốn giờ là xong thôi, xong xuôi chú có thể về lo việc ở nhà. Tạm thời tiền công là hai mươi lăm tệ một tháng. Chú thấy sao ạ?”

Quan Quốc vô thức chà chà bàn tay lên đùi.

Triệu Thanh Cốc hỏi, “Chú thấy tiền lương hơi ít ạ?”

Quan Quốc vội vàng xua tay, “Không không! Một tháng hai mươi lăm tệ, trời ơi, còn nhiều hơn làm công chức nữa! Chú là đang lo... Hai đứa trả công cao như vậy còn lời không? Đừng để lại lỗ vốn là một đó!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nghe vậy đều nở nụ cười, chủ Quan Quốc quả là người thành thật.

“Chú cứ yên tâm! Nếu lỗ vốn chắc chắn tụi con sẽ không làm. Có điều, ra ngoài bán hàng, không biết chú thím có thấy ngại không...”

Lý Anh nhanh chóng đáp, “Mình kiếm tiền bằng công sức của mình, có ăn trộm ăn cướp của ai đâu mà ngại! Thím lên thị trấn thấy người ta bày sạp bán đồ quá trời, coi bộ được lắm đó!” lại quay qua nói với Quan Quốc, “Cha sắp nhỏ, anh cứ đi đi, việc trong hợp tác xã để em lo!”

“Thật ra một ngày chỉ mất mấy tiếng thôi, hoàn toàn không ảnh hưởng tới việc nhà của chú thím đâu!” Triệu Thanh Cốc sợ Quan Quốc còn băn khoăn, nói cho rõ.

Quan Quốc và Lý Anh nghe vậy đều rất vui mừng, có lương mỗi tháng mà vẫn tiếp tục lo việc nhà được, đúng là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống! Quan Quốc uống một ngụm rượu, đáp, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn, cảm ơn hai đứa...”

Bàn chuyện xong, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn xin phép về, nhưng Lý Anh và Quan Quốc kiên quyết giữ ở lại ăn cơm, nhiệt tình khó chối từ, hai người đã đồng ý.

“Thanh Cốc, khi nào bắt đầu con cứ báo một tiếng, chú sẽ lập tức đi ngay!” Quan Quốc vỗ ngực nói.

“Cửa hàng còn đang trang hoàng, nhanh nhất cũng phải năm ngày sau ạ.” Triệu Thanh Cốc nói.

“Hiện chú thím cũng không bận gì, để mai chú thím lên giúp tụi con một tay!”

“Dạ, càng tốt! Tụi con cũng đang định mướn thêm người. Như vậy tiền lương sẽ bắt đầu tính từ ngày mai luôn.” Triệu Thanh Cốc nói.

Quan Quốc vội xua tay, “Chú thím lên giúp một tay, tiền bạc cái gì!” Lý Anh cũng phụ họa.

“Dạ, cứ vậy đi! Tụi con mướn người khác cũng phải trả tiền thôi!”

Bốn người nói chuyện thêm một hồi nữa Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn mới ra về.

Trang hoàng cửa hàng tất nhiên cần thợ mộc, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn lập tức nghĩ tới Quan Thụ Lâm, quyết định đi tới nhà Quan Thụ Lâm kiếm người.

Đây là lần đầu tiên Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đến nhà Quan Thụ Lâm, vừa vào cổng đã thấy một khung cảnh vô cùng lộn xộn, khắp sân toàn phân gà, trong không khí thoang thoảng mùi phân heo. Quan Viễn bịt mũi bước vào.

Quan Mộc Mộc đang ngồi xổm trong sân chơi kiến, thấy Quan Viễn, mặt lập tức đỏ bừng, luống cuống đứng lên, há há miệng hỏi lâu lại không biết phải nói gì, cuối cùng cố gắng hỏi một câu, giọng như tiếng muỗi kêu, “Hai anh tới có gì không ạ?”

Quan Viễn rất có thiện cảm với Quan Mộc Mộc, mặc dù cả người Quan Mộc Mộc rất bẩn, nhưng đó là do có một người mẹ lười chứ bản thân cậu bé lại rất lễ phép.

“Tụi anh tìm cha em. Cha em có nhà không?”

“Dạ... có.” Quan Mộc Mộc lắp bắp đáp, chạy vụt vào nhà gọi cha.

Quan Thụ Lâm đi ra, nghe xong lý do Triệu Thanh Cốc tới tìm mình, không phải lần đầu tiên nhận việc của Triệu Thanh Cốc, biết Triệu Thanh Cốc trả tiền công rất hào phóng nên đồng ý ngay. Quan Thụ Lâm muốn mời hai người vào nhà ngồi chơi một lát, nhưng nghĩ tới trong nhà lộn xộn lại ngại mở miệng.

Quan Thụ Lâm tiễn Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn về. Quan Viễn quay đầu nhìn lại, phát hiện Quan Mộc Mộc đang đẩy hờ cửa cổng nhìn theo hai người.

Tiếp đó, hai người chia nhau đi kêu thêm vài người người nữa rồi mới về nhà.

Hôm sau, mọi người tập trung ở cổng thôn theo thời gian đã hẹn, không ngờ Lý Anh cũng có mặt. “Trong nhà đang rảnh, thím đi theo coi phụ được gì thì phụ.”

Lý Anh có ý tốt, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cũng không tiện từ chối. Đoàn người nhanh chóng lên thị trấn, bắt đầu sửa sang cửa hàng.

Phòng bếp trong cửa hàng có đầy đủ dụng cụ hết, Triệu Thanh Cốc và mấy người đàn ông làm việc ở đằng trước, Quan Viễn và Lý Anh xuống phòng bếp nấu cơm.

Lý Anh vốn nghĩ sẽ làm hết một mình, không ngờ lại thành người phụ cho Quan Viễn. Lý Anh ngửi mùi đồ ăn thơm nức mũi, khen, “Tiểu Viễn, con giỏi quá! Còn nhỏ đã nấu ăn ngon như vậy, thật sự không hề kém đầu bếp chuyên nghiệp tí nào! Khó trách thịt kho nhà con ăn ngon. Con là người đứng sau màn chỉ đạo đúng không?” Lý Anh nói xong nghĩ đến Thạch Đầu nhà mình, lớn hơn Quan Viễn một tuổi nhưng cả ngày chỉ biết đuổi gà bắt chó bắt nạt kẻ yếu, mỗi lần nhớ tới là lại thấy đau đầu.

Quan Viễn xấu hổ cười nói, “Con cũng chẳng biết tại sao. Tự nhiên rất thích nấu ăn, dường như cầm vá lên là làm được ngay!” Tất nhiên là xạo!

Lý Anh lại rất tin, vỗ đùi nói, “Thím biết rồi, cái này người ta gọi là cái gì ha... A, là có thiên phú!”

Hai người trong phòng bếp nói chuyện vui vẻ, mấy người ở đằng trước ngửi thấy mùi thơm đã sớm không còn tâm trí làm việc. Nói thật ăn một bữa cơm Quan Viễn làm còn có sức hấp dẫn hơn Triệu Thanh Cốc trả cho tiền công.

Lý Anh nhìn mấy người đàn ông liên tục gấp gấp giống như tám trăm năm chưa được ăn cơm, bèn nói, “Mấy người ăn ít một chút đi! Ai cũng như cái bụng không đầy, muốn ăn mặt nhà hai đứa nhỏ luôn à?!”

Mấy người biết Lý Anh chỉ nói giỡn vậy thôi, nhưng thấy một bàn chén đĩa không trước mặt, vẫn ngại ngần sờ đầu nói, “Tại cơm ngon quá chứ bộ!”

Dưới sự hấp dẫn của đồ ăn ngon và tiền công cao, bọn họ làm việc rất nhiệt tình. [dn;lien.xcdaan/lqy;o\]s.dlon](#) Quan Thụ Lâm chịu khó khắc hoa văn phức tạp lên quây tính tiền, trông rất cao cấp.

Lúc hoàn thành, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vô cùng hài lòng, thưởng thêm cho mỗi người một tẹ.

Khi ra về, một ông chú trong nhóm vỗ vai Triệu Thanh Cốc, “Nhóc, làm tốt lắm!” dừng lại một chút mới xoa xoa tay ngượng ngùng nói tiếp, “Lần tới có chuyện nhớ tìm chú nữa ha! Không cần tiền công, chỉ cần một bữa cơm là đủ rồi!” Mấy người còn lại nghe vậy cười ầm cả lên. Triệu Thanh Cốc nín cười đáp, “Dạ!”

Năm ngày sau, tiệm thịt kho Thanh Cốc chính thức khai trương. Triệu Thanh Cốc mua một dây pháo về đốt mừng, vốn định mướn đội múa lân tới, nhưng khắp thị trấn không có đội múa lân nào nên đành thôi.

Tiệm mới phải có bầu không khí mới, ngày khai trương Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn quyết định bắt đầu bán khô bò, còn giảm giá hai mươi phần trăm khi mua thịt kho không kể số lượng hấp dẫn không chỉ khách hàng cũ ùn ùn kéo tới, mà còn cả khách mới tới góp vui, xếp thành một hàng dài hết con phố.

Quan Quốc nhìn hàng người dài đằng đằng trước cửa tiệm, kinh ngạc tròn mắt há hốc mồm, thầm nghĩ, cha mẹ ơi, đồ mặc thế này cũng đầy người chịu mua!

Lý Anh chân tay nhanh nhẹn phụ trách cắt thịt, Quan Quốc phụ trách cân. Quan Viễn thấy hai người không cần giúp quyết định nhận việc thu tiền. Triệu Thanh Cốc thì phụ trách đứng trước cửa chào hỏi khách. Bốn người phân công như vậy mới bán kịp.

Triệu Thanh Cốc biết hôm nay thật sự quá mệt, thưởng cho Lý Anh và Quan Quốc mỗi người năm tẹ.

Quan Quốc và Lý Anh không chịu nhận. Triệu Thanh Cốc bèn nói, “Hôm nay là ngày khai trương, nên con thưởng cho có không khí vui mừng, sau này sẽ không có nữa đâu!”

Quan Quốc và Lý Anh nghe vậy đành nhận. Về nhà, hai người cẩn thận tính toán tiền bỏ ra và thu vào của Triệu Thanh Cốc, phát hiện lời đến khoảng một trăm tẹ.

“Trời đất quý thần ơi! Hai đứa nhỏ này giỏi quá!” Quan Quốc lầm bầm.

Lý Anh nhéo hông Quan Quốc, nói, “Em dặn anh này, việc này nhất định phải giấu thật sâu trong bụng, ai hỏi cũng không được nói! Thanh Cốc và Tiểu Viễn tốt lắm rồi, chúng ta đừng làm kẻ tiểu nhân!”

Quan Quốc bị nhéo đau, nhe răng nói, “A, đừng nhéo! Anh là hạng người như vậy sao?!”

Lý Anh biết tính chồng là một anh nông dân ngốc, nếu mình không mạnh mẽ thì nhà mình đã sớm bị mẹ chồng và em chồng ăn đến cả xương cốt cũng không còn rồi. “Hai đứa nhỏ rất có tài, chúng ta cứ thật thà làm theo, chắc chắn sau này sẽ được thơm lây thôi!” Lý Anh không thông minh, nhưng có trực giác của một người phụ nữ.

Quan Quốc gật đầu, “Ừ! Chuyện tốt thế này rơi xuống đầu, không mắc gì mình không quý trọng! Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hai đứa nhỏ kêu anh đi

trông tiêm chắc chắn cũng vì thấy anh là người đang hoảnh!” Quan Quốc cười hi hi nói tiếp, “Em cứ luôn chê anh ngốc, giờ nhìn đi! Cái câu gì mà bí thư chỉ bộ thôn mình thường hay nói đó... À, là ‘trời sinh người ắt có chỗ hữu dụng’! Ha ha, quả nhiên là người có học có khác!”

Lý Anh lại véo hông Quan Quốc một, “Ngốc!”

Sau đó Quan Quốc làm việc rất tận tâm tận lực, kêu con trai lớn dạy cho một ít phép tính cơ bản để ghi chép sổ thu chi rõ ràng, mỗi ngày còn tự động đi mua thịt heo về và rửa sạch cho Triệu Thanh Cốc, nếu không do kiêng dè, hẳn là Quan Quốc sẽ kho thịt giùm luôn.

Quan Viễn cực kỳ hài lòng với Quan Quốc, ít nói, thành thật, cần cù, vô cùng thích hợp với công việc trông coi cửa hàng thịt kho.

Có Quan Quốc phụ, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ngoại trừ kho thịt thì chẳng cần phải lo gì nữa. Nhân lúc rảnh, Quan Viễn dạy Triệu Thanh Cốc học trước một ít chữ đơn giản. Hai người cũng vào không gian chơi với hoa sen mỗi ngày. Cuộc sống trôi qua có quy luật lại rất phong phú.

Hiện tại trong thôn Quan Gia rất yên bình, nhưng Quan Viễn biết thôn này sắp phải nghênh đón một biến động lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Chương 33

Mùa xuân năm 1980, tin tức ‘sẽ được phân ruộng riêng’ lan khắp thôn Quan Gia. Trong khi mọi người lo lắng chờ đợi không biết có thật không, rốt cuộc thôn trưởng đã lên tiếng xác nhận trên loa phát thanh của thôn. Lúc này vấn đề phân chia ruộng đất thế nào là vấn đề mọi người quan tâm nhất, ở thời đại này, ruộng đất chính là nguồn sống của người dân.

Không khí trong thôn Quan Gia vừa náo nhiệt vừa khẩn trương, có người đầu óc lạnh lẽ đã lặng lẽ lôi kéo quan hệ với lãnh đạo xã.

Chỉ mấy ngày sau, thôn trưởng dựa theo công văn chỉ đạo do ủy ban huyện chuyển xuống, phân đất theo đầu người. Toàn bộ người dân tập trung ở sân phơi của hợp tác xã, ngay khi thôn trưởng công bố tin này, không khí lập tức ồn ào hẳn lên. Nhà nhiều người thì vỗ ngực may mắn, nhà ít người thì vỗ ngực tiếc nuối.

Quan Viễn không quan tâm lắm đến việc sẽ phân được bao nhiêu và ở đâu nhưng Triệu Thanh Cốc lại khác, mặc dù bán thịt kho kiếm được không ít tiền, nhưng anh vẫn có niềm khát vọng rất lớn với ruộng đất. Triệu Thanh Cốc nghe thông báo phân chia theo đầu người, không có phản ứng gì, bởi vì đây xem như là cách phân chia công bằng nhất rồi.

Người nhà họ Quan không được vui cho lắm, bởi vì tuy Triệu Thanh Cốc vốn không thuộc hộ khẩu nhà họ, nhưng Quan Viễn lại khác, giờ Quan Viễn đã cắt khẩu sang bên Triệu Thanh Cốc, khiến bọn họ mất đi phần đất sẽ được phân cho Quan Viễn.

Phân đất theo đầu người chẳng có gì đáng nói, không ai phản đối việc này, nhưng được phân ở đâu, đất tốt hay xấu lại là chuyện khác. Ban đầu thôn trưởng đề nghị sẽ phân cho mỗi nhà phần đất ở gần nhà, nhưng có vài người thấy như vậy là thiệt cho họ bởi vì đất ở nhà họ là đất xấu. Cuối cùng, thôn trưởng quyết định: bốc thăm để chọn.

Người rút được chỗ đất tốt thì vô cùng hưng phấn, người rút được chỗ đất kém thì đỏ ngầu cả mặt. Cả thôn nhốn nháo hò hét vì chuyện này khoảng chừng mười ngày mới yên tĩnh lại. Sự kiện này đánh dấu thôn Quan Gia đã bước sang thời đại mới. Từ khi có đất riêng, người dân mất đi tình trạng lười biếng lúc còn trong hợp tác xã, ai cũng nhiệt tình giống như uống thuốc lách. Có người thậm chí ở ngoài đất cả ngày, thấy một cọng cỏ dại mới nảy mầm là lập tức nhổ ngay.

Đất nước từ từ mở cửa, hơi thở của thời đại mới lan tràn khắp nơi, mình chứng dễ thấy nhất là đã có nhiều người bày sạp bán trên đường hơn.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vẫn dựa theo kế hoạch cũ, đi học. Trường tiểu học cũ của thôn Quan Gia từ khi đóng cửa đến nay vẫn chưa được xây lại, muốn học chỉ có thể qua thôn Triệu Gia bên cạnh, hoặc là lên thẳng thị trấn. Đối với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, đương nhiên lên thị trấn học sẽ tiện hơn nhiều.

Điều khiến Quan Viễn cảm thấy kinh ngạc là Quan Thạch Đầu cũng bị cha mẹ bắt đi học. Quan Thạch Đầu méo miệng, vẻ mặt không tình nguyện, “Đại ca, đi học có gì vui đâu?! Không bằng ở nhà bắt châu chấu cho rồi!”

Quan Quốc nghe vậy, tức giận vỗ quạt hương bỏ lên đầu Quan Thạch Đầu, “Cho mày đi bắt châu chấu này! Được đi học còn không chịu đi! Cha mày cũng vì không được đi học mới bị mẹ mày nói là đần đó!” Quan Quốc đánh xong, quay lại nói với Triệu Thanh Cốc, “Thanh Cốc, thằng bé này nghịch ngợm quen thói rồi, ở trường con giúp chú trông nó một chút tránh cho nó gây họa ha!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Chú yên tâm đi! Thạch Đầu rất ngoan, đúng không Thạch Đầu?”

Quan Thạch Đầu nhìn nụ cười của Triệu Thanh Cốc, bỗng thấy lạnh cả người, “Dạ... đúng.”

Triệu Thanh Cốc, Quan Viễn và Quan Thạch Đầu được phân vào lớp 1-3. Thật ra người lớn như Triệu Thanh Cốc đi học không phải không có, nhưng quan trọng là Triệu Thanh Cốc cao hơn các bạn cùng lứa rất nhiều, vừa bước vào phòng học đã tạo cảm giác áp bách cho những bạn học nhỏ tuổi hơn trong lớp. Cả lớp vừa mới còn hò hét ầm ĩ đã lập tức yên tĩnh lại. Ba người cứ thỉnh thoảng lại bị các bạn lên nhìn.

Quan Thạch Đầu vốn là một nhóc quậy có tiếng trong thôn, thấy các bạn nhìn mình như nhìn người nước ngoài, lập tức đập bàn hỏi, “Nhìn cái gì?! Có gì vui mà nhìn?”

Hai phần ba học sinh trong lớp là nhà trong thị trấn, lúc này người thị trấn vẫn mang tâm lý xem thường người nhà quê rất nặng, nghe Quan Thạch Đầu nói tiếng địa phương lập tức cười ầm lên.

Một bé trai mặc đồ khá sang nhìn Quan Thạch Đầu với ánh mắt khinh miệt, “Đồ nhà quê!”

Quan Thạch Đầu vốn nóng tính, nghe vậy lập tức giơ quả đấm lên định đánh đứa bé kia, nhưng bị Triệu Thanh Cốc dè xuống.

“Bạn này, người lớn trong nhà bạn không dạy bạn biết lễ phép là gì sao?” Triệu Thanh Cốc đứng trước mặt cậu bé kia hỏi.

Cậu bé kia thấy Triệu Thanh Cốc như gã khổng lồ đứng trước mặt, dù đã cố nén, nhưng cơ thể vẫn run run, “Làm... Làm gì? Nói cho cậu biết, tôi không phải đứa dễ bắt nạt đâu!” vẻ mặt như sắp khóc tới nơi. Triệu Thanh Cốc bỗng cảm thấy thật vô nghĩa, chẳng có được một phần vạn đáng yêu của Quan Viễn, bèn quay trở về chỗ ngồi lại.

“Anh làm cậu ta sắp khóc rồi kìa!” Quan Viễn chọt tay Triệu Thanh Cốc nói.

“Anh có làm gì đâu? Trông cậu ta rất phách lối, không ngờ lá gan lại nhỏ như vậy!” Triệu Thanh Cốc nói xong, lật quyển sách vừa được phát ra xem.

Đúng lúc này, ngoài cửa có một đầu nhỏ duỗi vào, Quan Viễn nhìn ra, phát hiện là Quan Mộc Mộc và Quan Thụ Lâm đang đứng phía sau cầm bọc sách cho cậu ta. Quan Viễn vui vẻ phát phát tay với Quan Mộc Mộc.

Hai mắt Quan Mộc Mộc lập tức sáng lên, cảm giác bàng hoàng hoảng sợ lập tức biến đi. Quan Thụ Lâm dắt Quan Mộc Mộc tới bên cạnh nhóm Quan Viễn, “May quá! Chủ cứ lo Mộc Mộc nhát gan đi học sẽ bị bạn bắt nạt, không ngờ được cùng lớp với mấy đứa. Thanh Cốc, phiền con ở trường giúp chú trông chừng Mộc Mộc một chút ha!”

Dĩ nhiên là Triệu Thanh Cốc gật đầu đồng ý ngay. Quan Viễn cảm thấy anh cậu đi học mà cứ như đi trông trẻ, một đứa hiếu động quá mức phải để phòng cậu ta bắt nạt người khác, một đứa lại yên tĩnh quá mức, phải để phòng cậu ta bị bắt nạt.

Khấp phòng chỉ còn mỗi bên cạnh Quan Thạch Đầu là trống, Quan Thụ Lâm bèn cho Quan Mộc Mộc ngồi xuống đó. Quan Thạch Đầu vốn không ưng lắm, nhưng thấy hôm nay Quan Mộc Mộc ăn mặc vô cùng sạch sẽ, chỉ bịu môi chứ không nói gì, dù sao ngồi gần một người quen cũng tốt hơn một kẻ xa lạ.

Quan Thụ Lâm không yên lòng lại dặn dò thêm mấy câu nữa mới đi. Quan Viễn thầm cảm thán, Quan Thụ Lâm đúng là một người cha cẩn thận.

Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu ngồi ngay trước mặt Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Lỗi tai Quan Mộc Mộc cứ đồ suốt. Thỉnh thoảng Quan Mộc Mộc quay đầu nhìn Quan Viễn, lần nào Quan Viễn cũng cười cười đáp lại khiến Quan Mộc Mộc càng kích động hơn, mặt đỏ giống như cà chua chín. Quan Mộc Mộc lên giờ hai tay lên nhìn, thấy chúng sạch bóng mới yên tâm thờ phào một hơi.

Một lát sau, giáo viên chủ nhiệm tới, mời từng bạn bước lên bục giới thiệu bản thân. Lúc này mới thấy rõ sự khác biệt giữa trẻ con thị trấn và trẻ con nông thôn. Phần lớn trẻ con thị trấn đều nói chuyện tự tin to rõ, còn mấy đứa nhỏ ở nông thôn lại tự ti mình nói tiếng địa phương, giọng nhỏ tới mức chẳng khác gì tiếng muỗi kêu.

Quan Thạch Đầu tự tin bước lên bục nói to, “Minh tên là Quan Thạch Đầu, đánh nhau rất giỏi, về sau bạn nào chơi với mình, mình sẽ bảo kê cho!”

Quan Viễn đen mặt, Triệu Thanh Cốc cười khở, cô giáo chủ nhiệm thì mặt xanh như tàu lá chuối, “Bạn Thạch Đầu, đánh nhau là sai! Nếu em đánh nhau, cô sẽ mời cha mẹ em lên nói chuyện!”

Quan Thạch Đầu lập tức lăm bầm một câu, “Biết ngay sẽ như vậy mà!” Cô giáo nghe vậy, tức muốn học máu, đúng là một đứa trẻ nghịch ngợm!

Tiếp theo, Quan Mộc Mộc bước lên bục, cực kỳ bình tĩnh nói rõ từng câu từng chữ giới thiệu bản thân. Cô giáo vừa thấy Quan Thạch Đầu tựa như học sinh cá biệt, nay gặp Quan Mộc Mộc đối lập lập tức thích ngay.

Tới phiên Quan Viễn lên, hai mắt của cô giáo lập tức tỏa sáng, thâm than đứa nhỏ này không những nhìn đáng yêu nói chuyện cũng mềm mềm ngọt ngọt. Mấy cô bé ngồi dưới cũng đỏ mặt nhìn Quan Viễn.

Còn Triệu Thanh Cốc với chiều cao không thua gì thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi thật sự là quá chói mắt. Cô giáo lập tức lộ vẻ mặt không thể tin khi nghe Triệu Thanh Cốc tự giới thiệu mới mười hai tuổi.

Ngày đầu tiên không có tiết học, sau khi tự giới thiệu và nghe cô giáo phổ biến nội quy trường học xong tất cả học sinh ra sân trường nghe hiệu trưởng phát biểu thao thao bất tuyệt chừng hai tiếng đồng hồ nữa mới được về.

Trên đường về, Quan Mộc Mộc ồm ồm nhiều lần, rốt cuộc lấy hết dũng khí hỏi Quan Viễn, “Sau này mình có thể tới nhà bạn học bài chung không?”

Quan Viễn cảm thấy cậu bé này thật sự rất đáng yêu, đáp, “Đĩ nhiên là được!” Quan Mộc Mộc nghe xong, lập tức nở nụ cười thật tươi.

Quan Thạch Đầu vội kêu lên, “Đại ca, em cũng muốn, em cũng muốn!” Quan Viễn đá mông Quan Thạch Đầu một, “Cút!” Quan Mộc Mộc thấy vậy che miệng cười. Triệu Thanh Cốc đứng bên cạnh vui vẻ nhìn bọn nhóc đùa giỡn.

Cứ vậy, bốn người bắt đầu kiếp học sinh. Quan Viễn không cần phải nói, Triệu Thanh Cốc thì vốn thông minh lại tăng thêm hết lòng học tập, tiến bộ vượt xa các bạn trong lớp. Quan Mộc Mộc cũng học rất tốt, chỉ có Quan Thạch Đầu là ham chơi nên luôn không thể tập trung học tập.

Lúc Quan Mộc Mộc tới nhà Quan Viễn làm bài tập, Quan Thạch Đầu cũng ham vui đi theo. Quan Thạch Đầu không dám chọc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, hiển nhiên Quan Mộc Mộc lập tức trở thành đối tượng tốt nhất để bắt nạt. Quan Thạch Đầu lúc thì ném lên người Quan Mộc Mộc một con châu châu lúc lại kéo tóc cậu bé. Những lúc này Quan Mộc Mộc sẽ đỏ mặt, lảng lảng nhìn Quan Thạch Đầu không nói một lời nào. Lần nào cũng như lần này, một lúc sau, Quan Thạch Đầu sẽ gãi gãi đầu, lấp ba lấp bắp nói, “Được rồi... xin lỗi.”

Quan Viễn thấy vậy buồn cười nghĩ hai đứa nhỏ này, thoát nhìn là Quan Thạch Đầu giương nanh múa vuốt nhưng thực tế lại bị Quan Mộc Mộc ăn gắt gao, có thể nói là vô quyết dày có móng tay nhọn!

Học kỳ một kết thúc, Quan Viễn, Triệu Thanh Cốc, Quan Mộc Mộc thi hai môn toán và ngữ văn đều đạt điểm tối đa, nằm trong top đầu của lớp. Còn Quan Thạch Đầu, ngữ văn năm mươi bốn, toán sáu mươi bảy.

Lúc Quan Quốc biết điểm của Quan Thạch Đầu, cảm thấy toán của con mình trên trung bình là không tệ rồi. Không may sau đó Lý Anh biết được trong bốn đứa nhỏ lên thị trấn học, chỉ có Quan Thạch Đầu nhà bọn họ là điểm tệ nhất về nhà lập tức xắn tay áo đòi đánh Quan Thạch Đầu. Lúc đầu Quan Quốc còn ngăn cản vợ, sau khi nghe xong đầu đuôi, một đánh một biến thành hai đánh một. Tiếng gào kêu cha gọi mẹ của Quan Thạch Đầu truyền đi thật xa.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 33.2

Trong thôn sau khi nghe nói có ba đứa nhỏ lên thị trấn học thi được điểm tối đa, những nhà cho con sang thôn Triệu Gia học lập tức chọn rộn cả lên.

Lúc trước chỉ có nhóm Quan Viễn, Triệu Thanh Cốc, Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc lên thị trấn học, còn các nhà khác đều cho con cháu sang trường bên thôn Triệu Gia học chủ yếu là do trên thị trấn học phí quá mắc, gấp đôi trường bên thôn Triệu Gia.

Quan Quốc trông coi cửa hàng bán thịt kho cho Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, hai người thấy Quan Quốc cần cù thật thà nên đã tăng tiền lương thành ba mươi tệ một tháng. Về phần Lý Anh không chỉ lo việc đồng áng chu đáo còn nuôi hai con heo thật mập. Nhờ đó nhà Quan Quốc từ từ trở nên khá giả, đứng trong top đầu ở thôn Quan Gia. Quan Thụ Lâm thì có lẽ vì tay nghề tốt, ngày càng nhận được nhiều đơn đặt hàng. Bởi vậy hai nhà này mới có dư tiền cho con lên thị trấn học.

Nay mấy nhà trong thôn Quan Gia biết nhóm Quan Viễn thi được điểm cao, đều nghĩ là nhờ trường trên thị trấn dạy giỏi, bởi vậy một số nhà ngầm quyết định, học kỳ sau dù khổ cách mấy cũng phải cho con lên thị trấn học.

Lý Nguyệt Chi nghe tin Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc có thành tích tốt, ganh tỵ không chịu nổi, làm ầm ĩ với Quan Mãn Khó, bắt phải cho Quan Thái Minh lên thị trấn học.

Tất nhiên Quan Mãn Khó cũng phản đối việc cho con đi học, nhưng quan trọng là không có tiền. Hiện giờ tiền trong nhà đều do Quan Hà giữ.

Quan Mãn Khó nghe Lý Nguyệt Chi giật dây, đi tìm Quan Hà nói muốn cho Quan Thái Minh lên thị trấn học.

Quan Hà ngồi trên giường gạch nghe Quan Mãn Khó nói xong, trầm mặc hồi lâu. Thật ra Quan Hà cũng muốn cho cháu mình đi học để sau này có tương lai, đặc biệt khi thấy cuộc sống của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ngày càng tốt lên, suy nghĩ đó càng trở nên bức thiết. Nhưng đi học quá tốn kém!

“Mãn Khó à, cha cũng muốn cho mấy đứa nhỏ lên thị trấn học, nhưng mày cũng biết rồi đó, nhà chúng ta chẳng có bao nhiêu tiền, trên thị trấn học phí lại quá mắc. Thôi thì cho qua bên trường thôn Triệu Gia học đi! Học ở đâu chẳng là học!”

Quan Mãn Khó phản bác, “Cha, sao mà giống được! Hai thằng nhóc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc lên thị trấn học thi được điểm tối đa luôn kìa, cứ cái đà này không chừng tụi nó thi đậu đại học rồi làm cán bộ luôn ấy chứ! Cha, ráng lúc này đi! Hiện giờ nhà mình toàn là nông dân, nhưng sau này bọn nhỏ sẽ là ‘người nhà nước’!” Không thể không nói Quan Mãn Khó đã gãi đúng chỗ ngứa của Quan Hà. Quan Hà nghe xong có vẻ hơi dao động.

Quan Mãn Khó thấy có cơ hội, vội bồi thêm, “Nếu cháu nội của cha thật sự có thể thi lên đại học, chẳng phải cha mẹ cũng được thom lây sao?”

“Được rồi, đi hết! Đứa nào tới tuổi đi học đều cho lên thị trấn học hết!”

Quan Mãn Khó nghe vậy lại không vui, nếu cho đi học hết, lúc ra riêng, nhà chẳng còn được mấy đồng mà chia.

Quan Hà lờm Quan Mãn Khó một, “Đừng cho là tao không biết mày đang nghĩ gì! Nếu chỉ cho con mày đi, Mãn Thương, Mãn Phòng chắc chắn sẽ có ý kiến, không cho con tụi nó đi, nhất định tụi nó sẽ làm âm lên. Hơn nữa, tao thấy mấy đứa nhà Mãn Phòng trông còn thông minh hơn mấy đứa nhà mày nhiều!”

Quan Mãn Khó như nghẹn một búng máu ngay cổ họng, nếu người khác dám nói như vậy, chắc chắn Quan Mãn Khó đã sớm xắn tay áo lên đánh cho một trận, nhưng là cha mình, Quan Mãn Khó đành phải thôi, lại nghĩ rốt cuộc nhà mình có nhiều con nhất, cũng không tính là thiệt.

Qua học kỳ hai, Quan Viễn phát hiện có thêm mấy đứa nhỏ nhà họ Quan và vài gương mặt quen thuộc trong thôn Quan Gia lên thị trấn học, thầm cảm thán, tâm tình mong con thành đạt của bậc làm cha làm mẹ đúng là thời nào cũng như thời nào.

Hiện thị kho Viễn Cốc đã nổi tiếng khắp huyện Vân Sơn. Quan Viễn căn cứ kinh nghiệm đời sau, biết không chỉ thịt kho, bán thịt khô để làm quà biếu cũng rất có lợi, cho nên đẩy mạnh bán thêm thịt khô. Dù là người trong huyện Vân Sơn hay các huyện lân cận một khi muốn thịt khô làm quà, nghĩ tới đầu tiên chính là thịt khô Viễn Cốc.

Tuy nhu cầu thị trường ngày càng cao, nhưng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đều không định tăng sản lượng, hàng ngày chỉ bán cố định một trăm cân, hết thì thôi. Cho nên mỗi ngày cửa hàng vừa mở cửa đã thấy rất nhiều khách xếp hàng chờ từ sớm.

Quan Quốc không chỉ một lần nói với Triệu Thanh Cốc nên làm nhiều một chút, nhưng Triệu Thanh Cốc vẫn không đồng ý.

Ngày nào cũng chưa tới trưa đã bán hết, Quan Quốc đành phải nói với những người còn đang xếp hàng chờ, “Đã bán hết rồi, mọi người chịu khó ngày mai quay lại đi.” Khách hàng nghe riết thành quen, chỉ oán trách mấy câu rồi giải tán. Quan Quốc nhìn hàng người tản ra cảm giác như tiền đang vỗ cánh bay đi, lòng đau như dao cắt.

Hôm nay Quan Quốc đẩy thịt tươi về nhà cho Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, thấy Triệu Thanh Cốc đang xem Quan Viễn vẽ tranh.

“Tiểu Viễn giỏi quá! Rõ ràng chỉ vài nét bút đơn giản, nhưng vừa nhìn vào đã biết ngay là hai anh em mình!”

Quan Viễn đắc ý cười ha ha, “Em mà!”

Triệu Thanh Cốc xoa đầu Quan Viễn với vẻ mặt cưng chiều.

Quan Quốc không quấy nhiễu hai người, đẩy thẳng xe thịt ra nhà sau, thuận thực rửa sạch.

Rửa sạch hai trăm cân thịt rất tốn thời gian, lúc Quan Quốc rửa hết, Triệu Thanh Cốc đã nấu xong cơm chiều. Hai người giữ Quan Quốc ở lại ăn cơm. Quan Quốc cũng không khách sáo, nhìn bàn cơm hương, vị đều đủ, gắp ngón cái lên nói với Triệu Thanh Cốc, “Thanh Cốc, chú thật sự phục con rồi! Vừa biết kiếm tiền vừa biết lo liệu việc nhà, sau này cô nào cưới được con, nhất định là đã tích phúc mấy đời!”

Triệu Thanh Cốc chỉ cười cười không nói gì.

Quan Viễn nghe vậy trong lòng không vui, im lặng ăn cơm. Triệu Thanh Cốc lúc nào cũng chú ý tới Quan Viễn, lập tức nhận ra ngay tâm tình cậu không tốt, “Tiểu Viễn, đồ ăn không vừa miệng à?”

Quan Viễn lắc đầu, thấy Triệu Thanh Cốc quan tâm tới mình như vậy, cảm xúc không vui trong lòng lập tức biến mất tăm, “Không ạ! Chỉ là em chưa đói lắm thôi!”

“Ừ, vậy ăn chút canh đi. Canh gà này anh hầm bằng lửa nhỏ suốt một buổi chiều đó! Rất tốt cho cơ thể.”

Quan Quốc thầm chặc lưỡi, Thanh Cốc thật sự cưng chiều Tiểu Viễn quá! Cơm nước xong, Quan Quốc lại nói, “Thanh Cốc, ngày nào cũng có cả khối người mua không được thịt kho, phải ra về tay không. Con thật sự không tính làm nhiều hơn một ít à?!”

Triệu Thanh Cốc khổ cười nói, “Chú biết đó, hiện giờ một ngày làm hai trăm cân đã là cực hạn của tụi con, nhiều hơn nữa con và Tiểu Viễn làm không nổi, trừ khi là mướn người làm phụ.”

Quan Quốc vừa nghe tới ‘mướn người làm phụ’ lập tức phát tay nói, “Không được! Nhất định không được! Đây là công thức bí truyền của tụi con, mướn người phụ lý người ta học được thì sao?! Đến lúc đó chắc chắn việc buôn bán của mình sẽ bị ảnh hưởng. Không được, không được!”

Thật ra Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã có dự định mở chi nhánh, nhưng phải mở ở nơi khác, bởi vì với huyện Vân Sơn này, một cửa hàng thịt kho với số lượng hai trăm cân mỗi ngày là đã đủ rồi. Đây mới nguyên nhân chính khiến hai người không tăng sản lượng lên.

Về phần giữ độc quyền, mặc dù công thức làm thịt kho hơi khó, nhưng không đến mức người khác không suy ra được, thịt kho Viễn Cốc ăn ngon như vậy phần lớn là nhờ có nước muối thiêng. Cho nên dù là mướn người làm phụ, hai người chỉ cần nắm giữ công thức phối đồ gia vị thì chẳng sợ gì hết. Hơn nữa dù có người nghiên cứu được công thức rồi, không phải ai cũng có nước muối thiêng để thêm vào.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đang định đi Thượng Hải xem xét thị trường, nếu có khả năng sẽ mở một chi nhánh ở đó, vì Thượng Hải cách đây cũng không xa.

Quan Quốc nghe hai người nói dự định, kinh ngạc há hốc miệng, không hiểu tại sao Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn lại có tự tin dữ vậy, nhưng chỉ bấy nhiêu đã biết bản thân mình còn kém rất rất xa. Nói trắng ra, hiện giờ Triệu Thanh Cốc là ông chủ, ông chủ có khả năng quyết đoán, người làm công tự nhiên sẽ được nhờ, nhưng cứ nghĩ đến ông chủ của mình vẫn còn là một đứa bé, Quan Quốc lại cảm thấy quá thật đã sống uống ba mươi năm qua, chẳng trách luôn bị vợ mắng là ngốc. So với hai đứa nhỏ này không ngốc thì còn gì nữa?!

Từ đó, Quan Quốc càng trở nên nghiêm khắc với Quan Thạch Đầu hơn, đến mức khiến Quan Thạch Đầu giận dỗi bỏ nhà đi bụi một lần. Tất nhiên đều là chuyện sau này.

Trường học cho nghỉ cùng lúc bắt đầu thu hoạch vụ thu. Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn được phân mỗi người ba mẫu đất, đã gieo trồng một ít hoa màu, thu hoạch rất nhanh. Hai người lo việc đồng áng xong, pha sẵn một ít gia vị để lại cho Quan Quốc tự kho thịt mỗi ngày rồi xách theo vài bộ đồ đi xe lửa lên Thượng Hải.

Huyện Vân Sơn mới vừa khai thông đường sắt nối lên Thượng Hải, Triệu Thanh Cốc vốn định mua vé giường nằm, nhưng muốn vé mua giường nằm nhất định phải có giấy giới thiệu, hơn nữa chỉ ưu tiên cho cán bộ đi công tác nên hai người đành phải mua vé ngồi.

Hiện tại xe lửa vẫn là kiểu cũ, khi chạy cứ kêu ầm ầm, tốc độ cũng chậm. Vừa lên xe lửa, Quan Viễn đã cảm giác ngộp ngộp. Triệu Thanh Cốc cẩn thận che chở cho Quan Viễn trong đám đông nhốn nháo, dắt cậu tới chỗ ngồi ghi trên vé.

Có vẻ hôm nay không phải ngày may mắn của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Lúc hai người tìm được chỗ rồi, phát hiện ghế của họ đã bị người khác chiếm. Triệu Thanh Cốc cẩn thận nhìn tờ phiếu một lần nữa để xác định chắc chắn mình không nhìn lầm.

Một người phụ nữ tuổi trung niên dắt theo một cậu bé đang ngồi ở ghế của hai người. Triệu Thanh Cốc muốn người phụ nữ đứng lên trả ghế cho Quan Viễn, còn ghế của mình vẫn để cậu bé kia ngồi tiếp, bèn nói ôn hòa, “Xin lỗi thím, hai ghế này là của tui con, thím nhường lại một ghế được không?”

Nào ngờ người phụ nữ kia nghe xong, lập tức gào to, “Cái gì?! Mày kêu tao là thím? Tao già dữ vậy hả? Mày cố tình làm nhục tao đúng không?!”

Triệu Thanh Cốc hít sâu một hơi, nói, “Xin lỗi, chị đang chiếm chỗ của bọn tôi, phiền chị đứng lên trả ghế lại.” Người phụ nữ kia tròn mắt, “Ai ngồi trước thì là chỗ của người đó!”

Quan Viễn bị mùi xe lửa làm cho choáng váng buồn nôn, vốn đã không thoải mái, nghe vậy tức giận nói, “Thím à, thím chiếm chỗ của người ta còn lý sự cùn như vậy, coi được sao?!” Mấy người khách bên cạnh cũng lên tiếng ủng hộ, “Đúng đó! Chiếm chỗ người ta còn làm như mình có lý lắm ấy!”

“Hừ! Thăng nhóc này, ăn nói hỗn hào! Không có cha mẹ dạy dỗ hả?” Người phụ nữ kia nghe xong, tức giận nói.

“Bà nói ai không có cha mẹ dạy dỗ?” Triệu Thanh Cốc lạnh lùng nhìn chằm chằm người phụ nữ kia hỏi.

“Anh, đừng nói nhảm với thím ta nữa! Nhờ tiếp viên tới giải quyết, xem thím ta có chịu trả lại ghế cho mình không!” Quan Viễn đã mất hết kiên nhẫn.

“Nhốn nháo cái gì đó?!” Vừa nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đã tới. Mấy người khách xung quanh nhanh chóng kể lại tình huống cho người soát vé nghe. Người soát vé lập tức mời người phụ nữ kia đi ngay.

Quan Viễn ngồi xuống ghế, vui mặt vào lòng Triệu Thanh Cốc, ngửi mùi hương trên áo anh mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Chương 34

Xe lửa chạy ầm ầm suốt năm tiếng mới tới Thượng Hải, Quan Viễn từng học đại học ở đây, nhìn trạm xe lửa quen thuộc, bỗng dưng nảy sinh ra xúc cảm ‘người xưa cảnh cũ nay đã không còn’.

Thượng Hải là một thành phố lớn, tất nhiên khác hẳn với thị trấn Vân Sơn. Đường phố rộng lớn hơn, người dân ăn mặc cũng đa dạng hơn. Quan Viễn nhìn khắp một lượt thấy gần phân nửa số người trên đường chạy theo một mặc quần ống loe, còn có vài cô gái uốn tóc xoắn.

Quan Viễn đã nhìn thấy nhiều kiểu thời trang hơn trong tương lai, cảm thấy quần áo kiểu này thật quê mùa, đặc biệt là mái tóc xoắn kia, uốn trông cứ như mì ăn liền.

Chợt có một thanh niên cỡi xe đạp treo máy phát thanh chạy ngang qua, mấy người xung quanh đều ồ lên khen.

Lần đầu lên thành phố lớn, Triệu Thanh Cốc thấy cái gì cũng lạ, hăm hở nhìn tới nhìn lui. “Tiểu Viễn, đúng là thành phố có khác! Náo nhiệt thật!”

“Thế này chẳng là gì đâu anh, tương lai một thị trấn nhỏ còn náo nhiệt hơn thế này nhiều!”

Hai người ngồi xe lửa suốt năm tiếng đã rất mệt, muốn tìm một chỗ nghỉ ngơi trước, hỏi thăm nhiều người mới tìm được chỗ ở trọ duy nhất trong khu này.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bước vào nhà nghỉ, thấy một người phụ nữ trung niên đang ngồi trước quầy đăng ký. Người nọ nghe Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nói muốn mượn phòng, bèn hỏi, “Hai đứa có giấy giới thiệu không?”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đồng thời lắc đầu.

“Đi công tác à?” Người phụ nữ hỏi tiếp, thái độ coi như ôn hòa.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc lại lắc đầu.

“Nếu như đi công tác và có giấy giới thiệu sẽ được miễn phí, còn nếu không sẽ thu tiền. Có loại phòng hai tệ, ba tệ, năm tệ một ngày, hai đứa muốn thuê loại nào?”

Triệu Thanh Cốc nói, “Cho tụi con xem thử trước đi.”

Được rồi, đi theo đi.” Người phụ nữ dẫn Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi xem phòng. Cuối cùng Triệu Thanh Cốc chọn phòng năm tệ một ngày. Phòng này có máy nước nóng, còn kèm bữa sáng.

Lúc Triệu Thanh Cốc trả tiền, người phụ nữ nhìn hai người cười nói, “Không ngờ hai đứa có tiền dữ vậy! Có việc cứ gọi đi, đi luôn có mặt dưới quầy kia.”

“Cám ơn đi.” Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn chờ người phụ nữ đi rồi, vào phòng khóa cửa lại. Trên xe lửa nhiều người, mùi rất nặng, Triệu Thanh Cốc lập tức xả nước nóng cho hai người tắm.

Triệu Thanh Cốc nhìn máy nước nóng trong phòng tắm, nói, “Cái máy này không tồi, chúng ta có thể mua một về nhà.”

Quan Viễn cười nói, “Máy này dùng điện, thôn ta còn chưa nối điện nữa là! Nhưng mà cũng sắp rồi, chắc cuối hè này là có thôi.”

Triệu Thanh Cốc nghe nói trong thôn sắp có điện, hưng phấn nói, “Có điện rồi chúng ta có thể mua một ti vi về xem tin tức thời sự.”

“Nếu anh muốn nghe tin tức thời sự, mua một radio là được, nó còn phát được nhiều kênh hơn ti vi nữa.”

Triệu Thanh Cốc hào phóng vung tay lên, “Đều mua!” Quan Viễn cười hi hi, cảm giác lúc Triệu Thanh Cốc nói những lời này, đặc biệt giống một tên nhà giàu mới nổi.

Hai người nói chuyện một hồi, bụng đói kêu vang, thấy trời đã không còn sớm, quyết định đi ra ngoài kiếm đồ ăn.

Người phụ nữ ở quầy tiếp tân đang ăn cơm tối, thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn xuống, thân thiết hỏi, “Hai đứa ra ngoài đi dạo à?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Tụi con ra ngoài kiếm gì đó bỏ bụng.”

“Ừ, làm gì thì làm cũng phải no bụng trước! Để đi giới thiệu cho một chỗ ăn ngon, cách đây mấy căn có một tiệm mì mùi vị rất khá, đi hay ăn ở đó lắm, ngay trên con phố này thôi!”

Đúng lúc Triệu Thanh Cốc đang muốn ăn mì, hai người nói cảm ơn người phụ nữ, rồi đi tìm tiệm mì kia.

Tiệm mì diện tích hơi nhỏ, bên trong chỉ đủ bày bốn cái bàn, còn lại đều đặt ở ngoài, có vẻ buôn bán không tệ, bên trong đã đầy khách. Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn chọn một bàn ở ngoài ngồi xuống. Chỉ chốc lát sau, một ông chú chân hơi cà thọt đi tới, nhiệt tình cười hỏi, “Hai đứa muốn ăn mì gì? Chỗ chú mì gì cũng có hết!”

“Tiểu Viễn, em muốn ăn mì gì?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

Quan Viễn nghĩ nghĩ nói, “Cho con một tô mì chay đi, nhiều rau một chút!” trong nhà bán thịt, cậu ăn thịt riết ngán luôn. Triệu Thanh Cốc biết hiện Quan Viễn ngán thịt nên tùy cậu. “Cho con một tô mì thịt băm.”

“Rồi! Chờ chút một chút ha!” Ông chú vui vẻ nói, nhanh nhẹn đi vào, một lát sau bưng hai bát mì ra.

Quan Viễn ném thử nước mì, quả thực mùi vị không tệ.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn ăn ngon, vui vẻ giơ ngón tay cái với ông chú bưng mì, “Ngon!”

Ông chú nghe khen cười càng tươi hơn, dứt khoát ngồi xuống bên cạnh Triệu Thanh Cốc, nói, “Không phải tự khen chứ, mì tiệm chú là gia truyền đó! Ông cố của chú là ngự trù, ngự trù là gì hai đứa biết không?”

Quan Viễn tất nhiên biết, nhưng Triệu Thanh Cốc chưa đọc nhiều sách, thật sự không biết ‘ngự trù’ là gì bèn thành thật lắc đầu.

Ông chú thấy Triệu Thanh Cốc lắc đầu, càng đắc ý nói, “Ngự trù là đầu bếp trong cung, đặc biệt nấu ăn cho hoàng đế, là quan đó! Sau này thời đại biến động, tất cả mai một dần chỉ còn sót lại món mì là truyền được tới bây giờ. Tiệm mì cũ của nhà chú bị đập hồi cách mạng văn hóa, cái chân này của chú cũng bị gãy lúc đó luôn. Đúng là một lũ đáng ghét...”

Triệu Thanh Cốc không muốn nghe tiếp mấy chuyện không vui, vội chuyển chủ đề, “Cho con hỏi, chú tên gì ạ?”

“Chú họ Triệu, tên đầy đủ là Triệu Xuyên.” Không biết sao ông chú thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc rất vừa mắt, nhiệt tình nói thêm một hồi, chẳng mấy chốc đã kể hết tình huống nhà mình.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc dở khóc dở cười, kiên nhẫn nghe tới khi ăn mì xong, cảm giác như trút được gánh nặng, “Tụi con ăn xong rồi. Hết bao nhiêu cho con gửi ạ?”

Ông chú hào phóng nói, “Thôi! Chú cháu mình nói chuyện hợp, coi như bạn bè, bạn bè ăn một tô mì không lẽ còn tính tiền?!”

Lúc này một người phụ nữ tuổi trung niên đi ra, véo lỗ tai ông chú, hung hăng nói, “Đã nói với ông bao nhiêu lần rồi hả? Ông từng hứa với tôi những gì? Hôm nay là bạn bè, ngày mai là tri kỷ, ngày mốt là tri âm, ai ông cũng không lấy tiền, thì chúng ta ăn không khí để sống à?!”

Mấy người khách bên cạnh hình như đã quen cảnh này, cười ồ lên, “Ông Triệu lại hào phóng à?”

Ông chú đau tới mức nhe răng trợn mắt, “Mình à, đang trước mặt mọi người, chừa cho tôi chút mặt mũi đi... Ai da, nhẹ một chút, nhẹ một chút!”

Triệu Thanh Cốc vội vàng móc tiền trả cho bà chủ. Bà chủ nhận lấy, nói, “Không phải thím có ý nhắm vào hai đứa đâu! Là tại ông ấy hết, hể ai vừa nói vài câu ông đã coi là bạn không chịu lấy tiền vậy đó! Ở nhà còn một đám nhóc chờ ăn kia!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Không sao ạ. Đã ăn thì phải trả tiền thôi! À, con cũng họ Triệu, biết đâu lại cùng quê với chú ấy chứ!”

Triệu Xuyên vừa xoa lỗ tai vừa nói, “Bởi vậy, chú cứ có cảm giác thân thân thì ra là cùng họ!” Bà chủ trừng ông chú một, không tiếp lời.

Triệu Thanh Cốc nghĩ nghĩ, biết bà chủ sợ hai người bắt quàng làm họ, bèn không nói gì nữa, dắt Quan Viễn đi.

“Anh, ông chú kia thật là thú vị!” Quan Viễn cười nói, tất nhiên không vui mấy với việc bà chủ có ý đề phòng hai người.

Triệu Thanh Cốc hiểu rõ Quan Viễn nghĩ gì, véo mũi cậu cười nói, “Anh chẳng phải là tiền, sao có thể người người đều thích, thím ấy đề phòng cũng không có gì là sai.” Lúc này đèn đường đã bật, Triệu Thanh Cốc cảm thán, “Đẹp quá!”

Quan Viễn nhìn bóng hai người kéo dài dưới ánh đèn đường, dính sát một chỗ, gật đầu nói, “Đẹp thật!”

Bỗng nhiên hai người thấy mấy người trên đường hùa nhau chạy về cùng một hướng, Triệu Thanh Cốc bèn kéo một người lại hỏi mới biết nguyên nhân là do quảng trường bên kia sắp bắn pháo hoa.

Triệu Thanh Cốc hỏi Quan Viễn, “Em muốn đi xem không?”

“Dạ muốn!”

Lúc hai người đến quảng trường, pháo hoa đã bắn đầy trời. Mọi người phấn kích kêu to. Nói thật pháo hoa lúc này kém xa pháo hoa Quan Viễn được ngắm về sau, nhưng có Triệu Thanh Cốc đứng bên cạnh Quan Viễn lại cảm thấy đây màn bắn pháo hoa đẹp nhất trong số những lần cậu được xem.

Hai người xem hết pháo hoa xong tới tám giờ mới về nhà trọ.

“Ngày mai chúng ta tìm người hỏi thăm thử xem, chứ cứ đi lung tung chẳng khác gì ruồi bọ bay đại.” Triệu Thanh Cốc nói.

“Không cần tìm đâu, em rất rành chỗ này, biết nhà ở đâu đáng giá, chỉ mua để không chờ nó tự tăng giá rồi bán kiếm lời cũng được!” Quan Viễn nhắc nhở Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc vỗ trán nói với giọng chọc ghẹo, “Ồ ha, anh quên mất Tiểu Viễn có khả năng tiên tri.”

Quan Viễn nện Triệu Thanh Cốc một, quay lưng đi, “Hừ, lại chọc em! Không thèm để ý anh luôn!”

“Thật không để ý anh?” Triệu Thanh Cốc vừa nói vừa vờn tay chọc lét Quan Viễn.

Quan Viễn vô cùng sợ nhột, Triệu Thanh Cốc vừa chọc, cậu lập tức cười đến thở không ra hơi, “Được rồi... Được rồi... Em đầu hàng! Ha ha ha... Anh... Anh đừng chọc nữa!”

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn thở hắt hơi mới tha cho, “Sau này còn dám nói mấy lời như ‘không thèm để ý anh’ này nọ nữa, anh sẽ chọc lét cho tới khi em xin tha mới thôi!”

Vấn đề mờ chi nhánh xem như được giải quyết, nhưng đã đến đây không thể cứ tay không mà về, hai người chuẩn bị hôm sau đi dạo tiếp xem thử có mua được đất không.

Hôm sau, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn lại ra cửa từ sớm. Quả nhiên có công mài sắt có ngày nên kim, cuối cùng hai người cũng mua được một căn nhà trệt chừng hai trăm mét vuông từ một cặp vợ chồng già.

“Con trai ông đang làm việc bên Mỹ, muốn đón ông bà qua đó, nên ông mới bán, chứ nếu không ông bà thật sự không muốn bán căn nhà này một tí nào, dù gì đã ở lâu như vậy.” Ông cụ nhìn lại căn nhà đã sống hơn nửa đời người, thương cảm nói.

Hai bên thương lượng một hồi, cuối cùng đồng ý với giá năm ngàn nhân dân tệ. Quan Viễn nhận lấy cuốn sổ đỏ từ tay ông cụ, cười tí cả mắt.

“Ông ơi, ông có biết xung quanh đây còn ai muốn bán nhà không ạ?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

Ông cụ suy nghĩ trong chốc lát rồi nói, “Có đó! Ở ngay bên cạnh này. Họ cũng muốn bán nhà để về sống với con cái giống ông.”

Hai người nhờ sự giới thiệu của ông cụ nhiệt tình lại mua được mấy căn nhà nữa. Đặc biệt là mấy căn này còn nằm sát nhau thành một khối. Lúc này tiền để dành của hai người cũng đã tiêu gần hết.

“Anh, về nhà chúng ta phải đốc sức kiểm thêm tiền thôi! Trong tay không có tiền, lòng cứ không yên tâm!” Quan Viễn vừa làm mặt méu vừa nói.

Triệu Thanh Cốc tràn đầy đồng cảm, “Ừ! Có điều chúng ta còn một tiệm thịt kho mỗi tháng lời hơn một ngàn tệ, hẳn sẽ không đến mức để Tiểu Viễn phải chịu đói.”

Quan Viễn lăm bằm, “Em có phải sợ đói bụng đâu!”

Triệu Thanh Cốc buồn cười, véo nhẹ cái mũi nhỏ của Quan Viễn, “Ngốc!”

Hai người quyết định mua vé xe lửa về nhà ngay trong buổi chiều. Lúc hai người trả phòng, bà chủ nhiệt tình hỏi thăm, “Hai đứa về rồi à? Không ở chơi thêm mấy ngày sao?”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Không ạ, tụi con còn phải về đi học nữa.”

Bà chủ gợn ngón cái lên, “Hai anh em khá lắm! Còn đi học đã biết lăn lộn kiếm tiền!” nói xong vươn tay muốn sờ mặt Quan Viễn, nhưng đã bị Triệu Thanh Cốc chặn lại một cách tài tình, “Xin lỗi, em con sợ người lạ.”

“Ha ha, vậy à? Di thấy thằng bé đáng yêu muốn sờ một chút thôi! Sau này tới đây cứ ở chỗ di, di sẽ giảm giá cho!”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Dạ.”

Chuyến về trong xe lửa cực kỳ chật chội. Triệu Thanh Cốc và Triệu Thanh Cốc ngồi trên ghế, liên tục bị những người đứng ở khoảng giữa hai hàng ghế ép vào trong. Triệu Thanh Cốc che chở Quan Viễn né họ, hầu như đã dán sát lên cửa sổ xe.

Thật vất vả chịu đựng suốt năm tiếng đồng hồ, lúc xuống xe, Quan Viễn hít sâu một hơi, vừa xoa tay vừa nói, “Ồ đâu mà nhiều người dữ vậy trời, sắp bị đè bẹp luôn rồi.”

Triệu Thanh Cốc thấy cánh tay Quan Viễn bị ép có dấu, vội vàng xoa cho cậu, đau lòng hỏi, “Còn đau không?”

“Không ạ! Anh cũng đưa tay đây em xoa cho! Anh ngồi ở ngoài chắc chắn còn bị ép nhiều hơn ấy chứ!” Hai người ngồi trên ghế dài ở trạm xe lửa xoa tay cho nhau, thỉnh thoảng còn phát ra tiếng cười, khiến người qua đường cứ nhìn hai người như hai đứa ngốc. Nhưng hai người không thèm để ý, vẫn cười rất vui vẻ.

Triệu Thanh Cốc cảm giác cánh tay đã dễ chịu hơn nhiều, bèn nói, “Chúng ta tới nhà ông Lý tặng quà đi. Mai phải đến trường, rồi còn phải pha gia vị ướp thịt nữa, anh sợ không có thời gian đi.”

Quan Viễn gật đầu, “Dạ. Cũng lâu không gặp Tiểu Tân rồi, thật là nhớ nó!” Từ khi ăn thịt kho của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, Lý Tân đã lập tức trở thành khách hàng thân thiết của cửa hàng Viễn Cốc, đặc biệt vô cùng thích Quan Viễn, đã đi theo ông Lý tới nhà hai người chơi mấy lần. Quan Viễn cũng rất có cảm tình với đứa nhỏ này.

Lúc hai người đến nhà ông Lý, ông Lý đang chơi với Lý Tân ở trong sân. Lý Tân vừa thấy Quan Viễn, lập tức ném đồ chơi trong tay xuống, chạy nhanh tới chỗ Quan Viễn, “Anh Viễn!”

Quan Viễn mỉm cười nhìn Lý Tân lao tới như một viên pháo, nhéo má Lý Tân hỏi, “Lại béo lên đúng không?”

Lý Tân đỏ mặt hỏi lại, “Thật ạ? Nhưng dạo này em có ăn cơm nhiều hơn đâu?” dứt lời hai mắt hồng hồng, nín thở như muốn khóc tới nơi.

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Được rồi, Tiểu Viễn đừng ghẹo Tiểu Tân.”

Ông Lý thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới vui vẻ kêu hai người vào nhà, “Sao rồi, có thu hoạch được gì hay ho không? Hai đứa to gan lắm, ông kêu để Tiểu Trương đi theo lại không chịu!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Con đã lớn rồi, phải tự lập chứ ạ! Đây là quà tụi con mua tặng ông, ông xem có thích không?” Triệu Thanh Cốc lấy ra một tàu đưa cho ông Lý. Hai người biết ông Lý thích hút thuốc bằng tàu nên đặc biệt đi tìm mua làm quà. Ông Lý vừa thấy cái tàu đã cười híp cả mắt, “Thích, thích lắm! Cháu ngoan!”

Triệu Thanh Cốc lại đưa một nghiên mực Quan Viễn lấy từ trong không gian ra cho ông Lý, “Còn đây là quà cho ông Triệu ạ!”

Ông Lý không có hứng thú với mấy món đồ thanh nhả thế này bèn nói, “Ông già đó qua nhà con gái chơi rồi, chờ ông ấy về để tụi ông ấy đến nhà hai đứa nhận đi.”

Lý Tân thấy ông nội và ông Triệu đều có quà, sốt ruột nín tay áo Quan Viễn hỏi, “Anh Viễn, quà của em đâu? Em cũng thích quà nữa!”

Quan Viễn cười nói, “Biết rồi! Không quên phần của em đâu!” dứt lời lấy ra một máy bay mô hình đưa cho Lý Tân. Thứ này là Quan Viễn lấy từ trong không gian ra, bên ngoài chưa có. Lý Tân vừa thấy đã thích, nhìn Quan Viễn biểu diễn cách chơi xong, lập tức vui mừng la to, “Bay cao quá!”

Ông Lý giữ hai người ở lại ăn tối, nhưng Triệu Thanh Cốc từ chối, “Tụi con phải về nhà thôi, mai đi học rồi.” Lý Tân cứ nhìn chăm chăm ông Lý riết, rõ ràng là muốn đi nhà Quan Viễn chơi.

Quan Viễn thấy bộ dạng đáng thương của Lý Tân, vội sờ đầu Lý Tân nói, “Mai đi với ông nội qua nhà anh chơi đi, anh sẽ nấu đồ ngon cho ăn. Hôm nay anh ngồi xe lửa lâu mệt lắm rồi.”

Mặc dù rất muốn đi, nhưng Lý Tân là một đứa bé hiểu chuyện, nghe Quan Viễn nói vậy, lập tức đồng ý ngay. Ông Lý nghe Quan Viễn nói ngày mai sẽ nấu đồ ngon, vui muốn chết, liên tục nói nhất định ngày mai sẽ dẫn Lý Tân qua.

Khi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc về tới nhà, trời đã tối hẳn. Hai người tắm rửa trước cho sạch sẽ, sau đó Triệu Thanh Cốc đi bữa tối. Quan Viễn nằm trên giường gạch thờ phào một hồi, vẫn là trong nhà thoải mái nhất.

Chỉ một lát sau, Triệu Thanh Cốc đã nấu xong hai tô mì nóng hổi, “Tiểu Viễn dậy ăn mì này!”

Quan Viễn hết hơi nói, “Em kiệt sức rồi.”

Triệu Thanh Cốc mỉm cười, bắt đầu đi đi lại lại đỡ Quan Viễn tựa vào ngực mình, dứt mì cho cậu, “Há miệng.”

Quan Viễn cảm giác thật là tội lỗi, bèn nói, “Để em tự ăn được rồi.”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Tiểu Viễn vẫn còn biết xấu hổ ha!”

Quan Viễn ngại ngùng đỏ bừng mặt, nhưng vẫn mạnh miệng, “Ai nói em xấu hổ chứ!” dứt lời còn cố ý hút mì thật to tiếng, nhai nhồm nhoàm.

Triệu Thanh Cốc càng cười vui hơn. Quan Viễn đảo mắt, nảy ra ý xấu, “Em cũng muốn dứt cho anh!”

Không ngờ Triệu Thanh Cốc lại nói, “Được! Tiểu Viễn dứt chắc chắn sẽ ngon hơn nhiều!” khiến mặt Quan Viễn càng đỏ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Chương 36

Hôm sau, quả nhiên ông Lý dẫn theo Lý Tân tới nhà Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc chơi, có cả ông Triệu.

Ông Triệu cười híp mắt hỏi Triệu Thanh Cốc, “Nghe ông Lý nói hai đứa muốn tặng cho ông một nghiên mực?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu đáp, “Dạ, đúng ạ. Hai ông mau vào nhà ngồi đi, để con đi lấy nghiên mực! Thật ra tụi con cũng không biết cái nghiên mực này là tốt hay xấu, chỉ chọn theo cảm giác thôi!”

Ông Triệu vui vẻ nói, “Tốt hay xấu không quan trọng, có lòng là được rồi!”

Mấy người vào nhà, Quan Viễn rót trà cho hai ông cụ. Lý Tân nín áo Quan Viễn nói muốn ăn khô bò.

Ông Lý nói, “Tiểu Viễn, cho Tiểu Tân ăn một chút đi, ở nhà mẹ nó quản rất nghiêm, một ngày chỉ cho ăn đúng một miếng thôi.” Hiển nhiên ông cụ cảm thấy cháu nội đã bị uất ức.

Quan Viễn dờ khóc dờ cười nhanh chóng đi lấy khô bò ra, khô bò bọn họ làm có lợi cho sức khỏe, ăn nhiều cũng không sao. Quan Viễn bung một nắm dây khô bò ra, Lý Tân mừng như bắt được món đồ chơi yêu thích, lập tức nhảy cẫng lên hoan hô.

Lúc Triệu Thanh Cốc cầm nghiền mực ra, ông Triệu vừa rồi còn nhàn nhã ăn khô bò, bỗng chốc tròn to mắt, “Đây là...” hai tay run run nhận lấy nghiền mực.

Ông Lý biết ông Triệu có mắt nhìn đồ, biểu hiện thế này tám chín phần mười cái nghiền mực đúng là đồ tốt.

Ông Triệu cẩn thận nghiền cứu một hồi, rồi cuộc run run nói, “Thanh Cốc, con mua cái này ở đâu vậy?”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã sớm thống nhất lời giải thích, nhanh chóng đáp, “Dạ, trong một tiệm đồ cổ ở Thượng Hải. Lúc ấy con và Tiểu Viễn cảm thấy đẹp nên đã mua với giá năm tệ.”

Ông Triệu che ngực hô, “Trời đất! Hai đứa đúng là quá may mắn!” Mặc dù Triệu Thanh Cốc đã sớm nghe Quan Viễn nói nghiền mực này là đồ cổ vô giá, nhưng vẫn làm bộ hứng thú hỏi, “Cái nghiền mực này có gì đặc biệt ạ?”

Ông Triệu hít sâu một hơi, đáp, “Nếu ông không nhìn lầm thì nghiền mực này là cống phẩm thời vua Khang Hi. Màu sắc và kỹ thuật điêu khắc này, thật sự là quá tuyệt!” ông Triệu si mê nhìn nghiền mực hồi lâu mới nói tiếp, “Nghiên mực này ông không thể nhận được.”

Quan Viễn hỏi, “Tại sao ạ? Chẳng phải ông rất thích nó sao?”

Hai mắt ông Triệu như dính vào nghiền mực trong tay, nhưng vẫn nhin đau nói, “Hiện nghiền mực này trị giá chừng một trăm ngàn tệ, nếu gặp được người thật lòng yêu thích có thể nói là bảo vật vô giá, nhưng ông không có nhiều tiền như vậy để mua.”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Đây là quà tụi con tặng cho ông, nó là của ông rồi không cần phải bỏ tiền mua nữa. Để nó ở trong tay hai đứa không biết thương thức như tụi con cũng chẳng khác gì đồ thường thôi.”

Ông Triệu kinh ngạc hỏi lại, “Hai đứa thật sự tặng cho ông?”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đồng thời đáp, “Dạ!”

Ông Triệu giãy giụa một phen, rồi cuộc vẫn không nỡ bỏ cái nghiền mực, “Được rồi, coi như ông tạm thời bảo quản giùm hai đứa, nếu hai đứa muốn lấy lại, cứ đến lấy lúc kỳ nào.”

Ông Lý nghe bọn họ bàn về cái nghiền mực lâu như vậy đã sớm chịu hết nổi, “Tiểu Viễn, Thanh Cốc, chẳng phải nói mời bọn ta tới ăn đồ ngon à? Sao còn chưa đi nấu nữa? Bụng của ông réo rầy giờ rồi này!” Ông Lý coi Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn như cháu ruột, nói chuyện không khách sáo.

Quan Viễn bắt đầu đi đáp, “Hôm nay hẳn là mọi người ăn sáng trễ, hiện lại vẫn chưa tới giờ cơm trưa, không gấp ạ.”

Ông Lý sốt ruột, “Không gấp sao được! Ông để dành bụng tới đây ăn, từ sáng giờ chưa có miếng gì vào bụng đây này!”

Ông Triệu nghe vậy, kinh ngạc nhiên nói, “Sự tham ăn của ông quả thật đã đạt tới cực hạn rồi!”

Ông Lý đen mặt, “Có giỏi thì đến lúc tụi nhỏ nấu cơm xong ông đừng ăn ha!”

Ông Triệu vừa vuốt ve cái nghiền mực trong tay vừa đáp trả, “Mắc gì không ăn?! Tôi phải ăn, hơn nữa còn sẽ ăn rất nhiều là đằng khác!”

“Hôm nay không có phần của ông, Tiểu Viễn chỉ mời tôi và Tiểu Tân thôi!”

“Vậy ông chờ xem coi một lát bọn nhỏ có đuổi tôi ra ngoài hay không!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nhìn nhau, nhún vai, để hai ông cụ ở lại cãi vã. Ông Lý chưa ăn sáng, hai người quyết định nấu cơm trưa sớm một chút. Quan Viễn nấu chính, Triệu Thanh Cốc phụ việc, chỉ một tiếng sau, một bàn cơm bốn nĩa một canh đã xong. Hai ông cụ vừa nghe mùi đồ ăn, lập tức dừng cãi ngay, nhanh chóng cầm chén lên ăn cơm.

Cái đầu nhỏ của Lý Tân gần như sắp vùi luôn vào trong chén. Ông Lý vui mừng nói, “Bình thường ở nhà muốn Tiểu Tân ăn cơm cứ phải có người chạy theo năn nỉ đấy, tới nhà hai đứa lại ăn ngoan thế này!” dứt lời vỗ vỗ lưng Lý Tân, “Ăn từ từ thôi, còn nhiều lắm ăn không hết đâu.” Lý Tân ngẩng đầu nhìn một bàn đồ ăn tràn đầy, đánh giá quả thật sẽ ăn không hết, tốc độ ăn mới chậm lại.

Từ sáng sớm Triệu Thanh Cốc đã dậy hầm cháo gà, lúc này múc cho Quan Viễn một chén đặt trước mặt cậu, nói, “Em ăn chút cháo gà trước đi.” Quan Viễn vui vẻ cầm cái muỗng lên múc cháo ăn.

Ông Triệu và ông Lý ăn cơm no rồi, mới nhìn tới tô cháo gà trên bàn. “Cháo gì mà nghe thơm dữ vậy!” Ông Lý hít hít mũi nói, cầm cái vĩa múc nửa chén cháo, sau đó húp một hớp, tròn mắt hô, “Trời đất ơi, ông Triệu, chúng ta bỏ con tôm bắt con sán sắt rồi, món cháo mới là tuyệt nhất này!”

Ông Triệu không tin, thăm ngửi đồ ăn đã rất ngon, cháo còn có thể ngon tới mức nào nữa! Ông Triệu nể mặt ông Lý ăn thử một muỗng, sau đó... Tốc độ múc cháo đột nhiên tăng lên rất nhiều.

Ông Lý thấy tô cháo đã sắp thấy đáy, sốt ruột nói, “Này, ông già tham ăn, chừa cho tôi một chút nữa chứ!” Hai ông cụ lại vừa cãi nhau vừa tranh ăn hết tô cháo.

Com nước xong, ông Lý và ông Triệu không thèm quan tâm đạo đường sinh gì nữa, ngồi vật xuống ghế nghỉ ngơi.

“Không được! Cứ tiếp tục thế này chúng ta sẽ chết vì ăn mất!” ông Lý cười nói.

Ông Triệu liếc ông Lý một, “Ông không còn câu nào hay hơn để nói à? Tôi còn phải cố giữ cái mạng này để tiếp tục ăn mấy món ngon của Tiểu Viễn và Triệu Thanh Cốc đây!”

Hiếm lắm mới có việc ông Lý đồng ý kiến với ông Triệu, “Ừ, cũng đúng! Từ khi nghỉ hưu tôi cảm thấy cuộc sống thật tẻ nhạt, nhưng bây giờ, vì một miếng ăn, phải ráng sống ha ha ha!”

Ông Triệu nhìn bộ dạng ngốc nghếch của bạn già, trong lòng lại thầm nghĩ đúng là nên chú ý giữ gìn sức khỏe để có thể sống lâu mà ăn thêm nhiều món ngon.

Hai ông cụ chờ tiêu bớt com rồi, hỏi thăm Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tình hình chuyến đi Thượng Hải. Triệu Thanh Cốc lập tức nói dự định của hai người cho hai ông cụ nghe. Trong lòng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn xem hai ông cụ như ông ruột nên có gì đều nói hết, và lại hai ông cụ đều là người lòng dạ phóng khoáng và đầy kiến thức.

Ông Lý nghe xong vui vẻ nói, “Đúng là hậu sinh khả úy!”

Quan Viễn xấu hổ nghĩ thầm cậu chỉ là tham khảo kinh nghiệm của người đời sau thôi.

Ông Triệu gạt đầu tán thành, “Hai đứa khá lắm! Kế hoạch không tồi! Không những có thể mở rộng thương hiệu Thịt Kho Viễn Cốc một cách nhanh chóng, còn giảm được rất nhiều gánh nặng. Nếu các thành viên gia nhập buôn bán có lỗi, tội con cũng sẽ kiếm được không ít!”

“Hiện tại quan trọng là phải có cách để người ta biết mà đăng ký gia nhập.” Triệu Thanh Cốc cau mày nói.

Trong đầu Quan Viễn ùn ùn trôi lên mấy cái quảng cáo từng thấy lúc còn là du hồn, thông qua truyền thông, có thể khiến cho toàn thế giới biết luôn! Nhưng hiện tại truyền thông chỉ mới dừng ở ti vi trắng đen, không thể đạt được hiệu quả như mong muốn. ~~điaghễn.đnà/lêq/quágyó.đágôn~~ Quan Viễn nhìn lướt qua mấy tờ báo dán trên tường, mắt đột nhiên sáng lên, đúng rồi, sao cậu lại quên mất còn có báo chí chứ!

“Ông Triệu, hiện giờ số người xem báo có nhiều không ạ?”

Ông Triệu đang suy nghĩ phải giúp hai đứa nhỏ thế nào, nghe Quan Viễn hỏi, lập tức ngộ ra, “A, sao ông lại quên mất phương pháp đơn giản như thế chứ!”

Ông Lý không tin hỏi, “Biện pháp gì mà đơn giản?”

Ông Triệu nói, “Báo đó! Hiện có rất nhiều người xem báo hàng ngày, chúng ta cứ chọn tờ báo nào được phát hành rộng rãi nhất đăng ý tưởng của bọn nhỏ lên, chẳng phải là được rồi sao?”

Ông Lý vốn không thích xem báo, hỏi lại, “Được không đó?”

“Được hay không cứ thử là biết ngay thôi!” Ông Triệu rất có lòng tin.

Triệu Thanh Cốc nghĩ nghĩ một chút cảm thấy biện pháp này rất khả thi. “Nhưng muốn đăng tin trên một tờ báo được phát hành rộng rãi cũng không phải chuyện đơn giản, cách này chưa ai làm, chưa chắc bên tòa soạn họ chịu.”

Ông Triệu ngồi tếu chân, đánh nhịp trông rất đắc ý.

Ông Lý bĩu môi nói, “Ông già này có đứa con trai là chủ nhiệm của một tòa soạn ở thủ đô, chuyện này có thể nó giúp được.”

Ông Triệu nghe giọng điệu không phục của ông Lý, cười càng đắc ý, “Ừ, tờ báo đó trừ được phát hành rộng rãi nhất, còn mới mở ra một diễn đàn gọi là “Tình Hình Dân Sinh Kinh Tế” kêu gọi mấy việc như hai đứa đang làm, cho nên chuyện này chắc chắn sẽ được. Để hôm nay về ông sẽ nói ngay với nó.”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn mừng rỡ không thôi, có ông Triệu giúp một tay, nhất định hai người sẽ bớt được rất nhiều chuyện phiền phức.

Ông Lý và ông Triệu lại đi dạo trong sân một lát, đến khi mặt trời sắp lặn mới nói dẫn Lý Tân về. Lý Tân không muốn về, ôm khung cửa lã chã chực khóc, “Không thể ở chơi thêm một ngày nữa à?”

Ông Lý nghe vậy hừ, “Vậy con cứ ở đây chơi một mình đi, ông và ông Triệu phải về rồi!” Ai ngờ Lý Tân nghe xong hé miệng cười, phát tay nói với ông nội mình, “Tạm biệt ông nội!”

Ông Lý bung ngực, cảm giác bị tổn thương sâu sắc, “Ông đi thật đấy! Tiểu Tân không cần ông nội nữa à?”

Lý Tân đảo mắt một vòng, tự cho là đã nghĩ ra được biện pháp tốt nhất, “Hôm nay tạm thời không cần ông nội, ngày mai sẽ cần lại!”

Ông Triệu nhìn vẻ mặt kinh ngạc của ông Lý, cười ha ha nói, “Già đầu còn để con nít nó đùa giỡn!”

Triệu Thanh Cốc vội lên tiếng, “Hay là hai ông ở lại đây ngủ một đêm đi.”

Hai ông cụ nghe vậy đã bắt đầu dao động. Ông Triệu do dự nói, “Nhưng chuyện của hai đứa ông phải nói với con ông gấp.”

Quan Viễn vội nói, “Chậm một ngày cũng không sao ạ!”

Ông Lý rất muốn ở lại để được ăn ngon, nhanh chóng phụ họa, “Đúng đấy! Thôi, cứ ở đây một đêm đi, một mình Tiểu Tân ở lại chắc chắn không ổn.”

Ông Triệu cười nói, “Tôi thấy là ông muốn ở lại thì có!”

Ông Lý không thêm đề bụng, cười nói, “Thì sao? Có thể ăn thêm một bữa ngon rồi!”

Triệu Thanh Cốc hỏi, “Có cần báo cho ở nhà biết một tiếng không ạ?”

Ông Lý phát tay, đáp, “Không sao đâu, lúc đi ông đã nói là tới chỗ tụi con rồi. Nếu bọn nó lo lắng sẽ tự kêu Tiểu Trương tới.”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Chương 37

Lý Tân nghe ông nội và ông Triệu đều ở lại, vui mừng nhảy cẫng lên.

Bởi vì ăn cơm trưa sớm nên cơm tối đã được dọn lên khi mặt trời còn chưa lặn. Kể từ lần đầu tiên ăn lẩu ở nhà Quan Viễn, ông Lý vẫn luôn nhớ mãi không quên món này, cho nên hôm nay đề nghị ăn lẩu tiếp.

Quan Viễn cố ý bỏ thêm chút tiêu cay vào nồi lẩu, nước lẩu bay hơi lên khiến cả phòng như bị bao trùm bởi mùi vị tê tê cay cay.

Lý Tân hít hít mũi, nhìn chằm chằm nồi lẩu đang sôi trào và mớ rau dưa tươi xanh, thịt heo thịt bò non mềm trước mặt, hút nước miếng, liên tục hỏi đã ăn được chưa. Ông Triệu và ông Lý cũng đã cầm đũa chờ sẵn.

Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn ăn thịt nhiều ngán, cố ý nhúng rau cho cậu ăn trước. Ông Lý thấy vậy bèn chọc, “Thằng nhóc này, trong mắt con chỉ có một mình em trai thôi phải không?”

Triệu Thanh Cốc cười cười đáp, “Ông cũng ăn rau trước ha!”

Ông Lý vội đáp, “Thôi, ông chờ ăn thịt thôi!”

Quan Viễn cảm thấy ngọt ngào như được ăn mật, hạnh phúc ăn hết mớ rau trong chén.

Lý Tân nhìn mớ rau luộc nước miếng, nhưng từ đầu ông Lý đã nói nếu ăn rau trước chút nữa sẽ chẳng còn bụng để ăn thịt, cho nên mặc dù rất thèm, vẫn ráng nhịn chờ ăn thịt.

Lúc này bỗng nhiên Tiểu Trương xuất hiện. Tiểu Trương vừa ngửi thấy mùi lẩu thơm, hai mắt lập tức sáng lên, “A, có đồ ngon!”

Ông Lý hỏi, “Cậu tới làm gì?”

Tiểu Trương cười hi hi đáp, “Dạ, chủ tịch thấy trời sắp tối mà ngài còn chưa về nên bảo con tới xem thử thế nào,” ngừng một chút nuốt nước miếng mới nói tiếp, “Không ngờ tới đúng giờ cơm.”

Quan Viễn thấy hai mắt Tiểu Trương như sắp dính luôn vào nồi lẩu, bèn kéo áo Triệu Thanh Cốc một. Triệu Thanh Cốc hiểu ý chạy vào bếp lấy thêm chén đũa mời Tiểu Trương ngồi ăn luôn.

Tiểu Trương gãi gãi đầu, do dự đáp, “Chắc... Chắc không được đâu. Chủ tịch vẫn đang chờ anh về báo cáo.”

“Sợ cái gì! Chẳng phải còn có ông Lý đây sao?!” Ông Triệu nói.

Tiểu Trương nghe vậy, nhìn ông Lý với cặp mắt vô cùng mong chờ. Ông Lý bèn đáp, “Ngồi xuống ăn đi rồi về. Nó không trách đâu.”

“Dạ, cảm ơn ngài!” Tiểu Trương vui vẻ ngồi xuống ngay.

Quan Viễn sợ Lý Tân ăn cay không được, đặc biệt nấu riêng một nồi nước lẩu khác cho cậu. đian.đnan.kèaq.qúydfjlk.đôn Không ngờ Lý Tân lại chê vị

không đủ đậm đà đòi ăn chung với mọi người, mặc dù bị cay tới mức trào cả nước mắt, nhưng vẫn không ngừng vuron đũa vào trong nồi lẩu lớn.

Toàn bộ mớ nguyên liệu Triệu Thanh Cốc chuẩn bị đã được ăn sạch.

Tiểu Trương ngồi phịch trên ghế một lát mới đứng lên nổi, vỗ vỗ cái bụng phình ra của mình, nói với giọng vẫn chưa thỏa mãn lắm, “Anh phải đi về báo cáo cho chủ tịch đây.”

Trước khi Tiểu Trương đi Triệu Thanh Cốc còn đưa cho một gói khô bò nói là cho nhà ăn thử. Tiểu Trương vui vẻ nói, “Hôm nay nhất định anh sẽ được cha khen!”

Sau khi tiễn Tiểu Trương về, trời đã tối hẳn, Triệu Thanh Cốc bèn đốt đèn dầu lên cho sáng. Trong thị trấn đã có điện từ lâu, đây là lần đầu tiên Lý Tân thấy đèn dầu nên rất tò mò, mở to mắt quan sát.

Ông Lý và ông Triệu ngồi trên giường gạch tán gẫu. Triệu Thanh Cốc thì ôm Quan Viễn xoa bụng cho cậu.

Hai ông cụ nói khắp trên trời dưới đất, Triệu Thanh Cốc nghe mê mẩn, thỉnh thoảng cũng góp một vài câu. Quan Viễn thấy biểu hiện sinh động của Triệu Thanh Cốc lúc thì vui vẻ cười to, lúc lại cau mày suy tư, cảm giác rất thỏa mãn.

Quan Viễn được Triệu Thanh Cốc xoa hồi lâu, buồn ngủ ngáp một. Triệu Thanh Cốc lập tức biết ngay, dịu dàng hỏi, “Tiểu Viễn buồn ngủ hả?”

Quan Viễn lắc đầu, trong nhà còn ông Lý và ông Triệu, chắc chắn anh không thể bỏ đi ngủ với cậu trước, ngủ một mình cậu lại không ngủ được, thà cứ nằm đây với anh còn hơn. “Không ạ. Hai ông nói chuyện rất thú vị, em muốn nghe tiếp!”

Triệu Thanh Cốc dịch dịch Quan Viễn một tý, tiện tay kéo cái chăn bên cạnh đắp lên người cậu, “Buồn ngủ thì cứ ngủ ha.” Quan Viễn dạ một tiếng, cảm thấy ấm áp cả người, nằm nghe Triệu Thanh Cốc và hai ông cụ nói chuyện, mơ màng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Quan Viễn vừa thức dậy, đập vào mắt là cái sóng mũi cao ngất của Triệu Thanh Cốc. Triệu Thanh Cốc nghe thấy tiếng động, mắt không mở nhưng tay vẫn kéo Quan Viễn vào lòng, mơ hồ nói, “Còn sớm lắm, ngủ với anh thêm một lát nữa đi.”

Tối qua Quan Viễn ngủ từ sớm, nhưng đoán hẳn là Triệu Thanh Cốc đã nói chuyện với hai ông cụ rất khuya. Cậu nằm trong lòng anh mơ mơ màng màng suy nghĩ một lát lại ngủ thiếp đi.

Quan Viễn bỗng cảm giác có một luồng khí nóng phun trên mặt, giật mình mở mắt ra, phát hiện thì ra là Lý Tân đang thổi khí lên mặt mình. Khuôn mặt nho nhỏ của Lý Tân đã sắp áp sát mặt Quan Viễn luôn.

Lý Tân thấy Quan Viễn mở mắt, làm mặt xấu, chọc, “Xấu hổ xấu hổ! Anh Viễn ngủ nướng!” Quan Viễn yêu thương sờ đầu Lý Tân nói, “Đâu có! Anh dậy từ lâu rồi!” Quan Viễn ngửi thấy mùi thơm phiêu tán trong không khí, đoán là Triệu Thanh Cốc đã nấu xong bữa sáng.

Triệu Thanh Cốc vào phòng, thấy Quan Viễn đã dậy bèn lấy quần áo để ở đầu giường gạch cho ấm tới, chuẩn bị mặc cho cậu. Quan Viễn thấy có mặt Lý Tân còn để Triệu Thanh Cốc mặc quần áo cho, cảm giác hơi xấu hổ, “Anh, để em tự mặc được rồi.”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy, đưa quần áo cho Quan Viễn, nói, “Ừ, mặc nhanh đi, đừng lè mề coi chừng bị cảm.”

“Dạ, anh ra ngoài trước đi!” Quan Viễn nhanh chóng mặc quần áo vào rồi dắt Lý Tân đi ra.

Lúc này, ông Lý và ông Triệu đã có mặt ở bàn ăn. Buổi sáng Triệu Thanh Cốc thường thích ăn thứ gì đó có nước, sáng nay là mì thịt bò, rắc thêm một ít hành lá cắt nhỏ, mùi thơm nức mũi.

Triệu Thanh Cốc bung mì lên bàn, hai ông cụ nhanh chóng động đũa, cả Lý Tân cũng không cần người đút, tự dùng muỗng múc ăn.

Mọi người vừa ăn bữa sáng xong, Tiểu Trương đã tới đón.

Ông Lý trùng mắt nói, “Bộ tôi không biết tự về hay sao?!”

Tiểu Trương cười khổ đáp, “Chủ tịch bảo con tới đón ngài về sớm, hôm nay là ngày kiểm tra sức khỏe định kỳ. Lúc con đi bác sĩ đã tới rồi ạ.”

Ông Lý đành phải về ngay, nhưng vẫn không cam lòng, cảm râm chủ tịch Lý vài câu.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vừa tiễn hai ông cụ đi không lâu, Quan Quốc và Quan Thạch Đầu đã tới. “May mà hai đứa đã về, không là mai đứt hàng rồi! Hôm qua chú thấy nhà con có khách nên không vào.”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Không sao đâu chú, cũng chẳng phải ai xa lạ.”

Quan Quốc ngại ngần cười đáp, “Chú cứ sợ không phải người quen lại phiền.”

Quan Thạch Đầu chào Quan Viễn một tiếng ‘đại ca’. Quan Viễn ngoác Quan Thạch Đầu vào nhà, đưa cho Quan Thạch Đầu một chiếc xe hơi đồ chơi, “Cho cậu đó!”

Quan Viễn biểu diễn cách chơi cho Quan Thạch Đầu xem, vặn khóa dây cốt bên hông chiếc xe máy vòng, thả xuống đất cho nó tự chạy.

Đây là lần đầu tiên Quan Thạch Đầu thấy được món đồ chơi ‘hiện đại’ như vậy, vui vẻ kêu to, chạy tới chạy lui theo chiếc xe như uống thuốc kích thích.

Quan Viễn cũng có quà cho Quan Mộc Mộc. Cậu đề ý thấy mỗi lần đài phát thanh của trường phát nhạc, Quan Mộc Mộc đều nghe rất nhập thần, bèn chọn một hộp nhạc trong không gian chuẩn bị tặng cho Quan Mộc Mộc. Thứ này tương lai có thể lên mạng internet tải bài hát, nhạc gì cũng có, nhưng hiện nay chưa có mạng, chỉ có thể lưu sẵn mấy bài.

Chỉ một lát sau, Quan Thạch Đầu đã dẫn Quan Mộc Mộc tới. Quan Viễn tặng hộp nhạc cho Quan Mộc Mộc. Quan Mộc Mộc nghe trong đó có nhạc, hưng phấn tới mức mặt đỏ rần, “Cảm ơn Tiểu Viễn!”

Quan Thạch Đầu thấy hộp nhạc chơi cũng vui, vờn tay định giật lấy hộp nhạc từ tay Quan Mộc Mộc. Quan Thạch Đầu vừa đụng tay vào hộp nhạc, Quan Mộc Mộc đã lập tức đỏ mắt như muốn khóc tới nơi. Tay Quan Thạch Đầu lập tức cứng đờ, không động.

Quan Viễn để mặc Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc chơi, chạy ra sân sau coi thử. Lúc này Triệu Thanh Cốc đang pha gia vị ướp. Quan Quốc cẩn thận tránh sang một bên rửa thịt.

Quan Quốc thấy Triệu Thanh Cốc đã pha xong gia vị mới chạy lại nói, “Thanh Cốc, về sau trừ pha gia vị còn lại cứ giao cho chú hết đi! Chú có sức, ướp chút thịt này không nặng nhọc gì đâu!”

Quan Viễn thấy như vậy rất tốt, cậu và anh sẽ được rảnh tay giành thời gian làm chuyện khác.

Triệu Thanh Cốc cũng nghĩ giống Quan Viễn, gật đầu nói, “Đạ. Nếu vậy, chú lại nhiều việc hơn, nên con sẽ tăng thêm cho chú mỗi tháng năm tệ.”

Quan Quốc lập tức lắc đầu liên tục, “Không được! Con đã trả tiền công rất cao rồi! Còn thêm nữa chẳng khác gì xem chú như người xa lạ!”

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Quốc kiên trì không nhận, nghĩ còn nhiều cách khác để bù cho, bèn nói, “Vậy thì tạm thời cứ như trước đi.”

Lúc này Quan Quốc mới yên tâm ướp thịt tiếp.

Quan Quốc tay chân nhanh nhẹn, cộng với chỉ đạo của Triệu Thanh Cốc, chẳng mấy chốc đã kho xong hai trăm cân thịt, sau đó tự vác lên xe ba bánh, đẩy đi.

Quan Viễn nói với Triệu Thanh Cốc, “Sau này cứ để chú Quan Quốc kho thịt ở cửa hàng luôn đi anh. Chỉ cần tới chỗ chúng ta lấy gia vị đã pha sẵn là được, như vậy thịt kho ngày nào bán ngày ấy sẽ tươi ngon hơn.”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Ừ. Tới anh sẽ qua nói với chú ấy.”

Hai người vẫn chưa làm xong mớ bài tập được giao trước kỳ nghỉ, bèn nhanh chóng dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, rồi khiêng bàn ra sân ngồi làm. Đối với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, bài tập lớp một quả thật rất đơn giản, chẳng mấy chốc đã hoàn thành hết.

Ngày xuân, mặt trời ấm áp nhưng không quá nóng. Quan Viễn lười biếng nằm trong lòng Triệu Thanh Cốc phơi nắng.

“Anh, anh có muốn nhảy lớp không? Hiện giờ mấy thứ này là quá đơn giản đối với chúng ta.”

“Em thấy được là được.”

Quan Viễn cười nói, “Anh không sợ em quyết định sai làm sao?”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Không sao. Dù em có làm sai bất kỳ chuyện gì, anh cũng sẽ chịu trách nhiệm cho em.”

Quan Viễn nghe vậy, đỏ mắt, vùi đầu vào ngực Triệu Thanh Cốc hô, “Anh...”

“Ừ.”

“Mặc kệ sau này phát sinh bất cứ chuyện gì, anh cũng phải ở bên cạnh em, nếu không...”

Quan Viễn không thể tưởng tượng nếu có một ngày Triệu Thanh Cốc không ở bên cạnh cậu sẽ thế nào. Có lẽ sẽ nổi điên, có lẽ sẽ mặt dày quần lấy anh không bỏ, nhưng khả năng cao nhất là có lẽ sẽ kéo anh cùng nhau xuống địa ngục.

Triệu Thanh Cốc nhận thấy Quan Viễn đang run rẩy, vội vỗ lưng cậu trấn an, “Anh nhất định sẽ ở bên Tiểu Viễn mãi mãi! Anh còn lo lúc anh già rồi, em không muốn sống chung với anh nữa ấy chứ!”

Quan Viễn ôm Triệu Thanh Cốc thật chặt, “Không có đâu!” Sao em lại không muốn sống chung với anh chứ? Anh đã là máu thịt của em rồi, chỉ cần tách khỏi anh một phút em đã khó ngủ yên, nếu anh đi thật, chẳng khác gì là lấy mạng em!

Sau cuộc nói chuyện này, Quan Viễn cứ bồn chồn không yên, quán Triệu Thanh Cốc suốt, cả khi Triệu Thanh Cốc đi nấu cơm cũng đu trên lưng anh không chịu xuống.

Triệu Thanh Cốc vô cùng vui vẻ ‘chịu đựng’ nỗi khổ ngọt ngào.

Buổi tối, lúc ngủ, hai người ôm nhau thật chặt như hai đứa trẻ sinh đôi nằm trong bụng mẹ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Chương 37.2

Hôm sau, hai người dậy ăn sáng thật sớm để đi học.

Quan Mộc Mộc đang đứng chờ ngay cổng thôn, thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tới, lập tức cười tươi phát phát tay. Quan Thạch Đầu thì đứng bên cạnh tay đầm chân đá một ụ đất ở ven đường, miệng còn hừ ca.

Triệu Thanh Cốc bước lại véo tai Quan Thạch Đầu, “Đi.”

“A, anh Thanh Cốc, nhẹ chút, nhẹ chút! Em đi liền đây!” Quan Thạch Đầu sợ nhất Triệu Thanh Cốc nên mới ngoan ngoãn nghe lời, chứ người khác dám làm như vậy, cậu ta đã sớm nhảy dựng lên liều mạng rồi.

Triệu Thanh Cốc nghe vậy thả tay ra. Quan Thạch Đầu xoa xoa lỗ tai, nhanh chóng chạy tới bên cạnh Quan Viễn, cười hi hi hỏi, “Đại ca có mang theo cái gì ăn không?”

Quan Viễn lườm Quan Thạch Đầu một cái, “Cậu chưa ăn sáng à?”

“Đồ mẹ em nấu là cho heo ăn chứ người làm gì ăn nổi!”

“Quan Thạch Đầu, cậu được lắm! Chiều nay đi học về tôi sẽ truyền nguyên văn lời của cậu cho thím nghe, xem cậu có được ăn một bữa ‘măng tre xào thịt’ đã đời luôn hay không!”

Quan Thạch Đầu kêu thảm, “Đừng mà, đại ca!”

Quan Mộc Mộc nghe vậy cười tủm tỉm. Ai ngờ bị Quan Thạch Đầu phát hiện, “Hừ! Quan Mộc Mộc, cậu dám cười nhạo tôi?! Tôi sẽ cho cậu biết tay!”

Quan Viễn vội kéo Quan Thạch Đầu lại, “Cậu mà còn bắt nạt Mộc Mộc nữa thì đừng hòng tới nhà tôi ăn bất cứ thứ gì hết!”

Quan Thạch Đầu lập tức rút tay về, “Đại ca, sao anh lại nói như vậy chứ? Em có bắt nạt Mộc Mộc hồi nào đâu?”

“Chính mắt tôi nhìn thấy.”

Có tên dõ hơi Quan Thạch Đầu này đi cùng thì đừng mong được yên tĩnh tới trường.

Cô giáo dạy ngữ văn vừa vào lớp đã kiểm tra bài tập. Quan Viễn là ủy viên học tập phụ trách môn ngữ văn nên có nhiệm vụ đi thu vở bài tập của cả lớp. Lúc Quan Viễn thu tới chỗ Quan Thạch Đầu, cậu ta nắm thật chặt cuốn vở bài tập không chịu buông tay. Quan Viễn lập tức đoán được lý do, “Cậu lại không chịu làm bài tập? Đây là lần thứ mấy rồi?!”

Quan Thạch Đầu chột dạ nói, “Mấy ngày nay em mê chơi nên quên mất, đại ca giúp em giấu cô được không?”

“Cậu nghĩ là cô sẽ không phát hiện ra?” Quan Viễn đập nát mộng đẹp của Quan Thạch Đầu.

Quả nhiên ngay sau đó Quan Thạch Đầu đã bị cô giáo phạt đứng ngoài hành lang.

Giờ ra chơi, Quan Mộc Mộc không yên lòng, chạy ra xem Quan Thạch Đầu thứ. Một lát sau, ngoài hành lang bỗng nhiên nhốn nháo cả lên, có người hô, “Quan Thạch Đầu đánh nhau!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vội chạy ra, thấy Quan Thạch Đầu đang bị ba cậu học sinh lớp trên vây đánh, còn Quan Mộc Mộc thì tuy mũi bị chảy máu ròng ròng nhưng vẫn cố hết sức kéo một cậu học sinh trong nhóm ba người kia lại.

Triệu Thanh Cốc vọt vào can, kéo ba cậu học sinh lớp trên ra.

Một cậu học sinh lớp trên hùng hổ quay đầu lại định ra uy, nhưng thấy Triệu Thanh Cốc còn cao hơn bọn họ nhiều, lập tức xiu ngay, “Mắc mớ gì tới cậu?”

“Ba người hòa nhau bắt nạt một đứa bé không thấy xấu hổ à? Có giỏi thì tìm người mạnh hơn đánh đi.”

“Cậu...” Ba cậu học sinh lớp trên nghe Triệu Thanh Cốc nói vậy, tức giận đỏ rần cả mặt.

“Làm cái gì đây? Tự tập đánh nhau à?” Đúng lúc này, thầy giám thị đi tới, hỏi.

Quan Viễn thấy mũi Quan Mộc Mộc vẫn chảy máu, tranh thủ dẫn Quan Mộc Mộc tới chỗ vòi nước để rửa. dzsgieđư.àn/leq/úydonodo Lúc Quan Viễn và Quan Mộc Mộc quay lại, Quan Thạch Đầu đang cãi nhau với một cậu học sinh lớp trên.

“Mắc gì là lỗi của tôi? Mộc Mộc đang đứng ở đây, tự nhiên anh đá cậu ấy ngã xuống đất trước chứ bộ!”

Cậu học sinh lớp trên kia có vẻ là cầm đầu của nhóm ba người, kiêu ngạo nói, “Tao đạp đây thì sao? Ai bảo nó đứng chằng ràng chắn đường người khác làm chi!”

“Bây giờ anh cũng đang đứng trong hành lang, nói vậy là tôi có thể đá anh ngã xuống đất cũng được đúng không?” Triệu Thanh Cốc lạnh mặt hỏi.

“Mày? Có giỏi thì cứ đá thử đi!” Trước mặt thầy giám thị, thái độ của cậu học sinh lớp trên kia còn phách lối hơn cả lúc này, nhưng thầy giám thị vẫn không nói một câu nào.

Quan Viễn nhận thấy tình huống khác thường, lặng lẽ kéo áo Triệu Thanh Cốc, lách đầu ra hiệu với anh.

Triệu Thanh Cốc hiểu ý Quan Viễn, nhưng vẫn không đi.

“Ha ha ha! Không dám chứ gì! Đồ hèn! Một đám ngu dốt!” Cậu kia thấy Triệu Thanh Cốc không đá, đắc ý nói to.

Thầy giám thị thấy Triệu Thanh Cốc không đá, trong mắt thoáng có vẻ thất vọng.

“Thưa thầy, chắc thầy đã rõ đầu đuôi câu chuyện. Ba người này gây chuyện đá Mộc Mộc trước, Thạch Đầu muốn giúp Mộc Mộc mới xảy ra xung đột với họ. Hẳn là trường sẽ xử lý việc này một cách công bằng đúng không ạ?” dikẽđ.đnà/leq/qulydodnoodon Triệu Thanh Cốc không thêm đề ý tới cậu học sinh kia, hỏi thẳng thầy giám thị.

Thầy giám thị nói, “Tất cả đến phòng làm việc của tôi hết!”

Sau khi vào phòng làm việc của thầy giám thị, cậu học sinh cầm đầu kia tự nhiên như vào nhà mình, ngồi phịch xuống ghế dựa bắt chéo chân. Hai cậu học sinh còn lại cũng lộ vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm.

Thầy giám thị cứ như không thấy, không những không trách một tiếng nào còn quay sang mắng xối xả nhóm Triệu Thanh Cốc, “Các cậu còn nhỏ không lo học hành, bày đặt kéo bè kéo lũ đánh nhau! Cha mẹ các cậu cho các cậu tới trường là để đánh nhau à? Đến trường là để học tập tích lũy kiến thức chứ không phải để đánh nhau như bọn du côn ngoài đường ngoài xá, biết không hả?”

Sau khi dạy dỗ nhóm Triệu Thanh Cốc với vẻ mặt ‘vô cùng đau đớn’ xong, thầy giám thị thở dài nói, “Nể tình các em còn nhỏ, thầy sẽ không báo cáo lên ban giám hiệu nhà trường. Chỉ cần các em xin lỗi ba anh này, ba anh lớn chắc chắn sẽ không trách các em nữa.”

Cậu học sinh lớp trên kia nhún nhún chân nói, “Được, chỉ cần tụi nó nói xin lỗi thì tôi sẽ rộng lượng bỏ qua cho!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc giận quá hóa cười. Quan Mộc Mộc lộ vẻ mặt bi phẫn. Quan Thạch Đầu thì trực tiếp mắng, “Điên! Có phải lỗi của bọn tôi đâu mà phải xin! Thầy là thầy kiểu gì vậy?!”

Thầy giám thị thấy Quan Thạch Đầu dám mắng cả mình, tức giận hét lên, “Được lắm, dám vô lễ với thầy hả?! Tôi sẽ mời phụ huynh mấy cậu tới nói chuyện cho đàng hoàng! Những học sinh cá biệt như mấy cậu nhất định phải bị khai trừ khỏi trường ngay lập tức!”

Thầy giám thị thừa biết việc này hoàn toàn là lỗi của ba cậu học sinh lớp trên, nhưng tương lai của ông ta còn phải trông cậy vào cha mẹ cậu học sinh cầm đầu kia nên đã đổ hết tội cho nhóm Triệu Thanh Cốc, thầm nghĩ chỉ cần nhóm Triệu Thanh Cốc chịu xin lỗi sẽ thành chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nói mời phụ huynh gì đó chỉ là để hù dọa nhóm Triệu Thanh Cốc thôi.

“Được! Muốn mời thì mời đi! Kiểu trường học chẳng phân đúng sai thế này chúng tôi chẳng thèm!” Triệu Thanh Cốc tức giận nói.

Quan Viễn đương nhiên là ủng hộ Triệu Thanh Cốc, “Đúng! Rõ ràng là bọn họ sai lại bắt chúng ta phải xin lỗi! Chúng tôi đến trường là để học chứ không để chịu nhục!”

Mặt thầy giám thị đã xanh như tàu lá chuối, không hiểu tại sao mấy đứa học sinh nhà quê này lại khó trị dữ vậy, những đứa khác vừa nghe mời phụ huynh đã sợ mất mặt, bọn này ngược lại còn dám hô hào mời.

Thầy giám thị gầm to, “Trường xử lý thế nào không đến phiên tụi bây lắm lời! Mau về lớp hết đi!” ý đồ muốn lấp liếm cho qua. Nhưng cậu học sinh kia vẫn không chịu thôi, “Này! Tụi nó còn chưa xin lỗi!”

Mặt thầy giám thị cứng đờ, thầm mắng mấy câu thô tục, nhưng ngoài miệng vẫn nói, “Đúng, các cậu mau xin lỗi đi!”

Triệu Thanh Cốc nói, “Bọn họ làm sai lại bắt bọn em xin lỗi?! Trước giờ bọn em chưa được dạy như vậy bao giờ! Thầy muốn mời phụ huynh thì cứ mời đi!”

Cậu học sinh kia nghe vậy hô lên, “Tao sẽ kêu mẹ tao tới! Xem mẹ tao có giết hết lũ này không!”

Mặt thầy giám thị đã biến thành màu đen, “Rồi, về kêu cha mẹ các cậu ngày mai tới trường giải quyết! Còn bây giờ lập tức giải tán ngay!”

Tan học, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc chia nhau đến nhà Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu kể rõ đầu đuôi mọi chuyện cho cha mẹ hai nhà nghe.

Hiếm lắm mới có ngày mẹ Quan Mộc Mộc không đi đánh bài, vừa nghe con trai bị bắt nạt, lập tức nổi giận chửi ngay, “Cái trường học khốn kiếp kia, dám bắt nạt con bà...” Lần này Quan Thụ Lâm nghe Ngô Tú Lệ mắng người, không những không can, thậm chí còn siết chặt nắm đấm.

Bên nhà Quan Thạch Đầu, Lý Anh nghe xong cũng giận không kiềm được. Quan Quốc đen mặt nói, “Dù chúng ta là nông dân cũng không có nghĩa bọn nhỏ ở trường mặc ai muốn làm gì thì làm!”

Đúng lúc Tiểu Trương tới nhà Triệu Thanh Cốc lấy khô bò cho ông Lý, sau khi biết đầu đuôi mọi chuyện đã vô cùng bức xúc về kể lại cho ông Lý nghe. Ông Lý giận tới mức râu mép cũng muốn vểnh lên, tìm chủ tịch Lý nói, “Cậu làm chủ tịch huyện cái kiểu gì mà để trường học biến thành một đồng hồ bại như vậy hả?!”

Chủ tịch Lý ‘ngơ ngác’ đáp, “Cha, con có biết gì đâu? Có thể nói rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì không?”

Ông Lý quay qua nói với Tiểu Trương, “Cậu mau kể lại cho nó nghe đi!”

Tiểu Trương nhanh chóng kể lại cho chủ tịch Lý nghe.

Chủ tịch Lý nghe xong, nói, “Đây chỉ là lời kể của một bên, thực hư thế nào còn chưa rõ ràng lắm.”

Ông Lý trợn mắt nói, “Hai đứa nhỏ kia tính tình thế nào tôi còn không biết sao, tụi nó mà thêm bịa chuyện à?! Để đó, mai tôi sẽ tự tới trường giải quyết!”

Chủ tịch Lý có ấn tượng tốt với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, cân cân trong lòng đã hơi nghiêng về một bên, nhưng việc gì cũng phải tìm hiểu rõ đầu đuôi mới đưa ra quyết định là tổ chức cơ bản phải có của một chủ tịch huyện. “Vậy mai cha tới trường xem thử thế nào trước đi. Nếu thật sự hai đứa nhỏ không sai, nhất định con sẽ không để tụi nó phải chịu ức đau.”

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 37.2

Hôm sau, hai người dậy ăn sáng thật sớm để đi học.

Quan Mộc Mộc đang đứng chờ ngay cổng thôn, thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tới, lập tức cười tươi phát phát tay. Quan Thạch Đầu thì đứng bên cạnh tay đầm chân đá một ụ đất ở ven đường, miệng còn hừ ca.

Triệu Thanh Cốc bước lại véo tai Quan Thạch Đầu, “Đi.”

“A, anh Thanh Cốc, nhẹ chút, nhẹ chút! Em đi liền đây!” Quan Thạch Đầu sợ nhất Triệu Thanh Cốc nên mới ngoan ngoãn nghe lời, chứ người khác dám làm như vậy, cậu ta đã sớm nhảy dựng lên liêu mạng rồi.

Triệu Thanh Cốc nghe vậy thả tay ra. Quan Thạch Đầu xoa xoa lỗ tai, nhanh chóng chạy tới bên cạnh Quan Viễn, cười hi hi hời, “Đại ca có mang theo cái gì ăn không?”

Quan Viễn lườm Quan Thạch Đầu một cái, “Cậu chưa ăn sáng à?”

“Đồ mẹ em nấu là cho heo ăn chứ người làm gì ăn nổi!”

“Quan Thạch Đầu, cậu được lắm! Chiều nay đi học về tôi sẽ truyền nguyên văn lời của cậu cho thím nghe, xem cậu có được ăn một bữa ‘măng tre xào thịt’ đã đòi luôn hay không!”

Quan Thạch Đầu kêu thảm, “Đừng mà, đại ca!”

Quan Mộc Mộc nghe vậy cười tùm tùm. Ai ngờ bị Quan Thạch Đầu phát hiện, “Hừ! Quan Mộc Mộc, cậu dám cười nhạo tôi?! Tôi sẽ cho cậu biết tay!” dứt lời nhào qua véo má Quan Mộc Mộc.

Quan Viễn vội kéo Quan Thạch Đầu lại, “Cậu mà còn bắt nạt Mộc Mộc nữa thì đừng hòng tới nhà tôi ăn bất cứ thứ gì hết!”

Quan Thạch Đầu lập tức rút tay về, “Đại ca, sao anh lại nói như vậy chứ? Em có bắt nạt Mộc Mộc hồi nào đâu?”

“Chính mắt tôi nhìn thấy.”

Có tên dở hơi Quan Thạch Đầu này đi cùng thì đừng mong được yên tĩnh tới trường.

Cô giáo dạy ngữ văn vừa vào lớp đã kiểm tra bài tập. Quan Viễn là ủy viên học tập phụ trách môn ngữ văn nên có nhiệm vụ đi thu vở bài tập của cả lớp. Lúc Quan Viễn thu tới chỗ Quan Thạch Đầu, cậu ta nắm thật chặt cuốn vở bài tập không chịu buông tay. Quan Viễn lập tức đoán được lý do, “Cậu lại không chịu làm bài tập? Đây là lần thứ mấy rồi?!”

Quan Thạch Đầu chột dạ nói, “Mấy ngày nay em mê chơi nên quên mất, đại ca giúp em giấu cô được không?”

“Cậu nghĩ là cô sẽ không phát hiện ra?” Quan Viễn đáp nát mộng đẹp của Quan Thạch Đầu.

Quả nhiên ngay sau đó Quan Thạch Đầu đã bị cô giáo phạt đứng ngoài hành lang.

Giờ ra chơi, Quan Mộc Mộc không yên lòng, chạy ra xem Quan Thạch Đầu thử. Một lát sau, ngoài hành lang bỗng nhiên nhốn nháo cả lên, có người hô, “Quan Thạch Đầu đánh nhau!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vội chạy ra, thấy Quan Thạch Đầu đang bị ba cậu học sinh lớp trên vây đánh, còn Quan Mộc Mộc thì tuy mũi bị chảy máu ròng ròng nhưng vẫn cố hết sức kéo một cậu học sinh trong nhóm ba người kia lại.

Triệu Thanh Cốc vọt vào can, kéo ba cậu học sinh lớp trên ra.

Một cậu học sinh lớp trên hùng hổ quay đầu lại định ra uy, nhưng thấy Triệu Thanh Cốc còn cao hơn bọn họ nhiều, lập tức xiu ngay, “Mắc mớ gì tới cậu?”

“Ba người hùa nhau bắt nạt một đứa bé không thấy xấu hổ à? Có giỏi thì tìm người mạnh hơn đánh đi.”

“Cậu...” Ba cậu học sinh lớp trên nghe Triệu Thanh Cốc nói vậy, tức giận đỏ rần cả mặt.

“Làm cái gì đây? Tự tập đánh nhau à?” Đúng lúc này, thầy giám thị đi tới, hỏi.

Quan Viễn thấy mũi Quan Mộc Mộc vẫn chảy máu, tranh thủ dẫn Quan Mộc Mộc tới chỗ vòi nước để rửa. dzsgieđư.àn/lêq/úydonodo Lúc Quan Viễn và Quan Mộc Mộc quay lại, Quan Thạch Đầu đang cãi nhau với một cậu học sinh lớp trên.

“Mắc gì là lỗi của tôi? Mộc Mộc đang đứng ở đây, tự nhiên anh đá cậu ấy ngã xuống đất trước chứ bộ!”

Cậu học sinh lớp trên kia có vẻ là cầm đầu của nhóm ba người, kiêu ngạo nói, “Tao đạp đây thì sao? Ai bảo nó đứng chằng chằng chắn đường người khác làm chi!”

“Bây giờ anh cũng đang đứng trong hành lang, nói vậy là tôi có thể đá anh ngã xuống đất cũng được đúng không?” Triệu Thanh Cốc lạnh mặt hỏi.

“Mày? Có giỏi thì cứ đá thử đi!” Trước mặt thầy giám thị, thái độ của cậu học sinh lớp trên kia còn phách lối hơn cả lúc này, nhưng thầy giám thị vẫn không nói một câu nào.

Quan Viễn nhận thấy tình huống khác thường, lặng lẽ kéo áo Triệu Thanh Cốc, lách đầu ra hiệu với anh.

Triệu Thanh Cốc hiểu ý Quan Viễn, nhưng vẫn không đi.

“Ha ha ha! Không dám chứ gì! Đồ hèn! Một đám ngu dốt!” Cậu kia thấy Triệu Thanh Cốc không đá, đắc ý nói to.

Thầy giám thị thấy Triệu Thanh Cốc không đá, trong mắt thoáng có vẻ thất vọng.

“Thưa thầy, chắc thầy đã rõ đầu đuôi câu chuyện. Ba người này gây chuyện đá Mộc Mộc trước, Thạch Đầu muốn giúp Mộc Mộc mới xảy ra xung đột với họ. Hẳn là trường sẽ xử lý việc này một cách công bằng đúng không ạ?” dikẽđ.đnà/leq/quilydodnoodon Triệu Thanh Cốc không thêm đề ý tới cậu học sinh kia, hỏi thẳng thầy giám thị.

Thầy giám thị nói, “Tất cả đến phòng làm việc của tôi hết!”

Sau khi vào phòng làm việc của thầy giám thị, cậu học sinh cầm đầu kia tự nhiên như vào nhà mình, ngồi phịch xuống ghế dựa bắt chéo chân. Hai cậu học sinh còn lại cũng lộ vẻ mặt thờ phào nhẹ nhõm.

Thầy giám thị cứ như không thấy, không những không trách một tiếng nào còn quay sang mắng xối xả nhóm Triệu Thanh Cốc, “Các cậu còn nhỏ không lo học hành, bây giờ kéo bè kéo lũ đánh nhau! Cha mẹ các cậu cho các cậu tới trường là để đánh nhau à? Đến trường là để học tập tích lũy kiến thức chứ không phải để đánh nhau như bọn du côn ngoài đường ngoài xá, biết không hả?”

Sau khi dạy dỗ nhóm Triệu Thanh Cốc với vẻ mặt ‘vô cùng đau đớn’ xong, thầy giám thị thở dài nói, “Nể tình các em còn nhỏ, thầy sẽ không báo cáo lên ban giám hiệu nhà trường. Chỉ cần các em xin lỗi ba anh này, ba anh lớn chắc chắn sẽ không trách các em nữa.”

Cậu học sinh lớp trên kia nhún nhún chân nói, “Được, chỉ cần tụi nó nói xin lỗi thì tôi sẽ rộng lượng bỏ qua cho!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc giận quá hóa cười. Quan Mộc Mộc lộ vẻ mặt bi phẫn. Quan Thạch Đầu thì trực tiếp mắng, “Điện! Có phải lỗi của bọn tôi đâu mà phải xin! Thầy là thầy kiểu gì vậy?!”

Thầy giám thị thấy Quan Thạch Đầu dám mắng cả mình, tức giận hét lên, “Được lắm, dám vô lễ với thầy hả?! Tôi sẽ mời phụ huynh mấy cậu tới nói chuyện cho đàng hoàng! Những học sinh cá biệt như mấy cậu nhất định phải bị khai trừ khỏi trường ngay lập tức!”

Thầy giám thị thừa biết việc này hoàn toàn là lỗi của ba cậu học sinh lớp trên, nhưng tương lai của ông ta còn phải trông cậy vào cha mẹ cậu học sinh cầm đầu kia nên đã đổ hết tội cho nhóm Triệu Thanh Cốc, thầm nghĩ chỉ cần nhóm Triệu Thanh Cốc chịu xin lỗi sẽ thành chuyện lớn hóa nhỏ, chuyện nhỏ hóa không, nói mời phụ huynh gì đó chỉ là để hù dọa nhóm Triệu Thanh Cốc thôi.

“Được! Muốn mời thì mời đi! Kiểu trường học chẳng phân đúng sai thế này chúng tôi chẳng thèm!” Triệu Thanh Cốc tức giận nói.

Quan Viễn đương nhiên là ủng hộ Triệu Thanh Cốc, “Đúng! Rõ ràng là bọn họ sai lại bắt chúng ta phải xin lỗi! Chúng tôi đến trường là để học chứ không để chịu nhục!”

Mặt thầy giám thị đã xanh như tàu lá chuối, không hiểu tại sao mấy đứa học sinh nhà quê này lại khó trị dữ vậy, những đứa khác vừa nghe mời phụ huynh đã sợ mất mặt, bọn này ngược lại còn dám hô hào mời.

Thầy giám thị gầm to, “Trường xử lý thế nào không đến phiên tội bây giờ! Mau về lớp hết đi!” ý đồ muốn lấp liếm cho qua. Nhưng cậu học sinh kia vẫn không chịu thôi, “Này! Tội nó còn chưa xin lỗi!”

Mặt thầy giám thị cứng đờ, thầm mắng mấy câu thô tục, nhưng ngoài miệng vẫn nói, “Đúng, các cậu mau xin lỗi đi!”

Triệu Thanh Cốc nói, “Bọn họ làm sai lại bắt bọn em xin lỗi?! Trước giờ bọn em chưa được dạy như vậy bao giờ! Thầy muốn mời phụ huynh thì cứ mời đi!”

Cậu học sinh kia nghe vậy hô lên, “Tao sẽ kêu mẹ tao tới! Xem mẹ tao có giết hết lũ này không!”

Mặt thầy giám thị đã biến thành màu đen, “Rồi, về kêu cha mẹ các cậu ngày mai tới trường giải quyết! Còn bây giờ lập tức giải tán ngay!”

Tan học, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc chia nhau đến nhà Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu kể rõ đầu đuôi mọi chuyện cho cha mẹ hai nhà nghe.

Hiếm lắm mới có ngày mẹ Quan Mộc Mộc không đi đánh bài, vừa nghe con trai bị bắt nạt, lập tức nổi giận chửi ngay, “Cái trường học khốn kiếp kia, dám bắt nạt con bà...” Lần này Quan Thụ Lâm nghe Ngô Tú Lệ mắng người, không những không cản, thậm chí còn siết chặt nắm đấm.

Bên nhà Quan Thạch Đầu, Lý Anh nghe xong cũng giận không kiềm được. Quan Quốc đen mặt nói, “Dù chúng ta là nông dân cũng không có nghĩa bọn nhỏ ở trường mặc ai muốn làm gì thì làm!”

Đúng lúc Tiểu Trương tới nhà Triệu Thanh Cốc lấy khô bò cho ông Lý, sau khi biết đầu đuôi mọi chuyện đã vô cùng bức xúc về kể lại cho ông Lý nghe. Ông Lý giận tới mức râu mép cũng muốn vểnh lên, tìm chủ tịch Lý nói, “Cậu làm chủ tịch huyện cái kiểu gì mà để trường học biến thành một đồng hồ bại như vậy hả?!”

Chủ tịch Lý ‘ngơ ngác’ đáp, “Cha, con có biết gì đâu? Có thể nói rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì không?”

Ông Lý quay qua nói với Tiểu Trương, “Cậu mau kể lại cho nó nghe đi!”

Tiểu Trương nhanh chóng kể lại cho chủ tịch Lý nghe.

Chủ tịch Lý nghe xong, nói, “Đây chỉ là lời kể của một bên, thực hư thế nào còn chưa rõ ràng lắm.”

Ông Lý trợn mắt nói, “Hai đứa nhỏ kia tính tình thế nào tôi còn không biết sao, tội nó mà thêm bịa chuyện à?! Để đó, mai tôi sẽ tự tới trường giải quyết!”

Chủ tịch Lý có ấn tượng tốt với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, cân cân trong lòng đã hơi nghiêng về một bên, nhưng việc gì cũng phải tìm hiểu rõ đầu đuôi mới đưa ra quyết định là tổ chức cơ bản phải có của một chủ tịch huyện. “Vậy mai cha tới trường xem thử thế nào trước đi. Nếu thật sự hai đứa nhỏ không sai, nhất định con sẽ không để tội nó phải chịu ầm ức đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 38

Sáng sớm hôm sau, cả nhà Quan Thụ Lâm và Quan Quốc cùng đi tới trường.

Chủ nhiệm lớp Quan Viễn là một cô giáo trẻ tính tình ôn hòa, rất có trách nhiệm với học sinh, đặc biệt là những học sinh chăm chỉ có thành tích tốt như nhóm Quan Viễn. Sau khi biết chuyện cô chủ nhiệm đã đi tìm thầy giám thị hỏi thăm, không ngờ lại bị thầy giám thị mắng cho một trận.

Hôm nay cô chủ nhiệm biết phụ huynh nhóm Quan Viễn tới phòng làm việc của thầy giám thị, sợ bọn họ bị thiệt, cũng đi theo. Lúc bọn họ vào, thầy giám thị đang ân cần rót trà cho một người phụ nữ với vẻ tươi cười nịnh nọt. Cậu học sinh phách lối hôm qua cũng có mặt, ngồi bên cạnh người phụ nữ kia.

Người phụ nữ kia vừa thấy bọn họ, lập tức nói, “Thầy Mã, là bọn nhóc này đánh con tôi đúng không?” giọng nói đầy sự khinh thường.

“A... Chuyện này...” Thầy giám thị ấp úng không nói nên câu. Hôm qua đã có rất nhiều người chứng kiến rốt cuộc là ai đánh ai, nên thầy giám thị cũng không tiện tron mắt nói dối.

Ngô Tú Lệ tức giận cất ngang, “Hừ! Rõ ràng là con cô đánh người, còn đổ vấy cho người ta! Cô xem con cô cao to thế kia, còn hai đứa nhỏ này chỉ cao bấy nhiêu, ai đánh ai có lý hơn? Con tôi bị bầm dập mặt mũi hết rồi, tôi nói cho cô biết, chuyện này tôi không dễ dàng cho qua đâu!”

Lý Anh cũng xắn tay áo lên, tỏ vẻ có thể nhào vào đánh nhau bất kỳ lúc nào.

Mẹ cậu học sinh kia lúc đầu tỏ vẻ cao ngạo, giờ thấy bộ dáng hùng hổ của Lý Anh và Ngô Tú Lệ, kinh hoàng hô, “Mấy người muốn làm gì?! Dám giờ thối hung hăng ngay trong trường học hả? Thầy Mã!”

Thầy giám thị vội vàng đứng chắn trước mặt người phụ nữ kia, “Các vị phụ huynh có gì cứ từ từ nói! Đừng gấp!”

“Từ từ cái gì?! Nghe nói ông muốn đuổi học con tôi đúng không? Muốn đuổi thì đuổi đi! Ai thêm!” Lý Anh nổi điên nói.

Người phụ nữ kia nghe thấy ‘đuổi học’, lập tức hùa theo, “Đúng, đuổi học hết cả đám đi! Thầy Mã, mấy phụ huynh không có phẩm chất thế này chắc chắn cũng chẳng dạy dỗ được con cái cho ra hồn đâu! Đuổi sớm đi, đỡ mất công trường ta lại bị bêu xấu vì những học sinh cá biệt như vậy!”

“Bộ trường học là nhà riêng của cô hay sao mà cô nói đuổi là phải đuổi?” Lý Anh cãi lại.

Người phụ nữ kia nói với vẻ mặt đắc chí, “Hừ! Biết chồng tôi là ai không? Chồng tôi chính là cục trưởng Cục Giáo Dục huyện Vân Sơn, muốn đuổi học đứa nào chỉ cần nói một câu là đủ! Hơn nữa, tôi bảo đảm sau khi bị đuổi khỏi trường, con mấy người sẽ không thể vào học bất kỳ một trường nào khác trong huyện này!”

Ngô Tú Lệ và Quan Thụ Lâm nghe vậy đều hốt hoảng, mặc dù không biết cục trưởng là chức gì, nhưng coi bộ là rất lớn, Mọc Mọc nhà họ ham học như vậy, nếu không được tới trường nữa, chẳng khác gì bị hủy cả tương lai rồi.

Người phụ nữ kia thấy Ngô Tú Lệ và Quan Thụ Lâm hốt hoảng cười càng thêm hả hê.

Lý Anh tức giận nói, “Mặc kệ chồng cô chức lớn cỡ nào, cũng phải làm việc theo lý chứ! Rõ ràng con tôi không sai, dựa vào đâu đòi đuổi học nó?!” Quan Quốc cũng gằn giọng chất vấn, “Thầy Mã, chẳng lẽ trường học xử lý mọi chuyện đều không phân đúng sai như vậy sao?”

Người phụ nữ kia gẩy móng tay nói, “Mặc kệ tụi nó có sai hay không, tôi nói tụi nó sai là tụi nó phải sai! Thầy Mã, thầy mau nói gì đi chứ?”

“A, chuyện lần này đúng là ba học sinh Triệu Thanh Cốc, Quan Thạch Đầu, Quan Mọc Mọc đã sai, bị đuổi học ngay lập tức. Ngày mai sẽ có công văn chính thức, các vị phụ huynh mau dẫn con mình về nhà trước đi.” Thầy Mã nói.

Quan Quốc tức giận định xông lên cho thầy Mã một trận thì cửa phòng đột nhiên bị đập văng ra. “Thầy Mã, tôi thật sự không biết thầy có quyền lớn dữ vậy đó! Việc quan trọng như đuổi học học sinh cũng không cần thông qua hiệu trưởng luôn.”

“Hiệu trưởng...” Thầy Mã chột dạ hô.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc quay đầu lại, thấy ông Lý đang đứng bên cạnh hiệu trưởng. “Ông!” Hai người đồng thời kêu to.

Ông Lý nghiêm mặt nói, “Hai đứa nhóc này! Bị bắt nạt cũng không biết nói với ông một tiếng, để im cho người ta bắt nạt vậy đó hả?!”

Hiệu trưởng ân cần đỡ ông Lý vào phòng, “Mời ngài ngồi đây ạ! Chuyện này đúng là do tôi quản lý không nghiêm, để cấp dưới nhân cơ hội làm bừa.”

Thầy Mã cứ như thấy quỷ, thầm nghĩ bình thường hiệu trưởng chỉ lo uống trà, đánh cờ, vội vàng tính chuyện treo cao, sao hôm nay lại ân cần với ông già này dữ vậy? Chẳng lẽ đã chọc trúng người không thể chọc?!

Người phụ nữ kia biết mặt hiệu trưởng, bởi vì hiệu trưởng thường hay tới nhà tặng quà. dì/iến.đàn/leq/eqyd/sdoon “Hiệu trưởng tới đúng lúc lắm! Thầy Mã đã quyết định đuổi học mấy học sinh cá biệt này, nhờ hiệu trưởng tranh thủ soạn thông báo chính thức ngay trong hôm nay luôn đi!”

Thầy hiệu trưởng đáp với vẻ mặt chính nghĩa, “Nhà trường đã điều tra rõ ràng, ba bạn học sinh này hoàn toàn không có lỗi, tất cả là do nhóm Tiền Hâm gây sự trước. Nhà trường quyết định nhóm Tiền Hâm sẽ phải xin lỗi ba bạn này, và bị kỷ luật với hình thức cảnh cáo.”

“Cái gì?!” Người phụ nữ kia hét lên, “Ông có biết tôi là ai không?!”

Hiệu trưởng chợt dạ nói, “Tôi biết bà đây là vợ của cục trưởng Cục Giáo Dục, nhưng trước giờ trường luôn đối xử bình đẳng với tất cả các học sinh, không thể thiên vị bất kỳ một em nào.”

Thầy Mã nhận thấy mọi chuyện đã vượt khỏi tầm kiểm soát, xoa xoa mồ mồ hôi lạnh trên trán, yên lặng rúc vào góc phòng.

Mẹ Tiền Hâm nghe hiệu trưởng nói vậy, giận điên lên, thăm nghĩ trong huyện Vân Sơn ai dám không nể mặt mình, không ngờ hôm nay lại không trị được cái bọn nhà quê này!

Ông Lý ngồi im nãy giờ bỗng nhiên một tiếng, “Xem ra vị phụ huynh này không đồng ý lắm với quyết định của nhà trường. Cô cứ về nói với cục trưởng Cục Giáo Dục là có ý kiến gì thì cứ tìm Lý Quốc Phong nói.”

Hiệu trưởng biết ông Lý muốn bảo vệ mấy đứa nhỏ này tới cùng, vội nói, “Thông báo kỷ luật Tiền Hâm và hai bạn học sinh kia sẽ có ngay trong hôm nay, hi vọng gia đình sẽ phối hợp với nhà trường để thực hiện.”

Mẹ Tiền Hâm chỉ tay vào mặt hiệu trưởng, tức giận tới mức ngón tay run run, hô một câu, “Chờ đó!” rồi ùng ùng dẫn Tiền Hâm đi.

Hiệu trưởng cung kính hỏi ông Lý, “Ngài có muốn đi dạo một vòng quanh trường không ạ?”

Ông Lý khoát tay, “Quang cảnh ở đây đúng là không tệ, nhưng tư cách của giáo viên thì phải đề cao lên mới được!”

Hiệu trưởng gật đầu liên tục, “Dạ dạ dạ! Nhà trường sẽ lập tức tăng cường đề cao phương diện này!”

Ông Lý nghe vậy gật đầu một, rồi nghiêm mặt nói với Triệu Thanh Cốc, “Về lớp đi! Lần sau có chuyện gì phải lập tức nói cho ông biết ngay, nhớ chưa?”

Quan Viễn cười hì hì đáp thay Triệu Thanh Cốc, “Dạ nhớ ạ!”

Ông Lý sờ đầu Quan Viễn nói, “Ngao. Con cũng về lớp đi.”

Về phòng học rồi Triệu Thanh Cốc mới nói, “Nìn ông Lý có vẻ không vui...”

Quan Viễn nhún vai, “Chắc là đổi việc anh em mình không tìm ông nhờ giúp đỡ đó!”

Sau chuyện này quan hệ giữa Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu đã trở nên tốt hẳn. diébdm.đàn/lêq/uydb.đôn Quan Mộc Mộc cảm động việc Quan Thạch Đầu đánh nhau vì mình, dù có bị Quan Thạch Đầu bắt nạt cũng chỉ cười hì hì, khiến Quan Thạch Đầu mất đi niềm vui khi bắt nạt cậu ta.

Ngược lại, bên nhà Tiền Hâm hiện chẳng vui nổi. Cha Tiền Hâm đi làm về thấy bộ mặt hầm hầm của mẹ Tiền Hâm bèn hỏi, “Lại có ai chọc bà à? Ngày nào cũng thấy mặt hầm hầm!”

Mẹ Tiền Hâm lập tức thêm mắm dặm muối tuôn ra một tràng. Cha Tiền Hâm biết tính con trai, nói ngay, “Tôi còn không hiểu thằng nhóc này sao! Nó mà bị người khác bắt nạt hả? Bà cứ chiều nó tiếp đi, đến lúc nó gây chuyện rồi thấy!”

Tiền Hâm dù sao cũng chỉ mới học tiểu học, nghe vậy bĩu môi không dám lên tiếng.

“Quan trọng là lão hiệu trưởng chết tiệt kia, dám bắt Tiểu Hâm phải xin lỗi bọn nhà quê đó, còn nói sẽ kỷ luật với hình thức cảnh cáo! Rõ ràng là không xem ông ra gì mà!”

Cha Tiền Hâm giật mình nói, “Bà kể rõ đầu đuôi mọi chuyện cho tôi nghe thử xem!”

Lúc này Mẹ Tiền Hâm không dám thêm mắm thêm muối nữa, tường thuật lại sự việc.

Cha Tiền Hâm nghe vợ kêu gào muốn đuổi học nhóm Triệu Thanh Cốc vẫn tỏ vẻ thờ ơ như không chẳng cảm thấy có gì là sai, đến khi nghe tới tên Lý Quốc Phong, bàn tay cầm ly trà lập tức run lên. “Miêu tả thật kỹ bề ngoài của ông già kia coi nào!”

“Trông rất có khí thế. Hiệu trưởng vô cùng ân cần với ông ta, gọi ông ta là ông Lý.”

Nghe vậy, tay cha Tiền Hâm càng run dữ hơn. Tên hiệu trưởng kia rất cáo già nếu không phải đối phương có hậu thuẫn quá lớn, chắc chắn ông ta sẽ không dám làm như vậy.

“Rầm!” Ly trà rơi xuống đất vỡ tan tành. “Hai mẹ con bà biết kiếm chuyện cho tôi làm ghê!”

Mẹ Tiền Hâm hoảng sợ hỏi, “Sao vậy? Rốt cuộc ông già kia là ai?”

“Là cha của chủ tịch huyện!”

“Vậy chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Cha Tiền Hâm lắc đầu một, cảm giác thật bất lực. Ai cũng biết chủ tịch Lý có gốc bự, mấy người anh đều giữ chức vị quan trọng trong thủ đô, là những ngôi sao mới trong giới chính trị. Cha Tiền Hâm cũng muốn bám víu nhà họ Lý, nào ngờ lại bị vợ con phá hư.

Cha Tiền Hâm nhanh chóng đứng dậy cầm áo khoác đi ra ngoài. Mẹ Tiền Hâm vội hỏi, “Ông đi đâu vậy?”

Cha Tiền Hâm vẫn không thèm quay đầu lại, đáp, “Đi xử lý đồng lộn xộn hai mẹ con bà gây ra chứ đi đâu nữa!”

Chuyện sau đó thế nào Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không rõ lắm, cũng không dư sức quan tâm, chỉ biết là Tiền Hâm đã không còn cao ngạo như trước và không thấy bóng dáng Thầy Mã trong trường nữa. Lúc này hai người còn chuyện quan trọng hơn phải lo.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 38.2

Ông Triệu báo cho Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc biết tờ báo con trai ông đang làm đã đồng ý cho đăng. Con trai ông đã viết giùm luôn nội dung thông báo. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc xem thử, thấy rất chi tiết rõ ràng, nên vô cùng hài lòng. Giờ chỉ còn ngồi chờ phản hồi của những người quan tâm.

Mới qua một ngày đã có người tìm tới cửa. Người này sống ở huyện Lâm Sơn, lúc trước có việc tới huyện Vân Sơn, được người quen giới thiệu ăn thử thịt kho Viễn Cốc rồi thích luôn từ đó, thường hay chạy tới huyện Vân Sơn để mua thịt kho Viễn Cốc về ăn.

Người này tìm tới nhà Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn theo địa chỉ ghi trên báo, sau khi thấy mặt hai người, lập tức tròn to mắt hỏi, “Hai đứa không đùa anh chứ? Hai đứa thật sự là chủ của Thịt Kho Viễn Cốc?”

“Sao? Anh cảm thấy chúng tôi không đủ tư cách à?” Quan Viễn cười hỏi.

“Không phải, không phải! Chỉ là kinh ngạc quá thôi! Xin chào, tôi tên là Thượng Minh.”

Thượng Minh là một thanh niên trẻ chừng hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, dám nghĩ dám làm, đang suy nghĩ nên làm gì để kiếm tiền thì nghe nói về chính sách kinh tế mới của nhà nước, lập tức linh cảm thời cơ đã đến.

Sau khi giới thiệu tên xong, Triệu Thanh Cốc nói thẳng vào chủ đề luôn, “Hắn là anh đã ăn thử thịt kho của chúng tôi, biết chất lượng cũng như tiềm năng của nó rồi. Một huyện chúng tôi chỉ trao quyền cho một tiệm duy nhất, do đó nếu chúng ta hợp tác thành công, ở huyện anh sẽ chỉ có một mình tiệm anh là được bán thịt kho của Viễn Cốc.”

Thượng Minh nghe vậy vô cùng vui mừng, như thế cạnh tranh sẽ bớt đi rất nhiều.

“Tất nhiên chúng tôi sẽ có những yêu cầu nhất định như không được dùng thịt kém chất lượng, phải mua gia vị đã pha sẵn ở chỗ chúng tôi vân vân... Để đảm bảo mùi vị thịt kho tiệm anh giống y hệt mùi vị thịt kho ở đây, như vậy mới đúng với nhãn hiệu Thịt Kho Viễn Cốc. Anh có ý kiến gì không?” Triệu Thanh Cốc hỏi Thượng Minh.

Thượng Minh lắc đầu liên tục, “Không! Hai cậu không nói thì tôi cũng muốn làm như vậy! Dù gì phải ngon người ta mới chịu mua chứ!”

“Vậy thì tốt! Chúng ta bàn tiếp việc chia tiền lời. Anh phụ trách hết việc kinh doanh, sau đó phân năm phần tiền lời cho chúng tôi. Tiền mua gia vị pha sẵn tính riêng. Dĩ nhiên sẽ có ưu đãi là công thức gia vị bí truyền của chúng tôi không bán cho người ngoài, chỉ những ai gia nhập hệ thống Thịt Kho Viễn Cốc mới mua được.” daigien.vn/afl/lêqSgIstyld\on Triệu Thanh Cốc nói những quy định đã bàn bạc trước với Quan Viễn.

Thượng Minh ngạc nhiên hỏi lại, “Ý là hai cậu không cần lo gì hết, chỉ ngồi không cũng lấy năm phần tiền lời?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu xác nhận. “Năm phần này xem như là phí cho việc chúng tôi cung cấp nhãn hiệu Thịt Kho Viễn Cốc. Hắn là anh đã thấy tình hình buôn bán của Thịt Kho Viễn Cốc ở huyện Vân Sơn, anh cảm thấy nếu chúng tôi tự mở chi nhánh ở những nơi khác thì có kiếm được tiền không?”

Thượng Minh lập tức đáp, “Tất nhiên là được rồi!”

“Như vậy nếu chúng tôi mở thêm chi nhánh tự kinh doanh, tất cả tiền lời sẽ thuộc về chúng tôi cho nên thực ra bên thiệt là chúng tôi mới đúng.” Triệu Thanh Cốc uống một hớp trà, thông thả nói ra kết luận.

Thượng Minh cứ cảm giác không đúng chỗ nào đó, nhưng không chỉ ra được là chỗ nào, “Vậy sao hai cậu không tự kinh doanh?”

Triệu Thanh Cốc đáp, “Bởi vì chúng tôi còn nhỏ, lại muốn đi học, không có nhiều thời gian rảnh xử lý việc kinh doanh. Hơn nữa đó là cách mở rộng Thịt Kho Viễn Cốc nhanh nhất.”

Thượng Minh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Triệu Thanh Cốc lại bổ sung, “Chúng tôi sẽ phái người tới kiểm tra định kỳ, nếu như phát hiện thịt kho bên anh làm kém chất lượng, chúng tôi sẽ lập tức

hủy bỏ quyền gia nhập hệ thống của anh.”

Thượng Minh nhìn Triệu Thanh Cốc một hồi, hồi, “Cậu thật sự vẫn còn là thiếu niên à?”

Quan Viễn buồn cười thầm nghĩ ‘yêu quái già’ chân chính đang ngồi kế bên đây này!

Triệu Thanh Cốc hỏi lại, “Sao?”

Thượng Minh nói, “Chỉ là cảm giác ở trước mặt cậu, tôi bỗng nhiên trở thành tên cóc.”

Quan Viễn nhin hết nổi, bật cười ha ha. Triệu Thanh Cốc nể tình Thượng Minh đã chọc cho Quan Viễn vui vẻ, mời, “Anh ở lại ăn cơm đi rồi hẵng về.”

Thượng Minh thầm nghĩ mời ăn một bữa cơm gia đình bình thường thôi, có cần tỏ vẻ như mời ăn sơn hào hải vị vậy không? Đến khi cơm nước xong, Thượng Minh ôm bụng ngồi phịch trên ghế, thầm cảm thán: đây quả thật là bữa cơm ngon nhất trong số các bữa cơm được ăn từ trước tới giờ!

Chỉ sau một bữa cơm, Thượng Minh càng có lòng tin với việc gia nhập hệ thống Thịt Kho Viễn Cốc. Khi Thượng Minh yêu cầu làm hợp đồng, Triệu Thanh Cốc lại nói, “Không vội. Chờ chúng tôi khảo sát xem anh có đủ tư cách không đã.”

Thượng Minh vốn tưởng đã xong, không ngờ còn tiết mục ‘khảo sát’ này nữa, mặt như đưa đám, hỏi, “Khảo sát thế nào?”

“Việc này anh không cần lo, chúng tôi có cách của mình, chờ khảo sát xong tự nhiên sẽ báo kết quả cho anh biết.”

“Cũng được. Mất khoảng bao lâu?” Thượng Minh hỏi.

“Không lâu lắm đâu, chỉ khoảng ba bốn ngày thôi.” Đây là việc ông Lý đề nghị từ trước, và đã chủ động nhận lấy.

Ông Lý giao thiệp rộng, chừng hai ngày đã tìm hiểu rõ ràng về Thượng Minh. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cảm thấy Thượng Minh là người có thể tin được, qua ngày thứ ba, nhân lúc Thượng Minh còn ở huyện Vân Sơn, hẹn gặp mặt ký hợp đồng luôn.

Thượng Minh ở lại nhà Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc hai ngày học cách làm thịt kho với Quan Quốc, lúc đi mang theo lượng gia vị dùng được khoảng mười ngày. Nếu không do Triệu Thanh Cốc nói gia vị để lâu không ngon, ảnh hưởng tới hương vị của thịt kho, e là Thượng Minh đã đòi mua luôn một tháng.

Sau Thượng Minh, lần lượt có mấy người nữa tới, tất cả đều cách huyện Vân Sơn không xa, bởi vì đã từng ăn thịt kho Viễn Cốc nên mới tin tưởng tìm đến.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tiếp tục thực hiện quy trình như với Thượng Minh, trong vòng mười ngày liên tục ký sáu bảy cái hợp đồng.

Mười ngày sau, Thượng Minh hào hứng quay lại. Quan Viễn vừa nhìn là biết Thượng Minh đã thành công. Lâm Sơn là một huyện lớn gần huyện Vân Sơn, danh tiếng của Thịt Kho Viễn Cốc đã lan tới từ trước, cho nên Thượng Minh mới có thể nhanh chóng thành công như vậy.

Thượng Minh mang theo ba trăm tệ tiền lời cho Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Nói cách khác, chỉ trong vòng mười ngày, Thượng Minh đã kiếm được sáu trăm tệ. Lần này Thượng Minh mua gia vị xong, một hai đôi ở lại ăn một bữa cơm do Triệu Thanh Cốc nấu xong mới chịu về.

Hệ thống Thịt Kho Viễn Cốc đang phát triển từng bước ổn định, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không cần tự kinh doanh vẫn thu được tiền lời đều đều.

Ngược lại, lúc này nhà họ Quan đang trong cảnh mây mù âm ảm.

Tiếng gào của Dương Tú Thúy truyền đi thật xa, khiến cả thôn tò mò chạy lại xem thử chuyện gì, khi thấy Quan Mãn Nguyệt với đôi chân bị đánh gãy, ai ai cũng kinh hoàng hô lên. [điểmđàn;qe/quydotnzhour/dn](#) Quan Mãn Nguyệt như bị điên, tóc tai rối bù, miệng nói toàn mấy lời ô uế, nguyên rủa.

Thì ra, cách đây một tháng, trong lúc lên con, Vương Thế Huy đã đánh gãy chân Quan Mãn Nguyệt. Nhà họ Quan biết chuyện, kéo nhau tới gây náo loạn vẫn không làm gì được nhà họ Vương. Vương Thế Huy mắc bệnh tâm thần, đánh chết người cũng không phải vào tù nữa là. Huống chi mục đích chính của Quan Hà và mấy anh em Quan Mãn Thương là vòi tiền chứ chẳng phải để đòi lại công bằng cho Quan Mãn Nguyệt.

Nhà họ Quan tới gây náo loạn, nhà họ Vương tức giận bắt đầu ngược đãi Quan Mãn Nguyệt. Lần này, Dương Tú Thúy không yên lòng, một hai đôi đi theo mấy cha con Quan Hà tới nhà họ Vương cho bằng được, mới phát hiện Quan Mãn Nguyệt đã trôi qua những ngày không bằng heo chó. Không thể không thừa nhận Dương Tú Thúy thật sự rất yêu thương hai cô con gái, sau khi thấy tình trạng thê thảm của Quan Mãn Nguyệt, mặc kệ Quan Hà quát tháo thế nào, vẫn kiên quyết dẫn Quan Mãn Nguyệt về nhà chăm sóc, thế không bỏ qua cho nhà họ Vương.

Nhà họ Vương cũng muốn tống khứ cô con dâu què cho họ, cò kè mặc cả với Quan Hà hồi lâu, cuối cùng quyết định cho Quan Hà năm trăm tệ, Vương Thế Huy và Quan Mãn Nguyệt ly hôn.

Dương Tú Thúy khóc suốt đường về, tới nhà mắt đã sưng húp lên. Người trong thôn thấy Quan Mãn Nguyệt như vậy đều động lòng trắc ẩn. Có người nóng tính còn hô hào muốn đi đánh nhà họ Vương một trận cho họ biết cái giá phải trả khi dám bắt nạt người thôn mình. Sau đó không biết là ai tiết lộ nhà họ Quan đã nhận việc này vòi tiền nhà họ Vương, những người nhiệt tình kia mới thôi, người ta không thêm quan tâm sống chết của con gái họ, mình là người ngoài ồn ào cái gì?!

Chẳng mấy chốc chuyện Quan Mãn Nguyệt bị đánh gãy chân còn ly dị đã truyền khắp thôn Quan Gia. Ngay cả Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc cũng biết, lúc qua nhà Quan Viễn chơi đều nói năng rất thận trọng, thỉnh thoảng lại lên nhìn Quan Viễn với ánh mắt phức tạp. Quan Viễn phát hiện, ngạc nhiên kéo Quan Thạch Đầu hỏi, “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

Quan Thạch Đầu muốn nói lại bị Quan Mộc Mộc kéo lại. Quan Viễn cười nguy hiểm, “Không chịu nói thì từ nay về sau đừng tới đây ăn cơm nữa.” Chiều này quả thực đã đánh trúng chỗ yếu của Quan Thạch Đầu.

Quan Thạch Đầu vội hất tay Quan Mộc Mộc ra, trịnh trọng nói, “Cả thôn đều đang bàn tán chuyện cô nhỏ của đại ca đó! Bọn Đại Tráng cũng gọi cô ta là người què, nhưng em và Mộc Mộc thì không hề!”

Quan Viễn bật cười, “Quan Mãn Nguyệt không phải là cô tôi nữa rồi, người ta muốn nói gì kệ người ta, chẳng liên quan gì tới tôi hết.”

Quan Thạch Đầu nghe vậy thở phào một hơi, thầm nghĩ: xem ra mẹ nói đúng rồi, nhà họ Quan đã khiến đại ca vô cùng thương tâm, không thèm xem bọn họ là người thân nữa.

Quan Mộc Mộc nói nhỏ, “Mộc Mộc không thích cô Quan Mãn Nguyệt kia.”

Quan Viễn hỏi, “Sao vậy?”

“Bởi vì trước kia cô ta cứ chế giễu Mộc Mộc bản, còn nói Mộc Mộc là thằng nhóc được nhặt lên từ hầm phân.” Quan Mộc Mộc đặc biệt để ý chuyện người khác chê mình bản, nay đã có thể tự chăm lo cho bản thân, luôn giữ mình ‘sạch bóng’ cả ngày.

Quan Viễn nghe vậy chỉ biết thở dài, Quan Mãn Nguyệt ơi Quan Mãn Nguyệt, cô làm gì mà cả đứa bé năm tuổi cũng chán ghét thế này. Quả nhiên đúng như ông bà ta nói, người đáng thương ắt có chỗ đáng giận.

Triệu Thanh Cốc biết chuyện, cẩn thận quan sát Quan Viễn mấy ngày thấy cậu thật sự không bị ảnh hưởng mới yên tâm. Hai người ăn ý với nhau không ai nhắc tới bất kỳ chuyện gì dính líu đến nhà họ Quan hết.

Nhưng, trên đời luôn có những kẻ có mắt như không tồn tại. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không thèm quan tâm bọn họ, bọn họ lại tính kế du bá hai người.

Quan Mãn Nguyệt điên điên khùng khùng mấy ngày, rốt cuộc dưới sự chăm sóc cẩn thận hết lòng của Dương Tú Thụ cũng tỉnh táo lại, níu tay Dương Tú Thụ xin được trị chân, “Mẹ, chân con có thể trị hết, thật đấy! Con đã tìm hiểu rồi! Mẹ kêu cha cho tiền trị đi! Chẳng lẽ mẹ nhẫn tâm nhìn con gái mẹ sống lay lắt cả đời như vậy sao?”

Dương Tú Thụ vừa nghe chân Quan Mãn Nguyệt còn trị được, vô cùng vui mừng tìm Quan Hà nói chuyện. Quan Hà chưa trả lời có chịu hay không, Quan Mãn Thương đã nhảy dựng lên đầu tiên, “Mẹ! Mẹ nghe ai nói vậy! Chân Quan Mãn Nguyệt đã gãy hẳn rồi còn trị gì được nữa?!”

Dương Tú Thụ lập tức phản bác, “Không thử sao mà biết không trị được?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Chương 39

Lý Nguyệt Chi không nhịn nổi xen vào, “Mẹ, giờ Mãn Nguyệt đã què, dù có khả năng trị hết cũng phải tốn không biết bao nhiêu tiền thuốc men này nọ, nhà chúng ta gánh nổi không? Để trị mỗi chân cho Mãn Nguyệt mà dốc hết tiền dành dụm trong nhà vào, cha mẹ nhẫn tâm nhìn các cháu của cha mẹ chịu khổ sao? Hơn nữa nếu dùng hết tiền rồi vẫn không trị hết, chẳng phải sau này Mãn Nguyệt cũng phải theo chúng ta chịu khổ?!”

Dương Tú Thụ lập tức trợn mắt mắng, “Hừ, đừng tưởng tao không biết mày là đứa lòng dạ xấu xa, trơ mắt nhìn Mãn Nguyệt bị tội! Mày chỉ cần há miệng là bà biết ngay mày đang nghĩ gì rồi! Tao nói cho mà biết số tiền kia là do Mãn Nguyệt dùng hai chân đổi về, đừng đứa nào mơ được chia phần!”

Lý Nguyệt Chi bị mắng, nổi điên hờ, “Nó đã bị què, sau này phải sống dựa vào tụi con, tiền kia là tụi con nên được!”

Hiếm lắm mới thấy Dương Phi Phương không phản bác Lý Nguyệt Chi, tất nhiên cũng nghĩ tiền kia nên chia cho bọn họ.

Dương Tú Thụ hung hăng tát Lý Nguyệt Chi một bạt tai. Lý Nguyệt Chi bụm mặt, tức đến mức hai mắt đỏ ngầu, đang định xông lên liều mạng với Dương Tú Thụ thì bị Quan Mãn Khó giữ lại.

Lúc này Quan Hà mới hét lên, “Tụi bây coi tao là người chết hả?” Cả nhà lập tức yên tĩnh lại, chỉ còn mỗi tiếng Lý Nguyệt Chi khóc hu hu.

Quan Mãn Khó lên tiếng, “Cha, con nghĩ chuyện này cả nhà cần bàn bạc cho thật kỹ. Chưa nghe ai nói chân Mãn Nguyệt bị như vậy còn trị được, nếu vội vàng dốc sạch tiền, về sau lấy gì mà nuôi nó nữa.” rõ ràng có chút chột dạ nên giọng càng ngày càng nhỏ hẳn.

Quan Mãn Nguyệt ngồi trong buồng nghe mấy anh chị tìm cách chối, rồi cuộc nhện hết nổi bắt đầu mắng ầm lên, nội dung xoay quanh bọn họ không phải là người, nhần tâm nhìn em gái ruột sống khổ này nọ.

Mấy anh em Quan Mãn Thương bị chửi tối mịt tối mày nhưng vẫn cắn răng chịu đựng không dám chửi lại sợ kích thích Quan Mãn Nguyệt. Ai biết nó điên lên sẽ làm ra chuyện gì chứ?!

Quan Hà gõ gõ đầu thuốc xuống giường gạch, trầm ngâm một hồi mới nói, “Tụi mày đi hỏi thăm xem chân của Mãn Nguyệt còn trị được không, nếu được thì tốn khoảng bao nhiêu?”

Mấy anh em Quan Mãn Thương hoàn toàn không muốn làm nhưng bị Quan Hà trừng, đành ngoan ngoãn nghe lời, ra bệnh viện huyện hỏi thăm. Bác sĩ ngoài đó nói chưa khám cho người bệnh thì không trả lời được. Nhà họ Quan bèn đưa Quan Mãn Nguyệt ra khám. Sau khi kiểm tra xong, bác sĩ trả lời bệnh viện huyện không đủ khả năng trị, phải lên bệnh viện thành phố may ra có khả năng, nhưng cũng chỉ đảm chắc khoảng ba mươi phần trăm.

Quan Hà sau khi biết số tiền ước chừng cần để chạy chữa lập tức kêu mấy anh em Quan Mãn Thương cõng Quan Mãn Nguyệt về lại.

Sau khi về nhà, Quan Mãn Nguyệt cứ nằm trên giường mắng chửi suốt ngày. Quan Hà đành trấn an, “Mãn Nguyệt à, con cũng nghe bác sĩ nói rồi đó, chân của con dù có lên bệnh viện thành phố cũng chỉ đảm chắc khoảng ba mươi phần trăm là chữa được. Hơn nữa tốn ít nhất là bốn ngàn tệ, nhà mình lấy đâu ra số tiền đó? Con muốn bức cả nhà chết hết mới chịu à?!”

Quan Mãn Nguyệt điên cuồng kêu, “Không biết! Mấy người nhất định phải trị chân cho tôi, nếu không tôi sẽ thiêu chết hết, để mấy người xuống địa ngục chung với tôi ha ha ha ha...”

Quan Hà kinh hoàng nhìn Quan Mãn Nguyệt, “Mày điên rồi à?! Trong nhà không có tiền cha mẹ biết làm sao?”

“Đừng, tôi điên rồi! Tôi khổ sở thì mấy người cũng đừng mong được sống yên!” Mặt Quan Mãn Nguyệt dữ tợn tựa như ác quỷ.

Cả nhà họ Quan đều sợ Quan Mãn Nguyệt sẽ thừa dịp bọn họ ngủ say đốt nhà thật.

“Làm sao bây giờ?” Quan Hà hỏi.

Quan Mãn Thương tức giận, thờ phỉ phỉ nói, “Biết sao bây giờ! Cứ để nó chửi một thì ngừng thôi! Con không tin nó dám đốt thật!”

Quan Mãn Khó mặc dù rất lo lắng, nhưng ngoài miệng vẫn phụ họa Quan Mãn Thương, tạm thời để yên như vậy.

Quan Mãn Nguyệt vẫn ngày ngày mắng to, mắng đến mức cả Dương Tú Thúy cũng không chịu nổi, “Mãn Nguyệt à, con nghĩ kỹ lại đi, sau này con còn phải sống dựa vào các anh chị, cứ mắng chửi tụi nó riết sao được?! Cha mẹ đâu thể sống mãi để chăm sóc con cả đời được!”

Quan Mãn Nguyệt cười ha hả nói, “Chăm sóc con?! Bọn họ hận không thể nhét con vào lồng heo thả trôi sông cho rồi ấy chứ! Nếu không trị cái chân này, con cũng không sống nổi!”

Mấy anh em Quan Mãn Thương thấy Quan Mãn Nguyệt tuy mắng chửi mỗi ngày nhưng vẫn không làm gì quá khích nên dần buông lỏng cảnh giác.

Một đêm nọ, Quan Mãn Thương bởi vì ban ngày uống rượu hơi nhiều, nửa đêm thức dậy muốn đi vệ sinh, nào ngờ vừa nhìn ra ngoài đã thấy một mảnh đỏ rực, giật mình tỉnh hẳn, kêu to, “Cháy! Cháy rồi! Mau dập lửa!”

Cả nhà họ Quan đều nhanh chóng bật dậy. Quan Hà thấy lửa đã đốt trại đồng củi trong sân, sắp lan tới phòng mình, kinh sợ lùi về sau liên tục, kêu gào mấy đứa con mau tới dập lửa. [divên.đnàllrêq/utysb'ddoon](#) Hàng xóm láng giềng cũng nghe tiếng rồi rít chạy lại giúp.

Cũng may đồng củi trong sân chất sát tường rào, cách phòng ở một khoảng, nên chưa lan đến, có điều tường rào đã bị thiêu gần hết, cả cổng chính cũng bị đốt trại.

Quan Hà tức giận rống to, “Mau kéo con nhỏ Quan Mãn Nguyệt chết tiệt kia ra đây cho tao!”

Mấy anh em Quan Mãn Thương dùng dùng chạy vào phòng kéo Quan Mãn Nguyệt đang nằm dưới đất cười ha hả ra. Quan Hà tát một bạt tai lên mặt Quan Mãn Nguyệt, âm trầm nói, “Nếu mày muốn chết tao sẽ cho mày một sợi dây.”

Quan Mãn Nguyệt si ngốc cười nói, “Nếu mấy người không trị chân cho tôi, dù có chết tôi cũng sẽ lôi mấy người theo cùng!”

“Mày...” Quan Hà tức tới mức khó thở phải ôm lấy ngực.

Cả nhà họ Quan bỏ mặc Quan Mãn Nguyệt nằm ngoài sân, tức giận đi vào phòng chính. Quan Mãn Thương lên tiếng trước, “Cha, chúng ta phải nghĩ cách gì đi chứ con nhỏ Mãn Nguyệt này dám đốt nhà thật đó! Lần sau chờ chúng ta ngủ nó lại cầm dao chém cũng không chừng!”

Bọn họ tưởng tượng ra cảnh đó, ai cũng run lẩy bẩy.

Quan Mãn Khó cau mày nói, “Cách gì bây giờ? Hay là chúng ta đuổi nó ra khỏi nhà cho xong!”

Tất nhiên Quan Hà không đồng ý cách của Quan Mãn Khố, hiện thanh danh nhà họ Quan đã kém vô cùng, nếu làm vậy không biết có còn sống nổi ở cái thôn Quan Gia này nữa hay không.

“Thế này không được, thế kia cũng không được, cha nói phải làm sao?”

“Trị cho nó đi! Trị không hết nó cũng chẳng còn có oán trách chúng ta được!” Quan Hà quyết định.

“Cha nghĩ cái quái gì vậy? Chúng ta làm gì có tiền cho nó trị?” Quan Mãn Khố lập tức phản đối.

Quan Hà hút một hơi thuốc lá rồi nói, “Chúng ta không có, nhưng hai thằng nhóc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc có! Tao nghe nói cửa hàng thịt kho của nó một tháng lời tới bốn năm trăm tệ.” Thật ra Quan Hà cũng không biết rốt cuộc Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn kiếm được bao nhiêu, nhưng một tháng được bốn năm trăm đã là con số cực hạn trong suy nghĩ của Quan Hà.

Mấy anh em Quan Mãn Thương nghe vậy đều vô thức nuốt nước bọt. Trong mắt Dương Phi Phụng tràn đầy khát vọng, một tháng kiếm được nhiều như vậy, chẳng phải là sẽ muốn ăn gì thì ăn?

Quan Mãn Khố là người đầu tiên tỉnh lại từ giấc mộng giàu sang, “Hai thằng nhóc này không dễ dụ đâu! Muốn lấy tiền của tụi nó, con thấy khó đó! Mọi người quên chuyện lần trước rồi sao?”

Nhắc tới ký ức bị đánh lần trước, mặt mấy anh em Quan Mãn Thương đều lộ vẻ mặt tự nhiên.

Quan Hà nói, “Lúc đó khác lúc này khác! Nói gì thì nói Mãn Nguyệt cũng là cô ruột của Quan Viễn, Triệu Thanh Cốc lại sống nhờ nhà chúng ta lâu như vậy, giờ Mãn Nguyệt bị thương, nếu hai đứa nó không chịu bỏ tiền ra sẽ là bất nhân bất nghĩa! Chúng ta cứ đường hoàng tới cửa, không tin bọn nó dám không đưa!”

“Cha, vậy chúng ta sẽ đòi bao nhiêu? Nhiều quá chắc chắn tụi nó sẽ không đưa đâu!” Quan Mãn Khố không lạc quan được như Quan Hà.

“Mãn Thương mày đi nói một tiếng đi! Dù sao Tiểu Viễn cũng là con mày, chẳng lẽ nó dám không nhận cha?!” Quan Hà nhìn Quan Mãn Thương nói.

Quan Mãn Thương lùi về sau một bước, nói, “Cha cũng biết rồi đó, thằng nhóc này có xem con là cha nó đâu!”

Quan Hà thấy không trông cậy vào Quan Mãn Thương được, đành nói, “Thôi, đi hết! Dẫn Mãn Nguyệt theo luôn.”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đang tưới hoa trong sân, đột nhiên nghe thấy tiếng đập cửa rầm rầm liên hồi. Hai người nhìn nhau một, Triệu Thanh Cốc bước ra mở cổng.

Cổng vừa mở, Quan Mãn Nguyệt lập tức vùng khỏi tay anh em Quan Mãn Thương, té nhào trước mặt Triệu Thanh Cốc, bắt lấy chân Triệu Thanh Cốc hô, “Thanh Cốc, cứu cô đi...”

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Mãn Nguyệt tóc tai bù xù nằm dưới đất, giật mình hỏi, “Tự dưng kéo nhau tới nhà tôi làm gì?”

Quan Hà hùng hổ dẫn cả nhà tới, hấp dẫn rất nhiều người trong thôn Quan Gia chạy tới xem náo nhiệt. Bọn họ nghe Triệu Thanh Cốc hỏi vậy đều tò mò chờ Quan Hà trả lời.

Quan Hà nói với vẻ mặt bi thương, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn, hai đứa cứu cô bây đi!”

Triệu Thanh Cốc vừa nghe đã biết bọn họ có âm mưu gì. “Tụi con chẳng phải bác sĩ cứu thế nào được ă?! Tuy hai bên đã chẳng còn liên quan, nhưng dù gì cũng từng ở cùng nhau một khoảng thời gian, nếu ông muốn đưa cô Mãn Nguyệt đi trị chân, tụi con xin góp thêm một trăm tệ, nhiều hơn nữa thì không có đâu ă!” diếavn/xdnfl,fgf/dànldbsq/útydo\ytdn Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc nói vậy để chặn đứt đường lui của nhà họ Quan, tránh cho bọn họ vừa mở miệng đã hô một con số trên trời.

Những người vây xem thấy nhà họ Quan đã đối xử tệ với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, hai người vẫn tự nguyện bỏ tiền cho Quan Mãn Nguyệt chữa trị đều khen hai người sống có tình có nghĩa.

Nhưng con số này lại cách xa con số Quan Hà mong đợi cả vạn dặm. Quan Hà đen mặt nói, “Thanh Cốc, một trăm thật sự quá ít... Ông đi hỏi rồi, bác sĩ nói ít nhất phải bốn ngàn tệ mới đủ.”

Quan Viễn giả bộ ngây thơ hỏi Triệu Thanh Cốc, “Anh, bốn ngàn tệ là bao nhiêu vậy? Em chưa từng thấy nhiều tiền như vậy bao giờ!”

Triệu Thanh Cốc hiểu ý, cười cười xoa đầu Quan Viễn, quay sang nói với Quan Hà, “Cần nhiều như vậy thì ông mượn bà con trong thôn thử đi, chứ tụi con chỉ có nhiều nhất là một trăm tệ thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Chương 39.2

Hiện tại Quan Mãn Nguyệt rất dễ bị kích thích, nghe thấy hy vọng cuối cùng cũng bị đánh vỡ, lập tức gào lên, “Triệu Thanh Cốc, nếu hôm nay mày không chịu nhả tiền ra, tao sẽ liều mạng với mày! Ha ha ha!” Tiếng cười thê lương của Quan Mãn Nguyệt truyền đi thật xa.

Quan Viễn làm bộ như bị dọa sợ, nhào vào lòng Triệu Thanh Cốc, “Anh, hình như cô Mãn Nguyệt bị điên rồi hay sao ấy!”

Có người tốt bụng nói, “Quan Hà, ông mau dẫn con gái về đi! Hình như đầu óc nó không được tỉnh táo cho lắm. Đúng là tạo nghiệt mà!”

Rõ ràng ở nhà đã dặn phải ra về đáng thương, ai ngờ lúc này lại nổi điên!

Quan Hà vẫn chưa từ bỏ ý định, nói, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn, do chân bị gãy nên cô hai đứa mới thành thế này, nếu được trị khỏi chân tự nhiên sẽ khá lên ngay! Ông biết hai đứa bán thịt kho lòi không ít tiền, hãy rủ lòng thương giúp cô bây đi!”

“Hừ!” Lý Anh thở hắt ra, Quan Thạch Đầu chạy tới, nghe Quan Hà nói, tức không chịu nổi, “Tiểu Viễn và Thanh Cốc ở nhà mấy người đã trải qua cuộc sống thế nào ai không biết! Ép tội nhỏ phải ra ở riêng giờ còn mặt mũi tới vòi tiền! Mấy người đứng là không biết xấu hổ!”

Những người vây xem rồi rít lên tiếng ủng hộ. Quan Hà lão đảo thân thể, không ngờ danh dự của mình trong thôn Quan Gia đã tụt đến vậy.

Quan Hà vốn rất coi trọng thể diện, không chịu nổi cú sốc thế này, cảm thấy trên mặt nóng như bị lửa đốt, không thèm quan tâm tiền bạc gì nữa, vội vàng tách đám người ra, bỏ chạy.

Ba anh em Quan Mãn Thương thấy Quan Hà bỏ đi, không dám cứng đối cứng với Triệu Thanh Cốc nữa, nhấc chân muốn chạy theo, nào ngờ bị Triệu Thanh Cốc ngăn lại. “Chờ chút, mấy chú định để mặc cô Mãn Nguyệt ở đây sao?”

Quan Mãn Thương vốn cố ý quên Quan Mãn Nguyệt, nhưng bị Triệu Thanh Cốc gọi lại, dưới sự dòm ngó của hàng chục con mắt, đành phải đưa Quan Mãn Nguyệt đi.

Quan Mãn Nguyệt lại mắng, mắng nhà họ Quan, mắng Triệu Thanh Cốc, mắng Quan Viễn. Như vậy càng khiến cả thôn khẳng định suy đoán Quan Mãn Nguyệt đã bị điên.

Những người vây xem thấy nhà họ Quan đã đi, từ từ giải tán hết, chỉ còn Lý Anh ở lại động viên Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. “Thanh Cốc, Tiểu Viễn, hai đứa đừng sợ! Nếu bọn họ còn dám tới gây phiền phức, cứ để đó cho thím, coi thím có đánh cho răng rơi đầy đất luôn không!”

Quan Thạch Đầu gật đầu phụ họa, “Đúng đó! Đại ca, em cũng sẽ đánh phụ!”

Quan Viễn cảm ơn ý tốt của Lý Anh. “Không sao đâu ạ! Con và anh không sợ! Đúng không anh?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Ừ, Tiểu Viễn rất mạnh!”

Lý Anh hâm mộ nói, “Hai đứa đúng là yêu thương nhau hơn cả anh em ruột nữa! Trong khi bọn nhóc nhà thím lại cứ đánh lộn suốt ngày!”

Anh Quan Thạch Đầu lớn hơn Quan Thạch Đầu hai tuổi, hiện đang học ở trường bên thôn Triệu Gia, Quan Quốc định sang năm sẽ cho ra thị trấn học luôn.

Quan Viễn cười hi hi không nói. Triệu Thanh Cốc yêu thương vuốt ve đầu cậu. “Tiểu Viễn là người thân duy nhất của con, không thương nó thì thương ai! Bữa nay thím ở lại ăn cơm với tụi con luôn đi, chắc chú cũng sắp về rồi đó!” Lý Anh định từ chối nhưng Quan Thạch Đầu đã vỗ tay hoan hô trước, đành đồng ý luôn.

Quan Quốc về, nghe Lý Anh kể lại từ đầu đến cuối xong, tức giận đập bàn nói, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn, nếu bọn họ còn không biết xấu hổ tới đòi tiền nữa, cứ kêu chú để chú đánh chết bọn họ luôn!”

Triệu Thanh Cốc dờ khóc dờ cười, “Chú, hiện nay đánh người là phạm pháp đó! Chú thím cứ yên tâm đi, rồi sẽ có cách thôi!”

Quan Quốc gãi gãi đầu tỏ vẻ không hiểu, đánh bọn vô lại là phạm pháp?!

Sau khi tiễn cả nhà Quan Quốc về, Quan Viễn lập tức lạnh mặt nói, “Anh, chúng ta phải nghĩ cách dạy dỗ bọn họ một trận mới được! Nếu không bọn họ sẽ cứ như ruồi bọ bu quanh làm phiền hoài cho coi!”

“Ừ. Nhưng quan trọng là cách gì mới được đây?”

Quan Viễn chỉ chỉ mình nói, “Anh quên trong không gian của em có rất nhiều thứ hay ho sao?” dứt lời lại gần tai Triệu Thanh Cốc nói thầm một hồi. Triệu Thanh Cốc cau mày hỏi, “Ồ không? Ngộ nhờ bọn họ âm ỉ lên lại làm lộ ra...”

“Quan Hà rất coi trọng thể diện, chắc chắn sẽ không đi nói lung tung đâu. Và lại bà con biết bộ mặt thật của bọn họ rồi, ai thèm tin bọn họ nói chứ!”

“Em đúng là...” Triệu Thanh Cốc điểm điểm chóp mũi Quan Viễn, coi như đồng ý với đề xuất của cậu.

Chờ trời tối hẳn, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nhanh chóng đi tới nhà họ Quan. Hai người đứng ngoài nhìn vào thấy còn sáng đèn, hẳn là bọn họ chưa ngủ. Cửa cổng bị Quan Mãn Nguyệt đốt chưa kịp sửa lại nên Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đi thẳng vào sân luôn.

Trừ Triệu Tú Liên và mấy đứa nhỏ, còn lại cả nhà họ Quan đều tập trung trong phòng chính Quan Mãn Nguyệt nằm bên cạnh Dương Tú Thúy trợn mắt nhìn chăm chăm lên nóc phòng. Tất cả đều ngạc nhiên khi thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bước vào.

Quan Hà phản ứng nhanh nhất, vội hỏi, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn, hai đứa tới đưa tiền à?”

Quan Mãn Nguyệt nghe vậy, thân mình không động, nhưng hai mắt lại lập tức hướng về phía Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

“Hừ!” Quan Viễn nhanh chóng quăng một mớ bột gạo vào người nhà họ Quan.

Chỉ trong chớp mắt, dường như bọn họ nhìn thấy điều gì đó rất khủng khiếp, hét ầm cả lên, sợ hãi tột độ.

Hàng xóm nghe la nhanh chóng chạy tới xem thử chuyện gì. Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bèn giả bộ kinh hoảng bước lùi ra cổng.

Quan Viễn ‘sợ hãi’ nói, “Nhờ chú thím mau vào xem giùm coi ông nội con bị sao vậy? Con và anh tới đưa tiền, không ngờ bị bà nội chửi, sau đó dường như cả nhà đều phát điên... Đáng sợ quá!” dứt lời vội mặt vào lòng Triệu Thanh Cốc run lẩy bẩy.

Hàng xóm nghe vậy cũng sợ, chờ thêm nhiều người tới mới dám vào chung.

Cảnh tượng trước mắt khiến bọn họ ngờ người ngay tại chỗ.

Tất cả người nhà họ Quan, bất kể nam hay nữ đều cởi hết quần áo ra, tụ lại đánh nhau. Lúc này Quan Hà đang đè trên người Dương Phi Phụng

“Mẹ ơi!” Mấy cô dâu trẻ thấy vậy vội vàng bịt kín hai mắt. Những người khác cũng rối rít quay đầu đi.

Triệu Thanh Cốc che mắt Quan Viễn không cho nhìn nữa, dẫn cậu rời khỏi nhà họ Quan.

Không biết là ai to mồm hô lên, càng ngày càng nhiều người chạy tới nhà họ Quan xem náo nhiệt. Cứ như vậy đừng nói là giữ thể diện, có sống tiếp trong thôn này được hay không đã là vấn đề lớn rồi!

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã về trước nên không biết, toàn bộ thôn Quan Gia, trừ tụi con nít, hầu như tất cả mọi người đều tới xem chuyện xấu của nhà họ Quan.

Đến nửa đêm, người nhà họ Quan mới tỉnh táo lại. Dương Phi Phụng và Lý Nguyệt Chi hét to một tiếng, nhặt lấy mớ quần áo bị xé nát lên che mặt chạy về phòng. Quan Hà và Dương Tú Thúy thì lập tức hôn mê bất tỉnh.

Quan Mãn Nguyệt bởi vì què chân nằm liệt trên giường nên tránh được nạn này, thấy tất cả đều trần truồng chỉ riêng mình là còn nguyên quần áo, không biết nghĩ gì bỗng cười phà lên.

Khắp thôn Quan Gia đều bàn tán về chuyện xấu hổ của nhà họ Quan. Có người chỉ nói cho vui miệng, cũng có mấy tên đàn ông thô bỉ bàn tán về thân thể đầy đặn của Dương Phi Phụng, dĩ nhiên có người tốt bụng lo lắng thay cho nhà họ Quan. Mỗi người lại có suy đoán riêng về việc nhà họ Quan đột nhiên nổi điên. Trong đó lời đồn được truyền rộng nhất là mẹ Quan Viễn hoặc ông nội Triệu Thanh Cốc thấy bọn họ bắt nạt con cháu mình quá quắt nên hiện về cho bọn họ một bài học nhớ đời.

Hôm đó vừa lúc Triệu Tú Liên dẫn con về nhà mẹ đẻ chơi, trên đường về nghe nói nhà chồng xảy ra chuyện như vậy, ngay lập tức dắt con quay về nhà mẹ lại. Triệu Tú Liên thấy cả thôn nhìn mình chỉ trỏ, cảm giác như bị người ta lột sạch quần áo, cúi đầu bước đi thật nhanh.

Quan Hà nằm liệt trên giường hai ngày mới tỉnh người lại, không cần nghe cũng biết bên ngoài đã ồn đến mức nào. Quan Hà suy nghĩ hồi lâu, chỉ nhớ hình ảnh cuối cùng là Quan Viễn phất tay về phía bọn họ, sau đó thì không còn biết trời trăng mây gió gì nữa. Chẳng lẽ là Quan Viễn? Nhưng nó làm gì có năng lực như vậy? Quan Hà càng nghĩ càng kinh hãi, tự nhủ phải tìm hiểu rõ ràng mới được.

Đến tối, Quan Hà lặng lẽ ra cửa, sợ bị người khác nhìn thấy suốt đường cứ lén lút chẳng khác gì ăn trộm.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vừa nghe tiếng gõ cửa đã đoán được ai tới. Triệu Thanh Cốc mở cổng cho Quan Hà vào. Theo ý Quan Viễn, làm chuyện xấu tất nhiên phải để kẻ trong cuộc biết, không thì còn ý nghĩa gì nữa!?

Quan Hà do dự một hồi mới run run hỏi, “Chuyện ngày hôm qua... Là tụi bây làm hả?” dứt lời lại nghĩ dù tụi nó có làm chắc chắn cũng không dám nhận. Nào ngờ Quan Viễn cười cười đáp, “Đúng vậy!”

“Cái gì?!” Quan Hà trợn to mắt tới mức cảm giác hai nhãn cầu sắp lòi ra luôn, định nhào lên tóm lấy Quan Viễn thì Quan Viễn đột nhiên giơ tay lên, “Xem ra ông vẫn chưa được ‘day dỗ’ đủ!”

Quan Hà sợ Quan Viễn lại ném thứ gì đó, kinh hoàng lùi về sau liên tục, nhưng vẫn cố mạnh miệng, “Đồ súc sinh! Tao là ông nội của mày!”

“Bởi vì ông là ông nội của tôi, hôm qua tôi mới không cho cả nhà ông đi gặp Diêm Vương.” Quan Viễn tựa vào lòng Triệu Thanh Cốc nói.

“Cái gì?! Mày... Mày không sợ tao nói cho cả làng biết?” Quan Hà lùi đến tận cửa, hô to.

Quan Viễn cười đáp, “Thích thì cứ nói đi! Xem ai thêm tin ông! Từ này về sau nhớ quản người nhà cho tốt, nếu có bất kỳ ai dám tới quấy rầy, tôi bảo đảm sẽ cho ông nếm thử khổ sở gấp mười lần hôm qua!”

“Mày không phải là Quan Viễn! Mày là ma quỷ! Là quái vật...” Quan Hà vừa gào vừa chạy nhanh ra ngoài, không cần thận vấp bậc công té lăn quay xuống đất, lại nhanh chóng dùng cả tay chân bò dậy, trốn thật nhanh.

“Ha ha ha.” Quan Viễn cười vô cùng sáng khoái.

Triệu Thanh Cốc vừa vuốt tóc Quan Viễn vừa nói, “Về sau không sợ bọn họ tới quấy rầy nữa.” giọng điệu tràn đầy cung chiêu.

“Dạ.” Quan Viễn tựa vào lòng Triệu Thanh Cốc gật đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 40

Thời gian lặng lẽ trôi tới năm 1982, một năm mới lại đến.

Bên ngoài xưởng thịt kho của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, người từ các đại lý ở khắp nơi đang xếp hàng dài chờ mua gia vị ướp thịt.

“Này, năm rồi anh kiếm được bao nhiêu?”

“Không nhiều không nhiều! Khoảng một trăm ngàn tệ thôi!” Tuy đáp ‘không nhiều’ nhưng vẻ mặt lại rất hài lòng.

“A, chắc là chỗ anh đông dân lắm đúng không?!”

“Già bộ nghèo cái gì? Anh cũng lời chẳng kém đúng không?!”

“Ha ha, chỗ tôi huyện nhỏ sao dám so với thành phố lớn như chỗ anh chứ!”

Trải qua một năm phát triển, hệ thống cửa hàng Thịt Kho Viễn Cốc đã có mặt ở hầu hết các huyện, tỉnh trong cả nước, tất nhiên có cả ở vài thành phố lớn.

Đáp ứng yêu cầu của những người gia nhập hệ thống, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cải tiến pha gia vị có thể để thời gian lâu hơn, đảm bảo chất lượng trong vòng ba tháng. Như vậy những chỗ xa có thể ba tháng mới phải tới mua một lần.

Lượng gia vị cần nhiều, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tự nhiên không kham nổi, nên đã xây một xưởng chuyên pha gia vị, trong đó toàn là người ở thôn Quan Gia. Quan Viễn chỉ cần phụ trách thêm nước sôi thiêng ở công đoạn cuối cùng là được.

Hôm nay là mừng mười tháng giêng, người từ các đại lý đổ về không chỉ để lấy gia vị, quan trọng hơn còn để nghe quyết định của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc căn cứ thành tích của họ trong năm vừa qua xem có tiếp tục ký hợp đồng nữa hay không.

Qua mấy năm lần lộn Quan Quốc đã trở thành cánh tay phải đắc lực của Triệu Thanh Cốc, nhưng một mình Quan Quốc làm cũng không xuể, nên đã tìm thêm một thanh niên lanh lẹ trong thôn tên Quan Nhị Mao làm trợ thủ. Nhà Quan Nhị Mao có mẹ già chẳng khác gì ốm yếu, cha thì trong lúc săn thú không may bị gãy chân, và hai đứa em trai còn nhỏ, sống rất khổ.

Quan Nhị Mao chỉ lớn hơn Triệu Thanh Cốc hai tuổi. Triệu Thanh Cốc thấy Quan Nhị Mao lanh lẹ, tính tình lại thành thật bèn cho quản lý xưởng gia vị.

Trong những ngày quan trọng thế này, Quan Nhị Mao càng thêm tận tâm tận lực, sợ xảy ra sai sót. Quan Nhị Mao tuy còn trẻ, nhưng chín chắn không thua gì Triệu Thanh Cốc, bình thường quản lý xưởng rất ôn hòa.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bận rộn mấy ngày liên tục mới xong việc tái ký hợp đồng. Chờ xong xuôi hết Quan Viễn mới dám nằm dài trên giường gạc thờ dài một hồi.

“Mệt à?” Triệu Thanh Cốc bóp vai cho Quan Viễn, hỏi.

Quan Viễn thoải mái lim dim mắt. “Dạ. Có điều cảm thấy cuộc sống trôi qua rất phong phú! Anh, chúng ta có nhiều tiền như vậy nên làm gì bây giờ? Để yên đó sẽ không tự đẻ thêm được!”

Triệu Thanh Cốc trầm ngâm một lát rồi nói, “Xưởng nhỏ, sắp quá tải rồi. Chúng ta nên lập một xưởng lớn hơn, đồng thời xây dựng một hệ thống kinh doanh chính quy. Đó mới là xu hướng phát triển đúng đắn.” Từ khi biết chữ, Triệu Thanh Cốc gần như mất ăn mất ngủ đọc mấy quyển sách có trong không gian của Quan Viễn. Hiểu càng nhiều, Triệu Thanh Cốc càng rõ khuynh hướng phát triển của nền kinh tế tương lai.

Triệu Thanh Cốc có khát vọng với thành công, ngược lại Quan Viễn sao cũng được, lười quan tâm mấy chuyện đó. Dù sao anh đã thấm khoảng bảy tám phần tinh hoa của tương lai rồi, cứ nghe lời anh không sai được!

“Anh nghĩ thế nào là tốt thì cứ làm đi, đừng để em chết đói là được!”

Triệu Thanh Cốc véo cái mũi nhỏ của Quan Viễn, cười nói, “Quý tham ăn!” Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn thoải mái tới mức lim dim mắt, buồn cười chột chột nách cậu.

“A! Anh...” Quả nhiên đó là chỗ yếu của Quan Viễn, Triệu Thanh Cốc vừa đụng vào đã nhột chịu không nổi, lăn qua lăn lại né.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn sắp thở hết nổi, bèn cười nói, “Được rồi, không chọc em nữa, anh đi nấu cơm đây!”

Quan Viễn vừa xoa nước mắt, vừa nặng nề hừ nói, “Chỉ biết bắt nạt em!”

Triệu Thanh Cốc bật cười ha ha, khiến Quan Viễn đỏ bừng cả hai tai.

Xưởng gia vị xây sát nhà Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Triệu Thanh Cốc cho mở một lối đi bên tường rào thông qua bên đó.

Quan Viễn đột nhiên nhớ tới chuyện Quan Nhị Mao nói ngày hôm qua, nói với Triệu Thanh Cốc, “Anh, em qua bên xưởng xem thử đây.”

Quan Viễn chưa vào xưởng đã nghe thấy tiếng tranh chấp của Lý Anh và một thiếu phụ khác.

“Vợ Đại Tráng, cô bóc vỏ tỏi không sạch, chú ý bóc kỹ lại đi! Một chén tỏi thì có hơn phân nửa là còn vỏ, cứ tiếp tục như vậy sẽ ảnh hưởng xấu tới thương hiệu Thịt Kho Viễn Cốc, cô có gánh nổi trách nhiệm không?!” Lý Anh tức giận nói.

Vợ Quan Đại Tráng cãi, “Trời ơi! Chỉ là một quản lý nho nhỏ thôi có cần vênh đuôi dạy đời mãi như vậy không! Ngần ấy tỏi không lột sạch thì ảnh hưởng xấu gì nổi! Thím cố tình bới lông tìm vết thì có!”

Lý Anh vốn tính tình mạnh mẽ, lập tức nói, “Tôi bới lông tìm vết?! Tiểu Viễn và Thanh Cốc có ý tốt cho bà con cơ hội kiếm tiền, cô không cố gắng làm tốt còn mồm mép lười nhác, như vậy có xứng với tấm lòng của hai đứa nhỏ không? Nếu cô vẫn không chịu sửa đổi, tôi đành phải báo cho Thanh Cốc biết, để nó đuổi việc cô thôi!”

Vợ Quan Đại Tráng lập tức biến sắc, nhưng chỉ chớp mắt đã bình tĩnh lại, “Thím muốn báo thì cứ báo đi! Tụi nó là hàng con cháu trong thôn, nếu không nhờ mọi người chăm sóc, sẽ có được như ngày hôm nay sao? Coi tụi nó có dám đuổi việc tôi không!”

Bởi vì đều là người trong thôn, bình thường Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc rất ôn hòa với họ, tiền công lại không thấp, một tháng hai mươi tệ, dĩ nhiên cấp quản lý như Lý Anh và Quan Nhị Mao tiền lương là gấp đôi. Đối với những người phụ nữ ở quê như vợ Quan Đại Tráng có được việc làm vừa kiếm tiền vừa còn thời gian chăm lo cho gia đình thế này đúng là chuyện tốt từ trên trời rơi xuống. Tất nhiên vợ Quan Đại Tráng rất coi trọng công việc này, nhưng luôn nghĩ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc còn nhỏ sẽ không vì chuyện con con như lột tỏi không sạch mà đuổi mình nên mới dám mạnh miệng.

Lý Anh tức muốn chết, nói, “Cô chăm sóc hai đứa nó hồi nào vậy?! Là lúc hai đứa nhỏ đói khổ cho một miếng ăn, hay là lúc tụi nó bị bắt nạt đã nói giúp một câu? Nếu không nhờ Thanh Cốc và Quan Viễn cô có thể dễ dàng kiếm được một tháng hai mươi tệ như hiện nay?!”

Phần lớn bà con trong thôn đều là người hiểu lý lẽ, rất biết ơn Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã tạo công ăn việc làm cho họ, nghe Lý Anh nói lập tức lên tiếng ủng hộ. “Đúng vậy! Vợ Đại Tráng à, cô sai rồi! Còn không mau nhận lỗi rồi sửa đổi đi!”

“Đúng đấy! Đúng đấy!”

Tất nhiên trong một nhóm người luôn không thiếu mấy bà ba hoa, lúc đầu vô cùng thỏa mãn với số lương hai mươi tệ, nhưng làm càng lâu lòng tham càng ngày càng lớn, thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc thu vào nhiều lại bắt đầu không hài lòng với mức lương hiện tại.

“Vợ Quan Đại Tráng nói cũng không sai! Trả tiền ít còn muốn bọn này phải làm tí mĩ chẳng khác gì vừa muốn ngựa chạy nhanh lại không cho cỏ ăn! Chúng ta nên yêu cầu Thanh Cốc và Quan Viễn tăng thêm tiền lương nếu không chúng ta khỏi làm nữa!” Một cô chơi thân với vợ Quan Đại Tráng lên tiếng. Sau đó, vài người khác cũng lên tiếng phụ họa, “Đúng đấy! Đúng đấy!” Một vài người vốn không có ý kiến gì, nghe vậy lại bắt đầu dao động.

Quan Viễn hí hóp mắt đứng trong chỗ khuất quan sát. Cậu đã muốn dọn sạch bọn chuột phá hoại từ sớm, rốt cuộc hôm nay có cơ hội rồi!

Vợ Quan Đại Tráng thấy có mười mấy người ủng hộ, đắc ý nói, “Chẳng lẽ Quan Viễn và Thanh Cốc dám đuổi hết chúng ta?! Mấy người không theo đúng không? Đây là cơ hội tốt để được nâng lương đó!”

Bên phe vợ Quan Đại Tráng, có một người Lý Anh không thể tưởng tượng nổi cũng đứng trong đó.

“Mẹ Mộc Tử! Cô có còn lương tri hay không vậy?! Lúc Mộc Tử bị bệnh, cô đi từng nhà van cầu, có ai chịu đứng ra giúp không? Nếu không nhờ Thanh Cốc và Tiểu Viễn, Mộc Tử có tiền trị bệnh sao?”

Mẹ Mộc Từ xấu hổ đỏ bừng mặt, “Trong nhà còn hai đứa nhỏ phải ăn cơm phải đi học...”

“Thôi đi! Đúng là đồ vong ân phụ nghĩa! Một tháng hai mươi tệ còn than không đủ!” Lý Anh giận tới mức thở hổn hển, bỗng nhiên cảm thấy mấy người này thật xa lạ, không còn là những người nông dân hiền lành chất phác của ngày trước.

“Vợ Đại Tráng à, một tháng hai mươi tệ còn chê thấp, tôi thấy mấy người tham quá hóa cuồng rồi đó!” Một người phụ nữ đứng bên cạnh Lý Anh khuyên.

Vợ Quan Đại Tráng vốn cũng không muốn làm lớn chuyện, chỉ là tức giận khi nghe Lý Anh nói, nay thấy có người ủng hộ tự nhiên không dễ dàng bỏ qua cơ hội. “Không cần khuyên nữa! Hôm nay nếu không tăng lương cho chúng tôi, chúng tôi sẽ nghỉ làm!”

“Đứng, nghỉ hết!”

Quan Viễn cảm thấy đã tới lúc mình xuất hiện. “Thím Anh, anh Nhị Mao đâu ạ?”

Lý Anh quay đầu lại đáp, “Nhị Mao lên thị trấn tặng đồ rồi con.” Đây là việc Quan Viễn đã giao từ trước, mỗi tháng cầm ít đồ ăn lên cho ông Lý và ông Triệu.

Quan Viễn gật đầu, nhìn về phía mấy người bên nhóm vợ Quan Đại Tráng, “Vừa rồi con nghe thấy có người nói muốn nghỉ làm, đúng không?”

Mấy người vừa rồi còn hô hào, giờ chợt dạ im miệng hết, chỉ còn vợ Quan Đại Tráng trấn tĩnh cười đáp, “Tiểu Viễn à, mấy thím không phải không muốn làm, chỉ là tiền lương có thể tăng thêm một chút không?”

“A, mấy thím cảm thấy tiền công còn thấp?” Quan Viễn hỏi lại, tiện tay cầm chén tôi còn hơn phân nửa là vó lên.

Mấy người kia thấy vậy càng chợt dạ hơn.

Quan Viễn đổ hết chén tôi vào trong chậu tôi chưa lột vỏ, phui phui tay, nói, “Nếu mấy thím cảm thấy tiền công thấp, con cũng không dám ép. Chỗ này chỉ là xưởng nhỏ, e là không cung nổi mấy vị Phật lớn như mấy thím đây, mấy thím cứ tự do đi tìm chỗ tốt hơn. Khi nào anh Nhị Mao về, con sẽ kêu anh ấy tính tiền công tháng này cho mấy thím. À, tháng này tuy mấy thím chỉ làm mười ngày, nhưng dù gì mấy thím cũng đã ở đây chừng nửa năm rồi, con sẽ tính đủ một tháng tiền lương cho mấy thím luôn!”

Mấy người kia nghe vậy lập tức biến sắc. Mẹ Mộc Từ khóc hô, “Tiểu Viễn, đừng đuổi thím mà! Mộc Từ nhà thím còn đang cần tiền uống thuốc!”

Quan Viễn không thèm để ý tới mẹ Mộc Từ, nói tiếp, “Còn ai chê tiền công thấp không ạ?” Lúc này tự nhiên không ai dám có ý kiến gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Xa Thải

Vợ Quan Đại Tráng hốt hoảng hỏi, “Tiểu Viễn, mày dám đuổi bọn tao?! Chuyện này mày quyết định được sao?”

Quan Viễn cười đáp, “Mắc gì không được?”

“Xưởng này là của Thanh Cốc, mày còn nhỏ, không biết gì thì đừng có nói bậy!” Mấy người kia nghe vợ Quan Đại Tráng nói vậy, mắt lập tức sáng lên như đã tìm thấy cọng rơm cứu mạng “Đúng xưởng này không phải của mày, mày không có quyền gì đuổi bọn tao hết!”

“Tiểu Viễn hoàn toàn có quyền.” Triệu Thanh Cốc đột nhiên xuất hiện lên tiếng, không biết đã nghe được nhiều ít.

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc tới, lười nói tiếp, lui ra sau dựa sát vào lòng Triệu Thanh Cốc.

“Cái gì?! Thanh Cốc, bọn này đều là hàng thím hàng cô của mày, mày không thể không nể mặt như vậy...” Một phụ nữ đứng sau lưng vợ Quan Đại Tráng nói.

“Đúng, bởi vì mấy thím đều là hàng cô hàng thím tôi mới trả lương cao như vậy. Mấy thím nghỉ xưởng này nhất định phải mở trong thôn mình mới được?!”

Mấy người kia nhìn nhau không hiểu. Ý gì?

“Tôi hoàn toàn có thể mở xưởng trong thị trấn, càng tiện cho người tới mua gia vị hơn nữa. Chỉ là Tiểu Viễn muốn tạo điều kiện cho thôn ta, nên mới mở xưởng ở đây thôi.” Triệu Thanh Cốc thần nhiên nói.

Quan Viễn bĩu môi, đúng là người làm ăn ai cũng giảo hoạt, mở xưởng trong thôn là dễ gần dễ quản lý hơn thôi!

Nghe vậy không riêng nhóm bên vợ Quan Đại Tráng, cả mấy người nhóm Lý Anh cũng sốt ruột.

“Thanh Cốc, con đừng nghe bọn họ nói bậy! Mấy thím rất muốn làm trong xưởng, cũng biết hai đứa có tình có nghĩa mới tạo công ăn việc làm cho thôn mình! Mấy thím không phải hạng người vô ơn như bọn họ đâu!”

“Đúng đấy, đúng đấy! Mấy thím rất hài lòng với hiện tại, vẫn muốn làm tiếp!”

Ai cũng sợ nói chậm Triệu Thanh Cốc sẽ bỏ xưởng luôn.

Triệu Thanh Cốc giờ tay lên trán an họ, “Ai thật lòng muốn làm con đều biết hết, tất nhiên cũng sẽ không bạc đãi người đó.”

Những người bên nhóm Lý Anh nghe Triệu Thanh Cốc nói vậy mới yên tâm, nhìn nhóm vợ Quan Đại Tráng với ánh mắt căm ghét, suýt nữa thì bị đuổi việc cả đám rồi!

Mấy người bên kia hoảng hồn, đều khóc theo mẹ Mộc Từ.

Triệu Thanh Cốc đã quyết tâm, dù bọn họ có khóc lóc om sòm thế nào cũng vô dụng.

Triệu Thanh Cốc nói to, “Chỉ cần mọi người chăm chỉ làm việc, con và Tiểu Viễn nhất định sẽ không bạc đãi! Giờ mọi người đi làm việc đi, đừng để không kịp đơn hàng.”

Mấy người nghe vậy lập tức quay lại làm việc, nhờ vụ này, hiệu suất đã được tăng lên không ít.

Vừa lúc Quan Nhị Mao về, Triệu Thanh Cốc bèn giao cho Quan Nhị Mao đi kết tiền lương cho mấy người bên nhóm đòi tăng lương, rồi dẫn Quan Viễn về nhà, tin tưởng Quan Nhị Mao sẽ xử lý tốt phần còn lại.

Quan Nhị Mao không hỏi một câu nào, bởi vì dùng đầu ngón chân dễ nghĩ cũng biết bọn họ đã gây chuyện gì. Quan Nhị Mao thầm cười lạnh một tiếng, đúng là một đám lòng tham không đáy!

“Đều tại cô hết! Giờ tôi bị mất việc rồi, cô đền cho tôi đi!” Mẹ Mộc Từ thấy Triệu Thanh Cốc bước đi, biết đã hết đường cứu vãn, quay sang đổ thừa vợ Quan Đại Tráng.

Vợ Quan Đại Tráng chẳng phải dạng vừa, lập tức mĩa mai, “Hừ! Do cô tham tiền mới bị đuổi còn dám trách tôi! Đúng là không biết xấu hổ!”

Mẹ Mộc Từ đứng yên ngơ ngác, vẻ mặt tuyệt vọng, xong thật rồi!

Ba năm trước cha Mộc Từ qua đời, chỉ còn mẹ góa con cô sống nương tựa lẫn nhau. Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn thấy thương nên ưu tiên rất nhiều, không ngờ mẹ Mộc Từ vẫn không biết đủ.

“Được rồi! Mọi người đừng ồn ào nữa, làm hư cái gì là phải bồi thường đó!” Bình thường Quan Nhị Mao luôn làm mặt lạnh mới trấn áp nổi một đám bà thím, lúc này vừa lên tiếng, mấy người này lập tức im ngay, lễ mễ bước ra khỏi xưởng.

Quan Nhị Mao phát cho những người này đủ một tháng tiền lương theo lời Triệu Thanh Cốc. “Xong rồi, mấy thím đi về tìm chỗ trả lương cao hơn đi!”

Mẹ Mộc Từ cảm hai mươi tệ trong tay, thầm hối hận muốn chết, sau này không còn nguồn thu nhập ổn định hằng tháng, phải dựa vào làm rẫy nuôi heo để lo học phí cho bọn nhỏ, còn cả dự định năm mới sẽ xây nhà ngói không biết phải hoãn tới khi nào... Mẹ Mộc Từ cứ nghĩ phải quay lại những ngày tháng một xu tiền cũng ước gì bẻ thành hai để tiêu, bước chân vô hồn về tới nhà lúc nào cũng không hay.

Quan Đại Tráng đang ngồi trong sân rửa cây cuốc, thấy vợ về sớm vội hỏi, “Sao mình về sớm vậy, hôm nay xưởng cho nghỉ à?” Trước đây đã có tiền lệ, chỉ cần vào ngày mùa, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc sẽ để mọi người nghỉ ở nhà một hai ngày phụ thu hoạch mùa màng.

“A, quên mất! Nay đâu phải ngày mùa?” Quan Đại Tráng gãi đầu hỏi.

Vợ Quan Đại Tráng đột nhiên úp mặt xuống bàn trong sân khóc rống lên.

“Minh sao vậy? Bị ai bắt nạt à? Đừng khóc nữa, mau nói anh nghe thử coi nào!” Quan Đại Tráng sốt ruột nói.

Vợ Quan Đại Tráng khóc một hồi mới dứt quãng kể lại chuyện vừa xảy ra. Quan Đại Tráng càng nghe mặt càng đen, cuối cùng đập bàn quát, “Đúng là đồ đàn bà ngu ngốc!”

Vợ Quan Đại Tráng khóc hu hu, “Em cũng chẳng hiểu lúc ấy trong đầu mình nghĩ cái gì nữa, tự nhiên chỉ một lòng một dạ muốn tăng lương. Minh à, em biết sai rồi, hay là anh đi nói với Thanh Cốc một tiếng, xem có cho em về làm lại được không?”

Quan Đại Tráng quát, “Người ta đã giúp mình đến vậy, chẳng những không biết mang ơn còn tham lam đòi thêm! Không xin xỏ gì nữa hết!”

Mấy nhà khác cũng xảy ra tình huống tương tự.

Năm nay Mộc Tử chín tuổi, có lẽ do con nhà nghèo sớm hiểu chuyện, sau khi cha chết Mộc Tử đã trưởng thành rất nhanh. Sau khi nghe mẹ kể lại mọi chuyện, Mộc Tử lắng lặng cho vở bài tập đã làm xong vào trong cặp, đứng dậy đi ra ngoài.

Mẹ Mộc Tử ngơ ngác nhìn con trai hỏi, “Con đi đâu vậy?”

“Đi xin lỗi. Mẹ làm sai tự nhiên con phải đi xin lỗi người ta.”

Mẹ Mộc Tử cho rằng con trai đi xin giúp mình, gật đầu đứng lên nói, “Ừ ừ, để mẹ đi với con. Biết đâu Thanh Cốc sẽ thương tình nhà mình khó khăn cho mẹ đi làm lại...”

Mộc Tử ngăn mẹ lại, “Mẹ, mẹ ở nhà đi, để con đi một mình thôi. Chúng ta dù sống khổ, cũng quyết không thể dựa vào đó để lợi dụng sự đồng tình của người khác. Anh Thanh Cốc và Tiểu Viễn đã tốt với chúng ta quá đủ rồi. Mẹ đã khiến họ thương tâm, đừng tới xướng nữa, về sau con sẽ giúp mẹ chống đỡ cái nhà này.”

Mẹ Mộc Tử sững người, lúc ồn ào đòi tăng lương quả thật trong lòng đã có suy nghĩ không chừng Triệu Thanh Cốc thấy mình đáng thương sẽ đồng ý, nay nghe con trai nói, cảm thấy xấu hổ vô cùng thì ra mình đã biến thành loại người xấu xa như vậy hồi nào không hay.

Mẹ Mộc Tử nhìn theo bóng lưng gầy yếu của con trai, nước mắt tuôn như mưa.

Lúc Mộc Tử tới, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đang ăn cơm. Triệu Thanh Cốc nhiệt tình mời Mộc Tử ăn cùng. Không ngờ Mộc Tử vừa vào nhà đã quý xuống đất, khiến hai người giật nảy cả mình.

Triệu Thanh Cốc vội đỡ Mộc Tử đứng lên, “Cậu mau đứng dậy đi! Sức khỏe cậu vốn yếu, hơi đất vào lại ngã bệnh bây giờ.”

Mộc Tử nương theo Triệu Thanh Cốc đứng lên, khàn giọng nói, “Anh Thanh Cốc, Tiểu Viễn, em tới thay mẹ xin lỗi hai người...”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhìn nhau. Triệu Thanh Cốc lên tiếng, “Không sao, làm việc quan trọng là hai bên tự nguyện. Thím không muốn làm, anh hiểu.”

Mộc Tử nghe vậy, biết Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn giận thật, ngậm lại nếu là mình, chỉ sợ cũng sẽ như vậy.

“Em biết hai người giận, cũng không mong sẽ được tha thứ, chỉ là đến để nói một câu xin lỗi.” Mộc Tử đỏ mắt nói.

Cuối cùng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã chấp nhận lời xin lỗi của Mộc Tử, tiễn cậu ta về.

Quan Viễn theo Triệu Thanh Cốc vào bếp, hỏi, “Anh, sau này Mộc Tử có giống như mẹ cậu ta không?”

Triệu Thanh Cốc bình tĩnh nói, “Chưa biết được, cứ để từ từ coi sao, nếu tính tình không biến lúc nào có dịp cứ giúp cậu ta một phen!”

Quan Viễn ôm hông Triệu Thanh Cốc nghĩ thầm: thật ra trong hai người, cậu mới là người có tâm địa sắt đá, ngoài mặt Triệu Thanh Cốc có vẻ lạnh lùng nhưng trái tim lại mềm mại hơn nhiều. Dĩ nhiên anh không phải kiểu tốt vô hạn độ, tự anh có nguyên tắc riêng. Nếu anh đã xem là ‘phe mình’ chắc chắn sẽ quan tâm đủ đường, tựa như cả nhà Quan Quốc và Quan Nhị Mao. Ngược lại, một khi phạm tới giới hạn của anh, sẽ bị anh chặn ngoài cửa, ví dụ cả nhà họ Quan và mẹ Mộc Tử.

Đầu xuân trời còn hơi lạnh, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ngồi cạnh bếp lò sưởi ấm. Triệu Thanh Cốc cầm một cuốn sách đọc say sưa, còn Quan Viễn chỉ nhìn tựa đề thôi đã thấy không có hứng thú.

Quan Viễn thích văn hóa cổ, hiện đã có chút thành tựu trong lĩnh vực quốc họa, nay Triệu Thanh Cốc đọc sách, cậu tiếp tục tập vẽ. Quan Nhị Mao đi vào, thấy hai người tuy không nói chuyện, lại có cảm giác người ngoài không cách nào xen vô được.

“Thanh Cốc, Tiểu Viễn.”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nghe Quan Nhị Mao kêu mới biết có người tới.

“Nên tuyển người bù cho số đã đi đúng không?” Quan Nhị Mao hỏi Triệu Thanh Cốc.

“Đúng. Ít nhất là bù cho hết năm nay.” Triệu Thanh Cốc gật đầu đáp.

“Là sao? Chẳng lẽ chỉ làm hết năm nay, năm sau không làm nữa?” Quan Nhị Mao ngạc nhiên hỏi lại.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Bà Nội Ba

Triệu Thanh Cốc thân nhiên nói, “Về sau người gia nhập hệ thống Thập Kho Viễn Cốc sẽ càng ngày càng nhiều, một xưởng nhỏ làm sao cung ứng đủ.”

Quan Nhị Mao gật đầu một, không hỏi thêm. “Lần này vẫn chỉ thuê người trong thôn ta?”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Không, cả mấy thôn bên luôn cũng được. Quan trọng là phải kiểm tra rõ nhân phẩm”

Quan Nhị Mao biết Triệu Thanh Cốc làm vậy là do đã quá mệt mỏi với những người không biết điều trong thôn Quan Gia.

Chẳng bao lâu Quan Nhị Mao đã tìm đủ người, phần lớn là ở các thôn lân cận. Những người này lúc biết mình được thuê còn không dám tin mình may mắn dữ vậy, cho nên càng dốc sức làm việc thật chăm chỉ.

Trải qua vụ này, bầu không khí trong xưởng đột nhiên khác hẳn, ai cũng tận tâm tận lực làm việc, chỉ sợ làm sai sẽ bị sa thải.

Mười lăm tháng giêng, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi học lại. Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc đã tới từ sớm hỏi hai người.

Quan Viễn núp trong chăn không dậy, chờ Triệu Thanh Cốc đắp một khăn ấm lên mặt, mới chịu mở mắt ra.

“A... Không muốn đi...” Quan Viễn mắt nhắm mắt mở nói.

Triệu Thanh Cốc nhanh nhẹn mặc quần áo cho Quan Viễn, rồi dẫn đi rửa mặt đánh răng nguyên bộ. Đến khi được Triệu Thanh Cốc đút một muỗng cháo nóng vào miệng Quan Viễn mới hoàn toàn tỉnh táo.

Quan Thạch Đầu hi hục ăn hết tô cháo mới cười chọc Quan Viễn, “Ha ha ha, đại ca đúng là đồ lười! Để người ta mặc quần áo cho rồi đút ăn luôn mới chịu!”

Quan Viễn xấu hổ đỏ mặt, trừng Quan Thạch Đầu, “Muốn ăn đòn phải không?”

Quan Mộc Mộc ngồi bên cạnh cười hi hi nhìn Quan Viễn và Quan Thạch Đầu cãi nhau.

Đến trường, Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu vào lớp ba còn Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi tới phòng học lớp sáu. Đối với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, tiếp tục học lên từng bước thật sự không quá thích hợp, nhưng trường chỉ cho nhảy tới đa hai lớp, hai người còn phải thông qua cuộc thi trực tiếp của hiệu trưởng mới được vào lớp sáu.

Chủ nhiệm lớp Quan Viễn là một thầy tuổi trung niên đeo kính đáng vẻ điển hình giới trí thức, rất có trách nhiệm với học sinh. Việc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhảy lớp trong trường ai cũng biết. Thầy chủ nhiệm đặt kỳ vọng cao vào Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, sau khi giảng bài xong luôn cố gắng dành thời gian giải đáp tất cả những thắc mắc của hai người. Kết quả, cứ nhìn đôi mắt cười cười tít của thầy chủ nhiệm mỗi khi nhìn hai người là đủ biết thầy hài lòng với hai người tới mức nào.

Trong lớp mới, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn cứ như cá gặp nước, còn Quan Thạch Đầu, ngay sau buổi học đầu tiên của năm mới, hai bàn tay lại sưng vù như bánh bao, trên đường về liên tục hô đau.

Quan Thạch Đầu không cần nói Quan Viễn cũng biết đã xảy ra chuyện gì. “Lại không làm bài tập về nhà?!”

Quan Thạch Đầu hừ nói, “Chỉ là quên làm bài tập về nhà thôi, có cần đánh dữ vậy không?! Đúng là sư tử Hà Đông!”

Quan Mộc Mộc trừng Quan Thạch Đầu, “Không được nói cô Mã như vậy!”

Cô Mã là chủ nhiệm lớp Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc, rất nghiêm khắc với học sinh, nhưng thực sự là một cô giáo có trách nhiệm, đã chiều cô rất nhiều cho những học sinh ngoan như Quan Mộc Mộc, bởi vậy Quan Mộc Mộc rất thích cô Mã.

Quan Viễn cũng vô cùng có thiện cảm với cô Mã, lúc bọn họ bị thầy giám thị dọa đuổi học, chính cô Mã đã dũng cảm đứng ra nói giúp cho bọn họ. “Nếu cậu ngoan ngoãn làm bài tập về nhà đầy đủ coi cô ấy có đánh không?! Tôi nghĩ giờ cậu nên lo ‘về nhà có bị mẹ đánh thêm hay không’ đi là vừa đấy!” Quan Viễn nói với giọng há hê khi bạn gặp họa.

Quan Thạch Đầu ngửa mặt lên trời thở dài, “Trời ơi, sao cái số con khổ thế này!”

Triệu Thanh Cốc vỗ ót Quan Thạch Đầu, nói, “Mới bây lớn mà than thở số phận gì?!”

Quan Thạch Đầu sợ Triệu Thanh Cốc, ừ ừ im miệng.

Lúc bốn người về tới nhà, xưởng gia vị đã tan làm. Lý Anh vừa nhìn hai bàn tay Quan Thạch Đầu đã biết con trai lại gây chuyện, lập tức nhéo tai Quan Thạch Đầu nói phải về nhà dạy cho một trận nên thân.

Tiếng kêu thảm thiết của Quan Thạch Đầu vang vọng khắp đường làng.

Quan Viễn đứng nhìn theo cười ha ha. Triệu Thanh Cốc vừa xoa đầu Quan Viễn vừa cười nói, “Mau vào nhà đi, coi chừng bị lạnh.”

“Dạ.” Quan Viễn ngoan ngoãn theo Triệu Thanh Cốc vào nhà.

Trước khi đi học Triệu Thanh Cốc đốt lò sưởi sẵn, nên giờ trong nhà rất ấm áp. Triệu Thanh Cốc lấy hạt dẻ đã nướng chín trên giường gạch đưa cho Quan Viễn, “Em ăn cái này lót dạ trong lúc chờ anh nấu cơm đi.”

“Đề em phụ anh!” Quan Viễn đi theo Triệu Thanh Cốc vào bếp.

Hai người tham khảo thiết kế phòng bếp trong tương lai, bố trí đồ dùng rất thuận tiện và đẹp mắt, lần nào Lý Anh vào cũng hâm mộ nói nấu cơm trong này thế nào cũng ngon hơn bình thường mấy phần.

Triệu Thanh Cốc đi vo gạo bắt cơm rồi rửa thịt, còn Quan Viễn ngồi trên băng ghế lật rau. Nắng chiều xuyên qua cửa sổ chiếu lên hai người. ‘Năm tháng yên bình ấm áp’ chính là đây.

Quan Viễn hạnh phúc hưởng thụ giờ khắc này, vừa lật rau vừa nói mấy chuyện vụn vặt thường ngày với Triệu Thanh Cốc.

“Anh, hoa trong sân phân nhánh mới rồi.”

“Ừ. Vậy thì chiết bớt đi, ăn cơm xong anh và em ra làm.” Triệu Thanh Cốc dịu dàng đáp lời.

“Dạ.” Quan Viễn gật đầu. “Hoa nhà mình càng lúc càng nhiều, không chừng qua một thời gian nữa là có thể mở triển lãm luôn đó!”

Triệu Thanh Cốc đã từng nghe Quan Viễn giải thích nên biết thế nào là triển lãm hoa. “Ai thèm tới xem chứ?”

“Làm cho tự mình xem không được à?!”

“Rồi rồi, em nói sao cũng được hết!”

Chẳng mấy chốc cơm đã được nấu xong. Quan Viễn ngửi mùi thơm nồng nàn từ món sườn xào chua ngọt, nuốt nước miếng liên tục. Triệu Thanh Cốc thấy vậy cười nói, “Mau dọn lên bàn ăn thôi.”

Hai người vừa bày đồ ăn lên bàn thì bà nội ba tới, bèn mời bà nội ba ngồi xuống ăn cơm chung. Triệu Thanh Cốc sợ bà nội ba ăn không nổi đồ cứng định đi chiên đậu hủ nhưng bị bà nội ba kêu lại. “Thanh Cốc, không cần đâu! Như vậy được rồi, bà ăn được.”

Triệu Thanh Cốc nghe lời ngồi xuống.

Mặc dù bà nội ba không nói nhưng tốc độ ăn nhanh hơn bình thường rất nhiều, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vừa nhìn đã biết hẳn là lại có chuyện gì đó. Hai người im lặng chờ bà nội ba ăn xong mới hỏi thăm.

Bà nội ba rót nước mát đáp, “Không biết kiếp trước bà đã tạo nghiệt gì, mà kiếp này gặp phải đứa con trai với con dâu như vậy...” Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nghe bà nội ba kể xong, hận không thể lập tức chém chết hai kẻ lòng lang dạ sói kia.

Thì ra, bà nội ba đã bị bỏ đói hai ngày. Triệu Tú Quyên thừa dịp kêu Quan Mãn Địa đem thịt cho nhà mẹ đẻ, nhốt bà nội ba trong phòng không cho uống. Quan Mãn Địa về, muốn thả bà nội ba ra thì Triệu Tú Quyên sống chết không cho, còn uy hiếp Quan Mãn Địa đòi bỏ về nhà mẹ đẻ. Quan Mãn Địa nghe vậy lập tức thỏa hiệp, đến giờ mới thả bà nội ba ra.

Bà nội ba sắp sáu mươi tuổi, lúc trẻ làm lưng vắt và nuôi Quan Mãn Địa sức khỏe đã yếu nhiều, sao chịu nổi dày vò như vậy, cố gắng gắp hết hơi tàn lết tới nhà Triệu Thanh Cốc, ăn xong bữa cơm lập tức phát sốt. Quan Viễn phải đút cho một ít nước suối thiêng mới đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Chương 42.2

Bà nội ba sắp sáu mươi tuổi, lúc trẻ làm lưng vắt và nuôi Quan Mãn Địa sức khỏe đã yếu nhiều, sao chịu nổi dày vò như vậy, cố gắng gắp hết hơi tàn lết tới nhà Triệu Thanh Cốc, ăn xong bữa cơm lập tức phát sốt. Quan Viễn phải đút cho một ít nước suối thiêng mới đỡ.

Triệu Thanh Cốc tức giận nói, “Không thể để cho hai kẻ súc sinh đó sống nhờ nhờ được! Cứ tiếp tục thế này sớm muộn gì bà nội ba cũng chẳng còn mạng!”

Quan Viễn bình tĩnh nói, “Hai anh em mình chỉ là người ngoài, muốn gì thì cũng phải do bà nội ba quyết tâm mới được...”

Bà nội ba đang nằm nghỉ trên giường gạch lại chảy ra hai hàng nước mắt, Quan Viễn biết bà nội ba đã nghe hiểu.

“Bà nội ba, hai người kia như vậy không đáng cho bà tiếp tục che chở nữa! Chỉ cần bà quyết tâm, con và anh sẽ đòi lại công bằng cho bà. Về sau con và anh chính là cháu ruột của bà!”

Nước mắt bà nội ba chảy càng hung, hồi lâu sau mờ mắt nói, “Tiểu Viễn, con nói đúng! Bà phải mạnh mẽ mới được! Từ nay về sau cứ coi như bà chưa từng sinh đứa con trai này...” Dứt lời, bà nội ba lại nhắm mắt khóc tiếp.

Bà nội ba biến mất cả đêm cũng không thấy Quan Mãn Địa đi tìm. Như vậy càng khiến bà hết hi vọng.

Hôm sau, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhờ Lý Anh chăm sóc bà nội ba mới yên tâm đến trường.

Lúc hai người đi học về, bà nội ba đang ngồi trong sân sưởi nắng. Quan Viễn hỏi Lý Anh Quan Mãn Địa có tới không. Lý Anh hừ lạnh đáp, “Trong mắt tên nhu nhược đó ngoài chiếc giày rách kia có còn ai nữa đâu!” dứt lời, lại cảm thấy không nên nói với trẻ con mấy lời thô tục kiểu vậy bèn chuyển đề tài.

Quan Viễn trầm nghĩ, quả nhiên không nên mong đợi gì ở hai kẻ đó.

“Thím, con và anh đi tìm trường thôn nói chuyện, nhờ thím coi chừng xương gùm tụi con một chút.” Quan Viễn nói với Lý Anh.

Lý Anh vừa cời tạp dề vừa nói, “Chờ thím đi nữa! Trong xương còn Nhị Mao, đừng lo!”

Hôm qua Quan Viễn nói biện pháp cho bà nội ba nghe, chỉ cần bà nội ba hạ quyết tâm chịu đứng ra xác nhận bị Triệu Tú Quyên ngược đãi là được. Bà nội ba đã đồng ý. Lúc này Quan Viễn, Triệu Thanh Cốc và Lý Anh đưa bà nội ba tới nhà trường thôn.

Trường thôn đang ngồi trong sân hút thuốc Lào, thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới nhiệt tình đi ra đón. Hiện giờ trường thôn rất nể hai đứa nhỏ giỏi kiếm tiền này, hai con dâu của trường thôn cũng đang làm việc trong xưởng gia vị.

“Hai đứa tới chơi thôi hay là có chuyện gì cần tìm ông?”

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng nói cho trường thôn nghe chuyện bà nội ba bị ngược đãi. Trường thôn giật mình tròn to mắt, “Chị, thật sự có chuyện như vậy?!”

Bà nội ba khô sở gật đầu.

Trường thôn tức giận nói, “Những năm gần đây thôn ta không hề có mấy chuyện kinh khủng thế này! Chị chờ đó, em sẽ lập tức phát loa kêu bà con tới. Hôm nay phải xử cho ra ngô ra khoai mới được!”

Trường thôn nhanh chóng phát loa, thông báo sáu giờ toàn thôn tập họp ở nhà trường thôn. Lúc đó hẳn là mọi nhà đã ăn cơm chiều xong. Quan Viễn, Triệu Thanh Cốc và bà nội ba chờ ở nhà trường thôn tới hơn sáu giờ, cả thôn đã đến gần như đông đủ. Tuy nói giờ là thời đại pháp luật, nhưng mỗi khi trong thôn có chuyện, mọi người vẫn có thói quen tụ tập tự giải quyết hơn là báo công an.

Quan Mãn Địa và Triệu Tú Quyên cũng có mặt trong đám đông, thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đứng bên cạnh bà nội ba lập tức chột dạ, trầm nghĩ chuyện hôm nay tám chín phần là có liên quan tới bọn họ.

Quả nhiên, trường thôn cảm phần phê phán, “Xưa nay ông bà ta có câu phải biết ‘kính già yêu trẻ’, nhưng giờ trong thôn lại xuất hiện kiểu con cái nhót mẹ già trong phòng bỏ đói cho chết...”

Bà con vừa nghe lập tức ồn ào lên, không biết là con cái nhà ai mà bất hiếu dữ vậy.

“Quan Mãn Địa và Triệu Tú Quyên đâu? Mau bước ra đây!” Trường thôn vừa dứt lời đã có hai người thanh niên nhanh chóng kéo Quan Mãn Địa và Triệu Tú Quyên ra.

Ai cũng lộ vẻ mặt ‘quả nhiên là hai người này!’

“Triệu Tú Quyên tới thôn ta làm dâu, không chỉ bảy năm vẫn chưa có con, còn ngược đãi mẹ chồng, lén áp chồng, lại không thủ đạo vợ chồng. Nếu là hồi xưa, chắc chắn đã bị bỏ vào lồng heo chìm xuống sông rồi!” Mấy người phụ nữ truyền thống ghét nhất cái kiểu như Triệu Tú Quyên, rít rít phi nhổ.

Triệu Tú Quyên nghe vậy, quyết định lờ bễ cho bẽ luôn, “Hừ! Nay là thời đại mới rồi, mấy người có quyền gì mà đòi giết tôi?!”

Quan Mãn Địa vẫn luôn cúi gầm mặt, vẻ như không nghe thấy gì hết.

“Chúng tôi không có quyền chìm cô xuống sông, nhưng thôn chúng tôi không cung phụng nổi một nàng dâu như cô, có thể đuổi cô về nhà mẹ đẻ!”

Lúc này Triệu Tú Quyên biết sợ, néo Quan Mãn Địa ý bảo hãy nói gì đó. Quan Mãn Địa ngẩng mặt lên, giật giật khóe miệng hồi lâu rồi cuộc vẫn không nói ra lời. dbnlien.đ\,na/lkeq/ydonlkd\m\đ Triệu Tú Quyên bèn mắng, “Quan Mãn Địa, anh đứng là đồ vô dụng! Vợ của anh sắp bị người ta đuổi đi kia!”

Quan Mãn Địa lập tức nói với trưởng thôn, “Trưởng thôn, xin đừng đuổi vợ con đi!”

Triệu Tú Quyên nghe vậy vững dạ hẳn, đã hiểu ra mấu chốt vấn đề là phải nắm thật chặt Quan Mãn Địa. Triệu Tú Quyên tự tin nói, “Muốn đuổi tôi ra khỏi thôn hả? Không dễ đâu! Tôi và Mãn Địa có giấy đăng ký kết hôn đang hoàn, ngoại trừ Mãn Địa đòi ly hôn, còn lại mấy người chẳng có quyền gì đuổi tôi đi hết!”

Quan Viễn rất ngạc nhiên sao Triệu Tú Quyên lại biết mấy chuyện này, đoán chừng là sau khi bị bắt gian tại trận cô ta sợ bị đuổi khỏi thôn nên đã đi hỏi thăm. Nghe nói Triệu Tú Quyên có một ông anh họ xa tới mức đại bác bắn tám ngày còn chưa tới đang làm việc trong viện kiểm sát của huyện.

Trưởng thôn không rành luật, nghe Triệu Tú Quyên nói vậy, bồi rồi hỏi Triệu Thanh Cốc, “Thanh Cốc, Triệu Tú Quyên nói có thật không?” Trong mắt trưởng thôn Triệu Thanh Cốc đã là người có học văn, kiến thức rộng rãi.

Triệu Thanh Cốc gật đầu đáp, “Đạ thật.” Triệu Tú Quyên chưa kịp cười hả hê, Triệu Thanh Cốc đã nói tiếp, “Có điều, ngược đãi người già là phạm pháp, phải ngồi tù. Nói một cách nghiêm trọng thì là đã có ý mưu sát nhưng không thành công. Như vậy ít nhất phải ngồi tù khoảng hai chục năm.” Triệu Thanh Cốc cố ý dọa vợ chồng Quan Mãn Địa nên đã nói mức phạt nặng nhất.

Triệu Tú Quyên và Quan Mãn Địa sợ run cả người, nhưng Triệu Tú Quyên vẫn mạnh miệng nói, “Hừ! Bậy bạ! Đừng cho là hù vậy tao sẽ sợ!”

“Có bậy hay không chỉ cần tới đồn công an là biết ngay thôi.” Triệu Thanh Cốc lạnh lùng nói.

Nghe vậy mọi người đều do dự, ai cũng ngại dính dáng tới công an.

Quan Mãn Địa sợ tới mức mặt trắng bệch, quỳ xuống trước mặt bà nội ba, khóc nói, “Mẹ, con quả thật không bằng cả súc vật, nhưng mẹ tha thứ cho con đi! Sau này con và Quyên Nhi nhất định sẽ hiếu thuận với mẹ! Mẹ, mẹ nói một câu gì đi!”

Triệu Tú Quyên cũng quỳ theo, nói, “Mẹ, từ nay về sau con không dám đối xử với mẹ như vậy nữa, mẹ nói mọi người tha cho con đi!”

“Mẹ, nếu con ngồi tù, ai sẽ chăm sóc mẹ, ai sẽ đốt vàng mã cho cha vào ngày lễ ngày tết?!” Quan Mãn Địa nói tiếp.

Bà nội ba run run một hồi, rốt cuộc khàn giọng nói, “Thôi, đúng là oan nghiệt... Bà con nể mặt tôi lần này, cho qua đi...”

Bà nội ba nói xong, không dám nhìn mặt Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, quay lưng đi khóc thút thít.

Trưởng thôn và những người khác nghe vậy, thăm thò phào một hơi, đồ phải đi gặp ‘người nhà nước’!

Quan Mãn Địa và Triệu Tú Quyên lập tức đứng lên, một phái một trái đỡ bà nội ba.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vốn có ý tốt, bỗng chốc trở thành trò cười, rảnh hơi đi can dự chuyện riêng nhà người ta.

Lúc bước ngang qua Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, bà nội ba há miệng định nói gì đó, nhưng Triệu Thanh Cốc đã nghiêng người đi không muốn nghe. Bà nội ba biết, hành động của mình đã làm tổn thương hai đứa nhỏ.

Trên đường về nhà, Triệu Thanh Cốc cứ buồn buồn không vui. Ngược lại Quan Viễn vẫn bình thường, dường như ngoại trừ Triệu Thanh Cốc cậu chẳng có quá nhiều cảm xúc với bất kỳ ai. Hôm nay Quan Viễn đứng ra giúp chỉ vì đề trả ơn bà nội ba từng chăm sóc hai người. Nếu người ta đã không cần, cậu chẳng mắc gì phải lo nữa.

“Anh, nói gì thì nói họ vẫn là người một nhà.”

Triệu Thanh Cốc hít sâu một hơi, nói, “Đúng, chúng ta chỉ là người ngoài.” giọng nói có chút mất mát.

Quan Viễn biết, sau chuyện này Triệu Thanh Cốc đã đóng cửa trái tim với bà nội ba.

“Về nhanh nào! Anh sẽ nấu đồ ngon cho em ăn! Tối giờ nãy rồi anh em mình còn chưa ăn cơm chiều đó!”

“Đạ! Tiểu Viễn muốn ăn thịt kho tàu do chính tay anh làm!” Từ khi biết chữ, Triệu Thanh Cốc đã bắt đầu nghiên cứu rất nhiều sách dạy nấu ăn có trong không gian, cố gắng làm nhiều món cho Quan Viễn ăn. Đến nay, tay nghề của anh đã vượt xa Quan Viễn.

Hai người nắm tay nhau đi về ngôi nhà của riêng họ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Đám Tang

Chẳng mấy chốc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã học xong lớp bảy, kỳ nghỉ hè tới.

“Đại ca, nhanh lên! Về còn kịp xem Hồ Phách Thanh Long chứ!” Quan Thạch Đầu hưng phấn vẫy tay với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc hô to.

Mấy năm nay Quan Quốc đi theo Triệu Thanh Cốc làm ăn, kiếm được không ít, đã sắm một ti vi và một radio. Từ ngày có ti vi xem, Quan Thạch Đầu mê tí phim võ hiệp, suốt ngày ảo tưởng mình là đại hiệp, còn bắt đầu kéo bè kết phái trong trường.

Quan Mộc Mộc thì mỗi ngày đều giữ cho mình thật sạch sẽ, khuôn mặt nhỏ nhắn trong trắng lộ hồng, đứng bên cạnh Quan Thạch Đầu cả người là tro bụi, càng lộ vẻ chính chu tuần tú.

“Có gì hay mà xem!?” Quan Viễn lườm Quan Thạch Đầu một, thật sự chẳng có chút hứng thú gì với bộ phim kia.

“Chỉ có đại ca là không thích xem thôi đó! Nhanh lên, không là không kịp bây giờ!” Quan Thạch Đầu nắm tay Quan Viễn định lôi đi, nhưng bị Triệu Thanh Cốc kéo lại, “Coi chừng té bây giờ!”

Về tới nhà Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, Quan Thạch Đầu lười về, tự nhiên vọt vào nhà Quan Viễn như một con lóc, bật ti vi lên xem. Cả căn nhà lập tức đầy tiếng đánh nhau truyền ra từ trong ti vi, nghe náo nhiệt hẳn.

Quan Viễn cười cười lắc đầu, đặt túi sách xuống giường, vào bếp phụ Triệu Thanh Cốc nấu cơm.

Qua thêm nửa năm phát triển, Thịt Kho Viễn Cốc đã gần như có mặt ở mỗi thành phố. Tiền lời thu vào mỗi năm của nó đã vượt qua khả năng tưởng tượng của những người dân bình thường thời đại này.

Hiện tại mặc dù việc vận chuyển gia vị tới mỗi cửa hàng hơi phiền toái một chút, nhưng về sau giao thông phát triển hơn chắc chắn sẽ không là vấn đề nữa.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tuy đã có nhiều tiền, nhưng vẫn quyết định sống trong thôn cho tới khi lên đại học, với tốc độ vừa học vừa nhảy lớp của hai người hẳn là mất không mấy năm nữa. Triệu Thanh Cốc dự định đến lúc đó quy mô kinh doanh mở rộng, các chi nhánh sẽ tự thân vận động, anh chỉ cần nắm giữ một số mặt quan trọng.

Lúc Quan Viễn dọn cơm lên bàn, hai mắt Quan Thạch Đầu vẫn dán chặt vào màn hình ti vi nhưng cái mũi lại hít hít liên tục trông chẳng khác gì một con cún con.

Quan Viễn bắt đầu đi lắc đầu, thật không biết mơ hình mơ mơ hồ hồ kia sao lại có ma lực dữ vậy.

Lúc này Lý Anh đột nhiên đi vào, thấy bộ dạng kia của Quan Thạch Đầu, lập tức nổi trận lôi đình, véo tai Quan Thạch Đầu hô, “Nếu học mà mày cũng tập trung được như vậy thì chẳng sợ đi thi được trúng vị nữa rồi!”

Quan Thạch Đầu đau tới mức kêu ngao ngao nhưng hai mắt vẫn không rời khỏi ti vi, “Con có bị điểm ‘không’ hồi nào đâu?!”

“Ừ thì không! Nhưng môn nào cũng chỉ bảy tám điểm còn dám cãi?! Có lần nào không đứng chót khối không? Không thể học được như Mộc Mộc và Tiểu Viễn thì ít nhất cũng được như anh mày chứ!” Lý Anh thật sự không biết phải làm gì với đứa con trai này, đánh cũng đánh rồi, mắng cũng mắng rồi, chuyện đầu lại vào đây.

Đến khi bản nhạc cuối phim vang lên, Quan Thạch Đầu mới chịu quay đầu lại, thấy trên bàn ăn đã có cơm, mắt sáng rỡ hô, “A, thịt kho!”

“Về nhà ăn!” Lý Anh nắm cổ áo Quan Thạch Đầu kéo đi.

Triệu Thanh Cốc buồn cười nói, “Thím, ở lại ăn cơm với tụi con luôn đi! Con nấu nhiều lắm!”

Lý Anh khoát tay nói, “Thôi, trong nhà còn hai cái miệng đang chờ ăn cơm, thím phải về nấu cơm đây!”

“Vậy mẹ để con ăn ở đây đi! Xong rồi cho cho anh Thanh Cốc chỉ con làm bài tập luôn.” Quan Thạch Đầu tròn mắt nói dối.

Lý Anh nghe vậy lại do dự, mong con học giỏi là tâm nguyện muôn đời của bất kỳ người làm cha làm mẹ nào, mặc dù biết rõ Quan Thạch Đầu ham chơi, nhưng Lý Anh vẫn luôn ôm một tia hi vọng, ngộ nhờ con mình bỗng nhiên nghĩ thông thì sao?

Quan Viễn bồi thêm, “Thím cứ để Thạch Đầu ở đây ăn cơm đi, ăn xong con sẽ giám sát cậu ấy làm bài tập.”

Lý Anh nghe Quan Viễn nói vậy, lập tức thả Quan Thạch Đầu ra, trước khi về còn dặn dò, “Ngoan ngoãn nghe lời Tiểu Viễn và anh Thanh Cốc biết không?!”

Quan Thạch Đầu vội gật đầu như gà gật, thấy Lý Anh ra khỏi sân, lập tức khoa trương đưa tay quẹt mồ hôi giả tưởng trên trán, “Rốt cuộc cũng đi

rồi...”

Com nước xong, Quan Thạch Đầu quệt miệng, lại muốn xem ti vi. Triệu Thanh Cốc kịp thời ngăn lại ngón tay muốn bật ti vi của Quan Thạch Đầu, “Làm bài tập.”

Quan Thạch Đầu lập tức xụ mặt xuống, “Không phải chứ! Em gặt mẹ thôi, anh tưởng thật à?”

“Có làm không? Không làm thì sau này đừng tới nữa, cũng đừng mong được ăn cơm ở đây!” Triệu Thanh Cốc lạnh nhạt nói.

Quan Thạch Đầu đành ỉu xiu mở túi xách lấy vở bài tập ra.

Đột nhiên trong sân vang lên tiếng cười sang sảng, mắt Quan Viễn lập tức sáng lên, ông Lý tới! Quan Viễn nhanh chóng chạy ra ngoài đón, không ngờ có cả ông Triệu.

Quan Thạch Đầu thấy có khách tới, lặng lẽ thở phào một hơi, nhanh chóng dọn dẹp sách vở, vọt khỏi nhà Quan Viễn như một con gió.

Ông Triệu vừa tới đã thích thú đi dạo vườn hoa nhà Quan Viễn. Đây là vườn hoa Triệu Thanh Cốc đặc biệt trồng vì Quan Viễn, có thể nói là muôn hồng ngàn tía, mỗi lần tới ông Triệu đều đi dạo mê mẩn.

Ông Lý bữu môi, mặc kệ ông Triệu, vào phòng trước, “Vẫn là nhà hai đứa mát nhất! Trên thị trấn nóng tới mức người ông sắp héo luôn rồi!”

Triệu Thanh Cốc thấy ông Lý kêu nóng, bèn kéo quả dưa hấu đang ngâm dưới giếng lên, cắt ra. Ông Lý vừa cắn một miếng, lập tức cảm thấy tâm tình phiền não vì cái nóng biến mất tăm, thỏa mãn thở dài một hơi, “Thế này mới gọi là hưởng thụ đây! Thừa dịp ông già kia chưa vào, ba ông cháu mình ăn hết lọ đi, chưa cho ông ấy chút vỏ thôi!”

Đúng lúc ông Triệu bước vào nghe vậy bữu môi nói, “Hừ, ông chỉ có mỗi việc này là giỏi thôi!” dứt lời cầm ngay miếng lớn nhất trong đĩa lên cắn một miếng. “Ồi, dưa ở đâu mà ngon dữ vậy?!”

Quan Viễn trầm mặc ý trong lòng, dưa hấu cậu trồng không ngon sao được!

“Hai ông ăn cơm chưa ạ?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

Ông Lý sờ bụng, nói với vẻ đương nhiên, “Tới nhà hai đứa còn ăn cơm trước chi nữa! Mau đi nấu chút gì cho ông ăn đi!”

Ông Triệu lắc đầu nói, “Đúng là không biết xấu hổ! Lúc nào đòi ăn với hai đứa nhỏ!”

“Ông biết xấu hổ thì chút nữa đừng có giành ăn với tôi đó?”

“Sao lại không?! Ông thì tôi càng phải giành chứ!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhìn nhau cười, tùy hai ông cụng cái chơi, vào bếp nấu đồ ăn.

Triệu Thanh Cốc quyết định làm mấy món thanh đạm một chút, trời nóng dầu mỡ nhiều chắc chắn hai ông cụng ăn không nổi.

Triệu Thanh Cốc làm dưa leo trộn gỏi, dưa leo xanh non cắt lát mỏng, rải thêm chút mè đen, trông vô cùng ngon miệng. Quan Viễn nếm thử một miếng, lập tức giờ ngón cái với Triệu Thanh Cốc. Món ăn càng đơn giản càng thử thách tay nghề người nấu.

“Em chưa no hả?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

“No rồi, tất cả là do anh làm ngon quá, khiến em cứ muốn ăn thêm thôi!”

“Được rồi, mau lột giùm anh ít tỏi đi.” Triệu Thanh Cốc cung chiêu nói.

Triệu Thanh Cốc chiên mấy miếng đậu hũ, rồi nấu canh cà chua, thấy toàn rau không bèn thêm món rau sống trộn lòng heo cho bữa ăn có chút thịt.

Hai ông cụng cảm giác chưa cãi được mấy câu đã có đồ ăn.

Ông Lý nghi ngờ hỏi Triệu Thanh Cốc, “Trước giờ có thấy con nấu nhanh dữ vậy đâu? Không cố tình qua loa cho xong đây chứ?!”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Có qua loa hay không hai ông cứ nếm thử sẽ biết ạ!”

Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn chưa ăn no, dọn thêm chén dưa cho cậu, “Tiểu Viễn, ăn thêm một chút đi!”

Quan Viễn nhìn món dưa leo trộn xanh mướt, thật muốn ăn, bèn ngồi xuống ăn chung với hai ông cụng.

Sau khi ăn thử một miếng sau, tốc độ gấp đồ của ông Lý và ông Triệu chỉ có tăng không giảm. Riêng Quan Viễn chỉ ăn thêm mấy miếng dưa trộn và chút canh là buông đĩa.

Chỉ trong chốc lát cả bàn ăn đã sạch trơn.

Ông Lý thỏa mãn vỗ bụng, “No quá! Lâu rồi ông mới lại ăn một bữa no thế này! Thanh Cốc, cảm giác tay nghề của con lại tăng lên đấy!”

Triệu Thanh Cốc sờ mũi nói, “VẬY Ạ?” Quan Viễn bị Triệu Thanh Cốc chiều hư, vô cùng kiêu ăn, để Quan Viễn ăn nhiều một chút, Triệu Thanh Cốc buộc phải nâng cao tay nghề.

Quan Viễn tất nhiên biết lý do, ngọt ngào dựa vào lòng Triệu Thanh Cốc cười trộm.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Chương 43.2

Cơm nước xong, ông Triệu muốn xem tin tức bên bật ti vi lên. Chương trình thời sự đang truyền bá chính sách cải cách kinh tế của quốc gia, sau đó biểu dương vài tấm gương tiêu biểu ở miền nam. Triệu Thanh Cốc ngồi xem vô cùng chăm chú.

Quan Viễn cảm thấy anh mình đúng là trời sinh làm thương nhân, đời trước chịu giới hạn của thời đại lại thoát không khỏi giam cầm của hoàn cảnh nên mãi vẫn là một anh nông dân bình thường, đời này không bị những thứ kia xiềng xích đã bộc lộ tài năng buôn bán kinh người của anh.

Ông Triệu cảm thán, “Đất nước muốn đi lên, quả thật phải lấy phát triển kinh tế làm đầu, nếu cả nước toàn người nghèo, còn nói gì vươn ra thế giới nữa!”

Triệu Thanh Cốc gật đầu tán thành. “Nhân dịp hè này con muốn đi phía nam một chuyến xem thử.”

Hai ông cụ không hề ngạc nhiên chút nào, họ đã sớm biết Triệu Thanh Cốc không phải vật trong ao.

Ông Lý nói, “Đi đó đi đây cho biết cũng tốt. Muốn anh Tiểu Trương đi với con đũa không? Ông có người quen ở đó, nếu muốn có thể nhờ họ giúp đỡ này nọ.”

Triệu Thanh Cốc vô cùng biết ơn tấm lòng của ông Lý, nhưng vẫn nói, “Không cần đâu ạ. Lần này con chỉ đi cho biết tình hình phát triển kinh tế ở đó thôi!”

“Cũng được, nhưng nhớ phải cẩn thận một chút. Tiểu Viễn còn nhỏ, con đi rồi thì để Tiểu Viễn đến nhà ông đi, Tiểu Tân cũng nhắc Tiểu Viễn hoài đó.”

Triệu Thanh Cốc lắc đầu, “Tiểu Viễn sẽ đi với con ạ.”

Ông Lý tròn mắt, “Ở nhà ông mà vẫn chưa yên tâm?”

Quan Viễn vội nói, “Ông, không có anh con ngủ không được!”

“Sao mà yếu ớt dữ vậy?! Không lẽ đến khi lớn rồi con vẫn ngủ chung với anh?”

Ái ngờ Quan Viễn gật đầu lia lịa, “Dạ! Con và anh sẽ ngủ chung suốt đời luôn ạ!”

Hai ông cụ nghe vậy cười ha ha, cho là lời nói ngây thơ của trẻ con.

Cánh tay Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn đột nhiên siết chặt hơn. Khi nghe Quan Viễn nói hai người sẽ ngủ chung cả đời, không biết tại sao tim Triệu Thanh Cốc bỗng lỡ một nhịp.

Ở đây còn chưa bị ô nhiễm bởi kỹ thuật hiện đại, đêm hè, bầu trời sao có vẻ rực rỡ một cách kỳ lạ.

Triệu Thanh Cốc dọn mâm trái cây ra giữa sân, hai ông cụ lại vừa ăn trái cây vừa cãi cọ.

Quan Viễn nằm trong lòng Triệu Thanh Cốc ngắm sao. “Anh, sao đẹp quá!”

Triệu Thanh Cốc không đáp, cứ nhìn chăm chăm Quan Viễn không chớp mắt, mới đầu Quan Viễn không phát hiện, nhưng bị nhìn một hồi, muốn không phát hiện cũng không được.

Quan Viễn tự dung dò mắt hỏi, “Sao vậy anh?”

Triệu Thanh Cốc nói, “Anh vẫn thấy Tiểu Viễn là đẹp nhất!”

Quan Viễn xấu hổ rúc đầu vào trong ngực Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc bật cười. Tiếng cười cũng dễ nghe như vậy, thật là... Mặt Quan Viễn vốn đã đỏ nay càng đỏ hơn.

Hai ông cụ lại vì một chuyện nhỏ tranh cãi không dứt, kéo Triệu Thanh Cốc làm trọng tài phân xử. Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc đã dời chú ý đi mới ngửa mặt ra hít một hơi thật sâu, suýt nữa thì bị ngộp chết rồi!

Vào một đêm yên bình tốt đẹp thế này, đột nhiên thôn Quan Gia lại náo động cả lên. Triệu Thanh Cốc mở cổng nhìn thử, thấy rất nhiều người đang chạy tới nhà họ Quan.

Triệu Thanh Cốc kéo một người lại hỏi, “Chú, có chuyện gì à? Mọi người chạy đi đâu vậy?”

Người đàn ông kia đang trốn chạy, đột nhiên bị kéo lại, thấy là Triệu Thanh Cốc mới không giận, nói, “Nhà ông Quan có người chết đó!”

“Hả?!” Triệu Thanh Cốc kinh ngạc hô. Quan Viễn cũng rất bất ngờ, đòi trước, lúc này nhà họ Quan có xảy ra chuyện gì đâu?!

Dù thế nào, Quan Viễn vẫn là cháu nội của Quan Hà, xảy ra chuyện lớn thế này không tới không được. Ông Lý và ông Triệu cũng đi theo.

Chưa tới nhà họ Quan đã nghe thấy tiếng khóc kinh thiên động địa từ đó truyền ra.

Trong đám người vây xem có cả Triệu Tú Quyên và bà nội ba. Triệu Tú Quyên thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, vội làm bộ đỡ bà nội ba, nói “Mẹ, ở đây nhiều người lắm, cẩn thận kéo ngã.”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc mặc kệ Triệu Tú Quyên. Triệu Thanh Cốc ý cao, ôm Quan Viễn giờ lên, Quan Viễn mới thấy rõ tình hình trong nhà họ Quan.

Quan Mãn Nguyệt nằm dài trên đất. Dương Tú Thụy bỏ nhào trên người Quan Mãn Nguyệt khóc không ngừng. Quan Hà ngồi bên cạnh, vẻ mặt bi thương.

Quan Viễn cẩn thận quan sát, phát hiện thân thể Quan Hà hơi run run, vẻ cổ gấu sợ hãi. Tại sao Quan Hà lại có biểu hiện kỳ lạ như vậy?!

Quan Mãn Nguyệt chết rồi, nhà họ Quan nói là do tự sát. Trên cổ Quan Mãn Nguyệt có một đường bầm đen khá mảnh. Nhiều người thương tiếc cho người đã mất, cũng có người nói Quan Mãn Nguyệt mệnh khổ, đi cũng tốt, xem như giải thoát.

Quan Viễn mắt tinh thấy trên cổ Quan Mãn Nguyệt trừ một dấu bầm như là bị dây siết, còn có mấy vết tím khác thường, đột nhiên trong đầu lướt qua một suy đoán khủng khiếp.

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng vươn tay che kín hai mắt Quan Viễn, “Tiểu Viễn, đừng nhìn.”

Người chết coi như hết. Dù lúc sống Quan Mãn Nguyệt có gây ra chuyện gì, người đã mất rồi, vẫn phải lo hậu sự cho ổn thỏa. Bà con trong thôn tự động đến giúp nhà họ Quan lo liệu tang lễ.

Triệu Thanh Cốc cũng góp sức giúp nhà họ Quan khiêng bàn bần, dọn đồ này nọ, không để người ta có cơ hội nói ba nói bốn.

Mọi người đều bận rộn chuyện này chuyện kia, chỉ riêng Quan Hà, tuy là chủ gia đình, nhưng không biết là do bi thương quá độ hay vì lý do gì khác mà cứ ngồi suốt một chỗ không nói lời nào. Quan Mãn Thương phải thay mặt ứng phó, mới miễn cưỡng lo xong tang lễ cho Quan Mãn Nguyệt.

Mấy năm nay điều kiện sống của dân làng đã được cải thiện, coi trọng ma chay lễ tết hơn, lo một lễ tang ít nhất cũng tốn mười mấy tệ.

Theo lý nhà họ Quan đã lấy của nhà chồng Quan Mãn Nguyệt mấy trăm tệ, mười mấy tệ để lo tang lễ hẳn phải có, nhưng khi có người gặp Quan Mãn Thương lấy tiền đi mua đồ, Quan Mãn Thương lại ngập ngừng nói, “Trong nhà thật sự không có tiền...”

Người kia nghe xong sững sờ, thầm nghĩ nhà khác đừng phải chuyện thế này, dù thật sự không có cũng phải đi mượn để lo cho xong, tự nhiên than thở vậy là ý gì?!

Triệu Thanh Cốc đang ở bên cạnh xếp bàn, nghe rõ Quan Mãn Thương nói nhưng vẫn giả bộ như không nghe thấy.

Quan Mãn Thương nghĩ trước mặt nhiều Triệu Thanh Cốc sẽ không tiện từ chối bèn nói, “Thanh Cốc, con có thể cho chú mượn ít tiền lo liệu tang lễ không? Dù sao con cũng gọi cô Mãn Nguyệt là cô nhiều năm như vậy!”

Ai ngờ Triệu Thanh Cốc hỏi thẳng, “Mượn khi nào trả ạ?”

“A...” Quan Mãn Thương không kịp phản ứng.

Triệu Thanh Cốc cười nhạo, “Chẳng lẽ chú chưa từng nghĩ tới việc trả lại?!”

Mấy người bên cạnh nghe vậy lập tức hiểu rõ ý đồ của Quan Mãn Thương, vốn đã không thích nhà họ Quan, hơn nữa đa số đều có người thân làm trong xưởng gia vị của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, tự nhiên là đứng về phe Triệu Thanh Cốc, “Không nghĩ tới việc trả còn nói mượn chi cho mắc công, nói thẳng là cho luôn cho rồi!”

“Đúng đó, đúng đó!”

Chính Quan Mãn Khố đã bày cho Quan Mãn Thương ý này, thấy Quan Mãn Thương bị mọi người giễu cợt, vội tiến lên nói, “Mong bà con thông cảm cho! Anh tôi quá đau đớn vì sự ra đi của Mãn Nguyệt mới không kịp suy nghĩ chứ không hề có ý mượn không trả! Tiền lo tang lễ chúng tôi sẽ tự nghĩ cách, không mượn của Thanh Cốc nữa!”

Triệu Thanh Cốc thấy bọn họ ngưng kiếm chuyện, lại đi xếp bàn tiếp.

Triệu Thanh Cốc để Quan Viễn ngồi trên ghế cách mình không xa, làm một chốc lại ngược đầu nhìn một, thấy cậu còn đó mới yên tâm làm tiếp.

Quan Mãn Thương đưa tiền cho người đến tiếp khách phụ đi mời một đội hát đám tang tới giùm.

Tục ở đây là vậy, dù thế nào cũng phải làm một đám tang thật náo nhiệt cho người đã khuất để họ không cô đơn trên đường xuống suối vàng.

Bận rộn cả đêm, đến sáng hôm sau mới đưa lên núi chôn.

Triệu Thanh Cốc tuy đã khỏe hơn xưa nhiều nhưng thức trắng đêm vẫn thấy mệt. Quan Viễn đau lòng nói, “Anh, mau ngủ một chút đi!”

“Ừ.” Triệu Thanh Cốc mơ hồ đáp một tiếng, nhanh chóng ngủ thiếp đi.

Quan Viễn cầm quạt hương bồ nhẹ nhàng quơ quơ cho Triệu Thanh Cốc, một lúc sau cũng nằm xuống ngủ theo.

Lúc Triệu Thanh Cốc thức dậy đã là xế chiều, thấy người Quan Viễn đầy mồ hôi bèn ngồi quạt cho cậu hồi lâu mới xuống giường đi nấu cơm.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Xuôi Nam

Lúc Quan Viễn mở mắt ra, mùi đồ ăn thơm ngào ngạt đã lan tỏa khắp phòng.

“Dậy chưa? Còn ngủ nữa là tối không ngủ được đâu!” Triệu Thanh Cốc bước vào định gọi Quan Viễn rời giường, không ngờ cậu đã thức.

Quan Viễn dụi dụi mắt, mơ màng hỏi, “Em ngủ bao lâu rồi?”

“Anh cũng không để ý, nhưng hiện mặt trời đã xuống núi rồi.” Triệu Thanh Cốc vừa nói vừa lấy khăn ướt lau mặt cho Quan Viễn.

Quan Viễn vốn đã ăn quen đồ ngon Triệu Thanh Cốc nấu, nuốt không trôi cơm canh tạm bợ ở nhà họ Quan, đang vô cùng đói bụng, ăn một chén cháo thịt nấu như cộng thêm chút rau trộn mới thấy dễ chịu hơn.

Bởi vì ban ngày đã ngủ nhiều, tối, hai người không thấy buồn ngủ, bèn ra sân hóng mát một lát.

Quan Viễn bỗng nhớ tới mấy vết bầm khả nghi trên cổ Quan Mãn Nguyệt, bèn nói, “Anh, em thấy trên cổ cô Mãn Nguyệt có dấu như bị người bóp cổ. Anh nói có khi nào là do người nhà họ Quan...?”

Triệu Thanh Cốc dừng động tác quạt mát cho Quan Viễn lại, nghiêm túc hỏi, “Em chắc chứ?”

Quan Viễn gật đầu, “Dạ chắc! Hơn nữa thái độ của ông Quan rất lạ, có vẻ như rất sợ hãi. Chẳng lẽ là ông ta?!”

Triệu Thanh Cốc cũng đã nhận thấy thái độ khác thường của Quan Hà.

Nếu thật sự như vậy, một kẻ ra tay với cả con gái mình, có còn là người nữa không?!

“Dù đúng hay không, sau này em vẫn phải cách xa bọn họ ra! Chuyện xấu nhà họ chúng ta đừng quan tâm.” Triệu Thanh Cốc nghiêm mặt dặn dò Quan Viễn.

“Dạ. Nhưng mà em vẫn luôn ở cạnh anh, có thể xảy ra chuyện gì được chứ!”

Nghe vậy Triệu Thanh Cốc nghĩ cũng có lý, thở phào một hơi.

“Ngày mai mình sẽ đi Thượng Hải luôn.” Triệu Thanh Cốc nói.

“A, vậy là sáng mai phải dậy sớm à?” Quan Viễn nói với vẻ mặt đau khổ.

Triệu Thanh Cốc buồn cười véo nhẹ cái mũi nhỏ của Quan Viễn nói, “Anh hỏi thăm rồi, đi xe lửa tới Thượng Hải có hai chuyến một sáng một chiều, nên đã nhờ ông Lý mua vé giường nằm chuyến buổi chiều cho chúng ta. Sáng mai em muốn ngủ bao nhiêu cứ ngủ!”

Quan Viễn xấu hổ, đỏ mặt nói, “Thật ra em cũng không muốn ngủ nướng lâu lắm đâu!”

Gần đây hai người vợ chồng nọ chuyện nọ chuyện kia, đã lâu không vào không gian thăm hoa sen, mai trên xe lửa chắc chắn cũng không được, bèn tranh thủ vào luôn ngay bây giờ.

Đóa sen trắng đã lớn gấp đôi lúc đầu, lá cũng to hơn nhiều. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đều có cảm giác vô cùng thân thiết với nó, ở lại chơi đến hơn mười hai giờ đêm mới lưu luyến đi ra ngoài.

Hôm sau, lúc Quan Viễn ngủ dậy, Triệu Thanh Cốc đã sắp xếp xong xuôi hết. Hai người qua xưởng dặn dò Lý Anh và Quan Nhị Mao một phen, mới nhanh chóng đi lên trạm xe lửa.

Tiểu Trương đã chờ sẵn ở trạm xe lửa từ sớm. “Vé ông Lý mua giùm hai đứa đây! Một khoang có bốn người giường nằm, tối ngủ nhớ cảnh giác một chút.” Tiểu Trương không yên lòng, dặn dò Triệu Thanh Cốc.

“Dạ, cảm ơn anh.” Triệu Thanh Cốc vừa nói vừa lấy từ trong túi xách ra hai bọc chân gà kho, “Đây là món mới em làm, một bọc cho Tiểu Tân một bọc để anh ăn thử cho vui.”

Tiểu Trương hớn hờ nói, “Ha ha, cảm ơn hai đứa!”

Tối giờ lên tàu, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tạm biệt Tiểu Trương bước lên.

Lúc Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tìm được chỗ, hai giường đối diện đã có người. Triệu Thanh Cốc thấy giường của mình và Quan Viễn bị dầy đồ, lịch sự hỏi, “Xin hỏi đây là đồ của ai, làm phiền để chỗ khác cho chúng tôi lên giường được không?”

Cô gái đang dọn dẹp giường dưới bên đối diện lập tức xoay đầu lại, ngượng ngùng nói, “Xin lỗi, là đồ của tôi, tại thấy bên đó chưa có ai nên mới để nhờ. Chờ tôi dọn bên đây xong sẽ lấy về ngay được không?”

Người ta đã giải thích, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn cũng không làm khó. Nhưng hai người đã đánh giá thấp độ rắc rối của cô gái này, hết ché tắm trải giường không sạch, lại ghét bỏ trên giường có bụi, lau tới lau lui mấy bận mới coi như dọn xong.

Lúc lấy đồ về, cô gái kia liên tục xin lỗi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, còn móc bịch đậu phộng da cá ra mời hai người ăn. Dĩ nhiên, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã uyển chuyển từ chối.

“Ồn ào quá! Có cho người ta ngủ không đây?!” Người trùm chăn ngủ ở giường trên bên đối diện đột nhiên lên tiếng, là một giọng nam ồm ồm. Kỳ lạ là trời nóng thế này anh ta cũng trùm chăn ngủ.

Cô gái kia lập tức im miệng.

Triệu Thanh Cốc đặt hành lý của anh và Quan Viễn lên giường trên, rồi dọn dẹp giường dưới cho hai người ngủ chung.

Cô gái kia rất muốn tán gẫu với Triệu Thanh Cốc nhưng lại sợ người đàn ông giường trên, há há miệng một hồi rồi cuộc vẫn không lên tiếng. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đều thăm thò phào.

Triệu Thanh Cốc lấy ra một quyển ‘Nguyên lý kinh tế học’, đọc mê mẩn. Quan Viễn thì giống như con chuột đồng cứ liên tục gặm chân gà. Đây là món mới Triệu Thanh Cốc làm theo ‘yêu cầu’ của Quan Viễn, mùi vị vô cùng thơm ngon.

Đến khi mặt trời lặn người đàn ông giường trên mới mở chăn ra, ngồi dậy, để lộ khuôn mặt chỉ nhìn lướt qua đã khiến người ta có cảm giác không thoải mái.

Nhờ nước suối thiêng, các giác quan của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đều hơn hẳn người thường, lúc ánh mắt người đàn ông kia nhìn về phía này, hai người lập tức nhận thấy được ác ý trong đó.

Mặt Triệu Thanh Cốc không biết sắc, kín đáo kéo Quan Viễn vào lòng, mắt vẫn nhìn vào trang sách đang đọc.

Sau khi người đàn ông kia mở cửa đi ra ngoài, cô gái giường dưới lập tức thở phào một hơi thật to. “Trông ông ta đáng sợ quá đi mất! Chẳng biết làm nghề gì mà...”

Triệu Thanh Cốc cười cười ngắt lời, “Đừng chọc tôi chú ta là được.”

“Đừng đúng, không nên chọc vào...” Cô gái kia gật đầu liên tục, móc một bao lương khô ra ăn.

Chốc lát sau, người đàn ông kia xách một hộp cơm về, vội đầu ăn thật nhanh, sau đó tiện tay vứt hộp cơm không qua một bên, lại nằm xuống kéo chăn đắp kín mặt.

Cô gái giương dưới kia hẳn là người thích sạch sẽ, thấy vậy bèn nhặt hộp com không lên ném vào thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Chương 44.2

Trời đã tối hẳn không cách nào đọc chữ được nữa, Triệu Thanh Cốc đành cất sách vào, nằm nói chuyện với Quan Viễn. Trong buồng vừa nóng vừa bí tưng, Quan Viễn cảm giác không thoải mái, Triệu Thanh Cốc cứ quạt cho cậu suốt. Qua hồi lâu Quan Viễn mới mơ màng ngủ thiếp đi.

Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nghe thấy tiếng động lạ, gần như đồng thời mở mắt ra.

Lúc này, người đàn ông giương trên đang đứng trên đất, dùng tay bịt kín miệng cô gái giương dưới lại. Cô gái kia cố gắng giãy giụa phát ra những tiếng ô ô rất nhỏ.

Triệu Thanh Cốc ra hiệu cho Quan Viễn đừng cử động, rón rén bước xuống giường giống như một con báo đen hòa vào bóng đêm, tiện tay cầm lấy cái bình thủy, đập thật mạnh xuống lưng người đàn ông kia. Người đàn ông hét thảm một tiếng, lập tức ngất đi. Triệu Thanh Cốc sợ ông ta còn tỉnh, đập thêm một nữa cho chắc.

Cô gái kia sợ tới mức ngơ người một hồi mới khóc òa lên. Nhân viên soát vé nghe tiếng chạy tới, thấy người đàn ông nằm bất tỉnh trên đất, bèn nghiêm mặt nhìn Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc vội giải thích, “Người đàn ông này có ý đồ xấu với chị đây, may mắn tôi bật dậy cứu kịp! Chị à, chị nói một câu công bằng đi!”

Cô gái kia ngừng khóc, xác nhận lời Triệu Thanh Cốc.

Anh soát vé nghe xong, nhanh chóng kêu bảo vệ tới giải quyết. Mấy buồng bên cạnh nghe tiếng cũng đi ra xem. Trong đó có một người đàn ông tuổi trung niên tướng mạo堂堂 hoàng vừa thấy khuôn mặt của kẻ nằm dưới đất kia lập tức ngạc nhiên hô to. Không ngờ, tên này đúng là tội phạm đang bị cảnh sát truy nã với tội lỗi chồng chất, cường bạo phụ nữ, giết người cướp của. Người đàn ông trung niên này là cảnh sát đang nghỉ phép về quê thăm người thân lại vô tình gặp được công lớn.

Sau khi biết Triệu Thanh Cốc là cứu người, trưởng tàu đã tới bày tỏ sự biết ơn với anh. “Khá lắm! Đúng là thanh niên có triển vọng!”

Trải qua chuyện này cô gái kia càng thêm tin tưởng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Trò chuyện một hồi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc mới biết cô gái kia tên Hứa Xảo Tình, nhà ở Thượng Hải, lần này ra Bắc thăm ông ngoại, cũng đang định nhân dịp cải cách kinh tế làm chút mua bán nhỏ.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn ngạc nhiên nghĩ thầm: chẳng lẽ người nhà Hứa Xảo Tình yên tâm để cô gái trẻ đi xa một mình như vậy?! Nhưng vì không thân nên không hỏi ra.

Hai bên đều có ý kết bạn nên trò chuyện rất vui vẻ, chẳng mấy chốc đã qua ba ngày hai đêm, rốt cuộc tới Thượng Hải.

Vừa đặt chân xuống đất, Triệu Thanh Cốc đã lập tức cảm nhận được sự khác biệt của thành phố này. [diễn đàn tq/quyudoàn](#) Cả thành phố đang phát ra sức sống kinh người với những tòa nhà cao tầng mới xây. Người đi đường ăn mặc đa dạng hơn so với phương bắc nhiều. Ai ai cũng phấn chấn vì có mục tiêu để phấn đấu.

Ra khỏi ga, Hứa Xảo Tình nhiệt tình mời Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc về nhà chơi, còn hứa nhất định sẽ giúp hai người một tay. Nhưng dọc đường Quan Viễn thấy Hứa Xảo Tình cứ quẩn Triệu Thanh Cốc nói chuyện đã rất không vui, giờ làm sao chịu đi. Triệu Thanh Cốc càng không muốn, nói có chuyện cần làm, ở nhờ nhà người khác không tiện.

Hứa Xảo Tình hết cách, đành đi theo hai người tới chỗ trọ cho biết chỗ rồi mới về.

Quan Viễn ngồi phịch xuống giường nhìn chằm chằm Triệu Thanh Cốc, trong lòng như đang có ngọn lửa bốc lên bùng bùng. Triệu Thanh Cốc tuy chỉ mới mười lăm tuổi, mặt còn hơi non, nhưng phong cách trầm ổn lại có sức hấp dẫn vô cùng với con gái, trên xe lửa Hứa Xảo Tình cứ ngắm Triệu Thanh Cốc gần như không nháy mắt.

“Sao tự nhiên nhìn anh dữ vậy?” Triệu Thanh Cốc ngạc nhiên hỏi.

Quan Viễn bĩu môi, mặc dù biết Triệu Thanh Cốc chẳng có ý gì với Hứa Xảo Tình, nhưng vẫn thấy khó chịu trong lòng, “Anh, mình đừng gặp cái cô Hứa Xảo Tình kia nữa!”

Triệu Thanh Cốc bật cười nói, “Người ta tên là Hứa Xảo Tinh.”

“Hừ! Nhớ rõ như vậy, chẳng lẽ là có ý với người ta?” Quan Viễn ôm ngực nói, cố gắng tạo dáng vẻ thật hung hăng. Nhưng trong mắt Triệu Thanh Cốc lại thành thật đáng yêu.

“Đừng đoán mò! Anh chuẩn bị nước ấm rồi, mau vào tắm thôi, mai còn phải làm chuyện quan trọng!”

Tất nhiên Quan Viễn sẽ không bỏ qua cơ hội được tắm chung với Triệu Thanh Cốc, lập tức quăng mớ bọc mình trong đầu ra sau, vui vẻ vọt vào phòng tắm với Triệu Thanh Cốc.

Sáng hôm sau, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc còn đang ngủ, đột nhiên nghe thấy tiếng gõ cửa liên tục. Quan Viễn kéo chăn che kín đầu, giả bộ không nghe. Triệu Thanh Cốc bật cười sờ mặt Quan Viễn mấy cái mới đứng lên đi mở cửa.

Hứa Xảo Tinh cười tươi như hoa đứng bên ngoài, tay xách theo một bọc to bánh bao và sữa đậu nành.

“Tôi đoán hai người chưa ăn sáng nên mua tới nè, ăn thử coi có ngon không?” Hứa Xảo Tinh không đợi Triệu Thanh Cốc mời đã nhanh chóng bước vào phòng.

Quan Viễn vừa nghe thấy tiếng Hứa Xảo Tinh, lập tức bật người dậy. Mới sáng sớm đã gặp người không ưa tâm tình tệ tới mức nào không nói cũng biết.

Triệu Thanh Cốc đang định từ chối một cách uyển chuyển thì thấy Quan Viễn tỉnh, bèn quăng hết chuyện khác qua một bên chạy đi lo cho cậu.

Triệu Thanh Cốc thuận thực ôm Quan Viễn vào phòng tắm đánh răng rửa mặt, để một mình Hứa Xảo Tinh đứng ở ngoài.

Hứa Xảo Tinh thực sự không ngờ Triệu Thanh Cốc lại cưng chiều em trai dữ vậy, đến mức chỉ cần Quan Viễn vừa động một, Triệu Thanh Cốc đã lập tức phát hiện, bỏ mặc tất cả người hoặc chuyện khác qua một bên, chăm chú lo cho Quan Viễn.

Lớn chừng này còn ẵm đi đánh răng rửa mặt?!

Khi Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vệ sinh cá nhân xong, Hứa Xảo Tinh đã bày sẵn bánh bao và sữa đậu nành lên bàn. “Mau lại ăn đi, để lâu sẽ lạnh mất ngon đó! Bánh bao này là của một cửa hàng nổi tiếng lâu đời ở Thượng Hải, không dễ mua được đâu!”

“Chị Tinh, cảm ơn chị rất nhiều! Thật sự không cần phải vậy đâu!” Triệu Thanh Cốc nói.

Hứa Xảo Tinh nghe Triệu Thanh Cốc gọi mình bằng chị, cứng người mấy giây mới cười hỏi, “Sao lại gọi tôi bằng chị? Năm nay tôi mới mười bảy thôi, chẳng lẽ cậu còn nhỏ hơn tôi nữa?”

Quan Viễn nhanh miệng đáp, “Đến tháng chạp năm nay anh em mới đầy mười lăm tuổi.”

Hứa Xảo Tinh há hốc miệng, “Thật à?!”

Quan Viễn nhân cơ hội nói tiếp, “Ồ quê em có tục phải cưới vợ nhỏ tuổi hơn.” Cho nên chị đừng có ảo tưởng gì nữa, ở đâu thì về lại chỗ đó đi!

Hứa Xảo Tinh dù tính tình phóng khoáng nhưng vẫn còn là một thiếu nữ, nghe Quan Viễn nói vậy mắc cỡ đỏ bừng cả mặt, vội vàng chào tạm biệt.

Triệu Thanh Cốc véo nhẹ mũi Quan Viễn, cười nói, “Lại nghịch ngợm rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Không Nghĩ Ra Tựa Đề

Hứa Xảo Tinh đi rồi, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bắt đầu ăn bánh bao uống sữa, dù sao người ta đã có ý tốt, không ăn thật phí, hơn nữa bánh bao quả là rất ngon.

Ăn sáng xong, hai người nhanh chóng ra ngoài đi dạo. Trên đường người qua lại nhộn nhịp, tiếng rao hàng vô cùng náo nhiệt.

Đời trước Quan Viễn sống tới năm 1993, sau trở thành du hồn, chỉ thấy Thượng Hải đã hiện đại hóa, còn lúc giao thời tràn đầy sức sống này vẫn chưa được thấy. Bởi vậy cũng tò mò giống hệt Triệu Thanh Cốc, cứ nhìn quanh khắp nơi.

Hai người tình cờ đi tới bến xe buýt, thấy có nhiều chiếc đang nằm xếp hàng, lần trước tới vẫn chưa có. Triệu Thanh Cốc thấy hứng thú bèn mua vé ngồi thử.

Hai người chọn ghế gần cửa sổ. Quan Viễn chỉ lo nhìn phong cảnh hai bên, không phát hiện vẻ trầm tư trong mắt Triệu Thanh Cốc.

Xe buýt chạy quanh Thượng Hải một vòng, trở về trạm xuất phát hai người mới xuống xe. Tuy chỉ qua một khoảng thời gian ngắn, nhưng Triệu Thanh Cốc đã có cái nhìn đại khái về Thượng Hải.

Hai người tùy ý đi dạo, phát hiện cách đó không xa có một siêu thị bèn hăng hái bước vào. Siêu thị thật sự rất lớn, phân chia thành nhiều khu rõ ràng, trong đó khu bán đồ trang điểm và quần áo là được nhiều người ‘chạy theo mô đen’ vây quanh nhất.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi lại nhìn thử, phát hiện quần áo chất liệu vẫn như cũ, nhưng hình thức có chút đổi mới, dễ thấy nhất là đồ của nữ đã bó eo và chỉnh vai thành ngang hơn. Kiểu này mặc lên càng giúp lộ ra đường cong tự nhiên của phái nữ. Bên cạnh đó, mẫu cũng được ưa chuộng không kém giả áo sơ mi.

Giả áo sơ mi tức là áo sơ mi chỉ dài tới ngang ngực, bên ngoài mặc thêm áo len, nhìn cứ nghĩ là ở trong có một áo sơ mi đầy đủ. Quan Viễn chắc lưỡi thầm than: người Thượng Hải thật là sáng tạo!

Ở khu bán đồ trang điểm, phấn, son, sáp thơm bôi tóc này nọ đặt thành dãy trên quầy, tuy đóng gói bao bì không được tinh tế lắm, nhưng vẫn mang đậm hơi thở thời đại mới.

Hai người dạo khắp siêu thị một vòng nắm đại khái tình hình, lúc ra đã là buổi trưa, bèn quyết định đi kiếm chỗ ăn cơm.

Triệu Thanh Cốc dẫn Quan Viễn vào một nhà hàng khá đông khách, chẳng mấy chốc đã có phục vụ đi lại lịch sự hỏi ai người muốn ăn gì. Lúc đầu phục vụ hỏi bằng tiếng Thượng Hải, sau thấy hai người nghe không hiểu vội xin lỗi đổi thành tiếng phổ thông, còn đề cử mấy món đặc sắc của nhà hàng.

Triệu Thanh Cốc chờ phục vụ đi xa mới nói với Quan Viễn, “Em xem thái độ của người ta kìa, đúng là nhà hàng lớn có khác!”

Quan Viễn nói, “Mấy chỗ thuộc quốc doanh đều kiểu ngạo quen rồi, làm sao lịch sự ân cần như vậy nổi, em đoán ở đây nhất định là nhà hàng tư nhân. Có cạnh tranh mới có phát triển mà!”

Chỉ một lát đồ ăn đã được dọn lên. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ăn thử, đều cảm giác mùi vị nhạt nhẽo, hơn nữa món nào cũng có vị ngọt chiếm chủ đạo, khiến cho ‘hai người đàn ông Đông Bắc’ thật sự không cách thấy ngon nổi. Hai người ráng ăn vài miếng đã buông đũa.

Quản lý thấy đồ ăn còn thừa nhiều bèn lịch sự lại hỏi thăm, “Xin hỏi, đồ ăn không hợp khẩu vị của quý khách ạ?”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Chúng tôi là người Đông Bắc, ăn vị nặng quen rồi. Chỉ là vấn đề về thói quen thôi, đồ ăn của nhà hàng vẫn rất ngon.”

Quản lý nghe vậy nói, “Mặc dù là vấn đề thói quen, nhưng vẫn do nhà hàng chúng tôi chưa hiểu rõ yêu cầu của khách, chăm sóc khách hàng không chu đáo, đề biểu đạt lòng áy náy bữa cơm này chúng tôi xin giảm hai mươi phần trăm cho quý khách.”

Tất nhiên Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đều không để ý chút tiền này. Triệu Thanh Cốc nói, “Không cần đâu. Có điều em tôi vẫn còn đói không biết có thể mượn phòng bếp của nhà hàng một chút không? Nếu không tiện thì cũng không sao.”

Quan Viễn kéo áo Triệu Thanh Cốc nói, “Anh, không cần đâu!” Trong không gian có đồ ăn vật, cùng lắm thì ăn đỡ mấy ngày thôi. Triệu Thanh Cốc hiểu ý Quan Viễn những vẫn lắc đầu tỏ vẻ không đồng ý, chỉ vài ngày cũng không được.

Quản lý nhìn Triệu Thanh Cốc với vẻ khó hiểu. Triệu Thanh Cốc vội nói, “Tôi tự mình nấu và sẽ trả tiền đầy đủ.”

Quản lý thấy Triệu Thanh Cốc hiểu lầm vội giải thích, “À, không! Không phải vấn đề về tiền bạc! Phòng bếp của chúng tôi khá lớn, vừa hay đang có bếp rảnh, mời quý khách đi lối này.”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn theo quản lý vào phòng bếp.

Dù gì cũng là khách sạn lớn nên nồi niêu nguyên liệu đều đầy đủ hết. Chỉ chốc lát sau, Triệu Thanh Cốc đã làm xong ba món mặn một canh. Lúc dọn đồ ăn lên bàn, mấy người khách khác nghe mùi thơm đậm đà rồi rút hỏi quản lý có phải nhà hàng ra món mới không, họ cũng muốn một phần. Quản lý phải giải thích một phen mới khiến cho họ từ bỏ ý định được.

Lúc Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đi, quản lý nói khách sạn đang tuyển đầu bếp, hi vọng Triệu Thanh Cốc sẽ tới, nhưng cũng biết hi vọng không cao. Một người có tiền ăn bữa cơm hơn mười tệ, hẳn chẳng thèm để tâm chút tiền lương ấy.

Triệu Thanh Cốc lịch sự từ chối, “Tôi là người phương bắc, khẩu vị khác xa người phương nam. Hơn nữa, nấu mấy món bình thường còn được, chứ những món cao cấp e rằng không thể.”

Ăn no Quan Viễn lại buồn ngủ. Triệu Thanh Cốc thấy vậy quyết định về nghỉ ngơi một lát rồi tính tiếp. Nhưng vừa về tới nhà nghỉ, Quan Viễn lập tức tỉnh ngủ ngay, bởi vì Hứa Xảo Tình đang đứng trước cửa chờ hai người!

“Thanh Cốc, chị lớn hơn em, vậy gọi em bằng tên ha!” Hứa Xảo Tình nói.

Triệu Thanh Cốc mặc dù chỉ mới mười lăm tuổi, nhưng ở nông thôn thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi kết hôn là chuyện thường, hơn nữa vì Triệu Thanh Cốc làm ra tiền, đã có không ít người ngo ý muốn làm mai cho, bởi vậy không phải Triệu Thanh Cốc không phát hiện ý tứ của Hứa Xảo Tình. Tuy nhiên

một phần là Triệu Thanh Cốc không hề có ý kết thành đôi, quan trọng hơn tiếp xúc với Hứa Xảo Tinh sẽ khiến Quan Viễn không vui, bởi vậy Triệu Thanh Cốc càng không có khả năng tiếp tục lui tới với Hứa Xảo Tinh.

“Sao? Không định mời tôi vào ngồi một chút à?” Hứa Xảo Tinh thấy Triệu Thanh Cốc không lên tiếng, đành cười cười nói. Thời đại này, người dân vẫn còn rất bảo thủ, cho dù ở một nơi kinh tế phát triển hàng đầu cả nước như Thượng Hải, một cô gái nói ra mấy lời thế này quả thật cần rất nhiều dũng khí.

Gia cảnh nhà Hứa Xảo Tinh không được tốt lắm, cho nên từ nhỏ Hứa Xảo Tinh đã biết muốn cái gì đều phải tự thân cố gắng, chủ động trước mới có được. Hứa Xảo Tinh mang ơn Triệu Thanh Cốc đã cứu mình trên xe lửa, sau khi nói chuyện nhiều càng bị hấp dẫn bởi người thiếu niên có kiến thức rộng rãi này, quyết định không thể dễ dàng từ bỏ.

Nhưng Hứa Xảo Tinh gặp phải Triệu Thanh Cốc, đã định trước là có duyên không phận. “Chị Tinh, dù gì em cũng là con trai, một mình chị vào e rằng sẽ có người nói này nói nọ. Tên kia có lòng hại người, hai chị xong nhất định cũng không bỏ qua cho em và Tiểu Viễn, cho nên em làm vậy cũng là vì mình thôi, chị đừng bận tâm!” Dứt lời, Triệu Thanh Cốc dắt Quan Viễn vào phòng, đóng cửa lại.

Quan Viễn ngồi phịch xuống giường, giận dữ nói, “Biết vậy khỏi tới làm gì, mất công mắc nạn đào hoa!”

Triệu Thanh Cốc vội dỗ dành, “Được rồi, được rồi! Chỉ cần Tiểu Viễn không thích, anh bảo đảm sẽ không bao giờ gặp lại nữa.”

“Dạ!” Quan Viễn lập tức hớn hờ nhào qua ôm cổ Triệu Thanh Cốc, quần hai chân, đu lên người anh.

Triệu Thanh Cốc sờ thử lưng Quan Viễn, nói, “Lại đổ mồ hôi rồi, mau đi tắm đi. Anh nghe nói buổi tối ở Thượng Hải rất nóng, chờ đến tối chúng ta lại đi dạo xem sao.”

“Anh tắm cho em!” Quan Viễn vui đầu vào cổ Triệu Thanh Cốc làm nũng.

“Rồi, để anh tắm cho em.” Càng về chiều nhiệt độ càng giảm, hai người tranh thủ tắm nhanh rồi ra.

Ở Thượng Hải không có người quen, hai người thoải mái ăn mặc theo phong cách nơi đây. Ăn diện xong trông Triệu Thanh Cốc càng cao to tuấn tú, còn Quan Viễn thì càng giống Tiểu Kim Đồng đứng bên cạnh Quan Thế Âm Bồ Tát.

Chiều tối ở Thượng Hải quả nhiên nóng nực như lời đồn.

Hai người vô tình đi tới rạp chiếu phim, Quan Viễn thấy quảng cáo đang chiếu ‘Thiếu Lâm Tự’, bộ phim nổi tiếng đến tận nhiều năm sau, hưng phấn nói, “Anh, chúng ta vào xem phim này đi!”

Triệu Thanh Cốc tất nhiên đồng ý, nhưng lúc mua vé lại được báo là đã bán hết.

“Không sao, không xem được thì thôi.” Quan Viễn sợ Triệu Thanh Cốc buồn vội nói.

Đúng lúc hai người định đi thì có một người đàn ông lại gần, nói, “Anh có vé phim ‘Thiếu Lâm Tự’ này! Một tệ một vé!”

Quan Viễn ngơ người, không ngờ lúc này đã có ‘cò vé’!

Trong rạp, một vé chỉ hai hào, người này lại bán một vé một tệ, tăng gấp năm lần. [dein/lkdnfalomkerqQ;lê/qoyur../ddoon](#) Nhưng đối với Triệu Thanh Cốc, một tệ này chẳng đáng là bao so với niềm vui của Quan Viễn nên lập tức mua ngay hai vé.

Lúc hai người vào, phim đã bắt đầu chiếu, trừ chỗ màn hình, còn lại khắp nơi đều đen như mực, phải lần mò tìm số ghế.

Không thể không nói, phim kinh điển đúng là phim kinh điển, Quan Viễn xem mê mẩn từ đầu đến cuối.

Khi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bước ra khỏi rạp chiếu phim, đèn đường đã sáng lên.

“Anh, anh đã nghĩ ra nên kinh doanh cái gì tiếp chưa?” Quan Viễn hỏi.

“Rồi.” Triệu Thanh Cốc tự tin đáp.

“Thật à?” Đi dạo suốt một ngày, không nghe thấy nói gì, không ngờ đã có quyết định rồi.

“Nhìn tình hình buôn bán ở siêu thị kia là biết ngay tiền của phụ nữ dễ kiếm nhất. Hiện tại nếu ăn no đã không thành vấn đề, dĩ nhiên người ta sẽ theo đuổi những thứ cao hơn.”

Quan Viễn gạt mình nhìn Triệu Thanh Cốc. Triệu Thanh Cốc điểm điểm lên trán cậu, cười nói, “Em cho rằng anh xem mấy quyển sách kia để chơi à?!”

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc đã có quyết định không có ý kiến gì nữa, bởi vì trừ biết nhiều hơn người khác một ít về tương lai, cậu không hề có khiếu buôn bán.

“Vậy khi nào mình về?” Quan Viễn hỏi Triệu Thanh Cốc.

“Em không thích ở đây à?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

“Không phải không thích, chỉ là muốn về nhà thôi.”

“Vậy ở thêm một ngày mai nữa thôi rồi sẽ về.”

“Dạ.”

Hôm sau, Triệu Thanh Cốc mua một tờ báo địa phương, vòng địa chỉ mấy nhà máy dệt lại, rồi mượn danh nghĩa mua vải để đến thăm, hiểu biết đại khái về phương thức vận hành của một nhà máy dệt. Sau đó, tiếp tục lấy cớ tương tự đi tham quan một nhà máy may quần áo.

Sở dĩ hai người có thể vào tham quan dễ dàng như vậy, một là vì có tiền, thoải mái ‘kính biếu’ các quản lý nhà máy một ít, không ai không vui lòng, thứ hai là nhờ có giấy chứng minh mua hàng cho một công ty quốc doanh do ông Lý chuẩn bị giùm. Những quản lý kia cứ ngỡ khách hàng lớn, lập tức đồng ý yêu cầu cho đi thăm xưởng sản xuất ngay.

Tham quan xong, Triệu Thanh Cốc chỉ cần lịch sự nói sản phẩm của quý công ty chưa hợp yêu cầu lắm là có thể thoải mái bước ra khỏi cửa chính.

Cứ vậy chạy mấy chỗ, hai người đã mệt ngất ngư, về nhà trọ nghỉ ngơi chẳng được bao lâu lại có người tới tìm.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Xây Xưởng

Sau một hồi chần chờ, Hứa Xảo Tinh vẫn quyết định gõ cửa.

Triệu Thanh Cốc nghe tiếng bật dậy, theo thói quen sờ trán Quan Viễn thử, thấy không đồ mồ hôi mới yên tâm đi mở cửa. Triệu Thanh Cốc thấy Hứa Xảo Tinh, trong lòng đã hơi khó chịu, anh có thiện cảm với những cô gái mạnh mẽ, nhưng cứ đây đưa thế này lại khiến người ta phản cảm.

Hứa Xảo Tinh nhìn Triệu Thanh Cốc, mím môi một, nói, “Tôi vào được không?”

Triệu Thanh Cốc sợ đánh thức Quan Viễn, bèn bước hẳn ra ngoài đóng cửa lại, “E là không tiện lắm.”

Mặc dù Hứa Xảo Tinh đã dự liệu từ trước, nhưng nghe Triệu Thanh Cốc nói thẳng như vậy vẫn thấy hụt hẫng. Có điều Hứa Xảo Tinh vốn là người chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, chần chờ mấy giây, lại nói tiếp, “Có thể nói chuyện một lát không?”

“Được.” Triệu Thanh Cốc cũng muốn nói cho rõ ràng.

“Tôi biết thời gian chúng ta gặp không bao lâu, nhưng tôi đã bị cậu hấp dẫn. Cậu nghĩ thế nào về tôi?” Hứa Xảo Tinh nhìn Triệu Thanh Cốc với ánh mắt tràn ngập sự mong đợi, mặc dù không nói rõ, nhưng cả hai đều hiểu có ý gì.

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng trả lời thẳng, “Thật xin lỗi. Tôi không có cảm giác đặc biệt gì với chị hết. Chúng ta không hợp đâu, tôi là người phương Bắc, nhà chị lại ở đây. Mai là chúng tôi về quê lại rồi.”

“Nhanh vậy sao?” Hứa Xảo Tinh lấp bắp hỏi, “Nếu, nếu tôi cũng theo cậu về Bắc thì sao, cậu sẽ đồng ý chứ?”

“Không đâu.” Triệu Thanh Cốc vô cùng dứt khoát, “Chị mau về nhà đi. Con gái về muộn không an toàn.” Dứt lời, vào phòng, đóng cửa lại.

Hứa Xảo Tinh đứng ngoài nhìn cánh cửa, cảm thấy một tấm cửa mỏng lại như một khoảng cách vĩnh viễn không thể vượt qua. Thôi, mình đã cố gắng hết sức, ít nhất sau này sẽ không hối hận.

Quan Viễn nằm yên trên giường nhắm mắt thật chặt. Triệu Thanh Cốc bất đắc dĩ cười nói, “Con nguoi của em vẫn còn động kia!”

Quan Viễn bị vạch trần, đánh mở mắt ra, không giả bộ ngủ nữa.

“Làm ồn em hả?” Triệu Thanh Cốc vừa quạt cho Quan Viễn vừa hỏi.

“Không có anh bên cạnh là em tỉnh ngay. Không ngờ cô gái kia còn tới đây đưa!” Quan Viễn giận nói.

Triệu Thanh Cốc véo nhẹ mũi Quan Viễn, cười nói, “Chẳng phải anh đã cự tuyệt rồi sao?”

Quan Viễn nghĩ tới Triệu Thanh Cốc đã cự tuyệt rất dứt khoát, hớn hờ lại ngay, “Mai mình về ha!”

“Ừ. Bởi vậy tối nay ngủ cho thật ngon đi, trên xe lửa lấc lư không ngủ được đâu.”

Hôm sau, hai người mua một ít đặc sản của Thượng Hải làm quà rồi lên xe lửa về nhà.

Hứa Xảo Tình núp ở một góc nhà ga, đứng trông theo thật lâu không nhúc nhích.

Về đến nhà, việc đầu tiên Quan Viễn làm là đi thăm đám hoa cỏ của mình, tưới nước cho chúng.

Hôm sau Triệu Thanh Cốc chạy lên thị trấn từ sớm, lúc về nói cho Quan Viễn biết anh đã đi thăm quan một nhà máy dệt. Nhà máy này trừ sản xuất vải, còn may quần áo, nhưng nhiều năm qua không cải tiến, vẫn cứ bán vải thô và may đồ với kiểu dáng cũ kỹ như xưa. Từ năm nay, trên thị trường bắt đầu xuất hiện vải vóc từ phía nam tới, bởi vậy nhà máy này vốn đã không kiếm lời được bao nhiêu hiện cảng thu không bằng chi, phải tồn tại nhờ tiền trợ cấp của nhà nước.

Triệu Thanh Cốc nghe được tin từ chỗ ông Lý là chính quyền huyện Vân Sơn có ý thu tiêu nhà máy này, lập tức nảy ra ý định muốn mua lại. Hiện quốc gia đang khuyến khích phát triển kinh tế cá thể, đại diện ủy ban huyện nghe xong đề nghị của Triệu Thanh Cốc lập tức dao động, nếu bán được, không những có thể thoát khỏi một cửa nợ mà còn thu được lợi. Nhưng trước giờ chưa có tiền lệ tư nhân mua nhà máy quốc doanh, không có văn bản thủ tục quy định nên họ phải trình lên cấp tỉnh để trên đó xem xét.

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc chạy ngược chạy xuôi quá mệt mỏi bèn hỏi, “Sao chúng ta không xây một nhà máy mới luôn mà phải mua lại?”

Triệu Thanh Cốc giải thích, “Mua lại nhà máy cũ, trong đó có sẵn nhân viên đã quen việc, còn xây mới lại phải lo thêm chuyện tìm công nhân lành nghề.” Đây quả là một vấn đề lớn, bởi vì hiện tại công nhân vẫn còn giữ tư tưởng đã ăn thâm căn cố đế là phải làm trong công ty nhà nước mới có tương lai ổn định, cũng xem đó là vẻ vang, kêu bọn họ nghỉ việc đi làm cho một công ty tư nhân e rằng không dễ.

“Anh, chúng ta có thể tự bồi dưỡng người mới mà! Những người kia coi như mả cũ, nhiều khi lại có tự tôn quá cao.”

Triệu Thanh Cốc cau mày suy tư, “Được thì cũng được nhưng tốt sức lắm! Anh định là sau khi mua lại nhà máy sẽ để những công nhân cũ dạy cho người mới.”

Quan Viễn cười hi hi nói, “Thì ra anh đã nghĩ hết rồi, em còn tưởng có chỗ để thể hiện tài trí chứ!”

Triệu Thanh Cốc bật cười, “Không cần thể hiện anh cũng biết em rất thông minh!”

Mấy ngày sau, trong huyện trả lời nói trên tỉnh không đồng ý bán. Thật ra lúc nghe phải trình lên tỉnh là Triệu Thanh Cốc đã đoán được, nên cũng không thất vọng lắm. Cán bộ trên tỉnh họ không cầu công lao, chỉ cầu không phạm lỗi là được, bởi vậy bắt bọn họ làm chủ bán nhà máy quốc doanh cho tư nhân thật sự là một khiêu chiến lớn cho địa vị của họ.

Triệu Thanh Cốc quyết định cứ như bán thịt kho, bắt đầu từ xưởng nhỏ trước, bồi dưỡng một nhóm công nhân lành nghề, chờ nhà nước có chính sách mới sẽ lập tức xây dựng nhà máy với quy mô lớn hơn.

Quan Viễn hiểu rõ xu hướng thời trang trong tương lai, biết phải may dạng đồ gì để được mọi người ưa chuộng, sử dụng bản lĩnh vẽ thuần thục của mình soạn soạn thiết kế ra mấy mẫu quần áo mới, chỉnh sửa trên nền các kiểu quần áo hiện nay, tuy không quá khác lạ, nhưng nhìn vào thấy sáng sủa trẻ trung hơn hẳn.

Về phần vải vóc, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bàn bạc quyết định xây luôn một xưởng dệt, cải tiến kỹ thuật tạo ra vải mới, như vậy khi kết hợp với thiết kế mới mới tạo ra hiệu quả rõ ràng.

Triệu Thanh Cốc thuộc phái hành động nói là làm, sau khi thảo luận với Quan Viễn xong, lập tức bắt tay vào tìm chỗ xây xưởng.

Muốn xây một xưởng dệt, nguồn nước vô cùng quan trọng. Hai người tìm tới tìm lui một thời gian mới tìm được một chỗ thích hợp ở vùng ngoại ô thị trấn Vân Sơn. Nơi này gần hạ lưu sông Nguyệt, lại là một mảnh đất hoang cách thị trấn và thôn Quan Gia đều rất gần.

Ông Lý biết Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn muốn mua mảnh đất kia, lập tức chuyển lời giùm, nói với chủ tịch Lý. Chủ tịch Lý thấy chỉ là một mảnh đất hoang nho nhỏ lập tức phê duyệt luôn. Cũng nhờ hai người lanh lẹ đi trước thời đại, chứ chờ thêm mấy năm nữa, khi đã có luật quản lý đất đai e rằng khó mà mua được!

Có đất rồi, tất nhiên phải sớm xây dựng xưởng. Những chuyện này Triệu Thanh Cốc không cho Quan Viễn lo, mỗi ngày đích thân tới công trường giám sát.

Quan Viễn đau lòng Triệu Thanh Cốc phơi nắng phơi gió suốt, ngày ngày nấu com đưa sang. Lần này thuê nhiều người làm, Quan Viễn tự thấy không kham nổi việc lo com com, bèn tăng thêm chút tiền công để họ tự lo ăn ở, cũng may họ đều là dân ở mấy thôn lân cận, người nhà có thể đưa com được.

Được trả lương cao, những người này tất nhiên đều dốc sức làm việc, nhưng mỗi ngày có một khoảng thời gian bị hành hạ vô cùng chính là lúc Triệu Thanh Cốc ăn com, không biết là nấu thế nào mà com canh thơm nồng nàn, kích thích bọn họ nghiêm trọng.

Bận rộn suốt một tháng, rốt cuộc xây xong hai cái xưởng. Triệu Thanh Cốc nghĩ sẽ ở đây làm lâu dài, bèn xây thêm nơi làm việc, từ đó coi như phần cứng đã hoàn thành.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc dành mấy ngày vào không gian học kiến thức về canh cửi và may đồ để sau đó chỉ lại cho người khác. Hai người quyết định bồi dưỡng một nhóm người mới làm nông cốt, chờ họ học xong coi như đỡ lo.

Về phần công nhân, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc quyết định sẽ thuê phụ nữ ở nông thôn, bởi vì họ đã được học may vá cơ bản từ nhỏ. Hơn nữa đa số họ đều thật thà cần cù, trước cứ phải ngày ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời vẫn không đủ ăn, nay mỗi tháng có thu nhập cao ổn định chẳng khác nào chuyện tốt từ trên trời rơi xuống, chắc chắn sẽ dốc sức làm việc. Còn người trên thị trấn lại khác, họ luôn tự thấy tài giỏi hơn người, khẳng định xem thường mấy cái xưởng tư nhân thế này. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không muốn tốn tiền mời một đồng ‘đại gia’ về.

Mấy thôn lân cận lại sôi trào một lần nữa vì tin Triệu Thanh Cốc muốn tuyển công nhân. Ai chẳng biết thôn Quan Gia có hai đứa nhỏ giỏi kiếm tiền, làm việc trong xưởng Gia Vị Thập Kho Viễn Cốc thu được tiền công không kém gì công nhân trong thành phố!

Xưởng gia vị nhận người có hạn, đã hết tuyển từ lâu khiến những người chậm chân đều buồn bã không thôi. Nay biết tin Triệu Thanh Cốc sắp tuyển, hơn nữa số lượng và tiền công đều cao hơn xưởng gia vị, nhóm phụ nữ thiếu chút nữa nổi điên. Nghe nói lần này cần người biết may vá, ai ai cũng ở nhà tranh thủ luyện tập.

Bên cạnh đó còn tuyển người cho xưởng dệt, nam nữ không giới hạn. Lúc này trừ nhóm phụ nữ điên cuồng, cánh đàn ông cũng chuẩn bị tranh nhau.

Đến ngày xưởng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tuyển người, người từ các thôn bên cạnh ùn ùn kéo tới thôn Quan Gia, vây chặt cả sân nhà Triệu Thanh Cốc.

Có người tới trễ đứng phía sau, sốt ruột nói, “Tôi đã nói đi sớm một chút bà không nghe, cứ lẽ mà lẽ mề, giờ thì hay rồi, đứng xa thế này người ta nhận đủ rồi coi như xong!”

Người vợ nghe chồng nói vậy lập tức rom róm mắt, mấy ngày trước lo thức đêm luyện may vá, không ngờ tới lúc quan trọng lại ngủ quên mất.

Người chồng thấy vậy đau lòng vợ, vội an ủi, “Thôi, không được nhận thì mình lại về lo trông rọt cho giỏi, còn tôi đi làm mướn kiếm tiền, cuộc sống nhất định sẽ khá lên!”

Những người xếp hàng xa xa đều có chung nỗi lo như bọn họ.

Trong sân nhà Triệu Thanh Cốc đã bày sẵn hai mươi chiếc máy may, mỗi lần hai mươi người vào. Triệu Thanh Cốc hỏi trước một vài vấn đề đơn giản về may vá, sau đó Lý Anh làm mẫu thao tác sử dụng máy may cho họ bắt chước làm lại. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không mong những người phụ nữ chưa bao giờ tiếp xúc với máy may như họ có thể học được ngay, chủ yếu chỉ muốn xem mức độ khéo tay và khả năng học hỏi của họ.

Lần lượt hết đợt này ra lại tới đợt kia vào.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc muốn xem khả năng của tất cả những người tới tham gia nên không chọn ngay, ghi chú riêng cho từng người, chờ xong hết mới chọn luôn một lượt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Chương 47

“Người này thím biết, ở thôn Triệu Gia, cần cù.” Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc chọn người, Lý Anh ở bên cạnh nói những điều mình biết cho hai người nghe.

Lý Anh tính tình thoải mái vui vẻ, có bạn ở khắp mười dặm tám thôn xung quanh, để Lý Anh chịu trách nhiệm tuyển người thật sự vô cùng thích hợp.

Qua hơn ba ngày sàng chọn, rốt cuộc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã tuyển được sáu mươi người, một phần ở xưởng may, một phần đến xưởng dệt.

Lúc công bố danh sách được chọn tự nhiên là có người vui cũng có người buồn. Nhưng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc chọn đều là những người nổi tiếng chịu khó, mấy người không được chọn cũng không có gì để phàn nàn.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tranh thủ còn đang được nghỉ học ở trong xưởng cả ngày để dạy nhóm công nhân nông cốt. May mắn họ đã quen may vá, chỉ cần hướng dẫn thêm một chút và chỉ cách dùng máy may là coi như ổn.

Vào ngày nghỉ cuối cùng, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã đào tạo xong nhóm công nhân nông cốt. Hai người còn đặc biệt may hai bộ đồ độc quyền đầu tiên cho ông Lý và ông Triệu, thoát nhìn không khác gì kiểu áo Tôn Trung Sơn, nhưng mặc vào thấy sáng sủa có tinh thần hơn hẳn.

Ông Lý và ông Triệu nhận được quà vui tới mức cười không ngậm được miệng.

Vừa có đồ mới là ông Lý mặc vào ngay, cứ lúc ẩn lúc hiện trong nhà khiến chủ tịch Lý không muốn phát hiện cũng không được, “Cha, cha mặc bộ đồ này trông trẻ hẳn! Cha mua ở đâu vậy?” Bình thường đồ của ông Lý ngoại trừ mấy đứa con ở thủ đô mua cho, còn lại đều do vợ chủ tịch Lý mua, nhưng chủ tịch Lý chưa thấy vợ mua kiểu đồ này bao giờ.

Ông Lý vui vẻ đón nhận ánh mắt hâm mộ của con trai, kiêu ngạo nói, “Đây là Thanh Cốc và Quan Viễn đặc biệt tặng cho cha, không có phần của con đâu!”

Hiện chủ tịch Lý đã quá quen với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, nghe nói là hai người tặng cũng không ngạc nhiên. “Hai đứa nhỏ mua ở đâu cha biết không?”

“Mua cái gì mà mua?! Đồ tự làm đó!”

“Thật ư?!” Chủ tịch Lý kinh ngạc hô, thầm nghĩ: thịt kho Viễn Cốc đã thành hình mẫu tiêu biểu ở huyện Vân Sơn, thậm chí nhờ nó huyện Vân Sơn trở nên nổi tiếng hẳn, đến mức mấy anh chị ở thủ đô cũng biết, những tấm gương lao động trẻ như Triệu Thanh Cốc luôn được nhà nước hết sức ủng hộ, đồ đẹp thế này không chừng lại là một tiềm lực khác để thôi động kinh tế huyện Vân Sơn...

Nghĩ vậy chủ tịch Lý vội hỏi, “Cha, Thanh Cốc có nghĩ tới việc sẽ may bán những kiểu đồ thế này không?” Trong lòng chủ tịch Lý, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vẫn là hai đứa nhỏ non nớt chưa từng trải.

Ông Lý lờm con trai, nói, “Cho rằng chỉ có một mình mình thông minh à? Người ta đã sớm nghĩ tới từ lâu, còn xây xưởng và may xong đợt hàng đầu tiên luôn rồi!”

Chủ tịch Lý kinh ngạc hô to, “Giỏi quá! Cha, có thể kêu hai đứa nhỏ may cho con một bộ giống vậy không?”

Tất nhiên là ông Lý đồng ý ngay. Chủ tịch huyện mặc đẹp, tự nhiên sẽ khiến mọi người xung quanh chú ý, giúp quảng bá cho quần áo của hai đứa nhỏ.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nghe ông Lý nói chủ tịch Lý cũng muốn một bộ giống vậy, lập tức bắt tay may ngay, thay đổi một ít chi tiết so với đồ của ông Lý. Có thể nói ông Lý mặc bộ đồ kia nhìn trẻ hẳn ra, còn chủ tịch Lý mặc vào lại trông có khí thế hơn hẳn.

Không riêng giới nữ, cả giới nam cũng thích đẹp, mấy người ở ủy ban huyện thấy chủ tịch Lý mặc đồ đẹp, đều hỏi thăm mua ở đâu.

Nhờ chủ tịch Lý làm quảng cáo sống, đồ của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bán chạy vô cùng. Đợt hàng đầu tiên Quan Viễn cho bày hàng ngay bên cạnh ủy ban huyện, lúc đầu chưa có bao nhiêu người tới xem, nhưng đến khi người đầu tiên thử xong, khách lập tức ùn ùn kéo tới, sau đó là cảnh người người chen nhau mua.

Quần áo của Viễn Cốc nhanh chóng nổi tiếng khắp huyện Vân Sơn. Bởi vì xưởng không lớn, cung không đủ cầu, muốn mua phải đặt hàng trước, rồi cuộc hiện tại đơn hàng đã xếp tới tận cuối năm.

Bởi vì có tiền lệ Thịt Kho Viễn Cốc, rất nhiều người nhận thấy tiềm năng của Thời Trang Viễn Cốc ngỡ ý muốn được gia nhập hệ thống như hình thức bán thịt kho, nhưng Triệu Thanh Cốc không đồng ý. Quan Viễn hiểu ý Triệu Thanh Cốc. Thịt kho phải làm theo kiểu đó là chuyện bất đắc dĩ, họ không thể sản xuất quá nhiều thịt kho rồi bán đi khắp nơi, bởi vì đồ ăn là vướng vấn đề về thời hạn sử dụng lẫn phương tiện vận chuyển và bảo quản, bảo quản không tốt sẽ bị hư rất nhanh. Còn quần áo lại khác, có thể vận chuyển đi khắp nơi, rồi từ từ mở chi nhánh cũng không sao.

Vì đơn đặt hàng càng ngày càng nhiều cần tăng lượng sản xuất, Triệu Thanh Cốc lại tuyển năm mươi người vào xưởng may, và tốn một khoảng tiền cực lớn để mua thêm máy may.

Gió thu qua, tuyết lạnh đến. Chẳng mấy chốc đã tới mùa đông lạnh giá.

Mùa đông lạnh giá năm nay thôn Quan Gia nóng hơn hẳn mọi năm, nhà nhà nấu cháo, có điều kiện bỏ thêm nhiều nguyên liệu vào, mùi thơm nồng nàn bay khắp thôn.

Từ sáng sớm, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã được tặng rất nhiều cháo. Vinh hạnh đặc biệt này chỉ hai người mới có. Trong thôn Quan Gia, trừ những kẻ không lo làm ăn đang hoang, còn lại hầu như mỗi nhà đều có người làm ở xưởng của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Ngày này, họ đến tặng cháo một mặt để thể hiện lòng biết ơn, một mặt cũng vì muốn tăng mức độ thiện cảm của hai người.

Không riêng người trong thôn Quan Gia đến tặng cháo mừng tám tháng chạp, cả người thôn khác cũng tới, đến trưa Quan Viễn nhìn những tô cháo bày la liệt khắp nhà, cười khò. “Nhiều như vậy ăn tới khi nào mới hết đây?!”

“Ăn không hết thì thôi, mỗi tô ném một miếng coi như đáp lại tấm lòng của mọi người là được.” Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn ăn không quen đồ người khác nấu, bèn xung phong nhận việc ăn cháo. Nhưng cho dù mỗi tô chỉ hóp một miếng, Triệu Thanh Cốc cũng đã thấy căng cả bụng. Quan trọng hơn là, mỗi tô một vị, vừa mới ngọt, tiếp theo là thật mặn cũng không chừng, quả là một lời khó nói hết. Quan Viễn nhìn Triệu Thanh Cốc nhàu mày ăn cháo, bật cười ha ha.

Mấy năm nay thôn Quan Gia càng ngày càng giàu có, hoạt động vui chơi giải trí cũng nhiều hơn hẳn. Hôm nay cả thôn góp tiền mời đoàn kịch cũ duy nhất còn sót lại của huyện Vân Sơn về biểu diễn. Người thôn khác cũng đến xem. Đây đúng là một chuyện đáng để nở mày nở mặt, ai ai cũng ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi, trông cứ như vừa đánh thắng một trận lớn.

Tuy nhiên, tất cả những náo nhiệt kia đều không hề lan đến nhà họ Quan. Trong lúc toàn bộ thôn vui vẻ, phòng chính nhà họ Quan lại như đang chết lặng.

Quan Hà cố nén run rẩy, thấp giọng hỏi Quan Mãn Thương, “Sao mày biết?”

Quan Mãn Thương hạ giọng đáp, “Chính mắt con nhìn thấy hết rồi. Cha cũng thật là độc ác, cả con gái ruột cũng không tha!”

Mắt Quan Hà lóe lên vẻ sợ hãi, “Mày nói tao bóp chết nó, có chứng cứ gì không? Nói suông ai thèm tin?”

Quan Mãn Thương cười cười nói, “Con biết cha cũng không cố ý, ai bảo con nhờ Mãn Nguyệt kia phiền quá làm chi! Chỉ là tuy cha không cố ý, rốt cuộc vẫn đã giết người, nếu con đi nói cho mọi người biết, dù không thể bắt tội cha, chắc chắn cũng sẽ có người nói ra nói vào.”

“Mày muốn gì?!” Quan Hà hung ác nhìn chằm chằm Quan Mãn Thương, giống như trước mặt không phải con trai mà là kẻ thù của ông ta.

Quan Mãn Thương khoa trương vỗ ngực một, “Cha, đừng nhìn con với ánh mắt đó chứ! Làm con sợ lắm đó! Yêu cầu của con rất đơn giản: lập tức cho ở riêng. Con muốn một ngàn tệ tiền mặt, những thứ khác sẽ lấy ít lại.”

Quan Hà giận phát run, “Trong nhà làm gì còn nhiều tiền như vậy?!”

Quan Hà không bỏ được một ngàn tệ, cò kè với Quan Mãn Thương đòi giảm còn năm trăm, nhưng Quan Mãn Thương há dễ dàng chấp nhận.

Quan Hà kêu mấy đứa con trai đến bàn chuyện ở riêng. Ba đứa con trai biết Quan Hà đã lấy được một khoảng kha khá từ nhà chồng Quan Mãn Nguyệt, cộng thêm số tiền còn lại từ khoản tiền ông nội Triệu Thanh Cốc đưa sau khi đã trích một phần nộp cho thôn trưởng, sống chết đòi chia tiền.

Quan Hà khẳng khái bảo không có tiền. Quan Mãn Thương và Quan Mãn Khó khẳng khái đòi chia tiền, rốt cuộc từ động miệng thành động tay động chân. Quan Hà bị Quan Mãn Thương vô tình đánh ngất đi.

Quan Mãn Khó và Quan Mãn Phòng nhân cơ hội hô to gọi nhỏ đưa Quan Hà tới trạm y tế, nhờ vậy tất cả mọi người trong thôn đều biết Quan Mãn Thương đã đánh cha mình ngất xỉu.

Cuối cùng Quan Hà lấy cớ này, giảm phần của Quan Mãn Thương xuống còn hai trăm tệ, lại cho Quan Mãn Khó và Quan Mãn Phòng mỗi người một trăm, mãi cho đến ba mươi tháng chạp mới xem như phân xong.

Đêm ba mươi, nhà chỉ có hai người nhưng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đều không cảm thấy lạnh lẽo. Quan Viễn nói thích ăn lẩu, Triệu Thanh Cốc bèn chuẩn bị một nồi lẩu nóng hổi cho hai người vừa ăn vừa xem chương trình xuân trong tivi. Không khí vô cùng ấm áp.

Cơm nước xong, hai người tắt tivi, ngồi cạnh bếp lò, vừa sưởi ấm vừa nói chuyện.

“Anh, đọc sách cho em nghe đi!” Quan Viễn rất thích nghe Triệu Thanh Cốc đọc sách, bởi vì dù bình thường anh nói chuyện bằng tiếng địa phương, nhưng khi đọc sách lại đọc bằng tiếng phổ thông vô cùng tiêu chuẩn, âm điệu du dương lúc trầm lúc bổng, vô cùng hay.

“Em muốn nghe cái gì?”

“Cái gì cũng được ạ!”

Triệu Thanh Cốc bèn tiện tay rút ra một tập thơ của Thái Qua Nhĩ đọc cho Quan Viễn nghe.

Quan Viễn gogi đầu trên đùi Triệu Thanh Cốc, hưởng thụ khoảng thời gian hạnh phúc.

“Xin cho tôi lười biếng một lát, tới ngồi bên cạnh em. Không có em bên cạnh, tôi không biết thế nào là bình yên. Công việc của tôi biến thành lao động cường bức vô cùng vô tận...”

Không biết là do giọng Triệu Thanh Cốc thật sự khiến người ta say mê, hay vì cái gogi quá mềm mại mà Quan Viễn cảm giác mình như bước vào mây, ngọt ngào cả trong giấc mơ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Người Tuyệt

Sáng hôm sau, Quan Viễn tỉnh lại, thấy trên cửa sổ đã đọng băng. Cậu phà một hơi lên cửa kính, nổi hứng chơi đùa ngón tay viết tên Triệu Thanh Cốc lên.

Đột nhiên có một áo khoác lên người Quan Viễn kèm theo là tiếng Triệu Thanh Cốc, “Tiểu Viễn, không mặc thêm áo đã ra khỏi chân, coi chừng bị cảm đó!”

Quan Viễn thuận thế dựa vào lòng Triệu Thanh Cốc, “Không lạnh tí nào!”

“Được rồi, dậy ăn sáng đi.” Triệu Thanh Cốc cười nói.

Bữa sáng Triệu Thanh Cốc nấu mì sợi, cho thêm vài cọng cải xanh vào trông rất ngon miệng. Ăn sáng xong, hai người đi bộ qua thăm xường.

Hiện giờ Triệu Thanh Cốc không cần tự mình xuống xường nhìn chăm chăm nữa, bởi vì đã bồi dưỡng được mấy quản lý đáng tin. Quan Viễn thật sự vô cùng bội phục khả năng tìm người của anh. ‘Cái này gọi là nếu nghi ngờ thì không dùng, còn đã dùng người thì không nên nghi ngờ.’ Quan Viễn nhớ có một lần cậu hỏi sao mắt nhìn người của anh lại chuẩn vậy, Triệu Thanh Cốc đã trả lời như thế.

Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn bị ướt giày, vẫn cồng cậu đi suốt. Hiện Quan Viễn đã tám tuổi, dù không nặng lắm, nhưng cồng lâu cũng sẽ mệt.

“Anh, hay là để em xuống đi! Giày ướt thì thay đôi khác là được.” Quan Viễn nằm trên lưng Triệu Thanh Cốc nói.

“Không sao, sắp đến rồi!” Triệu Thanh Cốc xóc Quan Viễn lên, nói tiếp, “Anh thích cồng! Đợi vài năm nữa không chừng muốn cồng cũng cồng không nổi.”

Lúc này, hai người bỗng nghe thấy tiếng cười nói rất vui vẻ từ chỗ sông Nguyệt. Thì ra là người trong thôn dẫn con cháu ra sông trượt băng. Quan Viễn tưởng tượng cảnh mình và Triệu Thanh Cốc nắm tay trượt băng, cười nói, “Anh chúng ta cũng qua chơi đi!”

Nào ngờ Triệu Thanh Cốc lại không đồng ý, “Không được, nguy hiểm lắm! Băng chưa đóng dày, ngộ nhỡ rơi vào nước thì nguy.”

Mấy năm nay đời sống người dân dần khá lên, người lớn cũng chịu chiều trẻ con hơn. Lúc trước, cơm còn ăn không đủ no ai có sức dẫn con cháu đi chơi, thà ở nhà sưởi ấm cho rồi. Cộng thêm mới hai năm gần đây sông Nguyệt đóng băng dày, mới có người dám ra chơi trượt băng.

“Em thấy chơi vui mà!” Quan Viễn làm nũng.

Triệu Thanh Cốc vẫn quyết tâm nói, “Không được, về nhà rồi muốn chơi gì thì chơi. Chẳng phải em nói muốn đắp người tuyết à, về nhà chơi thôi!”

Quan Viễn đành tiếc nuối từ bỏ trò trượt băng.

Về tới nhà, tuyết gần như đã ngập sân chẳng còn chỗ đặt chân. Triệu Thanh Cốc dọn tuyết cho gọn rồi hai người mới đeo bao tay da đắp người tuyết.

Quan Viễn tự thấy mỗi khi ở bên Triệu Thanh Cốc, dường như cậu đã thật sự biến thành một đứa bé, nhìn hai người tuyết cùng cỡ hai người, buồn bực không được đi trượt băng lập tức mất sạch.

Quan Viễn quàng khăn choàng cổ cho hai người tuyết xong, chợt thấy cũng có vài phần giống người thật.

Ngay lúc hai người định vào phòng sưởi ấm, bỗng nghe thấy tiếng gõ cổng có vẻ rất gấp.

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng ra mở cổng, thấy một người đàn ông ôm một đứa bé môi tím bầm đứng ở ngoài.

Người đàn ông thấy Triệu Thanh Cốc vội nói, “Thanh Cốc, Tiểu Viễn bác là anh của thím họ hai đứa, hôm nay dẫn con tới đây chơi, không ngờ đứa nhỏ đang chơi trượt băng bỗng rơi xuống nước. Không biết hai đứa có thể cho mượn ít tiền để chạy chữa cho nó không, nó sắp không xong rồi!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nhìn nhau, anh của thím họ?!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Thi

Anh của thím họ, chẳng phải là anh của Triệu Tú Quyên?!

Quan Viễn thăm cười lạnh, đứa nhỏ đã lạnh tới mức môi tím tái còn đem đến vôi tiền, đúng là một người cha ‘cực phẩm’!

Triệu Thanh Cốc cũng có cùng suy nghĩ với Quan Viễn, “Con bác bị lạnh thành như vậy rồi không nhanh đưa đi chạy chữa còn lo tới đây mượn tiền?! Xin khuyên bác một câu, mau ấm bé tới trạm y tế đi, chẳng may có chuyện gì bác sẽ phải hối hận cả đời đó!” dứt lời đóng sầm cổng lại.

Triệu Thiết Tài không ngờ Triệu Thanh Cốc dám ‘thấy chết không cứu’ hung hăng trừng mắt hồi lâu mới cởi áo khoác ra bọc đứa bé lại, ôm về.

Thật ra đứa bé này không phải bị rơi xuống sông, chỉ là lúc vọc nước ở nhà Triệu Tú Quyên bắt cần đung đồ thau nước giặt đồ Triệu Tú Quyên đặt trên kệ mới ướt hết cả người. Vốn Triệu Thiết Tài chuẩn bị cho con thay đồ, lau khô rồi uống bát canh gừng coi như xong, nhưng Triệu Tú Quyên lại xúi cừ để nguyên như vậy nhân cơ hội tới nhà Triệu Thanh Cốc vòi tiền. Bởi vậy đứa bé mới lạnh thành môi tím tái thế kia.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn không thèm quan tâm nên không hề biết, Triệu Thiết Tài đã về mắng chửi Triệu Tú Quyên một trận, trách Triệu Tú Quyên nói bậy, còn bắt Triệu Tú Quyên đưa tiền chạy chữa. Hai người vì thế suýt nữa đánh nhau. Rốt cuộc, do cứu trợ chậm trễ, đứa nhỏ sém chút mất mạng, khiến quan hệ giữa Triệu Tú Quyên và nhà mẹ đẻ càng căng thẳng hơn.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã thi được điểm cao nhất trường trong kỳ thi chuyển cấp, đậu vào trường trung học cơ sở tốt nhất huyện Vân Sơn. Lúc này chuẩn bị bắt đầu năm học mới, hai người vội đến trường mới đăng ký nhập học.

Trường này có một vấn đề hơi phiền là bắt tất cả học sinh phải ở nội trú, dù là học sinh nhà ở thị trấn cũng phải trọ trong trường. Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn muốn đến sớm để xem có xin ở ngoại trú được không.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới chỗ dán danh sách, thấy một người ở lớp 1, một người ở lớp 3, bèn đi tìm thầy quản lý khối để xin được học chung lớp.

Thầy quản lý khối vừa nghe tên Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, hai trong số bốn học sinh thi đạt điểm tối đa trong Nhất Trung này, cười tươi hỏi thăm, “Hai em có gì cần trường hỗ trợ à?”

“Thưa thầy, em và anh trai được phân vào hai lớp. Em muốn xin chuyển qua học chung lớp với anh được không ạ?” Quan Viễn hỏi.

Thầy quản lý khối cười nói, “Sớm muộn gì cũng có ngày hai anh em phải tách ra thôi, sao có thể cùng nhau mãi được!”

Triệu Thanh Cốc nói, “Thưa thầy, em cũng muốn học chung với em trai. Để một mình em ấy em không yên tâm.”

“Lớp hai em nằm chung một tầng, phòng cũng sát nhau, có gì mà không yên tâm!”

Triệu Thanh Cốc coi bộ xin chuyển lớp không được, bèn nói, “Vậy có thể cho em và Tiểu Viễn ở ngoại trú được không ạ? Nhà em chỉ có hai anh em...”

Vừa rồi thầy quản lý khối còn ngạc nhiên sao hai anh em Triệu Thanh Cốc không có người lớn trong nhà dẫn tới nhập học, nay nghe vậy, lập tức tưởng tượng cảnh hai anh em mồ côi đáng thương, bèn nói, “Tình huống của hai em hơi đặc biệt, thầy sẽ báo lên để xin ý kiến của ban giám hiệu nhà trường.”

Triệu Thanh Cốc nói, “Dạ cảm ơn thầy ạ. Nếu không được, chắc em và Tiểu Viễn phải qua Nhị Trung học thôi, vừa gần nhà hơn vừa có thể ở ngoại trú.”

Thầy quản lý khối gật gù khế miệng, thầm nghĩ: uy hiếp một cách kín đáo?! Dù thế nào cũng phải giải quyết cho xong, nếu không chẳng khác gì tự động dâng tặng hai hạt giống tốt cho Nhị Trung, không bị hiệu trưởng xé xác mới là lạ!

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vừa hoàn tất thủ tục nhập học, chủ nhiệm lớp đã tìm hai người nói thầy quản lý khối muốn gặp. Hai người đoán hẳn là về chuyện xin ở ngoại trú, nhanh chóng tới phòng làm việc của thầy quản lý khối.

“Thầy đã báo nguyện vọng của hai em lên ban giám hiệu. Ban giám hiệu xét thấy tình huống của hai em đặc biệt đã quyết định đồng ý yêu cầu xin được ở ngoại trú của hai em. Nhưng có một điều kiện là thành tích học tập của cả hai em không được tụt xuống, bằng không hai em sẽ phải chuyển ngay qua ở nội trú.”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn gật đầu cam đoan, cảm ơn thầy quản lý khối.

Vào năm học mới, Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc học lớp bốn; Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã lên lớp chín, cả thôn Quan Gia không ai không hâm mộ, khen ngợi.

Lý Anh thấy Quan Thạch Đầu vẫn vô tư bắt gà rượt chó trong sân, lửa giận bùng lên, vừa nhéo lỗ tai Quan Thạch Đầu vừa nói, “Quan Thạch Đầu, mày nhìn Tiểu Viễn kia, mới bây lớn đã lên lớp chín còn luôn học nhất lớp, mày thì sao?! Lần nào cũng thi chót lớp, mỗi lần đi họp phụ huynh, mẹ đều bị nói cho xấu hổ không dám ngẩng đầu lên! Mày cố gắng một chút cho mẹ nở mày nở mặt với người ta không được à?”

“A, a...” Quan Thạch Đầu bị đau, hô, “Mẹ, mau thả ra đi, lỗ tai con sắp đứt rồi!” Quan Thạch Đầu chỉ xoay xoay một hồi đã thoát khỏi tay Lý Anh. Sau đó chạy vèo ra khỏi sân để lại một mình Lý Anh với cục tức chưa tiêu.

Quan Thạch Đầu vốn muốn tìm Quan Viễn chơi, nhưng hai người đang ở thị trấn chưa về, bèn thuận đường chạy qua nhà Quan Mộc Mộc luôn.

Hiện nhà Quan Mộc Mộc đã không còn cái vẻ bẩn kinh khủng như trước, lúc nào cũng được Quan Mộc Mộc dọn dẹp sạch sẽ đến mức bóng loáng. Lúc Quan Thạch Đầu đến, Quan Mộc Mộc đang ngồi trong nhà làm bài tập.

Quan Mộc Mộc vừa thấy Quan Thạch Đầu tới, mắt lập tức sáng lên. Kể từ khi Quan Thạch Đầu giúp Quan Mộc Mộc đánh nhau, Quan Mộc Mộc biết mặc dù bề ngoài nhìn Quan Thạch Đầu hùng hùng hổ hổ, nhưng ở thời khắc mấu chốt nhất định sẽ bảo vệ mình. Cho nên đối với Quan Mộc Mộc, Quan Thạch Đầu là bạn tốt nhất, ngay cả Quan Viễn cũng không sánh bằng.

Quan Thạch Đầu thấy Quan Mộc Mộc đang làm bài tập, lập tức méo miệng nói, “Đi chơi đi! Cứ đọc sách làm bài tập cả ngày, không sợ thành con một sách à?!”

Quan Mộc Mộc mỉm cười để lộ hai cái răng cửa, hỏi, “Lại bị thím nhéo lỗ tai à?”

Quan Thạch Đầu như không nghe thấy câu hỏi, nhìn chằm chằm Quan Mộc Mộc nói, “Sao trước kia tôi không phát hiện cậu xinh dữ vậy ta?!”

Quan Mộc Mộc lộ vẻ buồn buồn hỏi, “Cậu không muốn làm bài tập với tôi sao?”

Nếu là người khác nói như vậy chắc chắn Quan Thạch Đầu sẽ khịt mũi khinh thường ngay nhưng Quan Mộc Mộc nói về buồn buồn thế này, Quan Thạch Đầu lại không nở cự tuyệt. Thật ra Quan Mộc Mộc biết Quan Thạch Đầu là một người ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần nói nhỏ nhẹ một chút là được ngay, nên mới cố tình như vậy. Quả nhiên, Quan Thạch Đầu gãi gãi đầu nói, “Nhưng tôi không biết làm!”

“Tôi chỉ cậu làm! Cậu cứ ở đây làm luôn đi!”

Quan Thạch Đầu hết cách, đành khỏ sở ngồi xuống làm bài tập chung với Quan Mộc Mộc, đến khi làm xong về nhà mới nhớ ra mình chạy tới nhà Quan Mộc Mộc là vì muốn trốn làm bài tập!

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc quyết định trong thời gian đi học sẽ ở trên thị trấn luôn. Bởi vì tối có tiết tự học thường về trễ, sáng lại phải tới trường sớm, Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn không chịu không nổi.

Nhà trên thị trấn đã đủ đồ dùng, Quan Viễn chỉ cần chuẩn bị thêm một số thứ cần thiết và trồng thêm hoa cỏ ở sân sau để sống thoải mái hơn.

Sau mấy tuần nhập học, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nghênh đón cuộc thi đầu tiên trong năm. Lần thi này liên quan trực tiếp đến việc hai người có tiếp tục được ở ngoại trú hay không nên Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tập trung hơn hẳn.

Ở lớp Quan Viễn, trừ cậu còn một bạn nữ cũng đạt điểm tối đa lúc thi chuyển cấp. Bạn nữ này luôn xem Quan Viễn đã đối thủ cạnh tranh lớn nhất, mỗi khi thấy Quan Viễn ngồi trong lớp đọc sách, là cũng lôi sách ra học, tuyệt đối không đi đâu chơi hết. Quan Viễn sợ phiền, không chịu nhận chức gì trong lớp, bạn nữ này lại là lớp trưởng, vẫn luôn cho rằng lớp trưởng mà thua học sinh thường thì sẽ rất mất mặt.

Sau thi một tuần đã có thành tích.

Chủ nhiệm lớp Quan Viễn, giáo viên môn Ngữ văn, cười tươi rồi bước vào phòng học, “Lần này lớp mình thi không tệ! Một bạn nhất khối, ba bạn lọt vào top mười, năm bạn lọt vào top hai mươi của khối. Toàn khối có mười hai lớp, lớp mình đạt được thành tích thế này đã là vô cùng khá! Giờ thầy sẽ đọc tên mỗi bạn lên nhận bài của mình. Triệu Hồng Hồng, chín mươi chín điểm...”

Triệu Hồng Hồng chính là lớp trưởng, Ngữ văn thi được chín mươi chín thật sự là quá giỏi. Bạn nữ ngồi bên cạnh Triệu Hồng Hồng nói với giọng tràn đầy bội phục, “Hồng Hồng, chắc chắn cậu nhất lớp rồi...” nhưng chưa kịp hết cậu, thầy chủ nhiệm lại đọc tới tên Quan Viễn, “Quan Viễn, một trăm điểm.”

“A a...”

“Đúng là trâu bò...”

Mức độ khó của trung học khác một trời một vực với tiểu học, Quan Viễn thi Ngữ văn đạt điểm tối đa thật sự nằm ngoài khả năng tưởng tượng của mọi người. Triệu Hồng Hồng đỏ mắt, thầm nghĩ: chỉ là điểm Ngữ văn thôi, tổng thành tích chưa chắc hơn mình!

Vừa biết điểm tổng xong, Triệu Hồng Hồng lập tức gục đầu xuống bàn. Không chỉ tổng điểm thua Quan Viễn, còn không lấy được vị trí nhất khối!

Quan Viễn nào rảnh quan tâm suy nghĩ của Triệu Hồng Hồng, thấy tên mình và Triệu Thanh Cốc nằm song song trên bảng khen thưởng, cảm giác vô cùng thỏa mãn.

Tan học, Quan Viễn đứng trước hành lang lớp 3 chờ Triệu Thanh Cốc. Bởi vì lớp 3 có một bạn không thi đậu, chủ nhiệm lớp ở lại trễ làm tâm lý cho cả lớp.

Triệu Hồng Hồng kiểm tra cửa nẻo phòng học xong, về sau cùng, thấy Quan Viễn đứng ngoài hành lang, bèn đi tới trước mặt cậu nói, “Quan Viễn, lần sau tôi nhất định sẽ vượt qua cậu!”

Quan Viễn nhún vai, đang định nói gì đó, bỗng thấy Triệu Thanh Cốc đã ra, mắt sáng lên, lập tức quên mất Triệu Hồng Hồng, hô, “Anh, sao ra trễ quá vậy?”

Triệu Thanh Cốc cầm tay Quan Viễn đưa lên miệng hà hơi cho cậu, “Sau này nếu anh ra trễ, em cứ về trước, đừng đứng ngoài hành lang chịu lạnh, biết không?”

“Mai là ngày nghỉ, rốt cuộc có thể về thôn rồi! Tối nay mình ăn gì đây?” Còn lâu Quan Viễn mới chịu nghe lời Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc biết Quan Viễn cố tình giả lơ, cười cung chiêu, véo nhẹ cái mũi nhỏ của cậu, “Em muốn ăn cái gì thì mình ăn cái đó!”

Triệu Hồng Hồng nhìn hai người đi xa, mắt lại đỏ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Bà Nội Ba Lại Tới

Mùa đông năm 1983.

Hôm nay là ngày thi cuối cùng trong năm của Nhất Trung.

Tiếng chuông vừa vang lên, học sinh lập tức ủa ra ngoài như ong vỡ tổ. Xung quanh Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tự động có một khoảng trống nhường đường, các học sinh khác đều nhìn lên hai người với ánh mắt hâm mộ.

Từ khi vào Nhất Trung học, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã nhanh chóng trở thành ‘truyền kỳ’ của Nhất Trung. Đầu tiên là cặp anh em này tuy không phải ruột, nhưng còn thân hơn anh em ruột. Toàn Nhất Trung đều biết Triệu Thanh Cốc cưng chiều Quan Viễn như thế nào. Tiếp theo, kỳ thi nào hai người cũng đứng nhất khối với điểm tối đa. Cuối cùng, gần đây mọi người mới biết, Thịt Kho Viên Cốc và Thời Trang Viên Cốc đều là sản nghiệp của hai người.

Hiện Thịt Kho Viên Cốc đã nổi tiếng khắp cả nước, số người gia nhập hệ thống nhiều đếm không xuể. Còn Thời Trang Viên Cốc tuy không được quảng cáo rầm rộ như thịt kho, nhưng tiềm lực vô cùng lớn, hiện tại đã có rất nhiều người xếp hàng chờ đặt hàng.

Thời Trang Viên Cốc không còn là một xưởng nhỏ nữa, Triệu Thanh Cốc đã xây thêm hai tòa nhà cao tầng và một xưởng may trên khối đất hoang kia. Năm rồi nhà nước lại có chính sách mới, Thời Trang Viên Cốc trở thành công ty trách nhiệm hữu hạn một thành viên.

Đơn đặt hàng càng ngày càng nhiều, xưởng may luôn ở trong trạng thái phải làm việc liên tục cho kịp đơn hàng nhưng không một người công nhân nào tỏ ra bất mãn, bởi vì họ được trích phần trăm hoa hồng trên mỗi một sản phẩm làm ra.

Không chỉ người ở mấy thôn lân cận tới làm, người trong thị trấn cũng xin vào Viên Cốc. Bởi vì chế độ phúc lợi của công ty thật sự quá tốt, chỉ cần nghiêm túc làm việc, lương một tháng đã đủ sống. Nếu chịu khó tăng ca, một ngày kiếm được năm mươi tệ chẳng phải việc khó. Giờ nhóm công nhân đầu tiên của xưởng may đã thành ‘surplus’, tiền công một ngày không dưới một trăm tệ. Ở thời này, đây quả là con số khiến người ta phải đồ mắt vì ghen tỵ.

Mặc dù xưởng may Viên Cốc bởi vì mở rộng quy mô sản xuất đã tuyển thêm ba lượt công nhân trong vòng một năm nhưng mỗi lần số người tới báo danh chưa bao giờ là ít.

Tiền lời từ Thời Trang Viên Cốc và Thịt Kho Viên Cốc khiến Quan Viễn thật sự hiểu hàm nghĩa của từ tiền chỉ là một con số, kiếm không bao giờ là đủ hoặc thiếu.

Tuy hiện giờ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã có rất nhiều tiền, nhưng đều tự tay làm hết mọi việc trong nhà, cảm thấy như vậy thoải mái hơn.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc quyết định dọn dẹp phòng trên thị trấn một phen, về thôn ở đến hết kỳ nghỉ đông. Quan Quốc đã bán hết thịt kho trong ngày, biết Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc muốn về thôn, bèn ở lại chờ hai người cùng đi.

Mùa đông ở phương bắc luôn có tuyết rơi rất dữ, lại đặc biệt dài, mỗi nơi có vẻ đặc sắc riêng.

Mấy năm nay đời sống người dân càng ngày càng tốt hơn, nghề điêu khắc tượng đá cũng bắt đầu xuất hiện lại ở huyện Vân Sơn.

Một ông cụ bày hàng điêu khắc tượng đá cách tiệm thịt kho Viên Cốc không xa, trời lạnh công khiến ông cụ cứ run cầm cập. Quan Viễn thấy ông cụ bày rất nhiều tượng nhỏ tinh xảo bèn kéo Triệu Thanh Cốc qua nói muốn khắc hai cái với nguyên mẫu là hai người.

Quan Viễn thấy ông cụ mặc dù lạnh đến phát run, nhưng động tác tay vẫn cực kỳ ổn định. Nói chuyện một hồi mới biết thì ra hồi trước ông cụ chuyên điêu khắc tượng đá cho nhà địa chủ, phú hộ, sau thời cuộc thay đổi, mọi người hận không thể trở thành bản nông chẳng ai dám mời người về khắc tượng để khoe mình giàu nữa nên hoang phế tay nghề tới nay.

Chẳng mấy chốc ông cụ đã khắc xong hai cái tượng nhỏ với khuôn mẫu từ Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn. Cho dù Quan Viễn đã thấy nhiều tượng đá sản xuất nhờ công nghệ tiên tiến trong tương lai, vẫn không thể không thán phục tay nghề của ông cụ, bởi vì thật sự như bản thu nhỏ của hai người, ngay cả hai chiếc răng cửa lộ ra lúc cười rộ lên của Quan Viễn cũng được khắc rất rõ ràng.

Triệu Thanh Cốc vô cùng yêu thích hai cái tượng đá nhỏ, đặc biệt là tượng hình Quan Viễn, cứ cầm mãi không buông.

Quan Quốc cũng đặt khắc một hình mình, còn định ngày mai kéo cả nhà tới khắc chung một tấm gia đình.

Quan Viễn hỏi, “Ông ơi, nhà ông chỉ có một mình ông là biết điêu khắc tượng đá thôi à?”

Ông cụ thở dài một hơi đáp, “Sau khi học được tay nghề từ thầy, ông vốn muốn dạy cho con trai lớn nhưng không thành. Hiện tại e rằng cả huyện Văn Sơn này, người rành điêu khắc tượng đá, chẳng còn ai khác ngoại trừ ông.”

Quan Viễn nghe vậy thầm cảm thán không biết bao nhiêu nghề thủ công mỹ nghệ thế này đã bị chôn vùi trong dòng chảy của lịch sử.

Quan Viễn tôn kính ông cụ nên lúc trả tiền cố ý đưa thêm mấy tệ. Ông cụ vui vẻ cười nhăn cả mắt, luôn miệng nói cảm ơn.

Trên đường về, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tạt qua xưởng may xem thử, thấy tất cả đều ổn thỏa mới yên tâm về thôn.

Quan Viễn ngắm căn nhà một tuần không về, cảm thấy cực kỳ thân thiết. Sân trước vẫn sạch sẽ như lúc đi, hẳn là Lý Anh đã dọn dẹp giùm luôn.

Triệu Thanh Cốc vào nhà, cởi áo khoác ngoài ra, đốt lò sưởi lên. Lúc Triệu Thanh Cốc đốt lò sưởi, đặc biệt thích đặt chút đậu phòng, hạt dẻ linh tinh gần bếp lò cho nó chín dần luôn, bởi vì Quan Viễn rất thích ăn. Lần này cũng không ngoại lệ.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn đang ngồi chơi bên cửa, sợ nhiệt độ trong ngoài chênh lệch quá lớn sẽ ảnh hưởng không tốt bèn đi tới chà xát người Quan Viễn cho ấm lên rồi mới dẫn cậu vào nhà.

Quan Viễn đặt hai tượng đá nhỏ lên bệ cửa sổ, mặt hướng vào trong, như vậy khi hai người nằm trên giường gạch cũng thấy được, lại không lo trong nhà ẩm quá tượng đá sẽ bị tan.

“Được rồi, mau vào thay đồ đi. Anh đi nấu cơm.” Triệu Thanh Cốc dặn Quan Viễn xong nhanh chóng bước vào bếp.

Trong nhà vô cùng ấm áp, Quan Viễn không hề thấy lạnh, những vẫn ngoan ngoãn nghe lời Triệu Thanh Cốc đi thay một bộ đồ khô ráo khác.

Triệu Thanh Cốc mặc tạp dề nấu cơm, hơi nước mờ mờ bốc lên khiến khuôn mặt kiên nghị của anh trông nhu hòa hẳn. Quan Viễn không cần làm gì hết, chỉ cầm cái băng ghế nhỏ ra ngồi ở cửa phòng bếp chờ.

Triệu Thanh Cốc cảm nhận sau lưng có một tầm mắt cực nóng đang chiếu tới, khẽ cười hỏi, “Không ra hơi lửa cho ấm à?”

Quan Viễn đáp, “Chờ anh nấu cơm xong đi luôn.”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Vậy thì anh phải nhanh hơn mới được!”

Quan Viễn đi lại ôm eo Triệu Thanh Cốc, vùi mặt vào lưng anh. Bàn tay cảm ngưỡng của Triệu Thanh Cốc cứng lại, đột nhiên cảm thấy từ chỗ tiếp xúc với mặt Quan Viễn dường như có một đốm lửa bùng lên, lan khắp toàn thân, nóng khủng khiếp.

Triệu Thanh Cốc không hiểu tại sao nhưng vô cùng thích Quan Viễn ỷ lại anh, ước gì có thể buộc Quan Viễn ở bên cạnh mọi lúc mọi nơi.

Giờ khắc này dường như không khí đã ngừng trệ, cả phòng bếp chỉ còn tiếng canh nóng sôi trào.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 64: Chương 51

Hôm nay Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi một vòng các xưởng, vừa về nhà không bao lâu đã có một bà mai của thôn Lâm Gia tới cửa.

Đầu tiên, bà mồi khen Triệu Thanh Cốc một trận, sau đó nói với giọng điệu vô cùng khoa trương, “Thanh Cốc à, cháu có phúc lắm à nha, được một cô gái đẹp như tiên đề ý rồi đó!”

Quan Viễn lập tức lạnh mặt. Cứ như một đám ruồi vo ve đuổi mãi không dứt!

“Mời thím về cho, tạm thời con chưa muốn lấy vợ.” Triệu Thanh Cốc không đợi Quan Viễn nổi giận, Triệu Thanh Cốc cự tuyệt.

“Hà?” Nụ cười trên mặt bà mồi cứng lại ngay, “Con còn chưa nghe thím nói là ai mà?! Cô bé này là thiếu nữ đẹp nhất mười tám dặm quanh đây, người tới cửa xin cưới nhiều tới mức muốn sập cổng nhà luôn rồi! Hơn nữa, nhà có của ăn của để, anh trai đi lính, ông nội làm thôn trưởng! Tóm lại, thím thấy hai đứa vô cùng xứng đôi...”

“Nếu có nhiều người tới cửa xin cưới như vậy thì chọn một người tốt trong số đó là được rồi. Hiện tại thật sự con chưa muốn cưới vợ, mời thím về đi thôi.” Dứt lời, Triệu Thanh Cốc dọn trà xuống, lộ rõ ý muốn đuổi người.

Bà mỗi nghe vậy cười hết nể, nhưng vì còn thân thích đang làm việc ở xưởng may Viễn Cốc không dám đắc tội Triệu Thanh Cốc đành phải miễn cưỡng cười nói, “Con đã không muốn thì đành thôi vậy, chuyện cưới xin thì phải hai bên đều đồng ý mới được.” dứt lời, liếc nhìn mâm trái cây đặt trên giường gạch, trong đó là mấy loại trái đỏ đỏ vàng vàng Quan Viễn thích nhìn rất đã mắt.

Triệu Thanh Cốc làm bộ như không thấy, trực tiếp tiến bà mỗi đi.

Quan Viễn ngồi xồm bên bếp lò ngăn người.

Kiếp trước bởi vì Triệu Thanh Cốc cứ ở mãi thôn Quan Gia, làm thuê làm mướn ngày đêm vẫn chẳng có tiền bạc gì, còn phải ‘cung phụng’ Quan Viễn đi học, trông lúc nào cũng lam lũ mệt mỏi, nên không ai tới làm mai. Kiếp này lại khác hoàn toàn.

Có lẽ vì không được làm mai, không có cơ hội gặp cô gái nào, anh mới thích cậu, chứ nếu cuộc sống cũng tốt đẹp như bây giờ, chắc anh đã cưới vợ sinh con rồi. điể;kn.đần/lê],nq/quyđ.dôn Nghĩ vậy, Quan Viễn hoảng hốt không thôi, không được, tuyệt đối không thể để cho chuyện như vậy xảy ra!

Triệu Thanh Cốc tiến bà mỗi xong vào nhà, thấy Quan Viễn ngồi xồm dưới đất ngăn người, bèn ôm cậu vào lòng, dịu dàng nói, “Lại đang đoán mò cái gì đó?”

Quan Viễn núm tay Triệu Thanh Cốc, hỏi gần từ chữ, “Anh, anh có thể cả đời không cưới vợ không?” Quan Viễn biết mình quá sốt ruột, nhưng cậu đã không nhịn được nữa.

Triệu Thanh Cốc sừng sốt, ngơ người. Anh và Quan Viễn sống nương tựa lẫn nhau từ nhỏ, mọi chuyện đều lấy Quan Viễn làm đầu. Trước giờ anh luôn nghĩ về sau cưới vợ nhất định cũng phải chọn người Quan Viễn thích và đối xử với cậu thật tốt mới được. Nhưng gần đây, anh bỗng có ý tưởng ‘không muốn cưới vợ’. Từ lần Quan Viễn dán mặt vào lưng anh ở phòng bếp, mỗi lần đụng vào Quan Viễn, anh cứ cảm giác là lạ, nhưng vẫn không nỡ buông tha tiếp xúc thân mật như vậy.

Triệu Thanh Cốc không biết phải trả lời Quan Viễn thế nào, cả đời không cưới vợ? Như vậy là có thể ở cùng Tiểu Viễn cả đời?! Được vậy thì tốt quá! Nhưng cảm giác đó của mình với Tiểu Viễn có bình thường không? Người anh nào cũng có cảm giác như vậy với em trai sao?

Triệu Thanh Cốc không dám nhìn thẳng vào đôi mắt trong suốt của Quan Viễn, cố thả lỏng, nói, “Cả đời không cưới vợ sẽ bị...”

“Nếu em muốn anh cả đời không cưới vợ thì sao?” Quan Viễn đột nhiên lên giọng hỏi, cậu không muốn phải đoán tới đoán lui cả ngày nữa.

Triệu Thanh Cốc giật mình nhìn Quan Viễn, không hiểu sao cậu lại có phản ứng lớn như vậy, “Nhưng... Nhưng... Trai lớn phải dựng vợ gái lớn phải gả chồng...”

“Người khác mặc kệ, riêng anh thì không được! Anh phải ở với Tiểu Viễn cả đời! Chỉ hai chúng ta thôi!” Quan Viễn biết qua hơn trăm năm làm du hồn tính cách của cậu trở nên rất cực đoan, nhưng giờ cậu không muốn kiềm nén nữa.

“Tiểu Viễn, em...” Triệu Thanh Cốc chưa dứt lời, bỗng trợn to mắt, bất động, bởi vì Quan Viễn đã nhào tới.

Triệu Thanh Cốc đã từng hôn trán, hôn má Quan Viễn nhiều lần, nhưng môi chạm môi thì đây là lần đầu tiên.

“Giờ thì anh hiểu chưa?” Quan Viễn tựa vào vai Triệu Thanh Cốc hỏi. Nào Triệu Thanh Cốc đã như một đồng bột nhào, chẳng suy nghĩ được gì nữa, vô thức nói, “Nhưng hai anh em mình đều là nam...”

Quan Viễn đau xót trong lòng, quả nhiên đã khác đời trước sao? Đời này có lẽ anh không hề thích cậu? Chỉ đơn thuần là tình anh em?

Quan Viễn đột nhiên thấy mất hết hi vọng? Là tự cậu đa tình...

“Nhưng dù vậy, anh vẫn muốn cùng em cả đời...” Triệu Thanh Cốc nói tiếp một câu, kéo Quan Viễn từ địa ngục lên tới thiên đường.

“Anh, anh nói là...”

Triệu Thanh Cốc vừa dịu dàng lau nước mắt cho Quan Viễn vừa nói, “Anh biết rõ như vậy là không bình thường, nhưng vẫn thích ở bên cạnh em, mỗi lần được em ôm, tim anh đập nhanh hơn hẳn...”

Quan Viễn cực vui mà khóc. Thì ra cậu không đoán sai, thì tình cảm của hai bên là giống nhau.

“Bây giờ em còn nhỏ, sau này lớn lên sẽ có cuộc sống của riêng mình. Nếu vì vậy mà ảnh hưởng tới cuộc sống của em...” Triệu Thanh Cốc vừa nghĩ tới cảnh Quan Viễn sẽ kết hôn, sẽ có gia đình riêng là tim đã thấy đau dữ dội.

Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc nghĩ gì, đời trước cũng vì lý do này anh mới không nói rõ với cậu. điể;kn.đần/keq/quts"jv".d,dôn Nhưng chết đi một lần khiến cậu hiểu ra, trên đời này không có gì sánh bằng người đang ở bên cạnh, chỉ cần hai người có đủ thực lực, còn ai dám làm mồm nữa.

“Anh, đời trước cũng vì sợ hãi, nên đến chết chúng ta vẫn không nói rõ cho nhau biết. Chẳng lẽ đời này anh vẫn muốn kết cục giống vậy sao? Anh có thể nhìn em kết hôn, nhìn em sinh con với cô gái khác?”

“Không...” Triệu Thanh Cốc siết chặt tay Quan Viễn theo bản năng.

“Anh xem, anh cũng không chịu nổi đúng không?”

“Nhưng em vẫn còn nhỏ...” Triệu Thanh Cốc nhìn khuôn mặt non nớt của Quan Viễn, nói.

Quan Viễn đen mặt nói, “Nhìn em còn nhỏ vậy thôi, thực tế suy nghĩ đã ‘người lớn’ lắm rồi! Hoàn toàn đủ điều kiện nói chuyện yêu đương!”

“Yêu đương...” Đột nhiên mặt Triệu Thanh Cốc đỏ bừng lên.

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc lúc nào cũng chứng chạc, bỗng xấu hổ thành thế kia, mồm mống tội ác nảy lên, “Anh, anh thích em không? Kiểu thích như giữa nam và nữ ấy...” vừa nói vừa tựa sát vào Triệu Thanh Cốc hơn.

Triệu Thanh Cốc cảm thấy như toàn thân nóng lên, thấy Quan Viễn nở nụ cười tình quái mới ngộ ra cậu đang cố tình trêu cợt anh.

“Thích! Thích cả đời luôn! Còn Tiểu Viễn thì sao? Sẽ luôn thích anh chứ?”

“Dạ?” Quan Viễn muốn chọc Triệu Thanh Cốc không ngờ bị anh phản kích, đến phiên cậu không được tự nhiên, vùi đầu vào ngực anh như đã điều, nhỏ giọng nói, “Dạ, thích.”

“Ha ha...” Triệu Thanh Cốc phát ra tiếng cười trầm thấp, khiến Quan Viễn càng đỏ mặt thêm.

Sau khi bày tỏ cõi lòng xong, cả hai cảm giác càng gần nhau hơn, chỉ cần nhìn vào mắt đã biết đôi phương đang nghĩ gì.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 65: Chương 51.2

Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc phát hiện không khí giữa Quan Viễn và Triệu Thanh cốc có gì đó là lạ, cứ ngồi nhìn nhau cả buổi mãi vẫn không thấy chán?!

“Hai người đang chơi trò gì vậy?” Quan Thạch Đầu ngây thơ hỏi thăm.

Triệu Thanh Cốc phục hồi tinh thần, ho khan một tiếng, đáp, “Đang xem thử ai giữ mắt không chớp được lâu hơn!”

Quan Thạch Đầu bị Quan Mộc Mộc bắt làm bài tập đã sắp phát điên, nghe Triệu Thanh Cốc nói hai người đang chơi, hai mắt sáng rực, hô, “Em cũng muốn chơi! Em cũng muốn chơi! Đại ca, chơi với em đi!”

Triệu Thanh Cốc lập tức đẩy Quan Thạch Đầu cách xa Quan Viễn một chút, “Tiểu Viễn chơi này giờ mệt rồi, cậu và Mộc Mộc tự chơi đi.”

Quan Thạch Đầu bĩu môi, “Chỉ ngồi im một chỗ thôi, có gì đâu mà mệt! Mộc Mộc chúng ta chơi đi!”

Quan Mộc Mộc nghe vậy nở cười thiếu mắt hai chiếc răng cửa, nói, “Bài tập chưa làm xong, không được chơi.”

“Hừ! Không chơi thì tôi đi tìm người khác chơi! Không làm bài tập nữa, mệt rồi!” Quan Thạch Đầu ném sách bài tập lên bàn nói.

Quan Mộc Mộc ngược đầu nhìn Quan Thạch Đầu, hốc mắt từ từ đỏ lên, “Anh Thạch Đầu không muốn chơi với em nữa à?”

Quan Thạch Đầu thấy Quan Mộc Mộc sắp khóc, lập tức chịu thua, vội vàng dỗ, “Được rồi, được rồi, đàn ông con trai sao cứ hề chút là khóc như con gái vậy! Không đi nữa, được chưa?!” Quan Thạch Đầu vừa kéo sách bài tập qua lại vừa lăm bầm, “Đúng là chán như con gián!”

Quan Mộc Mộc thì thầm gì đó bên tai Quan Thạch Đầu một hồi. Quan Thạch Đầu nghe xong hai mắt sáng rỡ, “Thật à?”

Quan Mộc Mộc gật đầu, “Làm xong bài tập mình đi.”

“Được!” Tốc độ làm bài của Quan Thạch Đầu bỗng nhiên tăng hẳn, chốc lát sau đã kéo Quan Mộc Mộc đi mất.

Trong phòng chỉ còn lại Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc.

“Khụ, anh đi nấu cơm đây.” Triệu Thanh Cốc đứng lên phá vỡ không khí im ắng.

“Dạ? Mới vừa ăn cơm trưa chưa bao lâu mà!” Quan Viễn nhìn mặt trời chói chang ngoài sân nói. “Anh, hay là mình ra ngoài đi dạo đi, khó khăn lắm mới có ngày mặt trời lên.”

“Ừ, đi.”

Hai người nhanh chóng ăn mặc chỉnh tề ra cửa, vai kề vai.

Triệu Thanh Cốc mấy lần muốn nắm tay Quan Viễn lại rút về, rốt cuộc lấy hết can đảm mới dám nắm thật. Đột nhiên như có một dòng điện chạy qua, hai người cảm thấy như bước trên mây, nhẹ nhàng, bồng bềnh.

“Hi hi” Quan Viễn vui vẻ cười ra tiếng.

“Hi hi hi” Triệu Thanh Cốc cũng cười khúc khích, trông thật khờ, hoàn toàn khác hẳn kiểu cười chững chạc vốn có của ông chủ nhỏ.

“Tiểu Viễn, đây là cảm giác khi yêu đúng không? Anh cứ thấy lâng lâng cả người!” Triệu Thanh Cốc vui vẻ nói.

Quan Viễn đỏ mặt đáp, “Dạ.”

Trên đường, gặp phải người quen, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn chột dạ buông tay ra, sau mới nhớ ra, xưa giờ hai người đã vậy quen, người trong thôn chẳng có gì lạ nữa.

Hai người đồng thời cười to, lại thoải mái nắm tay nhau đi dạo.

“Thanh cốc, Tiểu Viễn, hai đứa có chuyện gì vui dữ vậy? Từ xa đã nghe thấy tiếng cười của hai đứa!” Lý Anh đang đạp xe trên đường, thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vui vẻ hỏi thăm.

“Thím, thím đi đâu về ạ?” Triệu Thanh Cốc hỏi thăm lại.

“Ừ, thím về nhà mẹ.” Nhắc đến chuyện này Lý Anh lại thấy không vui. Nhà Lý Anh chỉ một trai một gái, Lý Anh là chị. Trước giờ cha mẹ vốn thiên vị em trai, lúc hai vợ chồng Lý Anh còn nghèo cha mẹ không nói gì, giờ trong nhà có của ăn của để, cha mẹ Lý Anh lại bắt đầu nói xa nói gần chớ quên em trai.

Lúc đầu Lý Anh đem ít đồ về nhà, cha mẹ rất vui, sau ‘khẩu vị’ càng ngày càng lớn, giờ đưa một tháng tiền lương về, vẫn chê ít.

Mỗi lần về thăm nhà mẹ đẻ Lý Anh lại tức càn hông. Khổ nỗi cậu em trai lại là một kẻ thích ăn không ngồi rồi, lúc trước cũng vào xưởng may Viễn Cốc làm, nhưng không những không chăm chỉ làm việc còn sinh tật trộm vải, bị người trong xưởng bắt, phạt tiền đuổi đi. Đoạn thời gian đó khiến Lý Anh không mặt mũi nào nhìn Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cũng đã nghe nói chuyện nhà Lý Anh, nhưng hiện tại không có gì có thể ảnh hưởng tâm tình vui sướng của hai người được.

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Thím về trước ha, con và Tiểu Viễn còn đi dạo một chút.”

“Nay trời đang lạnh có gì vui mà dạo, hai đứa cũng lo về nhà sớm đi!” Dứt lời Lý Anh đạp xe đi luôn.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhìn nhau cười, đang vui không ăn cũng thấy no, còn biết lạnh hay ấm gì đâu.

Hai người đi dạo thêm một lúc nữa mới về nhà.

“Tiểu Viễn, chúng ta phải có đủ thực lực để không cần quan tâm cái nhìn của người khác.” Triệu Thanh Cốc đột nhiên nói.

Quan Viễn nghiêm túc gật đầu, “Dạ, chúng ta cùng nhau cố gắng để người khác không dám nói nhảm gì hết.”

Triệu Thanh Cốc cười to, “Đừng! Để họ không dám nói nhảm chuyện chúng ta!”

“Mấy ngày nữa là hết năm, năm nay là năm chúng ta chính thức ở chung, có ý nghĩa đặc biệt, phải làm tiệc đãi mọi người mới được!” Triệu Thanh Cốc quyết định sẽ mượn cơ khảo công nhân Viễn Cốc làm tiệc cơ động trong thôn, mặc dù không công khai, nhưng cũng coi như có người chứng kiến.

Quan Viễn hỏi, “Cần không anh? Mọi người lại chẳng biết lý do thật sự!”

“Chúng ta biết là đủ!”

Rốt cuộc Quan Viễn vẫn tán thành ý của Triệu Thanh Cốc. Khi thôn trưởng thông báo trên loa Triệu Thanh Cốc muốn làm tiệc mời mọi người, cả thôn Quan Gia gần như sôi trào. Lần này không chỉ thôn Quan Gia, hễ ai làm việc ở Viễn Cốc đều được mời.

Trong sân phơi của thôn bày đầy bàn tiệc, các món ăn ngon khiến người ta khen không dứt miệng, rồi rít khen Triệu Thanh Cốc hào phóng.

Quan Viễn trầm nghĩ, đây có phải như người ta thường nói ‘có tiền tùy hứng’ không?!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 66: Hằng Ngày

“Tiểu Viễn...”

Quan Viễn tỉnh ngủ, cảm giác sau gáy ấm áp, mềm mềm, giật mình cứng đờ người, sau đó mới từ từ thả lỏng.

Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn, mặt dán mặt, kháng khí tựa như có một dải lụa cột chặt hai người với nhau. Quan Viễn bỗng nghĩ đến câu: hai mái đầu gần, vành tai tóc mai chạm nhau, dài suốt một đời.

“Tiểu Viễn...” Triệu Thanh Cốc gọi với giọng biếng nhác.

“Dạ?”

“Không có gì, chỉ muốn gọi em vậy thôi!”

“Hi hi hi...” Quan Viễn bật cười ra tiếng.

Hai người lại nằm nói chuyện một lát mới dậy.

Mai là ba mươi tháng chạp, tất cả mọi người trong thôn Quan Gia đều bận rộn chuẩn bị tiệc tất niên, cuộc sống tốt hơn, đồ ăn tự nhiên cũng phong phú hơn. Lúc Quan Viễn ra mở cổng, lập tức gửi được mùi thịt chiên thơm lừng không biết tỏa ra từ nhà nào.

Từ sáng sớm đã có nhiều người tới tặng đồ, đều là nhà làm, cho nên năm nay dù bọn họ không đi mua sắm cũng không sợ không đủ đồ ăn tết.

Hai người ăn sáng rất đơn giản. Triệu Thanh Cốc nấu một nồi cháo nhỏ, kết hợp với đồ ăn kèm đặc chế của anh, vừa bổ dưỡng vừa ngon miệng. Quan Viễn ăn một cách thích thú.

Quan Viễn ừng ực ăn xong chén cháo, lúc buông chén xuống, Triệu Thanh Cốc đột nhiên lên tiếng, “Chờ một chút!” dứt lời dùng ngón tay cái lau hạt cháo dính bên khóe miệng cho Quan Viễn.

“Dính một hạt ở đây nè.” Lau xong, Triệu Thanh Cốc vẫn không lấy tay đi, dịu dàng vuốt ve cằm Quan Viễn, nhìn cậu chăm chăm.

Tầm mắt nóng rực của Triệu Thanh Cốc tựa như một dòng nước xoáy hút Quan Viễn vào. Hai người cứ vậy nhìn nhau thật lâu không động.

“Trời! Hai người lại chơi cái trò này à? Có gì vui đâu mà chơi hoài vậy không biết?!” Quan Thạch Đầu đột ngột xuất hiện khiến Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc sợ hết hồn.

“Khụ khụ...” Quan Viễn tăng hắng, hỏi, “Vào nhà sao không lên tiếng? Muốn hù chết người hả?”

Quan Thạch Đầu gãi gãi đầu, đáp, “Thấy cổng không đóng nên em vào luôn. Trước giờ chẳng phải vậy à? Hơn nữa, em đã gọi từ ngoài sân rồi, không nghe ai đáp, em còn tưởng chẳng có người ở nhà ấy chứ!”

“À...” Quan Viễn nghẹn lời, hai bên má nóng bừng, lén liếc Triệu Thanh Cốc một, phát hiện lỗ tai anh cũng hồng hồng, thầm cười trộm trong lòng.

Triệu Thanh Cốc lạnh nhạt hỏi Quan Thạch Đầu, “Cậu tới làm gì?”

Quan Thạch Đầu ngạc nhiên không hiểu mình đã làm gì chọc tới Triệu Thanh Cốc, “Dạ, tới chơi thôi. Anh Thanh Cốc, sao tự nhiên trông anh có vẻ giận vậy?”

Tất nhiên Quan Viễn biết tại sao, bật cười hi hi.

Triệu Thanh Cốc liếc Quan Thạch Đầu một, dọn chén đĩa xuống phòng bếp.

Quan Thạch Đầu lơ mơ nói, “Mình có chọc gì anh ấy đâu?!” khiến Quan Viễn càng mắc cười hơn.

“Đại ca, mẹ em nói mời hai người trưa nay qua ăn tất niên, nhà em giết heo.” Quan Thạch Đầu nghĩ mãi không ra lý do Triệu Thanh Cốc tức giận, bèn bỏ quên một bên không thèm nghĩ nữa.

Lý Anh biết Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc chỉ thích yên tĩnh đón năm mới, nhưng trước giờ giết heo xem như tiệc lớn trong thôn, không thể không mời Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn được.

“Ừ, trưa bọn tôi sẽ qua.”

Quan Thạch Đầu truyền lời xong, vội vàng chạy về ngay, sợ ở lại không chừng sẽ bị đánh cho bầm người.

Quan Viễn thấy Quan Thạch Đầu chạy trốn chết, lắc đầu nói, “Thằng nhóc này!”

“Sao vậy?” Vừa lúc Triệu Thanh Cốc rửa chén xong đi ra.

“Thím Anh mời chúng ta trưa nay qua ăn tiệc giết heo, em đã đồng ý rồi.”

“Ừ. Giờ anh đi dọn tuyết đây.” Mấy ngày nay tuyết rơi quá nhiều, nếu không dọn bớt trong sân sẽ không đẩy cửa ra được luôn.

“Em cũng dọn.” Quan Viễn cầm bao tay theo, cầm lên chổi, chuẩn bị đi dọn tuyết với Quan Viễn.

“Đừng, ở trong nhà sưởi ấm đi. Chỉ ít thế này anh dọn một lát là xong thôi.” Triệu Thanh Cốc vừa đẩy Quan Viễn vào vừa nói.

Quan Viễn bĩu môi, “Nhưng em muốn dọn với anh.”

“A, thôi được rồi.” Triệu Thanh Cốc bị Quan Viễn nhìn chăm chăm trong chốc lát, hoàn toàn không còn sức chống cự.

“Hi hi...” Quan Viễn tự kỷ thầm nghĩ, quả nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của mình rất có sức hút!

“Còn cười?! Mau tới đây!” Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn đứng cười khúc khích bèn giục.

“Dạ!”

Hai người nói là dọn tuyết, còn không bằng nói là chơi tuyết. Anh ném em một, em ném anh một đồng. Hiệu suất làm việc cực thấp, chỉ một ít tuyết mà dọn tới hai giờ vẫn chưa xong.

Đến lúc Quan Quốc tới, hai người vẫn đang ném tuyết say sưa, “Trời, thím bây thấy hai đứa chưa qua, kêu chú lại xem thử, không ngờ hai đứa đang chơi tuyết! Thôi để chú giúp một tay dọn cho nhanh!”

Nhờ đó Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc mới phát hiện hai người đã chơi lâu dữ vậy, xem ra sau này phải khắc chế một chút, chứ hễ dính một chỗ lại không làm được gì thế này thật không ổn.

Quan Quốc nhanh chóng dọn hết toàn bộ tuyết trong sân ra ngoài. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cũng tranh thủ dọn dẹp đi theo Quan Quốc qua nhà.

Đến nơi, mọi người đã tới gần như đông đủ.

Hiện tại cơ hồ mỗi nhà trong thôn Quan Gia đều nuôi nỏ heo, dù không nuôi đến năm mới cũng sẽ mua một con giết thịt. Mọi người cứ mời qua mời lại theo tục, nên hầu như tiệc giết heo nào cũng rất đông vui.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vừa vào sân, đã được mọi người nhiệt tình chào hỏi.

“Thanh Cốc, Tiểu Viễn, mau vào đây, bên ngoài lạnh lắm!” Thôn trưởng cười hô.

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng dẫn Quan Viễn tới ngồi bên cạnh thôn trưởng.

Những ai làm việc ở Viễn Cốc tự nhiên là rất nhiệt tình với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, còn ai không làm lại hi vọng lần sau được tuyển nên lúc nói chuyện cũng nhiệt tình không kém.

Triệu Thanh Cốc nói chuyện với mọi người rất tự tin thông dong, gặp đề tài không muốn nói lập tức đổi liên, bề ngoài trông như vô cùng nghiêm túc tiếp chuyện, thực tế lại đang lén nắm tay Quan Viễn nâng niu trong lòng bàn tay.

Lòng bàn tay Triệu Thanh Cốc khô ráo ấm áp, truyền qua tay Quan Viễn khiến trái tim cậu cũng nóng lên, tan chảy thành một hồ nước xuân. Tiếng ồn ào xung quanh như thật xa xôi, trong mắt trong lòng Quan Viễn chỉ có mỗi Triệu Thanh Cốc, cứ nghĩ con người ưu tú này thuộc về mình là hai vành tai cậu lại đỏ bừng.

Triệu Thanh Cốc luôn chú ý Quan Viễn, tất nhiên phát hiện vành tai cậu đỏ bừng, mắt lộ ý cười, sờ sờ lỗ tai cậu.

Quan Viễn xấu hổ cứng người, vội đầu vào lòng Triệu Thanh Cốc.

Một chú ngồi bên cạnh thấy vậy hỏi thăm, “Tiểu Viễn bị cảm à? Sao mặt đỏ dữ vậy?”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Dạ không ạ. Chắc là do đông người nên hơi nóng thôi.”

“Cũng đúng ha! Quan Quốc, nhà anh tốt quá! Mùa đông cũng không đốt lò sưởi.”

Thừa dịp hai người kia nói chuyện, Triệu Thanh Cốc cúi đầu nói nhỏ bên tai Quan Viễn, “Lại xấu hổ?” còn cố ý xẹt môi lên vành tai cậu.

Lúc này không chỉ mặt mà toàn thân Quan Viễn đều đỏ. Cũng may chẳng bao lâu đồ ăn đã được dọn lên.

Bữa tiệc này, chủ và khách đều vui vẻ hài lòng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Hằng Ngày 2

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc chuẩn bị về, bỗng nghe thấy một giọng nói khó chịu vang lên, “A, anh hai, cả nhà anh ăn ngon uống đã lại không thèm quan tâm no đói của cha mẹ ha!”

Tiếp theo, một bà cụ trên năm mươi tuổi bước vào, khác với Dương Tử Thúy, bà cụ vô cùng gầy, nhưng trông vẫn quắc thước, là mẹ của Quan Quốc.

Quan Quốc không ngờ mẹ mình sẽ xuất hiện làm âm ỉ trước mặt mọi người, “Mẹ, hôm qua con và mẹ bọn nhỏ đã qua mời mọi người rồi, chính cha mẹ nói không đi đấy chứ!”

Bà cụ kia thông thả đáp, “Tao nói không đi thì tại bây không biết mời thêm lần nữa à?! Đúng là không phải mời thật lòng mà! Thử một chút là biết ngay!”

Quan Viễn thật sự là cạn lời. Ý gì đây, con trai con dâu mời qua ăn tiệc còn phải thử lòng một phen?!

Quan Quốc xấu hổ đỏ bừng mặt, nói, “Mẹ, mẹ nói gì kỳ vậy?! Sao lại không thật lòng chứ! Tại con còn chuẩn bị đem thịt qua cho cha mẹ mà!”

Bà cụ nghe vậy về mặt mới dịu một chút, “Tao tới rồi tại bây khỏi mắc công qua nữa! Không cần nhiều, khoảng ba trăm cân là được rồi.”

“Cái gì?!” Lý Anh đang ở phòng bếp dọn dẹp bát đĩa nghe phía trước ồn ào bèn chạy lên xem thử vừa lúc nghe thấy mẹ chồng nói vậy.

Mọi người xung quanh đều kinh ngạc hít một hơi, nghĩ thầm mẹ ơi, một con heo cao lắm chỉ hai trăm cân, bà cụ vừa mở miệng đã đòi ba trăm cân thịt, ở đâu ra?!

Bà cụ thấy Lý Anh, hơi chột dạ, nhưng nghĩ đang nắm thóp của Lý Anh nên mạnh mẽ bước lên nói, “Sao?! Tao nói ba trăm cân thịt là được.”

Lý Anh đen mặt nói, “Mẹ, ba trăm cân thịt thì nhiều quá! Tháng nào tại con cũng mang thịt mang tiền qua, mẹ vẫn bắt bè này nọ. Chú ba không có gì hết mẹ lại yêu thương như bảo bối, chẳng lẽ Quan Quốc nhà con không phải con ruột của mẹ hay sao?!”

Bà cụ phản bác, “Nhà thằng ba khó khăn, sao so sánh với nhau được? Nhà mày làm ra tiền, cho cha mẹ một chút còn kể công?!”

Lý Anh tức muốn khóc, “Bấy nhiêu mẹ còn gọi là ‘một chút’?! Chỉ sợ dọn hết cả cái nhà này mẹ cũng không vừa lòng! Vừa mở miệng đã đòi ba trăm cân thịt heo, nhờ bà con nói thử xem đây có phải là lời một người mẹ sẽ nói với con mình không?”

“Đúng đấy! Thím à, chẳng phải mấy hôm trước nhà Quan Quốc đã kéo một xe đồ qua nhà thím rồi sao? Cả nhà chỉ giết một con heo, cho thím hết anh chị ấy còn cái gì ăn nữa? Và lại, hai vợ chồng thím ăn được nhiều dư vậy sao?”

“Đúng đấy, đúng đấy...”

Bà cụ thấy mọi người không hòa theo mình, tức giận nói to, “Bà con đừng để con nhỏ này lừa! Lúc nào cũng tỏ vẻ con dâu tốt trước mặt mọi người vậy thôi, chứ đem đồ về cho tôi chỉ chút xíu như cái đầu móng tay bởi vì đã lấy hết đồ cho nhà mẹ đẻ rồi! Con trai ngốc của mẹ, vợ mày sắp dọn không nhà mày luôn rồi mà mày vẫn không hề hay biết gì hết!”

Mặt Lý Anh lập tức biến sắc, quả thật có bí mật cho tiền nhà mẹ đẻ nên hơi chột dạ.

Quan Quốc lập tức nói, “Vợ con cho ai cái gì đều nói với con rất rõ. Hai bên cha mẹ bọn con đều hiếu thuận như nhau.”

“Cha sắp nhỏ...” Lý Anh ngẩng đầu nhìn Quan Quốc, hốc mắt đầy hơi nước.

Quan Viễn kéo áo Triệu Thanh Cốc, nói, “Anh, mình về thôi.”

“Ừ.” Triệu Thanh Cốc gật đầu, cồng Quan Viễn đi.

“Đúng là mỗi nhà mỗi cảnh. Có người giống như bà nội ba chịu đựng tất cả vì con, cũng có người như mẹ chú Quan Quốc thiên vị con út ép con lớn tới cùng.” Quan Viễn nằm trên lưng Triệu Thanh Cốc cảm khái.

Triệu Thanh Cốc nghe Quan Viễn như ông cụ non, không nhịn được cười.

Quan Viễn mắt húng, “Anh cười cái gì?”

“À, không có gì! Vui thì cười vậy thôi.” Triệu Thanh Cốc đáp.

Cuối năm, thế nào cũng phải tổng vệ sinh nhà cửa một phen, còn phải dán câu đối xuân cho kịp đón giao thừa.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc mang mũ, đeo khẩu trang, nhanh chóng lau dọn một lượt, nhờ hàng ngày hai người quét dọn thường, nên cũng không tốn bao nhiêu sức.

Dán câu đối và treo lồng đèn xong trông nhà cửa sáng sủa có không khí tết hẳn.

Chiều, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đang ở trong bếp nấu com thì Lý Anh đưa đồ ăn tới.

“Đây là chân giò thím lựa muối riêng, dòn ngon lắm, tối nay ăn cái này với com là nhất luôn!” Lý Anh đặt thau chân giò lên bàn, nói với Triệu Thanh Cốc.

Quan Viễn thấy vẻ mặt Lý Anh như thường, đoán chắc không bị ảnh hưởng gì từ vụ mẹ chồng cố tình tới kiểm chuyện.

“Cám ơn thím! Phien thím quá, buổi trưa tụi con ăn nhiều rồi mà.” Triệu Thanh Cốc nói.

Lý Anh cười cười nói, “Một ít thịt heo thôi có phải cái gì quý trọng đâu! Hai đứa chính là đại ân nhân của nhà thím mà! Thôi hai đứa nấu com tiếp đi thím về đây!”

Quan Viễn nhìn theo bóng lưng Lý Anh, hỏi Triệu Thanh Cốc, “Anh, anh nói thím ấy có ý gì?”

“Kệ đi, đừng nghĩ nhiều. Mau lấy giùm anh một cái chén đi.”

“Dạ.”

Mùng một tết, hiếm lắm mới có mặt trời lên, cả thôn tụ tập ra sân phơi chơi. [dnlkienn/sfn/lkq/quylnk\[ur.bdd,ôdn](#) Đàn ông đánh bài, phụ nữ ngồi một bên tám chuyện gia đình. Cuộc sống ngày càng tốt hơn, câu chuyện của họ bắt đầu xoay quanh so ăn so mặc, so con cái. Về so con, lúc nào Ngô Tú Lệ cũng rất tự tin. Quan Mộc Mộc học chung lớp với Quan Thạch Đầu lại thường thi được nhất lớp, nên Ngô Tú Lệ cũng hay khoe trước mặt Lý Anh.

Ngô Tú Lệ tự hào nói, “Mộc Mộc nhà tôi giống mẹ, thông minh quá trời quá đất! Sau này nhất định sẽ thi đậu đại học, làm ‘người nhà nước’.”

Thành tích học tập của Quan Thạch Đầu đã thành tâm bệnh của Lý Anh, sao chịu nổi Ngô Tú Lệ nói vậy, “Thằng bé đúng là giỏi, đáng tiếc có một người mẹ lòi thối lếch thếch!”

“Chị...”

“Chị cái gì? Chẳng lẽ tôi nói không đúng sao?” Lý Anh nhìn Ngô Tú Lệ với ánh mắt đầy ghét bỏ.

Ngô Tú Lệ tức giận phản bác, “Tôi lòi thối lếch thếch chỗ nào? Tôi cho chị biết giờ tôi còn sạch hơn chị nữa đó! Chị cứ nhìn vào nhà tôi là biết ngay thôi!”

Hiện tại quả thật Ngô Tú Lệ đã khá hơn trước rất nhiều, ít nhất biết dọn dẹp nhà cửa gọn gàng, không để chén qua đêm mới rửa, chủ yếu do sợ Quan Mộc Mộc đi học bị người ta biết cười nhạo.

“Tôi có rãnh đâu mà đi nhìn nhà cô!” Lý Anh nói.

Quan Mộc Mộc đang ngồi bên cạnh chơi với Quan Thạch Đầu, thấy hai người lại muốn cãi nhau bèn vội vàng dập lửa, “Mẹ, thím, hai người đang nói gì vậy? Thím cho anh Thạch Đầu đi với con tìm Tiểu Viễn chơi được không?”

Lý Anh vừa thấy bộ dáng ngoan ngoãn đáng yêu của Quan Mộc Mộc, lập tức tan chảy ngay, “Đương nhiên là được rồi! Hai đứa đi đi!”

Quan Thạch Đầu không vui nói, “Tìm Tiểu Viễn làm gì! Gần đây anh Thanh Cốc cứ như ăn thuốc nổ ấy! Không đi!”

Quan Mộc Mộc trừng Quan Thạch Đầu một cái, Quan Thạch Đầu lập tức xui ngay.

Lúc đi, Quan Mộc Mộc kéo mẹ mình theo luôn, để tránh ở lại cãi nhau với thím Lý.

Lý Anh nhìn theo bóng lưng hai mẹ con Quan Mộc Mộc, lẩm bẩm, “Con trai đáng yêu bao nhiêu mẹ lại đáng ghét bấy nhiêu!” Lúc này Lý Anh không thể ngờ rằng tương lai mình và Ngô Tú Lệ sẽ còn dây dưa sâu xa đến thế nào.

Lúc Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu tới, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đang nằm dài trong sân phơi nắng.

Triệu Thanh Cốc hỏi ngay, “Hai đứa tới có gì không?”

Quan Mộc Mộc che miệng cười nói, “Dạ tói tìm Tiểu Viễn chơi!” Hiện Quan Mộc Mộc đang bắt đầu thay răng, răng cửa hàm trên đã rụng hết, răng mới chưa kịp lên nên khi cười luôn dùng tay che miệng lại, khác hẳn với Quan Thạch Đầu cứ vô tư há miệng cười nói tới mức thấy luôn cả amidan ở trong.

Thế giới hai người bị quấy rầy, Quan Viễn buồn bực hít sâu một hơi. “Chơi cái gì? Chỗ tôi chẳng có gì để chơi hết!” Quan Viễn tựa đầu vào vai Triệu Thanh Cốc, híp mắt nói.

“Minh chơi đánh bài đi, em có tiền!” Quan Thạch Đầu móc ra một xấp tiền lẻ, hớn hờ nói.

“Nhưng tôi không có.” Quan Mộc Mộc sờ sờ cái túi trống rỗng, nói.

“Không sao, tôi có nhiều lắm!” Quan Thạch Đầu vội chia một nửa xấp tiền nhét vào túi Quan Mộc Mộc.

“Cũng được.” Dù sao cũng đang ngày tết, rảnh rỗi không có chuyện gì làm, Quan Viễn đồng ý đề nghị của Quan Thạch Đầu.

Nửa giờ sau, trình độ chơi bài của Quan Thạch Đầu đã khiến Quan Viễn phải trợn mắt há hốc mồm. [dinlken/zdnlf/qlee/quir](#),"yddnkb,ôn “Không phải là cậu lên luyện chơi bài mỗi ngày đây chứ?!” Quan Viễn kinh ngạc hỏi.

Quan Thạch Đầu đắc ý cười đáp, “Không cần luyện, khả năng chơi bài của em là trời cho!”

Quan Viễn đỏ mặt nhìn một đồng tiền trước mặt Quan Thạch Đầu. Triệu Thanh Cốc cười nói, “Được rồi, không chơi nữa. Đi ăn cơm trưa thôi.”

Quan Thạch Đầu vội hô, “Dừng mà! Em vẫn chưa thắng đủ!”

“Còn muốn ăn tiền của tôi nữa?! Nếu tôi nói chuyện cậu đánh bài cho thím Lý nghe xem thím ấy có mỗ cậu làm món thịt xào măng hay không!” Quan Viễn uy hiếp.

Quả nhiên Quan Thạch Đầu vừa nghe đến Lý Anh lập tức sợ mất mật, nhưng chẳng mấy chốc đã vui lại ngay, “Năm mới chơi bài mẹ em sẽ không la đâu!”

“Qua tết sẽ la.”

“Qua tết nhất định mẹ em sẽ cãi nhau một trận thật to với bà nội, không có thời gian mà quan tâm em đâu!” Quan Thạch Đầu cười nói.

“Ừa, sao vậy?” Quan Viễn hứng thú hỏi.

Quan Thạch Đầu bĩu môi, “Thì sau chuyện bà nội em đòi thịt đỏ! Giờ đang tết nên thôi chứ qua tết thế nào cũng làm ầm lên cho coi!”

“Sao cậu biết?” Quan Viễn không tin vô tư như Quan Thạch Đầu lại để ý biết mấy chuyện này.

“Em vô tình nghe thấy lúc cha mẹ nói chuyện với nhau.”

“Vậy cha mẹ cậu chuẩn bị làm sao?” Quan Viễn hóng chuyện.

“Mẹ em nói lần này có chết cũng không cho bà nội vừa lòng! Dù gì lấy thịt về rồi, thế nào bà nội cũng cho chú ba hết thôi chứ có ăn đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: Chương 53

Thời gian thấm thoát trôi qua, chớp mắt đã tới kỳ thi cuối năm cấp hai của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Ngoài cửa trường Nhất Trung đứng đầy phụ huynh chờ con cháu thi ra dưới ánh nắng chang chang. Có cha mẹ lo lắng tới mức chấp tay trước ngực không ngừng cầu nguyện cho con mình phát huy tốt.

“Reng, reng...” Một hồi chuông dài vang lên, cổng trường Nhất Trung mở ra.

“Ra rồi, ra rồi!”

Cổng trường vừa mở, thí sinh ủa ra như ong vỡ tổ. Các phụ huynh nhanh chóng tiến lên đón con cháu.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi ra cuối cùng. Mấy bạn quen thấy hai người lập tức xông lại dò đáp án, chẳng mấy chốc đã tụ thành một đám đông, thỉnh thoảng lại có tiếng hét lên.

Một phụ huynh thấy vậy kéo vị phụ huynh đứng bên cạnh hỏi, “Sao bọn nhỏ lại bu hai đứa bé kia dữ vậy?”

“Anh không biết hai đứa nó à? Biết Viễn Cốc không?” Vị phụ huynh bị hỏi nói với vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

“Ồ đây ai mà không biết Viễn Cốc chứ! Hiện tại Thịt Kho Viễn Cốc và Thời Trang Viễn Cốc đã nổi tiếng khắp cả nước, tôi muốn mua cho con trai một bộ đồ của Viễn Cốc còn phải xếp hàng đợi đây này!”

“Biết thì được rồi. Hai đứa bé kia chính là chủ của Viễn Cốc đấy!”

“Cái gì?!” Người kia kinh ngạc kêu to.

Ở huyện Vân Sơn này, có thể có người không biết chủ tịch huyện là ai, nhưng tuyệt đối không ai không biết tên ông chủ của Viễn Cốc, một là Quan Viễn, một là Triệu Thanh Cốc. Nhưng thông tin về hai người cũng chỉ bấy nhiêu, không hơn.

“Ôi trời, người với người sao lại kém nhau dữ vậy! Hai đứa trẻ này, không chỉ làm ăn lớn, thành tích học tập cũng luôn đứng nhất Nhất Trung. Lần này, nhất định hai đứa nó lại đứng đầu nữa rồi!”

Hai vị phụ huynh nhìn về phía Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, đồng thời thầm nghĩ: đã giàu, học giỏi còn tuấn tú như vậy, đúng là ông trời bất công!

Dò đáp án với các bạn xong Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc mới được thả đi. Hai người đồng thời thở phào một hơi.

Thực ra hai người không tham gia cuộc thi chuyển cấp cũng được, vì trước đó đã có đại diện của trường cấp ba trọng điểm trong huyện tới nói chuyện, tỏ vẻ hết sức hài lòng với thành tích của hai người, sẵn sàng tuyên thặng. Nhưng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã quyết định muốn vào trường cấp ba ở thủ đô, nên phải thi chuyển cấp lấy điểm xét mới được.

Nguyên nhân hai người muốn tới thủ đô học, ngoài ý định phát triển sự nghiệp ở đó còn một lý do quan trọng là trong thôn Quan Gia này khắp nơi đều là người quen, cơ hồ không có thiếu niên lớn như Triệu Thanh Cốc mà chưa lấy vợ. điển; "o", n. dân / lkeqw, uyd. ò ln Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cực kỳ ghét việc bà mối cứ tới cửa hoài

Ở thủ đô lại khác, sống cùng một tòa nhà suốt đời còn không nói được với nhau mấy câu nữa là, ai thêm quan tâm cậu bao nhiêu tuổi rồi còn chưa kết hôn.

Hơn nữa, hai người phát triển sự nghiệp tới mức này, sớm muộn gì cũng phải tới thủ đô, để lâu không bằng đi ngay bây giờ, sẽ dễ dàng đứng vững gót chân hơn. Hiện các xưởng hoàn thiện hình thức vận hành, không cần phải ở sát bên cạnh giám sát, chỉ đạo từ xa là được. Thủ đô lại cách đây không quá xa, hai người có thể tranh thủ ngày nghỉ về xem.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc về thu thập hành lý trở lại thôn Quan Gia.

Từ xa, hai người đã thấy có một bà bác đang đứng chờ trước cổng nhà, trông đáng vẻ hình như là một bà mối.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bĩu môi, không định mời vào nhà.

“Bác tìm bọn con ạ?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

Bà mối nhìn Triệu Thanh Cốc, thầm nghĩ: đúng là một thiếu niên tuấn tú. “Con là Triệu Thanh Cốc?”

“Dạ.”

“Ha ha, trời nóng thế này chúng ta vào nhà từ từ nói đi! Chuyện này không chỉ một hai câu là xong được đâu!” Bà mối vừa lau mồ hôi trên trán vừa nói.

“Vậy thì thôi khỏi nói cũng được ạ! Trời nắng nóng thế này bác mau về nhà nghỉ ngơi cho khỏe đi.” Dứt lời Triệu Thanh Cốc nắm tay Quan Viễn dắt vào nhà.

“A, Thanh Cốc, con nghe bác nói đã! Hoa khôi của mười dặm tám thôn xung quanh nhìn trúng con, đặc biệt nhờ bác tới hỏi thăm một tiếng. Cô bé này là... Này này!” Bà mối còn muốn nói nữa, nhưng Triệu Thanh Cốc đóng phịch cửa lại, sém tí là đụng phải mũi.

“Hừ! Kỳ cục! Đến khi muốn kiếm vợ, để coi có phải quỳ lạy bọn này hay không!” Bà mối đáp mạnh mấy cái lên cánh cổng, không cam lòng bước đi.

Vào phòng, Quan Viễn lập tức cảm thấy mát mẻ hẳn, “Phiền quá đi mất!”

“Dù sao mình cũng sắp đi rồi, quan tâm họ làm gì cho mệt!” Triệu Thanh Cốc lấy khăn lau mồ hôi trên mặt cho Quan Viễn, cưng chiều nói, “Em mau đi tắm đi!”

“Anh tắm với em” Quan Viễn kéo tay Triệu Thanh Cốc nói.

“Tiểu Viễn tắm trước đi, anh còn phải nấu cơm.” Triệu Thanh cốc nói xong, không đợi Quan Viễn phản ứng đã vội vàng vọt vào bếp.

Quan Viễn cười trộm một tiếng, thấy rõ ràng biểu hiện khác thường của Triệu Thanh Cốc. Quan Viễn nhéo nhéo cặp tay chân lẻo khẻo của mình, thở dài một hơi, khi nào mới lớn lên đây!

Ngày hè nên Triệu Thanh Cốc làm vài món thanh đạm mát mẻ cho Quan Viễn ăn.

Cơm nước xong, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ngủ trưa một giấc. Khi hai người thức dậy, mặt trời đã xuống núi rồi.

Quan Viễn mơ mơ màng màng dụi mắt, một nhúm tóc mềm mại bị đè ngược vênh lên. *đi'nyên.xdnaf/lkq/út,đi'*,nbon Triệu Thanh Cốc thấy ngứa tay, thích thú xoa xoa vài cái.

“Anh...”

“Ừ.” Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn chưa tỉnh hẳn, sợ Quan Viễn tự đi sẽ té bèn ôm cậu xuống giường luôn.

Quan Viễn lập tức quán lấy người Triệu Thanh Cốc như một con koala, tựa đầu vào vai anh.

Triệu Thanh Cốc véo nhẹ mũi Quan Viễn, nói, “Heo con.”

“Dạ... Còn muốn ngủ.”

“Đừng ngủ nữa. Nếu không tối sẽ mất ngủ đó!” Dứt lời, Triệu Thanh Cốc bế Quan Viễn ra sân. Lúc này mặt trời đã lặn, gió nhẹ thổi phát phơ, rất dễ chịu.

Trong sân đã bày sẵn hai cái ghế nằm, Triệu Thanh Cốc đặt Quan Viễn lên một cái, nói, “Ngoan ngoãn ngồi đây đi, để anh lấy nước ấm tới cho em rửa mặt.”

“Dạ.” Quan Viễn vẫn mơ hồ đáp.

Đến khi được Triệu Thanh Cốc lau mặt bằng khăn ấm cho Quan Viễn mới hoàn toàn tỉnh ngủ, ngáp nói, “Anh, em ngủ bao lâu rồi?”

“Em cứ nhìn trời là biết thôi.” Triệu Thanh Cốc cười nói.

Quan Viễn nhìn mặt trời lấp lửng cuối chân trời, cười nói, “Sau này em sẽ không như vậy nữa đâu!”

“Được rồi. Ngồi đây chờ một lát đi, anh ra giếng kéo dưa hấu lên.” Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã trồng một đám dưa hấu nhỏ, nước nhiều thịt ngọt, chỉ để ăn và chia cho bà con trong chứ không bán.

Quan Viễn thoải mái vươn vai, nằm dài hóng mát.

Triệu Thanh Cốc cắt nhỏ dưa hấu, xếp lên đĩa, bung ra.

Trời tối dần, Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn bị muỗi cắn, thỉnh thoảng lại quạt quạt quơ muỗi cho cậu.

Quan Viễn nằm đặt đầu lên đùi Triệu Thanh Cốc, nói, “Anh, sao đẹp quá! Không biết lên thủ đô rồi có được ngắm sao như thế này nữa không.”

“Em không muốn đi à?”

“Dạ không, anh ở đâu em ở đó. Chỉ là hơi tiếc căn nhà này một chút thôi!” Quan Viễn nhìn từng ngọn cây cọng cỏ trong sân, thâm nghĩ, tính cả hai đời, đây chính là ngôi nhà đứng nghĩa đầu tiên của hai người.

“Chúng ta có thể thỉnh thoảng quay về xem nó. Chỗ nào có hai chúng ta ở bên nhau, chỗ đó chính là nhà.” Triệu Thanh Cốc nói.

Quan Viễn gật đầu, “Dạ.”

Liên tục mấy ngày sau đó, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bận rộn sắp xếp chuyện trong xưởng. Cũng may lúc trước đã bồi dưỡng được một nhóm công nhân nòng cốt, không lo xảy ra chuyện.

Nửa tháng sau, có điểm kỳ thi chuyển cấp, thành tích của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tất nhiên khỏi phải bàn, tin tưởng với điểm số thế này đủ sức vào luôn lớp chọn của trường điểm thủ đô.

Nếu hai người lên thủ đô, căn nhà ở thôn Quan Gia tất nhiên chỉ còn cách nhờ Lý Anh trông coi giữm.

“Thanh Cốc, Tiểu Viễn hai đứa quyết định lên thủ đô học thật à?” Lý Anh kinh ngạc hỏi.

“Dạ, chất lượng dạy học ở thủ đô càng tốt hơn ở đây.” Triệu Thanh Cốc chỉ nhẹ nhàng nói một câu.

“Nhưng còn mấy cái xưởng phải làm sao?”

“Dạ con đã sắp xếp thỏa đáng hết rồi.”

Lý Anh nghe vậy, không nói thêm gì nữa, đã sớm biết một cái thôn Quan Gia nhỏ nhỏ không thể giữ được chân hai anh em Triệu Thanh Cốc.

“Ngôi nhà này, đành phải nhờ thím trông giùm tụi con.”

Lý Anh đáp, “Ừ, cứ để đó cho thím! Bảo đảm khi nào hai đứa về cũng sẽ y như lúc đi.”

“Cám ơn thím nhiều ạ.”

Nói chuyện xong, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn chào ra về, nhưng Lý Anh nhất quyết giữ lại ăn cơm, “Hai đứa sắp đi rồi, không biết tới khi nào mới có cơ hội ăn cơm thím nấu nữa, ở lại ăn đi rồi về!”

Nghe vậy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đành ở lại.

Hôm sau, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới chỗ ông Lý và ông Triệu chào từ biệt.

Ông Lý nghe hai người nói muốn lên thủ đô học, không hề ngạc nhiên, chỉ dặn dò ở đó phải chú ý nhiều hơn. Sau đó, ông Lý lại gọi điện thoại cho mấy đứa con đang sống trên thủ đô, dặn phải giúp hai người lúc cần thiết. Tất nhiên những chuyện này ông Lý không hề nói với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc sắp xếp đầu vào đầy rồi, bắt đầu lên đường tới thủ đô.

Quan Viễn quay đầu nhìn lại thôn Quan Gia, mặc dù biết về sau giao thông phát triển muốn về thì về rất dễ, nhưng vẫn không ngăn được thương cảm.

“Đừng buồn. Mỗi năm chúng ta đều sẽ về chơi một thời gian ngắn. Đi thôi.”

“Dạ.”

Một lớn một nhỏ nắm tay nhau đi, tiến về tương lai của họ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Mới Đến Thủ Đô 1

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vừa xuống xe đã bị chấn động bởi sự nhộn nhịp của trạm xe lửa thủ đô, không hổ là thủ đô của cả nước.

Hai người bước theo dòng người hối hả ra ngoài, vừa tới cửa đột nhiên thấy một cái bảng to giờ cao viết tên của mình. Hai người cảm thấy kỳ lạ, họ đâu có người quen ở thủ đô?!

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đến gần mới phát hiện người giờ bảng là một thanh niên trẻ, bên cạnh có một thiếu phụ chừng ba mươi tuổi, đang ngó nghiêng xung quanh.

“Xin hỏi, hai người tới đón tụi con sao?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

Lúc này thiếu phụ kia mới thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, “Hai con là Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc à?”

“Nếu không phải trùng tên trùng họ thì hẳn là đúng ạ.” Triệu Thanh Cốc cười đáp.

“Hai con biết ông Lý Quốc Phong không?”

“Ông Lý ạ? Cha của chủ tịch huyện Vân Sơn?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

“Vậy thì đúng rồi! Cô là con gái của ông Lý, Lý Văn Thiển. Hai con cứ gọi cô là cô đi!” Lý Văn Thiển vừa thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã thích, nhiệt tình nói.

“Cô.” Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đồng thời hô.

“Ừ! Giờ mình đi ăn cơm trước đã! Hai con ngồi xe lâu chắc mệt lắm phải không?” Lý Văn Thiển thân thiết nắm tay Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc dắt đi, tiện thể nói với thanh niên bên cạnh, “Tiểu Ngô, cậu lái xe tới trước cổng ra của trạm đi.”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhìn chiếc xe hơi đang đậu trước mặt, không biết là hiệu gì, nhưng quan trọng ở thời đại này muốn có xe hơi không phải

chỉ cần có tiền là được.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc lại có nhận thức mới về thân phận của ông Lý.

“Sao cô biết tụi con tới giờ nào mà ra đón ạ? Ông Lý nói sao?” Trên xe, Quan Viễn hỏi Lý Văn Thiển.

“Ừ, hôm qua ông đã nói giờ tàu chạy cho cô biết. Ông sợ hai đứa mới đến lạ nước lạ cái, cứ dẫn đi dẫn lại bọn cô phải chăm sóc hai đứa cẩn thận!”

“Bọn cô?” Quan Viễn tò mò hỏi lại.

“Ừ, cô còn hai người anh nữa. Hôm nay hai bác bạn quá không tới đón hai đứa được nên nhờ cô đi đại diện!”

“Dạ. Vậy cô thì sao ạ? Mong là cô sẽ không vì tụi con mà chậm trễ công việc.” Triệu Thanh Cốc nói.

Lý Văn Thiển nghe vậy càng có ấn tượng tốt với hai người hơn, thầm nghĩ có thể khiến cha mình quan tâm như vậy, hai đứa nhỏ này hẳn phải có chỗ hơn người.

“Yên tâm! Hôm nay cô được nghỉ.”

Trên đường, ba người trò chuyện vô cùng vui vẻ, càng nói càng thấy hợp. Quan Viễn tuy ngồi xe mệt nên không nói nhiều, nhưng có thể nhận thấy là rất thông minh. Còn kiến thức của Triệu Thanh Cốc khiến Lý Văn Thiển không thể không kinh ngạc. Nếu không nhờ khuôn mặt còn trẻ của Triệu Thanh Cốc, Lý Văn Thiển sẽ cho rằng mình đang nói chuyện với một ông cụ từng trải, hiểu biết nhiều lĩnh vực. Đặc biệt khi nói về buôn bán, trình độ của Triệu Thanh Cốc đã tới mức gần như chuyên nghiệp.

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc tự tin nói chuyện, thầm kêu ngao trong lòng. `dn\kiến.dân\kđq"qiysonb;mđôn` Đúng là cậu đã đưa những tài liệu thu được từ tương lai cho anh xem, nhưng năng lực học tập và lý giải của anh đã vượt quá dự đoán của cậu.

Lý Văn Thiển đặt bữa trong một nhà hàng lâu đời ở thủ đô, đồ ăn quả thật rất ngon, bằng chứng là Quan Viễn đã ăn hơn một chén cơm so với thường ngày.

Triệu Thanh Cốc vẫn luôn chú ý Quan Viễn, thấy cậu đuổi đĩa tới món nào nhiều sẽ chủ động gấp món đó cho cậu, vô cùng vui vẻ khi thấy Quan Viễn ăn ngon miệng. “Em ăn nữa không?” Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn buông đĩa, hỏi nhỏ.

Quan Viễn lắc đầu, “Dạ không, em no rồi. Anh, đồ ăn ở đây ngon quá!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Thích thì sau này chúng ta sẽ đến thường hơn” dứt lời, sợ Quan Viễn ăn no khó chịu, bèn lấy tay xoa bụng cho cậu.

Lý Văn Thiển nghe hai anh em nói chuyện, thầm nghĩ: với tiền lương như của mình một tháng tới ăn một lần đã là xa xỉ rồi, hai đứa nhỏ còn đòi thường xuyên đến, đúng là tuổi trẻ bông bột!

“Thanh Cốc, hai đứa có tính toán gì cho tương lai chưa? Cô nghe ông nói tụi con lên đây học cấp ba, điểm thi thế nào?” Lý Văn Thiển muốn biết điểm của hai người để xem có thể xin vào trường nào.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc biết Lý Văn Thiển hỏi vậy là muốn giúp hai người chuyện đi học. Hai người mới đến thủ đô, mọi chuyện còn lạ lẫm, có người giúp sẽ đỡ hơn rất nhiều.

“Con và Tiểu Viễn đều đạt điểm tối đa ạ.”

“Ồ!” Lý Văn Thiển kinh ngạc kêu. Điểm tối đa nghĩa là môn nào cũng phải tối đa, toán còn dễ, chữ ngữ văn vốn hên xui, muốn lấy điểm tối đa chẳng phải chuyện dễ.

“Thành tích thế này, xin trường nào cũng dễ, nhiệm vụ ông giao cho cô dễ quá rồi!” Lý Văn Thiển nói đùa.

“Dạ, đối với tụi con thì không dễ đâu ạ! Hôm nay không nhờ cô tới đón, sợ rằng lúc này tụi con vẫn chưa tìm thấy lối ra, huống chi là chuyện lớn như xin vào trường!” Triệu Thanh Cốc vừa xoa bụng cho Quan Viễn vừa cười nói.

Lý Văn Thiển nghe vậy, từ chối vì ông Lý dặn mới quan tâm hai người, đã trở thành thật lòng quan tâm. “Mấy chuyện này cứ giao cho cô! Hai hạt giống tốt thế này, các trường không giành nhau mới là lạ đó!”

Quan Viễn ngồi xe lửa thật lâu thấm mệt, lại ăn no rồi được Triệu Thanh Cốc vuốt bụng thoải mái đến muốn ngủ, ngáp một cái thật to.

“Buồn ngủ à?” Triệu Thanh Cốc nhẹ giọng hỏi.

“Dạ.” Quan Viễn tựa vào vai Triệu Thanh Cốc, nhắm mắt lại. Triệu Thanh Cốc thương yêu sờ sờ đầu Quan Viễn, để cậu nằm lên chân anh. “Chợp mắt đi một lát đi, chốc nữa về ngủ.”

Lý Văn Thiển thầm chặc lưỡi, Thanh Cốc thật là cưng chiều Tiểu Viễn, mấy nhóc quậy nhà mình mà được vậy thì chẳng còn cảnh anh em đánh nhau một ngày rồi.

“Cò, chúng ta đang trên đường về nhà phải không ạ? Tiểu Viễn ngồi xe lừa lâu đuôi lắm rồi.”

“Ừ, về nhà nghỉ ngơi trước. Cô đã sắp xếp xong chỗ cho hai đứa rồi.” Lý Văn Thiển nói.

“Cảm ơn cô nhiều ạ.” Triệu Thanh Cốc cố gắng không động đê Quan Viễn được ngủ yên, còn nhẹ nhàng vỗ vỗ lên lưng ru cậu ngủ.

Bởi vì Quan Viễn đang ngủ, nên hai người không nói chuyện nữa.

Lý Văn Thiển vô tình nhìn lên gương chiếu hậu giữa xe, thấy Triệu Thanh Cốc cúi đầu như đang hôn lên má Quan Viễn, cho là mình nhìn nhầm rồi.

Triệu Thanh Cốc chỉ tập trung chú ý Quan Viễn, không nhìn ra hai bên đường nên không biết đã đi tới đâu, cho đến khi xe dừng ở cổng kiểm tra mới biết đã đến nơi.

Cảnh vệ xác nhận thân phận của Lý Văn Thiển xong mới cho xe chạy tiếp vào trong khu nhà.

“Tới rồi!” Lý Văn Thiển cười nói.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Mới Đến Thủ Đô 2

Sau khi xuống xe Triệu Thanh Cốc mới phát hiện đây là một khu biệt thự cao cấp. Lý Văn Thiển dẫn hai anh em tới tòa nhà ở giữa, giới thiệu, “Đây là nhà cô. Từ nay về sau hai đứa cứ xem như nhà của mình ha!”

Triệu Thanh Cốc thăm nghì hai người chỉ ở đây nhiều nhất là mấy đêm thôi, nhưng không vội nói cho Lý Văn Thiển biết.

Trong phòng khách có một người đàn ông trung niên đeo mắt kính đang ngồi trên sofa đọc báo, bên cạnh là hai thiếu niên chừng mười mấy tuổi nhao nhao giành tí vị.

Lý Văn Thiển tiến lên giới thiệu, “Thanh Cốc, đây là chồng cô, Mã Vũ, hai đứa cứ gọi chú Mã là được. Anh, đây là hai bé cha đã nói với mình đó!”

Mã Vũ nghe Lý Văn Thiển nói chỉ ngược đầu lên gật một cái thật nhẹ với Triệu Thanh Cốc xem như chào hỏi, thấy Triệu Thanh Cốc ẵm Quan Viễn, bắt nắn cau mày. *điễnlkn.dàn/eq/q"mudyd;ôn* Mặc dù rất nhanh, nhưng vẫn bị Triệu Thanh Cốc thấy được.

Triệu Thanh Cốc cũng chỉ gật đầu với Mã Vũ, lạnh nhạt hô một tiếng chú Mã. Hừ, bảo bồi Tiểu Viễn của anh không tới phiên người khác thấy phiền!

Lý Văn Thiển nhận ra chồng mình không vừa lòng, vội cười nói với Triệu Thanh Cốc, “Thanh Cốc, theo cô lên phòng nào!”

Sau khi vào phòng, Triệu Thanh Cốc đặt Quan Viễn lên giường. Quan Viễn lập tức mở mắt ra.

“Không ngủ nữa à?” Triệu Thanh Cốc sờ trán Quan Viễn thấy không có mồ hôi mới yên tâm.

“Em đã dậy từ lúc vào phòng khách rồi.” Quan Viễn cười hi hi đáp.

“Vậy còn giả bộ ngủ?! Nghịch ngợm.” Triệu Thanh Cốc vừa véo nhẹ mũi Quan Viễn vừa nói.

“Ông Mã Vũ kia không thích chúng ta. Em thấy ông ta cau mày.”

“Ừ, mình cũng không cần chú ta thích. Mai tranh thủ đi tìm chỗ ở, tìm được dọn đi ngay.”

“Dạ.”

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn không vui, ôm Quan Viễn gior lên cao. “A!” Quan Viễn bị bất ngờ, hoảng sợ kêu to.

“Ha ha ha...” Triệu Thanh Cốc cười nói, “Đi tắm đi. Anh mở nước nóng rồi.”

Quan Viễn nện một đấm lên vai Triệu Thanh Cốc, chọc Triệu Thanh Cốc cười to thêm.

Quan Viễn đảo mắt, nảy ra ý xấu, “Anh, mình tắm chung đi cho khỏi lãng phí nước!”

Triệu Thanh Cốc cứng người, bắt đắ dĩ cười nói, “Chỉ chọc anh là giỡn! Một mình em tắm trước đi.”

Quan Viễn cười ha hả nhảy xuống đất, vọt vào phòng tắm.

Triệu Thanh Cốc cố gắng bình phục xao động thờ dài một hồi.

Hôm sau, trời vừa sáng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã tỉnh, đang ở nhà người khác, hai người đều không ngủ sâu.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cứ nghĩ mình đã dậy rất sớm, không ngờ xuống lầu mới biết Lý Văn Thiển và Mã Vũ còn dậy sớm hơn, đã có mặt trên bàn cơm rồi.

Lý Văn Thiển cười nói, “Sao dậy sớm vậy? Không có chuyện gì gấp thì cứ ngủ thêm cho đã giấc!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Đạ, tụi con quen rồi ạ.”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đồng thanh kêu ‘Chú Mã’. Nhưng Mã Vũ tựa như không nghe thấy, vẫn chăm chú đọc báo.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn chẳng để bụng, dù sao không lại lâu, chẳng cần phải làm thân.

Ngược lại Lý Văn Thiển hơi lúng túng, cười nói, “Chú Mã mới dậy nên chưa tỉnh hẳn đâu! Mau ngồi xuống ăn sáng đi! Ăn xong hai đứa ở nhà chơi, chờ cô chú tan làm về sẽ dẫn tụi con đi dạo thủ đô cho biết.”

“Cám ơn cô, nhưng chắc để tụi con tự đi ạ, tiện thể kiểm phòng luôn.” Triệu Thanh Cốc nói.

“Kiểm phòng? Tại sao?” Lý Văn Thiển ngạc nhiên hỏi.

“Cứ làm phiền cô chủ mãi cũng không tiện, tụi con định tìm được phòng sẽ dọn đi ngay ạ.” Triệu Thanh Cốc đáp.

“Tụi con ở đây không quen à? Hai đứa mới tới thủ đô, biết phòng ốc gì mà tìm?” Lý Văn Thiển cảm thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn còn quá bông bột.

Mã Vũ hừ lạnh một tiếng, xen vào, “Tụi bây cho là thủ đô cũng nhỏ như cái xó của tụi bây hay sao mà đòi đi tìm phòng? Mua nổi nhà ở đây hả?!”
diễn.đầnlknl/qe/uáymododoun/n Bởi vì ông Lý đã đặc biệt dặn phải chăm sóc hai người Mã Vũ mới ráng nhịn tới giờ, mặc dù trong lòng lại vô cùng bất mãn.

“Anh!” Lý Văn Thiển hô lên.

Lý Văn Thiển đã tiếp xúc với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, biết hai đứa nhỏ này không dạng tầm thường, thái độ của Mã Vũ khiến Lý Văn Thiển cảm thấy rất ngại ngùng.

“Việc này không nhọc chú Mã phải quan tâm đâu ạ. Tụi con sẽ nhanh chóng dọn đi ngay thôi.” Nếu Mã Vũ đã tỏ thái độ rõ ràng thế này, Triệu Thanh Cốc chẳng cần phải khách sáo nữa.

“Không nhọc tao quan tâm?” Mã Vũ cười nhạo nói, “Không nhọc quan tâm còn nhờ kiểm trường giùm cho?! Tụi mày cho rằng chuyện này rất dễ? Đây là thủ đô chứ không phải cái xó xin của tụi bây đâu mà muốn làm gì thì làm!”

“Anh!” Lý Văn Thiển tức giận đứng bật dậy, “Sao anh lại nói như vậy? Anh quên lời dặn của cha rồi à?”

Mã Vũ nghe nhắc ông Lý, thái độ lập tức dịu xuống, làm bầm, “Không biết cha đã bị hai đứa này cho ăn bùa mê thuốc lú gì rồi!”

Mặt Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn lập tức lạnh hẳn, Mã Vũ đối xử với hai người thế nào không quan trọng, nhưng hai người thật sự xem ông Lý ông bà trong nhà, giờ nghe Mã Vũ nói vậy, hai người làm sao sống nổi ở đây nữa.

Triệu Thanh Cốc nói thẳng với Lý Văn Thiển, “Cô, cảm ơn cô rất nhiều vì đã tiếp đón bọn con. Chuyện đi học cứ để tụi con tự lo ạ.”

Nói xong hai người lên lầu xách giỏ đi ngay. Hai người chỉ đem theo vài bộ đồ để tắm rửa và một ít giấy tờ cần thiết nên chẳng cần thu dọn gì lâu.

“A, Thanh Cốc, Tiểu Viễn, tính chú ấy là vậy đó, hay nghĩ một đằng nói một nẻo. Thật ra chú ấy rất hoan nghênh hai đứa ở đây!”

Lý Văn Thiển đuổi theo giải thích.

Triệu Thanh Cốc quay đầu lại nói, “Cô vào nhà đi, tụi con đi đây.” dứt lời, dắt Quan Viễn đi thẳng một mạch ra cổng.

Lý Văn Thiển thở phì phì quay vào nhà, “Anh thế này là sao?! Sao lại ăn nói cay nghiệt với hai đứa nhỏ dữ vậy? Giờ tụi nó đi rồi, để em xem anh làm sao ăn nói với cha.”

Mã Vũ nghe nhắc ông Lý, vô thức rung mình một cái, nhưng vẫn mạnh mẽ, “Có phải anh đuổi đi đâu! Bọn nó có chân tự đi đấy chứ! Chẳng lẽ anh trối lại không cho đi được?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 71: Mua Nhà 1

“Không phải anh đuổi đi, nhưng anh nói khó nghe như vậy hai đứa nó có thể không đi sao?!” Lý Văn Thiện lớn tiếng nói.

Mã Vũ thấy Lý Văn Thiện giận thật, dịu giọng nói, “Được rồi, chúng ta đừng cãi nhau vì người ngoài! Em coi hai đứa nó kia, lần đầu tới nhà người ta mà đứa nhỏ thì ngủ mất, đứa lớn thì ngay cả cười để chào hỏi cho đàng hoàng cũng không. Cậu người thì phải có thái độ của cậu người chứ!” Mã Vũ vẫn không cảm thấy mình có lỗi.

Lý Văn Thiện chán nản ngồi phịch xuống ghế. “Mã Vũ, em nhớ ngày xưa anh không phải thế này. Lúc đó anh chăm chỉ khắc khổ, tính tình mộc mạc. Giờ làm lớn mấy năm, cái tốt không học lại học được thói coi thường người khác. Anh có biết anh như vậy rất dễ gây thù với người ta không?”

“Cô nhắc chuyện ngày xưa làm gì?! Tôi biết cả nhà cô đều coi khinh tôi, chê tôi là thằng nhà quê! Việc tôi làm tự tôi có suy nghĩ không cần cô nói nhiều!”

“Không cần tôi nói nhiều?! Anh có biết mấy năm qua hai anh tôi đã phải lo chùi mông cho anh bao nhiêu lần rồi không?!” Lý Văn Thiện vỗ bàn nói.

“Tôi nói cho cô biết, tôi có được thành công như hôm nay đều do tôi tự mình liều mạng giành lấy, không có chút quan hệ gì với nhà họ Lý hết! Nếu ghét bỏ tôi cứ việc nói thẳng. Tôi cũng chẳng thèm bám mãi không tha đâu!” dn1k1e.n.đàn/le1n1kq;úy"Đôn Mã Vũ hùng hổ phản bác, dứt lời giận dưng dưng bỏ đi.

Lý Văn Thiện bỗng cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Sau khi học xong cấp ba, Mã Vũ kiên trì từ nông thôn thi lên đại học thủ đô mới thành bạn học với Lý Văn Thiện. Hai người quen nhau từ phong trào thanh niên trí thức về làng. Khi đó Mã Vũ là người nhiệt tình, cầu tiến lại rất biết chăm sóc, lâu dần Lý Văn Thiện mới bị đá động.

Lúc Lý Văn Thiện lúc đòi kết hôn với Mã Vũ, cả nhà đều phản đối, đặc biệt ông Lý là người phản đối dữ nhất. Ông Lý từng nói: ‘Mã Vũ có tư tưởng được mất quá nặng, không phải người chồng tốt’. Khi ấy Lý Văn Thiện còn tưởng rằng cả nhà chê Mã Vũ nghèo, càng quyết tâm phải kết hôn cho bằng được.

Nhưng cuộc sống sau đám cưới không hề ngọt ngào như Lý Văn Thiện đã từng ảo tưởng, lúc nào cũng phải lo cho lòng tự ái của Mã Vũ, lúc nào cũng phải suy nghĩ thật kỹ trước khi nói sợ đụng chạm lòng tự ái cao ngất của chồng. Ở cơ quan, Mã Vũ đối xử với cấp trên thật sự không chê vào đâu được, nhưng đối với cấp dưới lại luôn tỏ thái độ cao ngạo khinh người. Trong số đó, không phải ai cũng nhà không hề có bối cảnh như về ngoài, bởi vậy phát sinh không ít chuyện chẳng hay ho. Lý Văn Thiện đã phải cầu xin hai anh giúp đỡ xử lý không biết bao nhiêu lần.

Lý Văn Thiện ngược mắt nhìn trần nhà, đột nhiên dao động với ý niệm tiếp tục chung sống với Mã Vũ.

Về phần Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, sau khi ra khỏi nhà Lý Văn Thiện, hai người tìm một khách sạn ở tạm.

Sáng chưa kịp ăn gì còn ôm một đồng tức vào người, hai người ghé đại một quán ven đường gặm bánh bao uống sữa đậu nành. Có điều bánh bao này kém xa bánh bao do hai người làm nên Quan Viễn không muốn ăn cho lắm.

“Em uống ít sữa đi, đừng để bị đói. Trưa mình sẽ tới chỗ hôm qua ăn cơm, chờ tìm được nhà rồi sẽ tự nấu.” Nói xong, Triệu Thanh Cốc đẩy ly sữa đậu nành đến trước mặt Quan Viễn.

Quan Viễn ngoan ngoãn uống hết ly sữa.

“Vậy mới ngoan.” Triệu Thanh Cốc sờ đầu Quan Viễn cười nói.

Quan Viễn tròn mắt, “Anh đừng có lúc nào cũng xem em là con nít được không! Em còn lớn tuổi hơn anh nữa đó!”

Triệu Thanh Cốc cười cười, “Không lớn bằng anh, vẫn là một đứa trẻ.”

Quan Viễn ghen lời nhìn Triệu Thanh Cốc, không phải như cậu nghĩ đấy chứ?! Anh cũng biết đùa giỡn lưu manh?! ‘Anh... có ý gì?’ Quan Viễn run rẩy chìa ngón tay vào mặt Triệu Thanh Cốc hỏi.

Triệu Thanh Cốc bật cười, “Ý gì chứ? Chưa tròn mười tám tuổi thì vẫn là trẻ con thôi!”

Quan Viễn nghi ngờ nhìn hỏi lại, “Chỉ có ý này?”

“Không thì còn ý gì nữa?”

Hai người ăn sáng xong, tranh thủ đi tìm nhà mua.

“Anh, mình mua nhà kiểu tứ hợp viện đi. Kiểu này trong náo nhiệt có yên tĩnh, rất thích hợp để ở lâu dài. Hơn nữa vài năm sau muốn mua cũng không mua được nữa đâu!”

“Ừ.” Triệu Thanh Cốc suy nghĩ một chút, gật đầu đồng ý.

Hai người đặc biệt kiểm chỗ có nhiều tứ hợp viện hỏi thăm. Cứ vậy hai ngày, rốt cuộc tìm được một căn thích hợp, vị trí thuận tiện, diện tích lớn, không cũ lắm. [dnkiến.đàn/lêqq/,usdo"md;no](#) Quan trọng nhất là nguyên căn chỉ thuộc sở hữu của một người.

Do chính sách phân phối của nhà nước, thường một căn tứ hợp viện sẽ có mấy hộ ở chung, phòng lại bị sửa tùm lum không còn hình dáng cũ, cho nên dù có mua được cả căn, muốn mời những hộ đã sớm xem tứ hợp viện như nhà riêng đi cũng là một chuyện vô cùng phiền phức.

Nhà này lúc đầu cũng không định bán, sau nhiều lần bàn bạc, tăng giá lên tới tám chục ngàn tệ chủ nhà mới dao động.

“Hai đứa có nhiều tiền như vậy?!” Chủ nhà nhìn Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn với ánh mắt nghi ngờ. Tám chục ngàn tệ trong mắt người bình thường quả là một con số khổng lồ. Nếu không do vợ đang bệnh cần tiền gấp, chủ nhà thật sự không muốn bán một tý nào. Có điều tòa nhà này quá lắm cũng chỉ trị giá năm chục ngàn tệ, tám mươi ngàn tệ là đã tính luôn phần hai năm qua giá nhà có tăng hơn trước.

“Không có tiền làm sao tụi con dám đi mua nhà ạ.” Triệu Thanh Cốc cười đáp.

Chủ nhà nghe vậy, đồng ý bán luôn, vui vẻ cho rằng lợi được hai chục ngàn tệ. Ít nhất hiện tại là như vậy, còn sau này có đám ngực dậm chân tiếc nuối hay không, ông chẳng phải nhà tiên tri làm sao biết được!

May mắn chủ nhà còn một căn nhà ở chỗ khác nên sau khi làm xong thủ tục sang tên nhà đất đã nhanh chóng thu dọn hành lý đi ngay, đoán chừng cũng sợ Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đối ý.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc về khách sạn ngủ một đêm, hôm sau bắt đầu dọn nhà mua đồ tốn thêm hai ngày nữa, cơ bản coi như xong xuôi.

Mặc dù Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không có người quen ở thủ đô nhưng vẫn mua pháo về đốt mừng nhà mới. Sau đó Triệu Thanh Cốc làm một bàn đồ ăn phòng phú, hai người hạnh phúc ăn no một bữa.

“Áy da, no quá!” Ăn xong, Quan Viễn ngồi phịch trên ghế xoa bụng.

“Xem ra hết ăn nổi dưa hấu rồi.” Triệu Thanh Cốc nhẹ nhàng vỗ bụng Quan Viễn cười nói.

Quan Viễn lập tức nhào lên cào Triệu Thanh Cốc, đùa giỡn.

Đột nhiên ngoài sân vang lên tiếng ai đó, “Xin hỏi có ai ở nhà không?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 72: Mua Nhà 2

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhìn nhau, chẳng lẽ là Lý Văn Thiên?

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi ra ngoài xem thử. Người tới hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hai người.

“Trời ơi! Đúng là hai người thật rồi!”

“Sao anh biết chỗ này mà tới?”

Người đến là một thành viên trong hệ thống Thập Kho Viễn Cốc, đồng thời cũng là người phụ trách chi nhánh Thời Trang Viễn Cốc ở thủ đô.

“Hai người thật là! Tôi đến huyện Văn Sơn lấy hàng mới biết hai người đã tới thủ đô, sau đó lần mò tìm được khách sạn hai người từng ở hỏi thăm suốt mới tìm được đến chỗ này!” Chương Tử Hành chỉ mới hai mươi tuổi, tính tình nhanh nhẹn, được việc.

“Chúng tôi định sắp xếp ổn thỏa hết mới liên lạc với anh!” Triệu Thanh Cốc nói.

Con dấu vào phòng, thấy đồ ăn trên bàn, mắt sáng rỡ, hỏi ngay, “Tôi ăn được không?” Chương Tử Hành đã từng ăn cơm do Triệu Thanh Cốc nấu một lần, từ đó về sau mê luôn.

“Đây đều là đồ ăn còn dư lại, sao có thể dùng để đãi khách...”

“Không sao không sao! Tôi thích ăn vậy đó!” Chương Từ Hành không đợi Triệu Thanh Cốc nói xong, giành nói.

“À, ý tôi là sẽ làm mấy món khác đãi anh. Nhưng nếu anh không ngại thì thôi vậy.” Quan Viễn cười nói.

“A...” Chương Từ Hành xụ mặt rên, nhưng lập tức vui lại ngay, “Thôi, có đồ ăn là tốt rồi! Sao có thể bắt boss làm đồ ăn cho tôi chứ!” dứt lời cầm đũa lên ăn ngay. “A, ngon quá!”

Quan Viễn bật cười nhắc, “Đó là đũa anh tôi vừa mới ăn!”

Chương Từ Hành khựng tay lại mấy giây sau đó phát tay nói, “Không sao, không sao, ăn bữa sống lâu!”

Sau khi càn quét hết tất cả các món trên bàn, Chương Từ Hành thỏa mãn ngồi phịch trên ghế vuốt bụng, giờ ngón cái với Triệu Thanh Cốc, “Chỉ cần boss chịu mở tiệm cơm bảo đảm người chờ ăn sẽ xếp hàng dài mấy con phố luôn!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn biết tính Chương Từ Hành, nghe vậy đều cười.

Quan Viễn nói, “Nếu anh tôi mở tiệm cơm, e rằng giờ anh chẳng phải là người phụ trách chi nhánh Thời Trang Viễn Cốc ở thủ đô rồi.”

Chương Từ Hành vỗ bàn một cái, khoa trương nói, “Đúng ha! Vậy thì tôi cũng chẳng có tiền cưới vợ nữa!”

“Tiền của anh bây giờ cưới mười tám cô cũng đủ nữa là!” Triệu Thanh Cốc cười nói.

“Hi hi, nhờ phúc boss cả!”

Chương Từ Hành nhanh nhẹn giành rửa chén, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vui lòng để anh ta làm.

“Boss, lần này tôi thủ đô là chuẩn bị ở đây phát triển luôn đúng không?” Chương Từ Hành dọn dẹp xong, sốt ruột hỏi thăm. “Ừ. Chúng tôi chuẩn bị dời tổng công ty Viễn Cốc tới thủ đô.”

Chương Từ Hành nghe vậy, hưng phấn suýt chút nhảy cẫng lên. Chương Từ Hành là một trong số những người đầu tiên gia nhập hệ thống Viễn Cốc, biết rõ tiềm lực phát triển của nó, thậm chí: tổng công ty ở thủ đô, tiền đồ của mình không thể nào tệ được!

“Tốt quá, tốt quá rồi! Tôi thủ đô, nhất định Viễn Cốc sẽ càng phát triển hơn nữa. Boss, sau này có việc gì chỉ cần nói một tiếng, bảo đảm tôi sẽ hoàn thành tốt đầu phải lên núi đao, xuống biển lửa!”

“Được rồi, nói cứ như cắt máu ăn thề vậy! Anh thế này làm sao tôi dám yên tâm giao Viễn Cốc cho anh chứ?” Triệu Thanh Cốc đùa, bình thường Chương Từ Hành trông có vẻ cả lơ phát phơ, nhưng lúc mẩu chốt vẫn rất đáng tin.

“Boss phải có lòng tin với tôi! Tôi là người càng có áp lực càng phát triển!” Chương Từ Hành đặt tay lên ngực nói.

“Phốc...” Quan Viễn bật cười.

Chương Từ Hành nghe Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nói sẽ học cấp ba ở thủ đô, lập tức sốt sắng, “Chuyện này cứ giao cho tôi! Ở đây tôi quen không ít người, việc khác không dám chắc chứ hẳn là đủ xin cho hai người đi học.”

Hiện chỉ cách khai giảng khoảng mười ngày, Chương Từ Hành về nhà bắt tay vào lo thủ tục ngay. dnkiến.đàn/le;knqq"quý.đôkbn Một tuần sau, Chương Từ Hành hưng phấn chạy tới báo, “Đã xong! Là trường Tứ Trung, tầm khá ở thủ đô. Nếu không nhờ thành tích khủng của hai người, hẳn phải tốn hơi tốn sức một phen đấy! Có điều, họ nói hai người phải tham gia một kỳ thi thử, thông qua mới được vào.”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc thản nhiên gật đầu, cũng đoán trước là sẽ như vậy.

Mấy ngày tiếp theo, hai người tập trung ở nhà ôn tập để có thể thuận lợi nhập học, thậm chí xem trước luôn kiến thức lớp mười, mười một.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ở nhà đóng cửa ‘tự luyện’, không hề biết nhà họ Lý đã náo động một phen.

Chủ tịch Lý nhờ thành tích xuất sắc, lại thêm hai người anh góp sức, sau khi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi không bao lâu, đã được lệnh chuyển công tác về thủ đô.

Thật ra chủ tịch Lý tới huyện Vân Sơn cũng chỉ là một bước để tích lũy thành tích, nay tích đủ, được thăng chức là chuyện ván đã đóng thuyền.

Con cái đều ở thủ đô, tất nhiên ông Lý cũng đi theo, cứ nghĩ về Bắc Kinh là gặp Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ngay, ai ngờ lại nghe nói hiện không biết tung tích.

“Cha đã dặn thế nào?! Bảo tụi bây chăm sóc, tụi bây chăm sóc vậy đó hả? Giờ không rõ tung tích biết đi đâu mà kiếm đây?” Ông Lý tức giận la.

Bốn đứa con của ông Lý bình thường ở ngoài đều khiến người khác phải cúi đầu, nay trước mặt ông Lý lại nghe dạy dỗ không dám ngẩng đầu.

Anh hai Lý Văn Đình và anh ba Lý Văn Mộc thầm nghĩ đúng là tai bay vạ gió, hôm đó họ bận việc giao cho em gái đi đón nào ngờ tới khi rảnh rồi hỏi lại mới biết người đã đi đâu mất tiêu.

“Cha, chuyện này cha phải hỏi Mã Vũ...” Lý Văn Mộc vốn không thích Mã Vũ, chuyện này lại do Mã Vũ gây ra, tự nhiên phải lôi Mã Vũ ra gánh.

Lý Văn Hoa, cũng chính là chủ tịch Lý cười hỏi, “Cha việc này không liên quan gì tới con hết, con có thể ra ngoài trước được không?”

Ông Lý phát tay một cái, Lý Văn Hoa vội đi ngay.

Lý Văn Đình và Lý Văn Mộc đều nhìn Lý Văn Hoa với vẻ mặt hâm mộ, họ cũng muốn thoát khỏi nơi ‘nước sôi lửa bỏng’ này!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Thi Nhập Học 1

Sau khi Lý Văn Hoa đi, ông Lý hỏi Lý Văn Thiên, “Văn Thiên mau nói cha nghe tại sao Tiểu Viễn và Thanh Cốc lại bỏ đi? Mã Vũ đã làm gì?”

Dù Mã Vũ có làm gì rồi cuộc vẫn là chồng, Lý Văn Thiên đành mơ hồ đáp, “Có chút chuyện không vui thôi ạ.”

“Hừ!” ông Lý chỉ hừ lạnh một tiếng đã đủ khiến ba đứa con run rẩy cả người. Bọn họ vẫn nhớ rõ lúc bé, mỗi khi ông Lý hừ một tiếng thế này, đa phần là sẽ không trốn khỏi ‘gia pháp’, không đánh cho bọn họ kêu trời gào đất tuyệt đối không bỏ qua, ngay cả đứa con gái duy nhất là Lý Văn Thiên cũng không ngoại lệ.

Lý Văn Đình vội nói, “Cha, cha đừng tức giận mà ảnh hưởng tới sức khỏe!”

Ông Lý tròn mắt, “Hiện giờ sức khỏe của cha đã hơn mảy rất nhiều rồi!” Quả thật ông Lý đã khỏe hơn hồi trước rất nhiều. Dĩ nhiên ông không hề biết là có liên quan đến Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc.

“Văn Thiên, kêu Mã Vũ vào đây, còn lại ra ngoài hết đi!”

Lý Văn Đình và Lý Văn Mộc nghe vậy đồng thời thở phào nhẹ nhõm, riêng Lý Văn Thiên lại lo lắng không thôi.

Mã Vũ đang ngồi thấp thỏm trong phòng khách, nghe nói ông Lý muốn gặp riêng, cũng thầm hết hoảng, đinh kên/klê/qquy'nlđđm Trước giờ ông Lý vẫn luôn chọn thái độ không thêm đề ý tới cậu con rể này, cũng không hay nổi giận với Mã Vũ, nhưng Mã Vũ vẫn cứ sợ. Bởi vì mỗi lần đứng trước mặt ông Lý, Mã Vũ đều cảm giác như đã bị nhìn thấu từ ngoài vào trong.

Mã Vũ vào phòng sách, khẩn trương hô một tiếng, “Cha.”

Ông Lý không đáp lại, chỉ nhìn chăm chăm Mã Vũ với đôi mắt sáng như đuốc.

Mã Vũ dần toát mồ hôi lạnh, “Cha... sao cha nhìn con dữ vậy?”

Ông Lý bình tĩnh hỏi, “Tại sao Tiểu Viễn và Thanh Cốc lại bỏ đi?”

Mã Vũ thấy vậy, cho rằng ông Lý không giận, thầm thở phào một hơi. Rồi cuộc vẫn là người ngoài làm sao so với con cái trong nhà được!

“Cha, hai đứa nhóc kia đúng là không biết lễ phép gì hết! Tụi nó nói muốn đi mua phòng, con bèn bảo phòng ở thủ đô không dễ tìm, thế là lập tức giận dùm dùm bỏ đi.” Tiếp, Mã Vũ lại thêm mắm thêm muối kể Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn không lễ phép như thế nào, ngạo mạn như thế nào.

Ông Lý nhắm mắt lại nói, “Tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi.”

Mã Vũ mừng thầm đi ra, cho là chuyện đã qua, hơn nữa còn thành công khiến cho ông Lý có ấn tượng xấu với hai thằng nhóc không biết trời cao đất rộng kia.

Nào biết ngay sau khi Mã Vũ đi, ông Lý nặng nề thở dài cảm thán, “Vẫn là không thể sửa nổi!” dĩ nhiên đnà/lêq/klquts,đôn Sau đó gọi ba đứa con trai vào dặn, “Về sau mấy đứa không cần xen vào chuyện của Mã Vũ nữa.”

Ba anh em Lý Văn Đình nhìn nhau, ngạc nhiên không ngờ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc lại có sức ảnh hưởng lớn đến vậy.

“Cha, bởi vì chuyện của hai đứa nhỏ à?”

Ông Lý lắc đầu, đáp, “Tính Mã Vũ mấy đứa đã biết, nếu cứ tiếp tục giúp nó sớm muộn gì cũng liên lụy tới nhà họ Lý thôi?”

Ba anh em Lý Văn Đình đã không ưa Mã Vũ từ sớm, nhưng nghĩ dù sao Mã Vũ cũng là chồng của đứa em gái duy nhất, Lý Văn Mộc bèn do dự nói, “Cha, còn Lý Văn Thiển...”

Ông Lý thờ dãi, “Lúc ấy nó không nghe lời mọi người, về sau là phúc hay họa phải tự chịu thôi.”

Ông Lý lặp đi lặp lại mấy lần kêu ba đứa con trai phải tìm cho ra tung tích của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày thi thử của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, từ sáng sớm Chương Tử Hành đã tới đón hai người. “Boss, còn hai hôm nữa là tới ngày nhập học chính thức của Tử Trung. Hai người thi xong rồi làm thủ tục nhập học trước luôn cho khỏe!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Xem ra anh rất có lòng tin với chúng tôi.”

“Tất nhiên! Hai người thông minh như vậy, không qua mới là lạ đó!”

Chỉ còn hai ngày nữa sẽ chính thức nhập học nên nhiều phòng làm việc của Tử Trung đều mở cửa.

Chương Tử Hành giới thiệu, “Đó là các thầy cô trực trường.” dứt lời nhanh chóng dẫn hai người đến chỗ thầy phụ trách khối lớp mười.

“Chú, con dẫn hai thiên tài đến rồi này!” Chương Tử Hành vừa bước vào cửa đã hớn hờ nói với thầy giáo tuổi trung niên mang mắt kính ngồi trong phòng.

Thầy Tào thấy Chương Tử Hành dẫn người đến, lập tức đặt quyển sách xuống bàn, dờ khóc dờ cười nói, “Cha con tính rất nghiêm túc, sao lại sinh ra một đứa cứ như khi con thế này không biết!”

Lúc này Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc mới vỡ lẽ, làm bộ gay cấn cho lắm vào thì ra Chương Tử Hành và thầy phụ trách này là người quen.

Thầy Tào chọc Chương Tử Hành xong, quay sang nhìn Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, ngạc nhiên nghĩ thầm trông Triệu Thanh Cốc không giống chỉ mới học lớp mười, còn Quan Viễn lại không giống như đã tới tuổi để học lớp mười.

Thầy Tào nói ra thắc mắc của mình.

Triệu Thanh Cốc giải thích, “Con và em trai từ nông thôn tới, khi còn bé trong nhà không có tiền cho đi học nên cứ kéo mãi, sau được đi học con sợ không ai chăm sóc Tiểu Viễn nên hai anh em học chung lớp luôn.”

Thầy Tào nghe Triệu Thanh Cốc giải thích xong, trong mắt đầy vẻ thương tiếc. “Thì ra là vậy. Nếu hai con có thể thông qua kỳ thi thử này, chắc chắn hai con sẽ là học sinh của Tử Trung.”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vội nói, “Dạ, cảm ơn thầy ạ.”

Chốc lát sau có hai thầy giáo bước vào, một người cầm đề thi số học, một người cầm đề thi ngữ văn.

Thầy Tào nói, “Hai con làm bài ở đây luôn đi.”

Chương Tử Hành đi ra, còn lại ba thầy ở lại coi thi.

Nếu là học sinh khác, dưới sự giám thị của nhiều thầy cô như vậy, đa phần sẽ khẩn trương phát huy tất thảy, nhưng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc lại khác, hoàn toàn không bị ảnh hưởng.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhận đề, phát hiện hơi khó hơn kỳ thi chuyển cấp, thậm chí có thêm một vài kiến thức của lớp mười, nhưng tất nhiên chẳng làm khó được Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Hai người nhìn lướt qua đề thi một lần, bắt đầu đặt bút viết liên tục.

Hai thầy chia ra đứng bên cạnh Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Lúc đầu, hai thầy thấy hai người chọn đúng toàn bộ phần câu hỏi cơ bản đã rất hài lòng, về sau thấy hai người không làm sai một câu nào ở phần nâng cao càng kích động hơn.

Hết giờ thi, một thầy giành trước nói, “Thầy Tào, thầy không cần lo cho hai trò này nữa, cứ xếp hết vào lớp tôi đi!”

Thầy còn lại nghe vậy vội vàng nói, “Thầy Tào, tôi thấy hai đứa nhỏ đều có thiên phú với số học, thầy cũng biết khả năng dạy toán của tôi rồi đó, cứ để hai trò này vào lớp tôi đi!”

“Thầy Hoàng, thầy chỉ lo nhìn khả năng số học của hai trò ấy thôi! Sao không thấy tài ngữ văn của chúng cũng tốt giống hệt vậy?!”

Chương Tử Hành nghe thấy trợn mắt há hốc miệng, nghĩ thầm: không hổ là boss cả thầy giáo cũng tranh nhau.

Thầy Tào cười cười nhìn hai thầy giáo tranh học trò, đến khi thấy hai thầy càng nói càng hăng mới lên tiếng can, “Được rồi, khả năng dạy học của hai thầy thì ai cũng biết rồi, nhưng hai thầy cứ chấm bài trước đi, còn chuyện sắp xếp hai trò này thế nào là phải đợi quyết định của ban giám hiệu thôi.”

Hai thầy kia nghe vậy mới ngưng cãi và, tập trung chấm bài thi. Chỉ chốc lát sau đã có điểm thi của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, lại là tối đa.

Thầy Tôn vốn chấm bài rất nghiêm, viết văn thế nào cũng bị trừ điểm gì đó, nhưng nay sợ cứ soi mói như thường ngày, sẽ bị lấy mất học sinh, nên quyết định cho bài của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc điểm tối đa luôn.

Thầy Tào cười ha ha nói, “Tốt quá, Tứ Trung của chúng ta lại có thêm hai hạt giống tốt rồi!”

Thầy Hoàng nhân cơ hội nói, “Thầy Tào, thầy đề xuất ý kiến với ban giám hiệu đi, lớp tôi là lớp chọn, sẽ có lợi cho sự tiến bộ của hai em ấy!”

“Lớp tôi cũng là lớp chọn chứ không à?!” Thầy Tôn cũng không cam yếu thế.

Thầy Tào sờ cằm nói, “Hai thầy bốc thăm trước đi. Với thành tích của hai em này thế nào cũng vào lớp chọn thôi.”

Thầy Hoàng và thầy Tôn nghe vậy, không có ý kiến gì nữa, đành dựa vào vận may thôi.

Kết quả, Quan Viễn ở lớp mười-1, Triệu Thanh Cốc ở lớp mười-2. Chủ nhiệm lớp mười-1 là thầy Hoàng, chủ nhiệm lớp mười-2 là thầy Tôn.

Thầy Hoàng và thầy Tôn chia ra nói cho Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc biết những việc cần chú ý khi nhập học xong mới vui vẻ bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 74: Thi Nhập Học 2

Chờ hai thầy kia đi rồi, thầy Tào nói, “Vốn hai em không có hộ khẩu ở thủ đô, tới Tứ Trung học phải đóng tiền đăng ký, nhưng nay xét thành tích xuất sắc của hai em, tôi sẽ xin trường cho miễn phí. Nếu thành tích của hai em có thể vào top hai mươi của khối, trường sẽ có chính sách miễn học phí, hơn nữa còn có học bổng.”

Mặc dù Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không để ý lắm số tiền đăng ký, nhưng vẫn cảm ơn ý tốt của thầy Tào.

Ra khỏi cổng trường Tứ Trung, Chương Tử Hành phấn khích nói, “Hai người đúng là quá khủng! Ngay cả thầy giáo nổi tiếng nhất của Tứ Trung cũng tranh nhau giành!”

“Thầy giáo nổi tiếng?” Quan Viễn nghi ngờ hỏi.

“A, mỗi năm Tứ Trung đều tiến hành xếp hạng các thầy cô, những người nằm trong top mười đều rất nổi tiếng.”

Triệu Thanh Cốc nói, “Xem ra anh biết rất rõ về Tứ Trung.”

“Đương nhiên! Trước khi về hưu, cha tôi là phó hiệu trưởng của Tứ Trung đó!” Nói tới đây, Chương Tử Hành khựng lại nhìn Triệu Thanh Cốc.

“Cứ tưởng anh phải vất vả lắm mới tìm được trường này, thì ra là dựa hết vào quan hệ có sẵn.” Quan Viễn cố ý nói với giọng âm trầm.

Chương Tử Hành lập tức cười nịnh, “Boss nhỏ, nước phù sa không dễ chảy ruộng ngoài mà!”

“Được rồi, dám gạt chúng tôi, phạt anh phải mời bọn tôi ăn cơm trưa. Ở Di Nhiên Cư đi!” Triệu Thanh Cốc hòa theo. Di Nhiên Cư là chỗ lần trước Lý Văn Thiên dẫn Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới.

Chương Tử Hành kêu thảm một tiếng, nói, “Boss, hai người nhiều tiền như vậy còn cướp của tôi giữa ban ngày thế này à!”

“Có mời hay không đây?” Quan Viễn cố ý đùa.

“Mời! Có thể không mời sao?! Ai bảo hai người là boss của tôi chứ!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vui vẻ ăn một bữa no nê ở Di Nhiên Cư.

Lúc này, Lý Văn Đình đã tìm ra tung tích của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Khi biết hai người đã mua một căn tứ hợp viện bằng tám chục ngàn tệ, Lý Văn Đình và Lý Văn Mộc đều vô cùng bất ngờ. Lý Văn Hoa biết Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc hơn những người còn lại một chút, nhưng cũng chỉ giới hạn ở mức sản nghiệp tại huyện Văn Sơn, thật sự không ngờ Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn có thể bỏ ra một số tiền lớn như vậy.

Ba anh em Lý Văn Đình vội vàng chạy vào tìm ông Lý vốn đang đùa cháu trong sân.

“Cha, hai đứa bé này làm gì mà có nhiều tiền dữ vậy?” Lý Văn Mộc hỏi.

“Hai đứa nó làm gì rồi?” ông Lý không ngạc nhiên chuyện Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc có tiền, chỉ ngạc nhiên không biết hai người đã làm gì mà khiến Lý Văn Mộc bất ngờ đến vậy.

“Nửa tháng trước hai đứa nhỏ đã mua một tòa tứ hợp viện ở đây, tốn tám chục ngàn tệ.” [diễn.dân/aleq;mwuys/j](#);đôn Lý Văn Mộc nói với vẻ đau lòng, tiền lương hàng tháng của mình chỉ mới hai trăm tệ, phải tích lũy bao lâu mới được con số đó đây?!

Ông Lý cười ha ha nói, “Hai thằng nhóc này đúng là...!”

Khi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ăn cơm trưa về, bất ngờ thấy ông Lý và mấy người con đang đứng trước cửa tứ hợp viện chờ. Lý Văn Thiển cũng có mặt.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vui mừng hô to, “Ông!”

Ông Lý đợi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới gần, cốc đầu mỗi người một cái, tỏ vẻ nghiêm túc nói, “Mau mở cửa cho ông vào ngay, đứng tiếp chút nữa chắc ông trúng nắng hôn mê luôn!”

Quan Viễn cười hi hi nói, “Ông khỏe thế này sao trúng nắng hôn mê được ạ!”

Ông Lý không giữ nổi vẻ mặt nghiêm túc nữa, cười to nói, “Lạnh mồm lạnh miệng!” trong giọng nói lộ rõ sự cưng chiều.

Lý Văn Đình thấy vậy vô cùng ngạc nhiên, nghĩ thầm xem ra cha thật sự thích hai đứa nhỏ này.

Nhờ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc sửa sang, tứ hợp viện đã khác trước rất nhiều, những thứ khác không nói, chỉ riêng hoa cỏ trong sân đã thành muôn hồng ngàn tía, đủ màu đủ hương.

Lý Văn Đình bình thường rất nghiêm túc, chỉ thích mỗi hoa hoa cỏ cỏ, lúc này thấy một vườn hoa đầy ắp cũng không nén nổi, lộ vẻ mặt kích động.

“Trời, hoa tulip đúng không? Sao có thể nở đẹp thế này...” Thịnh thoảng Lý Văn Đình lại phát ra từng đợt kinh hô.

Ông Lý đập vai Lý Văn Đình nói, “Được rồi, có cần kinh ngạc dữ vậy không!”

Lý Văn Đình nhìn ông Lý với ánh mắt ai oán, “Cha, cha đúng là kiến thức hạn hẹp, giá trị của số hoa cỏ này dư sức mua thêm một căn tứ hợp viện nữa đó!”

“Dám nói cha mày kiến thức hạn hẹp, ngứa da hử?!” ông Lý làm bộ muốn đánh. Lý Văn Đình nhanh chóng tránh được.

Lý Văn Đình khôi phục vẻ bình tĩnh như ngày xưa, hỏi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, “Hoa này đều là do hai con trồng à?”

Quan Viễn gật đầu. Triệu Thanh Cốc nói thêm, “Tiểu Viễn trồng.”

Lý Văn Đình vội hỏi Quan Viễn với vẻ mặt tha thiết, “Con trồng sao hay vậy? Hoa này vốn không hợp với khí hậu ở đây lắm, con còn trồng được tốt như vậy?”

“A, cứ trồng như bình thường thôi ạ. Mua cây con về, rồi trồng như trồng rau ấy!”

Trồng như trồng rau... trồng như trồng rau... Lý Văn Đình ghen một búng máu trong họng.

Triệu Thanh Cốc mời mấy người vào nhà.

Ông Lý nói, “Mấy đứa này là con của ông. Văn Thiển và Văn Hoa hai đứa biết rồi, còn đây là đứa lớn nhất, Văn Đình, đứa thứ hai Văn Mộc, để dễ hai đứa cứ kêu chú Đình và chú Mộc là được rồi.”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ngoan ngoãn chào.

Giới thiệu xong, ông Lý nói thẳng, “Bọn ông vẫn chưa ăn cơm!”

Mấy đứa con đều chung ý tưởng: gần như không biết ông Lý là ai, đang trong nhà người khác, cũng quá tùy tiện đi!

“Cha...”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã sớm quen, hai người biết ông Lý càng như vậy càng xem hai người không phải người ngoài.

“Vậy con và Tiểu Viễn đi nấu cơm, ông và các cô chú ăn quả ướp lạnh trước đỡ đi ạ!”

Lý Văn Thiển vốn cảm thấy áy náy với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, nay nghe cha mình vừa tới chơi đã bắt người ta đi nấu cơm càng thêm bần khoản, vội đứng dậy nói, “Để cô giúp hai đứa một tay.”

Ông Lý cản, “Thôi, con ngồi xuống đi, đừng tự làm mình mất mặt!”

Lý Văn Thiện uất ức nói, “Con kém dữ vậy à?! Thanh Cốc và Tiểu Viễn còn nhỏ, sao nấu nỏ cho hết từng này người ăn?”

Ông Lý ung dung đáp, “Đợi một lát sẽ biết.”

Đến khi đồ ăn dọn hết lên bàn, mấy anh em Lý Văn Đình ném thử xong lập tức lao vào vòng xoáy giành đồ ăn, ngay cả Lý Văn Thiện cũng không ngoại lệ. dlkien.xdã/n/lq/q/quynlk,đ"jnon Ông Lý tức giận phùng mang trợn mắt, “Phản rồi phản rồi! Không biết kính trên à?”

Lý Văn Hoa lên tiếng, “Cha, cha mới là không biết nhường dưới đó! Con cứ thắc mắc sao cha thích đến nhà Tiểu Viễn ăn cơm hoài thì ra là vì đồ ăn quá ngon! Còn giàu con tới tận bây giờ!”

Trong lúc Lý Văn Hoa nói, mấy người khác vẫn liên tục gấp đồ ăn không ngừng...

“Đúng là một đám con bất hiếu! Sớm biết thế này cha đã không dẫn tụi bây đi!” ông Lý thờ phỉ phỉ nói.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn ngồi nghe, phì cười. Triệu Thanh Cốc an ủi, “Ông yên tâm đi, hôm nay đảm bảo mọi người đều được ăn no.”

Lúc này ông Lý mới vui trở lại, “Vẫn là hai đứa thương ông nhất!” Mỗi lần tới chỗ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ăn cơm, ông Lý đều sẽ ăn tới mức căng cả bụng, phải ngồi nghỉ một lát mới đi bộ cho tiêu nỏ. Lần này cũng không ngoại lệ, hơn nữa còn kèm theo mấy cái đuôi.

Ăn xong một bữa cơm, khoảng cách giữa hai bên đã gần hơn rất nhiều.

Mấy anh em Lý Văn Đình nghe ông Lý kể tình huống của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc xong càng thêm yêu thương hai người.

Lý Văn Thiện nói với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, “Tiểu Viễn, Thanh Cốc, chuyện hôm đó cô thật sự xin lỗi hai đứa.”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Sao lại xin lỗi ạ! Lúc con và Tiểu Viễn mới đến, cái gì cũng không biết may nhờ có cô giúp, tụi con phải cảm ơn cô mới đúng chứ!”

“Đúng ạ, tụi con rất biết ơn cô.” Quan Viễn cũng cười nói.

Lý Văn Thiện sờ sờ đầu Quan Viễn nói, “Ngoan quá.”

Lúc mấy anh em Lý Văn Đình chào đi về, không ngờ ông Lý lại nói, “Cha còn chưa ăn đủ đồ do Thanh Cốc nấu, mấy đứa cứ về trước đi.”

Mặc dù mấy anh em Lý Văn Đình cũng rất muốn ở lại ăn nữa, nhưng thật sự là không rảnh, đành phải ra về trong sự tiếc nuối.

Chờ các con đi hết rồi, ông Lý mới sờ đầu Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nói, “Hai đứa chịu khổ rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 75: Tặng Cổ Phần

Mặc dù ông Lý không nói rõ chuyện gì, nhưng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đều hiểu. Có điều nói gì thì nói Mã Vũ cũng là con rể của ông Lý, hai người không dám nhiều chuyện.

Quan Viễn cười hi hi nói, “Tụi con có ông thương là đủ rồi!”

Ông Lý nghe vậy vui vẻ cười ha ha.

Ông Lý ngủ lại một đêm trong tư hợp viện, sáng hôm sau mới về.

Hai ngày sau, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới Tử Trung dự lễ khai giảng.

Truyền thống lễ khai giảng ở đâu cũng luôn dài liên miên bất tận, không biết đã là vị lãnh đạo thứ mấy lên nói chuyện, Quan Viễn nhàm chán che miệng ngáp một cái.

Gần trưa, mặc dù đã qua mùa nóng nhất, nhưng bị mặt trời chiếu thẳng lên người vẫn khiến người ta cảm giác vô cùng phiền chán.

Quan Viễn đang định tìm xem Triệu Thanh Cốc đứng ở đâu, bỗng trên đầu đột nhiên tối hắt. Cậu ngẩng đầu lên mới biết thì ra Triệu Thanh Cốc đã dùng

một quyển sách chắn nắng giùm.

Quan Viễn lập tức hớn hở hỏi nhỏ, “Anh, sao anh tới đây?” May mắn là lớp của hai người xếp hàng gần nhau.

“Anh thấy mặt em bị nóng đỏ bừng hết rồi. Có khó chịu lắm không? Hay là để anh xin cho em nghỉ?” Triệu Thanh Cốc vừa dùng tay quạt mát cho Quan Viễn vừa nói.

“A, vậy kỳ lắm.”

Lúc này, chủ nhiệm lớp Triệu Thanh Cốc xuất hiện hỏi, “Thanh Cốc, sao lại đứng ở hàng lớp 1, mau về lại chỗ của mình đi.”

Triệu Thanh Cốc bình tĩnh đáp, “Dạ thưa thầy, nếu em con đứng tiếp ngoài nắng chắc sẽ xiêu mắt, con xin đứng đây để quạt mát cho em.”

Chủ nhiệm lớp Triệu Thanh Cốc nghe vậy nhìn sang Quan Viễn, thấy mặt cậu trắng bệch, môi khô nứt quá chừng. Đúng lúc chủ nhiệm lớp Quan Viễn cũng tới, thấy bộ dạng Quan Viễn như vậy, vội hỏi, “Tiểu Viễn, ổn không? Sức khỏe kém quá! Thanh Cốc, mau dẫn em về phòng y tế nằm nghỉ đi!”

Triệu Thanh Cốc lập tức xin phép bế Quan Viễn đi ngay.

Vừa ra khỏi sân, sắc mặt Quan Viễn lập tức trở lại bình thường.

“Trời, làm anh sợ hết hồn! Cứ tưởng em trúng gió thật!” Triệu Thanh Cốc véo nhẹ má Quan Viễn nói.

Quan Viễn cười hi hi, “Anh quên mấy thứ thuốc kia của em à!”

“Hôm nay chỉ làm lễ khai giảng, không có tiết học, em chờ ở đây đi, để anh lại xin thầy cho mình về sớm.”

“Dạ.” Quan Viễn ngoan ngoãn đứng dưới tán cây chờ Triệu Thanh Cốc.

Bởi vì tất cả học sinh đã tập trung dự lễ khai giảng, khuôn viên trường vắng tanh. Quan Viễn đứng một lúc bỗng thấy mấy học sinh hi hi ha ha đi ra cổng trường, trong đó có hai người trông rất quen, cẩn thận nhìn kỹ mới phát hiện chính là hai đứa nhỏ gặp ở nhà Lý Văn Thiển hôm trước. Không ngờ cũng học ở Tứ Trung...

Chẳng lẽ họ cũng xin về sớm? Quan Viễn chỉ thầm thắc mắc chứ không tới hỏi thăm, dù sao chẳng liên quan gì đến cậu.

Chốc lát sau, Triệu Thanh Cốc quay lại, nói, “Anh xin thầy rồi, mình về thôi.”

“Anh, em mới vừa thấy con của cô Văn Thiển.” Quan Viễn chỉ vào mấy học sinh đứng trước cổng trường nói.

Hôm đó Triệu Thanh Cốc không chú ý nên chẳng có ấn tượng gì với con của Lý Văn Thiển.

Hai người quyết định kệ người ta.

Khi Chương Tử Hành biết chuyện Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không cần ở lại trong trường, lập tức hưng phấn đề nghị phải mua một chiếc xe hơi nhỏ, nhưng cả hai người đều phản đối, quyết định chỉ mua một chiếc xe đạp để tiện đi đi về về mỗi ngày. Nếu hai người đi học bằng xe hơi không bị các bạn nhìn như người ngoài hành tinh mới là lạ.

Quan Viễn ngồi đằng sau, hưởng gió nhẹ, nghe mùi hương quen thuộc trên người Triệu Thanh Cốc, cảm thấy thật hạnh phúc. Quan Viễn hưng phấn đứng lên giang hai tay đón gió, “Anh, đạp nhanh hơn nữa đi! Ha ha ha!”

Triệu Thanh Cốc nghe Quan Viễn cười, vui lây, “Vịn cho chắc ha!” dứt lời lập tức tăng tốc lên.

“Ha ha ha ha!”

“Ha ha ha...”

Hai người cười to suốt đường như hai kẻ điên.

Về đến nhà, Triệu Thanh Cốc sờ gương mặt đỏ bừng vì bị nắng đốt của Quan Viễn, ảo não nói, “Quên chuẩn bị nón cho em.”

Quan Viễn bĩu môi nói, “Em có mảnh mai dữ vậy đâu!”

Quan Viễn cho rằng mình là người thích hoài cổ, lúc mới tới thủ đô, thỉnh thoảng lại nhớ căn nhà ở thôn Quan Gia. Nhưng hôm nay, sau khi cười to một hồi, nhìn căn tứ hợp viện, bỗng có cảm giác thật thân thiết.

Đây cũng là nhà của cậu và anh.

Hôm sau, hai người chính thức bắt đầu cuộc sống học sinh cấp ba.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhanh chóng dung nhập vào trường mới. Triệu Thanh Cốc có vóc dáng cao to, tạo cảm giác tin cậy, không chỉ được các bạn nam xem như thủ lĩnh, phần lớn các bạn nữ trong lớp mặc dù không biểu hiện quá lộ liễu nhưng vẫn lén nhìn hoài. Còn Quan Viễn vì nhảy lớp, đáng đáp lại như Kim Đồng đứng bên cạnh Bồ Tát, được các bạn trong lớp yêu quý như em trai.

Sau hai tuần nhập học, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bắt đầu bận rộn triển khai kế hoạch xây dựng cơ sở hạ tầng ở thủ đô làm tiền đề mở rộng Viễn Cốc sau này. Hai người biết trước hướng quy hoạch của thủ đô, nên đã sớm chọn xong khu tốt, nhờ ông Lý hỗ trợ thuận lợi mua được đất đai. Một mảnh lớn như vậy về sau trở thành tài sản tư nhân là chuyện không thể nào, bởi vì chỗ đó có thể nói là ‘tắc đất tắc vàng’.

Có đất rồi, còn lại là xây xưởng và văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 76: Chương 57.2

Mặc dù Thịt Kho Viễn Cốc và Thời Trang Viễn Cốc đã vận hành ổn định, nhưng mới đòi tổng bộ đến thủ đô, Triệu Thanh Cốc phải theo dõi sát một khoảng thời gian. Cho nên lúc này Triệu Thanh Cốc và Chương Tử Hành không một không được. Đặc biệt, khi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi học, Chương Tử Hành phải tự chống đỡ một mình. May mắn Chương Tử Hành là người lanh lẹ, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn chỉ cần nói rõ mục tiêu là có thể tự triển khai được hết.

Bận rộn một học kỳ, cơ sở hạ tầng tạm coi như xong. Tiếp đến là tuyển người, lập chế độ quản lý, đưa máy móc vào hoạt động. Cũng may mấy thứ này Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã làm quen.

Đến kì nghỉ đông của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, tổng bộ Viễn Cốc coi như đã đi vào quỹ đạo.

Hiện tại chính phủ đang tích cực khuyến khích phát triển kinh tế tư nhân, số vốn đầu tư của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã đủ khiến chính quyền thủ đô xem hai người như ‘khách quý’.

Qua nửa năm tiếp xúc, cả nhà họ Lý mới biết hai người đang nắm trong tay bao nhiêu tài sản.

Lúc này, trong phòng nhà họ Lý cực kỳ yên tĩnh, Lý Văn Đình đặt xấp tài liệu trong tay xuống trước mặt ông Lý, im lặng chờ. Ông Lý đọc lướt qua nội dung bên trong, kinh ngạc lộ rõ trên mặt. Đó là xấp hiệp nghị chuyển nhượng cổ phần công ty, trên đó viết Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn chuyển mười phần trăm cổ phần Viễn Cốc cho ông Lý.

Ông Lý suy nghĩ một lát, nói, “Nhận đi. Tấm lòng của hai đứa nhỏ.”

Mấy anh em Lý Văn Đình thâm thò phào một hơi. Họ biết mười phần trăm Viễn Cốc trị giá bao nhiêu, hơn nữa Viễn Cốc vẫn đang phát triển không ngừng. Cái gọi là ‘nghiệp quan cầu kết’, lời tuy không dễ nghe, nhưng rất có lý. Căn cơ nhà họ Lý không sâu, có được như bây giờ đều do bọn họ liều mạng xây dựng. Hiện mấy anh em Lý Văn Đình nhận thấy rõ sự biến hóa của giới chính trị, muốn đi xa hơn nữa ắt không thể thiếu tiền. Đổi lại, càng lên cao bọn họ cũng càng có khả năng ‘che chở’ Viễn Cốc hơn.

Cổ phần trên danh nghĩa cho ông Lý, thực tế là cho cả nhà họ Lý. Mười phần trăm cổ phần, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nói tặng là tặng khiến mấy anh em Lý Văn Đình không thể không khâm phục sự rộng rãi của hai người.

Trong tứ hợp viện.

“Anh, số cổ phần đó có đạt được hiệu quả như mong muốn không?” Quan Viễn nằm dài trên ghế cho Triệu Thanh Cốc gọi đầu, hỏi.

Triệu Thanh Cốc nhúng tay thử độ ẩm của nước, thấy vừa phải mới múc xối nhẹ lên đầu Quan Viễn. “Sân nghiệp của chúng ta càng ngày càng lớn, chắc chắn phải tìm núi dựa, nay có ông Lý xem mình như con cháu trong nhà, lại thêm sự nghiệp của các cô chú chắc chắn sẽ đi xa nữa chứ không chỉ dừng ở hiện tại, coi như đầu tư cho tương lai đi.” Hai người đã tính từ trước rồi, mục tiêu không chỉ dừng ở ăn mặc, với những hiểu biết của Quan Viễn về tương lai, lĩnh vực hai người muốn phát triển nhất là khoa học kỹ thuật, công nghệ cao.

Đời trước, cho tới lúc chết Quan Viễn vẫn chỉ là một tên nhà quê, có niềm khao khát mãnh liệt với công nghệ cao, nên khi trở thành du hồn đã đặc biệt sưu tầm rất nhiều tài liệu về khoa học công nghệ và hàng mẫu theo từng năm cất trong không gian. diênkln/ândld"m/Q/eqy.đ"ôn Hai người chỉ cần đi trước thời đại một bước, không sợ không kiếm được tiền.

“Dạ. Anh, trong đó ghi chuyển nhượng cổ phần của Viễn Cốc, như vậy từ nay về sau tất cả tài sản của chúng ta đều phải chia mười phần trăm cho họ sao?” Quan Viễn bỗng nghĩ ra, hỏi.

“Ngốc. Các công ty sau này chúng ta cứ lấy tên khác là được thôi.” Triệu Thanh Cốc vừa nói vừa chú ý không để bọt chảy vào mắt Quan Viễn.

“Được rồi đừng than nữa! Hôm nay cho anh về sớm nghỉ một ngày.” Trong khoảng thời gian này quả thật Chương Tử Hành đã rất cực khổ.

Chương Từ Hành lập tức nhảy lên hoan hô, nắm tay Triệu Thanh Cốc nói, “Cám on boss! Cậu đúng là cha mẹ tái sinh của tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Nói Rõ

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vừa tới thang máy thì gặp giám đốc Hoàng của Thời Trang Viễn Cốc bước ra.

Giám đốc Hoàng vốn là quản lý của một nhà máy may mặc quốc doanh, bởi vì ghét luôn cúi nên mãi vẫn không được thăng chức. Sau ông nhận thấy xu hướng phát triển của kinh tế quốc gia, nhà máy mình làm đang nửa sống nửa chết, đúng lúc Viễn Cốc tuyển người, bèn tìm hiểu kỹ Viễn Cốc, trải qua suy nghĩ cân nhắc một phen, rốt cuộc mới quyết tâm nghỉ làm chỗ cũ, tới Viễn Cốc nộp đơn vị trí quản lý. Người khác đều cho là giám đốc Hoàng điên rồi, ngay cả vợ ông cũng không hiểu nổi. Ban đầu giám đốc Hoàng cũng rất thấp thòm, nhưng vô Viễn Cốc hai tháng, tự thân tham dự vào guồng vận hành của Viễn Cốc, càng hiểu hiểu rõ nó, càng cảm thấy may mắn vì quyết định của mình.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn chỉ tới thủ đô ngăn ngui mấy tháng đã xây dựng được cơ ngơi thế này, khiến giám đốc Hoàng phục sát đất khả năng của hai người, không dám có chút khinh thường nào chỉ vì hai người còn trẻ.

“Ông chủ.” Giám đốc Hoàng hơi khom lưng, giọng cung kính.

Triệu Thanh Cốc cười hỏi thăm, “Giám đốc Hoàng, sao rồi, tới Viễn Cốc hai tháng đã quen chưa?”

“Quen rồi.” Giám đốc Hoàng gật đầu đáp.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn biết tính giám đốc Hoàng không thích nói nhiều, thuộc phái hành động. Viễn Cốc tuyển nhân viên phần lớn là người trẻ vì họ dám mạo hiểm. Nhưng người trẻ cũng có nhược điểm là bông bột, xung động, bởi vậy người có kinh nghiệm lâu năm như giám đốc Hoàng sẽ có tác dụng áp chế nhất định với những thanh niên mới ra đời kia.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tiếp tục đi lên phòng làm việc ở lầu bốn.

Năng lực của Chương Từ Hành không tệ, đã phân loại tài liệu để sẵn trên bàn, Triệu Thanh Cốc chỉ cần xem qua rồi ký là xong.

Giai đoạn này Viễn Cốc mới bắt đầu cảm thấy ở thủ đô, Triệu Thanh Cốc không dám lơ là, bởi vậy có rất nhiều chuyện cần bàn bạc với các quản lý.

Trong lúc Triệu Thanh Cốc họp, Quan Viễn vào phòng bếp nhỏ ở bên cạnh nấu cơm. Trong đó có nồi niêu xoong chảo, gia vị đầy đủ hết.

Quan Viễn lấy đồ ăn từ trong không gian ra, chuẩn bị nấu một nồi canh thanh đạm, một món xào, và món thịt kho Triệu Thanh Cốc thích ăn.

Gần năm giờ, mùi thơm nồng nàn từ phòng bếp truyền tới phòng họp, thật sự vô cùng hấp dẫn đối với mấy quản lý bụng đã sớm trống rỗng ở đó.

“Anh, họp xong chưa? Xong rồi thì vào ăn cơm ha!” Quan Viễn mở cửa phòng làm việc nói với Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Xong rồi!” dứt lời, khôi phục vẻ mặt nghiêm túc nói với các quản lý “Hôm nay tạm dừng đây, mọi người về ăn cơm đi.”

Ngoại trừ mấy quản lý hơi lớn tuổi chút vẫn miễn cưỡng duy trì được dáng vẻ nghiêm túc, còn lại một vài quản lý trẻ đã vừa đi vừa nuốt nước miếng.

“Không biết boss nhỏ nấu gì mà thơm dữ vậy?!” Quản lý của bộ phận thiết kế nói. Anh chàng quản lý trẻ này hồi trước thích lên quậy máy may của, từ sửa quần áo của mình thành nhiều kiểu vô cùng kỳ quặc, bị đánh đòn không ít. Lần này anh chàng nghe nói bộ phận thiết kế của Viễn Cốc tuyển người, sau khi tìm hiểu thông tin, lập tức hưng phấn nghĩ: đây chẳng phải là công ty dành riêng cho mình?!, sau đó nhanh chóng chạy tới đăng ký.

Anh chàng kéo cậu bạn trẻ bên cạnh hỏi, “Này, cậu nói boss nhỏ và boss lớn có lai lịch thế nào? Sao họ giỏi dữ vậy! Cứ mỗi lần nói chuyện với họ là tôi lại có cảm giác chúng ta là bọn ngu xuẩn!”

Người bị kéo cũng có chung suy nghĩ, u sầu đáp, “Bởi vậy mới người ta còn nhỏ đã là ông chủ của một sản nghiệp to thế này, còn chúng ta thì chỉ có thể đi làm công!”

Đoàn người bị mùi thơm ngào ngạt từ đồ ăn Quan Viễn nấu khiến cho bụng đói kêu vang, lập tức rủ nhau đi tới quán ăn gần công ty ăn cho đỡ thèm, khỏi nổi cơn đói cồn cào nhớ tới mùi thơm kia chứ không đỡ thèm tí nào.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đương nhiên không biết nỗi lòng của nhóm quản lý, đang vô cùng ‘thăm thiết’ ăn cơm: anh dứt em một miếng, em dứt anh một miếng. Chỉ có ngăn ấy đồ ăn, lại tốn hơn hai tiếng đồng hồ mới giải quyết xong.

“Tiểu Viễn, há miệng nào!”

Quan Viễn húp canh xong, gấp một miếng thịt kho nói, “Anh, ăn miếng thịt này đi.” Triệu Thanh Cốc ngậm miếng thịt vào miệng, mắt nhìn chăm chăm Quan Viễn.

Quan Viễn đỏ mặt hỏi, “Sao nhìn em dữ vậy?”

Đột nhiên Triệu Thanh Cốc vươn tay ôm Quan Viễn vào lòng, kè sát vào tai cậu nói nhỏ, “Ai bảo Tiểu Viễn đẹp quá làm chi!”

“Anh, nói... nói cái gì đó?!” Quan Viễn quay lưng về phía Triệu Thanh Cốc, mặt càng đỏ hơn.

Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn thật chặt. Quan Viễn có thể nghe được nhịp tim bình bịch và tiếng hít thở nặng nề của anh.

Qua hồi lâu, Triệu Thanh Cốc nói với giọng gần như nỉ non, “Chùng nào Tiểu Viễn mới lớn đây?!”

Tất nhiên Quan Viễn hiểu ý Triệu Thanh Cốc là gì. Hai người yêu nhau muốn hòa hợp hoàn toàn về thể xác lẫn tinh thần là việc vô cùng bình thường, nhưng tuổi về mặt sinh lý của cậu chưa đủ, Triệu Thanh Cốc chỉ có thể nhìn không thể ăn, đúng là làm khó anh. Quan Viễn bật cười hi hi, cố ý nói thầm, “Nếu anh muốn thì ngay bây giờ luôn cũng được!”

“Khụ khụ khụ...” Triệu Thanh Cốc bắt ngờ, sặc liên hồi, khụ xong mới dờ khóc dờ cười nói, “Nghịch ngợm!”

“Hi hi”

Hai người ăn xong, nhanh chóng dọn dẹp chén bát, đập ánh trăng về nhà.

Hai người về đến nhà, thấy ông Lý và ba người con trai đang đứng trước cửa chòi, không có Lý Văn Thiển. Triệu Thanh Cốc vội vàng mở cửa mời vào nhà.

Ông Lý vừa ngồi xuống ghế đã nói ngay, “Hai đứa cho ông nhiều cổ phần công ty như vậy là ý gì?”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc xem ông Lý như ông ruột, tất nhiên sẽ không nói mấy lời xã giao hoa mỹ. Hơn nữa ông Lý hỏi thẳng trước mặt ba anh em Lý Văn Đình là hi vọng hai người nói cho rõ ràng luôn.

“Tụi con xem ông như ông ruột, số cổ phần đó xem như tụi con hiếu kính ông, bao nhiêu đó không tính là nhiều. Hơn nữa, con biết các chú muốn tiến xa trong giới chính trị, tuyệt đối không thể thiếu tiền. Dĩ nhiên còn nguyên nhân khác là vì tụi con cũng mong được các chú quan tâm giúp đỡ nhiều hơn.”

Ông Lý cười ha ha nói, “Được, coi như chúng ta giúp đỡ lẫn nhau! Có điều ông vẫn muốn nói trước cho rõ, nhà họ Lý sẽ hoàn toàn không can dự việc kinh doanh của Viễn Cốc, cũng sẽ không xếp người vào Viễn Cốc. Văn Đình, Văn Mộc, Văn Hoa nghe rõ hết chưa?”

Ba anh em Lý Văn Đình lập tức đáp, “Dạ rõ ạ!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nghe ông Lý nói, thầm cảm động vô cùng. Hai người biết ông Lý sợ về sau con cháu nảy lòng tham, ý có cổ phần làm xằng làm bậy trong Viễn Cốc.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đương nhiên đã nghĩ tới vấn đề đó. Nhưng sau khi ông Lý qua đời, mười phần trăm cổ phần bị phân chia cho con cháu, không biết mấy anh em Lý Văn Đình có thể đồng tâm hiệp lực sử dụng hay không. Hơn nữa, dù cho họ có đồng tâm hiệp lực đi nữa thì mười phần trăm cổ phần cũng chẳng ảnh hưởng quá lớn, hai người ắt sẽ có cách ứng phó.

Ông Lý nói việc chính xong, khuôn mặt vừa rồi còn nghiêm túc khùng khiếp lập tức chuyển sang cười híp mắt hỏi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, “Hai đứa ăn cơm chưa?”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vừa nghe lập tức hiểu ngay. Quan Viễn cười đáp, “Ông chờ một chút, con và anh sẽ đi nấu ngay!”

Ba anh em Lý Văn Đình mặc dù cảm thấy ông Lý đòi ăn thẳng thừng như vậy rất mất mặt, nhưng không ai lên tiếng cãi. Khi mùi thơm từ phòng bếp tỏa ra, bốn người đều hận không thể ăn ngay lập tức.

Ông Lý nhìn ba người con, ung dung nói, “Đúng là một bọn chưa trải việc đời!”

Ba anh em Lý Văn Đình thấy rõ ràng ông Lý cũng lén nuốt nước miếng, nhưng đánh chết cũng không dám nói ra, dờ khóc dờ cười kêu, “Cha...”

Sau khi tiễn cả nhà ông Lý đi, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vào phòng, nhìn mới chén đĩa sạch bóng, đều bật cười, ai không biết chắc sẽ tưởng họ là dân chạy nạn mất.

Kỳ nghỉ này, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ban ngày vội chuyện công ty, tối lại ngồi đọc sách chung, cuộc sống rất có quy luật nhưng vẫn vòng vèo cùng phong phú.

Chẳng mấy chốc đã tới học kỳ hai.

Khi thầy chủ nhiệm nghe Triệu Thanh Cốc nói muốn nhảy lên lớp mười hai ngay, vô cùng kinh ngạc, tận tình khuyên, “Mặc dù thành tích trong học kỳ

một của con rất tốt, nhưng nếu giờ lên ngay lớp mười hai, cuối học kỳ này đã phải thi tốt nghiệp rồi! Có rất nhiều kiến thức con chưa được học trên lớp đã đi thi tốt nghiệp, làm vậy chẳng khác nào đùa giỡn với tương lai của mình cả!”

Với sự nghiệp hiện giờ, Triệu Thanh Cốc không lên đại học cũng không sao, nhưng học đại học đã là chấp niệm của anh, là ước mơ từ nhỏ, nên không phải vạn bất đắc dĩ sẽ không bỏ qua.

“Thưa thầy, con biết thầy muốn tốt cho con, nhưng kiến thức của lớp mười và mười một con đã tự học xong, nếu thi tốt nghiệp ngay hẳn là thành tích cũng sẽ không quá kém. Thật sự con có lý do buộc phải nhảy lớp...”

Triệu Thanh Cốc chưa nói hết, thầy chủ nhiệm đã kinh ngạc hỏi lại, “Cái gì?! Con đã tự học học xong kiến thức lớp mười và mười một?”

Đúng lúc này thầy Tào đi ngang qua, thấy hai người bên hỏi thăm, “Hai thầy trò đang bàn gì đó?”

Thầy nhiệm kể lại sự việc cho thầy Tào nghe.

Thầy Tào cũng giật mình hỏi, “Thật vậy à?”

“Dạ. Nếu thầy không tin cứ kiểm tra thử ạ.” Triệu Thanh Cốc tự tin đáp.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 78: Sinh Nhật Ông Lý

Thầy Tào nghiêm túc hỏi, “Em đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu một cách kiên định, “Dạ rồi ạ.”

Thầy Tào thở dài nói, “Được rồi, để thầy xin ý kiến Ban giám hiệu thử, nếu chấp nhận chắc chắn trường sẽ cho em làm một bài thi kiểm tra năng lực.”

Triệu Thanh Cốc vội nói cảm ơn.

“Thầy Tào, sao vậy được?!” Chủ nhiệm lớp Triệu Thanh Cốc sốt ruột nói, một mặt vì lo lắng cho tương lai của Triệu Thanh Cốc. Mặt khác nếu để Triệu Thanh Cốc học như bình thường, thành tích vẫn ổn định như học kỳ một, thi tốt nghiệp không chừng sẽ nhất tỉnh nhất nước, thầy chủ nhiệm cũng được thơm lây, còn hơn mạo hiểm thi ngay.

Thầy Tào phát tay, nói, “Nếu học sinh có năng lực, chúng ta đừng quá câu nệ quy định!”

Ngay hôm đó trường lập tức cho Triệu Thanh Cốc làm bài thi đánh giá. Vừa chấm xong, các chủ nhiệm lớp của khối mười hai đều nhào vào giành người.

Triệu Thanh Cốc trở thành học sinh đầu tiên trong lịch sử Tứ Trung nhảy thẳng từ lớp mười lên lớp mười hai.

Quan Viễn đợi Triệu Thanh Cốc ở ngoài, thấy Triệu Thanh Cốc bước ra với khuôn mặt vui vẻ, biết anh đã thành công rồi.

“Anh, có khó lắm không?” Quan Viễn chạy tới hỏi thăm.

“May mắn đề không quá khó. Có điều môn toán anh bị sai một câu, xem ra vẫn học chưa đủ.”

Quan Viễn tròn mắt, mới học kỳ một lớp mười đã làm được bài thi lớp mười hai, sai chỉ một câu còn không chịu, muốn thế nào nữa đây? Có để cho người ta sống hay không?!

Hai người vui vẻ cười nói dặt tay nhau về nhà.

Cường độ học của lớp mười hai khác hẳn lớp mười, ban ngày Triệu Thanh Cốc đi học, tối còn phải xử lý chuyện công ty. Quan Viễn thấy anh vất vả và đau lòng vô cùng, tự động nhận lấy một phần việc của công ty. Mặc dù Quan Viễn không có thiên phú như Triệu Thanh Cốc, nhưng thấy nhiều nên xử lý cũng không rối loạn. Hơn nữa nhóm quản lý đã quen hình thức vận hành của Viễn Cốc có thể hoàn thành tốt chỉ thị của hai người, khiến áp lực giảm bớt hẳn.

Kỳ thi tốt nghiệp cấp ba chỉ còn cách một tháng, cả khối mười hai như chìm trong nước sôi lửa bỏng, bồn chồn không yên. Trong không khí như vậy, Triệu Thanh Cốc vẫn cực kỳ bình tĩnh khác hẳn các bạn.

Trong Tứ Trung không ai không biết tiếng hai anh em Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn. định/kể.đàn/lê/q.úy.đô;nn Triệu Thanh Cốc nhảy trực tiếp từ lớp mười lên lớp mười hai vốn đã thần kỳ, càng khiến người ta không thể tưởng tượng nổi là bất kỳ lần kiểm tra nào, Triệu Thanh Cốc cũng chiếm vị trí nhất

khỏi. Còn Quan Viễn thì vẫn luôn nhất khối lớp mười.

Ngoài thành tích tốt, tình cảm của hai anh em cũng là điều khiến người khác vô cùng hâm mộ. Tuy không phải anh em ruột lại thân thiết hơn cả anh em ruột.

Hơn nữa, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đều có ngoại hình tuấn tú, trở thành ‘nhân vật phong vân’ của Tứ Trung là điều đương nhiên.

Triệu Thanh Cốc ưu tú như vậy, tự nhiên rất có sức hút với các thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi trong trường.

Một bạn nữ ngồi cách Triệu Thanh Cốc không xa đang ngắm Triệu Thanh Cốc đến mức thất thần.

Cô bạn ngồi cùng bàn chột nhẹ tay bạn nữ kia hỏi, “Hàn Ly, cậu thích Triệu Thanh Cốc à?”

Hàn Ly xấu hổ gật đầu.

“Vậy cậu phải ráng học giỏi hơn nữa đi! Thành tích của Triệu Thanh Cốc tốt như vậy, chắc chắn sẽ vào đại học Bắc Kinh hoặc Thanh Hoa, có thành tích tốt mới tiếp tục học chung trường với cậu ấy được. Và lại, sau này đừng trách mình không nhắc cậu trước, trong lớp mình có nhiều bạn để ý Triệu Thanh Cốc lắm đấy!”

Hàn Ly cắn môi, đáp, “Mình biết, nhưng thật sự rất thích ...”

Người thích Triệu Thanh Cốc thật sự không ít, nhưng đa số vẫn rất kín đáo, chỉ giống Hàn Ly trộm nhìn. Có bạn gan lớn hơn thì tìm cơ mượn đồ, nhờ Triệu Thanh Cốc giảng bài giùm, hoặc là lén nhét quà vào ngăn bàn Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc giống như không hề hay biết gì, đối xử như nhau với tất cả mọi người. Tựa hồ trong mắt Triệu Thanh Cốc không hề phân chia xấu hay đẹp, khiến các bạn nữ tự nhận là xinh đẹp tức tới nghiêng răng.

Lúc này, Triệu Thanh Cốc đang ngồi thất thần.

Triệu Thanh Cốc đã mười tám tuổi, ôm Quan Viễn ngủ mỗi đêm khiến thân thể vô cùng xao động, thậm chí tối qua còn nằm mơ. Nội dung giấc mơ khiến Triệu Thanh Cốc không cách nào tập trung tinh thần được.

“Reng reng reng...” nhờ hồi chuông tan học Triệu Thanh Cốc mới phục hồi tinh thần, nhanh chóng đứng dậy chạy đi tìm Quan Viễn. Đã một ngày không gặp Tiểu Viễn, rất nhớ.

“A, Triệu Thanh Cốc...” Hàn Ly đành trơ mắt nhìn Triệu Thanh Cốc vác cặp chạy mất, ảo não dậm chân.

Lúc Triệu Thanh Cốc tới lớp Quan Viễn, thầy chủ nhiệm vẫn đang đứng trên bục giảng dặn dò. *đi bl kên đ n p n m n a / f l q / o y ; n ,* đơn Mai là chủ nhật, thường trước ngày nghỉ, các thầy cô chủ nhiệm luôn dặn hết cái này tới cái khác.

Triệu Thanh Cốc đứng bên cửa sổ nhìn vào phòng học, dường như Quan Viễn cảm ứng được, lập tức nhìn ra, sau đó nở nụ cười thật tươi với anh.

Triệu Thanh Cốc phát tay, ý bảo Quan Viễn cứ yên tâm ngồi nghe thầy nói.

Nhưng Triệu Thanh Cốc đang chờ bên ngoài, Quan Viễn làm gì còn tâm trí nào nghe dặn nữa. Quan Viễn vất vả chờ tới khi thầy chủ nhiệm cho về, lập tức vọt ngay ra ngoài.

Cậu bạn ngồi cùng bàn Quan Viễn hô với theo, “Quan Viễn, cặp của cậu này...” thấy Quan Viễn đã lướt ra ngoài như một con gió, lăm bằm, “Vội gì mà vội dữ vậy không biết!”

Bỗng một giọng nói trầm thấp vang lên ngay bên tai, “Cặp của Tiểu Viễn cứ đưa cho anh.”

“A, dạ.” Cậu bạn cùng bàn ngây ngốc đưa cặp của Quan Viễn cho Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc một tay cầm cặp, một tay dắt Quan Viễn đi, “Vội gì mà quên cả cặp luôn à!”

Quan Viễn không đáp, chỉ cười tùm tùm nhìn Triệu Thanh Cốc. Triệu Thanh Cốc lập tức nhớ tới giấc mơ tối qua, mắt tự nhiên ho khan vài tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 79: Chương 59.2

“Em chuẩn bị quà xong chưa?” Triệu Thanh Cốc hỏi. Hôm nay là sinh nhật của ông Lý. Ông không định làm lớn, chỉ mời một ít bạn tốt tới ăn com, tất nhiên có mời cả hai người.

Quan Viễn gật đầu, “Dạ rồi ạ.”

Mặc dù nói không làm lớn, nhưng với địa vị như ông Lý hiển nhiên không ít người tới chúc thọ.

Lý Văn Hoa và Lý Văn Thiên đứng ở cửa đón khách, thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới, nhiệt tình tiến lên đón.

Vốn mấy anh em Lý Văn Đình đã có ấn tượng không tồi với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, số tiền lời ông Lý nhận được từ mười phần trăm cổ phần trong nửa năm qua càng khiến họ nhiệt tình với hai người hơn.

“Thanh Cốc, Tiểu Viễn mau vào đi!” Lý Văn Hoa dẫn hai người vào chỗ ngồi mới đi ra đón khách tiếp. dnkiến.dnà/lên"nlqwuys,.đôn Nhiều người thấy được cảnh này, đều thầm suy đoán gốc gác của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

Hôm nay ông Lý là nhân vật chính, mặc một bộ đồ kiểu Tôn Trung Sơn màu đỏ thẫm, tươi cười tiếp nhận lời chúc của mọi người, Lý Văn Đình và Lý Văn Mộc đứng ở hai bên.

Ông Lý thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, mắt sáng lên, vừa ngoác tay vừa hô, “Tiểu Viễn, Thanh Cốc mau tới đây với ông!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nghe lời đi tới.

Ông Lý kéo tay hai người trách, “Hai thằng nhóc này, lâu vậy cũng không biết đường tới thăm ông!”

Quan Viễn cười hì hì đáp, “Ông, con và anh đều bận đi học chứ bộ! Hơn nữa anh sắp thi tốt nghiệp rồi, dạo này đang rất căng thẳng. Sau này có thời gian tụi con nhất định sẽ tới thăm ông thường hơn, đến lúc đó chỉ sợ ông lại ngại phiền!”

Ông Lý cười ha ha nói, “Chỉ cần hai đứa chịu nấu com cho ông ăn, bảo đảm không bao giờ chê phiền!”

Khách khứa thấy bọn họ nói cười vui vẻ lại bắt đầu suy đoán, ông Lý nổi tiếng là nóng tính, nay lại hòa ái với hai thiếu niên này như vậy, chẳng lẽ là thân thích?

Tiệc tùng xã giao luôn rất nhàm chán, Quan Viễn ngồi một lát đã ngáp liền mấy cái.

“Em mệt à?” Triệu Thanh Cốc kéo ghế Quan Viễn lại gần hơn cho cậu dễ dựa vào người anh.

“Không ạ, chỉ thấy chán thôi. Không biết lúc nào mới xong đây!” Quan Viễn thuận thế dựa vào người Triệu Thanh Cốc đáp.

“Cũng cũng sắp rồi. Nếu em mệt quá, mình cứ nói một tiếng xin về trước là được.”

“Thôi, vậy không lẽ phép đâu...”

Đột nhiên có một giọng nói đầy vẻ vui mừng vang lên, “Triệu Thanh Cốc?!”

Triệu Thanh Cốc nghiêng đầu nhìn về phía người nói, phát hiện hơi quen quen, cẩn thận ngẫm lại mới nhớ ra là bạn học trong lớp, nhưng không biết tên. Triệu Thanh Cốc lịch sự gật đầu, nói, “Chào bạn.”

Hàn Ly vui sướng hiện rõ trên mặt.

Vốn Hàn Ly không muốn tới bữa tiệc nhàm chán thế này, nhưng bị cha kéo tới, nói đi cho mở mang tầm mắt. diên.xdnal;ndf/qq/syld"mon Hàn Ly thầm khinh thường trong lòng: mở mang tầm mắt cái gì, chẳng qua muốn mình tiếp xúc với những nhà có bối cảnh không đơn giản sớm, sau này dễ tìm chồng thôi.

Hàn Ly không ngờ có thể gặp Triệu Thanh Cốc ở đây, cảm thấy thật may vì mình đã tới.

Quan Viễn vừa thấy cách Hàn Ly nhìn Triệu Thanh Cốc là hiểu ngay. Ánh mắt trắng trợn kia khiến cậu vô cùng khó chịu.

Hàn Ly thấy Triệu Thanh Cốc chỉ chào một tiếng rồi im luôn, cổ lẩy dững khí nói, “Thanh Cốc, chúng ta tìm một chỗ yên tĩnh nói chuyện riêng được không?”

Triệu Thanh Cốc nhìn Hàn Ly với vẻ khó hiểu, hai người không quen thì có chuyện gì cần phải nói riêng?!

“Xin lỗi, em trai tôi mệt rồi, có gì cứ nói ở đây luôn đi.” Triệu Thanh Cốc bình thản đáp.

Hàn Ly cắn môi nói, “Chỉ mấy phút cũng không được à?”

Con gái người ta đã nói đến vậy, Triệu Thanh Cốc khôngn tiện từ chối nữa, đành đồng ý.

Quan Viễn vội hô lên, “Em cũng muốn đi!”

Hàn Ly thích Triệu Thanh Cốc, biết Triệu Thanh Cốc đặc biệt thương yêu đứa em trai này, bèn dịu dàng nói, “Chị và anh em có chuyện riêng cần nói, chỉ đi một lát là về ngay. Em ở đây ăn chút gì, chờ một lát được không?”

“Không. Nếu không thể nói trước mặt em tôi thì thôi không cần nói nữa.” Quan Viễn chưa kịp lên tiếng, Triệu Thanh Cốc đã cự tuyệt.

Quan Viễn nghe vậy, lửa giận vừa mới bùng lên lập tức tiêu ngay, lười biếng tựa vào người Triệu Thanh Cốc như động vật không xương.

Hàn Ly giật mình nhìn Triệu Thanh Cốc, không ngờ mình lại bị đối xử như vậy.

“Vậy cũng được.” Hàn Ly biết Triệu Thanh Cốc sẽ không thay đổi quyết định, đành chấp nhận.

Hàn Ly đi phía trước, Triệu Thanh Cốc dắt Quan Viễn theo sau.

Vào vườn hoa, Hàn Ly nhìn xung quanh một vòng, xác định không có ai mới nói, “Tôi. . .” sau đó cứ ‘tôi’ cả buổi vẫn không ra được hết câu.

Đến lúc này mà Triệu Thanh Cốc vẫn không biết Hàn Ly muốn nói gì đúng là hết thuốc chữa, nhưng không định ngăn, thậm chí: nói ra càng tốt, để từ chối thẳng luôn tránh làm chậm trễ con gái người ta.

“Triệu Thanh Cốc, cậu cảm thấy tôi thế nào?” Hàn Ly gom hết dũng khí, quyết định nói về mình trước.

“Tuy không thân với cậu, nhưng nhìn vẻ ngoài cũng biết cậu là một cô gái tốt.”

“Vậy. . . Vậy cậu có thích tôi không?” Nghe vậy Hàn Ly hỏi thẳng luôn, dứt lời tim đập bình bịch như muốn nhảy cả ra ngoài.

“Xin lỗi, tôi đã có người tôi thích rồi, sẽ không thích người khác nữa.” Triệu Thanh Cốc trả lời vô cùng dứt khoát, nói xong, dắt Quan Viễn đi ngay.

Chỉ còn Hàn Ly đứng nguyên tại chỗ, thật lâu vẫn chưa hồi phục tinh thần. Đã, đã có người thích? Sao có thể chứ?!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Thi Tốt Nghiệp

Vào phòng tiệc, Triệu Thanh Cốc tìm ông Lý xin phép về trước, rồi dẫn Quan Viễn đi ngay. Khi Hàn Ly quay lại, tìm khắp vẫn không thấy bóng dáng hai người đâu.

Sắp tới kỳ thi tốt nghiệp cấp ba, Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc vô cùng coi trọng việc lên đại học, cố gắng ‘chăm sóc’ anh thật tỉ mỉ.

“Anh, ăn trái cây. . .”

“Anh, ăn canh. . .”

“Anh, nóng không? Để em quạt cho. . .”

Triệu Thanh Cốc kéo Quan Viễn đang vội như con quay lại, “Được rồi, đừng khẩn trương quá! Chẳng lẽ em không có lòng tin với anh sao?”

Quan Viễn thuận thế ôm cổ Triệu Thanh Cốc, đáp, “Em chỉ là muốn tạo điều kiện tốt nhất để anh có thể tập trung ôn thi thôi!”

Triệu Thanh Cốc dở khóc dở cười, “Em cứ đi tới đi lui bên cạnh như vậy, cảm thấy anh có thể tập trung được sao?”

Quan Viễn cũng biết mình khẩn trương hơi quá, lập tức làm động tác kéo khóa miệng, “Bắt đầu từ giờ em sẽ không nói một câu nào nữa!”

Triệu Thanh Cốc cười, xoa đầu Quan Viễn nói, “Không cần. Em cứ như bình thường là được rồi.”

Quan Viễn cười hi hi gật đầu.

Triệu Thanh Cốc tự biết khả năng của mình nên rất bình tĩnh, chỉ cần ôn tập một lượt những kiến thức đã học là được.

Mấy ngày Triệu Thanh Cốc học bài suốt đêm, Quan Viễn đều ở ngay bên cạnh quạt mát cho anh.

Chẳng mấy chốc đã tới ngày thi.

Bởi vì lớp mười hai thi nên các khối còn lại được nghỉ học. Triệu Thanh Cốc kêu Quan Viễn ở nhà chờ, nhưng cậu sống chết không chịu, kiên trì muốn tới trường thi chờ anh. [diennuoc.com/alfnlk\[nq"q;ú.ou,"m,dodon](https://diennuoc.com/alfnlk[nq) Lúc hai người tới nơi, trước cổng trường đã đứng đầy người. Có phụ huynh tha thiết chúc phúc cho con cháu, có phụ huynh lại vội vàng kiểm tra một lần nữa xem dụng cụ làm bài đã đầy đủ hết chưa.

Quan Viễn chợt nhớ tới đời trước khi cậu đi thi tốt nghiệp cấp ba, Triệu Thanh Cốc cũng y hệt như thế. “Tiểu Viễn, cứ bình tĩnh làm bài như bình thường, đừng lo lắng! Không đậu cũng không sao, anh sẽ nuôi em cả đời!” Quan Viễn nghe xong, quả nhiên bớt lo lắng, giúp cậu phát huy tối đa khả năng của mình.

Hiện tại hai người đôi vai trò. Quan Viễn vỗ vai Triệu Thanh Cốc nói, “Anh, cố gắng lên! Không được cũng không sao! Không nhất thiết phải đậu tốt nghiệp mới nên người được!”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Ừ.”

Một hồi chuông vang lên, Triệu Thanh Cốc bước vào phòng thi. Quan Viễn nhìn theo bóng lưng Triệu Thanh Cốc, nước mắt suýt tràn mi. Tốt quá! Rốt cuộc anh đã có một cuộc sống khác hoàn toàn đời trước!

Chờ đợi luôn khiến người ta có cảm giác thời gian dài đằng đẳng.

Tuy trời nắng chang chang nhưng các vị phụ huynh vẫn như không cảm thấy gì, tụ năm tụ ba trò chuyện rôm rả về con cháu mình.

Trong một đám người lớn, nhỏ như Quan Viễn lập tức thu hút sự chú ý. Có người tò mò hỏi, “Con cũng chờ thí sinh à?”

Quan Viễn cười đáp, “Dạ. Chờ anh con!”

“A, anh à! Ngoan quá! Ừa, người lớn trong nhà không tới sao?”

“Nhà chỉ có hai anh em con ạ.”

Mặt vị phụ huynh kia lập tức lộ vẻ thương xót, đang tưởng tượng trong đầu cuộc sống khổ cực của hai anh em mồ côi.

“Tôi đã hứa với thằng nhóc nhà tôi rồi, nếu nó đạt loại khá, muốn ăn bao nhiêu thịt kho của Viễn Cốc tôi cũng mua cho ăn!”

“Ôi, thịt kho Viễn Cốc mắc lắm đó! Anh quả là chịu chi!”

“Chịu chi gì đâu! Chi cần nó thi tốt, đừng nói là thịt kho, dù đập nồi bán sắt tôi cũng sẽ cố cho nó học đại học!”

“Con gái tôi, hồi thi xong có muốn gì không, lúc đầu nó cứ một mực nói không nói, sau mới lộ ra là mong có một bộ váy mới của Thời Trang Viễn Cốc.”

Có vẻ như nói chuyện giúp mọi người bớt lo lắng hẳn, các phụ huynh khác cũng bắt đầu gia nhập câu chuyện.

“Sao mà thịt kho của Viễn Cốc ngon dữ vậy không biết! Khó nỗi người mua quá nhiều, đi trễ một chút là hết ngay!”

“Đúng vậy! Có điều dù mua được cũng không thể ăn thường bởi vì chẳng rẻ chút nào! Thỉnh thoảng ném chút cho đỡ thèm thôi.”

“À, Thời Trang Viễn Cốc vừa ra bộ sưu tập mới đây mọi người biết không? Đặc biệt dành riêng cho con gái mới lớn, rất đẹp! Tôi đang định mua cho con gái một bộ đây!”

Quan Viễn nghe vậy, khoe miệng khê nhếch, xem ra bộ sưu tập hè Viễn Cốc vừa tung ra đã tuyên truyền thành công, xem như không uổng công vất vả bấy lâu.

Bộ sưu tập này là do Quan Viễn dẫn dắt đội thiết kế làm ra, không quá giới hạn lại khiến người ta phải sáng mắt, tốn không ít tâm tư.

Lại một hồi chuông vang lên, môn thi đầu tiên đã xong.

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc từ xa, giơ tay lên vẫy. Triệu Thanh Cốc lập tức phát hiện ra Quan Viễn, đi thật nhanh lại.

Quan Viễn không hỏi Triệu Thanh Cốc thi thế nào, nhanh chóng dắt anh tới Di Nhiên Cư ăn cơm trước. [dioloiu"ene.dna/lèqq"/lys.dôn](https://dioloiu) Hai người từng đến ăn nhiều lần, quản lý Di Nhiên Cư đã quen mặt, vừa thấy hai người lập tức ra đón vào.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vào phòng riêng đợi, chẳng mấy chốc đồ ăn đã được dọn lên.

“Anh, ăn cơm xong rồi nghỉ ngơi một chút đi, chiều thi tiếp. Em đặt phòng luôn rồi, một nhà trọ ở cạnh Tứ Trung.” Quan Viễn vừa húp canh vừa nói.

“Ừ.” Tất nhiên Triệu Thanh Cốc sẽ không phụ ý tốt của Quan Viễn.

Ăn cơm xong, hai người kêu trả tiền, không ngờ quản lý Di Nhiên Cư nói, “Giám đốc của chúng tôi biết hôm nay cậu đi thi, đã đặc biệt dặt miễn phí bữa cơm này, xem như chúc mừng trước.”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đều ngạc nhiên, bởi vì hai người không quen giám đốc của Di Nhiên Cư.

“Chắc người ấy biết chúng ta là chủ của Viễn Cốc nên muốn kết bạn thôi.” Quan Viễn nhún vai nói. Triệu Thanh Cốc cũng nghĩ vậy. Hai người quyết định bỏ chuyện này qua một bên, tới chỗ khách sạn Quan Viễn đã đặt phòng.

Có tiền, tự nhiên Quan Viễn sẽ không bạc đãi mình và Triệu Thanh Cốc, dù chỉ nghỉ ngơi một lát vẫn đặt phòng tốt nhất.

Quan Viễn chờ Triệu Thanh Cốc ngủ rồi, ngồi bên cạnh nhẹ nhàng quạt mát cho anh.

Chớp mắt đã qua hai ngày, thi xong môn cuối cùng là bắt đầu quãng thời gian chờ điểm. Ai tự thấy thi tốt còn có thể bình tĩnh chờ, người nào làm bài không được thì vừa ra khỏi phòng thi đã khóc tề tâm liệt phế.

Thời này thi tốt nghiệp cấp ba có thể nói là bước ngoặt lớn nhất trong cuộc đời mỗi người, thi tốt, vào trường đại học tốt, ra trường được phân vào đơn vị tốt, có công ăn việc làm ổn định. Thi tệ, coi như xong, phải tự lăn lộn kiếm ăn.

Tất nhiên Triệu Thanh Cốc không phải lo lắng về tương lai, chỉ đơn thuần là muốn học đại học.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Thi Tốt Nghiệp 2

Quan Viễn có ý xin chủ nhiệm lớp cho nghỉ hai ngày để chúc mừng Triệu Thanh Cốc thi xong. Chủ nhiệm lớp thấy thành tích của Quan Viễn vẫn luôn ổn định nên đồng ý. Hai người tranh thủ thời cơ hiếm có, bỏ chuyện công ty sang một bên, dạo chơi khắp thủ đô một lượt.

Hai ngày sau, Quan Viễn phải thi cuối kỳ, còn Triệu Thanh Cốc bắt đầu tập trung vào công việc.

Chẳng bao lâu đã có kết quả thi tốt nghiệp. Triệu Thanh Cốc đứng nhất Tứ Trung, thứ hai thủ đô. Anh đăng ký đại học Bắc Kinh, thành tích thể này tất nhiên dư sức vào.

Lúc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi lấy phiếu điểm, thấy trong trường giăng hoành phi: Nhiệt liệt chúc mừng bạn Triệu Thanh Cốc đã đạt thành tích đứng thứ hai thủ đô!

Chủ nhiệm lớp Triệu Thanh Cốc đứng chờ ở cửa từ sớm, vừa thấy anh tới vội vàng kéo vào cười ha ha nói, “Thanh Cốc, thi tốt lắm! Thầy kiêu ngạo vì em!”

Bên cạnh có mấy phụ huynh theo con tới lấy phiếu điểm, biết là Triệu Thanh Cốc đều lên tiếng trầm trồ không dứt.

Triệu Thanh Cốc được trường thưởng cho năm trăm nhân dân tệ, ở thời này năm trăm tệ đã là con số không nhỏ.

Hiệu trưởng đề nghị Triệu Thanh Cốc lên phát biểu chia sẻ cho các em lớp dưới kinh nghiệm thi tốt nghiệp trong buổi tổng kết, anh biết ơn trường nên đã lập tức đồng ý.

Hàn Ly siết chặt phiếu điểm trong tay, kích động không thôi. Khi biết Triệu Thanh Cốc đăng ký đại học Bắc Kinh, Hàn Ly đã mạo hiểm đăng ký theo, ôm tâm lý được ăn cả ngã về không. May mà trúng tuyển, dù điểm sát nút.

Hàn Ly nhìn chăm chú Triệu Thanh Cốc đang phát biểu trên bục, trong mắt tràn đầy quyết tâm nhất định phải chiếm được.

Quan Viễn được nghỉ hè gần hai tháng, quyết định về thôn Quan Gia một chuyến, dù gì trong thôn còn xưởng may và xưởng gia vị, cũng nên về xem thử.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc về tới thôn lúc trưa, mọi người đều đang nghỉ ngơi, không gặp một ai trên đường hết.

Trong nhà vẫn không khác gì lúc hai người đi, hẳn là Lý Anh đã trông nom rất tận tâm.

Triệu Thanh Cốc lúi chần nệm ra, ngửi được mùi nắng thơm, hai người ngồi xe lâu đã mệt muốn chết, trực tiếp nằm vật xuống giường ngủ chẳng biết trời trăng mây gió gì.

Lý Anh cứ theo lệ thường tới quét dọn phòng cho Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, thấy cửa chính mở rộng, khẩn trương nghĩ có trộm, nhanh chóng vơ lấy cây gậy gỗ đặt ở góc tường, rón rén bước vào mới phát hiện hai người đang nằm trên giường gạch. diẽnkn.xdna/lf/quíy.đnkôn Lý Anh vô cùng vui mừng, nhưng thấy hai người đang ngủ say nên không quấy rầy, lặng lẽ bước ra lại.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ngủ tới ba giờ chiều mới tỉnh. Chỉ một lát sau Lý Anh đã đến. “Rốt cuộc hai đứa cũng dậy rồi, thím qua xem mấy lần,

thấy hai đứa ngủ ngon nên không kêu. Một chết rồi đúng không?”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đồng thanh chào Lý Anh.

“Cám ơn thím đã giúp tụi con trông nom nhà cửa suốt một năm qua.” Triệu Thanh Cốc vừa rửa mặt cho Quan Viễn vừa nói cám ơn Lý Anh.

Lý Anh cười đáp, “Có gì đâu mà cám ơn, tiện tay thôi! Trưa hai đứa không ăn cơm, chắc đói dữ lắm rồi, mau rửa mặt cho tỉnh rồi qua nhà thím ăn cơm!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc biết xé chiều thế này mà có cơm sẵn, nhất định là do Lý Anh thấy hai người về mới đặc biệt nấu, bèn nói cám ơn rồi theo Lý Anh qua nhà ăn cơm.

Cách một năm, Lý Anh đã xây nhà mới, hai tầng, còn quét vôi bên ngoài. Thời này, ở nông thôn mà xây được một căn nhà như vậy là giàu lắm rồi.

Quan Quốc đang chẻ củi trong sân, thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới, kích động nói, “Rất cuộc hai đứa cũng dậy rồi! Chú vừa nghe nói hai đứa về, đã định qua gặp ngay, nhưng thím bây nói hai đứa đang ngủ nên thôi. Giờ Thanh Cốc đã là người lớn, hôm nay chú cháu mình không say không về!”

Thái độ của Lý Anh và Quan Quốc vẫn như trước khiến Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cảm thấy rất thoải mái.

“Thím, Thạch Đầu đâu ạ?” Quan Viễn nhìn quanh một vòng không thấy bóng dáng Quan Thạch Đầu bèn hỏi thăm.

“Nó hả? Hề hờ ra một tí là chạy đâu mất tiêu! Giờ này chẳng biết lại lẩn lộn ở đâu rồi!”

Lý Anh vừa dứt lời, đã nghe thấy tiếng Quan Thạch Đầu, “Mẹ, con đói rồi...” vừa nói vừa xông vào nhà như một con gió.

Lý Anh lập tức véo tai Quan Thạch Đầu nói, “Mẹ đã nói bao nhiêu lần, tới giờ cơm là phải về nhà ăn cơm rồi hả?! Trưa nay lại chạy đi đâu chơi?”

Quan Thạch Đầu kêu to, “Mẹ, đau quá, mau thả ra đi...” bỗng phát hiện Quan Viễn đang đứng bên cạnh.

Quan Thạch Đầu tròn to mắt, “Đại ca?! Anh Thanh Cốc? Hai người về hồi nào sao em không nghe nói gì hết vậy?!”

“Không thấy người đâu hết thì nói thế nào được?!” Lý Anh vặn lại.

Quan Thạch Đầu cười hi hi lắc người thoát khỏi tay Lý Anh, động tác vô cùng thuần thục tựa như đã tập luyện mỗi ngày, sau đó chạy tới bên cạnh Quan Viễn, nói, “Đại ca thật là không có lương tâm, đi cũng không thèm nói với em một tiếng. Thủ đô chơi vui lắm đúng không? Em thấy trên sách nói ở thủ đô cái gì cũng lớn, có bò câu trắng, có cô cung...”

Quan Thạch Đầu nói liên hồi như súng nổ.

“Từ từ! Hỏi gì nhiều dữ! Để tôi trả lời bớt đã!” Quan Viễn cười nói.

“Thạch Đầu thôi đi, để Tiểu Viễn và Thanh Cốc vào ăn cơm trước đã!” Lý Anh lên tiếng.

Lúc này Quan Thạch Đầu mới nhớ tới bụng mình đang sôi rồn rột, hoan hô, “Ăn cơm, ăn cơm, ăn cơm!” Chọc Lý Anh suýt chút lại muốn néo lỗ tai đứa con ngốc nghếch.

Bởi vì Triệu Thanh Cốc đã mười tám tuổi, Quan Quốc liên tục mời uống rượu, “Là đàn ông thì mau uống hết ly này đi...”

Triệu Thanh Cốc nhờ có nước suối thiêng cải thiện thể chất nên không dễ say. dien/,mn/lanlk", "kdf/qiydd.dol"on Tuy uống rượu như nước, nhưng lúc Quan Quốc đổ mặt tía tai, Triệu Thanh Cốc vẫn bình thường như không.

Quan Quốc uống say, vô tình nhắc tới chuyện nhà họ Quan, chỉ vào Quan Viễn nói, “Ông nội con thật là, ngay cả con gái ruột cũng ra tay được...”

Lý Anh lập tức véo đùi Quan Quốc một cái. Quan Quốc khó hiểu hỏi, “Mình véo đùi tôi làm chi?”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đồng thời nhìn Lý Anh với ánh mắt kinh ngạc. Hai người đã đoán Quan Hà giết Quan Mãn Nguyệt, nhưng không có chứng cứ, sau giờ lại lộ ra rồi?

“Thím, rốt cuộc là sao vậy?” Quan Viễn hỏi Lý Anh.

“À, chẳng biết tại sao Quan Mãn Khô đột nhiên hô lên Quan Hà giết Quan Mãn Nguyệt, đúng lúc có mặt công an ở trong thôn, thế là bị bắt đi ngay.”

“Nhưng đã qua lâu như vậy, có cách nào chứng minh là ông ta giết cô Quan Mãn Nguyệt đâu?” Triệu Thanh Cốc nghi ngờ hỏi.

“Ừ, thím cũng không rành lắm, dù sao sau đó chính miệng ông ta đã thừa nhận. Giờ đang ngồi tù trên thị trấn.”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 82: Bà Nội Ba Qua Đồi

Mặc dù Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc rất ngạc nhiên về việc Quan Hà chịu thừa nhận chuyện ông ta giết người, nhưng vẫn không hỏi thăm thêm. Hai người ăn cơm xong, ngồi chơi thêm một tí mới đi.

Về đến nhà, Quan Viễn lập tức ra thăm vườn hoa của mình. Dù hơn một năm không cắt tỉa, nhưng hoa cỏ vẫn mọc rất tốt. Quan Viễn tưới cho chúng chút nước suối thiêng xong mới vào phòng.

Bởi vì ban ngày hai người đã ngủ nhiều, tối chưa buồn ngủ bèn kéo ghế ra sân hóng mát.

Đúng lúc này có người gõ cổng.

Triệu Thanh Cốc tưởng là Lý Anh nhanh chóng bước ra mở cổng, không ngờ không phải.

“Chú tới làm gì?” Triệu Thanh Cốc giữ cánh cửa, lạnh nhạt hỏi.

“Thanh Cốc à, chú tới tìm Tiểu Viễn.” Quan Mãn Thương cười nói.

“Tiểu Viễn đã ngủ rồi, chú về đi.”

“Mày lừa ai đó?! Tao mới vừa nghe thấy tiếng nó kia! Tiểu Viễn, Tiểu Viễn, mau ra đây với cha đi!” Quan Mãn Thương hướng vào trong kêu to.

“Tìm tôi có chuyện gì?” Quan Viễn nghe tiếng, bèn đi ra xem thử Quan Mãn Thương muốn làm gì.

“Tiểu Viễn, con từ thuở nhỏ về sao không nói với cha một tiếng chứ? Để cha nghe người ta nói lại mới biết! Dù gì cha cũng là cha ruột của con!”

“Cha?!” Quan Viễn cười nhạo, “Bây giờ mới nhớ ra?”

Quan Mãn Thương nghe vậy cũng không giận, ưỡn mặt cười nói, “Trước kia là cha không đúng, nhưng từ nay về sau cha nhất định sẽ đối xử với con thật tốt!”

Triệu Thanh Cốc lạnh lùng nói, “Lúc Tiểu Viễn cần nhất, chú không quan tâm. Giờ quá muộn rồi! Chú muốn gì cứ nói thẳng, đừng dùng tình cảm làm màu, chỉ tỏ khiến người ta ghê tởm thêm thôi.”

Nụ cười của Quan Mãn Thương lập tức cứng lại, muốn nổi giận nhưng vẫn cố nén, “Nói gì đi nữa Quan Viễn vẫn là con tao, con hiếu kính cha là chuyện đương nhiên! Giờ nó kiếm được nhiều tiền như vậy, chỉ lo ăn ngon mặc đẹp một mình không là không được, phải lo cho cha nó nữa chứ!”

Tới đây Quan Viễn chẳng thèm nghe Quan Mãn Thương lắm nhảm nữa, quay sang nói với Triệu Thanh Cốc, “Anh, đóng cửa đi.”

Triệu Thanh Cốc lập tức đóng rầm cửa cổng lại.

“A...” Quan Mãn Thương suýt chút bị đập vào mũi, tức giận hô to, “Nói cho tụi bây biết, nếu không chịu xi tiền ra, tao sẽ cho tụi bây biết tay!” Quan Mãn Thương nói hung hăng vậy thôi chứ tự biết mình chẳng thể làm gì Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, hậm hực dậm chân mấy cái rồi ảo não bước đi.

Hôm sau, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới xưởng chế đồ, nhìn khắp một vòng, kiểm tra sổ sách, thấy không có vấn đề gì mới yên tâm bước đi.

Từ sau tối đó cũng không thấy Quan Mãn Thương tới cửa dây dưa.

Cứ thế qua nửa tháng, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã xử lý thỏa đáng mọi chuyện ở đây, chuẩn bị về thủ đô. Không ngờ lại xảy ra một chuyện khiến hai người buộc phải dời ngày đi.

Bà nội ba ngã bệnh.

Lúc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc biết tin tới thăm, bà nội ba đã nằm mê mang trên giường. Quan Mãn Địa và Triệu Tú Quyên hoàn toàn không có ý định đưa bà nội ba tới bệnh viện chữa trị, cứ để nằm như vậy.

Bởi vì không ai chăm sóc, cộng thêm đang ngày hè, phòng bà nội ba bốc mùi kinh khủng, đứng từ xa đã ngửi thấy. Mặt bà nội ba tím tái, áo quần không biết đã mặc bao lâu. Trên chân còn có một ít phân khô.

Triệu Thanh Cốc vừa thấy cảnh đó, lửa giận lập tức bùng lên, đen mặt quát, “Quan Mãn Địa, Triệu Tú Quyên!”

Quan Mãn Địa và Triệu Tú Quyên vốn đã sợ Triệu Thanh Cốc, nay Triệu Thanh Cốc còn khí thế hơn hẳn ngày trước nên vừa nghe Triệu Thanh Cốc gọi

tên, lập tức sợ run cả người.

Quan Mãn Địa rề rề đáp, “Thanh Cốc, việc này không thể trách chủ được! Có phải chủ muốn mẹ mình bị bệnh đau!”

Triệu Tú Quyên phụ họa, “Đúng vậy, đúng vậy! Chủ thích đối xử với bà ấy rất tốt...”

Triệu Thanh Cốc đá thật mạnh vào băng ghế ở bên cạnh, nói, “Đối xử tốt?! Đối xử tốt sao bà nội ba bị bệnh lại không đưa tới bệnh viện chữa trị?! Hơn nữa bà nội ba đã bao lâu không được thay quần áo? Đã bao lâu không đổi chăn? Hai người có tắm rửa hàng ngày cho bà nội ba không...” Triệu Thanh Cốc càng hỏi càng giận, giọng cũng càng lúc càng lớn.

Quan Mãn Địa xấu hổ đỏ bừng mặt. Triệu Tú Quyên vẫn cãi cò, “Chủ thích cũng muốn đưa bà đi bệnh viện lắm chứ, nhưng khổ nỗi nhà không có tiền!”

“Không có tiền?! Không có tiền cho nên quyết định để bà nội ba nằm chờ chết?! Dù là không có tiền đi bệnh viện, cũng không thể chăm sóc bà nội ba thật tốt hả? Chẳng lẽ hai người không có tay chân? Quan Mãn Địa, ông đúng là không phải con người! Bà nội ba thương ông biết bao nhiêu! Ông nhìn đi, người đang nằm trên giường kia là mẹ chứ không phải kẻ thù của ông!” Quan Viễn nhìn hết nỗi hết lên.

“Tiểu Viễn, không cần phải dài dòng với hai kẻ không phải người này, mau đưa bà nội ba đi bệnh viện thôi!” Triệu Thanh Cốc nói xong lập tức ngồi xuống cạnh bà nội ba. Quan Viễn vội chạy tới đỡ. Người bà nội ba thật sự rất thoải, nhưng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vẫn thản nhiên như không.

Dọc đường, bà con trong thôn thấy thảm trạng của bà nội ba đều mắng Quan Mãn Địa và Triệu Tú Quyên không ra gì.

Chẳng mấy chốc Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã công bà nội ba tới trạm y tế xã, bác sĩ ở đó lắc đầu nói không cứu nổi nữa rồi. Hai người lại vội vàng đưa bà nội ba lên bệnh viện huyện. đi;nm/adn/alq/uyldon;"nbib Bác sĩ cho nhập viện, nhưng cũng nói đã quá muộn, người nhà hãy chuẩn bị tính thần trước.

Đời trước, thời gian này bà nội ba đã không còn sống. Mấy năm nay nhờ Quan Viễn trộm cho dùng nước suối thiêng mới kéo dài được. Lần này Quan Viễn lại dứt cho bà nội ba một ít nước suối thiêng, nào ngờ chỉ như muối bỏ biển, không có tác dụng gì.

Bà nội ba đã lạnh ít dữ nhiều.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc thay phiên túc trực trước giường bệnh chăm sóc cho bà nội ba.

“Anh, nếu lần bà nội ba đòi uống thuốc trừ sâu tự tử đó chúng ta quan tâm tới có phải kết cục sẽ khác không?” Quan Viễn tựa vào vai Triệu Thanh Cốc hỏi nhỏ.

Triệu Thanh Cốc lắc đầu, “Số mạng đã định trước.”

Hôm sau Quan Mãn Địa mới xuất hiện, nhìn bà nội ba yếu ớt nằm trên giường bệnh, dường như bỗng ý thức đây là người mẹ đã khổ sở nuôi lớn mình, bật khóc nức nở. Ai không biết hẳn sẽ nghĩ chủ ta hiếu thuận lắm.

“Được rồi, đừng ở đây giả bộ hiếu thảo nữa.” Quan Viễn nói với giọng chán ghét.

Quan Mãn Địa đang đắm chìm trong nhân vật con trai hiếu thảo, không rảnh để ý Quan Viễn, khóc càng ngày càng dữ.

Triệu Thanh Cốc túm cổ áo Quan Mãn Địa, gằn giọng nói, “Đừng có giả bộ làm người nữa! Ông mau nhìn đi, đó là mẹ ông! Là người đã ngậm đắng nuốt cay nuôi ông lớn lên, chịu bao khổ cực vì ông! Ông lại đối xử với mẹ mình thế nào hả?!” Dứt lời Triệu Thanh Cốc nắm một cái thật mạnh lên mặt Quan Mãn Địa, khiến chủ ta ngã lộn ra đất.

Triệu Thanh Cốc chỉ vào Quan Mãn Địa nói tiếp, “Nếu lỡ mẹ ông có mệnh hệ gì thì đều là tại ông hết...”

Quan Mãn Địa như bị sét đánh ngang tai, kinh ngạc nhìn bà nội ba, lắp bắp, “Đều do tôi làm hại? Đều do tôi hết?!” Sau đó đột nhiên nhào lên giường bệnh hô, “Con không phải người! Con là đồ bất hiếu! Mẹ ơi...”

Triệu Thanh Cốc hít sâu một hơi, cố giữ bình tĩnh, dắt Quan Viễn ra ngoài.

Rốt cuộc bà nội ba vẫn không qua khỏi, ra đi lúc rạng sáng ngày thứ ba ở bệnh viện.

Quan Mãn Địa khóc mãi không ngừng.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc lo liệu hậu sự để bà nội ba ra đi được thể diện.

Một cái đám tang thật to, thật náo nhiệt. Thật chăm chọc.

An táng bà nội ba xong, Quan Mãn Địa như biến thành một người khác, không còn nói gì nghe náy với Triệu Tú Quyên nữa. Thậm chí Quan Viễn còn nghe nói Quan Mãn Địa đã hung hăng đánh Triệu Tú Quyên một trận. Người trong thôn đều khen Quan Mãn Địa rốt cuộc có chút khí khái đàn ông.

Riêng Quan Viễn lại cảm thấy vô cùng buồn cười. Quan Mãn Địa vì Triệu Tú Quyên bỏ mặc bà nội ba. điênlk[:lmncanlka/q/quy,đioi Nay bà nội ba qua đời, tiếc hận sự hi sinh vô bờ bến của bà nội ba, lại không tự kiểm điểm bản thân còn đổ toàn bộ lỗi lầm cho Triệu Tú Quyên. Loại người như vậy, chỉ

nhìn thôi cũng đã cảm thấy bản mất rồi.

Lúc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc lên đường về thủ đô, trong thôn đều biết nên có rất nhiều người tới đưa tiễn.

“Tiểu Viễn, Thanh Cốc đây là trứng gà nhà thím, ăn ngon lắm. Thím đã luộc chín rồi hai đứa cầm đi, để dành ăn dọc đường!”

“Đây là bánh bao thím làm...”

Quan Viễn ý có không gian, ai cho cũng nhận, để dành ăn dần không sợ hư.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vừa xuống xe lửa đã có người đón, là tài xế mới của hai người.

Chương Tử Hành nói để xứng với thân phận cũng như để cho việc làm ăn, đề nghị Triệu Thanh Cốc mua một chiếc xe hơi. Triệu Thanh Cốc suy nghĩ thấy cũng có lý bên đồng ý.

“Ông chủ.” Tài xế cung kính chào, sau đó vác hành lý bỏ vào cốp sau rồi mở cửa xe cho hai người lên. Máy người xung quanh thấy vậy đều thì thầm bàn tán, hâm mộ vô cùng.

Tài xế lái xe về tư hợp viện, xách hành lý của hai người vào, rồi đứng chờ chỉ thị mới.

Triệu Thanh Cốc nói, “Hôm nay coi như xong, anh về nghỉ đi. Sáng mai chín giờ tôi đón chúng tôi đi công ty.”

“Vâng, ông chủ.” Tài xế khẽ khom lưng chào.

Quan Viễn chờ tài xế đi rồi mới nói, “Anh, ra dáng ông chủ lớn quá à!”

Triệu Thanh Cốc xoa nhẹ đầu Quan Viễn, cười nói, “Dám chọc anh hả? Lúc Chương Tử Hành đề nghị mua xe, là ai đã ở bên cạnh cực lực cổ vũ ‘mua đi, mua đi’ vậy?”

“Ha ha! Em cũng là vì anh thôi! Người ta thấy anh có xe oách mới không dám coi thường anh!”

Thực tế đúng là như vậy, đặc biệt trong chuyện làm ăn, càng thể hiện tài lực hùng hậu, càng tạo ra ấn tượng mạnh lúc ban đầu, sẽ được coi trọng hơn hẳn.

Hai người đã ăn cơm trên xe lửa rồi, chưa thấy đói lắm nên định nghỉ ngơi trước một lát, không ngờ chẳng bao lâu ông Lý đã tới.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Làm Mai

Ông Lý cười ha ha nói, “Ông vừa nghe tin hai đứa trở lại là lập tức tới ngay, không phiền ông già này chứ!”

Quan Viễn vui vẻ cười đáp, “Không đâu ạ! Bọn con mong ông đến còn không kịp nữa là! Ông ăn cơm chưa để con đi nấu?”

Không ngờ lần này người vẫn luôn mê ăn như ông Lý lại phát tay từ chối, “Thôi, biết hai đứa tàu xe mệt nhọc, ông ăn rồi mới tới!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc vội rót trà mời ông Lý.

Ông Lý uống một ngụm, khen, “Trà ngon!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đoán hẳn ông Lý có việc mới đến vào lúc này, ngồi chờ ông nói.

Quả nhiên uống trà xong, ông Lý nói ngay, “Thanh Cốc, con cũng không còn nhỏ nữa, có vừa ý cô nào chưa? Nếu chưa thì ông biết một cô bé gia cảnh và nhân phẩm đều không tệ để ông giới thiệu cho!”

Quan Viễn nghe xong sốt ruột cực kỳ, không ngờ ông Lý lại tới đề làm mai, nửa đùa nửa thật hỏi, “Ông đổi nghề làm mai rồi à?”

Ông Lý không phát hiện Quan Viễn không vui, cười ha ha đáp, “Chẳng lẽ con không quan tâm đến hạnh phúc cả đời của anh à?”

Quan Viễn suýt chút trợn trắng mắt, hạnh phúc cả đời của anh cậu đã lo xong từ sớm rồi, nhưng không thể nói ra thành lời, thật là tức quá đi mất!

Triệu Thanh Cốc lên tiếng ngay, “Con cảm ơn ông, nhưng giờ con đang vội gây dựng sự nghiệp, tạm thời chưa có ý đó ạ.”

“Ông bà mình có câu ‘trước thành gia, sau lập nghiệp’ đấy thôi. Hon nữa hiện xem như con đã lập nghiệp xong, có thể thành gia...”

“Con đã có người mình thích rồi!” Triệu Thanh Cốc cắt ngang lời ông Lý.

“Thành gia xong... Hả? Con nói gì?” Ông Lý nhìn Triệu Thanh Cốc với vẻ mặt không dám tin.

“Con nói: con đã có người mình thích rồi!” Triệu Thanh Cốc lén nắm chặt tay Quan Viễn, kiên định lặp lại.

Ông Lý kinh ngạc mấy giây mới cười to hô, “Nhóc con, giỏi lắm! Vậy thì tốt rồi! Là cô bé nào ông biết không?”

“Con và người ấy quen nhau đã lâu, cũng thô lộ luôn rồi...” Triệu Thanh Cốc vừa nói vừa nhìn Quan Viễn với ánh mắt như có thể hóa thành một hồ nước.

Quan Viễn cũng nhìn Triệu Thanh Cốc với ánh mắt tương tự.

Ông Lý nhìn hai người cảm giác có gì đó là lạ, nhưng hoàn toàn không nghĩ đến phương diện kia, hỏi tiếp, “Vậy sao còn chưa kết hôn? Tuổi này kết hôn là được rồi! Để ông làm người chứng hôn cho hai đứa!”

Triệu Thanh Cốc cười cười đáp, “Có những lời này của ông là con yên tâm rồi! Hiện tình huống của người ấy có hơi đặc biệt, tạm thời vẫn chưa thể kết hôn ạ.”

Ông Lý đảm bảo, “Yên tâm, bộ xương già này vẫn còn chắc lắm! Dư sức làm người chứng hôn cho hai đứa! Sau này Tiểu Viễn trưởng thành lấy vợ, ông cũng sẽ làm người chứng hôn cho nó luôn!”

“Dạ.”

Quan Viễn thầm lo thay cho ông Lý, đến lúc biết đối tượng kết hôn của hai người là ai, không biết ông có hối hận vì những lời hôm nay hay không.

Ông Lý ra khỏi tư hợp viện, tiếu nuối thờ dài một hơi, vốn định giới thiệu cháu gái cho Triệu Thanh Cốc nay đành phải thôi, cũng tò mò người Triệu Thanh Cốc thích là ai.

Hôm sau, tài xế xuất hiện đúng giờ chờ Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tới công ty.

Hiện Thời Trang Viễn Cốc đã không thể đáp ứng nhu cầu của thị trường. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bận rộn lo chuyện mở chi nhánh ở khắp nơi suốt kỳ nghỉ hè, ngày nào cũng mãi đến tối mới về nhà.

Triệu Thanh Cốc đã lên đại học, nên nhập học trễ hơn Quan Viễn. Đêm trước ngày Quan Viễn dự lễ khai giảng, Triệu Thanh Cốc giống hệt một bà mẹ già, luôn miệng dặn dò, “Không được đánh nhau, không đùa giỡn với bạn gái. Trưa anh sẽ tới đón em cùng ăn cơm. Nhớ uống nhiều nước ấm...”

Quan Viễn nghe Triệu Thanh Cốc nói, không chỉ không phiền, ngược lại còn cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Sáng hôm sau, Triệu Thanh Cốc lại kiểm tra đồ đạc một lần nữa, xác nhận không bỏ quên gì hết mới dắt Quan Viễn ra cửa.

Tài xế đã đứng chờ từ sớm, thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc ra, nhanh chóng mở cửa xe cho hai người lên.

Các phụ huynh và học sinh khác thấy xe của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn xuất hiện trước cổng trường Tứ Trung đều ríu rít nhường chỗ, sợ chẳng may đụng hư, bọn họ không cách nào đến nổi. Khi thấy hai người bước xuống xe, những bạn biết Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đều kinh ngạc há hốc miệng.

Bạn ngồi cùng bàn với Quan Viễn là một thiếu niên mập mạp, biệt danh ‘Bé Mập’, thấy Quan Viễn bước xuống chiếc xe hơi sang trọng, miệng há thật to đến mức muốn lẹch cả cằm. Bé Mập biết nhà Quan Viễn chỉ có hai anh em, bình thường cũng thấy hai người ăn mặc không tệ, nhưng không ngờ lại có tiền đến mức này.

Khấp Tứ Trung không một thầy cô nào không biết hai anh em Triệu Thanh Cốc. Lúc Triệu Thanh Cốc dẫn Quan Viễn đến phòng làm thủ tục nhập học, chủ nhiệm lớp Quan Viễn nhiệt tình cực kỳ.

“Thầy Hoàng, con không còn học ở đây nữa, về sau nhờ thầy quan tâm chăm sóc Tiểu Viễn giùm.”

Thầy Hoàng cười nói, “Quan Viễn rất ngoan, thành tích lại tốt, có thầy ở đây, con cứ yên tâm!”

“Đăng ký xong con muốn dẫn Tiểu Viễn đi mua một ít sách tham khảo trước được không ạ?” Triệu Thanh Cốc nói.

Vốn đăng ký xong còn một cuộc gặp mặt học sinh cả khối, nhưng thầy Hoàng vừa nghe hai người muốn đi mua sách tham khảo, lập tức đồng ý ngay, “Được chứ! Hai đứa cứ đi đi!”

Bé Mập vốn định kéo Quan Viễn lại tra hỏi một phen, không ngờ đăng ký xong chẳng thấy bóng dáng Quan Viễn đâu, đành phải thôi.

“Anh, mua sách gì vậy? Kiến thức lớp mười một em học hết rồi còn đâu!” Quan Viễn hỏi.

Triệu Thanh Cốc véo nhẹ mũi Quan Viễn nói, “Chẳng lẽ em muốn ở lại dự cuộc gặp mặt toàn khối?”

“A, thì ra là vậy! Giờ mình đi đâu, về nhà sao?”

“Đến em đi chơi một ngày. Thời gian qua vất vả quá rồi.”

“Dạ! Đi đâu anh?”

Thời gian qua quả thật hai người đã vô cùng mệt mỏi, vất vả lắm mới hoàn thành bước đầu việc mở chi nhánh, tất nhiên phải thừa dịp có thời gian rảnh thả lỏng một chút.

“Đi xem phim được không?”

“Dạ!” Quan Viễn sao cũng được, chỉ cần ở bên Triệu Thanh Cốc là vui rồi.

Hôm nay là ngày công chiếu một bộ phim Hồng Kông nổi tiếng, tên ‘Bản sắc anh hùng’. Hai người chọn xem luôn phim này.

Trong rạp tối đen như mực, Quan Viễn tựa đầu lên vai Triệu Thanh Cốc. Hai người nắm chặt tay nhau, mười ngón đan xen.

Quan Viễn đột nhiên thấy yêu vô cùng bầu không khí trong rạp chiếu phim, tối tăm không thấy gì hết khiến các giác quan khác được phóng đại lên, dường cậu cậu có thể nghe thấy cả tiếng tim đập mạnh mẽ của Triệu Thanh Cốc.

Màn hình sáng lên, bộ phim bắt đầu. Quan Viễn lập tức chú ý tới diễn viên nam chính. Cậu có ấn tượng với người này, vì anh ta đã từng ồn ào một thời bởi sự kiện công khai mối tình đồng tính. Sự dũng cảm của anh ta khiến Quan Viễn rất bội phục, nhưng chẳng may vẫn không có một kết cục tốt đẹp. Ngoài ra, cậu cũng rất bội phục diễn xuất của anh ta.

Chờ ra khỏi rạp, Quan Viễn kể cho Triệu Thanh Cốc nghe về diễn viên kia, luôn có cảm giác tiếc cho một tài năng.

Lúc này Quan Viễn hoàn toàn không ngờ, sau này chính cậu và Triệu Thanh Cốc sẽ cải biến cuộc đời bi kịch của người diễn viên kia.

Tiếp theo, hai người đi ăn một bữa no nê rồi mới về nhà.

Hôm sau, Triệu Thanh Cốc đưa Quan Viễn tới trước cổng trường, nhìn cậu bước vào xong mới đi công ty.

Quan Viễn vừa ngồi xuống ghế đã bị Bé Mập tóm gọn, “Ha ha, rốt cuộc cũng bắt được cậu! Đứng là lù lù vác cái lu chạy! Nói mau, nhà cậu làm gì mà có mua xe hơi chạy?”

Trước kia Quan Viễn không nói là bởi vì không ai hỏi, nay bạn bè hỏi tới, tự nhiên chẳng có gì phải giấu. “Cậu biết Thịt Kho Viễn Cốc và Thờì Trang Viễn Cốc không?”

Bé Mập trợn mắt nói, “Nhảm! Khắp thủ đô này ai không biết chứ! Hôm qua tôi còn xin cha mua cho một bộ đồ của Thờì Trang Viễn Cốc đó! Không những không được mua còn bị la nói không lo việc nhà không biết cùi gạo mắm muối nữa! Thôi, bỏ qua một bên đi, tôi đang hỏi cậu đó đừng có đánh trống lảng!”

“Viễn Cốc là của hai anh em tôi.” Quan Viễn hút một ngụm sữa tươi, ung dung nói. Triệu Thanh Cốc bắt Quan Viễn mỗi ngày phải uống một hộp sữa tươi mỗi sáng, nói là giúp tăng chiều cao.

“Ha ha, đừng đùa chứ! Viễn Cốc lớn như vậy...” Bé Mập đột nhiên nhớ ra, “Cậu tên Quan Viễn, anh cậu tên Triệu Thanh Cốc, Viễn Cốc?! Viễn Cốc thật sự là của anh em cậu?”

Quan Viễn gật đầu, rốt cuộc cũng uống xong!

“Thì ra nhà cậu có tiền dữ vậy! Còn xạo kêu nhà chỉ có hai anh em...”

“Chỉ có hai anh em thật mà. Công ty là do anh tôi mở.” Quan Viễn cười híp mắt nói.

Bé Mập kinh ngạc trợn to mắt, một lúc lâu sau mới hoàn hồn lắm bầm, “Thật không ngờ! Chẳng những học giỏi còn làm ra tiền!” Tuy nói tiền không phải tất cả, nhưng có tiền luôn khiến người ta hâm mộ là chuyện đương nhiên.

Quan Viễn thần nhiên giờ sách ra đọc bài trước.

Bé Mập là một anh chàng miệng rộng, chỉ qua mấy tiết, cả lớp đã biết nhà Quan Viễn rất giàu, đồ Viễn Cốc bọn họ muốn mua cũng không mua được là của anh em Quan Viễn.

Học sinh cấp ba đã biết suy nghĩ hơn thua. Lúc trước cho rằng Quan Viễn còn nhỏ lại học giỏi, bởi vì nhà chỉ có hai anh em mở còi sống nương tựa nhau, cuộc sống vô cùng khó khăn không lo học không được, còn thấy cân bằng một chút. Nay biết hai người có tiền như vậy, vài người lập tức nhìn Quan

Viễn với ánh mắt khác hẳn lúc trước. Dĩ nhiên cũng có bạn học sau khi biết chuyện đột nhiên trở nên nhiệt tình với Quan Viễn hẳn.

Không phải Quan Viễn không phát hiện, chỉ là đối với cậu, người khác thế nào chẳng liên quan gì cậu hết.

Bé Mập biết chuyện, áy náy nói, “Tiểu Viễn, xin lỗi cậu. Đều tại tôi hết.”

Quan Viễn nhún vai đáp, “Biết thì biết thôi! Có phải chuyện gì đáng xấu hổ phải giấu giếm đâu!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Cung Chiều Đến Mức Khiến Em Không Thể Sống Xa Anh

Mới qua tiết thứ hai Quan Viễn đã thấy nhớ Triệu Thanh Cốc. Lúc còn học chung, mỗi khi ra chơi không phải cậu đi tìm anh thì là anh tới tìm cậu, giờ thì phải đợi đến khi tan học mới được gặp mặt nhau.

Không có Triệu Thanh Cốc, Quan Viễn như chẳng còn sức sống, rũ rượi nằm úp mặt lên bàn.

Bé Mập vừa lay vừa gọi Quan Viễn, “Tiểu Viễn đi chơi không?”

Quan Viễn mệt mỏi phát tay, “Không.”

Quan Viễn khổ sở chờ tới trưa, vừa nghe thầy nói tan học, cậu lập tức xông ra khỏi phòng học, chạy đi như bay. Bé Mập vốn định rủ Quan Viễn ăn com chung, nhưng chưa kịp thốt ra lời đã chỉ còn thấy bóng lưng của cậu, lăm bằm một câu, “Sao giờ lại có sức sống dữ?!”

Quan Viễn vừa chạy ra khỏi cổng trường đã thấy Triệu Thanh Cốc đứng chờ.

“Anh!” Quan Viễn vui mừng nhào vào lòng Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc vội vàng đỡ lấy Quan Viễn, “Chậm một chút. Sao phải gấp dữ vậy?”

“Nhớ anh.” Quan Viễn vui mặt vào ngực Triệu Thanh Cốc đáp.

Triệu Thanh Cốc nói nhỏ bên tai cậu, “Anh cũng rất nhớ Tiểu Viễn.”

Quan Viễn cười hì hì ra tiếng.

Đúng lúc Bé Mập đi tới, thấy bộ dáng Quan Viễn như vậy, cảm giác lạ vô cùng, hoàn toàn khác hẳn cái vẻ thiếu sức sống lúc sáng.

“Đi ăn com thôi.”

“Ăn ở đâu ạ? Di Nhiên Cư?” Quan Viễn hỏi.

“Anh đã nấu com ở công ty, cho vào hộp giữ ấm mang tới đây, giờ đến nhà ăn của trường ăn.”

Lúc này Quan Viễn mới phát hiện tài xế đứng sau lưng Triệu Thanh Cốc đang xách một cái hộp giữ ấm thật lớn. Triệu Thanh Cốc nhận lấy hộp đồ ăn, nói với tài xế, “Anh đi ăn com đi, lát nữa tới đón tôi.”

“Vâng, ông chủ.”

Triệu Thanh Cốc ước chừng thời gian để nấu, nên com vẫn còn nóng hổi, lúc mở hộp ra, mùi thơm lập tức lan tỏa khắp nhà ăn, át cả mùi mấy món khác.

Bé Mập lấy com về vốn không định qua ngồi chung với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, bởi cảm giác giữa hai người có loại không khí bài xích tất cả mọi thứ ở ngoài. Nhưng sau khi nghe được mùi đồ ăn nồng nàn, hai chân không nghe đầu óc chỉ đạo, vội vàng bước qua.

“Tiểu Viễn, anh Thanh Cốc!” Bé Mập chào.

Triệu Thanh Cốc biết Bé Mập là bạn ngồi cùng bàn với Quan Viễn, thân thiện mỉm cười.

Bé Mập cảm giác như được cổ vũ, vui vẻ ngồi xuống nói, “Hai người ăn cái gì mà thơm dữ vậy?”

“Em muốn ăn thử không?” Triệu Thanh Cốc lịch sự hỏi.

Không ngờ Bé Mập gật đầu thật, “Có ạ, có ạ! Nước miếng của em sắp tràn ra rồi này!”

Quan Viễn tròn mắt, “Chẳng phải cậu đã có cơm rồi sao?” Quan Viễn không muốn cho người khác ăn đồ ăn anh cậu làm.

“Tại nghe thơm quá mà! Cho mình nếm thử một miếng thôi!” Dứt lời không đợi Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đồng ý đã vớ đĩa qua gấp ngay.

“A...” vừa nhai một miếng, Bé Mập đã tròn to hai mắt hờ, “Ngon quá!”

Quan Viễn thấy vậy vội tăng nhanh tốc độ ăn cơm, sợ rằng chậm chạp sẽ bị ăn hết mất.

Chỉ sau một bữa cơm, Bé Mập đã xem Triệu Thanh Cốc là thần tượng trọn đời.

“Tiểu Viễn, từ nay về sau thần tượng của tôi đã không còn là Mã Vinh Thành nữa!” Trên đường về lớp học, Bé Mập vịn vai Quan Viễn nói.

Triệu Thanh Cốc vừa đi, Quan Viễn đã bắt đầu thấy nhớ, nghe vậy qua loa hỏi, “Chứ ai?”

“Anh cậu đó! Vừa học giỏi, vừa đẹp trai, lại làm ra tiền, lại biết nấu cơm, trời ơi, hoàn mỹ hơn cả anh Mã luôn!”

Quan Viễn nghe Bé Mập khen Triệu Thanh Cốc, tự hào nói, “Anh tôi mà! Tất nhiên là giỏi nhất rồi!”

Quan Viễn vất vả đợi đến lúc chuông tan học vang lên, lập tức chạy như bay ra cổng trường, nhưng chỉ thấy một mình tài xế.

Tài xế giải thích, “Ông chủ bận, kêu tôi tới đón cậu.”

Mặc dù không thấy Triệu Thanh Cốc khiến Quan Viễn hơi thất vọng một tí, nhưng nghĩ tới chẳng mấy chốc có thể gặp anh là vui lại ngay.

Tài xế lái xe chạy tới tòa nhà Viễn Cốc.

Quan Viễn vào phòng làm việc của Triệu Thanh Cốc, không thấy anh, tới bàn làm việc mới thấy tờ giấy ghi chú anh dán, ‘Anh đang họp. Cứ ăn cơm trước đi. Ngoan!’

Quan Viễn nhìn tờ giấy ghi chú nở nụ cười tươi rói.

Quan Viễn vào phòng bếp nhỏ bên cạnh xem thử, phát hiện Triệu Thanh Cốc đã nấu cơm xong, đang giữ ấm.

Quan Viễn muốn ăn cơm chung với Triệu Thanh Cốc, bèn ngồi xuống sofa đọc sách chờ anh.

Không ngờ lại ngủ thiếp đi từ lúc nào.

Triệu Thanh Cốc họp xong, vào phòng làm việc, thấy Quan Viễn tựa đầu lên thành sofa ngủ, nhẹ nhàng sờ tay cậu thử, thấy không lạnh nhưng vẫn sợ cậu bị cảm bèn lấy một tấm thảm chuẩn bị đắp cho cậu.

Quan Viễn nghe động tĩnh lại, mơ màng hỏi, “Anh, em ngủ bao lâu rồi?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 85: Chương 63.2

“Không lâu đâu! Còn muốn ngủ nữa không? Em ăn cơm chưa?” Triệu Thanh Cốc vươn tay ôm Quan Viễn lên, để cậu tựa vào người anh.

Quan Viễn ngáp một cái, lắc đầu, “Dạ không. Em muốn ăn cơm chung với anh.”

Triệu Thanh Cốc cười cưng chiều, “Được rồi, dậy ăn cơm thôi.” Nói xong dẫn vào phòng vệ sinh rửa mặt.

Quan Viễn ngoan ngoãn dùng khăn ướt lau mặt.

“Tĩnh hản chưa?” Triệu Thanh Cốc nhẹ nhàng giúp Quan Viễn lau khô mặt.

“Dạ.” Miệng nói vậy nhưng Quan Viễn vẫn lăm lăm nũng nịu vào người Triệu Thanh Cốc.

“Tĩnh rồi thì đi ăn cơm.”

“Anh cố em!” Dứt lời Quan Viễn ôm cổ Triệu Thanh Cốc, quấn hai chân lên người anh.

Triệu Thanh Cốc cười cười ôm Quan Viễn vòng ra sau, để cậu nằm trên lưng anh, “Ôm chặt, coi chừng té. Anh đi dọn cơm.”

“Dạ.” Quan Viễn cười hí hí quấn chặt Triệu Thanh Cốc hơn.

Triệu Thanh Cốc bật cười ra tiếng nói, “Không cần chặt quá. Anh sắp thở không thông rồi này!”

Quan Viễn nghe lời thả lỏng tay một chút, nhưng chân lại càng quấn chặt hơn.

Triệu Thanh Cốc như bỗng thêm một con gấu koala ra ra vào vào dọn cơm.

Hôm nay Triệu Thanh Cốc nấu canh nấm hương, cực kỳ thơm. Quan Viễn thích thú ăn luôn hai chén. Triệu Thanh Cốc vui mừng hỏi, “Thích nấm hương?”

Quan Viễn gật đầu, “Dạ, ăn không ngán, còn rất thơm.”

“Sau này anh sẽ thường nấu hơn.”

Quan Viễn nghe vậy lập tức dùng đôi môi còn dính nước canh hôn chụt một cái lên má Triệu Thanh Cốc, thấy trên mặt anh lưu lại vết ố, vui vẻ bật cười.

Triệu Thanh Cốc mặc Quan Viễn quậy.

Cười đã rồi Quan Viễn hỏi, “Sao hôm nay anh bận dữ vậy? Trễ vậy còn họp?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, đáp, “Chi nhánh của Thời Trang Viễn Cốc đã có mặt khắp cả nước, giờ bắt đầu chuẩn bị thành lập công ty truyền thông.”

Quan Viễn sùng sốt, “Bây giờ?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Mặc dù truyền thông không phải là một ngành sản xuất cụ thể, nhưng sẽ kiếm được không ít tiền, hơn nữa có thể dùng làm công cụ tuyên truyền vô cùng hiệu quả.”

Dĩ nhiên Quan Viễn biết lợi ích của truyền thông, nhưng giờ không phải là thời điểm thuận lợi để mở một công ty truyền thông trong nước. Hiện tại điện ảnh truyền hình và giải trí của Trung Quốc vẫn đang là thiên hạ của Hồng Kông. Việc này Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã từng phân tích, lúc đó hai người dự tính đến những năm chín mươi mới bắt tay thành lập.

“Không theo kế hoạch đã tính trước à?” Quan Viễn biết tất nhiên Triệu Thanh Cốc có lý do, không nhất thiết phải biết mới được, chỉ đơn thuần là ngạc nhiên.

“Ừ. Anh muốn chúng ta thành lập một công ty truyền thông trước để rót dần một ít tư tưởng của nước ngoài vào trong điện ảnh và truyền hình, từ từ dẫn đường tư duy của người xem...”

Triệu Thanh Cốc chưa nói hết Quan Viễn đã rõ, “Anh muốn thông qua cách đó để nước ta sớm tiếp nhận những người như chúng ta?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu.

“Không nhất thiết phải vậy đâu, chỉ cần chúng ta có đầy đủ thực lực, ai dám nói gì nữa!”

Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn vào lòng, “Nhưng anh không muốn em phải chịu bất kỳ ánh mắt kỳ thị nào. Anh muốn chúng ta được chúc phúc như những đôi vợ chồng bình khác.”

“Anh...” Quan Viễn tựa đầu vào lòng Triệu Thanh Cốc, vành mắt ửng đỏ.

“Anh muốn cố gắng thử, không được cũng không sao. Bất kể kết quả thế nào anh vẫn sẽ luôn bảo vệ em thật tốt!” Triệu Thanh Cốc đặt cằm lên đầu Quan Viễn, kiên định nói.

“Em muốn đối mặt cùng với anh.” Quan Viễn nhìn Triệu Thanh Cốc nói.

“Được, dù xảy ra chuyện gì chúng ta cũng sẽ cùng nhau đối mặt.”

Hai người ăn cơm xong, ở lại nghỉ ngơi một lát rồi mới về nhà.

Mùa hè, ban đêm có gió nhẹ, cảm giác vô cùng thoải mái. Hai người xem như đi dạo, cứ từ từ về, cho nên lúc đến nhà đã gần mười giờ.

“Tiểu Viễn, sao lại không lau khô tóc?” Triệu Thanh Cốc vừa cầm khăn lau tóc cho Quan Viễn vừa nói.

Quan Viễn le lưỡi đáp, “Em quên.” Ai bảo lúc nào cậu gọi đầu xong anh cũng sẽ nhanh chóng lau tóc cho cậu, khiến cậu dần quên mất luôn hành động tự lau.

Triệu Thanh Cốc véo nhẹ mũi Quan Viễn, nói, “Em đó! Không biết không có anh em sống thế nào đây?”

Quan Viễn cười hì hì, “Ai bảo anh cưng em dữ vậy!”

Triệu Thanh Cốc dịu dàng cười, “Anh muốn cưng chiều đến mức khiến em không thể sống xa anh, cưng chiều tới mức chỉ có anh mới chiều nổi em!”

“Anh thật là xấu xa! Nhưng em thích ha hah ha...”

Trong tứ hợp viện tràn đầy tiếng cười hạnh phúc của Quan Viễn.

Mười ngày sau, tới phiên Triệu Thanh Cốc nhập học.

Đại học Bắc Kinh và đại học Thanh Hoa là hai trường đại học nổi tiếng hơn trăm năm, là nơi đã nuôi dưỡng ra những nhân tài kiệt xuất nhất của Trung Quốc. Trừ hai trường này, những trường đại học nổi tiếng khác trong nước cũng tập trung nhiều nhất ở thủ đô. Ngày nhập học, vừa mở cửa nhà là có thể thấy phụ huynh dẫn con em đi nhập học, đông như trẩy hội. Các địa điểm du lịch cũng đầy người.

Tất nhiên Triệu Thanh Cốc không cần gấp, bởi vì có đến ba ngày để đăng ký nhập học. Đợi tới ngày thứ hai, Triệu Thanh Cốc mới đem theo giấy tờ đi. Trùng hợp lại là ngày Quan Viễn được nghỉ, nên dẫn cậu theo luôn.

Triệu Thanh Cốc không muốn rêu rao bên tới trường bằng xe đạp, chứ không đi xe hơi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Người Mỹ

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi dạo trong đại học Bắc Kinh một hồi, đều cảm thán quả không hổ danh là ngôi trường danh tiếng trăm năm.

Đang trong thời gian đăng ký nhập học nên sân trường tấp nập các tân sinh viên đến từ nhiều nơi. Mặc dù đa số mặc đồ rất bình thường như trên người họ lộ ra tinh thần phấn chấn của tuổi trẻ, khiến không khí trở nên nhộn nhịp, nhiệt tình hẳn.

Triệu Thanh Cốc đăng ký chuyên ngành Quản trị kinh doanh. Đây là chuyên ngành mới xuất hiện vài năm trước từ khi quốc gia có chính sách phát triển kinh tế mới, vẫn còn đang trong quá trình hoàn thiện nên người chọn cũng không nhiều.

Ở đại học, mỗi kỳ đăng ký nhập học đều có các anh chị tình nguyện của khóa trên đến tiếp đón hướng dẫn làm thủ tục, chuyên ngành Quản trị kinh doanh cũng không ngoại lệ.

Quan Viễn thấy bàn tiếp đón của chuyên ngành Quản trị kinh doanh là hai cặp nam nữ sinh viên, ăn mặc sang trọng, thảnh thơi; cũng đúng, ở thời đại này phải là gia cảnh không tệ mới dám đăng ký chuyên ngành này.

Triệu Thanh Cốc vừa tới bàn tiếp đón, mắt hai sinh viên nữ ở đó lập tức sáng lên. “Chào em! Em đăng ký chuyên ngành Quản trị kinh doanh à?” Một sinh viên nữ hỏi.

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Dạ. Phiên chị hướng dẫn cho.”

Nữ sinh viên kia cười tươi đáp, “Không phiền, không phiền!” Bốn người thấy Triệu Thanh Cốc nói chuyện tự nhiên lại lễ phép, có ấn tượng rất tốt, hướng dẫn vô cùng cặn kẽ, nói rất rõ những điều cần chú ý, còn cử một người đích thân dẫn Triệu Thanh Cốc đi đăng ký. Có người quen đường dẫn đi tất nhiên Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đỡ mất thời gian hẳn.

“Rồi, coi như xong! Giờ chị phải về đón các bạn sinh viên khác nữa, tạm biệt!” dinlknkn.dlñan.lêq/qs..đôlbn Chị khóa trên nhiệt tình dẫn Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tới tận phòng ký túc xá.

Triệu Thanh Cốc vội nói, “Cám ơn chị rất nhiều, phiền chị quá rồi. Xin hỏi chị tên gì? Có dịp mời chị đi ăn cơm ạ.”

Chị khóa trên cười nói, “Không cần đâu! Chúng ta coi như đã thành anh em một nhà, khách sáo làm gì! Chị tên Triệu Huyền Nhiên, học năm hai. Sau này có gì thắc mắc về việc học tập hay sinh hoạt đều có thể hỏi chị.”

“Dạ, cảm ơn chị.” Triệu Thanh Cốc tiễn Triệu Huyền Nhiên đến cuối hành lang vòng lại.

Triệu Thanh Cốc chào hỏi hai bạn tới trước, “Xin chào, tôi tên Triệu Thanh Cốc, chuyên ngành Quản trị kinh doanh. Đây là em trai của tôi. Trong khoảng thời gian ở chung, mong được mọi người giúp đỡ.”

Một người trông có vẻ lớn tuổi hơn, dáng vẻ phóng khoáng cười nói, “Tôi không giỏi nói mấy lời hoa mỹ, chỉ giới thiệu vắn tắt thôi, tên Mã Nhất Hồ, người Đông Bắc. Sau này chúng ta là anh em!”

Người còn lại mang mắt kính, trông văn nhả đúng nghĩa thư sinh, cũng tự giới thiệu, “Tôi tên Vệ Vưu, người Giang Nam, chuyên ngành Văn học. Hân hạnh được biết các cậu! Tôi có mang quà quê cho các cậu đây!” Nói xong lấy từ trong túi xách ra hai tập thơ.

Bình thường Triệu Thanh Cốc cũng có giải trí bằng đọc thơ, nên khá thích món quà này.

Mã Nhất Hồ có vẻ không thích thơ lắm, nhưng có thể thi đậu trường này tất nhiên không thể nào là kẻ ngốc, cũng nói cảm ơn, nhận lấy quà, sau đó lấy quà của mình ra.

Quà của Mã Nhất Hồ thực dụng hơn nhiều, là một ít đặc sản Đông Bắc.

Tiếp đến, Triệu Thanh Cốc cũng lấy quà ra, tất nhiên chính là thịt kho của Viễn Cốc.

Hai mắt Mã Nhất Hồ lập tức sáng lên, “Là thịt kho của Viễn Cốc đúng không?! Chỗ tôi cũng có bán, nhưng không dễ mua lại rất mắc! Cậu thật là phóng khoáng, tôi thích rồi đó! Ha ha ha!”

Vệ Vưu cũng nhanh chóng nói cảm ơn, có vẻ thật sự thích thịt kho, chẳng mấy chốc đã ăn không ít. “Chỗ tôi cũng có bán thịt kho của Viễn Cốc. Quà thật ăn rất ngon!”

Tặng quà xong, khoảng cách giữa ba người trở nên gần gũi.

Chắc chắn Triệu Thanh Cốc sẽ không ở trong ký túc xá nhiều, nhưng giường nệm này họ phải sắp xếp đầy đủ hết, ngộ nhờ bạn học không kịp về, trưa hoặc tối đều có thể ở lại ngủ.

Mã Nhất Hồ thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn trải giường chiếu, nhiệt tình tới giúp một tay nhưng càng giúp càng rối thêm, ngại ngần gãi đầu nói, “Ồ quê tôi mấy việc này đều là phụ nữ con gái làm...”

Triệu Thanh Cốc vội nói, “Không sao, tôi rất rành mấy việc này.”

Quan Viễn luôn muốn Triệu Thanh Cốc được nằm thoải mái nhất có thể nên ga giường dù nhìn bề ngoài trông không khác gì ga giường bình thường, bên trong lại lót toàn bông cao cấp. Nếu không do Triệu Thanh Cốc ngăn cản, cậu còn định trải thêm vài cái nữa mới yên tâm.

Trải giường xong, Triệu Thanh Cốc nói với Quan Viễn, “Em ngồi nghỉ một lát đi, chờ anh dọn dẹp thêm vài thứ lặt vặt rồi mình đi ăn cơm.”

“Đề em dọn với anh cho nhanh.” Quan Viễn lập tức nói.

Mã Nhất Hồ nói với Vệ Vưu bằng giọng điệu vô cùng hâm mộ, “Hai anh em Thanh Cốc thân quá đi! Tiểu Viễn không những ngoan còn rất tuấn tú!” Mã Nhất Hồ sống ở nông thôn, trong nhà có nhiều em, nhưng đều rất bướng bỉnh.

Cha mẹ Vệ Vưu đều là giáo viên, chỉ sinh một đứa con trai độc nhất, cho nên Vệ Vưu cũng rất hâm mộ có anh em tình cảm tốt như Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

Triệu Thanh Cốc vốn làm việc nhanh nhẹn, chỉ chốc lát sau đã sắp xếp xong phần mình, còn thuận tiện quét dọn luôn cả phòng, sau đó mời Vệ Vưu và Mã Nhất Hồ đi ăn cơm. Hai người đều vui vẻ đồng ý.

Triệu Thanh Cốc dẫn người tới Di Nhiên Cư. Mã Nhất Hồ trước giờ sống ở nông thôn nên không biết đẳng cấp của nó chỉ thầm cảm thán tiệm này bài trí cực kỳ sang trọng, nhìn kiến trúc, đồ đạc, đồ nội thất lại Vệ Vưu đã nhận ra, nhìn Triệu Thanh Cốc với vẻ tò mò.

Đồ ăn ở Di Nhiên Cư tất nhiên ngon khỏi phải bàn, Mã Nhất Hồ sung sướng ăn no, vỗ vai khen Triệu Thanh Cốc hào phóng, hứa sau này sẽ mời lại. Ngược lại Vệ Vưu biết đây không phải là nơi mình có thể chỉ nói, chỉ nói cảm ơn.

Ăn cơm xong, bởi vì tạm thời trong trường không có chuyện gì nữa nên Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn quyết định về nhà.

“Hai cậu nhớ đường về không?” Triệu Thanh Cốc hỏi Mã Nhất Hồ và Vệ Vưu.

Vệ Vưu gật đầu, đáp “Nhớ.”

“Vậy thì tốt, hai cậu tự về ha! Bọn tôi đi đây, hẹn gặp lại ở lễ khai giảng!” Triệu Thanh Cốc vỗ vai Vệ Vưu và Mã Nhất Hồ nói, sau đó dẫn Quan Viễn đi.

Mã Nhất Hồ nhìn Vệ Vưu với ánh mắt nghi ngờ, “Chúng ta tự về? Cậu nhớ đường thật chứ?”

Qua một ngày tiếp xúc Vệ Vưu đã hiểu khái quát tính tình Mã Nhất Hồ, biết Mã Nhất Hồ vốn hay nói thẳng như vậy chứ không hề có ác ý, bèn tròn

mắt nói, “Không tin tôi thì cậu tự về đi!”

Mã Nhất Hồ lập tức vỗ một cái thật mạnh lên vai Vệ Vưu, nói, “Tin chứ! Không tin cậu thì tin ai!”

Bốn ngày sau, đại học Bắc Kinh tổ chức lễ khai giảng vô cùng long trọng, sinh viên các ngành đủ mọi năm đều tập trung ở hội trường lớn.

Thầy hiệu trưởng đứng trên bục phát biểu cổ vũ sinh viên, đặc biệt là các sinh viên mới, làm dậy lên sự nhiệt tình, lòng tự hào của tất cả.

Triệu Thanh Cốc vẫn bình tĩnh ngồi yên, thầm nghĩ: dù là đã vào được ngôi trường danh giá này, cũng cần phải cố gắng thật nhiều thật nhiều nữa. Con đường mình và Tiểu Viễn đi chắc chắn đầy bụi gai, phải có đủ thực lực mới có thể bảo vệ tốt Tiểu Viễn trong mọi hoàn cảnh!

Sau lễ khai giảng, là cuộc họp mặt của cả năm nhất. Giảng viên phụ trách giới thiệu một tràng xong mời lần lượt từng người lên bục giới thiệu.

Trong chuyên ngành Quản trị kinh doanh phần lớn đều là con nhà giàu, không giàu từ trong trứng giàu ra thì ít nhất cũng là nhà giàu mới nổi, rõ ràng có biểu hiện thông dong hơn hẳn mấy chuyên ngành khác. Hơn nữa, phong thái tự tin của Triệu Thanh Cốc càng đặc biệt hơn các bạn trong lớp, nên vừa lên bục nói vài câu, đã chiếm được cảm tình của nhiều người. Sau khi Triệu Thanh Cốc bước xuống, còn có vài bạn nữ trộm ngắm.

Sau phần tự giới thiệu, giảng viên phụ trách lại kêu gọi mọi người tranh cử các chức vụ trong lớp. Triệu Thanh Cốc đã đủ bạn chuyện học và chuyện công ty, tất nhiên không hề có hứng thú với việc này.

Đến khi xong xuôi hết, lúc mọi người đi nhận giáo trình đã là năm giờ chiều.

Triệu Thanh Cốc vội vàng mang sách về phòng ký túc xá, chuẩn bị đi đón Quan ngay. Đột nhiên có một sinh viên mới bước vào, theo sau là một nam một nữ tuổi trung niên kéo hai chiếc vali thật to.

Cậu sinh viên kia đeo kính mắt màu đen che gần hết cả khuôn mặt, tóc bôi sáp bóng loáng. Triệu Thanh Cốc thầm nghĩ: bóng đến nỗi chắc muốn đậu cũng đậu không vững.

Triệu Thanh Cốc kinh doanh thời trang nên vừa nhìn đã biết quần áo cậu sinh viên kia đang mặc là một nhãn hiệu của nước ngoài.

Cậu sinh viên kia tháo kính mắt xuống, nhìn khắp bốn phía một lượt, sau đó bĩu môi nói, “Để tôi ở cái chỗ thế này? Đơn sơ như vậy sao sống nổi?!”

Người đàn ông trung niên theo sau lập tức lên tiếng, “Cậu chủ, đó là ý của ông chủ, muốn cậu ở đây một năm mới được dọn ra ngoài.”

“Hừ! Không biết ông già đó đang nghĩ cái gì trong đầu nữa? Đang yên đang lành ở Mỹ tự nhiên bắt tôi tới đây chịu khổ theo! Kinh doanh ở cái nơi nghèo kiệt xác khắp chốn đều là bụi bẩn này, kiếm được tiền mới là lạ!” dứt lời lại mắng một câu thô tục bằng tiếng Anh.

Triệu Thanh Cốc thân nhiên đi lướt qua, thầm than: xem ra cuộc sống trong ký túc xá sau này sẽ không quá bình yên. Chắc phải bắt đầu tính chuyện dọn ra là vừa.

Cậu sinh viên kia đột nhiên gọi Triệu Thanh Cốc lại, “Ê! Gọi cậu đó! Không thấy tôi đặt bao lớn bao nhỏ ở đây à? Mau dọn giường cho tôi! Đây, tiền bo của cậu đây!” nói xong rút ra một tờ đô la Mỹ ném lên người Triệu Thanh Cốc.

Cậu ta thấy Triệu Thanh Cốc không có phản ứng, cho rằng anh không biết đô la Mỹ, tiếp tục tự biên tự diễn, “Không biết đây là tiền gì đúng không? Đô la Mỹ đó! Có giá hơn nhân dân tệ nhiều! Chỉ một tờ này đã đủ cho tên nhà quê như cậu tiêu xài cả nửa năm!”

Hai người đi theo cậu sinh viên kia không hề có động tĩnh gì, ngậm thừa nhận cậu chủ họ nói đúng.

Triệu Thanh Cốc không thèm quan tâm tờ tiền nằm dưới đất, nhìn thẳng vào cậu sinh viên kia hỏi, “Cậu là người Trung Quốc?”

Cậu sinh viên kia cười nhạo đáp với vẻ mặt vô cùng tự hào, “Ai thèm làm người Trung Quốc chứ! Tôi là người Mỹ!”

“À... Nếu đã ghét bỏ Trung Quốc còn tới đây làm gì? Và lại, trên đời này không phải chỉ một mình cậu là có tiền, chút tiền này...” Triệu Thanh Cốc nhìn lướt tờ đô la nằm trên đất với vẻ mặt khinh thường, rồi nói tiếp, “Con chưa đủ vào mắt tôi.”

Dứt lời Triệu Thanh Cốc xoay người đi mất, để lại cậu sinh viên kia ghen hống nhìn trần trời hồi lâu sau mới hoàn hồn lại nổi trận lôi đình, nhưng lúc này đã chẳng còn bóng người đâu.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Công Ty Truyền Thông

“Hai người nghe thấy không? Tên nhà quê đó dám nói như vậy! Tức chết tôi rồi...” theo sau là một đồng câu thô tục bằng tiếng Anh.

Triệu Thanh Cốc ra thẳng cổng trường gặp tài xế chờ sẵn, vội vàng chạy đi đón Quan Viễn.

Quan Viễn đã đứng chờ trước cổng trường hồi lâu, cúi đầu nhìn ngó xung quanh, thấy xe Triệu Thanh Cốc tới hai mắt lập tức sáng lên.

Triệu Thanh Cốc mở cửa xe, Quan Viễn nhanh chóng chạy lại chui vào.

Triệu Thanh Cốc sờ bụng Quan Viễn, hỏi, “Đói bụng rồi đúng không?”

Quan Viễn lắc đầu, “Dạ không! Sao anh tới trễ vậy? Chẳng phải đã nói khoảng bốn giờ sao?”

Mắt Triệu Thanh Cốc thoáng qua vẻ chán ghét, “Gặp được một con ruồi khiến người tan khó chịu.” Quan Viễn nghe vậy cũng không hỏi nhiều.

Về tới nhà, Triệu Thanh Cốc lập tức vào bếp nấu cơm, Quan Viễn ở bên cạnh phụ. Xong xuôi, hai người lại ngọt ngào ăn một bữa cơm. Sau đó Triệu Thanh Cốc xử lý chuyện công ty, Quan Viễn ở bên cạnh nghĩ mẫu thiết kế mới cho bộ sưu tập thời trang mùa thu. Hai người ai làm chuyện nấy nhưng vẫn có một sự ảm ý khó nói thành lời.

Kế hoạch thành lập công ty truyền thông đã bắt đầu triển khai, Triệu Thanh Cốc quyết định đặt tên công ty là ‘Truyền Thông Cốc Viễn’, độc lập với Viễn Cốc. Bởi vậy giai đoạn mới nhập học, trừ lên lớp, hầu như không thấy bóng dáng anh xuất hiện ở trường. Các bạn cùng lớp đều cảm thấy Triệu Thanh Cốc đúng là xuất quỷ nhập thần, cứ thoát ần thoát hiện. Ngay cả Mã Nhất Hồ và Vệ Vuuru tuy ở chung phòng ký túc xá cũng chẳng gặp được Triệu Thanh Cốc mấy lần.

Triệu Thanh Cốc bận rộn đến hết nửa học kỳ, rốt cuộc mới lo xong vụ thành lập công ty, có thời gian thõ một chút, không cần vội vã như trước nữa.

Hôm nay Triệu Thanh Cốc vừa từ thư viện đi ra đã bị Mã Nhất Hồ và Vệ Vuuru ‘tóm’ được. [đin;klên.x/nàh;l;êQ"m,ysdoon](#) “Thanh Cốc, cậu bận gì mà cả nửa học kỳ cũng không thấy cậu xuất hiện trong trường mấy lần vậy?” Mã Nhất Hồ choàng vai Triệu Thanh Cốc hỏi.

“Trong nhà có chút chuyện nên hơi bận thôi. Giờ thì xong rồi. Hai cậu định đi đâu à? Không về phòng sao?”

Vệ Vuuru và Mã Nhất Hồ nhìn nhau, vẻ mặt bất đắc dĩ.

Mã Nhất Hồ nóng nảy nói, “Cậu không ở phòng nên không biết, phòng chúng ta có một đại gia! Mẹ kiếp, thích giả quý Tây! Sĩ diện! Tôi và Vệ Vuuru đều muốn chuyển phòng, nhưng vẫn chưa xin.”

Vệ Vuuru gật đầu, “Cũng may cậu ta không thường ở phòng, nếu không chúng tôi đã sớm nổi điên rồi.”

Triệu Thanh Cốc nhớ ra cậu sinh viên đã gặp hôm khai giảng, thờ dãi một hơi.

“Vậy chúng ta đi ăn cơm đi! Vừa lúc tôi đã đặt chỗ ở Di Nhiên Cư rồi.”

Vệ Vuuru chưa kịp lên tiếng, Mã Nhất Hồ đã kêu lên, “Tốt quá! Tôi vẫn luôn mong lại được ăn ở đó nữa!” dứt lời còn liếm liếm môi, như đang nhớ lại mùi vị đồ ăn lần trước.

“Chờ chút tôi phải về ký túc xá cất sách trước đã.” Triệu Thanh Cốc nói.

“Được, được! Bọn tôi cũng về thay đồ luôn!” Lần trước, sau khi về Vệ Vuuru đã nói cho Mã Nhất Hồ biết Di Nhiên Cư không phải là nơi tầm thường muốn đến là đến. Sau đó hai người cũng đoán thử tình hình nhà Triệu Thanh Cốc. Cuối cùng nhất trí cho rằng, Triệu Thanh Cốc là một người đáng làm bạn, một khi đã vậy, không cần vì một bữa ăn mà canh cánh trong lòng.

Lúc ba người về tới nơi, thấy cửa phòng đang mở. Vệ Vuuru và Mã Nhất Hồ lập tức biến sắc.

“Nhất định là Ngô Nhuận Đặc về! Đúng là xui xẻo!” Mã Nhất Hồ than nhỏ.

Triệu Thanh Cốc trầm nghĩ: chắc phải lo đổi phòng thật rồi.

Lúc này Ngô Nhuận Đặc đang nằm trên giường chơi game, nghe tiếng động, chỉ hơi nâng đầu nhìn thử. Ngô Nhuận Đặc vốn không thích ba tên cùng phòng ‘nhà quê’, hôm nay nếu không do bị cha buộc tới trường thì đã chạy ra ngoài chơi từ sớm.

Ngô Nhuận Đặc thấy Mã Nhất Hồ và Vệ Vuuru về, đang định giễu cợt đôi câu theo thói quen, bỗng phát hiện Triệu Thanh Cốc theo sau, lập tức vút máy chơi game qua một bên, nhảy xuống giường túm lấy cổ áo Triệu Thanh Cốc, “Hừ, rốt cuộc cũng để ông đây bắt được!”

Triệu Thanh Cốc lật tay ngăn Ngô Nhuận Đặc lại, bình tĩnh nói, “Cậu là ai mà tôi phải trốn?” dứt lời, dùng lực đẩy Ngô Nhuận Đặc ra. Ngô Nhuận Đặc lập tức ngã ngồi xuống đất.

Mã Nhất Hồ và Vệ Vuuru thấy vậy đều nhìn Triệu Thanh Cốc với vẻ lo lắng, sợ rằng Triệu Thanh Cốc đắc tội Ngô Nhuận Đặc sẽ dẫn tới phiền phức không đáng có. Bình thường tuy hai người chán ghét Ngô Nhuận Đặc nhưng vẫn chưa có hành động quá khích gì, bởi vì chỉ nhìn sơ cũng biết nhà Ngô Nhuận Đặc không phải tầm thường.

Nghĩ vậy nhưng Mã Nhất Hồ và Vệ Vuur vẫn theo bản năng đứng chắn trước mặt Triệu Thanh Cốc.

Lúc đầu Triệu Thanh Cốc chỉ xem Mã Nhất Hồ và Vệ Vuur là bạn cùng phòng bình thường, nay thấy hai người đứng chắn trước mặt mình tự nhiên thấy có chút cảm động.

Ngô Nhuận Đặc lúc ở Mỹ không dám làm càn, nhưng từ khi về nước, ai gặp cũng tỏ thái độ nịnh bợ cung kính, khiến cậu ta vô cùng kiêu ngạo, tự cho mình hơn người, bởi vậy rất kinh ngạc với hành động của Triệu Thanh Cốc.

“Cậu dám đẩy tôi?!”

“Chỉ là tự vệ chính đáng thôi.” Triệu Thanh Cốc nói xong, thần nhiên đi về phía giường mình lấy sách, sau đó hỏi Mã Nhất Hồ và Vệ Vuur, “Không phải hai cậu nói muốn thay đồ à? Sao còn chưa thay?”

Lúc này Mã Nhất Hồ và Vệ Vuur mới phục hồi tinh thần, vội vàng đi thay đồ.

Ngô Nhuận Đặc thấy không ai để ý tới, đành tự đứng lên, chỉ qua một cú đẩy đã biết mình không phải đối thủ của Triệu Thanh Cốc, hậm hực nói, “Có ngon thì chờ đó...”

Triệu Thanh Cốc chỉ nhàn nhạt nhìn lướt qua, không nói gì, khiến Ngô Nhuận Đặc càng điên hơn. Ánh mắt tựa như đang nhìn một đồng rác rưởi, khinh thường vô cùng rõ ràng.

Mã Nhất Hồ và Vệ Vuur thay đồ xong, ba người nhanh chóng đi ra cổng trường. [điên;ln/àknleq,q;moydd"nnpp](#) Tài xế đã chờ sẵn từ trước, thấy Triệu Thanh Cốc, cung kính chào, “Ông chủ” rồi mở cửa xe cho anh.

Triệu Thanh Cốc gật đầu đáp lại, ngồi vào xe, thấy Mã Nhất Hồ và Vệ Vuur còn đứng ngây ra đó, bắt đầu nói, “Hai cậu nhanh lên.”

Mã Nhất Hồ và Vệ Vuur lập tức ngồi vào, về mặt ‘không dám tin’.

Mã Nhất Hồ không nhịn nổi, hỏi, “Thanh Cốc, cậu đang diễn kịch gì vậy?! Xe hơi, rồi cả ông chủ?! Mẹ ơi, khoa trương quá!”

Triệu Thanh Cốc ung dung đáp, “Chỉ làm chút buôn bán bình thường kiếm ít tiền thôi.”

Triệu Thanh Cốc cho xe tới Tử Trung đón Quan Viễn, rồi qua Di Nhiên Cư. Ăn cơm xong, anh kêu tài xế đưa Mã Nhất Hồ và Vệ Vuur về trường trước, sau đó mới về nhà.

“Anh, hình như hôm nay hai bạn anh có gì đó là lạ.” Quan Viễn tựa vào lòng Triệu Thanh Cốc, nói.

“À, chắc là chưa kịp hoàn hồn.”

Xây dựng xong Truyền Thông Cốc Viễn, xem như đã có phần cứng, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bắt đầu chuyển sang giai đoạn tìm kiếm, bồi dưỡng người.

Hiện tại điện ảnh và truyền hình Trung Quốc vẫn đang bị công ty bên Hồng Kông độc chiếm, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc quyết định đào tạo người mới toàn bộ, chứ không mời gọi những người đã có tiếng tăm. Mặc dù như vậy sẽ rất tốn thời gian và tiền bạc, nhưng người mới có thể hoàn toàn phụ thuộc Cốc Viễn, tránh nhiều phiền toái sau này.

Tìm người mới, dĩ nhiên đến Học viện Điện Ảnh Bắc Kinh kiếm là nhanh và tốt nhất. Mặc dù Cốc Viễn chỉ là một công ty mới thành lập, nhưng đối với những sinh viên tương lai chưa rõ này, đây cũng là một lựa chọn không tồi. Sau khi nghe thông báo sẽ có Truyền Thông Cốc Viễn tới tuyển người, hơn nữa không giới hạn ngành, sinh viên các ngành đều nghiêm túc chuẩn bị cho buổi phỏng vấn.

Mặc dù Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không chuyên về lĩnh vực này, nhưng lúc rảnh rỗi hai người từng vui đùa trong không gian xem vô số phim ảnh của tương lai nên cũng hiểu chút lý luận. Hướng chỉ hai người không định tìm diễn viên có kỹ năng diễn xuất kinh thiên động địa, hoặc đạo diễn quý khốc thần sầu gì, tin tưởng bằng vào những lợi thế hai người có, cộng thêm tiền bạc đầy đủ làm hậu thuẫn muốn khiến ai nổi tiếng chẳng phải việc khó.

Vì thế, buổi phỏng vấn của Truyền Thông Cốc Viễn trong mắt các chuyên gia chẳng khác gì một trò đùa. Giám khảo chỉ có hai vị, một mười bảy mười tám tuổi, một mười một mười hai tuổi. Nội dung phỏng vấn cũng vô cùng đơn giản. Diễn viên, chỉ cần ngoại hình đạt yêu cầu, sau đó diễn thử một đoạn ngắn, không quá tệ đều sẽ trúng tuyển. Những chuyên ngành khác, chọn càng nhanh hơn nữa.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc chỉ tốn nửa ngày đã chọn được gần năm mươi người. Trong đó diễn viên là nhiều nhất, còn lại chia đều cho các chuyên ngành khác.

“Đây là hợp đồng tuyển dụng, các bạn hãy cầm về xem thật kỹ. Nếu có ý muốn gia nhập Truyền Thông Cốc Viễn, hoan nghênh ngày mai tới ký hợp đồng.” Phỏng vấn xong, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc về trước, để trợ lý ở lại xử lý các vấn đề tiếp theo.

Các sinh viên cầm hợp đồng trong tay, nhìn nhau rối rắm. Phỏng vấn thật sự quá đơn giản, thậm chí có người còn chưa hỏi gì đã trúng tuyển.

“Mai cậu đi không?”

“Chưa biết nữa. Tự nhiên tôi cảm thấy hơi nghi ngờ. Hơn nữa, cậu đọc hợp đồng thử đi, một kỳ là năm năm, trong thời gian đó mọi chuyện đều do công ty sắp xếp. Thời gian với diễn viên như chúng ta chẳng khác gì vàng bạc, nếu công ty này không đáng tin, để lãng phí thời kỳ tốt nhất...”

Nghe vậy, không ít người đã bắt đầu nhụt chí.

“Nhưng đãi ngộ không tệ, chia phần trăm cũng nhiều...”

“Thôi đi, nếu không có việc tiền từ đâu ra!”

Có người quyết định không đi, có người nghĩ chờ ngày mai tới Cốc Viễn xem thử, không được thì coi như là cơ hội để mở mang kiến thức.

Tất cả đều nằm trong dự đoán của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Số sinh viên tới ký hợp đồng chỉ chiếm một phần ba số được chọn hôm qua.

Quan Viễn nhìn lướt qua các hợp đồng đã ký, nhú mày nói với Triệu Thanh Cốc, “Những người em biết sẽ nổi tiếng trong tương lai đều không tới.”

Triệu Thanh Cốc thản nhiên nói, “Không tới thì thôi. Chúng ta cứ tự mình bồi dưỡng, không tin không đào tạo được siêu sao.”

Tiền Chu siết chặt bản hợp đồng đã ký, hít một hơi thật sâu, bước ra khỏi cửa Truyền Thông Cốc Viễn. Sau khi về ký túc xá, một bạn cùng phòng thấy được bản hợp đồng, kinh ngạc hô to, “Tiền Chu, cậu ký rồi à?!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 88: Chương 66

Tiền Chu ‘ừ’ một tiếng.

Cả phòng kinh ngạc nhìn về phía Tiền Chu.

“Cậu là người có thành tích trội nhất lớp, ra trường chắc chắn sẽ có đường ra tốt hơn, sao lại ký với công ty đó?”

Tiền Chu nhún vai, “Trực giác thôi.”

Nghe vậy, các bạn khác không tiện nói thêm gì nữa.

Tiền Chu nhìn đi nhìn lại bản hợp đồng, đầu ngón tay ma sát lên mấy chữ ‘Truyền Thông Cốc Viễn’, nhớ tới tòa nhà cao tầng rộng lớn và những gì thấy được trong đó, ánh mắt dần trở nên kiên định, không thành công hẳn cũng ‘thành nhân’!

Hôm sau nhóm sinh viên mới ký hợp đồng được dẫn đi giới thiệu công ty một vòng. Qua vài ngày, có người đưa cho mấy quyển kịch bản, xem họ có hứng thú với cái nào không.

Tiền Chu cảm kích bản vẽ, đọc mê mẩn hết hai ngày hai đêm, sau đó vội vàng tới công ty, tìm giám đốc trình bày ý kiến. “Em thấy cả ba kịch bản này đều có tiềm năng! Khi nào thì bắt đầu được ạ? Đã tìm được đạo diễn chưa?”

Giám đốc bình tĩnh đáp, “Ba bộ này đều do cậu phụ trách.” Thật ra khi nghe chỉ thị như vậy, giám đốc cũng thầm cảm thán: quả là tuổi còn quá nhỏ, làm cái gì cũng tùy tiện.

Tiền Chu không dám tin vào tai mình, “Nhưng em vẫn chưa tốt nghiệp, chưa từng làm đạo diễn cho một bộ phim nào...”

“Ồ trường hẳn là đã từng đúng không?”

Tiền Chu gật đầu, “Dạ. Nhưng đó đều là bài tập, khác một trời một vực với phim thật...”

Giám đốc gật đầu tán thưởng, cũng còn tự biết mình biết ta. “Đây là ý của tổng giám đốc.”

Tiền Chu bước ra khỏi cửa chính công ty trong tình trạng như mộng du.

Lúc ký hợp đồng cứ nghĩ khi nào công ty có phim, may mắn lắm là được đi theo làm phó đạo diễn học hỏi một ít kinh nghiệm, rồi từ từ sẽ thành đạo diễn thực thụ, nào ngờ đúng một cái thành luôn đạo diễn, toàn quyền quyết định.

Tiền Chu cảm thấy áp lực, đồng thời cũng cảm thấy vô cùng biết ơn, sờ sờ khuôn mặt hốc hác vì không ngủ hai ngày liền, thầm nghĩ: để không phụ kỳ vọng của tổng giám đốc, cũng để cho mình một tương lai tốt đẹp, nhất định phải cố gắng hết sức mới được!

Sau Truyền Thông Cốc Viễn, công ty bất động sản, công ty khai phá mạng, công ty điện tử này nọ lần lượt ra đời. Cốc Viễn trở thành tập đoàn đa lĩnh vực.

Nửa năm sau, bộ phim ‘Quyết Định’ do Tiền Chu làm đạo diễn công chiếu, gây oanh động toàn quốc. Nhờ nó diễn viên chính, diễn viên phụ gì đều bỗng chốc thành ngôi sao. Tiền Chu cũng trở thành đạo diễn mới nổi, ‘nóng’ tới mức bỏng tay.

Tất cả diễn viên trong ‘Quyết Định’, từ chính tới phụ thật phụ đều là người của Truyền Thông Cốc Viễn. Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn dùng phương thức đào tạo ngôi sao của tương lai bồi dưỡng diễn viên của công ty, quả nhiên đã thành công.

Lúc này những sinh viên được chọn lại không tới ký hợp đồng hồi trước, thấy bạn học xưa không bằng nay lại hơn hẳn mình, đều hối hận không thôi.

Cốc Viễn cũng chỉ qua một đêm đã được mọi người biết đến, không ngờ tập đoàn này đã thâm nhập vào nhiều lĩnh vực tới vậy, chẳng những khai phá bất động sản, hiện cả xây dựng cũng không tha. Về phần mạng internet và điện tử, trừ một số ít người biết, những người bình thường hầu như chưa từng nghe qua. Mọi người đều tò mò chủ của số sản nghiệp khổng lồ này là ai.

Lúc này Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đang bận đàm phán với đối tác.

Thời Trang Viễn Cốc đã gặt hái thành công vang dội khắp Trung Quốc. Hiện giờ ngồi trước mặt Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn là đại diện một thương hiệu thời trang của Mỹ. [di"m"lên/alk"nnnqlb;m/lê/quý,do.,đn](#) Họ thích thú với phong cách thời trang của Viễn Cốc, tìm đến bàn chuyện hợp tác.

Sau một hồi bàn bạc, Viễn Cốc đồng ý hợp tác, sẽ phái người phụ trách và chuyển giao thiết kế qua.

Đại diện phía đối tác vươn tay vuốt mồ hôi trên trán, thở phào một hơi như vừa đánh xong trận chiến ác liệt, nói, “Triệu Thanh Cốc, cậu rất tuyệt!” dứt lời giờ ngón cái lên.

Triệu Thanh Cốc mỉm cười bắt tay, đáp, “Ai cũng mong có một đối tác thông minh đúng không? Ít nhất như vậy mới có thể bảo đảm lợi ích lâu dài cho cả đôi bên.”

Những lời này Triệu Thanh Cốc nói bằng tiếng Trung nên bên kia không hiểu. Lúc này phiên dịch có đất dụng võ, nhanh chóng dịch lại bằng tiếng Anh. Đại diện bên Mỹ nghe xong, cười gật đầu liên tục, “Đúng đúng đúng!”

Tiền đại diện bên Mỹ đi xong, Triệu Thanh Cốc nói với mấy quản lý đứng phía sau, “Hôm nay mọi người vất vả rồi, về nghỉ sớm đi.”

Nhóm quản lý cung kính chào Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn rồi mới ra khỏi phòng làm việc.

Triệu Thanh Cốc sờ bụng Quan Viễn, hỏi, “Đói bụng rồi đúng không?”

Quan Viễn lắc đầu, “Dạ chưa. Có điều thấy mệt chết đi được.”

Triệu Thanh Cốc véo nhẹ mũi Quan Viễn, cười nói, “Đã bảo ở nhà nghỉ ngơi không chịu, cứ đòi đi theo anh, mệt ráng chịu.”

Quan Viễn ôm cổ Triệu Thanh Cốc làm nũng, “Một mình anh càng cực, ít nhất em có mặt có thể chia sẻ với anh một ít.”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy, cúi đầu hôn trán Quan Viễn với vẻ mặt cưng chiều. Quan Viễn lập tức hạnh phúc nở nụ cười.

“Chưa muốn lên đại học thật à?”

Quan Viễn vừa cọ đầu vào ngực Triệu Thanh Cốc vừa nói, “Em mới mười ba tuổi, không vội. Nhờ trường học bảo lưu kết quả để thi tốt nghiệp sau. Em muốn thừa dịp này sửa sang lại tư liệu trong không gian một chút, từ nay trở đi chuyên tâm thiết kế.”

“Em vui là được. Về ăn cơm thôi.”

Năm năm sau.

Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Quan Viễn.

Tờ mờ sáng Triệu Thanh Cốc đã thức dậy nấu mì trường thọ cho Quan Viễn, cứ nghĩ tới qua ngày hôm nay Quan Viễn đã là người trưởng thành, ánh mắt càng thêm nóng bỏng.

“Ừm...” Quan Viễn vươn bàn tay thon dài như trúc ra khỏi chăn dụi mắt, sau đó duỗi người, vô tình để lộ thân thể cao gầy cân xứng và làn da bóng loáng như vừa được bôi sữa tươi.

Đúng lúc Triệu Thanh Cốc bước vào phòng ngủ, bắt gặp Quan Viễn để lộ vòng eo thon gầy, ánh mắt tối sầm, “Cẩn thận đừng để cảm lạnh.” Dứt lời tiến lại lúi chần lấp cho cậu.

“Anh...” Quan Viễn mơ màng hô, cười khúc khích nhìn Triệu Thanh Cốc.

Nụ cười này lại khiến Triệu Thanh Cốc không nhìn nổi nữa, cúi đầu hôn lên môi Quan Viễn. Cậu lập tức nhắm mắt lại, vươn tay ôm lấy cổ anh. Mấy năm qua, hai người thân thiết đã thành quen.

Triệu Thanh Cốc hôn cho tới khi Quan Viễn không thờ nổi mới thả ra.

“Mau dậy nào. Còn chuẩn bị tiệc tối nữa.”

“Dạ. Anh ôm em.”

Triệu Thanh Cốc cười với vẻ mặt cưng chiều, ẵm Quan Viễn lên.

Đến khi ăn xong bữa sáng, Quan Viễn mới xem như tỉnh hẳn, hỏi, “Tiệc tối gì? Sao em không biết?”

“Chúc mừng em tròn mười tám tuổi, đương nhiên là phải có tiệc rồi.”

Năm năm qua, dưới sự điều hành của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, Cốc Viễn đã trở thành một tập đoàn khổng lồ ở Trung Quốc, dựa vào những công nghệ và kỹ thuật tương lai Quan Viễn có thúc đẩy kinh tế Trung Quốc tiến vào thời kỳ hưng thịnh, thậm chí từ từ tiến gần Mỹ.

Nhờ khai phá internet, tập đoàn Cốc Viễn sớm vượt qua các tập đoàn đa quốc gia khác không biết bao nhiêu lần. Bên cạnh đó, hai người cũng đã cống hiến kỹ thuật nòng cốt cho quốc gia, giúp bọn họ có được lợi ích và sự bảo vệ lớn nhất từ chính phủ. Dĩ nhiên những phần bọn họ chuyển giao cho chính phủ sẽ dùng trong quân sự.

Hiện tại phần mềm của Cốc Viễn đã có mặt khắp thế giới, nhờ làm tốt công tác bảo mật, các bên khác muốn trộm kỹ thuật cũng không trộm được, khiến họ hận tới nghiến răng nhưng vẫn không thể không mua.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn trở thành một trong ‘những nhân vật’ cần bảo vệ tuyệt đối của Cục An Ninh Quốc Phòng Trung Quốc.

Hai người ăn sáng xong, thông thả bước ra cổng. Tài xế đã chờ sẵn, cung kính mở cửa xe, chờ hai người tới tòa nhà lớn của tập đoàn Viễn Cốc. Tới nơi, tài xế mở cửa cho hai người vào, sau đó cất xe trong bãi đỗ, vào phòng nghỉ tùy thời chờ chỉ thị.

Tài xế nhờ đi theo Triệu Thanh Cốc, đã tận mắt thấy không biết bao nhiêu ‘nhân vật lớn’ khiến cha mẹ vẫn luôn chê con trai ngu ngốc không kiếm được công việc đảng hoàng giờ cũng phải tự hào.

Mấy năm qua, đã có vô số người hỏi thẳng lẫn bóng gió chuyện của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, nhưng tài xế đều không tiết lộ lấy một chữ, hẳn là nhờ vậy mới có thể ở lại tới tận bây giờ.

Tập đoàn Viễn Cốc đã nhanh tay mua hết đất cả khu phồn hoa nhất thủ đô, xây dựng trụ sở chính sáu mươi sáu tầng cao ngất chọc thẳng lên trời, chỉ dành riêng cho Cốc Viễn.

Mùa đông ở thủ đô luôn lạnh khủng khiếp, Triệu Thanh Cốc quàng khăn Quan Viễn cẩn thận, xác nhận không bị lọt gió mới dắt cậu đi vào tòa nhà.

Tiếp tân vừa thấy hai người vào, nhanh chóng hô chào, “Tổng giám đốc! Cậu chủ!”

Tất nhiên ‘cậu chủ’ là chỉ Quan Viễn. Không biết mọi người đã truyền nhau thế nào, chỉ biết hiện giờ tất cả mọi người trong tòa nhà này đều kêu cậu là ‘cậu chủ’.

Cô tiếp tân chẳng biết tại sao đặc biệt kích động, nhìn theo bóng lưng hai người thầm nghĩ: một ngầu một dễ thương, nhìn kiểu nào cũng thấy vô cùng xứng đôi!

Hẳn là thêm một vài năm nữa cô tiếp tân sẽ biết đó chính là biểu hiện của ‘hủ nữ điển hình’.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Tiệc Tối

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đi thang máy riêng lên tầng cao nhất. Tầng này chỉ có phòng làm việc của hai người và các trợ lý.

Thư ký thấy hai người tới, lập tức đứng dậy chào, sau đó nhanh nhẹn pha trà mang vào phòng làm việc.

Lúc này, Triệu Thanh Cốc đang ngồi trên sofa đọc tài liệu, còn Quan Viễn thì ngồi luôn trên bàn. Hình như Quan Viễn đã kể chuyện vui, trên khuôn mặt vốn luôn nghiêm túc trước cấp dưới của Triệu Thanh Cốc toàn ý cười, còn cưng chiều véo nhẹ mũi cậu một cái.

Thư ký vội đặt trà lên bàn, rồi ra ngoài ngay, vừa đi vừa dùng mu bàn tay ấn ấn hai gò má hơi nóng lên của mình.

Mấy năm nay Truyền Thông Cốc Viễn sản xuất không ít phim về đề tài đồng tính. Nhờ có tập đoàn Cốc Viễn chống lưng cung cấp đủ tài chính, cộng thêm bản thân nội dung hay, nhiều bộ phim đã giành được không ít giải thưởng trong và ngoài nước. Rất nhiều người sau khi xem phim xong cũng có cái nhìn khác hẳn về tình yêu đồng tính.

Thư ký bất gặp nhiều cảnh vô cùng ‘mơ ám’ của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, cũng từng hoài nghi quan hệ giữa hai người, nhưng có chết cũng không dám nói ra, chỉ dám thầm ‘tự vui’ trong lòng.

“Anh đã chuẩn bị đồ cho bữa tiệc tối nay rồi. Lát nữa mặc thử xem sao?”

Quan Viễn gật đầu, làm nũng, “Rườm rà quá! Hai anh em mình tự ăn mừng với nhau còn vui hơn!”

“Đây xem như lễ thành niên của em, phải tổ chức long trọng chứ. À, em đã quyết định sẽ đăng ký ngành nào chưa?” Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn vào ngực, vừa vuốt ve tóc cậu vừa hỏi.

Quan Viễn xin trường cấp ba bảo lưu kết quả nghỉ học mấy năm, vừa quay lại trường được nửa học kỳ, dự định hè sang năm sẽ tham gia kỳ thi tốt nghiệp trung học phổ thông.

Quan Viễn thoải mái tới mức híp mắt, đáp với giọng lười biếng, “Em muốn học Thiết kế thời trang. Mấy năm qua vẫn rất hứng thú với nó.”

Triệu Thanh Cốc cưng chiều đáp, “Ừ, tùy em. Không muốn học Quản lý tài chính à? Anh cảm thấy em rất có thiên phú trong lĩnh vực này.”

Quan Viễn bĩu môi, “Chán lắm! Học thiết kế vui hơn!”

Một lát sau, thư ký cầm quần áo hai người đã đặt vào.

Đồ của Quan Viễn là một bộ vest màu tím, mặc vào trông như tinh linh hạ phạm. Triệu Thanh Cốc càng nhìn càng bị hút hồn, lặng lẽ tới phía sau Quan Viễn, ôm cậu vào lòng, ghé sát vào lỗ tai cậu nói, “Thật muốn ‘ăn’ em ngay bây giờ luôn.”

Quan Viễn xấu hổ đỏ bừng hai vành tai, thuận thế tựa luôn vào người Triệu Thanh Cốc.

Đến bốn giờ chiều, Triệu Thanh Cốc xử lý xong việc của công ty, hai người mới trở về nhà.

Biệt thự mới của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nằm trong khu dân cư do Cốc Viễn đầu tư khai thác, hoàn cảnh sống tuyệt đẹp, an ninh lại vô cùng tốt. Sự nghiệp của hai người càng ngày càng lớn, hơn nữa còn nắm giữ nhiều kỹ thuật tiên tiến liên quan tới quân đội, không thích hợp ở tư hạp viện nữa. Chỉ thỉnh thoảng hai người mới về đó một lần, còn phần lớn thời gian đều ở đây.

Chính phủ vốn có ý phái người tới biệt thự bảo vệ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Nhưng Triệu Thanh Cốc đã từ chối, không thích có người ngoài quấy rầy thế giới riêng của hai người. Bởi vậy, chính phủ đành phái người bảo vệ từ xa ở ngoài cổng khu.

Các hộ gia đình mua biệt thự trong khu này đều là không có tiền thì cũng có quyền, cho nên chỉ mỗi bán biệt thự không Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn cũng đã kiếm được không ít tiền.

Tập đoàn Cốc Viễn nổi tiếng khắp thế giới kéo theo sự phát triển của kinh tế Trung Quốc. Quan Viễn ước tính hiện tại kinh tế đất nước đã phát triển nhanh hơn cùng kỳ đời trước ít nhất năm năm.

Sáu giờ tối, khách khứa bắt đầu tới dần.

Triệu Thanh Cốc mời dĩ nhiên đều là những người có lực ảnh hưởng trong nước, gồm cả giới kinh doanh lẫn giới chính trị. Dĩ nhiên cũng có một ít đối tượng không nhận được thiệp mời vẫn cố tình trà trộn vào nhưng đã bị bảo vệ phát hiện ‘mời về’.

Tám giờ tối, tiệc chính thức bắt đầu.

Lúc Triệu Thanh Cốc dẫn Quan Viễn xuống cầu thang, ánh mắt của tất cả mọi người trong sảnh lớn đều tập trung vào hai người. Người ngoài đều biết người sáng lập tập đoàn Cốc Viễn có một cậu em trai, đáng tiếc, cậu em trai này được bảo hộ quá tốt, bình thường không thấy mặt. Nay nhìn Quan Viễn tựa như tinh linh thế này, ai cũng thầm cảm thán, có em trai như vậy không giấu đi mới là lạ!

Triệu Thanh Cốc bước lên đài, nói vào micro, “Cám ơn mọi người đã bỏ chút thời gian quý báu tới tham dự tiệc sinh nhật mười tám tuổi, cũng là lễ thành niên, của Tiểu Viễn! Tiểu Viễn là người quan trọng nhất với tôi. Chúng tôi sẽ luôn yêu thương giúp đỡ nhau trọn đời.” Dứt lời, Triệu Thanh Cốc dừng lại, nhìn về phía Quan Viễn.

Trong mắt Quan Viễn tràn đầy ý cười.

Triệu Thanh Cốc vẫy tay với Quan Viễn.

Quan Viễn mỉm cười bước lên đài, lại gần Triệu Thanh Cốc, nói vào micro, “Anh Thanh Cốc cũng là người quan trọng nhất với tôi, không có anh sẽ không có Quan Viễn ngày hôm nay. Cám ơn mọi người đã tới tham gia, hi vọng mọi người chơi vui vẻ!”

Hôm nay, Ngô Nhuận Đạc cũng theo cha mình tới đây. Thời đại học, sau khi kết oán với Triệu Thanh Cốc, Ngô Nhuận Đạc lập tức chạy về nhà kêu cha xả giận cho, nào ngờ bị mắng cho một trận như từ, đánh phải ngậm bồ hòn làm ngọt, im hơi lặng tiếng suốt mấy năm học còn lại.

Trong vài năm ngắn ngủi, Triệu Thanh Cốc đã phát triển sự nghiệp nhanh tới mức cha Ngô Nhuận Đạc chỉ có thể nhìn theo bóng lưng, lọt vào tốp mười của bảng xếp hạng ‘Những người giàu nhất thế giới’. Hơn nữa Triệu Thanh Cốc còn trẻ, còn rất nhiều không gian phát triển, chẳng ai biết sẽ lớn mạnh tới mức nào nữa. Ngô Nhuận Đạc tự nhìn lại mình, phát hiện bản thân vẫn phải dựa danh tiếng của cha mình mới được người ta biết đến.

Mấy năm qua, Ngô Nhuận Đạc vẫn luôn chú ý Triệu Thanh Cốc, càng chú ý càng bị Triệu Thanh Cốc hấp dẫn một cách vô thức. Chính Ngô Nhuận Đạc cũng không biết đó là loại tình cảm gì.

Ngô Nhuận Đạc nhìn bầu không khí thân mật giữa Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, lửa giận bỗng nhiên bùng lên, phải hít sâu một hơi, uống cạn ly rượu trong tay mới cảm giác tốt hơn một chút.

Còn một người cũng luôn lảng lảng nhìn chăm chú Triệu Thanh Cốc như Ngô Nhuận Đạc là Hàn Ly. Với địa vị hiện giờ của Triệu Thanh Cốc, một trưởng phòng nhỏ nhỏ như cha Hàn Ly tất nhiên sẽ không được mời, phải vất vả kiếm khắp nơi mới có được để dẫn Hàn Ly theo.

Nhà ông Lý ngồi ở dãy bàn đầu. Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vừa xuống đài là bước ngay tới chỗ ông.

Ông Lý cười ha hả nói, “Khá lắm! Thanh niên là phải có tinh thần phấn chấn như vậy mới được! Kể từ hôm nay Tiểu Viễn đã thành người lớn, có thể uống rượu rồi đứng không?”

Quan Viễn cười híp mắt đáp, “Dù con không biết uống, nhưng đã được ông mời thì nhất định sẽ uống ạ!”

Ông Lý cười to hô, “Ngoan!”

Triệu Thanh Cốc lo lắng dặn nhỏ, “Em uống một hớp là được rồi.”

Ông Lý trừng mắt, “Sợ ông bắt nạt Tiểu Viễn hay sao?!”

Triệu Thanh Cốc cười cười tỏ vẻ biết lỗi.

Khách khứa chờ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc kính rượu ông Lý xong, bắt đầu thoải mái mời rượu nhau.

Trong những bữa tiệc thế này, tất nhiên không thể thiếu sự tham dự của một vài diễn viên, ngôi sao. Quan Viễn đột nhiên nhìn thấy một gương mặt quen thuộc ở đời trước: Trương Vinh.

Trương Vinh đang bị mấy phú thương mời rượu, mặt đỏ bừng, có vẻ đã uống khá nhiều sắp không ứng phó nổi.

Quan Viễn nghiêng đầu hỏi nhỏ Triệu Thanh Cốc, “Anh, mấy người kia là ai vậy?”

Triệu Thanh Cốc nhìn sang, đáp, “Là mấy thương nhân ở Hồng Kông, thanh danh không được ‘sạch sẽ’ cho lắm...”

Quan Viễn biết hiện giờ giới giải trí Hồng Kông đang bị thao túng bởi một vài thương nhân biến chất, dù là diễn viên hay ngôi sao nổi tiếng đều phải qua tay bọn họ. Sau này lộ ra không ít vụ bê bối của các ngôi sao nổi tiếng đều dính líu tới những người này.

“Mình qua đó xem thử đi.” Quan Viễn nói. Trương Vinh đã uống hết nổi, nhưng mấy người kia vẫn ép không tha.

“Vinh Tử, cậu không chỉ có ngoại hình, tửu lượng còn rất cao! Mau uống hết ly này đi! Uống xong chúng ta sẽ bàn về phim mới!” Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đứng lúc nghe thấy một người đàn ông bụng bự trong nhóm nói với giọng điệu đáng khinh.

Trương Vinh khoát tay lia lịa, nói, “Xin lỗi, tôi thật sự uống không nổi nữa rồi.” Trương Vinh uống rượu vào trông càng thêm quyến rũ, khiến bọn người kia càng lộ rõ ánh mắt thèm thuồng.

Quan Viễn nói nhỏ với Triệu Thanh Cốc, “Anh, mình giúp anh ta đi.”

Triệu Thanh Cốc không biết lý do Quan Viễn muốn giúp Trương Vinh, nhưng Trương Vinh đúng là một diễn viên có tài, hơn nữa trong bữa tiệc anh tổ chức cho cậu, tuyệt đối không cho phép xuất hiện mấy chuyện dơ bẩn này bèn gật đầu đồng ý.

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng bung ly rượu tới gần hơn. Bọn họ vừa thấy Triệu Thanh Cốc đến, vừa bắt ngờ lại hơn hờ hẩn. Họ không đi mời rượu Triệu Thanh Cốc cũng một phần là vì cảm thấy mình chưa đủ tư cách.

“Mời các vị một ly, cảm ơn các vị đã bớt chút thời gian tới tham dự tiệc sinh nhật của em trai tôi.” Triệu Thanh Cốc gơ ly rượu lên, sau đó uống một ngụm.

Mấy người kia lập tức đáp lại bằng tiếng phở thông, “Không dám không dám! Là vinh hạnh của chúng tôi mới đúng!”

Triệu Thanh Cốc làm bộ kinh ngạc nhìn Trương Vinh hỏi, “Anh chính là diễn viên vô cùng nổi tiếng, Trương Vinh đúng không? Em trai tôi rất thích anh.”

Quan Viễn phối hợp cười nói, “Anh Trương, em rất thích phim anh đóng! Cho em xin chữ ký được không?”

Trương Vinh nghe Quan Viễn nói vậy, lập tức gật đầu đáp, “Dĩ nhiên là được rồi! Em muốn ký ở đâu?”

Quan Viễn làm bộ ngượng ngùng cười đáp, “Hiện em không cầm sổ theo, anh theo em qua kia ký được không?” sau đó quay sang nói với Triệu Thanh Cốc, “Anh, em dẫn anh Trương lên lầu ha!”

Triệu Thanh Cốc nhìn Trương Vinh một cái, gật đầu.

Quan Viễn nhanh chóng dẫn Trương Vinh lên phòng dành cho khách trên lầu.

“Anh đi rửa mặt trước đi.” Quan Viễn chỉ vào phòng vệ sinh nói.

Trương Vinh biết cậu thanh niên với khuôn mặt tinh xảo trước mắt là em trai của Triệu Thanh Cốc, người sáng lập kỳ tích của kinh tế Trung Quốc, thậm chí có thể nói là của cả thế giới. Không nói tập đoàn Cốc Viễn, chỉ riêng Truyền Thông Cốc Viễn không cũng đủ khiến mọi người phải nhìn lên rồi. Trương Vinh vốn hơi mất tự nhiên, nghe Quan Viễn nói vậy thờ phào một hơi, cười cười vào phòng vệ sinh xả nước lạnh rửa mặt.

Quan Viễn ngồi chờ Trương Vinh ra, rót cho Trương Vinh một ly trà, hỏi, “Đường như anh không thích mấy kiểu xã giao như thế này cho lắm, vậy sao phải tới?”

Trương Vinh cười khỏ đáp, “Bởi vì tôi còn muốn đóng phim.” Tiếng phở thông của Trương Vinh cũng tạm được, phát âm rõ từng chữ.

Quan Viễn nhìn người mỗi cử động đều vô tình lộ vẻ ‘quyến rũ’ trước mặt, thậm chí dài một hơi. Đợi trước sau khi Trương Vinh ra đi khi vẫn còn rất trẻ, đã có rất nhiều suy đoán về nguyên nhân cái chết của Trương Vinh. Trong đó, được nhiều người đồng tình nhất là: một, không chịu nổi áp lực của dư luận khi bị phát hiện là đồng tính; hai, mắc chứng trầm cảm nặng; ba, bởi vì nhập diễn quá sâu không thể thoát ra khỏi nhân vật của mình.

Dù nguyên nhân là gì, Quan Viễn cũng không muốn Trương Vinh lại dẫm lên vết xe đổ của đời trước.

“Anh có muốn gia nhập vào Truyền Thông Cốc Viễn không? Chúng tôi sẽ có kịch bản tốt nhất, đạo diễn tốt nhất, hoàn cảnh tốt nhất cho anh đóng phim, chỉ cần anh toàn tâm toàn ý diễn xuất.”

Trương Vinh giật mình nhìn Quan Viễn, “Tôi có thể sao?”

Quan Viễn cười đáp, “Dĩ nhiên!”

“Nhưng công ty nhất định sẽ không thả cho tôi đi...” Ánh sáng trong mắt Trương Vinh lập tức lụi dần.

“Cứ giao cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Chương 68

Tiệc tối tới mười giờ là kết thúc. Lúc ra về về mặt Trương Vinh rõ ràng trông nhẹ nhõm hơn rất nhiều.

“Em nói gì với anh ta vậy?” Triệu Thanh Cốc ngồi trên sofa ôm lấy Quan Viễn hỏi.

“Cũng không có gì, chỉ là muốn mời anh ta về công ty mình thôi. Anh thấy sao?” Quan Viễn ngưỡng mặt hỏi Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc bị Quan Viễn nhìn như vậy, cảm thấy trái tim cũng sắp bị tan chảy, làm gì còn sức nói ‘không’ nữa, “Được! Em muốn thế nào thì cứ làm thế ấy!”

“Vậy anh phải giúp anh ta giải quyết mớ phiền phức đằng sau!”

Triệu Thanh Cốc tất nhiên biết ‘mớ phiền phức đằng sau’ là cái gì, hoàn toàn không là vấn đề với anh.

“Bảo bối, hôm nay là ngày lành chúng ta, em cứ nói về người đàn ông khác như vậy anh sẽ ghen đó!” Triệu Thanh Cốc nhìn chăm chú Quan Viễn nói.

Quan Viễn lập tức đỏ bừng mặt, “Ngày lành gì chứ...”

“Đi tắm thôi.” Triệu Thanh Cốc đề nghị.

Quan Viễn biết tiếp theo sẽ là chuyện gì, cúi đầu, nhỏ giọng “Dạ.”

Triệu Thanh Cốc lập tức ẵm Quan Viễn lên. Quan Viễn giật mình hô to một tiếng, đến khi phục hồi tinh thần thì hai người đã ở trong phòng tắm.

“Anh ra ngoài trước đi, em tự tắm.” Quan Viễn vừa đẩy Triệu Thanh Cốc vừa nói.

“Xác định không cần anh giúp?”

“Em không phải người tàn tật!” Quan Viễn kiên định đẩy Triệu Thanh Cốc ra.

Triệu Thanh Cốc nhìn cửa phòng tắm đóng chặt, nở nụ cười ‘xấu xa’.

Hồi lâu sau Quan Viễn mới bước ra khỏi phòng tắm. Bình thường da cậu vốn trắng hồng, tắm xong càng trông như quả đào mật, khiến người ta có cảm giác như ăn rất ngon.

Triệu Thanh Cốc đã không kiềm chế nổi nữa, nhanh chóng bế Quan Viễn đi vào phòng ngủ.

‘Phịch’ một tiếng, hai người đồng thời ngã xuống giường.

“Anh...” Quan Viễn đỏ bừng mặt, hô. Triệu Thanh Cốc vô thức nuốt nước bọt một cái.

“Đừng động.” Triệu Thanh Cốc cúi đầu, ngậm lấy môi Quan Viễn. Quan Viễn thuận theo vươn tay ôm cổ anh.

Nhiệt độ trong phòng dường như không ngừng tăng lên...

Lúc cả hai đều chìm vào giấc ngủ, cơ thể Quan Viễn đột nhiên tỏa ra một vàng sáng nhu hòa, nhưng chớp mắt đã biến mất. Cùng lúc đó, trong không gian, từng cánh hoa sen bắt đầu rụng rơi là tả xuống nước, chẳng mấy chốc chỉ chừa lại đài sen trơ trọi đang to dần với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ chiếu vào phòng, chìm chốc lúu rúu tìm côn trùng ăn. Trên giường lớn, giữa đám chăn trắng muốt, có một khối nhô lên, lộ ra nhúm tóc đen mềm mại.

Khối nhô lên bỗng động động, một bàn tay trắng nõn thò ra ngoài, kèm theo tiếng rên đau. Quan Viễn đỡ eo, thăm mắg Triệu Thanh Cốc là cảm thú.

Triệu Thanh Cốc bung chén cháo vào phòng, thấy Quan Viễn ngơ ngậy không ngừng, khẽ cười hỏi, “Dậy rồi à?”

Quan Viễn nghe tiếng, lập tức giả chết.

Triệu Thanh Cốc biết tới qua mình làm hơi quá, chắc chắn hôm nay Quan Viễn sẽ không dễ chịu. Sáng sớm thức dậy nhìn thấy bộ dạng ‘bị chà đạp thể thảm’ của cậu, anh cực kỳ hối hận, nhưng lúc đó làm sao kiềm chế nổi.

“Anh sai rồi! Sau này nhất định sẽ không như vậy nữa!” Triệu Thanh Cốc ngồi xuống giường, nhẹ nhàng xoa eo và đùi cho Quan Viễn.

Quan Viễn vẫn nằm im.

“Tiểu Viễn, ngồi dậy ăn chút gì hẵng ngủ tiếp được không?” Triệu Thanh Cốc vạch chăn, nói nhỏ sát bên tai Quan Viễn.

Quan Viễn rụt rụt người. Tới qua tiêu hao quá nhiều năng lượng, giờ đúng là đói thật.

Triệu Thanh Cốc vội đỡ Quan Viễn dậy, kê gối cho cậu ngồi vững, sau đó mới bung chén cháo lên, đút từng muỗng.

“Sao lại là cháo?” Giọng Quan Viễn khàn khàn, hậu quả của việc đã gọi quá nhiều.

“Ngoan, bác sĩ nói hôm nay em ăn cháo tốt hơn.”

Quan Viễn liếc đầu sỏ gây tội một cái, nói, “Anh mà còn như vậy nữa thì đừng mơ có lần sau!”

“Dạ dạ dạ!” Triệu Thanh Cốc liên tục gật đầu, “Anh biết sai rồi! Đảm bảo sẽ không như vậy nữa, nghe lời Tiểu Viễn hết, Tiểu Viễn bảo dừng là dừng ngay, được không?”

Quan Viễn ‘hừ’ một tiếng xem như là đồng ý.

Triệu Thanh Cốc đút Quan Viễn ăn hết cháo, cầm cái chén không ra bếp để, rồi quay lại phòng ngủ ngay.

Quan Viễn ngạc nhiên hỏi, “Hôm nay anh không tới công ty sao?”

Triệu Thanh Cốc nằm xuống giường, ôm lấy Quan Viễn, đáp, “Sau đêm tân hôn, nói gì thì nói anh cũng phải ở cùng em chứ!”

Quan Viễn lập tức đỏ mặt, “Tân... Tân hôn cái gì?” Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng Quan Viễn vẫn hạnh phúc vùi mặt vào ngực Triệu Thanh Cốc, bởi vì thật sự quá mệt mỏi, chỉ chốc lát đã ngủ thiếp đi.

Triệu Thanh Cốc nhẹ nhàng hôn lên trán Quan Viễn với vẻ thương tiếc, không ngừng xoa bóp vùng eo đau nhức giùm cậu.

Lúc Quan Viễn thức dậy đã là buổi trưa, nhờ ngủ đủ giấc, cộng thêm được Triệu Thanh Cốc không ngừng xoa bóp cho, nên cảm thấy khá hơn nhiều.

Triệu Thanh Cốc đã rời giường từ lúc nào. Quan Viễn nhanh chóng mặc bộ đồ anh để sẵn cho cậu trên đầu giường vào, bước xuống giường, đáng đi hơi mất tự nhiên một chút nhưng không có vấn đề gì lớn.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 68.2

Quan Viễn xuống lầu, không thấy bóng dáng Triệu Thanh Cốc đâu, thầm nghĩ: chẳng lẽ đi làm?

“Tiểu Viễn, em dậy rồi à?” tiếng Triệu Thanh Cốc truyền từ trên cầu thang.

Quan Viễn quay đầu lại, thấy Triệu Thanh Cốc đang cầm một xấp tài liệu trong tay, chuẩn bị đi xuống.

“Anh đi đâu vậy?” Quan Viễn hỏi.

“Anh thấy em đang ngủ ngon nên để yên cho em ngủ, qua phòng sách xử lý một số việc.”

“Nếu bận quá thì anh cứ đi công ty đi, em không sao đâu!”

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng bước xuống, ôm lấy Quan Viễn đặt lên sofa, nói, “Bận rộn mấy cũng không quan trọng bằng em! Sao lại không mang tất, coi chừng cảm lạnh bây giờ!”

“Không sao! Em có yếu đuối dữ vậy đâu! Trong nhà có điều hòa mà!”

Triệu Thanh Cốc véo nhẹ mũi Quan Viễn, nói, “Em thật là! Chờ đó, anh đi lấy vớ cho.”

Quan Viễn nhìn theo bóng lưng vợ vĩ của Triệu Thanh Cốc, hạnh phúc mỉm cười.

Trưa, Triệu Thanh Cốc hầm canh gà ác, Quan Viễn ăn luôn hai chén.

“Thích không? Nếu thích sau này anh sẽ nhờ vú Trương thường hầm cho em ăn.”

Bình thường hai người đều vội nên Triệu Thanh Cốc đã thuê người tới nấu ăn. dĩnkn/dknf/alwqylbc"kd,đ.nbn Vú Trương nấu mấy món ăn gia đình bình thường rất khá, cộng thêm nguyên liệu Quan Viễn lấy từ trong không gian ra, mùi vị cũng không kém lắm so với Triệu Thanh Cốc nấu.

“Dạ.”

Hai người ngọt ngọt ngào ngào ăn một bữa cơm trưa dài thê lê.

Mùa đông hiếm có được ngày mặt trời lên ấm áp thế này, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tranh thủ ra vườn hoa ngồi phơi nắng nói. Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn khó chịu, cứ luôn xoa bóp cho cậu.

Hai người nói chuyện cậu được câu mất, chỉ trong chốc lát Quan Viễn lại ngủ mất. Triệu Thanh Cốc cung chiều véo nhẹ mũi Quan Viễn nói thầm, “Heo con” sau đó nhẹ nhàng ôm cậu về phòng ngủ.

Lúc Triệu Thanh Cốc ẵm Quan Viễn tới mép giường, bỗng nhiên nghe tiếng điện thoại anh reo. Đây là sản phẩm mới của Điện Tử Cốc Viễn, ra mắt mùa hè năm nay. dĩ",ẽnlndfLq/qiys.đ/on Khác với những ‘anh lớn’ đời cũ chỉ có chức năng nghe gọi nhắn tin, dòng điện thoại này có thêm chức năng chụp ảnh và quay phim, thậm chí được cài sẵn một trò chơi nhỏ. Quan trọng nhất là, nó có khả năng truy cập mạng mạnh hơn rất nhiều dòng điện thoại hiện có trên thị trường, cho nên vừa ra mắt đã được đón nhận một cách nồng nhiệt không những trong mà cả ngoài nước dù bây giờ điện thoại vẫn chưa phải là vật thông dụng, giá tiền cũng cao.

“Tôi nghe.” Triệu Thanh Cốc đặt Quan Viễn lên giường, đắp chăn cho cậu rồi mới nhận điện thoại.

“Tổng giám đốc, có một văn kiện quan trọng cần anh ký gấp ạ!”

“Vậy đem tới biệt thự Du Hồ cho tôi đi.”

“Ừm...” Quan Viễn nghe tiếng lập tức tỉnh lại.

“Anh làm em thức à? Còn muốn ngủ nữa không?”

Quan Viễn lắc đầu đáp, “Dạ không. Giờ ngủ nhiều tối lại không ngủ được.”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Không ngủ được càng tốt, chúng ta có thể làm một ít chuyện vui.”

Quan Viễn đen mặt, nhào lên cắn Triệu Thanh Cốc một cái, “Mơ đi! Anh không biết xấu hổ là gì hả?!”

Triệu Thanh Cốc thân nhiên đáp, “Trước mặt em anh còn cần mặt mũi làm gì?”

Quan Viễn chỉ biết đỡ trán.

Nửa tiếng sau, trợ lý mang tài liệu đến. Lúc này Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đang ngồi trên sofa xem một tiết mục khảo cổ trên ti vi. Trợ lý nghĩ thầm: đúng là tổng giám đốc có khác, sở thích rộng quá đi, cả khảo cổ mà cũng có hứng thú!

Triệu Thanh Cốc nhận lấy tài liệu đọc lướt qua, đến phần sau, bỗng cau mày hỏi, “Ai đưa cho cậu cái này?”

“Giám đốc Lý của Thịt Kho Viễn Cốc ạ.”

Triệu Thanh Cốc đặt xấp tài liệu xuống bàn, nói, “Được rồi, cậu về trước đi. Cái này cứ để ở đây.”

Trợ lý thấy sắc mặt Triệu Thanh Cốc là lạ, không dám hỏi nhiều, xin phép về ngay.

“Sao vậy anh?” Quan Viễn hỏi.

“Không có gì, chỉ là vài con sâu làm rầu nồi canh.”

“Không nghiêm trọng chứ?”

“Chuyện nhỏ thôi.” Quan Viễn nghe vậy không hỏi nhiều nữa, tựa vào lòng Triệu Thanh Cốc híp mắt xem ti vi.

Hai người cứ vậy dính nhau cả ngày, qua hôm sau mới ai đi làm đi là, ai đi học đi học.

“Nhớ ở trường đừng để mình mệt quá. Hay là nghỉ một bữa đi?” Triệu Thanh Cốc vừa quàng khăn cho Quan Viễn vừa hỏi, đây đã là lần thứ ba.

Quan Viễn bất đắc dĩ, “Anh, em có phải trẻ sơ sinh đâu!”

“Trưa anh sẽ nhờ vú Trương mang cơm đến trường cho em, nhất định phải ăn hết, biết không? Tan học chờ anh tới đón.”

“Dạ.” Quan Viễn bước ra khỏi xe.

“Tiểu Viễn...” Triệu Thanh Cốc kéo Quan Viễn lại.

Quan Viễn nghi hoặc nhìn Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc đưa mặt tới gần, nhìn Quan Viễn với ánh mắt mong đợi.

Quan Viễn bỗng nhiên hiểu ra, nhanh chóng hôn lên má Triệu Thanh Cốc một cái, thậm chí dài, sao trước kia cậu không phát hiện ra anh ‘dính người’ dữ vậy?

Lúc Quan Viễn bước vào phòng học, tiết tự học buổi sáng đã bắt đầu.

Hôm qua Triệu Thanh Cốc xin phép cho Quan Viễn nghỉ bệnh, nên hôm nay chủ nhiệm lớp thấy cậu tới muộn cũng không trách, chỉ hỏi thăm đã khỏe chưa.

Quan Viễn vừa ngồi vào chỗ, bạn cùng bàn lập tức đụng tay cậu, nháy mắt liên tục. Quan Viễn khó hiểu nhìn qua.

Bạn cùng bàn lập tức nói nhỏ vào tai Quan Viễn, “Không ngờ cậu lại ‘cuồng dã’ dữ vậy! Tối hôm qua ‘chiến đấu’ kịch liệt lắm đúng không?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Ngã Bệnh

Quan Viễn sững người một hồi mới hiểu ra, lập tức lấy tay che cổ lại, cổ tỏ vẻ bình tĩnh nói, “Cậu nói vậy gì đó?! Chỉ là muỗi cắn thôi!”

Bạn ngồi cùng bàn cười hi hi, chọc tiếp, “Tìm cơ cũng phải tìm cho hợp lý một tí chứ! Đang mùa đông còn đồ thừa bị muỗi cắn!”

Quan Viễn đỏ bừng cả mặt, thầm nghĩ Triệu Thanh Cốc một câu, lén lấy điện thoại ra soi thử, quả nhiên có mấy dấu hồng trên cổ, đành sửa khăn quàng lại che kỹ hơn.

Cậu bạn ngồi cùng bàn thấy vậy chỉ cười không nói gì thêm. Quan Viễn cảm giác nhẹ nhõm hẳn.

Giờ nghỉ trưa, quả nhiên vú Trương đúng giờ đem cơm tới trường cho Quan Viễn. Hiện cậu đang học mười hai, nhiều phụ huynh sợ con em mình ăn trong trường không đủ chất cũng mang cơm nhà cho, nên Quan Viễn không sợ trở thành ‘trường hợp đặc biệt’.

Đa số học sinh mười hai đều ăn trưa ngay trong lớp để tranh thủ thời gian học tập. dnkiển.fdnjplaf/lêq/qýop.đôn Bởi vậy Quan Viễn vừa mở hộp cơm ra, mùi thơm đậm đà lập tức lan tỏa khắp phòng, nhanh chóng thu hút tầm mắt của các bạn cùng lớp.

Cậu bạn ngồi cùng bàn vốn đang ăn thật ngon, vừa ngửi được mùi thơm từ hộp cơm của Quan Viễn, lập tức cảm thấy cơm của mình vô cùng nhạt nhẽo, chẳng còn chút mùi vị gì.

Cậu bạn thầm nghĩ, ngồi cùng bàn với Quan Viễn đúng là ‘thiên thời địa lợi’, bèn bắt chước xấu hổ hỏi, “Quan Viễn, sao đồ ăn của cậu thơm dữ vậy?! Cho tôi nếm thử một miếng được không?” dứt lời, không đợi Quan Viễn đáp đã duỗi đầu sang gấp một con tôm nhỏ.

Cậu bạn nhanh chóng cho tôm nhỏ vào miệng, đột nhiên mở to mắt, “A...” một tiếng, giờ ngón cái lên với Quan Viễn, sau đó nhắm nháp một cách vô cùng quý trọng hồi lâu mới nuốt xuống.

“Ngon chết mất! Đầu bếp nhà cậu tuyệt quá!” Cậu bạn ngồi cùng bàn vừa nói vừa nhìn chăm chăm vào hộp cơm của Quan Viễn.

“A, nếu cậu muốn ăn nữa thì cứ ăn thêm đi!” Quan Viễn thật sự không chịu nổi ánh mắt ‘nóng bỏng’ của bạn ngồi cùng bàn.

“A, cảm ơn! Cảm ơn!”

“Quan Viễn, tôi cũng muốn nếm thử một miếng...”

“Tôi cũng vậy...”

Không lâu sau, hộp đồ ăn mới đầu còn cao như núi giờ chỉ sót lại chút xú dính dưới đáy.

Các bạn học đều tự thấy ngại ngùng.

“A, xin lỗi! Vô ý ăn nhiều quá! Đây là đồ ăn của tôi, cậu không chê thì ăn thử một miếng đi!”

“Của tôi nữa...”

Quan Viễn uyển chuyển từ chối ý tốt của các, bạn nhanh chóng ăn xong phần cơm còn lại. May mắn là canh do quá nóng nên vẫn còn nguyên, Quan Viễn húp hết cả nước mới đủ lưng lửng bụng. Chờ đến khi ra chơi, cậu lại lén lấy một ít trái cây từ không gian ra gặm mới cảm thấy no được chín phần.

Tan học, Quan Viễn vừa bước ra cổng trường đã thấy xe nhà mình đậu sẵn, đoán là Triệu Thanh Cốc tới, lập tức chạy nhanh tới. Triệu Thanh Cốc kịp thời mở cửa xe đón Quan Viễn.

Về ngoài cao to tuấn tú của Triệu Thanh Cốc khiến các bạn nữ đứng bên cạnh nhiệt tình hô to. Quan Viễn bối rối, nhanh chóng chui vào trong xe, đóng cửa lại.

“Anh mở cửa xe chi vậy?!”

Triệu Thanh Cốc bật cười nói, “Anh không mở cửa thì sao em vào được?”

Quan Viễn nghẹn lời.

“Được rồi. Tôi muốn ăn gì nào?” Triệu Thanh Cốc lập tức đổ dành Quan Viễn. Quan Viễn nghe vậy lập tức nở nụ cười, lao vào lòng anh, ngáp một cái, nói, “Tùy anh.”

“Mệt à? Vậy ngủ một lát đi.” Triệu Thanh Cốc sửa lại tư thế cho Quan Viễn nằm thoải mái hơn.

“Dạ.”

Kể từ khi hai người xác lập quan hệ ‘một cách thật sự’, Triệu Thanh Cốc cứ như ăn nhien muốn ăn hoài, nếu không vì sợ Quan Viễn còn nhỏ chịu không nổi, anh đã hận không thể hàng đêm đều ‘ăn’. Đến nay hai người vẫn không hề phát hiện, sau mỗi lần bọn họ thân thiết, cơ thể Quan Viễn đều sẽ phát ra một luồng sáng nhu hòa, càng lúc càng sáng, mặc dù chỉ lóe lên một chút đã biến mất ngay.

Cuộc sống bận rộn khiến trôi qua thật nhanh, chẳng mấy chốc đã tới lúc Quan Viễn thi tốt nghiệp cấp ba.

Mặc dù Triệu Thanh Cốc không hề lo về thành tích của Quan Viễn nhưng đến mấy ngày đó vẫn bỏ tất cả công việc qua một bên đến trường thi chờ cậu.

Hôm nay Triệu Thanh Cốc tiếp tục ngồi dưới gốc cây lẳng lẳng chờ cuộc thi kết thúc. Thư ký ngồi một bên quạt mát cho Triệu Thanh Cốc, nghĩ thầm: chẳng biết tổng giám đốc nghĩ gì trong đầu nữa?! Trời nắng to thế này không ngồi trong xe hưởng máy lạnh, lại ra hứng nắng cho khổ thân! Nghĩ vậy, thư ký nhìn sang đàn thanh niên cao to đấng xa, thậm chí dài: người có tiền cũng khổ, tới trường chờ em trai thì thôi cũng phải có vệ sĩ mới an toàn.

Thư ký của Triệu Thanh Cốc là một cô gái hai mươi bảy tuổi, ngoài mặt nghiêm túc, trong đầu lại hay nảy ra những ý nghĩ vẩn vơ hài hước.

Mặc dù Triệu Thanh Cốc chỉ mặc đồ thường, nhưng khí thế tự nhiên tỏa ra, khiến người ta có cảm giác nghiêm túc khó gần. Một ông chú tuổi trung niên đứng gần nhìn Triệu Thanh Cốc mấy lần, có vẻ muốn tìm đề tài nói chuyện, nhưng vẫn chưa dám mở lời, đợi một hồi mới gom hết dũng khí hỏi một câu. “Cậu cũng tới chờ thi sinh?”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Dạ. Chú cũng vậy à?”

Người kia thấy Triệu Thanh Cốc cười hiền lành, lập tức nhiệt tình đáp, “Đúng, đúng! Con trai tôi học ở Ngũ Trung, nằm trong top 50 của khối, đăng ký đại học trọng điểm hẳn không là vấn đề!”

“Vây chúc mừng chú trước.”

Người kia cười tí mắt nói, “Chưa ra điểm nên cũng hơi lo, không dám chắc trăm phần trăm. Cậu thì sao, chờ ai đây?”

“Em trai ạ.”

“A, trông cậu sáng sủa thế này chắc em trai cũng không tệ ha! Thành tích thế nào?” Chú này luôn tự hào con mình học giỏi, gặp ai cũng hỏi thành tích con người ta đã thành thói quen.

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Tốp ba của khối ạ. Nó tự đặt mục tiêu cho mình rất cao, nói lần này thi phải đạt điểm tốt đa mới chịu!”

Chú kia nghe xong, mặt cứng đờ, giọng cười khen Quan Viễn một câu. đi/ến.đnàl/q"qyoy""s.đô,n Triệu Thanh Cốc cứ như không phát hiện, tiếp tục nhai đi nhai lại Quan Viễn giỏi thế nào, ngoan thế nào khiến chú kia càng nghe càng thấy xấu hổ, cuối cùng chịu hết nổi chạy tới gốc cây khác ngồi luôn.

Triệu Thanh Cốc nhìn theo, tiếc nuối thở dài, “Tiểu Viễn còn vô số ưu điểm chưa kể hết sao lại đi mất rồi...”

Thư ký giật giật khóe miệng, thầm nghĩ: anh cứ luôn miệng khen em mình, khen tới mức con trai người ta chẳng khác gì cục sỏi ngoài đường, người ta không chạy mới là lạ đó!

Rốt cuộc hồi chuông báo hiệu cuộc thi kết thúc cũng vang lên.

Quan Viễn vừa bước ra cổng trường đã thấy Triệu Thanh Cốc đứng đó. Chỉ trong chớp mắt, hình ảnh kiếp trước kiếp này nhập làm một. Quan Viễn cố gắng nén nước mắt, mỉm cười bước về phía Triệu Thanh Cốc, chẳng biết tại sao gần đây cảm xúc của cậu rất dễ dao động.

Triệu Thanh Cốc ôm lấy Quan Viễn, không hỏi thi thế nào, chỉ hỏi, “Mệt không?”

Quan Viễn lắc đầu, không để ý xung quanh còn nhiều người, vui mặt vào lòng anh, để anh ôm cậu vào xe.

Trước Triệu Thanh Cốc đã phát hiện Quan Viễn khác thường, cho rằng cậu căng thẳng trước cuộc thi nên không lo lắm, nay đã thi xong nhưng tình hình vẫn không cải thiện chút nào.

“Sao anh cứ nhường em hoài vậy?! Anh không phải không tức giận, chỉ là không muốn nói ra thôi đúng không?” Hôm nay Quan Viễn lại ‘nổi giận vô cớ’.

Ánh mắt Triệu Thanh Cốc nhìn Quan Viễn chỉ có lo lắng không hề có tức giận, “Tiểu Viễn, gần đây em sao vậy? Đang lo lắng thi không tốt à? Nhất định sẽ đậu mà! Dù không đậu cũng không sao hết!”

Quan Viễn vừa nói ra đã thấy hối hận ngay, tự trách gần đây luôn không khống chế được tâm tình của mình, có lúc muốn nổi giận, có khi lại đặc biệt muốn khóc.

“Anh, xin lỗi. Em cũng không biết em bị làm sao nữa...”

Triệu Thanh Cốc vươn tay ôm lấy Quan Viễn, kéo cậu ngồi xuống sofa, “Tiểu Viễn, em có áp lực hay lo lắng gì không?”

Quan Viễn cười đáp, “Em thì có áp lực gì chứ? Em mà bị áp lực thì không biết anh còn tới mức nào nữa?”

Triệu Thanh Cốc vẫn không yên tâm, “Hay là mình đi khám thử đi. Em như vậy, anh rất lo lắng.”

Quan Viễn biết cơ thể mình không có vấn đề gì, nhưng cảm xúc thật sự rất kỳ lạ, cứ tiếp tục thế này sẽ khiến Triệu Thanh Cốc càng lo lắng hơn. Nghĩ vậy, cậu gật đầu coi như đồng ý.

“Được rồi bảo bồi, đi ăn cơm thôi.”

Triệu Thanh Cốc vừa bày đồ ăn lên bàn, Quan Viễn ngửi thấy mùi cá lập tức nôn khan một trận.

Mặt Triệu Thanh Cốc lập tức trắng bệch, khăn trương hỏi, “Em sao vậy?”

Quan Viễn cũng chẳng biết tại sao vừa ngửi thấy mùi cá đã buồn nôn.

Triệu Thanh Cốc sốt ruột nói, “Để anh hỏi ông Lý thử xem. Có một bác sĩ Đông y rất giỏi đang chịu trách nhiệm sức khỏe cho ông.” Triệu Thanh Cốc nhanh chóng đi gọi điện thoại, đúng lúc vị bác sĩ kia đang ở nhà ông Lý chăm cứu cho ông.

Ông Lý nghe nói Quan Viễn bị bệnh, lập tức nói, “Đang yên đang lành sao tự nhiên lại ói?! Hai đứa ở đó chờ đi, ông và bác sĩ Mã qua ngay!” Ông Lý cũng ở trong khu biệt thự Du Hồ, hai nhà cách nhau không xa.

“Em thấy đỡ hơn chút nào chưa?” Triệu Thanh Cốc lo lắng hỏi Quan Viễn.

Quan Viễn yếu ớt lắc đầu.

Triệu Thanh Cốc đau lòng không thôi, hận không thể chịu đựng thay Quan Viễn.

Đột nhiên Quan Viễn trợn to mắt, hô, “A...”

“Tiểu Viễn, em sao vậy?!” Triệu Thanh Cốc kinh hoàng hỏi.

“Có thứ gì đó đang động trong bụng em...”

“Cái gì?! Thứ gì?!”

Triệu Thanh Cốc vội vàng ôm Quan Viễn về phòng ngủ, đặt cậu lên giường, liên tục an ủi, “Không sao đâu Tiểu Viễn! Em cố gắng chịu một lát, bác sĩ sắp tới rồi!”

Triệu Thanh Cốc không yên tâm, gọi thư ký mời thêm một bác sĩ Tây y tới.

“Còn động không?”

Quan Viễn gật đầu.

“Anh, em chẳng những không đau, mà còn có cảm giác rất thân thiết với vật trong bụng.”

Triệu Thanh Cốc cho rằng Quan Viễn đang an ủi mình, không ngừng đổ mồ hôi lạnh.

Chẳng mấy chốc ông Lý và bác sĩ Mã đã tới.

Bác sĩ Mã là bác sĩ Đông y nổi tiếng cả nước, người bình thường không dễ gì gặp được.

“Tiểu Viễn sao rồi?” ông Lý quan tâm hỏi.

Triệu Thanh Cốc lắc đầu một cái, nhìn về phía bác sĩ Mã nói, “Bác sĩ, Tiểu Viễn nói trong bụng có thứ gì đó đang động, gần đây tính tình lại hay thay đổi thất thường...”

Bác sĩ Mã nghe vậy kinh ngạc nghĩ thầm, mấy triệu chứng này...

Bác sĩ Mã kêu Triệu Thanh Cốc và ông Lý đứng xa một chút để ông khám cho Quan Viễn, vừa đặt tay bắt mạch, đã lộ rõ vẻ kinh ngạc trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Có Em Bé?!

Bác sĩ Mã giật mình nhìn mặt Quan Viễn, đúng là con trai mà!

Bác sĩ Mã nghĩ mình già rồi, bất mạch sai, cẩn thận bắt lại một lần nữa. Nhưng kết quả vẫn như cũ. Cứ vậy lặp lại vài lần, rốt cuộc bác sĩ Mã đã cho ra kết luận cuối cùng.

Triệu Thanh Cốc đứng một bên nhìn, sốt ruột vô cùng, hỏi, “Bác sĩ, em con bị sao vậy?”

Ông Lý thấy vẻ mặt nghiêm trọng của bác sĩ Mã trong lòng cũng hồi hộp theo.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện đi.” Bác sĩ Mã cảm thấy tạm thời không nên kích thích người trong cuộc, chỉ có thể nói cho Triệu Thanh Cốc biết trước.

“Bác sĩ cứ nói ở đây luôn đi, dù là chuyện gì con cũng chấp nhận được hết!” Quan Viễn thấy bác sĩ Mã như vậy, trong lòng hơi thấp thỏm, những nghĩ dù gì thân thể của mình đã được nước suối thiêng cải tạo hẳn sẽ không có vấn đề gì lớn.

Bác sĩ Mã nhìn Triệu Thanh Cốc ý hỏi. Triệu Thanh Cốc gật đầu.

“Khụ, khụ, nếu bác khám không lầm thì em con đang mang thai!”

“Cái gì?!” Ba người đồng thanh kêu lên.

Quan Viễn như nghe sét đánh giữa trời quang, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Cậu là con trai, sao có thể mang thai chứ?!

“Chuyện này... Bác sĩ Mã, giờ không phải là lúc nói đùa đâu.” Ông Lý khó khăn lắm mới hồi phục tinh thần, khô cần nói.

“Đúng là Hi mạch. Hơn nữa đã khoảng bốn tháng.” Bác sĩ Mã vừa vuốt râu vừa khẳng định.

Triệu Thanh Cốc nghe xong, trong đầu như có pháo hoa đang nổ tung. Bốn tháng? Chẳng phải là từ khi anh và Tiểu Viễn thân thiết lần đầu tiên? Triệu Thanh Cốc nhớ lại những biểu hiện thất thường của Quan Viễn thời gian gần đây, nếu Quan Viễn là con gái, e rằng anh cũng đã sớm nghĩ tới giả thuyết này.

Triệu Thanh Cốc lắp bắp hỏi, “Bác sĩ, Tiểu Viễn là nam, sao có thể mang thai?!”

“Trên đời này chuyện lạ người lạ không hiếm, thầy của bác đã từng cứu một người đàn ông mang thai.”

“Vậy người đó rốt cuộc thế nào ạ?” Triệu Thanh Cốc khẩn trương hỏi.

“Với khả năng của thầy bác, dĩ nhiên là cha con đều bình an.”

Nghe bác sĩ Mã nói vậy Triệu Thanh Cốc mới bớt kinh hoàng một chút, nói cho cùng, điều anh quan tâm nhất vẫn là việc mang thai có gây hại cho Quan Viễn hay không thôi.

Lo lắng qua đi, trong đầu Triệu Thanh Cốc chỉ còn lại suy nghĩ ‘Tiểu Viễn mang thai! Đồng nghĩa anh sắp làm cha!’ Vừa nghĩ tới sau này sẽ có một đứa bé mang dòng máu của mình và Tiểu Viễn, Triệu Thanh Cốc đã cảm thấy niềm vui sướng như đang lan khắp toàn thân.

“Tiểu Viễn!” Triệu Thanh Cốc sai bước tới bên mép giường, đan ngón tay vào tay Quan Viễn, “Đừng sợ. Anh sẽ bảo vệ em và con.”

Lúc này Quan Viễn đã bình tĩnh lại, từ trước cậu vẫn nghĩ mình không có bệnh, nay nghe bác sĩ Mã nói bỗng nảy ra suy nghĩ ‘đúng vậy thật!’ Dù sao cậu đang mang không gian trong người, việc kỳ lạ như vậy còn có thể xảy ra, thì chuyện con trai mang thai hình như cũng chẳng khó tiếp thu lắm.

Quan Viễn nhẹ nhàng đặt tay lên bụng cảm nhận, trong đây có đứa bé mang dòng máu của cả cậu và anh! Nghĩ vậy, Quan Viễn mỉm cười đáp, “Dạ.”

Triệu Thanh Cốc cũng khẽ đặt tay lên bụng Quan Viễn, dường như bé con trong bụng cảm ứng được đập nhẹ một cái.

“A...” Quan Viễn kinh ngạc hô.

“A...” Triệu Thanh Cốc cũng ngạc nhiên không kém, “Bác sĩ, hình như có cái gì vừa đá vào tay con một cái, là thai máy sao?”

Bác sĩ Mã vừa vuốt râu đáp vừa cười đáp, “Đã bốn tháng, có hiện tượng thai máy cũng là bình thường.”

“Ha ha ha ha... Anh có con! Tiểu Viễn, chúng ta có con rồi!” Lúc này Triệu Thanh Cốc trông chẳng khác gì một thiếu niên ngốc nghếch, chẳng còn chút khí thế nào của tổng giám đốc quyền uy. Triệu Thanh Cốc hôn một cái thật mạnh lên mặt Quan Viễn, sau đó cẩn thận áp má lên bụng cậu chờ ‘bị đá’ tiếp.

Bác sĩ Mã không kinh ngạc, nhưng ông Lý thì đã tròn mắt đến mức sắp rớt luôn cả tròng ra ngoài.

Đúng là sống lâu thấy nhiều, trên đời này chuyện gì cũng có thể xảy ra!

Quan Viễn ngại ngùng đẩy Triệu Thanh Cốc ra, “Còn có người ở đây!”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy mới phục hồi tinh thần, đỡ Quan Viễn nằm thẳng giống như đang đỡ một món đồ dễ vỡ. “Em nằm yên nghỉ ngơi đi.”

Quan Viễn ngoan ngoãn gật đầu.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn nhắm mắt mới yên tâm bước đi, tất nhiên ông Lý và bác sĩ Mã cũng theo ra.

Ba người xuống phòng khách ở lầu dưới. Triệu Thanh Cốc trình trọng nói với ông Lý và bác sĩ Mã, “Việc Tiểu Viễn mang thai thật sự quá mức thần kỳ, kính mong hai người giữ bí mật giùm.”

Bác sĩ Mã đã chữa bệnh cho không biết bao nhiêu nhà giàu, tự nhiên biết thế nào là ‘họa từ miệng mà ra’, miệng ông có thể nói là còn chặt hơn cả miệng trai.

“Cậu yên tâm, bác sĩ là phải có y đức.”

Có mặt bác sĩ Mã ông Lý không tiện nổi giận, chờ bác sĩ Mã về rồi, lập tức trừng mắt hỏi, “Từ lúc nào?”

Triệu Thanh Cốc coi ông Lý như ông nội, tất nhiên không mong hai bên bị ngăn cách bởi chuyện này. Nhưng nếu ông Lý không thể tiếp nhận vậy xem như xong, đối với anh, trên thế gian này không có ai quan trọng bằng Tiểu Viễn hết.

“Ông không thể tiếp thu được à?” Triệu Thanh Cốc hỏi ngược lại.

“Vấn đề không phải là ông có tiếp thu được hay không! Hai đứa như vậy có biết sẽ bị người ta gièm pha thế nào không? Hai đứa còn trẻ tương lai còn rất dài, Tiểu Viễn quá nhỏ, có thể chịu nổi ánh mắt khác thường của người đời sao?” Ông Lý thật sự lo lắng vô cùng, dù sao ở Trung Quốc, người ta vẫn cho rằng đồng tính luyến ái là một loại bệnh.

“Sao phải quan tâm ánh mắt của người đời? Ông cảm thấy bọn con cần phải nhìn ánh mắt của kẻ khác để sống sao?” Triệu Thanh Cốc thản nhiên nói, bình tĩnh rót một ly trà cho ông Lý.

Ông Lý sừng sốt hồi lâu, cuối cùng cười ha ha, vỗ mạnh lên vai Triệu Thanh Cốc nói, “Cũng đúng! Hai đứa mắc gì phải quan tâm sắc mặt của người khác chứ!” Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn làm bạn nhau đi tới hôm nay, khó khăn cỡ nào ông Lý đều biết hết, vừa rồi quan tâm quá mới bị loạn, một khi nghĩ kỹ lại lập tức ngộ ra ngay, bỗng thấy cũng chẳng có gì to tát, “Hai đứa cứ sống cho thật hạnh phúc là được!”

Triệu Thanh Cốc tiễn ông Lý về xong nhanh chóng quay về phòng ngủ, thấy Quan Viễn đã ngủ say, nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve khuôn mặt cậu. Dịu dàng như nước.

Quan Viễn bỗng mở mắt ra, hô một tiếng ‘anh’.

“Ừ. Muốn ngủ nữa không?”

Quan Viễn lắc đầu, “Không ạ.”

Quan Viễn định bật dậy như thường ngày, không ngờ Triệu Thanh Cốc đã nhanh hơn một bước, vươn tay đỡ cậu, “Sau này không được nhanh nhẩu như trước nữa, phải nhớ trong bụng em còn có bảo bảo đó!”

Triệu Thanh Cốc vừa dứt lời, bé con trong bụng Quan Viễn lập tức đá một cái như để chứng minh sự tồn tại của mình.

“A...”

“Sao vậy? Bảo bảo lại đá em à?” Triệu Thanh Cốc khản trương hỏi.

Quan Viễn gật đầu.

Triệu Thanh Cốc vội đặt tay lên bụng Quan Viễn, nhưng chờ hồi lâu vẫn không thấy động tĩnh gì nữa, đành tiếc nuối nói, “Hết rồi.”

Quan Viễn đen mặt, có dự cảm sau khi bé con ra đời, mình sẽ lập tức bị ‘thất sủng’ ghen tỵ nói, “Giờ anh không quan tâm em nữa, chỉ thích bé con trong bụng em thôi đúng không?”

Triệu Thanh Cốc sao dám gật đầu, “Nào có! Với anh, em là quan trọng nhất! Mau ra ngoài ăn cơm thôi.”

Sau khi có thai, tính tình Quan Viễn tựa như thời tiết tháng sáu, nói mưa là mưa nói nắng là nắng, nghe Triệu Thanh Cốc dỗ một câu, lập tức vui vẻ lại ngay. điávn.đnă/fleqlqln;"uy.đ...ôn “Cho dù có bảo bảo, anh cũng phải thương em nhất!”

“Ừ. Vẫn luôn thương em nhất!”

Một lát sau, thư ký dẫn bác sĩ Tây y tới.

“Không cần khám ai hết, chỉ muốn nhờ bác sĩ tư vấn người mang thai nên chú ý những gì, ăn uống có kiêng kỵ gì không?”

Bác sĩ và thư ký đều ngạc nhiên không hiểu sao Triệu Thanh Cốc lại hỏi vấn đề này. Bởi vì thư ký nghe Triệu Thanh Cốc nói mời bác sĩ tới khám bệnh cho em trai nên đâu có tìm bác sĩ sản khoa làm gì.

Có điều bác sĩ dù không chuyên ngành sản thì ít nhiều gì cũng có chút kiến thức về nó, bèn nói, “Khi mang thai quan trọng nhất là phải cung cấp dinh dưỡng đầy đủ dựa trên những món yêu thích của sản phụ. À, còn phải bổ sung canxi.”

Sau khi nghe xong kiến thức chung, Triệu Thanh Cốc tiễn bác sĩ về, nói nhỏ với thư ký, “Nhờ cô đăng ký lịch hẹn với một bác sĩ chuyên về sản giỏi trong ngày mai, tôi sẽ tự mình đi gặp.”

Trong lòng của thư ký đang nổi sóng như biển động ngày bão, nhưng ngoài mặt vẫn bình tĩnh đáp, “Dạ.”

Quan Viễn nghe bọn họ nói chuyện, mặt càng ngày càng đen.

Lửa ‘bát quái’ như đang bùng bùng trong đầu thư ký. Tại sao đột nhiên tổng giám đốc lại quan tâm vấn đề này? Ai mang thai?? Chẳng lẽ là vợ? Nhưng không hề nghe nói tổng giám đốc đã kết hôn?!

Hôm sau, Triệu Thanh Cốc đi gặp vị bác sĩ thư ký đã hẹn trước, còn xách theo laptop. Cuối buổi nói chuyện, thư ký tinh mắt phát hiện trên trang Word đang mở của cái laptop kia đã rậm rạp toàn chữ là chữ.

Thư ký càng tin chắc tổng giám đốc của bọn họ có con, nếu không mắc gì phải tận tâm dữ vậy, còn bí mật loại suy những cô gái đã từng xuất hiện bên cạnh tổng giám đốc, đoán xem mẹ đẻ bé là cô nào. Khổ nỗi thư ký không dám chia sẻ với bất kỳ ai, phải cố nén đến mức có thêm vài cục mẹn bực trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 94: Thạch Đầu Và Mộc Mộc Đến Thủ Đô

Triệu Thanh Cốc cầm bản ghi chú đầy chữ nghiêm túc nghiên cứu với thái độ như hận không thể xé nát nuốt luôn vào bụng.

“Anh, đừng lo quá! Chẳng phải em vẫn đang rất ổn sao?” Mặc dù Quan Viễn cảm động vô cùng nhưng vẫn thấy hơi khoa trương quá.

“Ngoan, em là nam, mang thai sẽ càng vất vả hơn nữ nhiều, cẩn thận một chút vẫn hơn.” Triệu Thanh Cốc nhẹ nhàng đỡ Quan Viễn ngồi xuống sofa.

Hiện Quan Viễn đã mang thai bốn tháng, tuy bụng vẫn bằng phẳng như thường nhưng cậu có thể cảm nhận rõ ràng đang có một sinh mệnh bé nhỏ nằm trong bụng mình. Lúc đầu tâm tình Quan Viễn còn hơi phấp phồng, giờ đã bình thân lại, sinh hoạt vẫn vậy, chỉ khác là ăn khỏe hơn trước nhiều.

Còn hai tháng nữa là nhập học đại học, với thành tích của Quan Viễn tất nhiên đủ khả năng đậu vào trường đã đăng ký. Nhưng giờ Quan Viễn đang mang thai, Triệu Thanh Cốc không thể không lo, “Hay là em ở nhà thêm một khoảng thời gian đi, chờ sinh bảo bảo xong lại tính tiếp.” Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn thủ thủ.

Quan Viễn lắc đầu nói, “Không sao đâu, cơ thể em em biết mà. Hơn nữa ở không chẳng có chuyện gì làm còn căng thẳng hơn, thả đi học cho rồi.”

Chẳng mấy ngày, giấy thông báo trúng tuyển của Quan Viễn đã tới, quả nhiên là đại học Bắc Kinh.

Triệu Thanh Cốc đi làm về, thấy Quan Viễn đang ôm một đồng hồ ăn vặt ngồi trên sofa ăn ngấu ngiến. Hiện Quan Viễn có sức ăn kinh người, bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng muốn ăn cái gì đó.

“Anh, anh về rồi!” Quan Viễn vui vẻ hô.

“Ừ.” Triệu Thanh Cốc lo lắng hỏi, “Ăn nhiều như vậy có sao không? Hay là mình hỏi bác sĩ thử xem sao?”

Quan Viễn bình tĩnh đáp, “Không sao đâu, cơ thể em em biết mà.”

Triệu Thanh Cốc vẫn không yên lòng, phải gọi điện hỏi bác sĩ mới yên tâm.

“Tiểu Viễn...” Triệu Thanh Cốc ngồi xuống bên cạnh Quan Viễn, ôm cậu, hít một hơi.

“Sao ạ?” Quan Viễn hỏi.

“Chúng ta đã lâu không thân thiết rồi.” Triệu Thanh Cốc nói, giọng có chút ảm ức.

Quan Viễn bật cười, “Vậy thì thân thiết thôi!”

“A...” Triệu Thanh Cốc kinh ngạc, hỏi, “Được không? Lỡ gây tổn thương bảo bảo thì sao?”

“Chẳng phải vấn đề này anh đã hỏi bác sĩ rồi sao? Hơn nữa em cũng muốn!” Câu cuối Quan Viễn nói rất nhỏ, nhưng vẫn bị Triệu Thanh Cốc nghe rất rõ ràng.

“Là do em nói đó!” Triệu Thanh Cốc cẩn thận ôm Quan Viễn vào phòng ngủ.

Hồi lâu không thân thiết, chỉ một cái hôn đã khiến hai người khó kiềm chế. [dnkiên.đà/leqe](#), úy, đon Triệu Thanh Cốc bật cười nhìn dáng vẻ hấp tấp lộn xộn của Quan Viễn. “Bảo bối, chậm một chút...”

Quan Viễn giận dỗi hô, “Nhanh lên!”

Đột nhiên, điện thoại của Triệu Thanh Cốc đổ chuông.

Trán Triệu Thanh Cốc nổi gân xanh, định mặc kệ nó, không ngờ, chuông điện thoại cứ tắt rồi vang không ngừng buộc anh phải bắt máy.

“Nghe?”

“Anh Thanh Cốc! Hai người đang làm gì đó? Đại ca em đâu? Sao không thấy đại ca bắt máy?”

Triệu Thanh Cốc hận không thể bịt miệng Quan Thạch Đầu lại, “Có chuyện gì thì nói nhanh đi!”

“A, em và Mộc Mộc lên thủ đô học đại học! Ha ha, sắp được gặp hai người rồi! Vui quá đi mất!”

“Biết rồi.” Triệu Thanh Cốc lười dài dòng, dứt lời cúp ngay điện thoại. Lúc nào không gọi lại gọi ngay lúc này!

Quan Viễn khàn khàn hỏi, “Ai vậy anh?”

“Thạch Đầu. Thạch Đầu và Mộc Mộc sẽ lên đây học đại học.”

Nhờ xưởng thịt kho và may của Viễn Cốc cuộc sống của người dân thôn Quan Gia đã ngày càng tốt hơn, thậm chí điện thoại di động vốn được xem là thứ xa xỉ ở thời này nhưng mỗi nhà đều có. Vì vậy Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc vẫn thường liên lạc với Quan Viễn.

“A! Vậy lúc nào hai người đó tới chúng ta đi đón đi.” Quan Viễn không bắt ngờ chuyện Quan Mộc Mộc có thể thi đậu đại học thủ đô, nhưng không ngờ Quan Thạch Đầu cũng đậu nổi.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn phân tâm, véo nhẹ má cậu nói, “Lúc này đừng quan tâm người khác!”

Quan Viễn đỏ bừng mặt, ‘dạ’ một tiếng. Hai người lại tiếp tục dây dưa.

Sáng hôm sau, Triệu Thanh Cốc thức dậy thấy mớ xanh xanh tím tím trên người Quan Viễn, thầm tự trách không thôi, yêu thương hôn nhẹ khắp từ cổ đến lưng cậu.

Quan Viễn mơ màng mở mắt ra, khàn khàn hô một tiếng ‘anh’.

“Ừ.”

Quan Viễn chỉ vô thức gọi một tiếng, sau đó lại ngủ thiếp đi.

Triệu Thanh Cốc bật cười, bước ra ngoài dặn dò vú Trương chăm sóc Quan Viễn cẩn thận rồi mới chuẩn bị tới công ty.

Nửa tháng sau, Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc đến thủ đô. “Tiểu Viễn, để anh kêu tài xế đi đón, em ở nhà chờ đi. Bến xe đông người lắm, ngộ nhờ bị đụng thì sao?” Quan Viễn muốn tới bến xe đón Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc, nhưng Triệu Thanh Cốc không an tâm để cậu đi. [d.kiến.dna/f,m"llyê,quý,đoon;n](#) Hiện tại mỗi ngày Triệu Thanh Cốc đều cố gắng tới công ty xử lý mọi việc trong vòng ba bốn tiếng đồng hồ để về nhà chăm sóc Quan Viễn.

“Anh, em có yếu đuối dữ vậy đâu?! Hơn nữa em muốn ra ngoài đi dạo! Đã hơn nửa tháng không bước ra khỏi nhà một bước nào rồi!”

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn kiên trì, đành thỏa hiệp, “Vậy được rồi, hôm nay anh không tới công ty. Để anh đi với em.”

Trợ lý tới đưa tài liệu cho Triệu Thanh Cốc nghe vậy thầm kêu khổ: tổng giám đốc không chịu tới công ty, nhóm trợ lý lại càng khổ rồi! Tất nhiên mấy lời này trợ lý tuyệt đối không dám nói ra, ngoài mặt vẫn tươi cười tiễn Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đi.

Chắc chắn hôm nay lại phải tăng ca. Chẳng biết gần đây tổng giám đốc bị cái gì, thời gian có mặt trong công ty ít thăm thương, thỉnh thoảng lại nổi hứng đòi ở nhà. Khó hiểu hơn là, trong nhà trừ boss nhỏ, chẳng có gì đáng chơi cả!

Đa phần mọi người trong công ty đều đoán boss lớn đang giấu mỹ nhân ở nhà, nên mới có hiện tượng ‘bỏ bê công việc’. Mỗi lần nghe mọi người xì xào bàn tán, trợ lý đều cười thầm, boss lớn há có thể là kiểu ‘phàm phu tục tử’ như vậy?! Có điều nguyên nhân vì sao thì quả thật trợ lý cũng không biết.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đến bến xe, nhìn dòng người tới lui, bỗng nhớ tới cảnh tượng lúc hai người mới tới thủ đô. Khi đó mặc dù đã có ít tiền để dành, nhưng với một nơi như thủ đô, họ vẫn chẳng khác gì một ngọn cỏ dãi. Chỉ mấy năm sau, Cốc Viễn đã trở thành cái tên người người đều biết.

Hai người đợi chốc lát mới thấy Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc bước ra.

“Ha ha, đại ca!” Quan Thạch Đầu vẫn hoạt bát như xưa, làn da màu bánh mật cộng với thân thể cường tráng nếu không mở miệng có thể hấp dẫn không ít tầm mắt của các cô gái, nhưng vừa mở miệng là coi như xong, mọi ảo tưởng đều vỡ nát hết.

Quan Mộc Mộc mặc sơ mi trắng kết hợp quần kaki sẫm màu và một đôi giày bata, thêm khuôn mặt tuấn tú, trông chẳng khác gì thư sinh thời xưa.

“Tiểu Viễn, anh Thanh Cốc!” Quan Mộc Mộc chào, vẫn đáng vẻ dễ ngượng ngùng như trước.

“Mộc Mộc, cậu càng ngày đẹp hơn đó!” Quan Viễn chân thành khen.

Từ nhỏ Quan Mộc Mộc vẫn luôn xem Quan Viễn là bạn tốt, nghe Quan Viễn nói vậy, chỉ cười cười, không nói. Quan Thạch Đầu lại kêu ngạo hồ, “Tất nhiên! Ai chẳng biết, không cần phải nói!”

Triệu Thanh Cốc thấy bộ dạng đặc chí của Quan Thạch Đầu, lắc đầu, hỏi, “Tiểu Viễn khen Mộc Mộc chứ có khen cậu đâu?!”

Hồi trước Quan Thạch Đầu sợ Triệu Thanh Cốc, giờ là vừa sợ vừa sùng bái, nghe vậy không dám phản bác, đành lý sự cùn, “Mộc Mộc là bạn tốt của em, khen Mộc Mộc chẳng khác gì khen em hết!”

Quan Viễn buồn cười nghĩ Quan Thạch Đầu tuy to xác nhưng vẫn ngây ngô như xưa. Có thể cũng vì vậy mới giúp mối quan hệ giữa cậu ta và Mộc Mộc vẫn luôn tốt như ngày nào.

“Được rồi, hôm nay để tôi và anh Thanh Cốc mời hai cậu một bữa xem như tiệc chào mừng đi.”

Triệu Thanh Cốc quyết định sẽ tới Di Nhiên Cư. Bởi vì Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn thường đến giờ đã thành khách hàng thân thiết được ưu đãi đặc biệt ở đây.

Tiếp tân vừa thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bước vào, ân cần tiếp đón, “Vẫn chỗ cũ phải không ạ?”

Triệu Thanh Cốc gật đầu xem như đáp lại.

Cô tiếp tân nhanh chóng dẫn bốn người vào phòng đặc biệt dành riêng cho khách quen. Hiện Di Nhiên Cư gần như phát triển theo hình thức câu lạc bộ tư nhân, đảm bảo riêng tư khá tốt.

Quan Thạch Đầu vừa vào phòng riêng đã thốt lên, “A, cao cấp quá!”

Quan Mộc Mộc cũng kinh ngạc nhìn bố trí trong phòng, đồ trang trí đầy vẻ cổ kính, cộng thêm hòn non bộ nước chảy róc rách nghe vui tai.

Những ý tưởng này là do Quan Viễn đóng góp, mang lại hiệu quả rõ rệt, cho nên hai người đã trở thành ‘khách hàng đặc biệt’ của Di Nhiên Cư.

Quan Viễn tự biết mình ăn nhiều, chủ động gọi đồ ăn đầy cả bàn. Nhưng Triệu Thanh Cốc vẫn sợ Quan Viễn đói, vừa gấp đồ ăn cho cậu vừa nói, “Cứ từ từ ăn, không đủ mình lại gọi thêm.”

Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc nghe vậy đều ngơ ngời.

“Đại ca, anh ăn còn hơn cả heo rồi đó!” Quan Thạch Đầu nuốt một ngụm nước bọt, nói.

Quan Viễn đen mặt, cái gì mà ‘ăn còn hơn cả heo’ chứ?!

Triệu Thanh Cốc nhìn Quan Thạch Đầu với ánh mắt ‘không hài lòng chút nào!’ Quan Thạch Đầu lập tức cảm thấy có luồng gió lạnh ập tới, chẳng dám hó hé gì nữa.

Quan Mộc Mộc lo lắng hỏi, “Tiểu Viễn, sao tự nhiên cậu ăn nhiều dữ vậy? Không ảnh hưởng tới sức khỏe chứ?”

Quan Viễn khoát tay, “Không sao đâu! Khám bác sĩ rồi, bác sĩ cũng nói không sao.”

Bữa cơm này trừ Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc bị dọa bởi sức ăn khủng khiếp của Quan Viễn còn lại mọi người đều vui.

Trên đường về, Quan Thạch Đầu ôm bụng than, “Ăn một bữa mà bằng ăn cả ngày luôn! No chết mất!”

Quan Mộc Mộc nghe vậy lập tức vươn tay xoa xoa bụng cho Quan Thạch Đầu.

Quan Thạch Đầu lập tức im miệng.

Mặc dù trong xe hơi tối nhưng Quan Viễn dám chắc trăm phần trăm là Quan Thạch Đầu đang đỏ mặt!

Triệu Thanh Cốc vốn định xếp cho Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc mỗi người một phòng, dù sao biệt thự có rất nhiều phòng trống. Nào ngờ Quan Thạch Đầu lại nói, “Em và Mộc Mộc ở một phòng thôi! Đồng mới vui!”

Triệu Thanh Cốc nhìn Quan Mộc Mộc ý hỏi có đồng ý không. Quan Mộc Mộc không phản đối, vẻ mặt bình tĩnh như thường.

Quan Viễn tinh mắt phát hiện hai vành tai Quan Mộc Mộc đã đỏ bừng.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 72

Từ khi biết Quan Viễn mang thai, Triệu Thanh Cốc luôn lo lắng Quan Viễn sẽ bị đụng đập, để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn vẫn luôn giữ cậu ở nhà.

Quan Viễn đã mấy tháng không ra cửa, cảm giác người sắp nổi mốc tới nơi, bởi vậy Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc tới chơi khiến Quan Viễn rất vui.

Quan Thạch Đầu kêu gào nói muốn đi thăm thủ đô một vòng cho biết. Quan Viễn cũng muốn đi, bèn nhìn Triệu Thanh Cốc với ánh mắt mong đợi vô cùng rõ ràng. Triệu Thanh Cốc thấy vậy, không nỡ từ chối, đành cố gắng sắp xếp công việc dành thời gian đi với cậu.

Hôm nay bốn người mua vé vào thăm Cố Cung. Quan Thạch Đầu thấy Triệu Thanh Cốc cứ đỡ Quan Viễn suốt, ngạc nhiên hỏi, “Đại ca, bộ anh là ông cụ chín mươi tuổi, gió thổi một cái là gục luôn hay sao mà lúc nào cũng phải có anh Thanh Cốc dìu mới được vậy?!”

Quan Viễn gạt gạt khóe miệng, thầm nghĩ: tôi cũng có muốn đâu! Nhưng anh Thanh Cốc của cậu lo lắng, không cho đỡ thì không được ra ngoài!

Triệu Thanh Cốc thân nhiên hỏi lại, “Liên quan gì tới cậu?”

Quan Thạch Đầu nhún vai, kéo Quan Mộc Mộc chạy xa.

Quan Viễn nhìn theo bóng lưng hai người, nghi ngờ hỏi Triệu Thanh Cốc, “Anh, sao em cứ thấy hai người ấy có gì đó là lạ?”

Triệu Thanh Cốc véo nhẹ mũi cậu, cười đáp, “Giờ mới phát hiện ra? Chậm quá rồi đó!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã thân mật thành quen, những người xung quanh lại không giống, bắt gặp hai cậu con trai thân thiết ai cũng tò mò nhìn, nhưng hai người vẫn tự nhiên như không khiến họ cho rằng quan hệ giữa hai người là anh em tốt mới không chú ý nữa.

Quan Viễn tròn to mắt, hô, “Không thể nào! Hai người kia cũng là một đôi?!”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, “Có lẽ là vậy.”

Quan Viễn biết con đường này không dễ đi, nên rất lo lắng cho hai người kia. “Nếu cha mẹ hai bên biết thì sẽ ra sao đây?”

Triệu Thanh Cốc vừa sờ bụng Quan Viễn vừa nói, “Cứ thuận theo tự nhiên thôi. Biết đâu qua một thời gian lại chia tay cũng không chừng. Còn nếu vẫn quyết tâm ở bên nhau, lúc đó mình sẽ giúp một tay.”

Quan Viễn gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Cố Cung đầy khách tham quan. Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn bị người khác đụng, cố gắng tìm chỗ ít người đi.

Không may, dù cẩn thận đến vậy vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn. Lúc ấy Triệu Thanh Cốc đang nghe điện thoại, Quan Viễn vịn tay Triệu Thanh Cốc đứng nhìn về phía xa. Sau lưng có một nhóm thanh niên cười đùa chạy lại, một trong số đó vô tình đụng vào Quan Viễn.

Quan Viễn bất ngờ, không kịp phản ứng, ngã nhào xuống đất theo quán tính.

Triệu Thanh Cốc hoảng sợ, hô to, “Tiểu Viễn!” vừa đỡ Quan Viễn dậy vừa hỏi với giọng run run, “Em có sao không?”

Lúc ngã xuống Quan Viễn đã ôm bụng theo bản năng, mặc dù cánh tay hơi bầm dập một chút, nhưng may mắn bụng không sao. Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc hốt hoảng lập tức lắc đầu đáp, “Dạ, không sao hết!”

“Có thật là không sao không?” Triệu Thanh Cốc sốt ruột kiểm tra khắp người Quan Viễn một lượt, thấy quả thật không có gì đáng ngại mới thở phào một hơi.

Bạn cùng nhóm của cậu thanh niên kia tự biết bọn họ đã gây họa đều tỏ vẻ chột dạ, chỉ mỗi cậu ta là vẫn tỉnh bơ như không.

Triệu Thanh Cốc nhìn thẳng cậu thanh niên kia, lạnh lùng nói, “Xin lỗi.”

Cậu thanh niên kia giật mình, ngờ người mấy giây mới phát hiện mình bị hù dọa chỉ với một ánh mắt, cảm thấy vô cùng mất mặt, cười nhạt nói, “Tự mình không đứng vững, bị đụng đáng đời!”

Triệu Thanh Cốc không nói gì thêm, gạt đầu một cái.

Cậu thanh niên kia cho rằng Triệu Thanh Cốc đã bị dọa, lập tức lộ vẻ đắc chí, không ngờ đột nhiên có một người đàn ông cao to vạm vỡ lao ra, ấn mạnh cậu ta xuống đất. Sau một tiếng ‘Rắc’, cánh tay của cậu ta đã vụn vụn thành một tư thế kỳ lạ.

“A!” Cậu ta gào to như heo bị chọc tiết.

Rất nhiều người bị thu hút bởi tiếng la kinh thiên động địa của cậu thanh niên kia. Bảo vệ của Cổ Cung cũng nhanh chóng chạy tới, “Chuyện gì đây?!”

Người đàn ông vạm vỡ lập tức buông tay ra, cánh tay của cậu thanh niên kia trở về tư thế bình thường chỉ trong nháy mắt. “Chỉ là vừa rồi tôi không cẩn thận đụng phải cậu thanh niên này thôi. Xin lỗi cậu.”

Cậu thanh niên kia vội phản bác với giọng run run, “Anh ta nói xạo đó! Anh ta đã bẻ gãy tay tôi rồi, mấy người mau bắt anh ta lại đi!”

Người đàn ông vạm vỡ vội giơ hai tay lên cao, nói, “Tôi không hề đụng tới tay cậu ta.”

Bảo vệ lại gần kiểm tra cánh tay cậu thanh niên kia một lần, xác định hoàn toàn không có việc gì, đen mặt cảnh cáo, “Đây là nơi trang nghiêm, yêu cầu tham quan một cách văn minh, nếu không xin mời các vị ra ngoài cho.”

Chờ bảo vệ đi rồi, cậu thanh niên kia nghiêng răng nói với Triệu Thanh Cốc, “Anh được lắm! Biết tôi là ai không?!”

Quan Viễn nghe vậy bật cười ra tiếng, thầm nghĩ: lời thoại kinh điển của mấy tên lâu la thường chết sớm trong phim.

Cậu thanh niên kia cho rằng Quan Viễn chế nhạo mình, càng tức muốn điên. “Nhóc con không biết trời cao đất rộng! Mau mau khai tên đi!”

Quan Viễn thân nhiên đáp, “Tôi là Quan Viễn, anh ấy tên Triệu Thanh Cốc, nhớ đó!”

“Ông đây tên Ngô Nhuận Kiều, bác là Ngô Dong! Tụi bây chờ đó! Ông nhất định sẽ cho tụi bây không sống nổi ở cái đất thủ đô này!” Ngô Nhuận Kiều hung hăng đe dọa xong, biết hiện tại không đánh lại nhóm Triệu Thanh Cốc đành phải bỏ đi.

Triệu Thanh Cốc có chút ấn tượng với các tên Ngô Dong, hình như là một Hoa kiều mới về nước đang đề xuất hợp tác một hạng mục với Viễn Cốc.

Triệu Thanh Cốc luôn chăm Quan Viễn như chăm con, xảy ra chuyện vừa rồi càng không dám cho cậu đi dạo nữa. Hai người kiếm chỗ ngồi nghỉ, chờ Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc.

Đến trưa bốn người mới rời khỏi Cổ Cung.

Quan Thạch Đầu không hứng thú mấy với Cổ Cung, nhưng Quan Mộc Mộc lại rất thích, luôn miệng kể những điều đã thấy. Lúc Quan Mộc Mộc nói, Quan Thạch Đầu cứ nhìn cậu không chớp mắt với vẻ mặt kiêu ngạo.

Thật ra nhà họ Ngô cũng chẳng có căn cơ gì ở thủ đô. Ông nội Ngô Nhuận Kiều là giảng viên đại học Bắc Kinh. Vào lúc thời cuộc rung chuyển, bác Ngô Nhuận Kiều dẫn cả nhà sang Mỹ, để cha Ngô Nhuận Kiều ở lại, hiện cũng là một giảng viên đại học. đôn Bác Ngô Nhuận Kiều kinh doanh ở Mỹ, kiếm được không ít, giờ là Hoa kiều có tiếng trong nước.

Ngô Nhuận Kiều ôm cục tức hằm hằm về nhà, thấy anh họ Ngô Nhuận Đặc đang ở trong phòng khách xem văn kiện, thầm nghĩ không biết Ngô Nhuận Đặc nắc chứng gì, hồi mới về nước còn ăn chơi khủng khiếp, bỗng nhiên lại trở nên nghiêm túc, suốt ngày lo chuy công ty.

“Anh...” Ngô Nhuận Kiều có chút sợ Ngô Nhuận Đặc.

“Sao?” Ngô Nhuận Đặc không thèm ngẩng đầu, lạnh lùng hỏi.

“Hôm nay em bị người ta chơi một vố...”

Ngô Nhuận Đặc biết tính Ngô Nhuận Kiều, đã không có bản lĩnh còn vô cùng phách lối, bị người trừng trị là chuyện sớm hay muộn thôi. Trước kia mình cũng giống vậy, cho đến khi gặp được người đó...

Ngô Nhuận Kiều thấy anh họ không để ý tới mình, lại hô một tiếng. Ngô Nhuận Đặc nghe tiếng mới phục hồi tinh thần hỏi, “Là ai?”

“Một kẻ tên Quan Viễn, kẻ còn lại tên Triệu Thanh Cốc...”

Là người đó!

“Tôi cảnh cáo cậu, bọn họ không phải người cậu chọc nổi đâu, đừng tạo thêm phiền phức cho tôi và cha tôi...” Ngô Nhuận Đặc nghiêm túc cảnh cáo Ngô Nhuận Kiều một phen, sau đó đưa tờ báo Kinh Tế Tài Chính cho Ngô Nhuận Kiều, “Tự xem đi, xem mình đã chọc tới ai!” dứt lời đứng lên đi mất.

Ngô Nhuận Đặc về phòng, kéo ngăn tủ bí mật của mình ra xem. Bên trong đều là những thứ liên quan đến Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc không thích phỏng vấn, nên rất hiếm khi xuất hiện trên báo. Ngô Nhuận Đặc đã cất công thu thập tất cả những tờ báo có mặt Triệu Thanh Cốc, cũng từng dõi theo Triệu Thanh Cốc như một tên theo dõi cuồng, nhưng bị vệ sĩ của Triệu Thanh Cốc phát hiện ‘dạy dỗ’ cho một trận sau đó mới thôi.

Ngô Nhuận Đặc dùng đầu ngón tay cái xoa xoa khuôn mặt Triệu Thanh Cốc trên hình một hồi, khoe môi khẽ nhếch. Thằng nhóc kia tính ra cũng không phải vô dụng lắm, đã tạo cho mình cơ hội đi gặp Triệu Thanh Cốc.

Tối hôm đó, Ngô Nhuận Đặc tự mình xách một đồng quà tặng tới nhà Triệu Thanh Cốc ‘xin lỗi thay em họ’.

Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc đang ở trong phòng khách, vừa thấy Triệu Thanh Cốc có khách lập tức trở về phòng riêng. Còn Quan Viễn vẫn ngồi yên không động, bữu môi, dựa sát vào Triệu Thanh Cốc để anh xoa bóp thắt lưng cho cậu.

Ngô Nhuận Đặc thấy cảnh hai người thân mật, cảm giác ghen tỵ lập tức trỗi lên, nhưng vẫn nhớ mục đích tới đây, cố nén nổi lòng không cam, tươi cười nói với Triệu Thanh Cốc, “Tổng giám đốc Triệu, hôm nay tôi tới đây là để thay mặt em họ xin lỗi hai người.”

Ngay khi Triệu Thanh Cốc về nhà, đã có người cảm hồ sơ của Ngô Nhuận Kiều đến, tất nhiên đã biết quan hệ giữa Ngô Nhuận Kiều và Ngô Nhuận Đặc.

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Anh khách sáo quá rồi. Cũng chẳng có gì to tát hết.”

Ngô Nhuận Đặc nghe vậy, vui vẻ cười nói, “Hồi đại học, chúng ta là bạn cùng phòng, lúc đó tôi tuổi trẻ ngông cuồng không hiểu chuyện, mong anh đừng để bụng!”

Triệu Thanh Cốc cảm thấy Ngô Nhuận Đặc đã khác trước rất nhiều.

Nói chuyện một lát, Triệu Thanh Cốc ưu tiên chuyển tiền khách, Ngô Nhuận Đặc không muốn làm Triệu Thanh Cốc chán ghét đành đứng lên ra về.

Ngô Nhuận Đặc bước ra tới cửa, ngay lúc quay đầu lại, vô tình nhìn thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đang hôn nhau.

Ngô Nhuận Đặc lớn lên ở Mỹ, tự nhiên không xa lạ đồng tính luyến ái, vừa thấy cảnh đó, mắt nhắm nhắm ghen tức lập tức lan tràn khắp trái tim, siết chặt nắm tay tới mức nổi cả gân xanh trên mu. Không ngờ giữa hai người họ là quan hệ như vậy!

Ngô Nhuận Đặc vừa bước vào cửa Quan Viễn đã thấy không vừa mắt, sau đó càng nhìn càng xác định tên này đang dòm ngó Triệu Thanh Cốc, nên mới cố tình cho Ngô Nhuận Đặc thấy cảnh hai người hôn nhau.

“Giờ thì em hài lòng rồi đúng không?” Triệu Thanh Cốc buồn cười nhìn đáng vẻ ghen tuông của Quan Viễn.

Quan Viễn đắc ý đáp, “Nói cho anh biết, anh là của em! Nếu anh dám trêu hoa ghẹo nguyệt xem em có... Hừ!” Quan Viễn vừa nói vừa làm động tác cắt.

Triệu Thanh Cốc bật cười nói với giọng cưng chiều, “Tiểu Viễn, sao em đáng yêu dữ vậy?!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 96: Chương 73

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn chẳng dư sức quan tâm Ngô Nhuận Đặc và Ngô Nhuận Kiều, hiện giờ toàn bộ sự chú ý của hai người đều dành cho bảo bối trong bụng Quan Viễn.

Ngày qua ngày, rốt cuộc bụng Quan Viễn cũng hơi nhô ra, nhưng vẫn nhỏ hơn thai phụ bình thường nhiều.

Hiện giờ việc Triệu Thanh Cốc thích nhất là ôm Quan Viễn, đặt tay lên bụng cậu nhẹ nhàng vuốt ve, dù không nói gì, nhưng vẫn như có một bầu không khí ngọt ngào ấm áp vây quanh hai người.

Tối ngày nhập học, Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc đã dọn đi. Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn ở nhà một mình buồn, cố gắng rút ngắn thời gian làm việc ở công ty hết mức có thể, bình thường chỉ ở công ty nửa ngày. Nhờ kinh nghiệm ngày càng tăng, dù chỉ nửa ngày Triệu Thanh Cốc cũng dư sức vận hành cả một tập đoàn lớn.

Triệu Thanh Cốc vừa ký xong tờ văn kiện cuối cùng là lập tức gọi điện thoại ngay cho Quan Viễn, “Anh sắp về rồi. Em muốn ăn ở nhà hay ra ngoài?”

Không biết Quan Viễn nói gì, chỉ thấy Triệu Thanh Cốc vui vẻ bật cười. Lúc thư ký tiến vào thấy dáng vẻ như tuyết tan đầu xuân của tổng giám đốc nhà mình, lên vỗ ngực thăm than, khuôn mặt tươi cười quá quyến rũ, đáng tiếc lại là chủ đã có hoa!

Thư ký chờ Triệu Thanh Cốc cúp điện thoại, mới nói, “Tổng giám đốc, người bên đối tác đã đến. Họ hi vọng có thể gặp mặt sớm hơn lịch hẹn, ngay trong hôm nay.”

Triệu Thanh Cốc vừa nhanh chóng thu dọn đồ đạc vừa đáp, “Nói với họ hãy theo lịch hẹn.”

“Dạ.” Thư ký nói xong, nhẹ nhàng đóng cửa lại, đi ra ngoài.

Phó tổng giám đốc đang chờ ở ngoài, thấy thư ký đi ra vội hỏi, “Sao? Tổng giám đốc chịu gặp không?”

“Em đã nói là chắc chắn tổng giám đốc sẽ không chịu mà anh cứ nhất định bắt em phải đi hỏi thử! Tổng giám đốc nói cứ theo lịch đã hẹn!”

Phó tổng giám đốc nghe vậy cũng không bất ngờ, bởi vì biết gần đây tổng giám đốc rất kiên trì nguyên tắc ‘chỉ làm việc nửa ngày’.

Triệu Thanh Cốc đi thẳng từ công ty về nhà, vừa tới cổng đã thấy Quan Viễn đang tưới hoa trong sân. Hoa nở đầy sân, muôn màu muôn vẻ, nhưng anh chỉ say mê mỗi người tưới hoa.

Quan Viễn bắt gặp dáng vẻ ngẩn ngơ của Triệu Thanh Cốc, mỉm cười nói, “Sao lại ngây người ở đó? Mau vào đi!”

Triệu Thanh Cốc đi đến bên cạnh Quan Viễn, ôm cậu vào lòng, dịu dàng nói, “Ai bảo Tiểu Viễn nhà chúng ta đáng yêu quá làm chi!”

Quan Viễn bật cười hì hì, bắt Triệu Thanh Cốc ẩm vào nhà.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc quyết định sẽ ăn ở ngoài, vẫn là Di Nhiên Cư. Chỗ này đã dành một phòng đặc biệt cho riêng hai người.

Quản lý Di Nhiên Cư vừa thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tới, lập tức tiến lên đón, dẫn hai người vào phòng riêng.

“Em ăn thử món canh này đi. Bỏ lắm!” Triệu Thanh Cốc cứ đút cho Quan Viễn ăn suốt cả buổi.

Quan Viễn nói với vẻ mặt đau khổ, “Anh, anh đã đút cho em nhiều lắm rồi! Em thật sự ăn không nổi nữa đâu!”

Nghe vậy Triệu Thanh Cốc mới chịu dừng lại với vẻ mặt tiếc nuối.

Hai người đang ngồi nói chuyện phiếm cho tiêu cơm, đột nhiên cửa phòng bị đẩy mạnh ra. Ngô Nhuận Đặc bước vào, cười nói, “Nghe nói hai anh em tổng giám đốc Triệu đang ăn cơm ở trong này nên tôi tới chào một tiếng. Không làm phiền hai người chứ?”

Quan Viễn không ưa Ngô Nhuận Đặc nên bữu môi chẳng thèm trả lời.

Triệu Thanh Cốc nhú mày, chẳng biết Ngô Nhuận Đặc có ý gì. Nhưng người ta đã tới chào hỏi, anh đành phải lịch sự đáp lại, chào một tiếng rồi dẫn Quan Viễn đi ngay. Nhưng Ngô Nhuận Đặc vất vả lắm mới có cơ hội gặp Triệu Thanh Cốc nào cam tâm thả hai người đi dễ dàng như vậy được.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 97: Sắp Sinh?!

Ngô Nhuận Đặc vội lên tiếng, “Tổng giám đốc Triệu, có duyên lắm mới vô tình gặp được nhau thế này, không biết tôi có vinh hạnh được mời anh ăn một bữa không? Vừa lúc tôi cũng có chút việc muốn bàn với anh.” nói xong nhìn Triệu Thanh Cốc với ánh mắt mong đợi.

Quan Viễn bữu môi thâm nghĩ: đúng là quá lộ liễu, ánh mắt tha thiết như sắp hóa thành thực thể luôn!

Triệu Thanh Cốc không chừa cho Ngô Nhuận Đạc chút mặt mũi nào, lạnh lùng đáp, “Xin lỗi giám đốc Ngô, nếu là chuyện riêng thì hiện tại là thời gian tôi dành cho gia đình, xin lỗi không tiếp được. Còn nếu là việc công xin mời tới công ty hẹn trước.” dứt lời dẫn Quan Viễn đi ngay.

Ngô Nhuận Đạc nhìn theo bóng lưng hai người, tuy ngoài mặt vẫn bình tĩnh, nhưng hai nắm tay siết thật chặt đã để lộ suy nghĩ thật. Một thằng nhóc cái gì cũng không biết như Quan Viễn sao có thể khiến Triệu Thanh Cốc cung chiêu đến vậy?!

Trên đường về, Quan Viễn ngồi ở ghế phụ nhìn qua Triệu Thanh Cốc với ánh mắt ai oán, “Người thích anh càng ngày càng nhiều, đáng ghét!”

Triệu Thanh Cốc bật cười, đáp, “Mặc kệ có bao nhiêu người thích, anh cũng chỉ thích một mình Tiểu Viễn thôi!” nói đến ‘đào hoa’, Quan Viễn cũng chẳng ít hơn Triệu Thanh Cốc bao nhiêu, nhưng đã bị Triệu Thanh Cốc lạnh lẽo chặn hết nên không ai dám bén mảng xuất hiện trước mặt cậu nữa.

Quan Viễn hừ một tiếng, sau đó nhắm mắt ngủ thiếp đi. Hiện giờ cái thai đã lớn tháng khiến Quan Viễn luôn cảm giác mệt rã rồi hề chút lại muốn ngủ, buộc phải qua trường đại học làm thủ tục đăng ký xin tạm nghỉ học nửa năm.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn đã ngủ, nhẹ nhàng lấy tấm chăn mỏng đắp cho cậu, rồi tập trung lái xe tiếp.

Thời gian trôi nhanh như chớp, chẳng mấy chốc đã qua hai tháng. Càng gần tết, ngày sinh dự tính của Quan Viễn cũng càng gần. Triệu Thanh Cốc vô cùng lo lắng, hận không thể cầm thước đo quãng đường Quan Viễn đã đi mỗi ngày, cứ sợ cậu đi nhiều mệt. Ngược lại Quan Viễn vẫn thoải mái như thường, hơn nữa còn mơ hồ cảm thấy hình như mình có thể giao lưu với bé con trong bụng.

Viễn Cốc càng ngày càng phát triển, chẳng những đã thành con rồng đứng đầu Trung Quốc, còn thuộc tốp đầu các tập đoàn lớn mạnh nhất thế giới. Với địa vị như vậy, Triệu Thanh Cốc chắc chắn không thể vắng mặt trong các bữa tiệc mừng năm mới.

Kỳ nghỉ tết, Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu đều không về nhà, vào một công ty con của Viễn Cốc thực tập. Quan Viễn thấy hai người thường tới chơi, biết không thể gạt được mãi bèn nói thật việc mình đang mang thai. [diễn.vn.dnà/lewq/qu;bvýdoon](#) Nghe xong, tuy Quan Mộc Mộc rất khiếp sợ, nhưng ngoài mặt vẫn duy trì được vẻ bình tĩnh, còn Quan Thạch Đầu thì không nén nổi, lắp bắp hỏi, “Con trai... Con trai mang thai?! Chẳng lẽ đại ca là con gái?!” Qua hồi lâu Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu mới bình tĩnh lại, tiếp nhận việc Quan Viễn mang thai.

Năm mới Triệu Thanh Cốc vội vàng xã giao, nhờ Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc qua nhà chơi với Quan Viễn.

Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc đều thật lòng yêu quý Quan Viễn, biết nhất quyết phải giữ bí mật việc cậu mang thai. Cứ mỗi lần nghe tới hai chữ ‘mang thai’ là Quan Thạch Đầu lại chột dạ ngậm chặt miệng, chỉ sợ lỡ miệng để lộ.

Quan Thạch Đầu đang nhai táo rột rột, đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó, cười đến mức run rẩy cả người.

Quan Mộc Mộc và Quan Viễn nhìn nhau khó hiểu.

Quan Mộc Mộc đập vai Quan Thạch Đầu một cái, “Anh có bệnh à?! Tự nhiên cười ngây ngô vậy?”

Quan Thạch Đầu vất vả lắm mới ngừng cười được, vừa dùng tay lau nước mắt vừa nói, “Đại ca, vừa rồi em nghĩ không biết đến lúc đại ca sinh, em bé sẽ ra từ đường nào? Chắc là từ phía sau chứ còn chỗ nào khác nữa đâu!” dứt lời lại cười cạc cạc như vịt kêu.

Quan Viễn tức giận đá Quan Thạch Đầu mấy cái. “Quan Thạch Đầu, gần đây rảnh rồi sinh nông nổi đúng không?! Muốn tôi nói với anh Thanh Cốc một tiếng giùm không?”

Quan Thạch Đầu vừa nghe đến hai chữ ‘Thanh Cốc’ đã thấy lạnh cả người, cười nịnh nọt nói, “Đại ca, em chỉ đùa chút thôi mà, ha ha!”

Quan Mộc Mộc thở dài che mắt, thật sự không nở nhìn, quá ngốc!

Trên lầu ba người vui vẻ cười nói, dưới lầu Triệu Thanh Cốc đang tiếp một nhóm khách mới, cha con Ngô Nhuận Đạc. Công ty nhà họ Ngô xem như có quan hệ hợp tác thân thiết với Viễn Cốc, Triệu Thanh Cốc không tiện nhờ quản gia tiếp giùm, nên ngồi nói chuyện vài câu.

Ngô Nhuận Đạc ngồi một bên, tham lam ngắm nhìn Triệu Thanh Cốc, hai mắt như muốn dính chặt lên người anh. Đã hơn nửa năm từ lần gặp mặt cuối cùng, Triệu Thanh Cốc quả là càng ngày càng quyến rũ hơn!

Triệu Thanh Cốc nhú mày, khó chịu với cái nhìn quá lộ liễu của Ngô Nhuận Đạc. Xem ra sang năm phải tính lại việc hợp tác với nhà họ Ngô, không phải là không còn sự lựa chọn nào khác.

Triệu Thanh Cốc chỉ nói mấy câu đã đứng lên tiễn khách. Cha Ngô Nhuận Đạc tất nhiên không có ý kiến gì. Bởi vì hiện tại biết bao nhiêu người mong được bước vào cổng nhà họ Triệu để chúc tết, nhưng không phải ai cũng có được vinh hạnh này. Có người mặc dù vào được rồi cũng chỉ do quản gia tiếp đãi, số người được Triệu Thanh Cốc tự mình ra tiếp ít đến mức có thể đếm trên đầu ngón tay.

Ngô Nhuận Đạc luôn mong có thể nói mấy câu với Triệu Thanh Cốc, nhưng từ đầu tới cuối Triệu Thanh Cốc đều không thèm nhìn Ngô Nhuận Đạc lấy một cái.

Vừa bước ra khỏi cổng nhà Triệu Thanh Cốc, Ngô Nhuận Đạc đã bất mãn nói, “Cha, Triệu Thanh Cốc có phải hơi ngông cuồng không?! Chỉ nói mấy câu đã đuổi chúng ta về!”

Một năm qua Ngô Nhuận Đặc hiểu chuyện hơn trước nhiều, đã giúp được không ít việc nên cha Ngô Nhuận Đặc cũng kiên nhẫn đáp, “Nhuận Đặc à, con phải biết, chúng ta có thể trực tiếp nói vài câu với tổng giám đốc Triệu đã là tốt lắm rồi! Biết bao nhiêu người muốn vào công ty còn được nữa là! Cha nghe nói có mấy công ty cũng đang cạnh tranh hợp tác với Viễn Cốc khai thác thị trường Bắc Mỹ, hi vọng năm sau chúng ta vẫn được hợp tác với Viễn Cốc tiếp.”

Ngô Nhuận Đặc không hề biết hiện tại Viễn Cốc có ảnh hưởng thế nào đến tình hình kinh tế thế giới, càng không biết, nhờ Viễn Cốc công ty của nhà mình mới có lực ảnh hưởng ngày càng lớn ở thị trường Bắc Mỹ.

“Chắc là được thôi! Năm ngoái chúng ta đã rất tốt. Hơn nữa con và Triệu Thanh Cốc còn là bạn thời đại học.”

Cha Ngô Nhuận Đặc chẳng trông mong gì vào mối quan hệ kia, trên thương trường, cha con ruột thịt còn phản bội nhau được hưởng chi bạn học thời đại học vốn chỉ gặp nhau mấy lần, xem thái độ lúc này, chỉ sợ Triệu Thanh Cốc chẳng hề xem Ngô Nhuận Đặc là bạn học. Nhưng dù sao có một chút liên hệ cũng tốt hơn là không có gì hết.

Nghĩ vậy, cha Ngô Nhuận Đặc cười nói, “Ừ, tình bạn là thứ rất đáng quý.”

Ngô Nhuận Đặc đắc ý cười cười, nhưng nhớ tới thái độ lạnh nhạt của Triệu Thanh Cốc lúc này, nụ cười lại nhạt hẳn.

Triệu Thanh Cốc vất vả tiễn hết khách đi, vội vàng chạy lên lầu ngay, chưa vào phòng đã nghe thấy tiếng cười của ba người, trong đó tiếng của Quan Thạch Đầu là to nhất.

Biết Quan Viễn vui Triệu Thanh Cốc cũng vui lây, cười cười đẩy cửa bước vào, hỏi “Có chuyện gì mà vui dữ vậy?” dứt lời ngồi xuống bên cạnh Quan Viễn, ôm cậu vào lòng.

Quan Thạch Đầu sợ Quan Viễn mách với Triệu Thanh Cốc suy đoán ngớ ngẩn của mình, vội đáp, “Không có gì ạ! Chỉ nói chuyện bình thường thôi ha ha!” nói xong chợt dạ sờ sờ ột.

Quan Mộc Mộc thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn lại dính chùm vội kéo Quan Thạch Đầu nói muốn đi xem ti vi. Quan Thạch Đầu định nói ở đây cũng có ti vi, nhưng chưa kịp phát ra tiếng đã bị Quan Mộc Mộc trừng một cái, vội ngậm chặt miệng, ngoan ngoãn đi theo Quan Mộc Mộc xuống lầu.

Triệu Thanh Cốc dịu dàng hỏi, “Bảo bảo có ngoan không?”

Quan Viễn yên tâm vui đùa vào ngực Triệu Thanh Cốc, gật đầu một cái, sau đó làm nũng, “Em mệt.” dzdgiẽ.dnfaeq/qk"lẽ]mqufn/mfys.đôn Vừa rồi nghe Quan Thạch Đầu huyền não không có cảm giác gì, giờ có Triệu Thanh Cốc bên cạnh, mí mắt Quan Viễn lập tức rũ xuống, mệt mỏi chỉ muốn ngủ.

Triệu Thanh Cốc nhanh chóng ôm Quan Viễn lên giường. “Mệt thì ngủ đi một lát đi.”

Quan Viễn nhắm mắt làm bầm, “Anh ngủ với em.”

Triệu Thanh Cốc yêu thương hôn trán Quan Viễn một cái, nghe lời nằm xuống ngủ với cậu.

Mùa đông ngày ngắn, lúc hai người thức dậy đã tới giờ ăn chiều.

Trong nhà có Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu cảm giác náo nhiệt hẳn. Mấy người không có quy tắc khi ăn không được nói, nên vừa quây quần bên bàn ăn ăn cơm vừa tán gẫu vui vẻ.

Quan Thạch Đầu hỏi Quan Mộc Mộc, “Ba mẹ anh nói qua tết muốn lên thủ đô một chuyến, ba mẹ em có định đi không?”

Quan Mộc Mộc đáp, “Để em gọi điện về hỏi thử.”

Lúc khai giảng, cha mẹ Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc đều vội không đưa con lên đăng ký nhập học được, bèn bàn chờ cuối năm bớt vội sẽ đi, dù gì con mình cũng thi đậu trường có tiếng ở thủ đô, không lên xem thử quả thật là đáng tiếc.

“Vậy à?” Quan Viễn rất mong gặp Lý Anh, lúc nhỏ Lý Anh đã chăm sóc hai anh em cậu rất nhiều.

Triệu Thanh Cốc vừa gấp đồ ăn cho Quan Viễn vừa cười nói, “Mong lắm đúng không? Qua tết là được gặp thăm rồi!”

Quan Viễn đang muốn trả lời, đột nhiên nhăn mặt, hô, “Bụng... bụng...”

Triệu Thanh Cốc vừa nghe Quan Viễn hô bụng bụng, luống cuống ôm lấy Quan Viễn run run hỏi, “Tiểu Viễn, em sao vậy?! Muốn sinh à?”

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc khẩn trương, cảm giác có thứ gì đó muốn nhảy ra khỏi bụng, nhưng không phải là đau lắm, vội nắm lấy tay anh nói, “Em không sao. Anh ôm em về phòng rồi mời bác sĩ tới đi! Chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ cả rồi, đừng lo!”

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn có vẻ không đau lắm, nhanh chóng bình tĩnh lại, bắt đầu an bài đầu vào đầy như đã chuẩn bị từ trước.

Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc đều sợ choáng váng. Sắp... sinh?!

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Tham Tham

Trong lúc chờ bác sĩ tới, Quan Viễn càng ngày càng thấy đau bụng nhiều hơn, bắt đầu đổ mồ hôi lạnh cả người.

Triệu Thanh Cốc nắm chặt tay Quan Viễn, an ủi, “Tiểu Viễn, không sao đâu! Không sao đâu!” nhưng giọng nói run rẩy đã để lộ nỗi sợ của anh.

Quan Viễn thấy vậy, miễn cưỡng cười nói, “Em... không sao đâu... A... A!!”

Quan Viễn đột nhiên hét to một tiếng khiến Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc đang đứng ngoài cửa giật bắn cả người. Quan Thạch Đầu lắp bắp hỏi, “Sao... sao đại ca hét to dữ vậy?” Quan Mộc Mộc mặc dù không nói, nhưng trong lòng cũng rất lo lắng.

Trong lúc Triệu Thanh Cốc hoảng hốt chưa kịp có phản ứng thì đã nhìn thấy cảnh tượng cả đời này không thể nào quên được.

Trên bụng Quan Viễn đột nhiên xuất hiện một vòng sáng nhu hòa, sau đó một đóa sen trắng từ từ chui ra, nở to, giữa đài hoa có một bóng dáng nho nhỏ.

Triệu Thanh Cốc chưa kịp nhìn rõ đó là gì thì ‘bóng dáng’ kia đã nhanh chóng biến thành hình một đứa bé sơ sinh. Sau đó là tiếng khóc kinh thiên động địa quấy khóc thán sấu của bé con, như muốn tuyên bố sự tồn tại của nó trên thế gian này.

Đóa sen trắng từ từ chui vào bụng Quan Viễn lại, cho đến khi bé con hoàn toàn nằm vững trên người Quan Viễn thì đóa sen đã biến mất không còn chút dấu vết.

Quan Viễn nhìn bé con trên bụng, tình cảm tự nhiên dâng trào, cảm thấy bé con vô cùng đáng yêu.

Triệu Thanh Cốc hoàn toàn kinh ngạc đến ngơ ngời, đến khi phục hồi tinh thần mới run run vươn tay nâng bé con lên như nâng một món đồ vô cùng quý giá, cả người cứng ngắc, chỉ sợ mạnh tay quá sẽ làm bé con bị thương.

Bé con sau một hồi gào thét ‘thỏa thích’, giờ đã ngủ say, thỉnh thoảng còn chớp chớp cái miệng nhỏ.

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc cử động như rô bốt, bật cười nói, “Anh, anh để con nằm xuống đây đi.”

“À... ừ.” Triệu Thanh Cốc lập tức đặt bé con nằm xuống bên cạnh Quan Viễn, thở phào một hơi, nhìn một lớn một nhỏ nằm trên giường, cảm giác hạnh phúc không thể nói hết bằng lời.

Triệu Thanh Cốc yêu thương hôn trán Quan Viễn, nói, “Khổ cho em rồi. Giờ có chỗ nào thấy khó chịu không?”

Quan Viễn lắc đầu, “Em cảm thấy hiện tại mình có thể chạy có thể nhảy, còn khỏe hơn trước nữa!” nói xong muốn xuống giường chứng minh cho Triệu Thanh Cốc thấy.

Triệu Thanh Cốc lập tức đè Quan Viễn lại, “Hồ đồ! Nằm im nghỉ ngơi đi! Dù em cảm giác không sao nhưng cẩn thận vẫn hơn! Để anh đi lấy cái gì cho em ăn.”

Quan Viễn gạt đầu, nghe lời nằm im.

Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc ở ngoài cửa đi tới vòng lui, thấy Triệu Thanh Cốc ra, vội hỏi, “Sao rồi anh? Vừa rồi nghe tiếng trẻ con khóc, bé con ra rồi à?”

Triệu Thanh Cốc vui vẻ cười đáp, “Ừ. Bảo bảo rất khỏe mạnh.”

Quan Thạch Đầu nhảy cẫng lên, hoan hô, “A, em thành chú rồi!” Quan Mộc Mộc cũng rất vui, nhưng nghĩ Quan Viễn cần yên tĩnh nghỉ ngơi bèn kéo Quan Thạch Đầu lại.

Quản gia đi đón bác sĩ về trước sau chỉ chừng mười phút, nào ngờ Quan Viễn đã sinh xong.

Triệu Thanh Cốc vẫn nhờ bác sĩ khám cho Quan Viễn và bé con để chắc chắn.

Sau khi nghe bác sĩ kết luận Quan Viễn và bé con đều vô cùng khỏe mạnh, Triệu Thanh Cốc mới hoàn toàn yên tâm. Sắc mặt Quan Viễn hồng nhuận không hề giống người vừa sinh xong. Có lẽ đàn ông sinh con đã là chuyện thần kỳ, nên cũng không thể suy theo lẽ thường được.

Suốt một tuần, Triệu Thanh Cốc không thèm tới công ty, cả ngày vây quanh một lớn một nhỏ, chỉ cho phép Quan Viễn được xuống giường nhiều nhất một giờ mỗi ngày, kháng nghị không có hiệu quả.

Sau một tuần, bé con lúc đầu vốn da nhăn nheo như khi con đã hoàn toàn thay đổi, trở nên trắng trắng tròn tròn y hệt bánh bao nhỏ vừa chưng xong, đặc biệt có một đôi mắt to đen láy láy khiến người ta yêu muốn chết, mấy người lớn trong nhà hề rảnh là bu lại dòm. Khổ nỗi Triệu Thanh Cốc thương con như mạng, người khác vừa nhìn một cái đã thấy như bị cắt máu. dĩ nhiên là không thể. Vì vậy Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc chỉ có thể thừa dịp Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đi ăn cơm mới có cơ hội được sờ sờ hôn hôn bé con một cái. Quả thật mỗi lần nhắc tới lại muốn khóc!

Quan Viễn tìm bà vú tới cho bé con có sữa uống, nào ngờ bé con sống chết không chịu bú, vừa được bà vú ôm là khóc như chết đi sống lại. Triệu Thanh Cốc đành lấy nước suối thiêng khuấy sữa bột cho bé con uống thử, không ngờ bé con lại rất thích.

Triệu Thanh Cốc ngoại trừ chăm sóc Quan Viễn và bảo bảo, còn dành thời gian tìm tên cho bảo bảo, suốt ngày cứ ôm quyền tự điển to oạch lật tới lật lui, cộng thêm sự giúp sức của quân sự quạt mo Quan Thạch Đầu. Nhưng hai người vô đầu bút tai đến mức tóc sắp rụng hết cũng chẳng kiếm được cái tên nào vừa ý.

“Sao phải khổ vậy, lấy một cái tên có ngụ ý tốt là được rồi!” Quan Viễn sợ Triệu Thanh Cốc cứ tiếp tục bút tóc sẽ thành ông cụ trọc đầu bèn nói.

“Anh đã kiếm được rất nhiều, nhưng không có cái nào xứng với bảo bảo hết.” Triệu Thanh Cốc chìa quyển sổ tay cho Quan Viễn xem, là thành quả ‘lao lực’ mấy ngày nay.

Quan Viễn cầm quyển sổ nhìn lướt qua, cảm thấy nhiều tên không tề, bèn chỉ vào một cái nói, “Tên này hay nè!”

“Triệu Kiệt Thụy? Ngụ ý tốt, nhưng đọc không dễ nghe tí nào.” Triệu Thanh Cốc cau mày đáp.

“Vậy anh tự nghĩ tiếp đi!” Quan Viễn quyết định mặc kệ Triệu Thanh Cốc, “Nhưng trước hết hãy chọn một cái tên ở nhà cho bảo bảo. Nếu không chờ anh tìm được tên khai sinh thì không biết phải tới ngày tháng năm nào đâu!”

Không ngờ chỉ lấy tên ở nhà cho bé con Triệu Thanh Cốc cũng rối rắm y hệt, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không quyết định được. Rốt cuộc vẫn là Quan Viễn mặc kệ Triệu Thanh Cốc phản đối, quyết định kêu là Tham Tham, bởi vì bé con mập mạp thật sự rất ham ăn.

Triệu Thanh Cốc ở nhà một tuần, đồng hồ sơ cần anh xem đã chất cao như núi, có một số việc bắt buộc phải do anh quyết, không thể để cấp dưới giải quyết thay được. Bởi vậy, Triệu Thanh Cốc không thể tiếp tục ở nhà được nữa.

Ngày Triệu Thanh Cốc bắt đầu đi làm lại, cứ ôm Tham Tham hôn rồi lại hôn, quyền luyến không rời. Nhưng hai mắt bé con chỉ nhìn chăm chăm bình sữa không rời. Triệu Thanh Cốc giả bộ tức giận phát nhẹ vào mông Tham Tham một cái, “Đúng là đồ vô lương tâm!”

Nghe tin Triệu Thanh Cốc đi làm, Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu đều hoan hô. dĩ nhiên là không. Vì lúc Triệu Thanh Cốc ở nhà, bọn họ muốn ôm Tham Tham phải lén lút thật sự rất khổ sở. Nay Triệu Thanh Cốc đi rồi, chẳng phải bọn họ muốn ôm muốn hôn bao nhiêu là tùy thích?!

Ngay cả Quan Viễn cũng thở phào nhẹ nhõm. Bởi vì cứ bị Triệu Thanh Cốc bắt nằm trên giường riết, cậu sắp nổi mốc luôn rồi. Triệu Thanh Cốc vừa ra khỏi cửa, Quan Viễn lập tức vọt ngay ra sân chạy một vòng, cảm khái những tháng ngày tự do thật sự vô cùng tốt đẹp!

Trong nhà có ba người vui sướng vì được giải phóng, Triệu Thanh Cốc đến công ty lại nóng ruột nóng gan cả ngày. Quá nhiều việc chất chồng, Triệu Thanh Cốc muốn về sớm cũng không được, khiến cả công ty từ trên xuống dưới phải sống trong luồng khí áp cực thấp suốt cả ngày. Thư ký phát hiện, cứ cách một đoạn thời gian, Triệu Thanh Cốc lại nhìn chăm chăm điện thoại của mình một lát, khóe miệng nở nụ cười dịu dàng, thậm chí có khi còn vuốt ve màn hình. Thư ký vô cùng tò mò không biết Triệu Thanh Cốc đang nhìn cái gì.

Thật ra, trên màn hình điện thoại là ảnh của Quan Viễn và Tham Tham. Quan Viễn ôm Tham Tham ngồi bên cửa sổ, gió nhẹ thổi bay rèm cửa màu trắng, ánh mặt trời chiếu vào, Quan Viễn khẽ cười, dịu dàng trong mắt như muốn tràn cả ra ngoài. Còn Tham Tham thì mở thật to đôi mắt đen nhìn chăm chăm ống kính, thật ra là nhờ Triệu Thanh Cốc cầm bình sữa dụ mới được.

Vắt và xử lý xong đồng hồ sơ ứ đọng Triệu Thanh Cốc lập tức chạy như bay về nhà.

Mùa đông năm nay không lạnh lắm, lúc mặt trời còn chưa lặn, chiếu vào người cực kỳ ấm áp. Quan Viễn đoán Triệu Thanh Cốc sắp về, bèn ôm Tham Tham đã được mặc cực kỳ kín ra sân đứng chờ anh về.

Hình như Tham Tham rất thích phơi nắng, cười khanh khách không ngừng. Quan Viễn nhẹ nhàng áp mũi lên má Tham Tham hít hít, da Tham Tham vừa trơn mịn như rau câu lại có mùi sữa thơm thoang thoang. Tham Tham cười càng lớn tiếng hơn. Một lớn một nhỏ hồn nhiên chơi đùa.

Từ xa, nghe thấy tiếng cười của một lớn một nhỏ Triệu Thanh Cốc cảm thấy mệt mỏi cả một ngày làm việc lập tức biến đâu mất tăm, vội bước nhanh hơn.

Triệu Thanh Cốc ôm lấy Tham Tham hôn thật mạnh hai cái, lại hôn Quan Viễn mấy cái mới hỏi, “Sao lại ra sân? Không phải đã kêu em đừng xuống giường coi chừng lạnh sao?!”

“Biết, em chỉ ra ngoài tản bộ thôi mà.” Quan Viễn biết tranh không lại Triệu Thanh Cốc, chẳng cãi cố làm gì, dù sao lúc Triệu Thanh Cốc đi làm cũng không quản được cậu, mắc gì phải cãi nhau cho tổn thương tình cảm. Nghĩ tới đây, Quan Viễn cười ha ha, giống như mèo con trộm được cá khô nhỏ.

Triệu Thanh Cốc cứng chiều vuốt tóc Quan Viễn, đừng tưởng anh không biết cậu ngốc này đang nghĩ gì trong đầu nếu không nhờ anh giả bộ mơ hồ mắt nhắm mắt mở cho qua làm sao cậu được như ý chứ?

Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc thấy Triệu Thanh Cốc về, tuyệt vọng nghĩ thầm hôm nay không còn cơ hội đụng tới Tham Tham nữa rồi.

Cả nhà ngồi vào bàn ăn cơm chiều. Tham Tham nằm trong xe nôi đặt bên cạnh nhìn người lớn ăn cơm, miệng chóp chép theo.

Quan Viễn thấy nhưng vẫn giả bộ như không.

Tham Tham thấy không ai để ý tới mình, đành phải tạo cảm giác tồn tại bằng cách gào khóc, tất nhiên chỉ là giả. Triệu Thanh Cốc vừa nghe Tham Tham khóc vội đặt đĩa xuống, chạy ngay tới, “Tham Tham sao vậy?” vừa nói vừa ôm Tham Tham lên đong đưa.

Quan Viễn rõ như ban ngày ‘chiêu trò’ của Tham Tham, cười nói, “Kệ đi anh. Tham Tham giả bộ đòi ăn đó! Vừa mới uống xong một bình sữa, bụng như cái trống rồi!”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy sờ thử bụng Tham Tham, quả nhiên đang căng.

Triệu Thanh Cốc mặc dù thương con nhưng biết bé con ăn nhiều không được đành nhẫn tâm thả Tham Tham vào trong nôi lại. Tham Tham thấy đòi ăn vô vọng, vô tư ngáp một cái, đi ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 99: Bắt Cóc

Quan Viễn buồn cười nhìn Tham Tham ngủ còn thoi ra bong bóng. Vật nhỏ, dám đấu với cha! Không ngấm lại là ai sinh ai?!

Chóp mắt Tham Tham đã đầy tháng. Quan Viễn phát hiện Tham Tham càng lớn càng tham ăn. Hơn nữa, ngoại trừ cực kỳ chấp nhặt với cái ăn, còn rất thích nói nhảm, chỉ cần vừa mở mắt ra là ‘nói’ không ngừng.

“Nha... A...” Tham Tham nằm trong lòng Quan Viễn, không chỉ này chỉ kia nói suốt. “Ừ... Đó là cửa sổ... Ừ, cha biết rồi!” Chỉ một mình nói không chịu, còn bắt phải có người đáp lại, bằng không sẽ khóc. Quan Viễn hết cách đành thỉnh thoảng ứng phó vài câu, tiếp tục đọc sách. May mắn hiện giờ bé con vẫn chưa hiểu gì, không biết cha mình không tập trung nghe, chỉ đáp cho có lệ, thấy có người đáp lại là vui rồi.

Đến giờ uống sữa, Tham Tham dừng tán gẫu, chờ ba ba. Nhưng Quan Viễn đang mải mê đọc sách, Tham Tham chờ một lát thấy ba ba vẫn không có động tĩnh, lại bắt đầu hừ hừ.

Quan Viễn nghe tiếng là hiểu ngay, “Được rồi được rồi! Có sữa ngay đây!” dứt lời nhờ bảo mẫu lấy bình sữa đã pha sẵn tới.

Quan Viễn vừa đưa bình sữa tới miệng Tham Tham. Bé con đã vội vã vươn tay ôm lấy bình sữa, bắt đầu mút liên hồi.

Quan Viễn vừa vịn bình sữa cho Tham Tham bú vừa nói, “Từ từ thôi, không ai dành với con đâu. Đừng uống nhanh coi chừng sặc. Vì con mà cha không tới trường, ở nhà làm ‘bà mẹ bỉm sữa’, sau này lớn lên dám không hiếu thảo với cha xem cha có đánh nát mông không!” Dứt lời, Quan Viễn bị chính ý tưởng của mình chọc cười, yêu thương hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tham Tham.

Tham Tham không hiểu ba ba đang nói gì, vui vẻ vì được uống sữa, no nê xong mần nguyên híp mắt lại, ngủ. Sữa này Quan Viễn dùng nước suối thiêng trong không gian pha, đừng nói trẻ con, ngay cả người lớn cũng rất thích.

Quan Viễn nhìn đồng hồ thấy sắp bốn giờ, đoán hẳn là Triệu Thanh Cốc sắp về. Một tháng này anh đều tan làm sớm.

Nhưng Quan Viễn đợi tới năm giờ hơn vẫn chưa thấy bóng dáng Triệu Thanh Cốc đâu.

Hôm nay đúng là gần bốn giờ rồi Triệu Thanh Cốc đã dọn dẹp đi về, uống hết ly cà phê, cầm theo tài liệu ra thang máy, bấm nút xuống thẳng hầm để xe.

Trong thang máy, Triệu Thanh Cốc cảm thấy hơi choáng váng, chỉ nghĩ do đi thang máy, lắc lắc đầu vài cái cho tỉnh. Nào ngờ càng ngày càng thấy nặng nề, bước chân cũng lao đảo. Triệu Thanh Cốc lập tức biết có việc bất thường, móc di động trong túi ra.

Đúng lúc này, Ngô Nhuận Đặc xuất hiện, “Thanh cốc, trùng hợp quá!”

Triệu Thanh Cốc chẳng còn hơi sức dài dòng với Ngô Nhuận Đặc, tiếp tục bấm điện thoại.

Ngô Nhuận Đặc nhanh chóng vọt tới đề ngón tay đang bấm điện thoại của Triệu Thanh Cốc lại, ân cần hỏi, “Anh sao vậy? Thấy chỗ nào khó chịu à?”

“Anh muốn làm gì?” Triệu Thanh Cốc cảm giác càng ngày càng muốn ngủ, cắn răng quát một câu. Vừa xảy ra chuyện, Ngô Nhuận Đặc đã lập tức xuất

hiện đúng lúc, không liên quan mới là lạ.

Ngô Nhuận Đặc nghe vậy, biết đã bị lộ, không những không sợ, ngược lại còn cảm thấy hưng phấn hơn, si mê nhìn Triệu Thanh Cốc, nói, “Không hổ là Triệu Thanh Cốc, biết ngay tôi làm! Vậy anh nói thử xem, tôi muốn làm gì?” Nói xong vươn tay vuốt ve hai má Triệu Thanh Cốc. “Triệu Thanh Cốc, anh biết không, tôi thích anh biết bao nhiêu, nhưng anh vẫn không chịu nhìn tôi dù chỉ một lần, trong mắt anh chỉ có thằng nhóc tí tiện cái gì cũng không có kia. Có điều chẳng bao lâu nữa, anh sẽ thành của tôi thôi!”

Trước khi ngủ mê, Triệu Thanh Cốc dựa vào chút ý thức còn sót lại mở khóa điện thoại di động.

Quan Viễn ở nhà chờ Triệu Thanh Cốc, cảm giác vô cùng bồn chồn. Đúng lúc này, di động của Quan Viễn reo lên. Quan Viễn vội vàng bấm nghe, nhưng đầu kia không hề nói tiếng nào. “Anh...” Cậu chưa kịp nói hết câu đầu kia đã cúp máy.

Triệu Thanh Cốc đã bất tỉnh, lúc bị Ngô Nhuận Đặc đỡ lên xe, di động trong túi quần cộ trúng nút tắt nên tắt mất.

Quan Viễn nghe tiếng tí tí trong điện thoại, tim như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Cậu biết nếu không có chuyện gì anh nhất định sẽ không cúp điện thoại của cậu.

Quan Viễn đột nhiên có cảm giác chẳng lành, ôm chặt Tham Tham. Tham Tham bị bõm một tiếng, vươn tay nhỏ bé sờ bàn tay đang phát run của Quan Viễn. Cảm giác mềm mại từ tay Tham Tham khiến Quan Viễn phục hồi tinh thần. Anh và con đang cần cậu, cậu buộc phải tỉnh táo.

Quan Viễn chợt nhớ ra, vội bật di động. Gần đây Viễn Cốc tập trung nghiên cứu hệ thống truy tung trên di động, đã ra thành phẩm, mấy ngày trước Triệu Thanh Cốc vừa trang bị vào di động của hai người. Hệ thống này hiện vẫn chưa xuất hiện trên thị trường, chỉ có hai người và một số nhân viên nghiên cứu của Viễn Cốc là biết về sự tồn tại của nó.

Triệu Thanh Cốc sợ Quan Viễn xảy ra bất trắc mới trang bị, không ngờ Quan Viễn lại dùng nó để cứu anh trước.

Quan Viễn bật hệ thống truy tung, chỉ sợ điện thoại Triệu Thanh Cốc bị ném hoặc bị hủy sẽ không dò được. Nhưng khi hệ thống hoạt động, điểm đỏ trên màn hình vẫn đang di động với tốc độ cao. Quan Viễn thở phào một hơi, may mắn, ít nhất cũng biết người đang ở đâu.

Quan Viễn lập tức tập hợp nhóm vệ sĩ của Viễn Cốc và báo cảnh sát. Cậu không biết đối phương là ai, có bao nhiêu người, e rằng chỉ riêng nhóm vệ sĩ sẽ không đối phó nổi. Viên cảnh sát nhận điện thoại vừa nghe người đứng đầu tập đoàn Viễn Cốc xảy ra chuyện, run rẩy cả người, thầm nghĩ: mẹ ơi, nếu người đứng đầu tập đoàn Viễn Cốc mà có mệnh hệ gì, cấp trên không ăn mình mới là lạ! Vì thế không dám khinh thường, tức tốc báo lên trên. Cứ thế tin Triệu Thanh Cốc gặp nạn đã nhanh chóng tới tai tầng cao nhất.

Triệu Thanh Cốc là ai, không người không biết, nhưng dân chúng chỉ biết Triệu Thanh Cốc rất giỏi, hoặc vô cùng giỏi còn Triệu Thanh Cốc thật sự đại biểu cho cái gì thì chỉ có chính phủ mới biết. Nhất quyết không thể để cho Triệu Thanh Cốc xảy ra chuyện! Thậm chí tầng cao nhất đã nghĩ tới các loại giả thuyết cỡ như âm mưu ám sát của nước ngoài này nọ. Phía trên lập tức hành động, ra lệnh phong tỏa cả thành phố, quyết không để cho phần tử phản động chạy khỏi Bắc Kinh. Cả thành phố ‘sôi trào’ trong im lặng, đặc biệt mấy chỗ hải quan kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt.

Quan Viễn giao Tham Tham cho quản gia trông, tự mình dẫn người đi tìm Triệu Thanh Cốc. Đường như Tham Tham cũng biết giờ không phải là lúc khóc nháo, ngoan ngoãn cho quản gia ẵm.

Quan Viễn chỉ dẫn theo một nửa vệ sĩ, số còn lại ở nhà bảo vệ Tham Tham. Triệu Thanh Cốc hiện đang không rõ sống chết, không thể để Tham Tham lại xảy ra chuyện.

Trên đường đi, Quan Viễn luôn giữ liên lạc với cảnh sát. Bên đó vừa nghe Quan Viễn biết hướng đi của Triệu Thanh Cốc cũng thở phào một hơi, ít nhất không đến mức phải tìm kiếm vòng vòng.

Ngô Nhuận Đặc chờ Quan Viễn đến vùng ngoại ô Bắc Kinh, tới một kho hàng bỏ hoang.

Trước kho hàng có một chiếc trực thăng đậu sẵn. Bên cạnh là năm người đàn ông nước ngoài cao to vạm vỡ đều đeo súng máy.

Tên cầm đầu thấy Ngô Nhuận Đặc tới lập tức cười to, nói, “Ngô, tôi biết chắc cậu sẽ không để chúng tôi thất vọng! Lần này cậu đã lập công lớn, phía trên nhất định sẽ có thưởng xứng đáng!”

Một người trong bọn đi ra đỡ Triệu Thanh Cốc vào.

Ngô Nhuận Đặc thần nhiên đáp, “Quan trọng nhất là mấy người đừng quên chuyện đã đáp ứng tôi! Không được làm bị thương Triệu Thanh Cốc.”

Tên cầm đầu cười đáp, “Dĩ nhiên! Thứ chúng tôi cần là bộ não của Triệu Thanh Cốc, tất nhiên sẽ không làm bị thương cậu ta. Chuyện cậu và Triệu Thanh Cốc phía trên cũng sẽ ủng hộ.”

Nghe vậy, Ngô Nhuận Đặc mới mỉm cười, bước tới gần Triệu Thanh Cốc, sờ mặt anh, nói “Thanh Cốc, cậu vui không? Chúng ta sắp được ở bên nhau rồi? Sẽ không còn kẻ đáng ghét nào chia cắt chúng ta được nữa!”

Mấy kẻ kia cũng nghe hiểu tiếng Trung, nếu không tuyệt đối sẽ không được phân nhiệm vụ quan trọng thế này. Nghe Ngô Nhuận Đặc nói vậy, một tên trong đó bủn môi, lộ vẻ mặt khinh thường.

“Được rồi, đi mau thôi! Tránh đêm dài lắm mộng!” Tên cầm đầu vừa nói xong, mặt lập tức biến sắc. Bởi vì, Quan Viễn đã dẫn người bao vây hết chỗ này. Hơn nữa không chỉ ở dưới đất, cả trên trời cũng có trực thăng. Mười mặt đều là địch!

Bọn bắt cóc nhìn nhau, hoảng sợ hỏi, “Xảy ra chuyện gì? Sao bọn chúng có thể tới nhanh như vậy?! Mẹ kiếp, tại sao bọn chúng biết chúng ta ở đây?!”

“Những người bên trong nghe đây, mau thả con tin ra, các người sẽ được an toàn rồi đi! Nếu không các người đừng hòng bước ra khỏi lãnh thổ Trung Quốc một bước!”

Tên cầm đầu lập tức đặt súng ngay thái dương Triệu Thanh Cốc, hô, “Mau thả bọn tao đi! Nếu không tao không ngại kéo tên này chết chung đâu!”

Quan Viễn nhìn chăm chăm khẩu súng đặt trên đầu Triệu Thanh Cốc, mặt tái đi, hận không thể một phát bắn chết Ngô Nhuận Đạc luôn! Sớm biết sẽ có ngày hôm nay thì lúc trước đã lặng lẽ xử lý rồi!

Hai bên lâm vào thế giằng co.

Bên Quan Viễn không dám cử động sợ bọn bắt cóc liều mạng giết con tin. Còn bên bọn bắt cóc cũng biết hiện Triệu Thanh Cốc là tấm bùa bảo vệ mạng, một khi Triệu Thanh Cốc xảy ra chuyện, chắc chắn sẽ bị bên kia bắn nát như tương.

Cứ vậy giằng co, đàm phán hơn hai giờ.

Quan Viễn luôn nhìn chăm chăm Triệu Thanh Cốc, nên lập tức phát hiện mí mắt Triệu Thanh Cốc giật giật rất nhẹ, sau đó không có động tĩnh gì nữa. Cậu biết anh đã tỉnh.

Quả nhiên, chỉ chốc lát sau Triệu Thanh Cốc lặng lẽ ra dấu với Quan Viễn. Cậu hiểu ngay anh muốn cậu ra tay từ cửa bên này.

Quan Viễn nhanh chóng ra hiệu với mấy vệ sĩ bên cạnh, nhắm kỹ mục tiêu. Nhóm vệ sĩ này là do chính Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc huấn luyện, còn đáng tin hơn mấy vị cảnh sát mặc đồng phục kia nhiều.

Quan Viễn thừa dịp hai bên đang cò kè thương lượng không ai chú ý, quả quyết hạ lệnh nổ súng.

“Anh!” Tiếng hô của Quan Viễn gần như đồng thời với tiếng súng nổ. Triệu Thanh Cốc lập tức nằm sấp xuống đất.

Khi nhóm cảnh sát phục hồi lại tinh thần, chỉ thấy bọn bắt cóc đã ngã rạp hết, chỉ có Ngô Nhuận Đạc là run rẩy ngồi xồm xồm đầu.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Chương 77

“Anh...” Quan Viễn chạy nhanh về phía Triệu Thanh Cốc. Anh dang tay ôm chặt cậu vào lòng, ngửi được mùi sữa thơm trên người cậu giúp anh lập tức bình tĩnh lại.

“Bảo bối, em sợ lắm đúng không?” Triệu Thanh Cốc dịu dàng hôn trán Quan Viễn, gọi cậu như khi còn bé. Triệu Thanh Cốc biết Quan Viễn đã rất hoảng sợ, nhưng dưới tình huống như vậy còn có thể hiểu ý anh, cứu được anh, quả nhiên bảo bối của anh là giỏi nhất! Lúc ấy, Triệu Thanh Cốc biết không thể tiếp tục giằng co nữa, nếu không sẽ dẫn đến ‘chó cùng rút gậy’, dù không cướp được anh, bọn bắt cóc nhất định cũng sẽ không để Trung Quốc có được anh.

Ngô Nhuận Đạc giờ mới biết sợ, cả người run rẩy không ngừng. Chiếc trực thăng để trốn kia là do Ngô Nhuận Đạc cung cấp. Bọn bắt cóc đã hứa chỉ cần đưa được Triệu Thanh Cốc về Mỹ, không những sẽ cung cấp tài chính đầy đủ, còn tạo điều kiện thuận lợi nhất thúc đẩy việc làm ăn của công ty nhà họ Ngô. Ngô Nhuận Đạc mong có Triệu Thanh Cốc đến mức nhập ma, khi nghe có cơ hội, chỉ do dự một hồi đã đồng ý, không ngờ lại thất bại trong gang tấc.

Lúc đi ngang qua Triệu Thanh Cốc, Ngô Nhuận Đạc cứ nhìn chăm chăm người mình tơ tưởng từ lâu. dĩ;miễn.đnàl/q.;quspd.đônê Nhưng Triệu Thanh Cốc chẳng thèm nhìn lại dù chỉ một cái, chỉ lo an ủi Quan Viễn.

Lại là vậy! Bất kỳ chỗ nào có mặt Quan Viễn, trong mắt Triệu Thanh Cốc vĩnh viễn không chứa nổi người khác! Tại sao chứ? Ngô Nhuận Đạc này có chỗ nào kém Quan Viễn?!

Ngô Nhuận Đạc không cam lòng, đỏ mặt hỏi Triệu Thanh Cốc, “Tại sao?! Tại sao cậu không yêu tôi? Quan Viễn thì có gì tốt hơn tôi chứ?”

Lúc này Triệu Thanh Cốc mới phát hiện có người bên cạnh, quay đầu nhìn Ngô Nhuận Đạc, hỏi lại, “Anh chắc chắn là anh thích tôi?”

“Dĩ nhiên, chẳng lẽ ngay cả người mình thích là ai tôi cũng không biết?!” Ngô Nhuận Đạc kêu to.

“Anh hiểu tôi sao? Biết tôi thích gì ghét gì? Hay chỉ biết tôi có đáng người, có tài sản?” Triệu Thanh Cốc hỏi tiếp.

Ngô Nhuận Đặc nghẹn lời. Thật ra, chính bản thân anh ta cũng biết, thứ anh ta muốn chỉ là được Triệu Thanh Cốc yêu thương như đối với Quan Viễn.

Quan Viễn nhìn Ngô Nhuận Đặc, trầm nghĩ, người đáng giận ắt có chỗ đáng thương. Ngô Nhuận Đặc yêu không phải là Triệu Thanh Cốc, mà là ‘tình yêu dành cho Quan Viễn’ của Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc nói xong, ôm lấy Quan Viễn đi mất.

Hai người khó khăn sống sót sau nạn lớn, không muốn bị ảnh hưởng bởi người không đáng. Ngô Nhuận Đặc bị xử trí thế nào hoàn toàn tùy cảnh sát, hai người sẽ không nhúng tay.

Ở nhà, quần gia đang ôm Tham Tham ngồi chờ trong phòng khách, tuy đã chín giờ tối nhưng Tham Tham vẫn chưa ngủ như thường ngày.

“A... A...” Tham Tham thấy hai người trở lại, hưng phấn kêu to.

Triệu Thanh Cốc vươn tay ôm Tham Tham vào lòng, hỏi quần gia, “Đã trễ thế này sao chú còn chưa ẵm Tham Tham đi ngủ?” vừa nói vừa sờ đầu Tham Tham thấy không có gì bất thường mới yên tâm.

“Tôi đã dỗ Tham Tham đi ngủ từ sớm, nhưng hề ôm cậu chủ ra khỏi phòng khách một bước là cậu chủ lại khóc nức lên, phải ôm quay lại mới nín khóc. Từ chiều đến giờ cậu chủ vẫn cứ nhìn ra cửa nhà mãi, chắc chắn là đang đợi hai ba ba về! Cậu chủ thật sự đáng yêu quá!”

Hai người nghe vậy, vô cùng cảm động.

Triệu Thanh Cốc hôn lên trán Tham Tham, nói, “Tham Tham ngoan quá! Từ nhỏ đã biết lo lắng cho ba ba!” giọng điệu đầy cưng chiều.

Quan Viễn biết, Triệu Thanh Cốc sẽ tiếp tục càng tiến càng xa trên con đường mê con, xem ra vai trò ‘người cha nghiêm khắc’ chỉ có thể do cậu đảm nhận. d.miên/dànle/eq/ty"dodo.mn Dĩ nhiên đó là chuyện về sau, hiện giờ, con trai mình giỏi đương nhiên là phải thưởng rồi! Quan Viễn nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Tham Tham hôn hôn không ngừng.

Tham Tham vui vẻ cười khanh khách không ngừng, hưng phấn nha nha muốn tán gẫu với hai ba ba. Nhưng hai người thấy đã trễ bèn ôm Tham Tham về phòng, đặt vào nôi, dỗ bé con ngủ bằng một khúc hát ru. Chẳng mấy chốc, Tham Tham đã ngủ thiếp đi.

Hai người rón rén bước ra khỏi phòng.

Trong phòng tắm, nhiệt độ dâng cao kèm theo những tiếng thờ dốc nặng nề, “A... đừng...” Làn da trắng như sứ của Quan Viễn ửng hồng, giọng điệu cầu xin lại mang theo một ít mời chào.

Triệu Thanh Cốc càng thêm dùng sức.

Không biết qua bao lâu tiếng thờ dốc mới ngừng, Quan Viễn đã ngủ mê man. Hôm nay Quan Viễn sốt ruột muốn xác nhận Triệu Thanh Cốc vẫn ở bên cạnh, sốt ruột muốn xác nhận anh vẫn bình yên vô sự. Triệu Thanh Cốc biết nên ‘ngoan ngoãn nghe lời’.

Hai người ôm chặt lấy nhau, ngủ.

Đến trưa hôm sau Quan Viễn mới thức dậy, vừa mở mắt ra đã thấy Triệu Thanh Cốc đang ngồi trên giường xem tài liệu. Cậu ngạc nhiên hỏi, “Anh không tới công ty à?” giọng vô cùng khàn.

Triệu Thanh Cốc đau lòng nói, “Em dậy rồi à? Xin lỗi, tối qua là anh sai, đã khiến em quá mệt mỏi.”

“A, a...” Quan Viễn đang định nói, đột nhiên nghe tiếng, phát hiện nôi của Tham Tham đang nằm bên cạnh giường, âm thanh kia là từ trong nôi truyền ra. “Tham Tham dậy rồi à?” Triệu Thanh Cốc ôm Tham Tham lên, nhẹ nhàng đung đưa.

“Tham Tham cũng ngủ à?”

“Ừ, sáng tinh dậy tìm sữa, uống xong tìm ba ba, thấy em ngủ, nằm chơi trong chốc lát cũng thiếp đi. Có thể do hôm qua ngủ trễ nên hôm nay không được phấn chấn cho lắm.”

Quan Viễn nhìn Tham Tham, thấy đôi mắt to kia cứ luôn đảo không ngừng, chẳng có chỗ nào giống ‘không được phấn chấn cho lắm’ cả.

Tham Tham thấy Quan Viễn, cố rướn người về trước. Triệu Thanh Cốc thuận theo đưa Tham Tham đến trước mặt Quan Viễn. Tham Tham lập tức nở nụ cười thật tươi, lại bắt đầu ‘tán gẫu’ với ba ba. Bởi vậy Quan Viễn phải vừa nói chuyện với Triệu Thanh Cốc, vừa phải bớt thời gian ứng phó Tham Tham.

Hôm qua hai người đã quá mệt mỏi, không còn sức truy cứu mọi chuyện, giờ qua rồi Quan Viễn mới hỏi, “Sao anh biết anh bị Ngô Nhuận Đặc bắt?”

“Anh cũng đang định nói chuyện này với em. Trong công ty có nội gián.”

Quan Viễn trầm tư một lát rồi nói, “Cô thư ký trẻ nhất trong nhóm thư ký của anh có vẻ là người đáng nghi nhất. Hôm nay anh không tới công ty, có khi nào cô ta đã thừa dịp chạy mất không?”

“Hôm qua trên đường về anh đã cho người giám thị cô ta rồi, hiện giờ cô ta vẫn đang ở công ty.”

Quan Viễn lo lắng nói, “Ít nhất chuyện này đã cho chúng ta một hồi chuông cảnh báo, nhất định phải điều tra rõ những người ở bên cạnh. Nếu còn xảy ra việc như vậy nữa em không chịu nổi đâu!”

Triệu Thanh Cốc cúi đầu hôn lên trán Quan Viễn, dịu dàng an ủi, “Là do anh khinh địch mới để xảy ra chuyện, sau này tuyệt đối sẽ không khiến em phải lo lắng nữa. Nhưng em cũng phải hứa với anh, từ nay về sau, khi đi ra ngoài nhất định phải dẫn vệ sĩ theo!”

Quan Viễn ngoan ngoãn gật đầu đồng ý. Thật ra Quan Viễn cảm thấy mỗi lần đi đâu mà có một nhóm vệ sĩ theo đằng sau thật mất tự nhiên, nhưng vì Triệu Thanh Cốc và Tham Tham, cậu có thể chấp nhận được hết. Dù thế nào đi nữa, cả nhà sống bình yên bên nhau mới là quan trọng nhất.

Hôm sau, Triệu Thanh Cốc tới công ty, chậm rãi xem xong một phần văn kiện mới nhìn tới cô thư ký đang đứng run rẩy trước mặt. Anh thật sự không hiểu nổi Ngô Nhuận Đặc đã dùng cái gì để dụ dỗ cô gái này trở thành đồng lõa hại anh.

“Tại sao?”

Cô thư ký lập tức quỳ xuống đất, hô, “Xin lỗi tổng giám đốc! Xin lỗi tổng giám đốc!”

Cô thư ký này vừa mới tốt nghiệp đại học ra, đi làm chẳng bao lâu đã gặp ngay người đàn ông thoát nhìn vừa đẹp trai vừa nhiều tiền lại dịu dàng như Ngô Nhuận Đặc, không nhanh chóng ‘mắc câu’ mới là lạ.

“Ngô Nhuận Đặc nói đó là thuốc an thần, uống vào giúp dễ ngủ hơn. Anh ta và tổng giám đốc là bạn học thấy anh cực khổ quá nên mới muốn giúp...” Cô thư ký vừa khóc thút thít vừa nói.

“Tôi không tin cô không cảm thấy lý do đó có vấn đề.” Triệu Thanh Cốc lạnh lùng cắt ngang.

Cô thư ký nghẹn lời. Dĩ nhiên cô ta biết cái cớ vụng về đó có vấn đề, nhưng vẫn làm theo bởi vì ngoài tình cảm dành cho Ngô Nhuận Đặc, một phần cũng vì Ngô Nhuận Đặc đã hứa sẽ mua cho cô ta một chiếc xe tốt, và còn vì cái gì nữa thì chính cô ta cũng chẳng rõ. Giờ nghĩ lại vẫn không hiểu sao lúc ấy lại u mê nghe theo Ngô Nhuận Đặc.

Triệu Thanh Cốc chẳng dư hơi nói nhiều với cô thư ký, nhanh chóng mời cảnh sát vào còng tay cô ta dẫn đi.

Ngay khi bị chiếc còng tay lạnh như băng tròng lên, cô thư ký bỗng gào khóc thật to, nhưng trên đường đi ra khỏi công ty, gặp các đồng nghiệp ngày trước, tự thấy không còn mặt mũi nào nhìn ai, nhanh chóng im miệng, cúi đầu thật thấp.

“Hừ! Hồi đó vênh váo cho đủ vào! Cho rằng tìm được hoàng tử cười ngựa trắng, không ngờ lại là quý đội lột người! Đáng đời!” Một thư ký khác tức giận nói.

“Được rồi, đừng nói ra nói vào nữa, mọi người về chỗ làm việc đi!” Trưởng nhóm thư ký, cũng chính là thư ký thân cận nhất của Triệu Thanh Cốc, nói.

Quản lý nhóm thư ký lại để xảy ra chuyện như vậy, trưởng nhóm thư ký tự nhận cũng có trách nhiệm, may mắn tổng giám đốc không có việc gì.

Trưởng nhóm thư ký khẽ gõ cửa phòng làm việc của Triệu Thanh Cốc, chờ được Triệu Thanh Cốc cho phép mới bước vào.

“Xin lỗi, tổng giám đốc. Việc này là trách nhiệm của tôi, do tôi quản lý không chặt. Không ngờ trong nhóm thư ký lại có người như vậy...”

Triệu Thanh Cốc đưa mớ văn kiện đã ký cho trưởng nhóm thư ký, nói, “Cô không phải con giun trong bụng cô ta, làm sao biết hết cô ta đang nghĩ gì. Có điều, nói không có lỗi gì cũng không đúng. Cắt nửa tháng lương xem như phạt. Mau đưa số văn kiện này cho bộ phận mua hàng đi.”

“Dạ.” Trưởng nhóm thư ký vô cùng vui sướng nhận lấy đống văn kiện. Trùng phạt như vậy tương đương như không! Phạt tiền không đáng sợ, đáng sợ nhất là không được tổng giám đốc tin tưởng nữa, bởi vì một khi đã bị nghi ngờ, thật sự cũng chẳng khác gì bị đuổi việc.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 101: Chương 78

Tin Triệu Thanh Cốc bị bắt cóc đã bị chính phủ phong tỏa, người dân hoàn toàn không hay biết gì. Vì chuyện này hình tượng nhà họ Ngô trong mắt chính phủ nháy mắt rớt xuống vực sâu. Nhờ Viễn Cốc, chính phủ không cần vội vã tìm kiếm đầu tư từ bên ngoài, cho nên đối với những Hoa Kiều như cha

con Ngô Nhuận Đặc có cũng được không có cũng chẳng sao.

Hiện tại, rất nhiều người trong giới kinh doanh đều chê cười nhà họ Ngô, cứ tưởng năm nay thị trường Bắc Mỹ tiếp tục thuộc về nhà họ, nào ngờ bọn họ lại tự tìm đường chết. Các công ty khác lập tức bắt lấy cơ hội béo bở nhanh chóng tìm tới Viễn Cốc đề nghị hợp tác khai thác thị trường Bắc Mỹ.

Cha Ngô Nhuận Đặc cực kỳ tức giận, gần như đã đập nát tất cả những gì có thể đập được trong phòng sách. “Không ngờ thằng ngu kia dám làm chuyện như vậy! Nếu Viễn Cốc cố ý chèn ép, thị trường trong nước làm gì còn chỗ cho nhà họ Ngô đặt chân nữa!”

Nhà họ Ngô náo loạn thế nào Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn không hề hay biết, cũng không muốn biết, bởi vì hai người đang bận tiếp đón cha mẹ Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu.

Hai cặp cha mẹ vừa bước vào cổng đã kinh ngạc há hốc mồm bởi sự tráng lệ của tòa biệt thự. “Trời đất ơi! Tòa nhà này còn quý phái hơn cả hoàng cung ấy chứ!” Mẹ Quan Mộc Mộc cảm thán.

Quan Viễn dẫn bốn người đi thăm biệt thự một vòng. Bốn người chần động tới mức không nói nên lời. Trong mắt họ nơi này quả thật chẳng khác nào chỗ ở của thần tiên. Thật ra đồ dùng trong biệt thự không phải quá xa hoa, nhưng từng góc cây ngọn cỏ đều vô cùng đẹp mắt. Khi thấy trong biệt thự có cả quản gia và người giúp việc, bốn người càng không biết phải nói gì.

Đúng lúc đến giờ ăn của Tham Tham, mặc kệ ngủ say tới cỡ nào Tham Tham cũng sẽ tỉnh dậy đòi sữa. Khi Quan Viễn ôm Tham Tham ra, bốn người đều lộ vẻ mặt khó hiểu. Lý Anh thân với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhất, đại diện lên tiếng hỏi, “Tiểu Viễn, đứa nhỏ này là con ai đây?”

Triệu Thanh Cốc lập tức trả lời thay Quan Viễn, “Là con của con và Tiểu Viễn.”

“Của con và Tiểu Viễn? Là sao?” Quan Quốc không hiểu, hỏi lại.

Quan Mộc Mộc và Quan Thạch Đầu ngồi im một bên không nói tiếng nào.

“Con và Tiểu Viễn sẽ ở với nhau suốt đời, bé con này là con của tụi con.”

Bốn người như bị ‘dội bom’ liên tục, cảm giác hoa mắt chóng mặt, càng nghe càng không hiểu.

Quan Thạch Đầu thấy vậy, vội lên tiếng, “Mẹ, mình ăn cơm trước đi, con đói sắp chết rồi! Có gì từ từ nói sau đi!”

Hai cặp cha mẹ đành nén nghỉ ngơi xuống, đi ăn cơm trước.

Sau khi về phòng riêng, Lý Anh càng nghĩ càng thấy lạ, hỏi, “Cha sắp nhỏ à, Thanh Cốc nói nó và Tiểu Viễn sẽ sống với nhau suốt đời, có phải ý là giống cặp Lý Quan Từ ở thôn Lý gia không?”

Quan Quốc lập tức phản bác, “Mình nói bấy bả gì đó! Lý Quan Từ kia là không cưới được vợ mới phải vậy, mình xem Tiểu Viễn và Thanh Cốc đứa nào không vô cùng ưu tú, có gì phải như vậy?!”

“Nếu không thì là ý gì?” Lý Anh càng nghĩ càng thấy mình nói đúng. “Tám phần là vậy rồi! Hay là mình kêu Thạch Đầu vào hỏi thử xem? Nó đến lâu rồi, chắc chắn biết chuyện! Không chừng bé con kia là Triệu Thanh Cốc nhận nuôi.” Quan Quốc và Lý Anh kêu Quan Thạch Đầu vào hỏi. Quan Thạch Đầu lập tức xác nhận qua hệ giữa Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, dặn hai người đừng đi nói lung tung, về phần Tham Tham lại để hai người tự đoán.

Bên Quan Thụ Lâm và Ngô Tú Lệ cũng đang nói về chuyện Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn.

Quan Mộc Mộc yên tĩnh ngồi một bên đọc sách.

Ngô Tú Lệ thân nhiên nói, “Thanh Cốc và Tiểu Viễn đã sống với nhau từ nhỏ tới giờ, tiếp tục ở cùng nhau suốt đời có gì mà không được?! Có một đứa con xem như yên tâm dưỡng già rồi, anh còn lo lắng gì nữa?!”

Quan Mộc Mộc bật cười, không ngờ mẹ mình lại ‘tiến bộ’ dữ vậy. “Cha, mẹ, hai người nhất định không được nói cho bất cứ ai trong thôn biết chuyện của Tiểu Viễn và anh Thanh Cốc, lỡ nói ra không biết họ sẽ đồn đãi thế nào đâu!”

“Biết rồi! Con nghĩ mẹ ngốc à? Mẹ có phải là người miệng rộng đâu!”

Quan Thụ Lâm lập tức phản bác, “Em không phải thì còn ai phải nữa?!”

“Cái gì?! Quan Thụ Lâm, anh ngứa da đúng không?!”

“Cha, mẹ, nhỏ giọng một chút! Đang ở nhà người ta đó!”

Ngô Tú Lệ nghe vậy, lập tức im lặng ngay. Hiện giờ, Ngô Tú Lệ rất nghe lời Quan Mộc Mộc. dzsvien/fladnl"eqqcuo;fgddodn Trong mắt Ngô Tú Lệ, con trai thi đậu đại học Bắc Kinh chính là sao Văn Khúc hạ phạm, nói cái gì cũng đúng, ưu tú hơn bất kỳ ai. Dĩ nhiên Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không tính, dù Ngô Tú Lệ có thiên vị con trai cách mấy cũng không nghĩ rằng sau này con mình sẽ đạt được thành tựu hơn cả Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc.

Hôm sau, lúc tập trung ăn sáng, quả nhiên hai cặp cha mẹ không hỏi chuyện Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nữa, chỉ kể một ít chuyện trong thôn cho bọn nhỏ nghe, sau đó đề nghị đi thăm quan thủ đô một vòng.

Lý Anh nhủ mày nói với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, “Tiểu Viễn, Thanh Cốc, hai đứa phải cẩn thận mấy người nhà họ Quan đó! Lúc chú thím đi, mấy anh em Quan Mãn Thương đã làm âm lên nói muốn lên thủ đô tìm hai đứa. Không biết là nghe ai nói hai đứa ở đây kiếm được rất nhiều tiền nên đòi đất cả nhà lên hưởng phúc!”

Ngô Tú Lệ bĩu môi, “Đúng là mặt dày! Thanh Cốc và Tiểu Viễn có tiền thì liên quan gì tới bọn họ chứ! Trong thôn ai mà không nhờ Tiểu Viễn và Thanh Cốc mới có cuộc sống tốt như bây giờ, bọn họ còn dám nói Tiểu Viễn không có lương tâm, sống an nhàn sung sướng ở thủ đô lại không quan tâm sống chết của cha mẹ!” Ngô Tú Lệ suốt ngày đi dạo khắp thôn tám chuyện tất nhiên đã nghe thấy mấy lời nói xấu kia.

Triệu Thanh Cốc nghe có kẻ nói xấu Quan Viễn, lập tức đen mặt. Nói anh không sao, nhưng tuyệt đối không được nói xấu Quan Viễn! “Thím, nhờ thím tìm hiểu thử xem những ai đang nói xấu Tiểu Viễn, cuối năm con sẽ về xử lý!” Triệu Thanh Cốc nói với Ngô Tú Lệ.

Triệu Thanh Cốc nghiêm mặt khiến mấy người ở đây, tất nhiên trừ Quan Viễn, đều có cảm giác áp lực. Lý Anh thầm nghĩ: mấy người kia coi bộ xui xẻo rồi! Lúc nhỏ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc khổ sở thế nào không ai không biết, nay lại vì ghen ăn tức ở, dối lương tâm nói mấy lời này. Nếu không nhờ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, thôn Quan Gia làm sao có được như ngày hôm nay chứ?!

Dù chỉ là một người phụ nữ ít học ở nông thôn, nhưng Lý Anh vẫn hiểu sự nghiệp của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đã vượt khỏi giới hạn thôn Quan Gia từ lâu. Thôn này cũng chẳng có điều kiện thuận lợi gì hơn những chỗ khác, tất cả là vì Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn muốn giúp bà con trong thôn mới đặt nhà xưởng ở đó cho bọn họ có công ăn việc làm thôi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Khu Vui Chơi

Cha mẹ Quan Thạch Đầu và Quan Mộc Mộc ở chơi chẳng mấy ngày, bởi vì không thể bỏ nhà ở quê lâu quá được. Sau khi tiễn cha mẹ hai nhà đi, biệt thự lại khôi phục cuộc sống như trước.

Chẳng mấy chốc Tham Tham đã tròn một tuổi, nói chuyện rất trật tự, có ý nghĩa đằng hoàng. Tham Tham ra đời kỳ lạ, nên biểu hiện thông minh sớm. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cũng không ngạc nhiên, chỉ là ở trước mặt người ngoài phải giấu bớt thôi.

Tham Tham không những nói chuyện rõ ràng, còn hiểu phần lớn những gì người khác nói, không còn kiểu Quan Viễn ừ đại mấy tiếng là xong được, nên độ khó khi nói chuyện với bé con ngày càng tăng.

Tối qua Quan Viễn bị Triệu Thanh Cốc ‘bắt nạt’ hơi dữ gần chín giờ sáng còn chưa dậy nổi.

Tham Tham uống sữa xong, lập tức chạy vào phòng ngủ tìm ba ba, thấy ba ba còn ngủ say, bèn bò lên giường, vén chăn nằm xuống bên cạnh, rồi dùng bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy mũi ba ba không cho thở.

Quan Viễn há miệng để thở theo bản năng. Tham Tham lập tức dùng bàn tay còn lại che luôn miệng ba ba.

Quan Viễn mơ màng mở mắt ra, chụp tay Tham Tham. Tham Tham lập tức té ập lên người Quan Viễn.

“Ba ba là con heo lười...” Giọng nói non nớt làm tan chảy cả trái tim người nghe, “Ba ba mau dậy đi! Mau dậy nói chuyện với Tham Tham...”

“Ừ...” Quan Viễn duỗi lưng cố gắng ngồi dậy, nhưng thật sự quá mệt mỏi, mơ mơ màng màng lại ngủ thiếp đi.

“A, ba ba!” Mặc cho Tham Tham kêu thế nào Quan Viễn vẫn không nghe thấy. Tham Tham hừ một tiếng, tự mân mê trong chốc lát, rồi đành phải xuống giường tìm cái khác chơi.

Quản gia đang chờ ngoài cửa, thấy Tham Tham ra bèn kéo tay bé con hỏi, “Cậu chủ muốn đi chơi đồ chơi không?”

Tham Tham lắc đầu, nặng nề thở dài một hơi, “Ba ba lười quá, sau này làm sao Tham Tham nuôi nổi!” Có ý kéo thật dài âm cuối.

Quản gia nhin cười, hỏi tới, “Sao lại nuôi không nổi?”

Tham Tham nhìn quản gia với ánh mắt như kiểu ‘sao cả điều đơn giản thế này mà ông cũng không hiểu’. “Trẻ con khi lớn lên đều phải chăm sóc cha mẹ. Ba ba lười như vậy, sau này Tham Tham phải khổ rồi!”

Quản gia cố nhin cười, phụ họa, “Đúng vậy! Vì mục tiêu nuôi nổi ba ba, Tham Tham cần phải cố gắng nhiều hơn nữa mới được!”

Tham Tham trịnh trọng gật đầu, “Cho nên Tham Tham phải ăn nhiều một chút, để vóc dáng cao to, như vậy mới nuôi nổi ba ba. Bắt đầu luôn từ bây giờ luôn! Tham Tham sẽ uống thêm một chai sữa nữa!”

Quản gia lão đảo, sém chút té xỉu, “Tham Tham à, vừa nãy đã uống hai chai rồi, bụng vẫn đang căng phồng, không thể uống nữa đâu!”

Tham Tham ủ rũ cúi đầu, ây da, kế hoạch thất bại.

Đúng lúc này, điện thoại trong phòng khách đổ chuông. Quản gia nhanh chóng đi xuống bắt máy. “Dạ. Cậu Viễn vẫn chưa dậy. Tham Tham đã dậy rồi.”

Tham Tham thính tai, vội hỏi, “Là cha phải không ạ?” dứt lời lạch bạch chạy qua. Quản gia lập tức đưa điện thoại cho Tham Tham nghe.

Tham Tham cầm điện thoại, kêu to, “Cha!”

Triệu Thanh Cốc cười cong cả mắt, “Tham Tham có kêu ba ba dậy không? Tối qua ba ba rất mệt nên cứ để ba ba ngủ thêm đừng kêu ba ba dậy ha!”

Tham Tham bĩu môi, “Cha, sao tối nào ba ba cũng mệt vậy?”

Triệu Thanh Cốc thần nhiên đáp, “Chờ Tham Tham lớn tự nhiên sẽ biết thôi!”

Tham Tham không cam lòng đáp, “Không cần chờ lớn Tham Tham cũng biết rồi! Là do ba ba quá lười!”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Là Tham Tham nói không phải cha nói đâu!”

Tham Tham làm nũng, “Cha, Tham Tham có thể uống thêm một chai sữa không? Tham Tham muốn mau lớn lên thật cao thật to, như vậy mới nuôi nổi ba ba, ba ba lười quá...”

Triệu Thanh Cốc biết ngay ý đồ của Tham Tham, vội nói, “Không được! Cha nghe nói sáng nay con đã uống hai chai, nhiều đó đủ rồi! Chờ cha về sẽ làm đồ ăn ngon cho Tham Tham, được không?”

Hi vọng lại bị dập tắt, Tham Tham đành nói, “Dạ, vậy Tham Tham chờ cha về.”

Tham Tham nói chuyện điện thoại xong, lấy cuốn Mười Vạn Câu Hỏi Vì Sao ra xem, được một lúc, lại chấp tay sau lưng đi vòng vòng nói chuyện với mấy người giúp việc trong nhà. Đợi đến hơn mười một giờ rồi cuộc Quan Viễn mới rời giường.

Quan Viễn chỉ kịp vào phòng vệ sinh rửa mặt, để đầu tóc còn vểnh lên đi xuống lầu.

Tham Tham thấy Quan Viễn, lập tức chạy nhanh nhào qua. Quan Viễn vội vươn tay ôm lấy Tham Tham, giọng cao cao, “Sáng giờ Tham Tham đã làm những gì nào?”

Tham Tham xòe bàn tay nhỏ ra đếm, “Đọc sách nè, nói chuyện nè...” a a một hồi vẫn không nghĩ ra được gì thêm nữa, cuối cùng tổng kết, “Mệt mỏi quá!”

Quan Viễn bật cười, hỏi, “Sao lại mệt mỏi?”

Tham Tham đáp, “Ba ba quá lười, Tham Tham phải lớn lên thật nhanh để nuôi ba ba.”

Quan Viễn bật cười, “Ừ, ba ba chờ Tham Tham nhà chúng ta lớn lên để nuôi ba ba!”

Trưa, lúc Triệu Thanh Cốc về, Quan Viễn đang đọc truyện cổ tích cho Tham Tham nghe, thấy anh về giờ này cũng không ngạc nhiên, “Chiều không tới công ty nữa à?”

Triệu Thanh Cốc vừa cởi áo khoác giao cho quản gia, vừa nói, “Ừ, việc hôm nay đã xử lý xong hết rồi.” Viễn Cốc càng lớn, Triệu Thanh Cốc càng có thể dành nhiều thời gian cho gia đình, quản lý giỏi là biết cách phân công công việc phù hợp cho cấp dưới chứ không phải cái gì cũng tự làm hết.

Triệu Thanh Cốc ngồi xuống bên cạnh Quan Viễn và Tham Tham, ôm Tham Tham hôn lên mặt mấy cái, rồi ôm vai Quan Viễn nói, “Em sao rồi? Có chỗ nào thấy khó chịu không?”

Quan Viễn liếc Triệu Thanh Cốc, nói, “Nếu tối qua anh nghe em thì sáng nay em không phải nằm ý trên giường ngủ bù rồi!”

Triệu Thanh Cốc cười xấu xa, “Hôm qua anh nghe lời em nên mới vậy đấy chứ!”

Trong phòng khách đã sớm không còn người làm, nhưng vẫn còn một bé con có khả năng thông hiểu siêu việt, bởi vậy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn không dám nói nhiều về vấn đề đó nữa.

“Hôm nay nắng đẹp, để chiều anh dẫn hai cha con đi chơi!” Triệu Thanh Cốc nhìn bầu trời sáng sủa bên ngoài, nói.

Quan Viễn cũng muốn ra ngoài chơi bèn hỏi Tham Tham, “Tham Tham muốn đi đâu chơi?”

Tham Tham suy nghĩ một chút, nói, “Đi đâu cũng được, chỉ cần có cha và ba ba bên cạnh là vui rồi!” dứt lời kèm thêm một nụ cười thật tươi. Trong sách ghi chỉ cần nói mấy lời thế này cha mẹ sẽ rất hạnh phúc, càng yêu thương con cái hơn. Mặc dù cha và ba ba đã rất thương mình, nhưng ai lại ngại được yêu nhiều chứ!

Quả nhiên, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nghe xong, vô cùng cảm động, tranh nhau ôm hôn Tham Tham không ngừng.

Tham Tham cười híp cả mắt, sượng rơn.

Ăn trưa xong, sau khi ngủ một lát, cả nhà ba người dắt nhau ra cửa. Hiện đang cuối thu, trời trong xanh, cảm giác trong người cũng thoải mái hẳn.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc quyết định dẫn Tham Tham đến khu vui chơi. dĩ nhiên/đến/eq/qlysdnlof;n;kon Mặc dù bây giờ khu vui chơi không phong phú như sau này, nhưng vẫn đủ sức thu hút đối với một đứa bé.

Hôm nay không phải chủ nhật, nên khu vui chơi không đông người lắm, chẳng cần xếp hàng đã mua được phiếu cho Tham Tham chơi vòng xoay ngựa gỗ, xe điện đung. Có hai ba ba theo, dù chơi cái gì Tham Tham cũng rất vui vẻ.

Lúc về, Tham Tham có vẻ vẫn chưa thỏa mãn, tò mò chỉ tay về phía xe kẹo bông gòn hỏi, “Ba ba đó là cái gì?”

Quan Viễn đáp, “Kẹo bông gòn.”

Tham Tham lập tức lộ vẻ mặt ‘bùng hiểu’, “Thì ra là kẹo bông gòn ạ!” lại cố ý kéo dài âm cuối.

Quan Viễn vừa nghe đã biết Tham Tham đang nghĩ gì. “Trẻ con không thể ăn quá nhiều đường, sẽ bị sâu hết răng!”

Tham Tham năn nỉ, “Chỉ ăn một miếng nhỏ xíu chừng này thôi được không ạ?” vừa nói vừa vuron ngón út ra chỉ.

Triệu Thanh Cốc không nỡ nhìn bộ dạng đáng thương của Tham Tham, mua ngay cho bé con một cây.

Tham Tham cầm kẹo, cười tít cả mắt.

Quan Viễn nhìn hai cha con với vẻ mặt bất đắc dĩ, “Anh cứ như vậy làm sao dạy con được!” Bé con rất giỏi chiêu ‘giả đáng thương’.

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Không sao đâu! Tham Tham đã rất ngoan rồi! Và lại, ăn ít như vậy sẽ không sâu răng đâu, đúng không Tham Tham?”

Tham Tham gật đầu lia lịa. Thật ra kẹo bông gòn trông đẹp vậy thôi chứ cũng không ngon mấy, Tham Tham chỉ cần vài miếng đã ngán, trả lại cho Quan Viễn, nói, “Ba ba xem con nghe lời biết bao nhiêu!” vừa nói vừa ưỡn ngực tự hào.

Quan Viễn bật cười, vuốt đầu Tham Tham nói, “Đừng cho là ba ba không biết con ngán rồi mới trả lại!”

Tham Tham giả bộ như không nghe thấy, vuron tay đòi Triệu Thanh Cốc ôm về.

Ba người chơi rất vui, không ngờ hôm sau lại thấy hình mình trên báo.

‘Cha con Triệu Thanh Cốc xuất hiện ở khu vui chơi’

‘Người đàn ông giàu nhất thế giới đã kết hôn? Có con?’

Tiêu đề càng đọc càng nghe giật gân, hình ảnh đăng lên đều là Triệu Thanh Cốc ẵm Tham Tham, không thấy bóng dáng Quan Viễn đâu.

Quan Viễn không tin có người dám đăng tin thế này lên báo khi chưa được sự đồng ý của Triệu Thanh Cốc.

“Anh anh sẽ xử lý việc này. Vốn cũng định công khai quan hệ của chúng ta, giờ xem như làm trước một bước thôi. Anh đã nộp đơn xin cho phép kết hôn đồng tính ở Trung Quốc lên Bộ Tư Pháp rồi, hẳn là chẳng bao lâu sẽ có kết quả.” Mặc dù Triệu Thanh Cốc dự định công khai thân phận của Quan Viễn và Tham Tham, nhưng không đồng nghĩa với việc người khác có thể tùy ý để lộ tin tức khi chưa có sự đồng ý của anh. Tuy hiện giờ anh đã đủ sức để bảo vệ Quan Viễn và Tham Tham nhưng vẫn hi vọng hai người được sống ở một đất nước chấp nhận hôn nhân đồng tính.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Đám Cưới

Triệu Thanh Cốc gây chút sức ép với những tờ báo đã đăng tin, xem như cảnh cáo để bọn họ biết râu cọp không phải muốn vuốt là vuốt. Một phần cũng nhờ họ làm hợp ý anh, nếu không đã chẳng nhẹ nhàng cho qua như vậy. Có điều, Triệu Thanh Cốc chỉ mới ‘nhẹ nhàng’ cảnh cáo đã khiến các tờ báo kia

chết khiếp.

Quả nhiên không lâu sau đó, Trung Quốc đã thông qua Luật kết hôn đồng tính. Về phần người dân, phản đối có tán thành có, nhưng xét tổng thể, nhờ Triệu Thanh Cốc đã có những bước chuẩn bị từ trước nên phản ứng của người dân nhẹ hơn dự đoán rất nhiều.

Dù đã được pháp luật công nhận, nhưng ngại với tư tưởng ăn sâu từ bao đời, vẫn chưa có ai dám đứng ra làm ‘người đầu tiên’.

Một tháng sau ngày Luật kết hôn đồng tính chính thức ban hành, Triệu Thanh Cốc chủ động thông báo muốn kết hôn với một người đồng tính, khiến không chỉ Trung Quốc mà gần như toàn thế giới chấn động. Trên tất cả các phương tiện truyền thông từ ti vi, báo chí, đến mạng internet đều đăng tin, lan truyền nhanh chóng như một con lốc.

“Quả là không phải ‘người thường’!”

“Đồng tính kết hôn thì có gì to tát mà phải ồn ào?! Chẳng phải từ thời cổ đại cũng đã có sao? Điều tôi tò mò chỉ là Triệu Thanh Cốc sẽ kết hôn với ai thôi!”

“Đại thần, xin nhận của tiểu nhân một lạy!!”

“Gớm chết, hai thằng đàn ông kết hôn! Còn ban bố Luật kết hôn đồng tính, thật không biết chính phủ nghĩ gì?! Thế này chẳng phải là đang cổ xúy cho bọn bại hoại thuần phong mỹ tục?!”

“Quá dũng cảm! Cứng bái!!”

Ở Trung Quốc có người tán thành có người phản đối. Còn trên thế giới vấn đề được thảo luận nhiều nhất là Triệu Thanh Cốc sẽ kết hôn với ai.

Vô số phóng viên tụ tập trước cửa Viễn Cốc, thậm chí còn gọi đến mức tra được chỗ ở của hai người, tới xin phỏng vấn.

Triệu Thanh Cốc vừa bước ra khỏi cổng công ty đã bị các phóng viên bao vây, kín tới mức cả muối cũng khó mà bay lọt.

“Chủ tịch Triệu, xin hỏi đối tượng kết hôn của ông là vị nào?”

“Chủ tịch Triệu, ông thật sự sẽ kết hôn với một người đồng tính sao?”

“Chủ tịch Triệu, xin hỏi sau khi kết hôn ông có tính tới việc có con không?”

“Chủ tịch Triệu...”

“Chủ tịch Triệu...”

Các phóng viên hỏi liên tục như nã pháo. Nếu không nhờ mấy vệ sĩ trông như hung thần đứng che, e rằng nhóm phóng viên đã dính sát luôn lên người Triệu Thanh Cốc.

Triệu Thanh Cốc nhẹ nhàng phát tay một cái, khí thế đủ khiến nhóm phóng viên lập tức an tĩnh lại. “Tôi sắp kết hôn với người yêu của mình, cậu ấy là con trai. Nếu không có cậu ấy chắc chắn sẽ không có Triệu Thanh Cốc của ngày hôm nay. Tôi cho rằng, tình yêu thật sự thì không phân biệt giới tính. Tôi sẽ sống thật hạnh phúc với người yêu của mình. Hôn lễ được tổ chức vào một ngày không xa, hôm đó mong các vị sẽ đến chung vui.” Triệu Thanh Cốc nói xong, lập tức lên xe ngay.

“A, ông Triệu, ông Triệu...”

Một nữ phóng viên còi đôi giày cao gót không may bị gãy gót trong lúc mọi người xô đẩy ra, ném phăng xuống đất, không cam lòng nói, “Trai tốt đã ít, lại còn kết hôn với nhau!”

Phóng viên nam tuổi trung niên đứng bên cạnh nghe vậy, liếc cô ta một cái, nói, “Tiểu Vương, ông Triệu kết hôn với ai chúng ta chẳng có quyền gì nói này nói nọ! Cô tỏ thái độ thế này là sợ phóng viên báo khác không có chuyện để viết linh tinh à?”

Cô phóng viên tên Tiểu Vương vội tỏ vẻ vô tội nói, “Em chẳng hiểu anh nói gì hết!”

“Không hiểu thì đừng nói lung tung.”

Lúc Triệu Thanh Cốc về đến nhà, nhóm phóng viên tụ tập trước cửa biệt thự đã ‘được’ mời đi. Quan Viễn đưa Tham Tham cho Triệu Thanh Cốc bế, oán trách, “Xem anh gây ‘chuyện tốt’ gì kia! Làm em chỉ bước ra sân thôi cũng không dám!”

Tham Tham ngoan ngoãn nằm trong lòng Triệu Thanh Cốc, mắt to tròn mắt nhỏ, sau đó tặng cho Triệu Thanh Cốc một nụ cười thật tươi. Hình như hôm nay tâm tình ba ba không tốt, chẳng chịu nói chuyện với cậu gì hết, giờ cha về là tốt rồi!

Triệu Thanh Cốc véo nhẹ mũi Quan Viễn, dỗ, “Lỗi của anh. Tại anh không ngờ mọi người lại phản ứng mạnh dữ vậy. Nhóm phóng viên canh bên ngoài đã về hết rồi. Sau này em muốn đi đâu cứ đi, họ thích chụp thế nào tùy họ. Chúng ta kết hôn堂堂 hoàng, có pháp luật bảo hộ, sao phải sợ?!”

Quan Viễn cũng biết vậy, nhưng vừa nghĩ tới cảnh về sau đi đâu cũng bị dòm ngó chụp ảnh này nọ là lại chẳng vui lên nổi.

Tất nhiên Triệu Thanh Cốc biết Quan Viễn đang lo lắng điều gì, vội an ủi, “Họ chỉ tò mò nhất thời thôi. Chờ sau này có nhiều người đồng tính kết hôn hơn, chắc chẳng thêm dòm ngó chúng ta nữa đâu!” Đáng tiếc Triệu Thanh Cốc đã đoán sai sức hút của ‘cặp chồng chồng đồng tính đầu tiên của Trung Quốc’, dù có bao nhiêu cặp đồng tính kết hôn đi nữa, bắt kể hai người đi tới đâu cũng bị vây xem.

“Dạ.” Quan Viễn nhanh chóng thỏa hiệp. Ai chẳng muốn được hàng hoàng đi bên cạnh người mình yêu chứ! Hơn nữa, thế này cũng có chỗ tốt, bớt được một số kẻ có mắt không trông tưởng anh còn độc thân muốn dụ dỗ anh, và lại dù có, cậu cũng có quyền ‘giải quyết’ một cách chính đáng.

điềnknv/ldnaflqnlk;usodl;n;don Nghĩ tới đây, tâm tình Quan Viễn lập tức tốt hẳn lên, vung tay xóa tội cho Triệu Thanh Cốc, “Được rồi, đi ăn cơm!”

Tham Tham và Triệu Thanh Cốc đồng thời thở phào một hơi.

Trên bàn cơm, Tham Tham chỉ vui đầu lo ăn. Hiện tại Tham Tham đã dùng miệng rành, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc luôn phải chú ý không để bé con thừa cơ ăn quá nhiều.

Ăn cơm xong, Quan Viễn vừa vuốt cái bụng căng như cái trống của Tham Tham vừa nói, “Tham Tham, con lại ăn nhiều quá rồi! Mau đi mấy vòng trong phòng cho tiêu bớt đi!”

Tham Tham nhìn ba ba với vẻ mặt vô tội, hi vọng ba ba có thể tha cho. Nhưng Quan Viễn vẫn nghiêm mặt. Tham Tham hiểu ý, đứng dậy thở dài một hơi, bắt đầu đi tới đi lui trong phòng. Đáng ghét! Lúc này vốn là thời gian trò chuyện với hai ba ba!

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn thấy Tham Tham ườn cái bụng tròn trông chẳng khác gì ông Địa đi vòng vòng trong phòng, đồng thời bật cười thành tiếng. Tất nhiên đã đổi lấy ánh mắt u oán của Tham Tham.

Quan Viễn lập tức nói, “Được rồi, ba ba không cười!”

Tham Tham lại nhìn chằm chằm Triệu Thanh Cốc, ý là ‘sao cha vẫn còn cười?’

Triệu Thanh Cốc vội nín cười, nói, “Được rồi, cha cũng không cười! Tham Tham cứ tự nhiên đi.”

“Tiểu Viễn, chúng ta chọn một ngày tốt làm đám cưới đi!” Chẳng biết Triệu Thanh Cốc lấy từ đâu một cuốn sổ nhỏ màu vàng, vừa lật vừa nói. Quan Viễn lại gần mới thấy, thì ra là Hoàng Lịch, ghi những ngày tốt để tổ chức cưới hỏi ma chay.

Ngón tay Triệu Thanh Cốc dừng ở ngày mười sáu tháng tám, phía trên viết ba chữ sáng loáng màu vàng ‘Hợp cưới xin’.

“Mười sáu tháng tám, còn không tới nửa tháng, kịp không anh?” Quan Viễn hỏi.

“Kịp chứ! Anh chỉ mong càng nhanh càng tốt!” Triệu Thanh Cốc đáp.

Quan Viễn bật cười nói, “Sao vậy? Hiện giờ chẳng phải chúng ta cũng như đã kết hôn sao? Hôn lễ chỉ là hình thức thôi.”

Tuy ngoài miệng Quan Viễn nói vậy, nhưng càng gần ngày kết hôn, cậu lại càng khẩn trương, đến mức cả Tham Tham cũng nhận thấy. “Ba ba, sao ba ba cứ ngăn người suốt vậy?” Tham Tham đang nói chuyện với Quan Viễn, bỗng phát hiện Quan Viễn lại thất thần. Đối với Tham Tham, việc này thật sự là khó mà chấp nhận được.

“A, ba ba xin lỗi! Tham Tham nói tới đâu rồi?”

Tham Tham hừ một tiếng, nói, “Lần cuối cùng đó! Ba ba không được ngăn người nữa! Tham Tham đã tha thứ mấy lần rồi!”

“Ừ, ba ba biết lỗi rồi.” Quan Viễn nghiêm túc hứa.

“Chúng ta đang nói tới chỗ ‘Tại sao chim nhỏ trên cây cứ luôn lú rú không ngừng?’”

“À, đó là cách giao tiếp của loài chim. Tựa như bây giờ con đang nói chuyện với ba ba vậy. Nếu bắt con một ngày không nói câu nào con làm được không?”

Tham Tham nghiêng đầu suy tư, nhận ra việc đó thật sự là quá đau khổ, bèn đáp, “Không được ạ! Nhưng tại sao những động vật khác lại không lú rú ạ? Ba ba?”

Tham Tham thấy Quan Viễn lại ngăn người, tức giận nhảy xuống sofa, bỏ đi. Đi tìm quản gia nói chuyện thôi! Phải cho ba ba biết trẻ con cũng biết giận.

Quan Viễn cứ thế ngồi ngẩn người mãi tới trưa.

Triệu Thanh Cốc tổ chức hôn lễ cực kỳ long trọng theo kiểu cổ. Khách đến rất đông, từ giới chính trị, kinh doanh tới truyền thông đều có. Tất nhiên toàn bộ nhân viên của Viễn Cốc đều được mời.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn mặc áo chú rể màu đỏ, lần lượt đi mời rượu các vị khách quan trọng. Mặc kệ trong lòng nghĩ gì, ngoài mặt, họ đều cười rất vui vẻ chúc mừng hai người.

Hôn lễ đã được giới truyền thông ghi hình, sẽ phát sóng khắp Trung Quốc.

Đến giờ lành, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bái trời đất, bái ông Lý, rồi bái lẫn nhau. Khi ông Lý hô một tiếng kết thúc, cả hội trường lập tức bộc phát tiếng hoan hô nhiệt liệt.

Không những được ở bên nhau, còn được rất nhiều người chúc phúc, thật sự là chuyện Quan Viễn hoàn toàn không dám mơ ở đời trước. Bất giác nước mắt tràn mi.

Một đôi tay ấm áp lập tức lau nước mắt cho Quan Viễn, thủ thi bên tai cậu, “Bảo bối ngoan, không khóc. Từ nay về sau chúng ta sẽ đời đời kiếp kiếp ở bên cạnh nhau.”

Quan Viễn cười đáp, “Dạ.”

Chúng ta thật may mắn đã cưới được người mình yêu. Chúng sẽ cùng nhau nhìn Tham Tham lớn lên, cùng nhau chứng kiến Tham Tham kết hôn sinh con, cùng nhau già đi, cùng nhau dặt tay tản bộ dưới trời chiều, cùng nhau ngồi bên lò sưởi đeo kính lão đọc sách, nói chuyện trong mùa đông, cùng nhau. . .

Hai người nhìn nhau cười, thấy được sự kiên định trong mắt đối phương.

Tình cảm này, dù biển cạn đá mòn, thề không thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 104: Nghỉ Phép

Cặp đôi mới cưới quyết định dẫn Tham Tham ra biển chơi mấy ngày xem như hưởng tuần trăng mật.

“Ba ba...” Sáng sớm, trong biệt thự sát bờ biển vang lên giọng nói non nớt của Tham Tham. Đáp lại hành động kéo chăn tiếp tục ngủ vui của Quan Viễn.

Tham Tham đột nhiên phát lực, nhảy bổ lên người Quan Viễn.

“Khụ khụ khụ...” Quan Viễn đau đến trợn mắt, hỏi với giọng khàn khàn, “Tham Tham muốn đè chết ba ba sao?!”

“Hi hi! Ba ba đúng là heo lười! Mặt trời chiếu tới mông rồi còn chưa chịu rời giường!” Tham Tham kêu to.

Quan Viễn vươn tay ôm Tham Tham, lại nhắm mắt, hỏi, “Cha đâu?”

“Cha chạy bộ rồi! Cha muốn dẫn Tham Tham theo, nhưng Tham Tham phải ở lại kêu ba ba dậy nên không đi!” Tham Tham lộ vẻ mặt ‘tất cả là do ba ba hết!’

Quan Viễn bật cười vạch trần, “Đừng cho là ba ba không biết Tham Tham lười không muốn đi mới lôi ba ba ra làm tấm mộc!”

“Ba ba, tấm mộc nghĩa là gì? Trên người b aba có tấm mộc ả? Mau cho Tham Tham xem thử đi!” Nói xong Tham Tham lập tức vươn tay muốn vạch chăn xem xét khắp người Quan Viễn.

Quan Viễn bắt đắc dĩ ngồi dậy, thật sự không thể ngủ được nữa.

Lúc này, Triệu Thanh Cốc chạy bộ về, thấy Quan Viễn đã dậy bèn nói, “Sao em không ngủ thêm chút nữa đi!” dứt lời ngồi xuống bên cạnh xoa eo cho Quan Viễn.

Quan Viễn liếc Triệu Thanh Cốc, nói, “Anh đi mà không chịu dắt con theo, em ngủ nữa được ả?!”

Triệu Thanh Cốc lập tức nhớ ra ‘thuộc tính’ nói nhiều của Tham Tham, chợt dạ sờ sờ lỗ mũi. “Giờ em còn muốn ngủ không? Nếu còn thì để anh dẫn Tham Tham đi.”

Quan Viễn che miệng ngáp dài một cái, hôm qua ‘lăn lộn’ đến tận khuya, hậu quả là bây giờ thấy nhức mũi cả người. “Thôi, ra ngoài chơi đi, du lịch mà cứ nằm dài trên giường thì thật là lãng phí! Nói trước, tối nay em muốn ngủ cho thật ngon, nếu anh còn dám... Xem em có...”

Triệu Thanh Cốc bật cười nói, “Anh cảm thú đến thế sao?! Chẳng qua tối qua là đêm ‘động phòng hoa chúc’ của chúng ta nên anh mới ‘nhiệt tình’ như vậy đấy chứ!”

Quan Viễn tự biết không cãi lại Triệu Thanh Cốc, giận dỗi đẩy anh một cái, hô, “Anh đúng là cảm thú! Cảm thú!” Tham Tham nghe ba ba mắng cha là

cảm thú, tưởng hai người cãi nhau thật, hoảng sợ gào, “Ba ba, cha, đừng cãi nhau mà...”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn thấy Tham Tham bị dọa, lập tức ngừng ngay. Hai người ôm Tham Tham dỗ dành hồi lâu bé con mới chịu cười hi hi ha ha lại. Quan Viễn cảm thán, “Thời nay làm cha còn mệt hơn làm con!”

Triệu Thanh Cốc bật cười, vừa xốc Quan Viễn lên vai vừa nói, “Để anh vác đi cho em khỏi mệt!”

“A! Mau thả em xuống!”

“Cha, con cũng muốn được giờ cao cao!”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy lập tức xốc luôn Tham Tham lên vai, bên trái là Quan Viễn hoảng sợ kêu to, bên phải là Tham Tham thích thú cười ha ha.

Cả biệt thự tràn ngập tiếng cười.

Nhóm vệ sĩ đứng ngoài nghe thấy, đều hiểu ý mỉm cười. Mặc dù là một đôi đồng tính, nhưng cuộc sống của họ còn hạnh phúc hơn rất nhiều cặp vợ chồng bình thường khác.

Ăn sáng xong, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc dẫn Tham Tham ra biển chơi. Lúc này đang kỳ nghỉ lễ nên có rất nhiều khách du lịch.

Ba người mặc đồ giống nhau, mang mắt kiếng thật to. Khi không mở miệng trông Tham Tham cực kỳ bảnh.

Một cô gái phát hiện Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc trông quen quen, bèn hỏi, “Xin hỏi hai anh là Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đúng không ạ?” Bởi vì hôn lễ của hai người được toàn bộ người dân trong nước chú ý nên bị nhận ra cũng không có gì lạ.

Triệu Thanh Cốc tháo mắt kính ra, mỉm cười chào.

“A! Đúng rồi!”

“Trời ơi! Chúng ta may mắn quá! Được thấy tận mắt ‘cặp đôi của thế kỷ’!”

Quan Viễn ngạc nhiên hỏi lại, “Cặp đôi của thế kỷ?!”

“A! Giọng nghe hay quá!”

“Các cậu nhìn kia! Da anh ấy mịn như bơ luôn!”

Quan Viễn nghe vậy dờ khóc dờ cười. Cô gái à, khi bình luận người khác ngay trước mặt như vậy, cô có thể nhỏ giọng một chút được không?!

“‘Cặp đôi của thế kỷ’ là biệt danh các fan đặt cho hai anh đó!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn thật sự không ngờ họ cũng có người ái mộ mặc dù chẳng phải ngôi sao hay diễn viên gì.

“Fan của hai anh nhiều lắm! Bọn em cũng là fan của hai anh! Bọn em có thể chụp chung một tấm hình với hai anh được không ạ?”

Quan Viễn hơi do dự một chút nhưng vẫn gật đầu đồng ý, xem như cảm ơn tình cảm của họ dành cho hai người.

Từ lúc mấy cô gái này lại gần cả nhà Triệu Thanh Cốc, nhóm vệ sĩ đã bắt đầu cảnh giác, đến khi thấy Triệu Thanh Cốc ra hiệu, họ mới yên tâm lùi xa một chút.

Mấy cô gái chụp hình chung với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn xong, vô cùng phấn khích, lập tức đăng lên mạng ngay. [dnlien/nnda"eqlb;"bkd.don](#) ‘Ra biển chơi vô tình gặp được ‘cặp đôi thế kỷ’! Cốc Cốc của chúng ta thật sự rất ngẫu! Viễn Viễn thì trông vô cùng ‘ngon miệng’! Cả hai còn rất tốt bụng!’ theo sau là hình bọn họ chụp chung, và hình Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn.

Nhờ tập đoàn Viễn Cốc, hệ thống mạng của Trung Quốc gần như đi đầu thế giới, tốc độ vô cùng nhanh chóng, mấy cô gái vừa đăng hình không bao lâu, đã có rất nhiều người phát hiện, lao vào bình luận.

‘Hai người thật xứng đôi!’

‘Trời ạ, người đầu mà đẹp trai quá đi mất!’

Lẫn trong những lời khen là một vài bình luận giễu cợt của anti-fan, kiểu như ‘Hai thằng đàn ông ôm ôm ấp ấp, gớm chết!’ Nhưng chớp mắt đã bị các fan ruột ‘chôn vùi’.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn đi một hồi, càng ngày càng có nhiều người nhận ra, đành dắt Tham Tham quay về biệt thự lại.

“Chúng ta có phải ngôi sao đâu mà nhiều người hâm mộ dữ?!” Quan Viễn cảm thán.

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Ai bảo...” Quan Viễn tò mò nhìn sang chờ Triệu Thanh Cốc nói hết câu, “Ai bảo chúng ta đẹp trai quá chứ!”

Quan Viễn bật cười, “Anh cũng tự kỷ giống Tham Tham rồi đó!”

Thật ra Triệu Thanh Cốc nói không sai, rất nhiều người vì thấy anh và cậu đẹp trai mới thành fan. Nếu anh và cậu không đẹp, e rằng số người mắng sẽ nhiều hơn bây giờ gấp mấy lần. Đẹp lúc nào cũng được ưu ái hơn.

Quan Viễn vốn đang buồn ngủ, không ra ngoài chơi được càng đúng ý, lại leo lên giường ngủ tiếp, bỏ mặc Triệu Thanh Cốc và Tham Tham ngồi nói nhảm trong phòng khách. Cảnh tượng vô cùng thê lương.

Quan Viễn ngủ một mạch đến giờ ăn cơm chiều mới dậy.

Ban ngày Triệu Thanh Cốc cố ý không cho Tham Tham ngủ trưa, nên sau khi ăn cơm chiều không bao lâu Tham Tham đã bắt đầu ngủ ngà ngủ gật. Triệu Thanh Cốc dỗ Tham Tham đi ngủ xong, lặng lẽ kéo Quan Viễn ra khỏi biệt thự.

“Trời tối rồi anh còn dẫn em đi đâu vậy?”

“Suýt! Tôi một chỗ bí mật.”

Đến bờ biển, Triệu Thanh Cốc búng tay một cái, pháo hoa lập tức bắn lên.

Quan Viễn nhìn mê mẩn quên cả phản ứng.

Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn từ phía sau, đặt cằm lên vai cậu, thì thầm, “Tiểu Viễn, anh sẽ mãi mãi ở bên cạnh em, đời đời kiếp kiếp.”

Họ đã ở bên nhau hai đời, hẳn là kiếp sau kiếp sau nữa cũng vậy thôi...

Quan Viễn khóc trong im lặng.

Triệu Thanh Cốc xoa mặt Quan Viễn lại, thương tiếc hôn lên dòng nước mắt trên mặt cậu, “Bảo bối đừng khóc. Nhìn em khóc anh như đứt từng khúc ruột.”

Quan Viễn phì cười, “Anh học được từ phim tình cảm à?”

“Ừ. Chúng ta sẽ như phim tình cảm lãng mạn, luôn luôn ngọt ngào.”

“Sao tối nay miệng ngọt dữ vậy? Không phải mới vừa tham khảo sách gì chứ?” Quan Viễn cười hỏi, bởi vì Triệu Thanh Cốc đã từng làm như vậy.

Triệu Thanh Cốc lộ vẻ lúng túng, vội hôn lên môi Quan Viễn, để ngăn không cho cậu nói nữa.

Quan Viễn nhiệt tình đáp trả, cho tới khi bị đẩy ngã xuống đất, mới giật mình hỏi, “Anh định làm gì?! Mau buông em ra! Sẽ có người tới đó!”

Triệu Thanh Cốc vừa tiếp tục cởi áo Quan Viễn vừa đáp, “Anh đã xử lý hết rồi, sẽ không có ai tới đâu!”

Quan Viễn nghe vậy bật cười ra tiếng.

“Một lát nữa xem còn cười nổi không?”

Quan Viễn bỗng lật người đè Triệu Thanh Cốc xuống đất, “Anh thật sự rất muốn làm ở đây?” dứt lời còn liếm môi một cái, vô cùng quyến rũ.

Triệu Thanh Cốc vốn đã không có sức chống cự Quan Viễn, giờ bị quyến rũ như vậy càng như mất lý trí, nhưng vừa định hành động đã nghe Quan Viễn nói, “Tối nay anh phải nghe lời em.”

(Tĩnh lược tám trăm chữ)

Lúc hai người trở về biệt thự, khoe miệng trái cây, quần áo nhăn nhúm, khắp người toàn dấu, vừa nhìn đã biết vừa rồi kịch liệt tới mức nào.

Hai người tưởng Tham Tham đã ngủ, rón rén đi vào. Nào ngờ Tham Tham đang vòng tay ôm ngực, vẻ mặt khó chịu ngồi chờ trên sofa, vừa thấy hai kẻ ‘bỏ rơi mình đi chơi’ quay lại, lập tức hừ một tiếng thật to.

“Tham Tham, con chưa ngủ à?” Triệu Thanh Cốc hỏi.

“Tham Tham ngủ một lát thì tỉnh dậy đi vệ sinh, sau đó tìm không thấy hai anh, nhất quyết phải ngồi đây đợi.” Người giúp việc giải thích.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nghe vậy vội chạy lại dỗ dành Tham Tham.

Quan Viễn ôm Tham Tham nói, “Tham Tham, vào giường ngủ ha! Cha và ba ba hứa sẽ không đi đâu nữa!”

Tham Tham nhảy xuống đất, chấp tay sau đít như một ông cụ non, vừa đi vòng quanh Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vừa lắc đầu nói, “Nhất định là có gì đó mờ ám”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc khần trương thẳm nghĩ, chẳng lẽ Tham Tham biết bọn họ đã làm gì?!

“Cha và ba ba dẫu con đi đánh nhau đúng không?!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc suýt chết ngất vì cười.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 105: Về Thôn Quan Gia

Sau khi du lịch về, Triệu Thanh Cốc lại tập trung vào công việc, Quan Viễn thì bận chuẩn bị cho chuyến đi về thôn Quan Gia. Dù thế nào, hai người đã kết hôn và có Tham Tham, phải về đó bái tổ tiên cha mẹ.

Lúc Triệu Thanh Cốc đi làm về, thấy Quan Viễn vẫn đang bận rộn thu xếp đồ đạc, mặc dù vali đã chất đống một bên, bèn nói, “Không cần chuẩn bị quá nhiều đâu. Chúng ta chỉ về mấy ngày thôi.”

“Đây đều là những thứ cần thiết, không mang theo sợ đến lúc đó lại dùng đồ lạ không quen.” Quan Viễn vừa nói vừa xếp áo ngủ của Tham Tham vào một chiếc vali mới.

Đột nhiên, một chiếc vali bị bật ra, khiến hai người giật mình nhảy dựng.

Thì ra là Tham Tham trốn trong vali, thấy dọa được hai ba ba, vui vẻ cười phá lên.

“Con trốn vào đó hồi nào hay vậy?” Quan Viễn ngạc nhiên hỏi. Vừa nãy Quan Viễn còn nghĩ thăm sao tự nhiên yên tĩnh dữ vậy, cứ tưởng Tham Tham đã chạy ra ngoài chơi, không ngờ là trốn vào trong vali.

Triệu Thanh Cốc kéo Tham Tham tới, vừa vỗ một cái lưng trung lên mông bé con, vừa nói, “Không được hù dọa ba ba biết không? Còn như vậy nữa cha khỏi dẫn về thăm ông bà luôn!”

Tham Tham lấy hai tay che mông, giả bộ đáng thương, nói, “Cha, Tham Tham biết sai rồi! Dẫn Tham Tham đi đi! Tham Tham sẽ không quậy nữa đâu!”

Mấy câu kiểu vậy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã nghe không biết bao nhiêu lần, tất nhiên biết Tham Tham vừa hết đau sẽ quên ngay. Nhưng nhìn bộ dạng vừa đáng thương vừa làm nũng của bé con hai người không cách nào trách móc nặng nề được, đành tiếp tục nhẹ nhàng bỏ qua như mọi lần.

Tham Tham thấy hai ba ba không nói gì nữa, biết đã thành công ‘qua ải’, vội chen đến bên cạnh Quan Viễn giúp ba ba gấp quần áo, ý đồ ‘lập công chuộc tội’.

“Ba ba, quê là cái gì?”

“Quê là nơi ba ba và cha con sống hồi nhỏ.”

“Ba ba, vậy sao Tham Tham không ở quê?”

“Bởi vì khi đó Tham Tham còn chưa ra đời.”

“Ba ba...”

“...”

“Tham Tham, con và cha ra phòng khách chơi đi, ở đây một mình ba ba là đủ rồi! Đi nhanh đi, sắp có phim hoạt hình con thích rồi đó!”

Rốt cuộc ‘dự’ được Tham Tham đi, Quan Viễn thở phào một hơi, bật cười lấy mở đồ xiêu vẹo Tham Tham vừa gấp ra xếp lại lần nữa cho gọn gàng. Quả là một đứa bé đáng yêu!

Triệu Thanh Cốc vừa thu xếp xong chuyện công ty, là lập tức dẫn Quan Viễn và Tham Tham về thôn Quan Gia ngay.

Đối với Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn, thời gian ở thôn Quan Gia, mặc dù khổ cực nhưng cũng là những năm tháng không thể phai mờ trong cuộc đời họ. Ở đó, hai người sống nương tựa lẫn nhau, trải qua những vui buồn giận hờn, lúc ra đi tay trắng, khi trở lại đã có sự nghiệp vững chắc kèm thêm bé con đáng yêu Tham Tham, món quà vô giá ông trời ban cho.

Họ về bằng xe riêng đã được cải tạo lại, không gian bên trong khá lớn, có cả giường nằm nên dù đi liên tục hai ngày cũng không quá mệt.

Xe vừa tới đầu huyện Vân Sơn, đã thấy một nhóm người đứng chờ sẵn, bên cạnh là biểu ngữ chào đón thật to phấp phờ trong gió, ‘Chào mừng anh Triệu và anh Quan về thăm quê’

Triệu Thanh Cốc hỏi thư ký, “Chuyện gì đây? Không phải tôi đã nói đừng để lộ tin tức tôi về quê sao?”

Thư ký khẩn trương đáp, “Xin lỗi tổng giám đốc, thật sự tôi không biết tại sao tin tức vẫn bị lộ. Là trách nhiệm của tôi.”

“Điều tra thử xem.”

“Dạ.”

“Sao vậy anh?” Quan Viễn vừa thức dậy, thấy xe đã ngừng bên hồ. Triệu Thanh Cốc chỉ tay ra trước, ý bảo Quan Viễn nhìn.

Quan Viễn bĩu môi lắm bầm, “Phiền quá!” không hề biết rằng bộ dáng của cậu lúc này trong mắt Triệu Thanh Cốc thật sự vô cùng dễ thương.

Triệu Thanh Cốc thấy Tham Tham còn đang ngủ say, lập tức nhích lại gần, ‘hung hăng’ hôn Quan Viễn.

“A!” Quan Viễn bắt ngờ hô nhỏ.

Lái xe mắt nhìn mũi, mũi nhìn đất, giả bộ mắt mù tai điếc.

Một lúc sau, Quan Viễn vừa xoa đôi môi bị hôn đỏ bừng vừa trách, “Tự nhiên lại nổi điên!”

“Ai bảo em quyến rũ anh!”

Quan Viễn dở khóc dở cười, “Em quyến rũ anh hồi nào chứ? Rõ ràng do anh lúc nào cũng suy nghĩ đen tối còn đồ thừa em!”

Tài xế lẳng lặng oán thán: mặc dù tôi chỉ là một anh lái xe, nhưng vẫn sống sờ sờ ở đây, hai người ân ái như vậy trước mặt tôi, thật sự không cảm thấy tội lỗi sao?!

“Xem ra không xuống không được rồi.” Triệu Thanh Cốc vừa véo nhẹ mũi Quan Viễn vừa đánh trống lảng.

“Tham Tham đang ngủ...”

“Để Tham Tham ngủ đi. Chỉ anh và em xuống thôi.”

“Anh Triệu và anh Quan đến rồi! Mau gọi điện cho chủ tịch đi!”

“Anh Triệu, anh Quan, chào mừng hai người về thăm quê!” Một người đàn ông đeo kính tuổi trung niên thay mặt mọi người lên tiếng.

“Làm phiền mọi người rồi!” Triệu Thanh Cốc vừa nói vừa bắt tay với người nọ.

Người nọ thấy Triệu Thanh Cốc lịch sự, càng nhiệt tình cười nói, “Không phiền không phiền! Nếu không nhờ hai anh, huyện ta đã chẳng thể phát triển nhanh đến vậy! Thật sự không hề quá khi nói hai anh chính là ân nhân của cả huyện Vân Sơn này!”

Triệu Thanh Cốc không muốn nói nhiều, nhưng vì phép lịch sự mặc dù trong lòng nghĩ vậy, ngoài mặt vẫn cười nói, “Xin hỏi anh là...”

“A, xin lỗi, tôi vui quá quên mất chưa tự giới thiệu! Tôi là Lý Quý Xuyên, trưởng phòng Phát triển kinh tế của huyện.”

“A, chào anh Lý! Lần này chúng tôi về quên chỉ để cúng bái tổ tiên, các vị đón tiếp long trọng như vậy thật khiến chúng tôi ngại quá!”

Lý Quốc Xuyên vừa nghe đã hiểu ngay mình làm quá không hợp ý Triệu Thanh Cốc, nhưng với kinh nghiệm xã giao nhiều năm, vẫn tự nhiên cười nói, “Ha ha, chúng tôi đường đột thế này chắc làm lỡ kế hoạch của anh rồi! Vậy chúng ta tạm thời từ biệt ở đây, hẹn anh khi nào xong việc, có thời gian dư dả lại gặp nhau trò chuyện nhiều hơn!”

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn thuận thế chào tạm biệt, lên xe đi tiếp.

Chờ hai người đi rồi, người đàn ông trẻ đứng bên cạnh Lý Quốc Xuyên lập tức nói với giọng nịnh nọt, diễn đàn "I"qoddd;m";oon “Trưởng phòng Lý, Triệu Thanh Cốc này đúng là không biết lễ nghĩa gì cả! Chúng ta chờ ở đây lâu như vậy, chỉ nói xuống nói một câu đã đuổi chúng ta đi. Không nể mặt trưởng phòng...”

“Im đi! Cậu thì biết cái gì?!” Lý Quốc Xuyên quát lên.

Người kia thấy Triệu Thanh Cốc tuổi chỉ cỡ mình lại được coi trọng như vậy, trong lòng không phục muốn nói xấu anh thuận tiện nịnh bợ Lý Quốc Xuyên vài câu, nào ngờ chưa nói hết câu đã bị quát, lập tức cứng người không dám hó hé gì nữa.

“Cậu có biết Triệu Thanh Cốc có địa vị thế nào ở nước ta không? Đừng nói là tôi, ngay cả chủ tịch tỉnh tới, người ta không muốn gặp cũng được nữa là! Thần tài sống như vậy không biết tạo quan hệ cho tốt, sau này có hối hận cũng không kịp đâu!”

Xe của Triệu Thanh Cốc đã đi thật xa, nhóm người kia vẫn còn ân cần vẫy tay tiễn.

Mặc dù ở thủ đô Triệu Thanh Cốc đã quen với thái độ như vậy, nhưng khi về thôn Quan Gia, được đối xử khác một trời một vực với trước vẫn khiến anh phải cảm thán, “Nghèo ở chợ không người hỏi, giàu ở núi sâu cũng có khách tới thăm!”

Đúng lúc này Tham Tham thức dậy, khuôn mặt ngơ ngác kết hợp với dúi tóc dựng đứng lên sau ót do bị đè lúc ngủ của bé con trông vô cùng đáng yêu.

Quan Viễn không nhận được, bật cười ha ha. Tham Tham ngơ ngác không biết đã xảy ra chuyện gì, ngây thơ hỏi, “Sao ba ba lại cười?”

Quan Viễn ôm Tham Tham nhét vào lòng Triệu Thanh Cốc, nói, “Tham Tham qua chơi với cha đi.”

Triệu Thanh Cốc lập tức lấy khăn ướt lau mặt cho Tham Tham, lau xong, Tham Tham lại biến thành ‘hoàng tử bé’ như bình thường.

Từ huyện Vân sơn đến thôn Quan Gia chỉ tốn gần hai mươi phút chạy xe.

Quan Viễn ngồi trong xe nhìn ra ngoài, thấy thôn Quan Gia rõ ràng đã nhộn nhịp hơn trước rất nhiều. Nhà cửa cũng khang trang hẳn, cả thôn đều là nhà xây. Mặc dù nhà họ Quan không cho Quan Viễn những kỉ ức tốt đẹp, nhưng trong thôn vẫn có rất nhiều người đã giúp đỡ cậu và Triệu Thanh Cốc lúc khó khăn. Để", "nna/lê/quy.đô, "n Vì thế thấy cuộc sống của mọi người trong thôn ngày càng tốt đẹp, Quan Viễn cũng vui lây.

Đời sống người dân thôn Quan Gia tuy đã tốt hơn trước không biết bao nhiêu lần, nhưng xe xịn cỡ xe Triệu Thanh Cốc thì vẫn chưa thấy bao giờ. Cho nên khi xe Triệu Thanh Cốc dừng trước cổng thôn, bọn trẻ đang chơi ở đó đều tò mò bu lại xem. Trong đó có không ít trẻ dưới mười tuổi, lúc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi, vẫn chưa ra đời nên không biết mặt hai người.

Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn dắt Tham Tham xuống xe. Nhóm vệ sĩ nhanh chóng tản ra đứng xung quanh.

Bọn trẻ ngơ ngời nhìn cả nhà Triệu Thanh Cốc, cảm thấy ba người thật chẳng khác gì thần tiên từ trên trời giáng xuống. Đặc biệt, cậu bé đeo mắt kính đen kia, mặc vest mang giày da sáng bóng, trông quá ngầu!

Tham Tham thích giả ngầu nên trước khi xuống xe đã lén mang kính đen lên. Quan Viễn tuy phát hiện, cười thầm trong bụng, nhưng vẫn không vạch trần.

Quan Viễn kêu thư ký lấy kẹo phát cho bọn trẻ. Lúc chuẩn bị đi Tham Tham cứ sổng chết đòi cầm kẹo theo nên Quan Viễn mới miễn cưỡng đồng ý, không ngờ bây giờ mới thấy cần thiết.

Tham Tham nhìn bịch kẹo của mình bị phân gần hết cho các bạn, chu miệng muốn cắn, nhưng Quan Viễn đã nhanh chóng ghé sát lỗ tai Tham Tham nói nhỏ, “Con có chắc là muốn làm ầm lên ở đây không, hiện có rất nhiều bạn nhỏ đang nhìn đó, làm ầm lên sẽ chẳng còn ngầu nữa! Hơn nữa, con vẫn còn rất nhiều, chia bớt cho các bạn không được sao? Tham Tham không nhớ ba ba đã nói phải biết chia sẻ à?”

Tham Tham muốn giữ hình tượng, đành thỏa hiệp nói, “Dạ, ba ba cứ chia đi, để lại cho Tham Tham một ít là được rồi.” Dứt lời còn vờn ngón út ra biểu hiện một ít là bao nhiêu.

Quan Viễn bật cười gật đầu, “Ba ba biết rồi, sẽ để lại cho Tham Tham nhiều hơn một chút xíu này!”

Tham Tham nghe vậy hài lòng nở nụ cười, bỗng nhớ ra, thể hiện vui vẻ quá mức sẽ không đủ ngầu, lập tức mím môi làm bộ như không để ý, gật đầu một cái.

Triệu Thanh Cốc đứng bên cạnh chứng kiến từ đầu tới cuối, cố nén cười, không dám ra tiếng sợ Tham Tham thẹn quá thành giận.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 106: Người Cũ

Không ít người trong thôn Quan Gia nghe tin chạy ra xem náo nhiệt. Có điều, dù Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vẫn mơ hồ có chút đáng vẻ khi còn bé, nhưng nay khí chất đã hoàn toàn khác xưa, nên vài người mặc dù ngơ ngác cũng không dám lại hỏi thăm.

Đến khi Lý Anh đi ngang qua, thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, lập tức vui mừng kêu to, “Tiểu Viễn, Thanh Cốc! Hai đứa mới về à?!”

“Ôi trời ơi, đúng là Tiểu Viễn và Thanh Cốc rồi!”

“Nghe nói bây giờ Tiểu Viễn và Thanh Cốc đã là ông chủ lớn! Từ lúc hai đứa nó mới xây nhà xưởng là tôi đã biết rồi!”

“...”

Cả thôn Quan Gia dường như sôi trào với tin tức Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn về. Mọi người nhiệt tình chạy lại hỏi thăm. Vài người còn chảy nước mắt như rút cuộc đã tìm được người thân thất lạc nhiều năm. dnlkiển.đna/fle/q/qunkn;m"kdôn Lý Anh đứng bên cạnh thấy vậy, thầm cười lạnh, trong những người nhiệt tình kia, có không ít từng chèn ép Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc khi còn nhỏ, thậm chí trước đây không lâu còn phê phán nói hai người mất gốc, giờ làm bộ thế này thật khiến người ta ghê tởm!

Lý Anh chen tới trước mặt Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, nói to, “Chắc hai đứa đi đường xa cũng mệt rồi, mau về nhà thím nghỉ ngơi trước đi! Vừa lúc chú Quan Quốc của bây mới đi chợ mua được thịt bò ngon...”

Thật vất vả thoát khỏi đám đông, Quan Viễn thở phào một hơi. Cậu đã chuẩn bị tinh thần từ trước nhưng vẫn không ngờ sẽ được đón tiếp ‘nhiệt tình’ đến thế này, cũng không hề có ý tưởng là mình ‘áo gấm về làng’.

“Em mệt à?” Triệu Thanh Cốc quan tâm hỏi.

Quan Viễn gật đầu, đáp, “Yên tĩnh quen, nhất thời không thích ứng ồn ào như vậy.”

Ngay cả Tham Tham chuyên gia nói nhiều cũng bị giật mình. “Họ nói nhiều ghê!”

Triệu Thanh Cốc vỗ mông Tham Tham, cười nói, “Không sao, có cha ở đây!”

Lý Anh thấy ba người vô cùng thân mật, thầm cảm thán: không biết tương lai thế nào, nhưng đã cưới rồi, cũng có con, cứ sống hạnh phúc như vậy là được.

Quan Quốc đang ở trong phòng chính xem ti vi, thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, không dám tin vào mắt mình, dụi dụi mắt hỏi, “Tiểu Viễn, Thanh Cốc, là hai đứa thật à?!”

Lý Anh tròn mắt nhìn Quan Quốc, không nỡ nhìn thẳng.

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Chú Quan Quốc, con và Tiểu Viễn kết hôn, nên về quê viếng mộ má tổ tiên.”

Quan Quốc xấu hổ cười nói, “À! Đúng ha! Đúng ha!” Lúc họ thấy hôn lễ của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc trên ti vi, quả thật kinh ngạc muốn rút cả cảm, không những ở cùng một chỗ, còn công khai kết hôn?! Tuy Luật hôn nhân đồng tính đã chính thức công bố, nhưng ở quê chẳng ai quan tâm mấy việc này, cho nên trong lòng họ vẫn nghĩ, đồng tính thì phải lén lút thôi.

Lý Anh thân thiết hỏi thăm Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc một hồi, mới đứng dậy đi nấu cơm, để Quan Quốc ở lại nói chuyện với hai người.

Quan Viễn thấy Quan Quốc có vẻ ‘muốn nói lại thôi’, bèn hỏi, “Chú có chuyện gì muốn hỏi ạ?”

Quan Quốc gãi gãi đầu, mấp máy môi một hồi mới lên tiếng, “Tiểu Viễn, Thanh Cốc, chú thím biết tình cảm của hai đứa tích lũy từ nhỏ, đi được đến ngày hôm nay thật không dễ dàng, nhưng người khác lại hoàn toàn không biết, cho nên thấy đám cưới của hai đứa trên ti vi, không biết bọn họ sẽ nói mấy lời khó nghe tới cỡ nào đâu! Tự mình biết chuyện của mình là được rồi, sao phải làm rùm beng lên? Hôn nữa, dù hai đứa có tổ chức đám cưới, pháp luật nước ta cũng đâu công nhận...”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nghe vậy, nhìn nhau cười. Triệu Thanh Cốc nói, “Xem ra chú vẫn chưa biết. Nước mình đã thông qua Luật hôn nhân đồng tính rồi. Bọn con chẳng khác gì những cặp vợ chồng khác cả. Hôn nữa người ta nói thế nào kệ họ, chẳng ảnh hưởng gì tới con và Tiểu Viễn hết!”

Quan Quốc kinh ngạc há hốc miệng, “Con nói gì, nước mình đã công nhận?!”

Quan Viễn dở khóc dở cười nghĩ thầm nếu không biết chú Quan Quốc vốn là người thẳng tính, nghe mấy lời này không bức mới là lạ. “Dạ. Hôn nhân của bọn con được pháp luật bảo hộ.”

Quan Quốc nghe Quan Viễn khẳng định, vui mừng cười nói, “Được vậy thì tốt rồi! Chú thím cũng an tâm! Con nói đúng, cuộc sống của mình mình lo, không mắc gì phải quan tâm miệng lưỡi của thiên hạ chi cho mệt!”

Lúc này Tham Tham đột nhiên vọt vào, lần đầu tiên xuống nông thôn thấy cái gì cũng mới lạ, nên mới đi ra ngoài chơi một hồi quần áo đã dính đầy bùn đất.

Quan Viễn thấy Tham Tham trông chẳng khác gì mới lăn dưới bùn lên, bèn hỏi, “Nãy giờ con đi đâu? Sao chỉ mới ra ngoài một chút quần áo đã dơ dừ vậy?”

Tham Tham vron hai tay đến trước mặt Quan Viễn, hưng phấn nói, “Ba ba, Tham Tham bắt được dế mèn!” Thì ra lúc Tham Tham ra ngoài dạo, bắt gặp một đám trẻ đang mò trong bụi cỏ bắt dế mèn, lập tức nhập bọn, cuối cùng lại là người bắt được nhiều nhất, nên nhanh chóng cảm ‘chiến lợi phẩm’ về khoe với ba ba.

“Ba ba, Tham Tham bắt được nhiều nhất đó! Tham Tham có giỏi không?” Tham Tham lộ vẻ mặt cầu khen ngợi.

Quan Viễn biết trẻ con ở quê đều chơi mấy trò này, cũng không cần, “Ừ! Tham Tham nhà chúng ta quả là giỏi nhất!” Tham Tham ưỡn ngực nói, “Đương nhiên rồi!”

Quan Quốc bật cười nói, “Thật là lanh lợi! Hai đứa dạy con khá lắm!”

Chẳng bao lâu Lý Anh đã nấu com xong. Quan Viễn cố tình khoa trương nói, “Đã lâu không được ăn com thím nấu rồi, con nhớ muốn chết luôn!”

Lý Anh bật cười nói, “Con đó, miệng ngọt từ nhỏ! Hai đứa nấu com còn ngon hơn thím biết bao nhiêu! Nhớ hồi hai đứa xây nhà, bao nhiêu người đòi tới làm không cần tiền công, chỉ cần được ăn một bữa com do hai đứa nấu đó!”

Những chuyện đã sớm phủ mờ trong ký ức của Quan Viễn, giờ nghe Lý Anh nhắc lại, mới phát hiện thì ra chúng vẫn còn rất rõ ràng, thì ra tất cả những gì hai người đã trải qua ở đây đều đã khắc sâu trong tim. “đ”, “iên/zkdnaf/qlye.dô.nb;n Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn nhìn nhau, không cần nói cũng hiểu.

“Tham Tham còn nhỏ chắc chưa tự ăn được đâu, hay là để thím dứt cho?” Lý Anh nói.

Triệu Thanh Cốc lập tức đáp, “Không cần đâu thím, bọn con đã tập cho Tham Tham từ nhỏ rồi.”

Tham Tham cũng vung tay, nói với giọng non nớt, “Cám ơn dì, con tự ăn được ạ!”

Quan Viễn bẹo má Tham Tham nói, “Phải kêu bà nội, không được kêu dì.”

Tham Tham lộ vẻ giật mình, nói, “A, ba ba lừa con đúng không?! Làm gì có bà nội nào trẻ dữ vậy?!”

Bất kỳ phụ nữ nào nghe người ta nói mình trẻ đều vui, mặc kệ có phải thật lòng hay không. Lý Anh hôn thật kêu một cái lên má Tham Tham, nói, “Ây da, cháu ngoan của bà, dẻo miệng y chang ba ba!”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc thấy Lý Anh yêu thương ôm Tham Tham không buông, thầm than: lại thêm một người bị vẻ ngoài thiên thần của ác ma nhỏ mê hoặc rồi!

“Tiểu Viễn, Thanh Cốc, hai đứa ở nhà chú thím luôn đi, còn nhiều phòng trống lắm! Bên kia mặc dù được quét dọn thường xuyên, nhưng đã lâu không có người ở rồi!” Quan Quốc nhiệt tình nói.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cũng đồng ý với Quan Quốc. Hai người thì sao cũng được, nhưng Tham Tham còn nhỏ, ở một nơi lâu không có ai sống thật sự không tốt lắm, bèn gật đầu, xin ở lại.

Quan Quốc và Lý Anh nghe vậy, cười toe toét không thôi, biết Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc thật lòng xem họ là người nhà.

Bốn lớn một nhỏ vừa ăn vừa trò chuyện vui vẻ. Đáng tiếc, tiệc vui chóng tàn, bọn họ còn chưa dọn bàn, đã có người xông vào gây rối, là Quan Mãn Thương và Dương Phi Phương.

“Tiểu Viễn, Thanh Cốc!” Dương Phi Phương vừa nói vừa bước vào, nhìn Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc với đôi mắt sáng rực, tựa như nhìn một khối thịt béo thật to. “Hai đứa thật là, sao không về nhà trước, lại ăn com ở nhà người ta chứ? Mau về nhà với mẹ nào, cả nhà đang chờ hai đứa về ăn com đó!” Dứt lời, Dương Phi Phương xông lại muốn kéo tay Quan Viễn.

Quan Viễn lạnh lùng nói, “Chúng tôi ở đây được rồi. Không phiền mấy người quan tâm.”

“Thằng nhóc mắt dạy này, ăn nói với mẹ mày vậy đó hả?!” Quan Mãn Thương nổi giận quát to, muốn xông tới đánh Quan Viễn.

Mấy người khác chưa kịp phản ứng, đã có một đôi đứa bay về phía Quan Mãn Thương, kèm theo giọng nói non nớt của Tham Tham, “Xấu xa! Dám mắng ba ba! Đánh chết ông!”

Vừa rồi Dương Phi Phương và Quan Mãn Thương chỉ chú ý tới Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, giờ mới phát hiện còn một đứa nhỏ ngồi bên cạnh Quan Viễn.

Quan Mãn Thương kinh ngạc tròn to mắt, “Mày đã cưới vợ, sinh con?!” Chuyện lớn như vậy cũng không thèm báo về nhà một tiếng, thằng nhóc này rõ ràng là không coi cha mẹ ra gì!

Quan Viễn thần nhiên đáp, “Như ông thấy đó.”

Triệu Thanh Cốc nghe Quan Mãn Thương mắng Quan Viễn, vẻ mặt đã lạnh đến mức không thể lạnh hơn, chẳng muốn nói nhiều dù chỉ một câu với đám người này, “Lên.”

Dương Phi Phương và Quan Mãn Thương ngơ ra, không hiểu Triệu Thanh Cốc có ý gì.

Trong phòng đột nhiên xuất hiện hai người đàn ông cao to vạm vỡ, mặc vest đen.

Triệu Thanh Cốc thần nhiên nói, “Ném bọn họ ra ngoài.”

Hai anh vệ sĩ lập tức ‘dạ’ một tiếng, nhanh chóng kéo Dương Phi Phương và Quan Mãn Thương ra khỏi phòng

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Lòng Người

Tham Tham thấy Quan Mãn Thương và Dương Phi Phương bị hai vệ sĩ kéo ra khỏi phòng, vui mừng hoan hô một tiếng. Dám mắng ba ba, đáng đời!

Lý Anh không những không phản đối, ngược lại còn thấy rất hả dạ. Chỉ có Quan Quốc lo lắng nói, “Tiểu Viễn, Thanh Cốc, dù sao hai người đó cũng là bậc cha chú, làm vậy e rằng sẽ ảnh hưởng tới thanh danh của hai đứa.”

Triệu Thanh Cốc cười đáp, “Trừ mấy kẻ rồi hơi thích bàn chuyện thiên hạ ra, những người hiểu chuyện sẽ không nói gì đâu ạ!”

Quan Quốc trầm nghĩ: giờ hai đứa nhỏ đã lớn, có kiến thức hơn mình nhiều, nói không sao thì chắc là không sao rồi, nên không nói thêm gì nữa.

Về phần Quan Mãn Thương và Dương Phi Phương, cho tới khi bị ném ra ngoài cổng, mới kịp hiểu đang xảy ra chuyện gì.

Lúc này, tâm tình Quan Mãn Thương vô cùng phức tạp, thấy dáng vẻ như tòa sáng của Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn bỗng có cảm giác sợ hãi không dám trêu chọc. Quan Mãn Thương thật sự không ngờ đứa con lúc nhỏ vô cùng yếu ớt, luôn lẳng lặng núp một góc đã trưởng thành khí thế như vậy từ lúc nào không hay. Hơn nữa, còn mơ hồ mang bóng dáng của người vợ Lý Nguyệt Hoa đã khuất. Trước mặt Quan Viễn, Quan Mãn Thương cảm giác mình không phải cha, ngược lại giống đang đối mặt với một nhân vật quyền cao chức trọng, khiếp đảm sinh ra từ tận đáy lòng. Suy nghĩ này khiến Quan Mãn Thương then quá thành giận, gom hết dũng khí rống to, “Hai thằng nhóc chết bầm!” Bị một thằng nhóc miệng còn hôi sữa ném đũa vào mặt không nói, còn bị Triệu Thanh Cốc kêu người đuổi ra ngoài, thật sự không thể tha thứ được!

Dương Phi Phương định xông vào một lần nữa, nhưng thấy hai vệ sĩ cao to đứng canh trước cổng đành phải từ bỏ ý đồ.

Dương Phi Phương đảo mắt một vòng, lại nảy ra ý mới, lập tức ngồi bệt xuống đất, gào khóc thật to. “Đúng là đồ vô lương tâm! Về quê không về nhà trước không nói, cha mẹ tới cửa tìm còn đuổi ra ngoài! Ông trời ơi, tôi ngậm đắng nuốt cay nuôi nó lớn để nó đối xử với cha mẹ thế này đây! Quan Viễn, mày đúng là không phải con người!” Giọng Dương Phi Phương như tiếng vịt kêu vang vọng khắp thôn Quan Gia.

Nhiều người trong thôn nghe Dương Phi Phương gào như nhà có tang, biết sắp có trò hay để xem, nhanh chóng rủ nhau tụ tập trước sân nhà Quan Quốc, đông tới mức nước chảy cũng không lọt.

Ai trong thôn Quan Gia không biết lúc còn bé Quan Viễn đã khổ sở thế nào, Dương Phi Phương dám làm bộ làm tịch nói ngậm đắng nuốt cay nuôi lớn, thật khiến người ta ghê tởm. Tất nhiên cũng không thiếu mấy kẻ hay ghen ăn tức ở hùa theo, “Đúng là ông bà mình nói đồ có sai ‘có tiền sinh tật’! Cha mẹ còn không nhận thì khác gì súc sinh?! Con tôi mà như thế thì tôi giết chết luôn cho rồi!”

Nghe vậy, có người cười nói, “Quan Đại Nha, trước giờ có thấy anh phụng dưỡng cha mẹ mình ngày nào đâu mà mạnh miệng dữ vậy! Nói như anh thì ông Quan Thất cũng nên một giây đánh chết anh luôn cho rồi!”

Mấy năm Quan Đại Nha làm việc trong xưởng may kiếm được không ít tiền nhưng vẫn để người cha già hơn bảy mươi sống một thân một mình dựa vào nhặt ve chai bán lấy tiền.

Quan Đại Nha bị vạch trần, then quá thành giận đáp, “Đang nói chuyện Quan Viễn, tự nhiên anh bắt sang chuyện của tôi làm gì?!”

Dương Phi Phương vừa khóc vừa chú ý nghe bên cạnh bàn tán, thấy số người đứng về phía mình không nhiều, lập tức gào thảm hơn, “Tôi biết lúc Quan Viễn còn bé không chăm sóc đầy đủ cho nó, nhưng nói gì thì nói nó cũng đã lớn được chừng này! Nếu trong nhà không cho ăn cho uống, nó tự hít không khí lớn lên được sao?! Giờ cha mẹ biết sai tới cửa xin lỗi, không những không chịu về nhà, còn kêu người ném cha mẹ ra cửa! Bà con nói xem, nếu con mọi người cũng đối xử với mọi người như vậy, mọi người thấy sao?”

Nghe vậy, không ít người bị thuyết phục. Những người đứng đây đa phần đều có con, nếu bọn họ cho rằng Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn làm đúng, chẳng khác gì ngậm đồng ý sau này con họ cũng có thể đối xử với họ như vậy?!

Lập tức có người giáo dục con mình, “Mày đó, sau này có tiền rồi dám không hiếu thảo với cha mẹ xem tao có đánh chết mày không!”

Cũng có người hiểu chuyện, bĩu môi khinh thường, “Tiểu Viễn lớn được đến chừng này ai chẳng biết là nhờ Thanh Cốc! Trước đối xử cay nghiệt với con, giờ lại đồ thừa nó bất hiếu! Đúng là chẳng còn gì để nói!”

Tán thành có, không tán thành có, tranh cãi ầm ĩ.

Dương Phi Phương hả hê cười thầm: hừ, muốn đấu với tao?! Mày còn non lắm! Hai vệ sĩ đứng trước cửa trợn mắt há hốc mồm, trầm nghĩ: người ở quê

mà nhiều chuyện thật sự còn khủng khiếp hơn cả truyền thông!

Một vệ sĩ chạy vào báo tình hình ở ngoài cho Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nghe. Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bĩu môi cười nhạt. Nói trắng ra là địa vị con người quyết định suy nghĩ của họ, chút chuyện như vậy thật sự không đáng để họ quan tâm.

Có điều không thêm quan tâm không có nghĩa là Triệu Thanh Cốc dung túng cho những người kia tự dưng chửi bới Quan Viễn, bèn nói với vệ sĩ bên cạnh mấy câu. Vệ sĩ kia gật đầu một cái rồi chạy ngay ra ngoài.

Vệ sĩ đứng ngoài cửa thấy đồng bạn ra vội hỏi, “Ông Triệu nói gì?”

“Bảo chúng ta đừng lo!” Nói xong giờ điện thoại di động về phía đám đông, hình như đang ghi âm lại.

Dương Phi Phương và Quan Mãn Thương cho rằng cứ làm ầm lên là Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhất định sẽ đứng ngồi không yên, nào ngờ đã một giờ trôi qua, vẫn không thấy hai người có động tĩnh gì hết.

Người xem náo nhiệt lần lượt ra về, Dương Phi Phương và Quan Mãn Thương dù không cam lòng cũng phải đi.

Sau khi xảy ra chuyện Quan Mãn Nguyệt và Quan Hà, Dương Tú Thụ đã suy sút một đoạn thời gian, nhưng không biết do tâm tính rộng rãi, hay do thể chất bẩm sinh quá tốt mà sắp bảy mươi tuổi vẫn rất mạnh khỏe, minh mẫn.

Dương Tú Thụ thấy Dương Phi Phương và Quan Mãn Thương không dẫn được Quan Viễn về, lập tức trách móc, “Hai đứa mày làm ăn kiểu gì vậy?! Kêu đi dẫn một thằng nhóc về cũng không xong là sao?!”

Dương Phi Phương không phục, cãi, “Mẹ, mẹ biết rồi đó, từ nhỏ hai thằng nhóc này đã dám cãi lời người lớn, giờ có tiền có thể làm sao sợ mình nữa?! Con và Mãn Thương vừa bước vào cửa chưa kịp nói hết câu đã bị tụi nó đuổi ra ngoài rồi!”

“Cái gì?! Hai đứa bây bị đuổi ra ngoài? Tụi nó ăn gan hùm uống mật báo hả?! Dù gì hai đứa mày cũng là cha mẹ của Quan Viễn, chẳng phải mấy kẻ có tiền thường rất sĩ diện sao?”

Mấy năm nay bọn họ tự nhận là người thân của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc mà không ít lợi từ những sản nghiệp của hai người ở huyện Vân Sơn. Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn không rảnh quan tâm từng chuyện nhỏ như hạt mè, quản lý bên này lại nể thân phận của bọn họ chỉ cần không làm quá đều mắt nhắm mắt mở cho qua. Do đó, bọn họ càng lúc càng tham lam, nghĩ rằng mặc dù Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc có tiền có thế, cũng không dám mặc kệ bọn họ sợ ảnh hưởng tới thanh danh. Cho nên giờ nghe Dương Phi Phương và Quan Mãn Thương bị ném ra ngoài đều kinh ngạc không tin.

Trong nhà họ Quan, chỉ có Quan Mãn Tinh là biết Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã chẳng còn chút tình thân nào với bọn họ. Quan Mãn Tinh hốt hoảng thầm nghĩ: mấy năm nay, mặc dù cả nhà họ Quan không thể vào xưởng may làm việc nhưng mỗi lần lấy hàng sẽ được giảm giá không ít, bán đi thu lời khá nhiều, giờ chộc giận Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, không khéo lại mất luôn chỗ tốt thì nguy! Quan Mãn Tinh càng nghĩ càng lo, liếc nhìn mấy người đang ra sức mắng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, thậm chí cười lạnh: đúng là một đám ngu ngốc!

Quan Mãn Tinh nói với Dương Tú Thụ, “Mẹ, nếu Tiểu Viễn và Thanh Cốc không tới, vậy con về nhà trước đây, trong nhà còn có việc.”

Dương Tú Thụ đang phiền, không nghĩ ngợi gì, đáp, “Ừ. Trong nhà còn cái đùi heo, con xách về đi.” Thói quen vét hết trong nhà cho con gái của Dương Tú Thụ nhiều năm qua vẫn không thay đổi. Mấy nàng dâu nghe thấy đều khó chịu ra mặt. Nhưng Quan Mãn Tinh vốn đầu óc lạnh lẽo, tạo dựng quan hệ không tệ với mấy cô em dâu, hơn nữa cũng nhờ Quan Mãn Tinh cả bọn mới được chỗ tốt từ xưởng may, nên dù tức vẫn không nói gì.

Quan Mãn Tinh nhanh chóng xách đùi heo đi, thầm nghĩ: phải về bàn bạc với cha tụi nhỏ xem sao, dù không mò được hơn thì ít nhất cũng không thể để mất những thứ đã có!

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không biết phản ứng của mấy người nhà họ Quan, cũng không muốn biết, nhưng chắc chắn bọn họ sẽ không để yên như vậy. Hơn nữa, Quan Viễn đoán Quan Mãn Tinh sẽ là người hành động trước nhất, phải nói trong nhà đó, Quan Mãn Tinh là người có đầu óc lạnh lẽo nhất, cũng là người ích kỷ nhất.

Ăn cơm ở nhà Lý Anh xong, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc dẫn Tham Tham về nhà cũ của hai người. Vì không có Quan Viễn nên vườn hoa nhỏ đã không còn nữa, nhưng nhờ Quan Quốc trông nom thường xuyên nên trong sân không hề có cỏ dại.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Tổ Cáo

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc dẫn Tham Tham tham quan nhà cũ một lần. Nhà lâu không có người ở, dù được quét dọn sạch sẽ vẫn có mùi ẩm mốc thoang thoảng.

Tham Tham ở trong sân đuổi bắt chuồn chuồn. Ngày thu mặt trời rực rỡ chiếu rọi khắp nơi, sự sống và cái chết dường như dung hợp một cách kỳ lạ. Triệu Thanh Cốc ôm lấy Quan Viễn từ phía sau, dường như biết cậu đang thương cảm điều gì. “Đừng nghĩ nhiều, nơi nào chúng ta ở bên nhau nơi đó chính là nhà!”

Quan Viễn cười khẽ một tiếng, dựa sát vào ngực Triệu Thanh Cốc, “Dạ. Đây từng là nhà của chúng ta.”

Hai người không hề biết ngoài cổng nhà mở rộng đang có một người giơ máy hình lên chụp, lưu giữ vĩnh viễn khoảnh khắc này. Người kia chỉ là một người thích đi du lịch, thăm thú núi non sông nước, lần này tình cờ đến thôn Quan Gia không ngờ vô tình bắt gặp khung cảnh hạnh phúc này. Người kia có nghe đồn về cặp đồng tính kết hôn đầu tiên trong nước, nhưng không biết đây chính là ‘cặp đôi thế kỷ’ nổi tiếng đó.

Người kia thấy cảnh Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn, bỗng có cảm giác ‘năm tháng yên bình’, nếu không giữ lại thì thật đáng tiếc, vốn rong ruổi du lịch một mình đã quen, tự nhiên lại nảy ra suy nghĩ: mình thật cô đơn, nếu gặp được một người có thể hiểu nhau, yêu nhau, ở bên nhau thì thật hạnh phúc biết bao nhiêu!

Tham Tham bắt được một con chuồn chuồn, hưng phấn giơ cho Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc xem. Quan Viễn ngồi xổm xuống nghiêm túc nói với Tham Tham, “Tham Tham, chuồn chuồn là một con vật có ích. Nếu con bắt nó, nó sẽ không thể đi ăn các côn trùng gây hại, khiến bác nông dân thu hoạch không tốt, dẫn đến rất nhiều người không có cơm ăn. Tham Tham còn muốn bắt chuồn chuồn nữa sao?”

Dù Tham Tham thông minh, nhưng nhất thời cũng chẳng biết tại sao chỉ bắt một con chuồn chuồn nhỏ nhỏ lại khiến rất nhiều người không có cơm ăn, kinh ngạc há miệng thật to, quên cả trả lời.

Triệu Thanh Cốc bật cười giải cứu Tham Tham, “Được rồi, làm gì nghiêm trọng như em nói chứ! Tham Tham, mau thả chuồn chuồn đi con! Để nó được tự do bay lượn không phải tốt hơn sao?”

Từ việc giáo dục con, có thể thấy được, trong cặp đôi này chỉ có Triệu Thanh Cốc là có tế bào lãng mạn trong người.

Tham Tham gật đầu, nhanh chóng thả chuồn chuồn đi, nhìn nó bay về phía xa, vỗ tay nói, “A, bay, bay!”

Quan Viễn bĩu môi nói, “Em kêu thả thì Tham Tha ngờ người, anh vừa nói thả lại thả ngay!”

Triệu Thanh Cốc cười nói, “Ai bảo em nói triết lý quá chi!”

Quan Viễn khom lưng cười to không ngừng, tới mức hụt hơi, không thở nổi. Triệu Thanh Cốc vừa vỗ lưng cho cậu vừa cung chiều nói, “Được rồi. Buồn cười dữ vậy à? Anh nói có gì buồn cười đâu?”

Nào ngờ, Triệu Thanh Cốc càng nói, Quan Viễn càng cười dữ hơn.

Tham Tham thấy Quan Viễn cười tới mức run rẩy cả người, sốt ruột hỏi, “Cha, ba ba bị sao vậy?”

“Cha cũng không biết!”

Tham Tham nói với vẻ mặt ‘tự nhiên hiểu ra’, “Tham Tham biết rồi! Nhất định là ba ba đang bị giật kinh phong! Con đã thấy trên ti vi, người bị giật kinh phong cứ run run vậy đó!” dứt lời còn đang đưa thân hình nhỏ bé của mình làm mẫu.

Quan Viễn khó khăn lắm mới ngừng cười được, kéo Tham Tham nói, “Nhóc con, dám nói ba ba bị giật kinh phong, xem ba ba có cho mông con sưng lên không!”

“Cha, cứu mạng!”

Nhà cũ yên tĩnh nhiều năm, bỗng náo nhiệt hẳn.

Hôm sau, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc dẫn Tham Tham đi thăm mộ ông bà. Mộ của Lý Nguyệt Hoa và nhà họ Triệu đã được sửa chữa lại từ lâu, mấy năm qua luôn có người trông nom.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc dạy Tham Tham cùng dập đầu trước mộ ông nội Triệu Thanh Cốc.

Quan Viễn bảo Tham Tham kêu ông cố. Tham Tham ngạc nhiên hỏi, “Ông cố nằm ở đây à?”

“Ừ. Ông cố đã nằm ở đây rất lâu rồi.”

“Sao ông cố không đứng lên à? Nằm lâu như vậy không chán sao?!” Trẻ con quả là không hề có khái niệm gì về sống chết.

Triệu Thanh Cốc vuốt ve mái tóc mềm mại của Tham Tham, trong đầu hiện ra khuôn mặt tươi cười và giọng nói hiền lành của ông nội. “Nội, con đã kết hôn, cũng có con rồi. Bọn con nhất định sẽ hạnh phúc cả đời.”

Quan Viễn thấy hốc mắt Triệu Thanh Cốc ửng hồng, vội kéo tay anh nói, “Nội, con và anh sẽ mãi mãi bên nhau. Đến khi già rồi sẽ cùng nhau ngồi bên lò sưởi đọc sách. Nội cứ yên tâm, bọn con sẽ cùng nhau đi tới cuối cùng, không ai bỏ ai đi trước hết!”

“Tiểu Viễn...” Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn thật chặt. Cảm ơn ông trời đã cho em ở bên cạnh anh.

Sau đó, hai người lại dẫn Tham Tham tới mộ Lý Nguyệt Hoa bái tế.

Trừ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, xem như Lý Nguyệt Hoa chẳng còn người thân nào nữa, bởi vì bên nhà mẹ đẻ đã sớm mất hết, chỉ còn một người chị gái lại gả xa không biết ở đâu. Triệu Thanh Cốc vẫn nhớ như in, khi còn bé Lý Nguyệt Hoa sợ anh và Quan Viễn ăn không đủ no, luôn lên ra ruộng của đội sản xuất trộm khoai lang, có lần bị bắt đánh cả người là máu. Nhiều năm qua, trừ Quan Viễn và ông nội, bao nhiêu tình thân Triệu Thanh Cốc nhận được đều từ Lý Nguyệt Hoa. Lý Nguyệt Hoa là một người phụ nữ dịu dàng, nhưng lại rất có chủ kiến. Dù cuộc sống khó khăn, trong căn phòng nhỏ của bọn họ luôn tràn đầy tiếng cười, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn tuy mặc cũ rách, nhưng quần áo vẫn luôn sạch sẽ.

“Anh, mẹ ở dưới chắc vẫn tốt đúng không?” Quan Viễn không có nhiều kỷ ức về Lý Nguyệt Hoa bởi vì khi đó cậu còn quá nhỏ. Có thể nói trong cuộc đời Quan Viễn, tất cả từ tình thân đến tình yêu đều nhận được từ Triệu Thanh Cốc.

“Ừ.”

Tham Tham ngoan ngoãn đập đầu kêu bà nội, kể từ khi biết ai nằm xuống đây là sẽ không bao giờ xuất hiện nữa, dường như đã hiểu ý nghĩa của việc sống chết, bảo gì đều ngoan ngoãn làm theo.

Tham Tham thấy mắt Triệu Thanh Cốc còn đỏ, vội kéo anh ngồi xổm xuống, dùng đôi tay nhỏ bé vuốt ve mắt Triệu Thanh Cốc, “Cha đừng buồn, sau này Tham Tham và ba ba sẽ luôn ở bên cạnh cha!” dứt lời lại ngoắc tay với Quan Viễn, “Ba ba cũng ngồi xuống đi!” Tham Tham đợi Quan Viễn ngồi xuống rồi, vòng tay ôm cổ cả hai người.

Lý Anh thấy cảnh cả nhà Quan Viễn ôm nhau, không nén nổi nước mắt, nói với Quan Quốc, “Bọn nhỏ đã khổ nhiều, giờ thì tốt rồi!”

Bái tế xong, Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn vừa dẫn Tham Tham về tới cổng nhà Quan Quốc đã thấy có mười mấy người chờ ở đó từ sớm.

Người đứng đầu thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn trở lại, vội tiến lên đón, “Chào mừng anh Triệu về thăm quê! Tôi là chủ tịch huyện Vân Sơn, họ Triệu, năm trăm năm trước chúng ta là một nhà ha ha ha!”

Triệu Thanh Cốc lịch sự bắt tay với chủ tịch huyện.

Quan Viễn biết Triệu Thanh Cốc lại sắp phải đi xã giao. Quả nhiên chưa nói được mấy câu, chủ tịch huyện đã mời bọn họ ăn cơm.

Quan Viễn nói nhỏ với Triệu Thanh Cốc, “Em hơi mệt, không đi đâu. Anh cứ đi đi, nhớ đừng uống quá nhiều đó!” Triệu Thanh Cốc gật đầu hứa, sau đó quay sang nói với chủ tịch huyện, “Xin lỗi anh, nhà tôi không khỏe, e rằng chỉ mình tôi đi được.”

Chủ tịch huyện vội cười nói không sao. Ai cũng biết mặc dù Viễn Cốc là của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhưng tất cả đều do Triệu Thanh Cốc quản lý, nếu mời được chính chủ, Quan Viễn không đi cũng không sao. Có điều, ‘nhà tôi’?! Mặc dù hôn nhân của hai người được pháp luật bảo hộ, nhưng gọi đường hoàng như vậy vẫn khiến các vị nhân viên chính phủ thấy lạ lẫm. Thời đại biến hóa quá nhanh, có vài người còn không biết trên đời này có đồng tính luyến ái, chứ nói chi là kết hôn đồng tính.

Triệu Thanh Cốc đang chuẩn bị lên xe đi, thì một đám phá rối xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 109: Chương 85.2

Dương Tú Thúy dẫn hết già trẻ nhà họ Quan tới hô to gọi nhỏ.

Vừa đến trước mặt chủ tịch huyện, Dương Tú Thúy quỳ xuống, gào to, “Xin chủ tịch thanh liêm làm chủ cho chúng tôi!” Dương Tú Thúy nghe nói chủ tịch huyện đến thôn Quan Gia, lập tức cho rằng ngày khiến Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc xui xẻo đã tới, bởi vậy gọi cả nhà đi làm âm ỉ.

Mặt đoàn người từ huyện về xanh như tàu lá chuối, đặc biệt là chủ tịch huyện, hận không thể ăn tươi nuốt sống luôn cả nhà này. Chuyện gì đây?! Bọn họ vừa ươn mặt nhờ Triệu Thanh Cốc giúp đỡ, đã có một đám người kéo tới tố cáo, hơn nữa còn là tội bất hiếu với cha mẹ!

Chủ tịch Triệu kêu cả nhà họ Quan đứng lên trước rồi nói nhưng Dương Tú Thúy không nghe, vẫn quỳ khóc như bị uất ức dữ lắm.

Cả thôn Quan Gia nghe tiếng tụ tập lại, thì thầm chỉ trỏ. Có vài kẻ nhìn Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc với vẻ mặt hả hê, thầm nghĩ: có tiền nên mắt cao hơn đầu hả?! Giờ xem tụi bây xử lý thế nào! Họ không hề nghĩ nếu không nhờ Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn cuộc sống của họ sẽ còn khốn khổ đến thế nào. Dù có người nói ra, họ cũng sẽ mạnh miệng đáp cuộc sống khá hơn là nhờ họ lao động mệt nhọc đôi lầy, có ăn trộm ăn cướp của ai đâu! Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc còn phải cảm ơn vì bọn họ đã làm việc cho ấy chứ!

“Mấy người nhìn thôn khác xem, họ có lười hơn chúng ta đâu, sao họ vẫn nghèo?! Nếu không do mấy người cứ sống chết xin vào xường mạy, không nhờ được lấy đồ giả rẻ bán kiếm lời, tiền ở đâu ra!?! Còn dám nói người ta phải biết ơn mấy người?!?”

Dù bị phản bác những người đó vẫn không cảm thấy họ sai. Họ cho rằng những người phản bác họ là bọn nịnh hót, thấy Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc có tiền nên không dám nói sự thật.

Quan Viễn biết hết suy nghĩ và hành động của nhóm người đó nhưng không thèm để tâm. Bản tính con người, cậu đã phiêu đảng hơn một trăm năm chẳng lẽ còn chưa thấy rõ!

Dương Tú Thúy bù lu bù loa không ngừng. Mấy cô con dâu cũng khóc theo. Ba anh em Quan Mãn Thương lộ vẻ mặt bị phần giống như bị oan khuất khủng khiếp. Trong lòng họ, trăm sai ngàn sai đều là Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc sai. Mặc kệ khi còn bé Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc bị đối xử thế nào, hai người trưởng thành, có tiền, tự nhiên phải hiểu thuận với bọn họ!

Trong mấy người nhà họ Quan, có một thanh niên nhìn kỹ vẫn mơ hồ bóng dáng lúc còn bé, nhuộm tóc vàng, miệng nhóp nhép nhai kẹo cao su, đáng vẻ bất cần đời cực kỳ ‘nổi bật’. Quan Viễn nhìn kỹ mới nhớ thì ra là Quan Dư, em cùng cha khác mẹ với cậu.

Quan Dư thấy Quan Viễn nhìn về phía mình, trừng mắt đáp lại.

Lúc Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi, Quan Dư vẫn còn nhỏ, nên không có nhiều ký ức về hai người, chỉ thường nghe người lớn trong nhà nói mình có một người anh rất có tiền, nhưng không quan tâm bọn họ, chỉ lo ăn sung mặc sướng một mình. Giờ gặp mặt, vẻ ngoài và khí chất hơn người của Quan Viễn khiến Quan Dư như chói cả mắt. Tại sao hai người họ được chủ tịch huyện đích thân tới tới nói chuyện còn mình lại trở thành tên côn đồ trong miệng những người khác, muốn cưới vợ cũng không cưới được?!

Chủ tịch huyện bị nhà họ Quan ồn ào nhức cả đầu, khó xử nhìn Triệu Thanh Cốc, không biết ý anh thế nào.

Triệu Thanh Cốc thân nhiên nói, “Nếu có người tố cáo chúng tôi thì mong chủ tịch Triệu cứ làm theo quy định, chúng tôi sẽ hoàn toàn phối hợp.”

Chủ tịch huyện nhanh trí hiểu ý Triệu Thanh Cốc, ‘có người’ chứ không phải ‘người nhà’, đồng nghĩa là ‘người lạ’.

Chủ tịch huyện nghiêm mặt nói, “Ồn ào cái gì?! Muốn kiện ai thì tới tòa án! Chẳng qua, tôi xin nhắc nhở, anh Quan và anh Triệu đã không còn quan hệ gì tới nhà các vị, các vị đi kiện sẽ tính là vu khống. Dân phong tốt đẹp của huyện Vân Sơn đã bị mấy người phá hư hết rồi! Hừ!” Dứt lời, chủ tịch huyện mời Triệu Thanh Cốc lên xe, đặc biệt tới trước mặt Quan Viễn cười nói, “Anh Quan không phải lo! Tình huống của hai người cả huyện đều biết, tuyệt đối sẽ không oan uổng cho bất kỳ người tốt nào.”

Triệu Thanh Cốc kêu vệ sĩ che cho Quan Viễn vào nhà rồi mới đi.

Cả nhà họ Quan Gia choáng váng.

Tại sao lại vậy?! Đáng lẽ phải là chủ tịch huyện giận dữ mắng mỏ Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc tội bất hiếu, sau đó bọn họ dựa vào có này để vòi tiền chứ?! Chủ tịch huyện không những trách bọn họ còn một mực cung kính với Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc, kiện ra tòa? Kết quả không cần nói cũng biết! Mấy người vây xem thấy vậy, có người sáng suốt tán thành, cũng có một vài kẻ kéo Dương Tú Thúy nói, “Hiện giờ bọn họ có chức có quyền đều bao che cho nhau. Hai đứa đó có tiền tất nhiên chủ tịch huyện phải che chở cho bọn nó! Đúng là thói đời ngày nay!”

Sau khi vào nhà, Lý Anh tức giận nói, “Đúng là mặt dày! Dám khóc lóc kể lể trước mặt chủ tịch huyện! Không ngấm lại chủ tịch huyện há là người bọn họ có thể dắt mũi?! Mất cả chì lẫn chài, đáng đời!”

Quan Viễn thâm chế giễu: nếu hai người vẫn là Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc một nghèo hai trắng như trước, chủ tịch huyện sẽ đứng về phía họ sao?! Có thể sẽ không giúp nhà họ Quan nhưng tuyệt đối cũng không nói giúp cho hai người, nói đi nói lại cũng chỉ vì hai chữ ‘lợi ích’ thôi. Chủ tịch huyện cần Viễn Cốc để đề cao thành tích.

Triệu Thanh Cốc đi tới tới mới về.

Quan Viễn ngừ ngừ người Triệu Thanh Cốc, hỏi, “Anh không uống rượu à?”

Triệu Thanh Cốc vừa cười áo khoác vừa đáp, “Anh không muốn uống ai dám ép?” Lúc chiều Triệu Thanh Cốc nói không uống rượu, những người đó cũng không uống theo, chỉ ăn một bữa cơm bình thường. Dĩ nhiên họ cũng đã nhận được kết quả như mong muốn, Triệu Thanh Cốc đồng ý đóng góp mười triệu cho huyện Vân Sơn.

“Họ nói để làm gì ạ?”

Thời này mười triệu không phải con số nhỏ, bằng thu vào một năm của cả huyện Vân Sơn chứ chẳng chơi.

“Sửa đường. Dù sao cũng là chuyện tốt. Hơn nữa, anh đầu tư nhiều như vậy bọn họ tự nhiên sẽ giúp anh giải quyết một chút phiền phức nhỏ.”

Tất nhiên Quan Viễn biết ‘phiền phức nhỏ’ Triệu Thanh Cốc nói là gì. “Cứ để bọn họ kiện đi, xem có gây được sóng gió không!” Quan Viễn chẳng thèm quan tâm.

Triệu Thanh Cốc nằm vật xuống giường, nói, “Không gây được sóng gió, nhưng cứ ong ong như mấy con ruồi bay quanh tai khiến người ta phiền chết!”

Thôi, ngủ với anh một lát đi.” dứt lời kéo Quan Viễn nằm xuống, ôm thật chặt, nhắm mắt lại.

“Tham Tham còn đang chơi bên ngoài, lát nữa sẽ tìm chúng ta đó!” Quả nhiên, Quan Viễn vừa dứt lời Tham Tham đã tiến vào phòng, thấy cha và ba ba nằm trên giường, nhanh chóng cõng giày, hi hụi bò lên.

Quan Viễn ôm lấy Tham Tham nói, “Chúng ta ra ngoài chơi nào, đừng quấy rầy cha nghỉ ngơi.”

Thật ra Triệu Thanh Cốc cũng không buồn ngủ, chỉ là muốn nằm với Quan Viễn một lát, Quan Viễn đi, anh cũng đứng lên.

“Anh không ngủ à?” Quan Viễn ngạc nhiên hỏi.

“Ừ. Không có em ngủ không được.”

“Anh nói bấy bọ gì đó, con còn đang ở đây này!” Quan Viễn vốn đã ‘miễn dịch’ với những lời tâm tình của Triệu Thanh Cốc, lúc này lại đỏ bừng hai vành tai, ngơ người mấy giây mới nói được một câu như vậy.

Triệu Thanh Cốc vui vẻ bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 110: Hình Dáng Của Tình Yêu

Quan Viễn cũng không biết tại đã nhiều năm như vậy giờ tự nhiên lại thấy xấu hổ.

“Được rồi chúng ta ra ngoài thôi, mọi người ăn cơm chưa?”

“Dạ chưa!” Quan Viễn chưa liên tiếng, Tham Tham đã đáp trước, sau đó ngáp ngừng hỏi, “Con ăn hai cục kẹo được không ạ?” vừa nói vừa giơ hai ngón tay ngắn ngón mập mập ra.

Quan Viễn nghiêm mặt nói, “Không được, hôm nay con đã ăn ba cục rồi. Chẳng lẽ con muốn có con sâu nhỏ bò ngo ngoáy trong răng sao?”

“A, không! Tham Tham không muốn đâu!”

Tham Tham bị dọa sợ, vừa dùng tay che hai bên má vừa hỏi Triệu Thanh Cốc, “Cha, trong răng con sẽ không có sâu chứ?”

Triệu Thanh Cốc cố nín cười, sờ đầu Tham Tham nói, “Lại đây há miệng cho cha xem thử coi nào. Ồ, vẫn chưa có sâu, từ nay về sau nhớ ít ăn kẹo lại là ổn thôi!”

Tham Tham nghe lời gật đầu lia lịa. Trong một khoảng thời gian ngắn sau đó hề thấy kẹo là Tham Tham lập tức tự động chạy xa, Quan Viễn không phải ‘canh phòng’ nghiêm ngặt như trước nữa.

Trong khi Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn ở thôn Quan Gia, không hề biết nhờ một tấm hình mà hai người đột nhiên lại ‘nóng’ lên. Anh bạn thích du lịch kia sau khi về khách sạn đã lập tức đăng tải hình chụp Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn từ phía sau lên trang cá nhân của mình. Trang cá nhân của anh ta có khá nhiều người theo dõi, nên tốc độ lan truyền có thể so với gió lốc.

“Trời! Đây chẳng phải là ‘cặp đôi thế kỷ sao?! Cảnh này hình như ở nông thôn? Ồi trái tim bé nhỏ của tôi! Người đâu mà đẹp trai quá đi mất!!!”

“Đúng là ngược hội ế!! Nhìn mà tôi cũng muốn kiếm một người yêu đồng tính cho rồi!”

“Người trên, bạn đẹp trai không? Nếu không đẹp thì không cần ao ước đâu! Tránh khiến người khác cay mắt! ^^”

“Chẳng lẽ chỉ có tôi là thấy ám áp sau khi xem tấm hình này thôi sao?! Nhìn hai người họ, đột nhiên nghĩ tới câu ‘Một đời một kiếp một đời!’

“Muốn yêu!”

“Muốn kết hôn!”

“Muốn kết hôn +1”

“Muốn kết hôn +2”

“Muốn kết hôn...”

‘Muốn kết hôn’ tràn ngập khu bình luận.

Không lâu sau có một tác giả nổi tiếng đăng một bài viết ngắn trên mạng tên là ‘Hình dáng của tình yêu’ với nội dung như sau.

‘Hai người họ kết hôn, khen chê nửa này nửa nọ, lúc trước tôi không có ý kiến. Nhưng hôm nay, thấy tấm hình kia, bỗng hiểu ra ‘hình dáng tình yêu’ là gì.

Nam nữ kết hôn, mọi người đều cho là đúng. Tại sao đúng? Nghĩ kỹ lại cũng chỉ vì mọi người đều tán thành nên hiển nhiên trở thành đúng. Đó là bản năng của chúng ta, tựa như tất cả những sinh vật cấp thấp khác. Nếu như bạn yêu người khác phái, vậy chúc mừng, bạn có thể tồn tại trong xã hội trần tục này, có thể hoàn thành sứ mạng duy trì nòi giống của nhân loại!

Nếu ‘chẳng may’ yêu phải người cùng phái? Bạn sẽ phải giấu kín, không dám bộc lộ tính hướng của mình, công một cái gông xiềng nặng nề cả đời. Tất cả chỉ vì thế tục không dung. Cái ‘thế tục’ đó đến từ những con người trần tục chúng ta.

Biểu cảm của hai người họ khiến tôi rung động từ sâu thẳm tâm hồn, khiến tôi cảm nhận đó chính là tình yêu, khiến tôi ủng hộ tình yêu này!

Chẳng lẽ chúng ta cứ tiếp tục như trước đây?! dĩnẫkẫđnẫkẫ;ê.qusđôn Lý trí bảo tôi không nên tiếp nhận tình cảm như vậy, nhưng tận sâu trong tim lại mách bảo ‘Họ có làm gì sai trái đâu?! Chỉ là người họ yêu vô tình là người cùng phái thôi mà!’”

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc không thể ngờ, nhờ một tấm hình, một bài viết ngắn, hai người lại được thêm nhiều người ủng hộ như vậy.

Sau khi bái tế tổ tiên xong, Quan Viễn đã dọn dẹp hành lý xong xuôi chuẩn bị về lại thủ đô như dự định từ trước, nhưng Triệu Thanh Cốc nói phải ở lại giải quyết một việc nữa rồi mới về được.

“Chuyện gì vậy anh?”

“Việc nhỏ thôi, em đi với anh hay ở nhà?”

“Đi chứ! Ở nhà chán lắm!”

Tham Tham đang chơi xe hơi, nghe ba ba nói muốn ra ngoài, lập tức chạy qua, “Tham Tham cũng muốn đi!”

“Được được! Tham Tham đi luôn! Xem con bắn chưa kia! Cứ như con khi vừa lăn trong bùn ấy! Đi thay đồ đẹp nào!” Quan Viễn vừa nói vừa dẫn Tham Tham vào nhà rửa mặt.

Sắp tới giờ cơm trưa, khắp thôn Quan Gia đều có khói bếp lượn lờ, khung cảnh yên bình. Triệu Thanh Cốc nghĩ thầm: e rằng qua ngày mai sẽ không yên bình nổi nữa rồi!

Nói xấu anh không sao nhưng dám chửi bới Quan Viễn, anh nhất định sẽ không bỏ qua.

Triệu Thanh Cốc thấy Quan Viễn và Tham Tham mặc đồ đôi, ganh tỵ kéo kéo vạt áo của mình nói, “Sao không mua cho anh một cái luôn?”

Quan Viễn lờm Triệu Thanh Cốc, nói, “Anh đi giải quyết công việc, mặc thế này coi được à?!”

Triệu Thanh Cốc sờ mũi, rất muốn nói ‘được chứ’ nhưng nhìn cái lờm của Quan Viễn, đành nuốt lời muốn nói xuống, chạy lẹ ra mở cửa xe, thành thật làm tài xế.

Quan Viễn thấy Triệu Thanh Cốc chạy xe ra hướng vùng ven thị trấn bèn hỏi, “Tới xưởng may à?”

“Ừ. Lâu không về xem, nhân dịp này tới để cho vài người biết họ đang ăn chén cơm của ai?”

Quan Viễn vừa nghe đã biết Triệu Thanh Cốc chuẩn bị đi xa giận thay mình, nói không cảm động là giả nên không cần. dĩnẫkẫmodn;ẫfẫqẫmẫ.y.đô./n Cậu cũng không ưa những người rõ ràng đã chiếm lợi của mình còn quay sang nói xấu mình, trước giờ không lên tiếng chỉ vì thấy không đáng thôi.

Tham Tham nhìn cảnh vật hai bên đường, hỏi, “Cha, sao ở đây không có nhà cao tầng ạ?” Tới huyện Vân Sơn mấy ngày, Tham Tham toàn thấy nhà trệt nên rất ngạc nhiên.

“Ở đây là nông thôn và thị trấn nhỏ, kinh tế chưa phát đạt nên chưa có nhà cao tầng.”

“À...” Tham Tham nghe Quan Viễn nói, gật gù đầu nhỏ, chẳng biết đã hiểu chưa.

Xưởng may Viễn Cốc nằm ở vùng ven thị trấn Vân Sơn, hiện đã thành xưởng sản xuất lớn nhất huyện, tất nhiên hàng năm cũng nộp thuế nhiều nhất.

Tới tòa nhà văn phòng, bảo vệ ngăn xe của Triệu Thanh Cốc lại, hỏi, “Tìm ai?”

“Giám đốc của các anh. Cứ nói với ông ta tôi là Triệu Thanh cốc.”

Bảo vệ nghe vậy tưởng là máy kẻ phá rối muốn đuổi đi, nhưng thấy Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn khí thế hơn người, theo sau còn có mấy vệ sĩ vừa nhìn đã biết có võ hần hoi, bèn nhanh chóng gọi điện cho tiếp tân.

Tiếp tân nghe tên Triệu Thanh Cốc, vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ: nghe đồn tổng giám đốc về quê chơi, không ngờ là thật, vội vàng gọi điện lên phòng giám đốc.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Hình Dáng Của Tình Yêu 2

Lúc này giám đốc Tiền đang ôm thư ký định làm chuyện thân mật, nào ngờ bị chuông điện thoại cắt ngang, tức giận bắt máy hỏi, “Chuyện gì?”

“Giám đốc, bảo vệ nói tổng giám đốc Triệu tới!”

Giám đốc Tiền chỉ là một giám đốc của một nhà máy ở huyện nhỏ, trong nước không biết bao nhiêu nhà máy có quy mô thế này, nên bình thường chỉ được báo cáo với cấp trên trực thuộc nay nghe có tổng giám đốc tới, nhất thời không kịp phản ứng.

Giám đốc Tiền nghi ngờ hỏi lại, “Tổng giám đốc Triệu nào?”

“Là boss lớn nhất của chúng ta đó!” Tiếp tân sốt ruột đáp.

“À!” Giám đốc Tiền giật mình cúp điện thoại, nhanh chóng đẩy cô thư ký đang bám trên người mình ra, sửa sang lại quần áo xốc xếch.

Cô thư ký làm nũng nói, “Anh nhăn tâm đây em vậy à?!”

“Bà nội của anh! Đừng có làm rộn lúc này! Tổng giám đốc tới, nhanh đi dọn dẹp hồ sơ gọn gàng đi! À, nhanh pha trà ngon mang ra đây!”

Cô thư ký thầm nghĩ: Chẳng lẽ là vị tổng giám đốc giàu có lọt vào bảng xếp hạng trên thế giới, chỉ nghe tên chưa bao giờ thấy mặt?! Viễn Cốc không phải tập đoàn cổ phần, nên rốt cuộc tổng giá trị của nó là bao nhiêu, không ai đoán chính xác được, chỉ biết chắc chắn phải là một con số vô cùng kinh khủng! Nếu mình may mắn lọt vào mắt xanh của tổng giám đốc... điSFvn.đnàl;ê/q"quývx.đôn Cô thư ký càng nghĩ càng hưng phấn, lanh lẹ thu dọn phòng làm việc, rồi chạy vào phòng vệ sinh trang điểm lại.

Giám đốc Tiền vội vàng dẫn một nhóm lãnh đạo ra ngoài đón Triệu Thanh Cốc. Mặc dù béo phệ bụng bự, nhưng thị lực của giám đốc Tiền rất tốt, từ xa đã nhận ra Triệu Thanh Cốc.

Giám đốc Tiền gần như chạy chậm tới trước mặt Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn. Một nhóm người thi nhau thở thốn hển. Giám đốc Tiền cười tươi như hoa nói, “Hoan nghênh tổng giám đốc tới thị sát nhà máy huyện Vân Sơn!”

Triệu Thanh Cốc gật đầu một cái xem như đáp lại, tay trái ôm Tham Tham, tay phải dắt Quan Viễn đi vào.

Nhóm lãnh đạo cứ bồn chồn như đang ngồi trên chông, sợ có chỗ nào không vừa mắt Triệu Thanh Cốc.

Vào phòng họp, Triệu Thanh Cốc ngồi ở ghế chính, chuẩn bị nghe báo cáo. Quan Viễn lười nghe bọn họ nói nhảm, ôm Tham Tham ngồi một góc chơi đi động.

“Ba ba, Tham Tham muốn chơi mèo Tom!”

“Suyt! Cha đang họp. Không được làm ồn!”

Tham Tham ngoan ngoãn gật đầu, bắt chước Quan Viễn đặt ngón trỏ lên môi, thì thầm, “Dạ.”

Mấy người nghe thấy đều ngạc nhiên. Bọn họ biết Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc kết hôn, hôn lễ được phát trên ti vi cơ mà, cũng nghe đồn hình như Triệu Thanh Cốc có con, chẳng lẽ đây chính là đứa bé ấy?

Triệu Thanh Cốc bắt đầu nói, “Hôm nay tôi tới đây, chỉ là muốn gặp mọi người một lần. Mọi người đã vất vả vì Viễn Cốc, dù thế nào tôi cũng phải nói một tiếng cảm ơn.”

Mấy người kia vội nói ‘không dám không dám’.

Giám đốc Tiền là lớn nhất ở đây, đứng lên thay mặt mọi người nói, “Xin tổng giám đốc đừng nói như vậy! Là chúng tôi phải cảm ơn vì Viễn Cốc đã cho chúng tôi cơ hội này!”

Triệu Thanh Cốc gật đầu, nói tiếp, “Nhân cơ hội này tôi muốn đi thăm xưởng luôn. Nhờ giám đốc Tiền dẫn đường cho.”

Giám đốc Tiền toát mồ hôi hột, đáp, “Vâng.”

“Em một không? Muốn đi cùng không?” Triệu Thanh Cốc nhìn Quan Viễn hỏi.

“Dạ đi. Ngồi đây cũng chẳng biết làm gì.” Dứt lời Quan Viễn ôm Tham Tham đứng dậy.

Triệu Thanh Cốc bỗng nói, “Chờ một chút.” Sau đó ngồi xổm xuống buộc lại dây giày bị sổ cho Quan Viễn.

“Được rồi, đi thôi.” Triệu Thanh Cốc lại một tay dắt Quan Viễn, một tay ôm Tham Tham.

Mấy người kia đều tròn mắt há hốc mồm, đúng là bảo bối của tổng giám đốc! Bọn họ đứng nói là trước mặt nhiều người như vậy thất dây giày cho vợ, ngay cả dắt tay vợ cũng chẳng mấy người.

Công nhân nghe thông báo có tổng giám đốc tới thăm đều cảm cúi làm việc chăm chỉ, chờ nhóm lãnh đạo vừa đi, lập tức như nổ tung.

“Trời ơi, tổng giám đốc ngẫu quá!”

“Vợ tổng giám đốc đẹp trai ghê! Bé con thì vô cùng đáng yêu!”

“Vợ tổng giám đốc đẹp trai?! Nghe cứ kỳ kỳ sao ấy! Ha ha!”

“...”

Bọn họ không hề biết, tổng giám đốc ‘cực ngẫu’ kia từ trước tới nay luôn làm không công cho ‘vợ’. [diczên.dnfalm;nbk:eq/.qu.đôn](#) Tất cả tài sản tập đoàn Viễn Cốc đều thuộc sở hữu của Quan Viễn, tổng giám đốc của bọn họ không hề có chút tiền riêng nào!

Tham quan xưởng xong, đoàn người quay về phòng họp lớn.

Lúc này cô thư ký của giám đốc Tiền bưng trà vào, vừa nhìn thấy Triệu Thanh Cốc, hai mắt sáng rỡ, ưỡn ngực thật cao, cổ gồng lộ hết mức có thể qua cái áo xẻ ngực rất sâu. Cô thư ký rót trà cho Triệu Thanh Cốc trước, cổ tình ép sát ngực để đựng tay anh.

Giám đốc Tiền thầm khen cô thư ký thông minh, ‘anh hùng khó qua ải mỹ nhân’, xem ra dễ nói chuyện rồi. Nào ngờ, mặt Triệu Thanh Cốc càng ngày càng lạnh. Giám đốc Tiền thầm hô: không xong!

Quả nhiên, Triệu Thanh Cốc bình thản nói, “Đổi thư ký khác.”

Cô thư ký xanh mặt, lâ chã chực khóc, “Tổng giám đốc...”

Triệu Thanh Cốc chẳng thèm nhìn cô thư ký lấy một cái, “Giám đốc Tiền!”

Giám đốc Tiền lập tức quát, “Còn không mau ra ngoài, đây là phòng họp, không phải nhân viên công ty không được vào!”

Lúc này cô thư ký mới thật sự hốt hoảng, không hiểu sao chỉ muốn quỳn rũ tổng giám đốc thôi lại bị mất việc luôn?!

Triệu Thanh Cốc chờ cô thư ký kia ra ngoài rồi mới mở miệng nói, “Mong mọi người hiểu Viễn Cốc chỉ cần những người có năng lực thật sự.”

Nghe vậy, những người khác đều nhìn về phía giám đốc Tiền. Giám đốc Tiền tuyển thư ký hoàn toàn không dựa vào năng lực, chỉ dựa vào dáng người, hơn nữa còn nhận rất nhiều người vào chỉ để ‘ngồi chơi xơi nước’.

“Tôi vừa dạo qua một vòng, phát hiện rất nhiều người không có mặt ở vị trí làm việc. Giám đốc Tiền có thể giải thích được không?”

“Việc này... Việc này...” Giám đốc Tiền vừa lau mồ hôi trên trán vừa đáp, “Họ đều ra ngoài làm việc.”

Triệu Thanh Cốc hỏi tới, “Không biết thủ kho thì có việc gì để phải ra ngoài làm?”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 112: Chỉnh Đốn

“Việc này... Xin lỗi tổng giám đốc, là do tôi quản lý không nghiêm! Tôi nhất định sẽ kiểm tra chỉnh đốn một cách nghiêm túc!”

Triệu Thanh Cốc đặt một xấp giấy trước mặt giám đốc Tiền. Giám đốc Tiền cầm lên xem, mặt càng ngày càng trắng.

“Tổng giám đốc, tôi nhất thời mờ mắt...” Trong xấp giấy kia là những chứng cứ vô cùng rõ ràng cho việc giám đốc Tiền lợi dụng chức quyền sắp xếp người vào công ty, chiếm đoạt tài sản công, có quan hệ bất chính với nhân viên nữ.

Giám đốc Tiền thầm mong Triệu Thanh Cốc nể tình xử nhẹ, không phải vào tù. Nhưng, Triệu Thanh Cốc đã gọi điện thoại báo cảnh sát ngay trước mặt mọi người, đập tan hi vọng cuối cùng của giám đốc Tiền.

Sau khi giám đốc Tiền bị cảnh sát bắt đi, Triệu Thanh Cốc lập tức điều phó giám đốc lên làm giám đốc, những người còn lại chỉ xử nhẹ, trừ một quý tiền lương.

“Viễn Cốc không cần những người vào ngồi chơi chờ lãnh lương hàng tháng. Từ hôm nay trở đi, hi vọng mọi người cùng nỗ lực làm việc hơn nữa!”

Mấy người kia liên tục lau mồ hôi lạnh trên trán. Những năm qua dưới ảnh hưởng của giám đốc Tiền, mặc dù tội của bọn họ không đến mức phải vào tù, nhưng dư sức bị đuổi việc. Tổng giám đốc lại nhẹ nhàng bỏ qua, chỉ trừ một quý tiền lương xem như cảnh cáo. Tổng giám đốc dứt khoát cho giám đốc Tiền vào tù, có thể thấy không phải người mềm lòng, chẳng qua muốn cho bọn họ một cơ hội sửa sai thôi.

Sau cuộc họp, Triệu Thanh Cốc gặp riêng giám đốc mới nói chuyện, thấy giám đốc mới có vẻ khấn trương, bèn cười nói, “Anh ngồi đi, giám đốc của Viễn Cốc không thể như vậy được!”

“Dạ.” Giám đốc mới cố gắng bình tĩnh lại.

“Tôi biết anh không giống bọn họ, chỉ vì bị ông Tiền chèn ép nên không có cơ hội thực hiện khát vọng thôi. Là do tôi thất trách, Viễn Cốc không nên để một người như anh bị mai một.”

“Tổng giám đốc quá khen rồi.” Sau khi trấn định lại, giám đốc mới nói chuyện rất đúng mực.

Triệu Thanh Cốc đưa một tờ danh sách cho giám đốc mới, “Hãy xử lý những người này theo quy định của công ty. Viễn Cốc vận hành theo những quy định có sẵn, không có ngoại lệ. Anh hiểu ý tôi chứ?”

Giám đốc mới nhận lấy, nhìn vào, phát hiện là tên những người ở thôn Quan Gia luôn ý vào cùng thôn với Triệu Thanh Cốc, không làm theo chính sách lấy hàng của công ty, đòi đặc quyền được giảm giá. dbk|k|ien|đ|n|àn|l|ệ|q|/u|,đ|đ|", "mn Lúc trước giám đốc Tiền luôn mắt nhắm mắt mở cho qua.

Giám đốc mới trịnh trọng nói với Triệu Thanh Cốc, “Tôi hiểu rồi. Nhất định chấp hành nghiêm túc.”

Sau khi cả nhà Triệu Thanh Cốc đi, mấy người còn lại đều thở phào nhẹ nhõm.

“Sao vậy anh?” Quan Viễn nghe Triệu Thanh Cốc thở dài một hơi, lập tức vừa xoa xoa chân mày nhũn nhũn của anh vừa hỏi.

“Không ngờ ở công ty con lại loạn như vậy.” Trên cơ sở Thời Trang Viễn Cốc, tập đoàn Viễn Cốc đã dần trở thành một mạng lưới khổng lồ bao gồm nhiều lĩnh vực. Lợi nhuận thu được từ Thời Trang Viễn Cốc đã thấp hơn nhiều so với các mảng khác, nên Triệu Thanh Cốc không quan tâm kỹ, vô tình đã khiến nó trở thành thiên đường cho một đám trùng hút máu.

Quan Viễn kéo tay Triệu Thanh Cốc an ủi, “Cứ tưởng chuyện gì quan trọng! Viễn Cốc to như vậy sao anh có thể chú ý hết từng chút được! Lần này xem như cho chúng ta một hồi chuông báo động đề từ nay về sau chú ý hơn. duê|b|x,";ê,x|đ|;ak|f|/.g|đ|n Nhưng anh không cần lo quá đâu, em thấy thật ra các giám đốc của Viễn Cốc cũng không tệ lắm.”

Triệu Thanh Cốc ôm Quan Viễn, nói, “Không có em anh biết làm sao đây.”

Tham Tham bị quán chặt trên ghế dành cho trẻ con, thấy hai ba ba ôm nhau, vươn tay nói, “Hai người lại chơi trò ‘thân ái’ rồi! Tham Tham cũng muốn! Tham Tham cũng muốn!”

Quan Viễn đẩy Triệu Thanh Cốc ra, hỏi Tham Tham, “Sao con biết đây là chơi ‘thân ái’?”

Tham Tham trả lời cực kỳ ngây thơ vô (số) tội, “Trên ti vi nói vậy ạ!”

Quan Viễn véo nhẹ hai má Tham Tham nói, “Từ nay về sau không cho phép xem những chương trình lung tung nữa!”

Lúc này, ở xưởng may đang vô cùng ‘náo nhiệt’. Một số người biết mình bị đuổi, thậm chí còn từ nay về sau không thể lấy đồ trong xưởng với giá thấp nữa đều phần nộ quát tháo hỏi lý do.

“Dựa vào cái gì đuổi việc bọn tôi? Bọn tôi ở thôn Quan Gia! Triệu Thanh Cốc còn phải gọi bọn tôi là chú bác đấy!”

“Đừng vậy! Có tin chỉ cần bọn tôi nói một tiếng với Triệu Thanh Cốc là anh phải cuốn gói ra khỏi đây ngay hay không?!” Thật ra bọn họ cũng chẳng quan tâm có bị đuổi việc hay không, tiền lương mỗi tháng mặc dù không thấp nhưng mua đồ trong xưởng với giá thấp bán lại đã đủ lời. Quan trọng là từ nay về sau không được hưởng đặc quyền như vậy nữa, bọn họ dựa cái gì nuôi gia đình?!

Nhóm người bị đuổi phát hiện có một số người cũng ở thôn Quan Gia nhưng không bị đuổi càng không phục làm ầm lên.

Một người đàn ông thay mặt nhóm người được ở lại nói, “Đúng là làm người không nên quá tham lam! Có vài kẻ sống dựa vào người ta còn trở mặt nói xấu, không bị báo ứng mới là lạ!”

Cậu thanh niên đứng bên cạnh nghe vậy, hỏi, “Cha, nghĩa là sao? Bọn họ bị đuổi rồi, chúng ta sẽ không sao chứ?”

Người đàn ông kia tức giận gõ đầu con trai, “Ngốc! Nếu không nhờ cha không cho mày hòa theo mấy người kia nói xấu Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc thì hôm nay mày đã chẳng còn được đứng đây rồi! Lúc đó đừng nói cưới vợ, cơm cũng chẳng có mà ăn luôn đó!”

Cậu thanh niên lầm bầm, “Nói chuyện bình thường không được sao? Cứ thích đánh đầu con!”

Nhóm người bị đuổi nhất quyết không chịu đi cứ đứng ngoài cổng lớn làm ồn, giám đốc mới tức giận, phải ra mặt hỏi, “Mấy người vi phạm quy định của công ty nên mới bị xa thải, còn thắc mắc gì nữa?!”

“Bọn tôi là chú bác của Thanh Cốc và Tiểu Viễn, anh không thể đuổi bọn tôi!”

Giám đốc mới giận quá hóa cười, “Tổng giám đốc của chúng tôi không có nhiều chú bác suốt ngày chỉ lo bòn rút tiền của cháu mình như mấy người! Bảo vệ đâu? Nếu bọn họ cứ nhất quyết không chịu đi anh cứ dùng biện pháp mạnh cho tôi!”

Lý Kiến Quốc, chồng Quan Mãn Tinh, cũng ở trong nhóm bị đuổi việc. Mấy hôm trước Quan Mãn Tinh về nói e rằng sắp có biến Lý Kiến Quốc không tin, chẳng ngờ qua vài ngày đã bị đuổi việc thật.

Quan Mãn Tinh đã bán xong số quần áo có sẵn, hôm nay tới xưởng lấy hàng mới, vừa đến nơi đã thấy một nhóm người hùng hùng hổ hổ chặn trước cổng.

“Kiến Quốc, có chuyện gì vậy?” Quan Mãn Tinh ngạc nhiên hỏi, đang giờ làm việc mà công nhân lại tụ tập ngoài này.

Lý Kiến Quốc buồn bực hút một hơi thuốc, đáp, “Mãn Tinh, anh bị đuổi việc rồi.”

“Cái gì?!” Quan Mãn Tinh nóng nảy hỏi, “Lấy hàng thì sau? Còn lấy được không?”

“Được.”

“Vậy thì tốt rồi! Dù sau thu nhập của mình cũng chủ yếu từ bán đồ!” Quan Mãn Tinh thờ phào một hơi.

“Mua cùng giá với người khác. Hơn nữa mỗi lần không được ít hơn mười ngàn tệ.”

“Cái gì?!” Quan Mãn Tinh kinh hoàng hô. Vợ chồng nhà này toàn lấy hàng giá rẻ hơn rồi bán lại cho những người mua si kiếm lời chênh lệch, nếu phải mua cùng giá hết thì người ta vào thẳng xưởng mua luôn cho rồi.

Quan Mãn Tinh ôm tâm lý may mắn vào mua thử, quả nhiên không được. Hơn nữa giám đốc cũng đã đổi, nghe nói giám đốc cũ đã bị bắt vào tù.

Quan Mãn Tinh vừa nghĩ đã biết nhất định là Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc làm. “Không được, không thể để yên thế này! Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhất định chưa đi, phải đi tìm hai đứa nó nói chuyện!”

Lý Kiến Quốc hơi sợ, “Đi tìm hai đứa nó?!” Lần này Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc về, nhìn từ xa đã thấy khí thế hơn hẳn người thường. Lý Kiến Quốc trước giờ là vậy, luôn có lòng kính sợ vô hạn với những người địa vị cao hơn mình, còn với những người không bằng mình sẽ phát huy cảm giác ưu việt vô cùng nhuần nhuyễn.

Quan Mãn Tinh giận đánh Lý Kiến Quốc một cái, “Anh có phải đàn ông không vậy?! Mấy năm qua nếu không nhờ tôi thì cả nhà anh đã hít không khí mà sống rồi! Không đi tìm hai đứa nó nói chuyện, định chờ làm ăn mảy à?!”

Trước kia Lý Kiến Quốc có công việc ổn định, Quan Mãn Tinh là gái quê gả vào thị trấn, luôn ngoan ngoãn nghe lời nhà chồng không dám cãi một tiếng nào. Nhưng mấy năm nay Lý Kiến Quốc nghỉ việc, Quan Mãn Tinh dựa vào quan hệ kiếm việc cho chồng, lại là người kiếm được tiền nhiều nhất, cho nên đã trở thành người ‘nói một không hai’ trong nhà họ Lý.

Lý Kiến Quốc bị đánh vẫn chịu đựng nói, “Ý anh không phải vậy. Chúng ta đi tìm chưa chắc người ta đã chịu gặp.”

Nghe vậy Quan Mãn Tinh mới bớt giận, nói, “Dù thế nào em vẫn là cô của Tiểu Viễn, cứ năn nỉ cầu xin, không chừng nó sẽ mềm lòng đồng ý!”

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Chương 88

Quan Mãn Tinh và Lý Kiến Quốc sợ để lâu Triệu Thanh Cốc và Quan Viễn sẽ đi mất, vội chạy ra siêu thị mua chút đồ nhanh chóng tới nhà Quan Quốc tìm người.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đang chơi với Tham Tham ngoài sân, đột nhiên nghe thấy tiếng Quan Mãn Tinh truyền vào từ ngoài cổng, “Tôi là cô của Tiểu Viễn! Tiểu Viễn, cô hai tới thăm con đây...”

Quan Mãn Tinh và Lý Kiến Quốc muốn xông vào nhưng bị vệ sĩ của Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc cản lại.

Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc nhìn nhau, gật đầu. Triệu Thanh Cốc nói, “Cho họ vào đi!” Vệ sĩ vừa nghe lập tức làm động tác mời.

Quan Mãn Tinh thâm hâm mộ không thôi, chẳng ngờ hai đứa nhỏ ngày ăn mày giờ lại có cuộc sống huy hoàng thế này!

Quan Mãn Tinh và Lý Kiến Quốc xách quà vào sân, thấy một nhà ba người Triệu Thanh Cốc đứng cạnh nhau, giờ khắc này bỗng chân thật cảm nhận được sự cách biệt như một trời một vực giữa hai bên.

Quan Mãn Tinh xoa xoa tay lên đùi lau mồ hôi, cố gắng tỏ vẻ hiền lành nói, “Tiểu Viễn, Thanh Cốc, hai đứa đi thật lâu không báo tin, giờ thấy tụi con khỏe mạnh thế này cô cũng yên lòng!” Aikông biết chuyện chắc chắn sẽ bị về mặt chân thành của Quan Mãn Tinh đánh lừa ngay. Đáng tiếc, Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đã biết rất rõ bộ mặt thật của Quan Mãn Tinh, nghe vậy chỉ thản nhiên kêu một tiếng cô.

Từ khi vào sân Lý Kiến Quốc đã lộ vẻ vô cùng mất tự nhiên khác hẳn cái vẻ lúc nào cũng hếch lỗ mũi lên trời hồi trước.

Quan Mãn Tinh thấy Triệu Thanh Cốc chịu cảm giỏ quà Lý Kiến Quốc đưa, cười tươi hẳn, thâm nghĩ hẳn là còn đường thương lượng.

Nào ngờ, Triệu Thanh Cốc nhận xong lập tức đặt ngay xuống đất, cũng không mời bọn họ vào nhà. Quan Mãn Tinh và Lý Kiến Quốc xấu hổ không biết nói gì. Trong sân chỉ còn lại giọng đùa vui vẻ của Tham Tham và Quan Viễn. Triệu Thanh Cốc chỉ lo nhìn Quan Viễn và Tham Tham, không thèm quan tâm vợ chồng Quan Mãn Tinh.

“Thanh Cốc, Tiểu Viễn... Vốn cô cũng không muốn làm phiền hai đứa, nhưng giờ cô hết cách rồi! Trước cô còn có thể lấy chút đồ trong xưởng với giá ưu đãi, bán kiếm tiền mua thức ăn, giờ không được nữa. Dựng con lại bị xa thái... Dù gì chúng ta cũng là thân thích, hai đứa cũng không đành lòng nhìn cả nhà cô dựng phải ra đường ở đúng không?” Quan Mãn Tinh chờ một hồi, thấy Lý Kiến Quốc vẫn cúi đầu đứng như xác chết đành phải mở miệng, vừa nói vừa lau nước mắt.

Quan Viễn vẫn chơi đùa với Tham Tham như hoàn toàn không nghe thấy. Triệu Thanh Cốc quay đầu hỏi Quan Mãn Tinh, “Vậy cô muốn thế nào?”

Quan Mãn Tinh nghe giọng Triệu Thanh Cốc không có ý giận, bèn nói, “Không cần gì khác, chỉ cần có thể lấy đồ với giá ưu đãi như trước là được rồi! Dĩ nhiên nếu dựng con có thể vào xưởng làm lại thì quá tốt! Dù sao dựng con cũng là một người đàn ông, rảnh rỗi cả ngày ở nhà cũng không nên!”

Triệu Thanh Cốc nghe vậy cười nhạt một tiếng. Quan Mãn Tinh và Lý Kiến Quốc nhìn nhau, không hiểu.

Triệu Thanh Cốc dù cười nhưng lại nói ra những lời khiến Quan Mãn Tinh cảm thấy như đang lọt vào hầm băng, “Cô thật sự nghĩ rằng tôi không biết những việc cô đã làm với tôi và Tiểu Viễn?”

Quan Mãn Tinh đứng chết trân tại chỗ, thâm kinh hãi, gượng cười nói, “Ý con là sao? Cô không hiểu.”

“À, có lẽ cô nhiều việc nên dễ quên. Không sao, tôi vẫn nhớ rất rõ. việc cô bày kế cho nhà họ Quan lấy tiền của bọn tôi. Và còn nhiều chuyện nữa, mặc dù cô không đứng ra nhưng sau lưng đều có góp mặt hết.” điểnkn.đnà/leqj/quks;l.ndôn Dừng một lát, Triệu Thanh Cốc nói tiếp, “Ngay cả đám cưới của cô Quan Mãn Nguyệt chẳng phải cũng là kế hoạch của cô hay sao?”

“Cô cho rằng tôi là người tốt tới mức lấy ân báo oán? Nói thật, cô làm gì người khác tôi chẳng quan tâm, nhưng cô không nên đụng tới Tiểu Viễn. Nể tình tôi còn kêu một tiếng ‘cô’ mới không tính toán rõ ràng. Không ngờ cô còn dám tìm tới cửa.”

Quan Mãn Tinh và Lý Kiến Quốc bị dọa sợ, liên tục lùi về sau, rồi co giò bỏ chạy.

Triệu Thanh Cốc lạnh lùng nhìn theo. Quan Viễn ôm lấy hông Triệu Thanh Cốc từ phía sau, cười nói, “Anh, anh học được dọa người từ hồi nào vậy?”

“Không phải chi dọa thôi đâu. Nếu bọn họ còn không biết thời biết thế anh cũng không ngại cho họ ném thử cảm giác khổ sở hơn hiện tại gấp trăm lần.”

Quan Viễn bật cười, nói, “Được rồi, em biết anh muốn xả giận cho em, nhưng giờ em đã chẳng thêm để tâm tới bọn họ nữa rồi. Mau dọn đồ đi, về nhà thôi!” Sau khi sống lại, Quan Viễn đã từng rất cảm hận người nhà họ Quan. Nay lại khác, cậu chẳng dư thời gian để mà nghĩ về thù hận, chỉ muốn quan tâm tới một lớn một nhỏ trước mắt này, sống cuộc sống hạnh phúc của mình.

“Ừ, về nhà thôi!”

Thôn Quan Gia từng chứng kiến những khó khăn khổ sở sẽ mãi không phai mờ trong ký ức của hai người, nhưng giờ nó không phải là nhà. Nhà của họ là nơi có phòng đồ chơi của Tham Tham, là nơi có phòng sách của Quan Viễn, là nơi có phòng ngủ chưa đựng những ký ức hai người bên nhau.

Xế chiều hôm đó, cả nhà Triệu Thanh Cốc lên xe vào thành phố, rồi ngồi máy bay về thẳng về thủ đô.

Những người bị sa thải tới nhà Quan Quốc tìm, biết Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc đi rồi, có người bật khóc ngay tại chỗ, “Trời ơi, phải làm sao đây?! Tôi còn thiếu nợ đánh bạc chưa trả!”

Trong đó vẫn có vài người chẳng hề biết hối hận, luôn miệng mắng Quan Viễn và Triệu Thanh Cốc. Quan Quốc lạnh lùng nhìn bọn họ một cái, sau đó đóng phịch cổng lại! Đúng là hết thuốc chữa!

Về tới thủ đô đã là nửa đêm. Tham Tham đang ngủ say. Quan Viễn dùng áo khoác bọc Tham Tham lại, hôn lên gương mặt hồng hồng của bé con, rồi nhìn Triệu Thanh Cốc cười hạnh phúc, “Tới nhà rồi!”

Triệu Thanh Cốc cũng cười, “Ừ, tới nhà rồi.”

Triệu Thanh Cốc lại một tay dắt Quan Viễn, một tay ôm Tham Tham vào cửa. Nơi nào có ba người, nơi đó chính là nhà.

Hết.

Bạn đang đọc truyện *Trở Lại Những Năm 80* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.